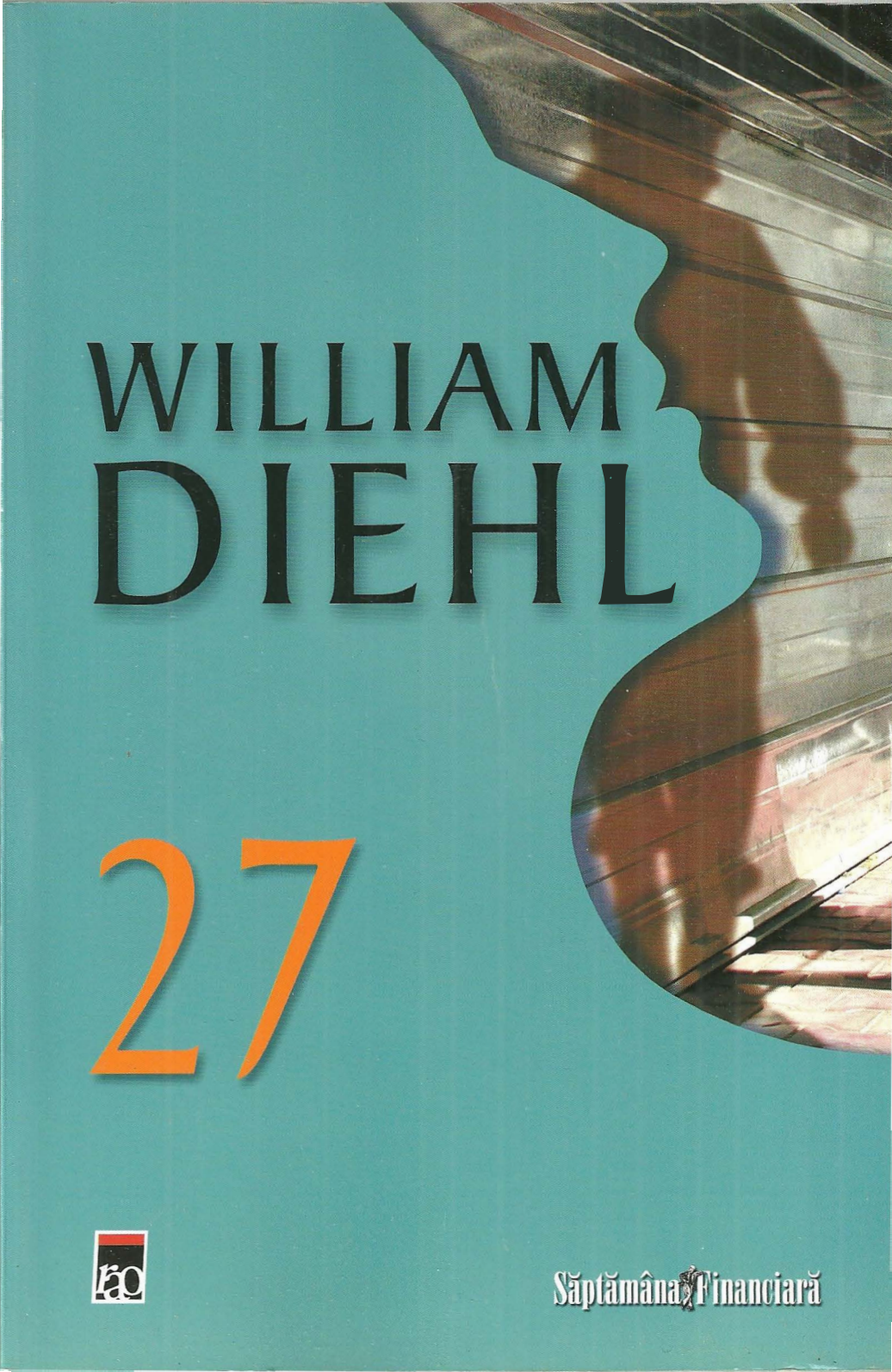

WILLIAM DIEHL

27

Săptămâna Financiară

27

William Diehl

27

Traducere din limba engleză

MARIANA GRANCEA
HORIA FLORIAN POPESCU

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DIEHL, WILLIAM
27 / William Diehl; trad.: Mariana Grancea, Horia Florian Popescu.
- Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-730-1

I. Grancea, Mariana (trad.)
II. Popescu, Horia Florian (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILLIAM DIEHL
27
© 1990 by William Diehl
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-730-1

Dedic această carte celor patru oameni care iubesc
această insulă la fel de mult ca mine:
Marelui Bobby Byrd, acum stins din viață,
fiicei mele, Temple,
lui Mark Vaughn
și mereu, Virginiei.

„Trecutul e prolog."

WILLIAM SHAKESPEARE
Furtuna

Cartea întâi

„Nu există temniță mai întunecată decât propria noastră inimă.
Nu există temnicer mai necruțător decât propriul nostru eu."

NATHANIEL HAWTHORNE, 1851

1

Făptura spectrală, înfiorătoare, pocitania care îmbina trăsăturile umane cu animalitatea, această creatură obscenă, brăzdată de cicatrice, gâfâitoare, cu privirile rătăcite părea dovada că natura nu creează numai perfecțiune și că Dumnezeu însuși, în infinita sa înțelepciune, poate să comită uneori gafe monstruoase.

Chipul era brăzdat de o rețea de cicatrice roșii, proeminente, din care una îi ținea ochiul stâng închis. Nasul, o bucată de carne turtită pe fața palidă, cadaverică, semăna cu râtul unui porc. Buzele groase dezveleau dinții sparți, strâmbi, încălecați, ca și cum divinității îi venise cu întârziere ideea de a i-i planta și atunci îi îndesase la întâmplare în gingii. Chica deasă, blondă, încâlcită, îi cădea pe lângă obraji, încadrându-i și accentuându-le anomaliile.

Nici trupul nu scăpase de devastările produse de natură. Individul nu avea mai mult de un metru cincizeci. Era, așadar, scund, cu șira spinării strâmbă, cu umerii înghesuiți în gât, ca și cum i-ar fi ținut tot timpul ridicați. Laba unui picior se răsucea înclinată spre interior, astfel încât călca pe o muchie, șchiopătând ciudat, fără ritm și cadență.

Toți porii și mușchii acestei ființe chinuite erau impregnați de suferință.

Singurul ochi sănătos dezvăluia sufletul clocotind de furie, închis în această cușcă netrebnică din piele și oase; pupila strălucitoare, cenușie arunca priviri înspăimântătoare, fiindcă individul nu știa să-și ascundă ura nestăpânită față de oamenii normali care își întorceau capul, îngroziți și șocați de diformitatea sa hidoasă, în rarele momente când le apărea în față.

Doar brațele și mâinile scăpaseră, pare-se, de acțiunea genelor aberante care îl modelaseră, dându-i înfățișarea unei ruine umane. Avea brațe puternice, musculoase și mâini expresive, delicate chiar, cu degete lungi. Și totuși, ca și cum frumusețea lor i-ar fi arătat cât de chipeș ar fi putut să fie, și le ținea ascunse, îndesate la subsuori, ceea ce imprima mersului său ciudat o alură și mai amenințătoare.

Era un animal de pradă nocturn, ieșea numai după ce se lăsa întunericul, să caute de mâncare sau să fure puținii bani de care avea nevoie.

Și să ucidă.

Înfășurat într-un loden lung, verde-închis, cu fața ascunsă sub glugă, se furișa ca o umbră, ferindu-se de poliție și de cămășile brune, și își căuta victimele. Turbat de furie, vâna numai femei frumoase, cu înfățișare serafică și, când le prindea, le omora, mutilându-le trupurile cu un cuțit știrb de măcelărie, ca și cum s-ar fi răzbunat pe ursitoare pentru nedreptatea pe care i-o făcuseră.

În decurs de trei ani, masacrase peste două duzini de femei. Acum era primăvara lui 1932.

Monstrul care ucidea bestial și periodic, dispărând apoi în tenebrele metropolei, pusese poliția berlineză în derută. Nu exista nici un fel de indicii. Crimele nu se comiteau după un anumit scenariu, însă victimele erau, invariabil, tinere și frumoase.

Cititorii ziarelor sau ascultătorii emisiunilor de radio îl cunoșteau sub numele de *Der Nacht Hund*, Câinele nopții.

Stătea la pândă, protejat de întunericul profund, cocoțat la trei metri deasupra aleii prost luminate, care șerpuia între spitalul municipal din Berlin și morgă și se termina la mică distanță de stația de autobuz Gelderstrasse. Se cățărase acolo ridicându-se în mâini, până ajunsese în umbra țevilor fixate în zidul aleii. Aștepta, privind plecarea schimbului de noapte. Doctorii, internii și surorile medicale părăseau clădirea, trăncănind în timp ce se îndreptau spre mașinile lor sau spre aleea care ducea la autobuz.

Trecuseră cincisprezece minute. Ținea aleea sub observație de câteva nopți, cocoțat în întuneric, cercetând surorile medicale, ca să descopere acea frumusețe perfectă, și așteptând momentul când tânăra se va hazarda, poate, și va porni imprudentă, singură pe alee.

Der Nacht Hund avea o răbdare infinită.

Două surori ieșiseră pe ușa personalului și stăteau de câteva minute sub luminile strălucitoare de la intrarea în camera de gardă. Una era scundă și voinică, cealaltă, înaltă și zveltă, cu trăsături prelungi, cabaline.

Cea înaltă părăsi zona luminată și-și aprinse o țigară, pe care o fumă cu sora cea scundă. Chicoteau binedispuse, trecându-și țigara una alteia, atente să nu fie surprinse de vreun doctor sau de sora-șefă. Femeilor li se interzisese fumatul în incinta spitalului, astfel că, dacă ar fi fost prinse, cele două fete riscau să fie sever pedepsite. De fapt, supraveghetoarea de noapte le privea cu ochi răi pe femeile fumătoare, considerând că năravul acesta scârbos se potrivea numai bărbaților.

Fetele terminară țigara, priviră înapoi spre ieșire, apoi cea scundă ridică din umeri. În cele din urmă, o luară pe alee, îndreptându-se spre stația de autobuz.

Cea de-a treia femeie era tânără, de vreo douăzeci de ani, o frumusețe delicată, cu o figură angelică, pe care se citea inocența și uimirea. Fata urma cursul de surori medicale doar de câteva săptămâni. Ieșind din spital, privi în jur și strigă: „Anna? Sophie?"

Nici un răspuns.

Se apropie prudentă de gura întunecată a aleii și, aplecându-se ușor înainte, scrută bezna sumbră. La o distanță de vreo patruzeci și cinci de metri, aleea cotea spre stradă. Felinarele din stația de autobuz proiectau pe zidul de cărămidă umbrele lungi ale celor două prietene ale sale. Tânăra le auzea slab râsetele.

Își strânse pardesiul și porni cu pași repezi după ele.

Când îl aruncă pentru a-și surprinde prada, lodenul lui fâlfâi ușor și fata se întoarse, cu o clipă înainte ca el să aterizeze în spatele ei.

Îi zări o fracțiune de secundă trăsăturile diforme, dar nu mai apucă să țipe, fiindcă bruta îi astupase gura, lovind-o violent cu o mână și îmbrâncind-o imediat lângă zidul aleii. De groază, ochii fetei îi ieșiseră din orbite; dar numaidecât monstrul o izbi în tâmplă cu celălalt pumn, iar lovitura precisă, dură, o făcu să-și piardă cunoștința. Fata scânci slab și genunchii i se muiară. Căzu ca o cârpă în brațele monstrului, care o trase repede în umbra unui portal.

Nu se mai auzea nici un sunet. Aleea rămăsese deodată pustie.

– Stop!

Aflat la circa cincisprezece metri distanță, regizorul se ridică de pe scaunul din pânză și aplaudă.

– *Wunderbar, wunderbar!* rosti el cu un accent german, dur, în timp ce străbătea decorul gotic lugubru, îndreptându-se spre vedetele sale. Spectatorilor o să le înghețe sângele în vine.

Fata apăru de sub portal și intră oftând în decor.

– Minunat, scumpa mea, gânguri regizorul și-i alintă obrazul cu buzele.

Era un bărbat suplu, rafinat, drept ca o lumânare și cu maniere de duce.

– Mulțumesc, Fritz, spuse ea, încântată sincer de compliment.

Se afla la al treilea film, dar era primul în care deținea un rol principal. Se simțea încă buimăcită de marea ei șansă de a juca alături de Johann Ingersoll, actorul cel mai popular din Germania, și sub îndrumarea unui regizor ca Fritz Jergens, unul dintre cei mai reputați directori de scenă.

Pocitania se ivi în spatele ei.

– Excelent, Johann. Formidabil, ca întotdeauna.

Jergens strânse mâna monstrului.

– Du-te să-ți iei masa. Freda, mai întâi filmăm prim-planurile tale și după aceea facem pauză.

Ingersoll dădu vag din cap. Rămânând în rol, traversă platoul cu mersul său ciudat, ca de crab, și intră în cabina ce se găsea în colțul studioului de sunet.

Ca de obicei, Otto Heinz, valetul său, îl aștepta. În timp ce actorul închidea ușa, bărbatul scund, cărunt, îi pregăti un păhărel cu rachiu. Dintr-odată, Ingersoll își îndreptă umerii și crescu cu vreo treizeci de centimetri, revenind la adevărata sa înălțime. Își roti umerii și se scutură, își scoase placa sinistră care-i acoperea dinții adevărați și o puse în cupa de sticlă pe care i-o întinsese Heinz. Își desprinse cu grijă peruca bogată și, în timp ce Heinz o așeza pe un suport de pe marginea mesei de machiaj, actorul se prăbuși epuizat pe un șezlong dintr-un ungher al cabinei.

– Las' că nu mai e mult și se termină, spuse Heinz, care se postase în spatele lui.

Scund și trecut de cincizeci de ani, Heinz avea încă trupul și brațele unui halterofil. Mâinile sale musculoase masau umerii lui Ingersoll.

– Încă zece zile, oftă Ingersoll, cu o voce care păstra doar o vagă urmă de accent. E cel mai greu rol de până acum. Tururile de forță în postura aceasta grotescă... și machiajul! Doamne Dumnezeule, altădată mă voi gândi de două ori înainte de a împinge lucrurile *atât* de departe.

Heinz râse discret. Cunoștea chinul cumplit produs de șapte, uneori opt ore petrecute zilnic în costumația și cu masca aceea groaznică. Arșița devenea insuportabilă sub straturile de latex și cosmetice, insuportabilă până la durere. Dar el înțelegea strădania lui Ingersoll de a-și construi fiecare personaj nou mai șocant, mai înspăimântător decât cel anterior. Ingersoll se trezea devreme, își crea singur machiajul și, înainte de a se prezenta pe platoul de filmare, și-l aplica singur, ajutat numai de Heinz, care îi servea de valet, bucătar și șofer.

– Spui asta la fiecare montare, zise Heinz.

– De data asta e chiar serios. Mă jur pe sângele meu.

– Te cred.

Heinz renunțase la propria carieră respectabilă de artist al machiajului și devenise slujitorul și omul de încredere al lui Ingersoll. Era figura-cheie într-unul dintre misterele cele mai populare ale Germaniei – *cine era adevăratul Johann Ingersoll?*

Vedeta realizase șapte filme de groază cu un imens succes de public, cinci fiind filme sonore, și fusese comparat cu marele actor american Lon Chaney. Și totuși, nimeni nu știa *nimic* despre Johann Ingersoll. Nu exista nici o fotografie a actorului, în afară de cele în care apărea cu machiajul grotesc, inventat de el pentru fiecare peliculă. Biografia lui cuprindea numai lista filmelor. Nu acorda niciodată interviuri și își luase măsuri laborioase de precauție pentru a-și proteja adevărata identitate. Aura lui mistică se accentua și mai mult datorită obiceiului său excentric de a sosi pe platou, în fiecare zi, complet machiat și de a pleca de acolo în același fel, furișându-se prin tuneluri subterane care duceau la camera cazanelor și la stațiile de sonorizare, ștergând-o spre un punct dinainte stabilit, unde îl aștepta Heinz cu limuzina. Timp de patru ani reușise să scape de reporterii ziarelor și de admiratorii care încercau să vadă ce se ascunde sub măști, dorind să-l descopere pe adevăratul Johann Ingersoll.

Trucul stârnea admirația oricărui gazetar, pentru că sporise celebritatea și statutul de vedetă al actorului. Devenise acum egalul unor artiști ca Emil Jannings, Conrad Veidt și Peter Lorre. Ei patru erau cei mai populari actori produși de tânăra industrie cinematografică germană.

Se auzi o ușoară bătaie în ușă. Ingersoll oftă.

– Asta ce mai e?

– *Ja?* spuse Heinz.

– Sunt eu, Friedrich. Scuze pentru deranj, dar e ceva important.

Friedrich Kreisler era un bărbat înalt, viguros, trecut de treizeci de ani, iubind viața, care se îmbrăca după ultima modă, își punea cu dezinvoltură pălăria fedora pe-o sprânceană și purta cu afectare monoclu și baston. Era avocatul, agentul și impresarul lui Ingersoll, datorită căruia devenise un om bogat într-o Germanie falimentară, unde o asemenea ispravă era teoretic imposibilă. Doar Heinz și el cunoșteau adevărul despre Ingersoll. Kreisler crease ideea vedetei de cinema pe care nu o cunoaște nimeni; el îl însoțise pe Ingersoll când acesta se prezentase la prima probă pentru ecran. Ingersoll îi lăsase pe cei din studio cu gura căscată, fiindcă apăruse gata machiat, întruchipând un personaj produs de imaginația lui diabolică. Kreisler negocia contractele și ținea în mână toate afacerile lui Ingersoll.

Pentru prietenii și vecinii săi, Ingersoll era Hans Wolfe, un om de afaceri solitar, din Berlin, care petrecea adesea săptămâni la rând în străinătate.

– Ei, cum merge? întrebă Kreisler.

Heinz își înălță privirile, spunând parcă „nu mă întreba".

– Am nevoie de odihnă, spuse Ingersoll.

– Trei luni, după ce termini. Nu ne apucăm de *Das Mitternächtige Tier* până la primăvară.

– Am nevoie de timp pentru a-mi crea personajul. Am mai interpretat o dată rolul unui vârcolac; acum vreau neapărat să-l realizez altfel.

– Ei, te duci și schiezi o lună în Austria și îți compui rolul noaptea, la gura sobei.

– Așa m-am gândit și eu.

– A... da... ai un musafir, zise Kreisler într-o doară.

Ingersoll îl fulgeră cu privirea.

– Nu primesc vizitatori pe platou. Știi foarte bine, se răsti el.

– Poate acum faci o excepție.

– Nici un fel de excepții!

Kreisler scoase din buzunar o scrisoare și i-o întinse lui Ingersoll.

– Persoana așteaptă afară, spuse agentul.

Ingersoll luă scrisoarea și o cercetă. Pe spatele ei se vedea un sigiliu oficial din ceară. În timp ce deschidea plicul și despăturea nota, pe chipul lui se citea neplăcerea produsă de apariția vizitatorului nepoftit. Citi:

Herr Ingersoll,

Nota are menirea de a vi-l recomanda pe doctorul Wilhelm Vierhaus, membru al echipei mele de consilieri. V-aș fi îndatorat dacă i-ați acorda câteva momente din timpul dumneavoastră, într-o problemă de cea mai stringentă importanță pentru noi doi.

Era semnată „A. Hitler."

2

Când Vierhaus intră în cabină, Ingersoll fu şocat – trupul vizitatorului putea foarte bine să fie considerat una dintre creaţiile sale. Vierhaus avea o cocoaşă, o deformare mică pe umărul stâng, pe care o ascundea parţial cu o pelerină. Nu îşi ţinea capul înclinat pe o parte, ci drept, firește, atât cât îi permitea diformitatea, pe care încerca astfel să o atenueze. Ochelarii cu lentile groase îi măreau ochii albaştri, ageri, scrutători. Părul bine îngrijit era tuns scurt, dar nu perie, cum îl purtau cei din ierarhia nazistă. Dacă n-ar fi avut beteşugul şi lentilele groase, Vierhaus ar fi fost un bărbat frumos, fiindcă trăsăturile îi erau perfect cizelate, iar faţa exprima fermitate şi forţă. Totul la Vierhaus degaja forţă. Prin aplomb şi o evidentă încredere în sine, izbutea să reducă efectul glumei sinistre pe care i-o hărăzise natura. Strângerea sa de mână era fermă şi echilibrată, zâmbetul, cald şi sincer.

– Vă rog să mă iertaţi că am venit neinvitat, se scuză el. Dar mi s-a spus că la sfârşitul zilei sunteţi, practic, inabordabil. *Herr* Kreisler mi-a sugerat că acesta ar fi momentul cel mai propice pentru o discuţie.

– Aşa e, aşa e, răspunse Ingersoll.

Heinz puse pe genunchii lui Ingersoll o tavă pe care se aflau o salată şi o cană cu ceai.

– Nu doriţi să gustaţi ceva împreună cu mine?

– *Nein, nein*, spuse Vierhaus, schiţând cu mâna un semn de refuz. *Danke*. Am luat târziu micul dejun. Dar, vă rog, luaţi masa, ştiu că aveţi puţin timp la dispoziţie.

Ingersoll dădu din cap şi îşi făcu de lucru cu salata, ca să-l poată studia cu privirea sa cenuşie pe Vierhaus.

– Așadar, *Herr Doktor*, cum de-am devenit dintr-odată atât de important pentru dumneavoastră și pentru Führer?

– E foarte simplu, zise Vierhaus. Führerul nostru este unul dintre marii dumneavoastră admiratori, *Herr Schauspieler*. A văzut toate filmele dumneavoastră, ba chiar pe unele le-a văzut de mai multe ori. Și-a invitat prietenii la reședința sa de la Berghof. Peste câteva săptămâni, deci, va fi un weekend dedicat conversațiilor și poate și schiatului, dacă zăpada va fi bună. Führerul ar fi încântat dacă ați veni și dumneavoastră.

Ingersoll fu surprins – ba nu, *copleșit* – de invitație. Se străduia însă din răsputeri să-și păstreze calmul, dar inima îi bubuia de emoție. Fusese invitat chiar acum la cea mai inaccesibilă reședință a lui Hitler, casa cunoscută sub numele de Cuibul Vulturului, situată undeva sus, în Alpii Bavarezi, deasupra localității Berchtesgaden.

Hitler dorea *să-l* întâlnească!

– Înțeleg că veți termina *Der Nacht Hund* peste zece zile, continuă grăbit Vierhaus. Așa că va fi cum nu se poate mai bine și pentru dumneavoastră. Întâlnirea va avea loc de-abia în prima săptămână a lui februarie. De la Berlin la München, veți zbura cu avionul personal al Führerului. De acolo, veți călători cu automobilul său. Vă asigur că va fi un weekend extrem de incitant.

– N-am nici o îndoială, replică Ingersoll. Machiajul îl ajuta să-și ascundă tulburarea.

Ingersoll nu voia să se arate excesiv de entuziasmat, chiar dacă era vorba de Führer.

– Evident, invitația mă flatează. Heinz, ai cumva la îndemână programul nostru?

– Îl găsesc imediat, domnule.

– Dacă e cumva vreo suprapunere... zise Vierhaus.

– *Nein*, orice se poate modifica, răspunse repede Ingersoll.

– Excelent. Așadar, Führerul poate conta pe prezența dumneavoastră?

Îi era imposibil să-și mai ascundă încântarea pe care i-o producea gândul că îl va întâlni pe noul lider al Germaniei, pentru că el, Ingersoll, susținea cu fervoare partidul nazist și îl admira fără rezerve pe Hitler. Asemenea multor germani, Ingersoll vedea în liderul exaltat, charismatic, răspunsul la problemele țării. Hitler predica un patriotism

ce se deosebea radical de cel al Kaiser-ului și al predecesorilor lui. Cuvintele sale erau incendiare și energia lui se propaga în jur asemenea fulgerelor. Pentru prima dată după război, *cineva* îi reda poporului german mândria, redeștepta în sufletele oamenilor speranța și promitea răzbunare pentru groaznica nedreptate comisă la Versailles. Gândul acesta îi trezi amintirile, aruncându-l înapoi în timp.

*

Când Ingersoll se înrolase în armata germană în 1916, toată lumea era convinsă că războiul era ca și câștigat. Și lucrurile mergeau bine în continuare. Europa se transformase într-o imensă tranșee, ce se întindea de la Canalul Mânecii până la Marea Neagră, iar veștile venite de-acasă sunau totdeauna încurajator. Turcii uciseseră șase mii de soldați britanici în regiunea Gaza din Palestina. La Caporetto, în Italia, pe ploaie și pe ninsoare, dezertaseră patru sute de mii de oameni, după ce zece mii dintre camarazii lor fuseseră uciși în numai două zile, iar patruzeci de mii fuseseră răniți. Pe Somme muriseră peste nouăsprezece mii de soldați britanici într-o singură zi. Rusia, dezbinată de revoluție, se lupta cu germanii la frontiere și cu propriii cetățeni pe străzile Petrogradului și ale Moscovei. De-a lungul frontului circulau zvonuri despre revolte, despre faptul că britanicii și francezii își aruncau armele și fugeau. Vești cu adevărat încurajatoare! Dar în prima sa permisie din 1917, înțelesese că zvonurile despre victorie erau minciuni. În Berlin, costul războiului sângeros, care dura de trei ani, transformase metropola într-un câmp de bătălie al civililor. Nu se găseau suficiente alimente, iar țara se afla în pragul falimentului. În prima zi a venirii acasă, fusese surprins pe stradă de o revoltă și văzuse cum trupele germane îi reprimau pe greviști. Nu-i venea să-și creadă ochilor! Adăpostit sub un portal, simțea că înlemnește de groază.

– Întoarceți-vă la lucru sau trag, îi somase un căpitan de armată. Poruncă de la Kaiser!

Greviștii rămăseseră pe loc și căpitanul ordonase soldaților să deschidă focul asupra unui grup de civili. Se produsese un adevărat haos. Soldații călări năvăliseră asupra mulțimii, călcând sub copite bărbați și femei, ciopârțind oamenii cu săbiile și doborându-i la pământ cu armele.

În noaptea aceea, lui Ingersoll i se servise la un restaurant carne de cal. Protestase, dar chelnerul, cu un picior amputat și Crucea de Fier prinsă pe vestă, se răstise la el:

– Acum se mănâncă și la Paris carne de cal! Du-te pe front și ai să vezi că fermele au fost distruse și n-a rămas mai nimic din ele, nu se mai văd decât întinderi noroioase, traversate de sârmă ghimpată.

– Am fost pe front, așa să știi! replicase el la fel de răstit.

Fusese pentru prima dată când îi trecuse prin minte gândul că Germania ar putea să piardă războiul. Reintrat în grozăvia luptelor, Ingersoll fusese șocat văzând cum soldații germani își aruncă armele și fug în debandadă din fața pușcașilor marini americani, care intraseră de puțin timp în luptă.

Pușcașii marini americani, supranumiți Câinii Diavolului, atacau furibunzi și răcneau fără încetare când se avântau la atac. Strigau din răsputeri, iar germanii o luau la fugă în dezordine, călcându-se în picioare, târându-se și rostogolindu-se prin noroi, urlând de durere și de groază, iar linia frontului se spărgea, se pulveriza. Într-un act de disperare extremă, germanii lansaseră bombe cu gaze de luptă ucigătoare. Dar, printr-o răsturnare decisivă a sorții, vântul își schimbase direcția și norii purtători de moarte plutiseră înapoi, peste liniile germane. Sufocându-se, ostașii își încleștau mâinile pe măștile de gaze. Mulți le aruncaseră, fiindcă erau incomode și acum își atacau propriii camarazi, smulgându-le cu disperare dispozitivele salvatoare la care renunțaseră cu atâta ușurință.

Ingersoll se ghemuise într-o pâlnie de obuz, cu masca scoasă din uz de apa mocirloasă, însă în cele din urmă smulsese masca unui englez mort și și-o pusese pe față. Gazul îi înțepa mâinile și gâtul. Când își înălțase privirea, văzuse un pușcaș american protăpit deasupra lui. Baioneta infanteristului american se apropia amenințător de beregata lui Ingersoll. Tânărul german își aruncase arma și își ridicase lent brațele în gestul final de predare.

Întors în patria devastată, Ingersoll, ca și alte mii de soldați, constatase că este disprețuit de civili și trădat de Kaiser și de politicieni. Deveni unul dintre milioanele de germani reduși la mizerie, cerșind de mâncare, rătăcind din oraș în oraș în căutare de lucru, dezrădăcinat,

însingurat și blestemându-i cumplit pe britanici, pe francezi și pe americani pentru că-i umiliseră și îi îngenuncheaseră patria-mamă. Coșmarul crâncen al înfrângerii îl obseda încă. Oamenii îi priveau cu dispreț pe cei reveniți de pe front, în patria pustiită și falimentară, unde domnea haosul politic, unde cozile de la pâine erau interminabile și încăierările de stradă se țineau lanț. Se trezea uneori noaptea, scăldat în sudoare. Retrăia, ca pe niște evenimente ale prezentului, întâmplările din perioada când suferise de frig, de foame și dormise pe câte o alee, învelindu-se cu o foaie de carton gudronat.

Intrase în Partidul Național Socialist în 1928, cu câteva luni înainte de întâlnirea întâmplătoare cu Freddie Kreisler, care-i schimbase definitiv cursul vieții. Nu era un membru activ al partidului nazist, dar, datorită acestuia, cunoscuse *Mein Kampf* și geniul lui Adolf Hitler. Ingersoll citise și recitise *Mein Kampf*, ba chiar subliniase anumite pasaje și le învățase pe de rost.

În timpul unei vacanțe petrecute în apropiere de Braunschweig, se dusese în oraș fiindcă dorise să vadă cu ochii lui un miting nazist. Urmărise înfiorat cum sute de cămăși brune băteau pasul de gâscă pe străzile pavate cu piatră cubică.

– *Heil* Hitler! *Heil* Hitler! răsuna prin bătrânul oraș.

Femeile își ridicau deasupra capetelor copiii, să-l vadă pe mântuitorul națiunii și azvârleau flori în fața mașinii lui, cu ochii strălucind de adorație. Bărbații își aruncau scurt brațul drept înainte – salutul nazist – și strigau în cor:

– *Sieg heil! Sieg heil! Sieg heil!*

Dar în noaptea aceea, când Hitler își ținuse discursul, Ingersoll cunoscuse adevărata lui forță. Miile de oameni adunați în piața centrală a orașului aveau chipurile transfigurate în lumina pâlpâitoare a torțelor și erau hipnotizați de timbrul vocii lui și de controlul sever exercitat de privirea sa. Se reprezenta o operă gotică, amestec de coregrafie, cor și arii, care îi dădea fiori reci actorului, dar îl și excita.

Ingersoll înțelesese numaidecât semnificația acelei *Fingerspitzengefühl*, adică „atingerea cu vârful degetului", marea dexteritate a Führerului. El avea talentul de a-i incita și pe bogați și pe săraci cu un cocteil amețitor preparat din strategie politică, superpatriotism și oratorie instigatoare. Furibund, Hitler îi condamna public pe Aliați, respingea Tratatul de la

Versailles și încuraja Germania să nu plătească despăgubirile de război împovărătoare. Predica un patriotism naționalist de factură nouă, însuflețitoare, sfărâmând jugul înfrângerii prin pasiunea sa mistuitoare.

Ingersoll îl admira și pe actorul din Hitler. Führerul își juca rolul cu un tulburător simț al timpului, știind cu precizie când să facă pauză și așteptând ca mulțimea să reacționeze la retorica sa.

– *Heil* Hitler!

– *Sieg heil!*

– *Sieg heil!*

Mai erau încă două lucruri. În primul rând, atacul la adresa Tratatului de la Versailles. Ingersoll nu făcuse niciodată politică. Plecase la război fiindcă sentimentul patriotic îi dictase să lupte pentru familie și pentru Germania. Dar la Versailles, Aliații pierduseră din vedere acest lucru, uitaseră de milioanele de oameni care se întorseseră acasă cu trupurile, spiritul și mintea distruse. În definitiv, eroul unei națiuni este întotdeauna dușmanul alteia. Și astfel, ei își descărcaseră veninul de învingători asupra întregii Germanii, în loc să îl reverse asupra politicienilor care îi împinseseră pe germani în război. Aliații despuiaseră Germania de onoare și de resurse și lăsaseră țara deprimată, falimentară și în plin haos, un loc de coșmar și fără de speranță. Sabia răzbunătorilor străpunsese inima țării și a locuitorilor ei. În urma războiului, mânia și ura aprinseseră nevoia unei revanșe, cândva, în viitor. Încă nu se uscase bine cerneala de pe acordul de pace și, prin berării și birturi, se discuta despre plata poliței. Iar vocea lui Ingersoll le acoperea pe toate celelalte.

Și mai era treaba aceea cu evreii. Copil fiind, Ingersoll auzise cum tatăl său, un ratat alcoolic, îi înjura pe evrei, acuzându-i pentru întreaga nefericire a familiei sale. Ingersoll luase tiradele stereotipe ale părintelui său drept adevăruri. Furia bătrânului îl molipsise pe fiu în așa hal, încât Ingersoll ajunsese să nutrească un dispreț aproape patologic față de evrei. În cele din urmă, Ingersoll începu să se definească mai puțin prin curaj și mai mult prin fanatism și, în mod subconștient, el își interioriză patima obsesivă, sublimând-o în monștrii înspăimântători, antisociali, pe care îi inventase pentru ecran.

Astfel că intuiția inspirată a lui Hitler sporise fascinația exercitată de Führer asupra lui Ingersoll și-i excitase sensibilitatea creatoare,

împingând-o într-un infern de ură și de mânie. Atacurile rasiste ale lui Hitler constituiau un tonic pentru Ingersoll, care se pomeni că începe să creadă în Führer cu o fervoare intelectuală alimentată de un rasism pătimaș. Prozelit al puterii, inițiat în arta dramatică, Ingersoll se alătură curând gloatei, zvâcnindu-și brațul înainte și intrând în cor.

– *Heil* Hitler!

– *Heil* Hitler!

– *Heil* Hitler!

*

Așa că invitația personală primită îi crea într-adevăr o stare euforică și semăna cu o recompensă, un premiu pentru cariera de actor, care depășea cu mult cele mai îndrăznețe vise ale lui Ingersoll.

– Absolut, zise el, abia reușind să-și ascundă entuziasmul.

– Excelent! Liderul nostru va fi la fel de încântat ca și mine. Eu însumi sunt un fan al dumneavoastră. Cred că sunteți un geniu, *Herr* Ingersoll, și l-am auzit pe Führer spunând că sunteți o valoare națională...

– Adevărat?! Păi...

Ingersoll aproape își pierduse graiul.

– Ce aș mai putea să spun?

– Ați și spus-o, zise Vierhaus zâmbind. Șoferul Führerului vine să vă ia vineri, patru februarie, la ora șase dimineața și vă va duce la avionul de München.

– Cunosc zona. Am schiat acolo.

– *Gut*. Mâncați carne?

– *Ja*.

– *Herr* Hitler este vegetarian. Pe oamenii care preferă carnea îi numește „mâncători de cadavre".

– Sună cam aspru.

– Führerul își duce ideile până la ultimele consecințe, după cum știți, probabil.

– Mănânc orice în afară de pește. Orice viețuitoare care respiră printr-o gaură de pe gât mă face să devin nervos.

Vierhaus chicoti.

– Să i-o spuneți și lui. Are un acut simț al umorului. În regulă, dacă intervine vreo schimbare, comunicăm prin *Herr* Kreisler. Altminteri, ne vedem pe patru februarie. Succes la film.

Își strânseră din nou mâinile și Vierhaus plecă la fel de repede cum venise. Ingersoll se sprijini de speteaza fotoliului și rămase cu gura căscată.

– Hitler vrea să *mă* întâlnească! șopti el.

– De ce nu, prietene, zise Otto, râzând încântat. Așa cum o spune chiar Hitler, tu ești o valoare națională. Trăiește clipa, ăsta-i doar începutul.

După ce ieși din studio, Vierhaus se instală zâmbitor în Mercedesul său. Omul a fost impresionat, se gândi el. Tot ce am aflat despre el este adevărat. Alegerea e perfectă.

Zis și făcut!

Iar acum *Der Führer* va desăvârși transformarea.

Prima etapă în complotul conceput diavolește, pe care Vierhaus îl numise simplu *Siebenundzwanzig*, adică Douăzeci și șapte, se încheiase.

3

Proaspăt îmbăiat, înfășurat în halatul său de mătase, Ingersoll stătea lungit pe un șezlong în livingul casei lui din oraș, sorbind șampanie și privind distrat agitația de pe Helgestrasse. Evenimentele zilei i se perindau cu viteză amețitoare prin minte. În acea dimineață se trezise neobișnuit de stresat și de obosit. Din mai multe motive. Lucrul la film depășise cu trei zile programul stabilit și urma să continue încă o săptămână. Fusese de la bun început o filmare dificilă. Fata aceea nouă, cum naiba o chema, fusese din prima zi tensionată și nesigură, ceea ce impusese reluări după reluări. Machiajul lui era extrem de elaborat și devenea chinuitor după numai două sau trei ore. Iar după nouă ore petrecute sub chipul contorsionat, creat din cauciuc și aluminiu, îl durea fiecare mușchi al feței.

Dar vizita mesagerului lui Hitler compensa toate neplăcerile. Cu numai doi ani în urmă, Ingersoll fusese unul dintre milioanele de germani deznădăjduiți și lipsiți de adăpost ce se zbăteau să-și câștige existența. Și acum, iată-l ajuns aici, bogat și celebru. Iar noul mântuitor al Germaniei voia să-l întâlnească, ba chiar îl invitase la Cuibul Vulturului!

Șanse și șanse.

Se simțea epuizat, însă în culmea încântării. Dar și foarte agitat. Și cu cât bea mai multă șampanie, cu atât devenea mai tulburat și simțea pintenul patimii cunoscute. Simptomele îi erau familiare și, firește, știa că înainte de căderea nopții va trăi din nou extazul și umilirea.

Ca întotdeauna, încercă să-și reprime impulsul satanic. Se gândi să ia un somnifer – însă, din păcate, coșmarurile care însoțeau obsesia lui bizară se dovedeau uneori mai greu de suportat decât realitatea.

Înălță paharul cu șampanie și-l privi îndelung în zare. Îi tremura imperceptibil mâna. Puse paharul pe masă și începu să-și frământe mâinile. Impulsul dement deveni mai puternic. Agitația începu. În cele din urmă, îl sună pe Heinz.

– M-am răzgândit, nu mai iau masa acasă, zise el. Te deranjează, Heinz?

– Nu, bineînțeles. De-abia mă apucasem să gătesc.

– Perfect. Fii bun și telefonează la Ritz, să mi se rețină un apartament la etajul al doilea. Spune-le să comande o cină pentru două persoane.

– Numaidecât. E vorba de domnul Sanders, diseară?

– Da. Și pregătește-mi smochingul, te rog. Diseară am chef să fiu ceva mai elegant. Vreau să mă sărbătoresc.

– Bineînțeles, așa și trebuie, Hans.

– A fost o zi importantă, ce zici?

– Îți pregătesc imediat lucrurile.

După ce Heinz ieși din cameră, Ingersoll bău șampania care mai rămăsese în cupă și apoi se duse într-un colț al camerei. Dădu la o parte un raft înalt al bibliotecii și deschise seiful din spatele lui. Înăuntru se aflau plicuri doldora de bani: dolari americani, lire sterline, franci francezi. Bancnote de tot felul, dar nici o marcă germană. Inflația era atât de mare, încât ar fi fost nevoie de un seif plin de mărci ca să cumperi un castron cu supă. Deschise un plic, scoase cinci sute de lire sterline și le puse într-unul din buzunarele halatului.

Două ore mai târziu, Ingersoll se înscria în registrul unui hotel, unde era cunoscut sub numele de Harry Sanders, negustor englez de obiecte de artă, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul alb și des și cu o barbă tunsă elegant. Sanders era un oaspete bine-venit. Sosea de obicei cu un geamantan mic și negru, făcea comenzi exorbitante, rămânea doar o singură noapte și plătea întotdeauna cu lire sterline. Urcă în apartamentul său, îl inspectă, apoi ieși din hotel și începu să patruleze în Mercedesul lui pe Helgestrasse.

Conducea pe străzi întunecoase, palpitând din cauza așteptării. La câteva sute de metri depărtare de hotel, trecu pe lângă patru haidamaci în cămăși brune care se postaseră în fața unui magazin de bijuterii. Unul dintre ei îl apucase de guler pe un evreu bătrân, care purta o tichie rituală, o iarmulca, și alți doi, cu fețele aproape lipite de chipul lui, îl

ocărau. Cel de-al patrulea luptător în uniformă picta o stea cu șase colțuri pe zidul de lângă vitrină. Ingersoll opri și stinse farurile. Urmărea cum luptătorii SA îl îmbrânceau pe bătrân de la unul la altul, în cerc. Îi smulseră iarmulca și o aruncară la rigolă. Apoi începură să-l lovească cu pumnii. Bătrânul țipa. Îl pocniră, răsucindu-l, făcându-l morișcă. Bătrânul căzu în genunchi, iar haidamacul cel mai solid se dădu înapoi și-l izbi cu cizma în piept. Bătrânul se prăbuși, ghemuindu-se ca un fetus și protejându-și capul cu mâinile. Luptătorii SA râdeau și dădeau roată victimei, batjocorind-o, strigându-i tot soiul de insulte. Apoi, cel foarte solid ridică o ladă de gunoi și o aruncă, făcând țăndări vitrina. Sticla se revărsă ca o ploaie de pumnale scânteietoare și se împrăștie pe trotuar. Cămășile brune SA se dădură câțiva pași înapoi, contemplându-și opera. Mulțumiți, plecară râzând și cântând.

Bătrânul nu se mișca. Zăcea încovrigat pe trotuar și tremura. Ingersoll stătu câteva minute și-l privi. În sfârșit, se simți o agitație în întuneric; doi bărbați veniră în fugă și-l ajutară să se ridice.

Perfect, gândi crunt actorul, evreul ăsta bătrân și-a primit lecția meritată.

Pe moment, Ingersoll se miră de reacția sa rece; nu simțea nici un fel de milă pentru bătrânul neputincios. Îi disprețuia, firește, pe mocofanii în cămăși brune, care erau beți și scandalagii. Niște animale, brute stupide. Dar la vremuri vitrege se impuneau măsuri extreme. Mai devreme sau mai târziu, evreii marxiști aveau să înțeleagă mesajul. În timp ce germanii înotau în datorii, evreii se îmbogățeau, strângeau adevărate averi, controlau băncile și îi sprijineau pe comuniștii care *voiau* să distrugă economia.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să priceapă despre ce este vorba, reflectă Ingersoll și porni mai departe. Mai devreme sau mai târziu, își vor închide prăvăliile și vor pleca dracului din Germania. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Avea părul negru, lung, prins cu o clamă la spate, dar tenul îi era deschis, aproape palid. Și ce ochi căprui, profunzi, minunați! Putea să fie italiancă, gândi el, sau spaniolă. În nici un caz nemțoaică. Se fardase discret și își rujase foarte puțin buzele; nu se machiase violent, ca târfele germane. Ori grecoaică, poate. Dădea târcoale cu mașina de aproape o

oră, studiind prostituatele de pe trotuar, începând să-şi piardă răbdarea. Opri şi o examină atent, în timp ce ea îi privea pe bărbaţii care intrau şi ieşeau din barul Clubul Fericit.

Douăzeci şi trei, cel mult douăzeci şi patru de ani. Picioare frumoase şi fundul mic, apetisant. Simţi un fulger în vintre. Trase maşina în dreptul ei. Fata se aplecă şi privi prin geamul portierei.

– Ia te uită, oi fi f'un Făt-Frumos, zise ea cu accent argotic.

Ingersoll se pricepea la dialecte şi accente.

– Oho, oi fi f'o englezoaică, te pomeni. Din Londra, este?

– Pfui, da' eşti trăznet de deştept, scumpete. De fapt, din East End.

– Ce faci la Berlin?

– Măi să fie, tu ce crezi, bombonel?

– Adică, de ce aici? ripostă el caustic.

Oricât s-ar fi străduit, nu era-n stare să se poarte prea amabil cu târfele de pe stradă.

– Eşti f'un grangur englez, aşa-i?

Nu luă în seamă întrebarea.

– Ia spune, ce *învârteşti* pe-aici? repetă el.

– Nu te priveşte, da' treacă de la mine. Uite, sunt în vacanţă şi am rămas pe drojdie. Hai să-ţi mai zic ceva, scumpete: am să-ţi arăt nişte figuri de care doamnele astea germane nici măcar n-au auzit. Da' ce zic eu, nici nu-s în stare să-şi *închipuie* ce plăceri nemaipomenite pot să-ţi ofer.

– Şi cam cât o să mă coste această reprezentaţie formidabilă... scumpete? întrebă el cu un zâmbet batjocoritor.

– Ştii, aici mă cam încurc. Încă nu m-am dumirit cum devine chestia asta cu mărcile...

– Spune în lire şi te dumiresc eu.

– Pfiu, ai un fel de a vorbi, guriţă!

– *Preţul,* zise el rece.

– Stai să-ţi mai spun. Începem cu un masaj. Asta o să te aţâţe. P'ormă, o să guşti restul.

Se simţea înjosit şi terfelit, dar se înfierbânta gândindu-se la ce avea să urmeze. „Ceva tare plăcut", reflectă el.

– *Cât?* întrebă el din nou.

– Zece lire şi masajul gratis.

Își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu fi caraghioasă.

– Fii atent...

– N-ai primit în viața ta mai mult de o bancnotă de cinci lire, *păpușico*. Îți dau șapte lire juma' pe toată noaptea.

Târguiala făcea parte din joc, era excitantă.

– Lasă vraja, iau douăj' de lire pă noapte, pă bune. Șapte jumătate numărul.

– Zece pentru toată noaptea.

– Vai-vai, se tângui ea, fă-i fetei o bucurie, nu fi scârțan. Da' cărpănos mai ești, dom'le! Hai, dă cinșpe și bagă și-un zâmbet.

– Douăsprezece lire și cincizeci de peni. Tu renunți la masaj și eu nu bag zâmbetul.

– O să-ți pară rău pentru masaj.

– Urcă-n mașină.

„Un tip trăsnit", gândi ea. De obicei, clienții ei voiau să înceapă imediat cu masajul. Ăsta comandase o cină pe cinste, apoi o pusese să se îmbăieze, îi dăduse țoale curate, ba chiar și o sticluță cu parfum. Nu se grăbea deloc. Așa că se afla într-un apartament din hotelul cel mai luxos al orașului și se admira într-o oglindă enormă. Rochia victoriană cădea în falduri până la pământ. Corsetul negru îi strângea și-i proiecta în față sânii, făcându-i aproape să se reverse peste decolteu. Un portjartier îi prindea ciorapii negri pe care îi primise de la el.

„Parcă aș veni de la teatru", gândi ea în timp ce se parfuma discret după urechi, sub încheietura genunchilor și pe articulația dintre braț și antebraț.

Se întoarse în dormitor și se opri surprinsă. Gentlemanul mai vârstnic dispăruse. În locul lui, pe canapeaua din colțul opus al camerei, ședea un tip mai tânăr. Avea păr blond, tuns scurt, era proaspăt bărbierit și purta o mască neagră, care-i ascundea partea superioară a feței, până la buza de jos.

– Unde-i domnul celălalt? întrebă ea.

– Eu *sunt* domnul celălalt, zise el.

– Ce-nseamnă tărășenia asta?

– Jocuri nevinovate. Ca la teatru. Ai ceva împotrivă?

– Mamma mia, ești cam fistichiu, asta-i.

– Hai, vino-ncoace.

Traversă camera și se opri în fața lui, cu mâinile-n șolduri.

– Acum, strecoară mâna sub rochie și masturbează-te, rosti el încet, aproape șoptit. Da' așa, încât să nu văd. Trage-ți rochia peste mână.

– *Ce spu...?*

– Hai, dă-i drumul.

Fata își strecură amândouă mâinile între coapse și el văzu marginea de jos a corsetului. Își scutură brațele și rochia îi căzu peste mâini, ascunzându-le.

– Nu-i nici o grabă, șopti el. Distrează-te.

Ingersoll începu să asude. Bătăile inimii se accelerau. Își simțea pulsul zvâcnindu-i la tâmple.

– Nu te grăbi, repetă el.

– Haide-haide, guriță, când ajungi la un anumit punct, n-ai cum s-o lași mai moale, ce naiba, știi doar.

– Ce-ți place cel mai mult la asta?

– Păi, când aștepți să vină, se-nțelege. Așa simțim toți, nu-i așa? Da' pentru tine, iubițel, nu-i cea mai plăcută chestie?

Ochii lui albaștri sticliră în spatele măștii. Își linse buzele.

– Partea cea mai plăcută e după.

– După?

El respira mai greu. Aproape își pierduse suflul.

– Întinde o mână și scoate-mi cravata.

Fata se execută. Pe degete i se simțea mirosul de mosc al sexului. Trase încet de unul din capetele cravatei până o desfăcu. Mâna de sub rochie se mișca mai repede și picioarele începuseră să-i tremure. Își închise ochii, bărbia i se lăsă spre sâni. Le linse partea de sus în timp ce se agita tot mai tare.

– Ai, ai, iubi, oh, ah, gemu ea.

– Stai, porunci el.

– Ce?

– Stai. Descheie-mi cămașa.

– Las' acu'...

– *Fă cum îți spun.*

I se tăiase respirația și chipul îi era roșu ca focul, dar făcu ce i se ceruse. Mâna îi tremura în timp ce îi descheia nasturii. Când termină, el își scoase cămașa. Se întinse pe canapea, pe spate, și se sprijini în coate.

– Desfă-mi pantalonii... bagă mâna înăuntru și dezmiardă-mă câteva clipe... acum continuă la tine... stai! Nu, nu, la tine am zis... scoate-ți rochia... da, da... acum corsetul... încet... fără grabă...

Văzu cum sânii ei bogați țâșnesc, eliberați din strânsoarea corsetului, urmări cum îi aluneca în jos corsetul, privi fascinat triunghiul negru de păr care lucea în fața lui, la câțiva centimetri. Mâinile ei îl dezmierdau, aducându-l la viață. Rămase întins pe spate.

– Acum tu, din nou tu... da, așa, așa... nu prea repede, ușor, ușor, să ajungem din nou acolo...

Fata nu mai era în stare să se controleze.

– Nu mai pot să mă țin, iubițel.

Își închise ochii. Brațul ei se agita spasmodic.

Îi urmărea mișcarea din ce în ce mai rapidă a mâinii, o urmărea cum îl lucrează și pe el în aceeași cadență. Fata începu să tremure, să se încordeze, iar el simți că e gata să explodeze.

– Stai! strigă el, dar ea nu-i mai dădu nici o atenție. *Oprește-te!*

Îi prinse încheietura mâinii care îl dezmierda. O strânse foarte tare, dar, cu toată durerea, fata nu se opri. În schimb, își acceleră mișcările și începu să geamă.

Ingersoll se răsuci ușor pe o parte și-i aplică un croșeu dur de dreapta. Capul ei se smuci înapoi, trupul i se înmuie ca o cârpă; căzu lateral pe podea și rămase acolo, fără cunoștință.

Ingersoll se așeză pe canapea și respiră adânc, încercând să se liniștească. Pieptul i se ridică de două, de trei ori, apoi se potoli. O privea cum zăcea-n nesimțire și urmărea cum i se înnegrește contuzia de pe maxilar. Ingersoll începu să chicotească.

Fata își veni în fire foarte încet și, la fel de încet, își dădu seama că mâinile și picioarele îi erau legate de cele patru colțuri ale patului. El o pătrunsese și împingea în forță, ca un animal. Îi astupase gura cu un căluș din tifon. Îl privea îngrozită. Era aplecat peste ea, cu gura întredeschisă, transpirația i se scurgea de pe bărbie și, când observă că

fata îl privea, Ingersoll se săltă puțin și o izbi din nou, dar nu așa de tare ca prima dată. Însă îi sparse buza. Fata simți cum îi amorțește buza și cum i se scurge în gât sângele sărat. Încercă să țipe. El o lovi din nou. Gâfâia, izbind-o în piept și în coaste, însă loviturile deveneau din ce în ce mai puțin brutale, pe măsură ce se apropia de punctul culminant. Fata era din nou aproape inconștientă, când îl auzi cum strigă și-l simți cum se prăvălește peste ea. Capul i se prăbuși lângă al ei. Inima îi bubuia lângă coastele învinețite ale fetei. Îl simți cum se descarcă în ea.

Tânăra începu să geamă de durere. Chiar dacă o auzea, Ingersoll nu-i dădu nici o atenție.

O lăsă legată și sângerând, iar el se duse să facă un duș. Când se întoarse, purta din nou peruca albă și barba. O dezlegă, dar nu-i scoase călușul; buzele zdrobite se umflaseră. O ajută să se îmbrace și aruncă rochia și corsetul, pătate de sânge, și masca neagră în geamantan.

– Plecăm pe scara de serviciu, așa cum am venit, îi șuieră în ureche. Să umbli cu capul plecat, mă-nțelegi? Înțelegi?

Ea încuviință din cap.

– Prefă-te că ești beată. Când trecem pe lângă cineva, nu îți ridici privirile. Dacă scoți vreun sunet, îți rup gâtul ca pe un vreasc.

O susținea cu un braț și-și ducea bagajul cu celălalt. Fata își ținea capul plecat, așa cum i se poruncise, însă nu-i văzu nimeni. O împinse brutal pe bancheta din față a mașinii și trânti portiera, apoi se îndreptă din nou, în tăcere, spre Helgestrasse. Ea stătea cu privirea fixată în podea și-și apăsa un prosop pe buzele zdrobite.

*

Doi ani, călătorise clandestin cu trenurile de marfă, dormind sub podurile de cale ferată și în cotloanele tunelurilor întunecoase, furând ca să aibă ce mânca. Uneori, găsea câte ceva de lucru, munci istovitoare, grele – schimbarea șinelor sau curățarea buruienilor de pe terasament – pentru un pumn de mărci, din care nu-și putea plăti nici măcar o masă mai acătării. Uneori, îi mai rămâneau ceva bani și-atunci se ducea la una dintre târfele care locuiau în vecinătatea triajelor și a depourilor – prostituate bătrâne, atât de bolnave sau de uzate, încât nu mai atrăgeau pe nimeni – înăbușindu-și furia într-o patimă efemeră, în timp ce

senzația de umilire îi ardea sufletul ca un fier înroșit în foc. Un bărbat arătos ca el, un bărbat frumos – erou de război, pentru numele lui Dumnezeu! Silit să se tocmească pentru câțiva bănuți cu relicve umane murdare, împuțite, pe care nu le-ar fi suportat nici un bărbat care se respectă, iar el se culca cu ele, în corturi zdrențuite sau direct pe pământ, când vremea era destul de caldă. Dar, cum nici o femeie respectabilă nu voia să aibă de-a face cu pribegii, era și aceasta o eliberare iluzorie din chinurile sărăciei.

Nu-și mai amintea exact unde se afla în acea noapte. Poate la Brandenburg, sau la Münster. Zilele și localitățile se amestecau într-un coșmar confuz, în care toate locurile păreau identice. Triaje pline de gunoaie, cu focuri de tabără slabe, unde te puteai încălzi. Mâini pline de bătături și de bășici, acoperite de cruste de jeg. Behăitul continuu al tusei. O noapte caldă de vară. Iarba catifelată sub ei. Își ridicase ochii și văzuse chipurile aliniate și iscodind de la marginea râpei – guri rânjind cu dinții stricați și priviri goale – care-i urmăreau din beznă. Furia lui fusese năprasnică. Aruncase cu bulgări de cărbune spre ei, îl înșfăcase pe unul de păr și-l croise cu o bâtă.

– Am plătit-o ca să ne lase să ne uităm, se apără cu vocea slabă.

Și întorcându-se, o văzuse cum stătea întinsă acolo, cu poalele suflecate până-n brâu și râdea de el.

– Vrei spectacol, am să-ți dau eu un spectacol de-o să mă pomenești, zbierase el.

Se suise pe ea, așa cum face taurul cu vaca, mugind de furie și izbind-o cu pumnul, în timp ce o pătrundea. De-abia când terminase și se prăvălise peste ea, își dăduse seama că femeia murise.

Întâi se gândise să fugă. Dar bătrânii îl văzuseră. Așa că o târâse până la un pasaj de nivel și așteptase să treacă un tren. Îi săltase trupul moale peste șine, ținându-l oarecum vertical, la distanță de un braț, trupul ei se bălăbănea și, când se apropiase trenul, Ingersoll îi dăduse drumul, lăsând-o să cadă sub roțile locomotivei.

Până la ivirea zorilor, luase din mers un alt tren de marfă și se dusese la sute de kilometri depărtare, iar prostituata moartă rămăsese un vis urât. Dar era un vis care nu voia să moară și astfel, când revenea obsesia, când patima nu voia să-l lase în pace, el retrăia coșmarul. Iar când

coșmarul se încheia, el nu mai simțea nici remușcări, nici vinovăție, nici mânie. Numai o binecuvântată alinare, apoi somnul fără vise.

O duse foarte aproape de locul de unde o luase, opri înainte de curbă și stinse farurile.

– Uită-te la mine, îi spuse el cu blândețe.

Câteva secunde, fata continuă să se uite-n jos, dar blândețea vocii lui o hotărî, în cele din urmă, să-și ridice privirile spre el. O parte a feței era învinețită. Ochiul i se umflase atât de tare, încât era aproape închis. Buzele îi deveniseră enorme.

Ingersoll scoase un teanc de lire și-l plimbă prin fața ochiului nevătămat.

– Două sute de lire, scumpete. Ei, ia spune ce vrei? Vrei aceste două sute sau vrei să mergem cu mașina la secția de poliție, ca să depui plângere împotriva mea? Două sute, scumpete, ce zici? Nu-i câștigi nici în două săptămâni, nu-i așa?

Fata îl privi îndelung, apoi se hotărî, întinse mâna și luă banii.

– Dă-te jos, porunci el.

Fata coborî cu greu, chinuită de dureri, și porni pe trotuar. Ingersoll trase portiera și cauciucurile scrâșniră când demară în trombă și dispăru în beznă.

4

Ingersoll se trezi la patru dimineața. De la vizita pe platou a ciudatului profesor se scurseseră două luni. Lucraseră febril ca să pună la punct filmul și, cu o seară înainte, vizionase versiunea brută a lui *Der Nacht Hund*. Conveniseră cu toții că e cel mai bun film realizat de el până atunci. Îi adăugaseră dialoguri simple, ca să-l poată lua cu el la Berchtesgaden. Voia să i-l prezinte Führerului. Avea să fie prima vizionare publică. Premiera urma să aibă loc spre sfârșitul lui februarie, la Opera Kroll, în cadrul unui spectacol de gală.

El și Heinz lucraseră două ore la machiajul său. Se hotărâse să apară sub înfățișarea unui om de afaceri de vârstă mijlocie. Își crease o mască din latex, care îi deplasa spre spate linia părului și crea impresia unui început de chelie. Heinz îi accentuase arcuirea nasului, care deveni aproape coroiat, ceea ce producea o impresie de duritate; cauciucul îi rotunjise obrajii și linia maxilarelor. Meșe cărunte în părul rărit, mustața cărunță, barbișonul și ochelarii cu rame metalice și lentile fără dioptrii definiră portretul. Își puse un costum din tweed la două rânduri și paltonul îmblănit.

Zâmbi în oglindă bărbatului mai vârstnic, care îi întoarse privirea: era un om de afaceri prosper de patruzeci și cinci de ani, cu puțină burtă.

La ora șase fix, un sergent în uniformă sosi la ușă și-l transportă rapid la aeroport. Zborul până la München dură două ore. Îl tratau ca pe un prinț. La opt și treizeci, bea cafeaua cu pișcoturi în vechiul Palat Barlow din Königsplatz, la München, așteptând să vină să-l ia șoferul personal al lui Hitler.

Ingersoll simțea peste tot în hol prezența lui Hitler. În ianuarie, vechiul palat fusese redeschis, după câteva luni de renovări, fiind acum cartierul general al partidului nazist. Se numea Casa Brună și fusese reproiectat de Albert Speer, arhitectul personal al lui Hitler. Nu știa nimeni cât costase cu adevărat renovarea, se dădeau cifre incredibile. „Steaguri însângerate", de la Puciul de la Berărie și de la alte lupte de stradă date de naziști odinioară, fluturau în vânt deasupra intrării, iar locul părea activ ca un stup. Curieri veneau și plecau în viteză pe motociclete. Ofițeri intrau în clădire și ieșeau în pas energic și cizmele lor de călărie țăcăneau pe lespezile de marmură. Telefoanele sunau fără încetare. Locul era extrem de curat, antiseptic și mirosea a oțel rece, piele și cremă de ghete.

Personalitatea dinamică a lui Hitler își punea amprenta asupra locului, deși el se afla în ziua aceea la Berchtesgaden, la peste o sută cincizeci de kilometri. Aici era inima partidului nazist, centrul nervos al Noii Germanii. Parcă se auzea vocea Führerului, care hotăra viitorul Germaniei dintre pereții cartierului său general de la etajul întâi.

După câteva minute, sosi șoferul lui Hitler, într-un Mercedes decapotabil.

– Să trag capota? întrebă șoferul. E destul de rece.

Ingersoll dădu negativ din cap. Știa că șoseaua, care pleca de la sud de granița Bavariei și trecea prin zonele subalpine, traversa una dintre cele mai frumoase regiuni ale Germaniei, iar el dorea să se delecteze privind peisajul. Pătura și paltonul său îmblănit erau de ajuns. Șoferul îi dădu o caschetă cu clape și imediat porniră în viteză pe autostrada ce ducea spre locul tăinuit al Führerului.

Hitler dormea de obicei până dimineața târziu, dar de data aceasta se sculase odată cu primele raze ale zorilor ce răspândeau în dormitor umbre sângerii. Mai stătu câteva minute întins, complet treaz, uitându-se în tavan, apoi se dădu jos din patul pe care-l împărțea cu Eva Braun și se duse în salon, trecând prin baie.

Cu patru zile în urmă, Hindenburg îl numise cancelar al Republicii Germane.

Cancelar!

Era cancelar al Germaniei.

Ridică o mână și o privi. În calitate de nou președinte al Reichstagului, parlamentul țării, Hitler ținea legile Germaniei în palma acelei mâini.

Cancelarul Hitler.

Păși țanțoș prin cameră, îmbrăcat în halatul de baie, râzând sonor și repetând întruna cele două cuvinte, până când se hotărî în sfârșit să comande cafeaua și chiflele dulci. Apoi se duse să facă baie.

Acum stătea la fereastra salonașului, uitându-se, cum i se întâmpla adesea, spre nord, spre Braunau am Inn, locul său de naștere, apoi spre est, spre Viena, amintindu-și înfuriat cuvintele care odinioară îi sfâșiaseră inima.

Nicht zur Prüfung zugelassen.

Se lovi ușor cu arătătorul peste obraz și chicoti, încântat de sine. Ingersoll! Îi stătea la dispoziție unul dintre cei mai celebri actori din lume. Ingersoll e în drum spre Berghof, reflectă el. Acum, el, Hitler, îi umilea pe neghiobii aceia infecți din mica burghezie din Waldviertel, care îl batjocoriseră când era tânăr, numindu-l „bufonul cimitirului", fiindcă stătea uneori noaptea, așezat pe zidul cimitirului medieval, privind stelele și visând. Visa să devină un nou Rembrandt, iar nenorociții aceia îl luaseră în râs; la fel se purtaseră cu el și maeștrii stupizi de la Academia de Arte din Viena – trecuseră doisprezece ani de atunci, dar rana produsă de cuvintele lor îl durea încă.

Nicht zur Prüfung zugelassen.

„Nu este admis la examen."

De două ori îl respinsese Academia din Viena, de două ori îl umilise. Nemernicii nu îi permiseseră nici măcar să se prezinte la examenul de admitere la școala de arte! Privirea lui plutea peste coline și pădure, spre ținutul pe care nu încetase să-l urască. Waldviertel, „regiunea împădurită", zonă de frontieră cu pământ sălbatic, arhitectură medievală și minți obtuze, locul unde se născuse, colțul mohorât și deprimant al Austriei care-l respinsese și-l umilise.

Îi rămăseseră numai amintiri neplăcute despre pământul natal, neprietenos, și despre locuitorii săi, care odinioară îl disprețuiseră, deoarece îl considerau arțăgos, îndărătnic și închipuit, și își bătuseră joc de el, îl bârfiseră. Tânărul Hitler le displăcuse profund. Chiar și singurul său prieten, August Kubizek – bătrânul Gustl – considera că Hitler e puțin cam ciudat.

Nimeni nu înțelesese. Atunci.

Dar acum înțelegeau.

Râse tare și-și lovi pumnul de palma cealaltă.

Nu încercase nimeni să înțeleagă suferințele lui de copil. Nimeni nu îi înțelesese visele.

– Niște imbecili! rosti cu glas tare, în timp ce se plimba prin cameră.

În intimitatea biroului său, vorbea adesea cu sine.

Hitler plănuia uneori, în ungherele tenebroase ale minții sale, cele mai perfide moduri de răzbunare împotriva funcționarilor de la Academia din Viena, care-i năruiseră visele tinereții și-l siliseră să vândă pe stradă ilustratele pictate de el, ca să-și procure bani pentru mâncare și pentru chirie – două coroane pe săptămână patul, în sordidul cămin pentru bărbați de pe malul Dunării. Oamenii aceia abjecți îl condamnaseră să trăiască trei ani printre scursurile societății. Vagabondase prin Viena, zgribulit și flămând, într-o stare de transă bezmetică. Se temea de iarnă, o ura – chiar și acum. Și îi ura pe evreii care-i cumpărau ilustratele. Îi ura fiindcă le fusese milă de el. Milă! Când rostea cuvântul „milă", parcă i se umplea gura de cenușă.

Ei bine, acum nimeni, absolut *nimeni,* nu mai râdea de el. În urmă cu cinci nopți, stătuse patru ore la fereastra Cancelariei, în vreme ce mii de manifestanți defilaseră prin fața lui, la lumina torțelor, strigându-i numele și cântând *Horst Wessel,* imnul nazist. Îi rămăsese încă în suflet emoția acelei nopți. Ei, da, acum oamenii îi aruncau flori la picioare, îi expuneau peisajele cu case într-o secțiune specială a muzeului din Viena, își înălțau brațele salutând energic și urlau *Heil Hitler* când îl vedeau trecând cu mașina prin oraș. Iar oamenii din Waldviertel arătau vizitatorilor locul unde se născuse – acum era un han amărât, cu tencuiala roz – și se mândreau că viața noului mântuitor al Germaniei începuse în casa aceea. Se simțea răzbunat.

Stătea la fereastră, surâzând, și întreaga sa făptură vibra de emoție. Fredona încântat, pentru sine:

– *Heil Hitler, Heil Hitler, Heil Hitler.*

Și râdea încetișor, de plăcere.

Parcurseră cei o sută cincizeci de kilometri până la Berchtesgaden în două ore, iar pe la mijlocul dimineții urcau drumul forestier ce ducea la

fortăreața de pe munte. Mânau pe drumul de țară, străjuit de gardul înalt, de peste doi metri și jumătate de sârmă ghimpată, cu firele de sus electrificate, când, deodată, Ingersoll văzu Berghof-ul, cabana personală a lui Hitler, ce părea gravată în mijlocul unei păduri dese de pini de pe coasta muntelui. Situată la circa nouă sute de metri deasupra satului din Alpii Bavarezi, casa era mai mică și mai simplă decât își închipuise, dar se înălța în mijlocul unui decor de basm.

Privind cabana, Ingersoll își aminti o temă care apărea ca un laitmotiv în cuvântările lui Hitler: „Autoritatea absolută vine de la Dumnezeu, supunerea absolută de la Diavol".

Se număra printre aforismele preferate ale lui Hitler, întrucât îi oferea o justificare pentru *Machtergreifung*, adică pentru modul în care preluase puterea în Germania.

Era aceasta casa de taină a lui Dumnezeu sau bârlogul Diavolului? se întrebă Ingersoll. Viziunea lui Hitler privind destinul Germaniei fusese inspirată de Cel de Sus sau de Mefisto?

N-avea nici o importanță. La cârma Germaniei se afla acum un lider care călca în picioare tratatul mizerabil de la Versailles și își bătea joc de Aliați. Indiferent de sorginte, viziunea lui rămânea divină.

Ingersoll studiase atent istoria recentă a Germaniei, ce se întemeia în bună parte pe minciuni sau, mai degrabă, pe „propagandă". Știa, de asemenea, că Horst Wessel, al cărui nume devenise titlul cunoscutului cântec, fusese un codoș mizerabil, transformat în martir de minciunile naziste și că însăși preluarea puterii, *Die Machtergreifung*, era o pură plăsmuire. Hitler nu preluase puterea, ci o cumpărase, se târguise pentru a o dobândi. Însă Ingersoll accepta manipulările lui Hitler, fiindcă le considera acțiuni ale unui geniu politic care, pentru a câștiga, se vedea obligat să recurgă la intrigi murdare; la acte de trădare puse la cale în încăperi pline de fum; la sferturile de milioane de mărci primite de la Krupp și de la alți industriași bogați din Ruhr, precum și de la bancheri de soiul lui von Schroeder; la folosirea cămășilor brune ce terorizau populația; la fantasmagoriile despre puterea prezumtivă a evreilor. Hitler broda fantezii în jurul evreilor, îi considera vinovați de pătrunderea și creșterea influenței marxismului și a comunismului în Germania și de criza disperată care, până la acea dată, aruncase în șomaj și condamnase la foamete douăzeci de milioane de nemți.

Ingersoll acceptase argumentele Führerului, fiindcă el însuși îi ura la fel de tare pe evrei, deși recunoștea că mizeria generală devenise aliatul cel mai puternic al lui Hitler. Și, pe măsură ce se accentua sărăcia, germanii își îndreptau privirile și speranțele spre agitatorul politic formidabil care ținea uneori câte cinci sau șase discursuri într-o singură zi – la mitingurile orchestrate de batalioanele de asalt ce defilau în pas de gâscă și fluturau drapele cu zvastica – declarând că va scăpa Germania de datoriile și de dușmanii ei, fără nici un ajutor din afară; că va da pământ agricultorilor, socialism muncitorilor și anticomunism celor bogați, deși nu explica niciodată cum își propunea să-și îndeplinească promisiunile. Hitler nu câștigase de fapt alegerile, dar obținuse un număr suficient de voturi, astfel încât nu-i fusese greu să-l manipuleze pe senilul Hindenburg, determinându-l să-l numească în funcția de cancelar al Germaniei. Hitler devenise noul conducător al Reichstagului.

Hitler se afla doar la un pas de instaurarea dictaturii, fatalitate pe care Ingersoll o accepta, considerând că prețul plătit nu era prea mare. Dacă era adevărat că stratagemele și minciunile fac posibil succesul, credea Ingersoll, atunci Germania își găsise în Hitler liderul ideal. De altminteri, ascensiunea lui Ingersoll se produsese concomitent cu cea a lui Hitler. De aceea simțea că între el și liderul nazist exista o profundă asemănare.

Acum avea să fie oaspetele noului cancelar al Germaniei. Se apropiau de cabană și nervii lui zbârnâiau ca niște fire străbătute de curent electric, din cauza speranțelor pe care și le punea în întâlnirea cu Führerul.

Profesorul Vierhaus bătu încet la ușa salonului, unde nu intrau de obicei decât Hitler și Eva Braun. Dar în dimineața aceea fusese invitat să bea o cafea și să discute cu Führerul despre *Schauspieler* – Actorul – așa îl numea Hitler pe Ingersoll când vorbea despre el. Vierhaus se simțea flatat. Hitler se scula de obicei târziu, cam pe la ora unsprezece dimineața, citea rapoartele și-și făcea apariția de-abia pe la amiază.

– Intră, intră, i se răspunse cu nerăbdare.

Vierhaus fusese doar o singură dată în salonul particular al lui Hitler. Își aminti că atunci rămăsese extrem de surprins de aspectul

încăperii. Salonul era mic și destul de mohorât, cu tavanul înalt, de care atârna un candelabru simplu, și cu uși duble, masive. Două ferestre imense ofereau o imagine a văii, dar draperiile grele și perdelele din bumbac erau lăsate. Biroul fusese înghesuit într-un colț, lângă ferestre. În încăpere se mai vedeau un fotoliu, o bibliotecă și o sofa cu trei perne, brodate de mână. Atât. Două covoare orientale, de mare valoare, dar uzate, acopereau o parte din podeaua întunecată de stejar, care fusese lustruită cu ceară. Deasupra sofalei era atârnat un peisaj mai curând trist și, pe același perete, dar în apropierea biroului, o pictură ce reprezenta un lup. Tot lângă birou, însă pe peretele celălalt, atârna o fotografie – Hitler vorbind la un miting. Pe colțul biroului era pus un serviciu de cafea. Altceva nimic.

Hitler ședea la birou și scria.

– Lucrez la discursul de acceptare, zise Hitler fără să-și ridice privirile. Termin în câteva secunde, nu vreau să-mi fugă ideea.

– Să revin mai târziu?

– Nu, nu. Așteaptă doar o clipă.

Vierhaus se ținea cât putea de drept, săltându-și umărul pentru a masca ghebul din partea cealaltă a spatelui. Încerca astfel să atenueze imaginea grotescă pe care o producea diformitatea sa. Hitler înălță privirea.

– Ia loc, ia loc, Willie.

– Vă mulțumesc.

Vierhaus se așeză. Hitler continua să scrie. În cameră nu se auzea decât scârțâitul peniței. Afară, vântul gemea printre streșini. Hitler se opri puțin, cu tocul lipit de buze, apoi așternu în grabă o altă frază.

– E cel mai important discurs din viața mea. Trebuie să-i înfrunt mai mult ca niciodată.

– Am înțeles, *mein Führer*.

În sfârșit, omulețul puse tocul jos, se lăsă pe speteaza scaunului și începu să citească fraza scrisă.

– Ascultă, profesore: „Să ridicăm poporul german prin munca sa, prin hărnicia sa, prin perseverența sa, astfel încât germanii să perceapă Germania nu ca pe un dar, ci ca pe o țară creată de ei înșiși". Cum ți se pare?

Vierhaus reflectă puțin înainte de a răspunde.

– Excelent, *mein Führer*, excelent. Are forță. Mi-aș permite totuși o sugestie minoră.

Hitler se încruntă, dar nu spuse nimic.

– Spuneți: „să perceapă Germania" dar „să perceapă" mi se pare puțin cam sofisticat. Publicul ar înțelege, poate, mai ușor dacă ați folosi „să accepte".

– Hm, pufni Hitler. Mi se pare cam palid, „să accepte".

Nu prea suporta critica, dar, în timp ce-și exprima dezacordul cu sugestia lui Vierhaus, Hitler trase o linie peste „să perceapă" și scrise deasupra „să accepte".

Vierhaus lucrase ca psiholog într-o clinică, prin urmare cunoștea și înțelegea atitudinile contradictorii ale lui Hitler mult mai bine decât majoritatea celorlalți acoliți ai acestuia. El i le stimula și le folosea pentru a-i încuraja planurile cele mai revoltătoare, dat fiind că multe dintre ele fuseseră sădite în mod subtil chiar de el în mintea lui Hitler. Omul din fața lui era un ghem de contradicții: avea o cabană personală modestă, unde se retrăgea pentru odihnă, dar cheltuise milioane pentru a renova Casa Brună; condamna consumul de alcool și totuși bea bere, șampanie și vin; îi plăceau cârnații, dar îi blama pe cei ce mâncau carne; detesta vânătoarea, dar încuraja frenetic asasinarea dușmanilor politici și a evreilor; putea să uguie ca un porumbel și în momentul următor să spumege, pierzându-și stăpânirea de sine în crizele de paranoia; în public mânca extrem de frugal, dar avea un bucătar, un bărbat enorm, numit Willy Kannenberg care îi prepara șapte sau opt feluri de bucate alese; pretindea o disciplină personală riguroasă, în schimb înfuleca în neștire dulciuri, prăjituri cu fructe și torturi și punea în ceai și cafea zahăr și frișcă cu ghiotura; încuraja public și răsplătea căsătoriile dintre arienii puri și totuși avea o amantă.

– E mai înțelept să ai o amantă decât să fii căsătorit, îi spusese odată lui Vierhaus, apoi adăugase, clipind șiret: Firește, numai în cazul unui om de excepție.

Manifestări tipice de comportament psihotic. Totuși Vierhaus le accepta, ba chiar le încuraja, fiindcă îl cunoștea și pe celălalt Hitler. Palid, scund, cu părul castaniu, subțire, cu o meșă lăsată pe frunte, bărbatul acesta părea atât de banal, încât ar fi putut trece neobservat. În

schimb, când apărea în orice societate, era imposibil să nu atragă atenția celor din jur. Se arăta sigur de sine, îndrăzneț, plin de demnitate – și privirea lui rece ca oțelul revela fanaticul ce se ascundea în adâncurile ființei lui, precum și inteligența ascuțită care stătea la pândă în spatele zâmbetului de circumstanță. Prezența lui inspira respect și teamă, și nimeni nu-și dădea seama de ce.

Vierhaus înțelegea perfect situația. Spre deosebire de Goebbels, Göring, Himmler și ceilalți sicofanți care aprobau orbește ceea ce spunea Hitler, Vierhaus recunoștea geniul, dar și nebunia omului. Le sesizase în urmă cu nouă ani, când îl văzuse pentru prima oară pe Hitler la închisoarea Landsberg. Deținutul politic Hitler trăia într-un relativ lux în celula sa, cu patul de campanie așezat într-un colț. Era împodobită cu flori și tablouri, iar prizonierul se hrănea cu mâncare preparată special pentru el și scria o carte în care schița planul de răsturnare a guvernului. Omulețul teribil de sigur de sine părea să insufle energie celor din jur. E fantastic, se gândise în acel moment Vierhaus. Dacă nu-l băgau într-un ospiciu sau nu îl asasinau, putea deveni extrem de periculos.

Îl subestimase, iar acum se minuna de eroarea sa de apreciere. Cum spusese Nietzsche? *Geniul presupune și un grăunte de nebunie.* Perfect adevărat.

Hitler stătea la fereastră, cu spatele spre ușă și se uita afară.

– Tatăl meu n-a înțeles niciodată lumea, spuse Hitler fără să se întoarcă. Accepta lucrurile așa cum i se ofereau.

Se întoarse și-l privi pe Vierhaus.

– Asta-i buba. E răul care i-a marcat pe toți germanii. Au acceptat ceea ce li se dădea, fără să crâcnească. Dar acum germanii învață. De acord, Willie?

– Bineînțeles, *mein Führer, acum* germanii învață.

Hitler zâmbi și bătu cu piciorul în podea.

– Cancelar, Willie. Sunt *cancelar* al Germaniei.

Vierhaus se înclină ușor.

– Vă salut, domnule cancelar Hitler.

– Cancelarul Hitler, repetă Hitler ca un ecou.

Își turnă cafea în ceașcă, puse mult zahăr și o cantitate apreciabilă de frișcă și-i făcu semn lui Vierhaus să-i urmeze exemplul.

– Voiam să vă împărtășesc o idee, rosti lent Vierhaus în timp ce-și pregătea cafeaua.

– Nu în dimineața aceasta, replică rapid Hitler. Știi regula, Willie: la Berghof lăsăm deoparte treburile. Ideea dumitale n-are decât să aștepte până luni, când ne întoarcem la München.

– Firește, firește, răspunse grăbit doctorul în psihologie. Mă gândisem doar să v-o comunic, ca să aveți timp s-o analizați. E vorba de un plan destul de îndrăzneț, recunosc, însă... și aruncă momeala, fiindcă știa cum să-l atragă pe omulețul din fața lui în plasă: însă... ar oferi soluția pentru problema comunistă.

Hitler se așeză la biroul lui și-l fixă cu privirea pe Vierhaus.

– Dumnezeule, ești tare viclean, Willie. De asta ne înțelegem atât de bine.

– *Danke, mein Führer*, răspunse Vierhaus cu un zâmbet.

– Ia spune, *Herr Doktor*, îmi propui să-i ucidem pe cei șaptezeci și șapte de comuniști din parlament? Hm?

Hitler chicoti și sorbi din cafea.

– Exact, zise Vierhaus, aplecându-se spre Hitler și vorbind aproape în șoaptă. În primul rând, ca să ne descotorosim de ei, avem nevoie de un pretext.

Zâmbetul lui Hitler îngheță. Strânse din fălci și mijii ochii.

– Și care ar fi pretextul?

Vierhaus îl privi drept în ochi.

– Incendierea Reichstagului.

Hitler rămase perplex, dar, după câteva clipe, buzele i se destinseră și zâmbi.

– Ești nebun, Willie.

– Sunt cât se poate de serios.

– Incendierea Reichstagului!

– Gândiți-vă, *mein Führer*, continuă Vierhaus aproape în șoaptă, că pentru *toți germanii* Reichstagul e clădirea cea mai sfântă din Germania. În momentul de față, comuniștii reprezintă cel mai puternic partid din țară. Dacă Reichstagul cade pradă flăcărilor și incendiul e pus pe seama comuniștilor, populația se va simți ultragiată. Un motiv mai mult decât suficient pentru a desființa partidul, o dată pentru totdeauna. După

aceea îndreptăm atenția oamenilor spre Casa Brună, noua reședință a guvernului. Scăpați de „roșii" și aruncați parlamentul în haos...

– Smulg parlamentului un decret prin care preiau pentru totdeauna puterea, interveni Hitler.

– Mi-ați luat-o înainte.

– Mutarea e primejdioasă, prietene, zise Hitler, cu ochii îngustați.

– L-am auzit pe Hermann vorbind despre existența unui tunel secret între reședință și Reichstag. Incendiul poate fi, așadar, provocat cu ușurință. În fine, veți avea nevoie de un țap ispășitor. Sunt sigur că Himmler sau Göring vor ști să-l găsească.

La început, Hitler fusese uluit, dar, în timp ce-l asculta pe Vierhaus, complotul începea să prindă contur în mintea sa. Îndrăzneț? Da. Aventuros? Da. Posibil? Da. Își bătea nervos fața cu un deget.

– E doar un gând, *Herr Kanzler*. O temă de reflecție. Dar dacă vrem să-l punem în practică, trebuie să o facem repede.

Ideea complotului îi schimbă lui Hitler starea de spirit. Fusese binedispus, iar acum se înnegurase, căzuse pe gânduri. Vierhaus înțelese că trebuia să-l readucă la gânduri mai bune.

– Oricum, e o clădire veche, zise el într-o doară și-și umplu din nou ceașca, privindu-l zâmbitor pe Führer.

Hitler îl fixă îndelung, apoi trăsăturile feței i se destinseră. Se lăsă din nou pe spătarul fotoliului și izbucni în râs.

– Hei, Willie, ai mestecat din nou în oală. Mintea dumitale se odihnește vreodată?

– Uneori.

– Când dormi, așa-i?

– Nu. Uneori, cele mai bune idei îmi vin în vis.

Un răspuns deștept. Vierhaus cunoștea bine fascinația pe care o exercitau asupra lui Hitler visele, spiritismul și astrologia.

– Bine, am să studiez ideea dumitale în privința Reichstagului. Acum, hai să discutăm despre proiectul Douăzeci și șapte. Vorbește-mi despre *Schauspieler*.

Vierhaus se rezemă de speteaza fotoliului și privi câteva clipe în tavan. Apoi începu să-și recite informațiile:

– E membru de nădejde al partidului și susținător fervent al Führerului. Erou de război, ca și dumneavoastră. Nu împlinise încă douăzeci de ani când a primit Crucea de Fier, la Pădurea Belleau...

– Pentru ce?

Hitler intervenea după toane, dar Vierhaus se obișnuise. Sesizase și o undă de gelozie în întrebare. Hitler dobândise în două rânduri Crucea de Fier, o performanță extrem de rară pentru un soldat. Îl surprinsese faptul că actorul primise o asemenea distincție.

– A distrus un tanc și două plutoane de pușcași marini și a fost rănit. S-a reîntors pe front și a căzut prizonier la Cambrai, spre sfârșitul războiului, în ziua când vântul și-a schimbat direcția.

– Mi-e silă să mă gândesc la ziua aceea. O adevărată tragedie pentru noi. A fost și el gazat?

– Nu, a izbutit să ucidă un englez și i-a luat masca.

– Descurcăreț, *ja?*

– Foarte, încuviință Vierhaus. S-a născut în apropiere de Linz...

– Aha, e austriac.

– Da. Și se mândrește cu asta. Numele lui adevărat este Hans Wolfe...

– Wolfe, aha. Bun nume. Simbolic.

– Da, *mein Führer*. Tatăl lui a fost negustor. A murit când băiatul avea zece ani. Mama, învățătoare. A murit când Hans era în armată. A studiat la Universitatea din Berlin, a vrut să devină inginer, dar n-a terminat, s-a retras la începutul anilor douăzeci. A pribegit vreme de doi ani cu sufletul zdrobit...

– S-a înrolat în SA?

Vierhaus dădu negativ din cap.

– Nu. S-a înscris în partid în 1927, la Nürnberg. Un an după aceea, a dat probă pentru un rol minor într-un film și, până la urmă, a fost distribuit în rolul principal. Atunci a început misterul lui. În Berlin este cunoscut sub numele de Johann Ingersoll, dar are o vilă de vară în afara orașului München. Acolo folosește numele lui adevărat. Și contribuie substanțial la finanțele partidului.

– Excelent. Trăsăturile personalității lui?

– Arogant, exigent, egocentric, iute la mânie. Extrem de inteligent și cu lecturi bogate. Citează din memorie pasaje întinse din *Mein Kampf*.

– Formidabil! exclamă Hitler, vizibil încântat.

– Da. Poate să-și exprime exagerat de sincer părerile, devenind uneori de-a dreptul insolent și, după cum am auzit, e înzestrat cu un simț aproape cinic al umorului. Cei din München, care-l cunosc sub numele de Hans Wolfe, cred că este om de afaceri. Îl consideră generos și fermecător. În afara studiourilor, se comportă cu totul altfel. E o personalitate complet diferită.

– Deci, întruchipează doi oameni ce se deosebesc radical?

Vierhaus încuviință din cap.

– Și, după cât se pare, trece fără dificultate de la o ipostază la cealaltă.

– Actor *veritabil*.

– Așa e, *mein Führer*. De asemenea, e un adevărat atlet. Schior și înotător desăvârșit. În armată a făcut ceva box. Alpinist și vânător pasionat.

– Cum stă cu femeile?

– E burlac, dar are multe combinații.

– Nu-i homosexual?

– *Nein, nein,* răspunse grăbit Vierhaus.

– Și a studiat *Mein Kampf,* așa-i?

– Îl obsedează de-a dreptul.

– E singurul oaspete nou, dar sper să nu se simtă stingherit în acest weekend. Ceilalți invitați se cunosc între ei.

– Dimpotrivă, cred că o să-i placă.

– Adică?

– Situația îl singularizează. Le amintește tuturor că el este vedeta.

Hitler se uită la Vierhaus.

– Nu în *această* casă.

Vierhaus râse.

– Individul este egocentric, dar nu și nebun, *mein Führer*.

Hitler râse și el, plesnindu-se cu mâna peste genunchi.

– Ce zici, o să vrea?

– Cred, *mein Führer,* că va depinde în mare măsură de dumneavoastră.

Hitler aprobă cu o mișcare a capului, apoi se întoarse la fereastră. Departe, jos, se vedea Mercedesul care urca, hurducându-se pe drumul forestier și stârnind un vârtej de praf în urma lui.

– Ah, zise el frecându-și mâinile.

Inflexiunile vocii nu izbuteau să-i ascundă emoția.

– Sosește actorul.

– Minunat! zise Vierhaus. Începe spectacolul.

5

Vierhaus îl întâmpină pe actor la intrarea principală.

– *Herr* Ingersoll, bine ați venit la Cuibul Vulturului.

Profesorul ghebos îl privi drept în ochi pe Ingersoll care se purta surprinzător de degajat. „Tipul e stăpân pe sine, exact ce ne trebuie." Îl conduse pe actor în holul principal.

– Avem plăcerea să-l întâlnim pe adevăratul Ingersoll sau acum întruchipați alt personaj creat de dumneavoastră? întrebă zâmbind profesorul.

Actorul ocoli întrebarea, răspunzând enigmatic:

– Poate nici nu *există* un Ingersoll adevărat.

Îl urmă pe Vierhaus în vestibulul cel mare al cabanei. Doi servitori veneau după ei, cărând bagajele și cinci role grele de film.

– Aha, ați adus filmul! exclamă Vierhaus. Minunat. Führerul va fi încântat. V-a rezervat o cameră în aripa dinspre nord-vest, situată vizavi de apartamentul lui. Sunt convins că priveliștea o să vă taie respirația.

– Mulțumesc, domnule doctor.

– Puteți să-i mulțumiți personal Führerului. E nerăbdător să vă cunoască.

– Când am să-l văd?

– Curând. Aici, Führerul își reduce activitatea politică la minimum. Doarme până târziu, după aceea răsfoiește rapoartele dimineții. De regulă, coboară la vremea prânzului.

– *Herr* Professor, să duc filmul în sala de proiecție? întrebă unul dintre servitori.

– Scuzați-mă, vă rog, câteva clipe. Doresc să mă asigur că lucrurile sunt făcute ca lumea, îi spuse Vierhaus lui Ingersoll și ieși împreună cu servitorii.

Actorul rămase singur în hol.

Îl impresiona curățenia exemplară a cabanei. Podelele fuseseră date cu ceară și nu se vedea nicăieri vreun fir de praf. Undeva, în spatele cabanei, un canar începu să scoată triluri. Altul porni să cânte, într-o altă parte a casei. Doi papagali cucadu le răspunseră pe rând, cu sunete ascuțite. Cabana părea plină de păsări și răsuna de ciripitul lor. Ingersoll se apropie de bibliotecă și se uită prin rafturi. Cărțile erau legate în piele. În sufragerie, fusese aranjată masa pentru cină. Ingersoll luă la întâmplare o ceașcă, o întoarse și citi ce scria pe fundul ei. Întregul serviciu era din cel mai fin porțelan de Meissen; pe fiecare farfurioară sau ceașcă se vedeau inițialele lui Hitler și zvastica. Cupele și serviciul de ceai erau din aur.

„Gusturile Führerului nu trădau nici urmă de vulgaritate."

Pe pereții camerelor de la parter se aflau câteva tablouri de valoare, dar unul îi atrase numaidecât atenția, un portret aproape în mărime naturală, cu rama decorată cu frunze de aur. O lampă fixată deasupra proiecta peste pictură o lumină blândă. Persoana purta o bluză țărănească și o fustă roz, culorile erau vii, vesele, dar nu țipătoare. „O femeie remarcabilă, de o rară frumusețe", gândi el. În ochii foarte albaștri i se citea o inocență dezarmantă, dar bărbia înălțată cu aroganță trăda o anumită cutezanță. Inocența ei malițioasă, o combinație plastică de mare efect, tulburâ simțurile actorului. Cine să fi fost femeia al cărei portret domina holul?

În timp ce contempla tabloul, avu senzația că este spionat. Privi în jur. În hol nu se vedea nimeni. Se uită în sus, spre scara ce ducea la etaj și i se păru, la un moment dat, că în umbra palierului zărește o siluetă. Apoi își întoarse privirea la portret.

Protejat de întuneric, Hitler stătea pe palierul de sus și-l urmărea pe actorul hipnotizat parcă de tablou.

Ia te uită ce privire împătimită!

În ochii lui Ingersoll se citeau pofte carnale nedisimulate. Hitler simți pentru o clipă ghearele geloziei. Se întoarse brusc și intră în

salonașul său. Se așeză pe brațul fotoliului, apăsându-și pumnul pe buze. Îl chinuiau dorul, furia, remușcările, iar el încerca să le reprime.

Privindu-l pe Ingersoll, își dăduse seama că acesta fusese hipnotizat de portret, nu încăpea nici o îndoială, și că imaginea femeii îi ațâțase simțurile. El însuși întârziase în fața tabloului, răscolit de aceleași dorințe, prizonier al aceleiași fantezii perverse.

Începu să tremure. Întâi, începu să-și legene genunchii, după aceea, mâinile. Nu reușea să se controleze. Își lovi coapsele cu pumnii și se luptă să-și înăbușe strigătul de suferință care-i zgâria beregata. Simțea arsura lacrimilor de furie în colțurile ochilor, dar izbuti să le oprească. Timpul vindecase frustrarea. Rămăsese numai resentimentul.

„Ce femeie! Cum de își permite să mă sfideze? Să mă umilească? Să mă jefuiască în asemenea hal!"

Își pusese de nenumărate ori aceste întrebări în cele optsprezece luni care se scurseseră de la sinuciderea lui Geli Raubal. Annie Winter, menajera sa, o găsise pe Geli cu revolverul lui Hitler, un Walter de calibru 6,35, înfășurat într-un prosop și cu gura țevii lipită de pieptul ei.

„Nu pot trăi cu accesele tale de furie. Cred uneori că ar fi mai bine să mor."

Geli îl avertizase în repetate rânduri și în diferite moduri, dar el își bătuse joc de ea, *o sfidase.*

Urmase noaptea aceea îngrozitoare, când ea îl înfruntase, iar înăbușirea scandalului căzuse în sarcina lui Rudolf Hess și a lui Gregor Strasser. Tot ei îi reduseseră la tăcere pe șantajiștii care izbutiseră să pună mâna pe nudurile obscene ale lui Geli, pictate de el.

Rudolf și Gregor se străduiseră, de asemenea, să-l readucă la rațiune și-l vegheaseră zile în șir, fiindcă el însuși era bântuit de gândul autodistrugerii.

18 septembrie 1931. O dată gravată în mintea lui – ca și ziua Puciului și ca aceea în care Hindenburg îl numise cancelar. Cu singura deosebire că această dată marca începutul unui coșmar fără sfârșit.

Ingersoll admira încă pictura când Vierhaus reveni, pășind ciudat, parcă triumfal, ca să-și mascheze cocoașa.

– O femeie încântătoare, zise Ingersoll, fără să-și desprindă privirile de pe portret. Cine e?

– Geli Raubal, nepoata Führerului, fiica preferată a surorii sale. O adora. A pierit într-un accident tragic. A fost un șoc cumplit pentru Führer, care încă îi mai resimte efectele.

– Înțeleg de ce.

– Și-acum am să vă conduc la camera dumneavoastră, zise Vierhaus, urcând împreună cu Ingersoll scările. Aveți suficient timp să vă schimbați. Führerul va coborî în curând. De obicei, își ia masa de prânz în ceainăria care oferă o perspectivă minunată asupra văii. Apropo, există aici câteva reguli și e bine să țineți cont de ele. Führerul nu admite să se fumeze în casă. Detestă mirosul de tutun, dar nu are nimic împotrivă dacă se fumează afară. De asemenea, nu permite invitaților să-și facă însemnări sau să trimită scrisori de aici. Și nu suportă fluieratul.

– Fluieratul?

– Da. Îl înnebunește. Aveți obiceiul să fluierați, *Herr* Ingersoll?

– Uneori. Mă amuză și mă liniștește.

– În nici un caz aici. Führerul este vegetarian, dar e posibil să fi pregătit mâncăruri cu carne pentru oaspeți. Este abstinent, dar s-ar putea să pună pe masă șampanie și vin pentru musafiri.

– Pare foarte îngăduitor cu ceilalți, zise Ingersoll.

– A, bineînțeles, Führerul este un gentleman foarte tolerant...

Hitler coborî exact la ora prânzului. Ingersoll rămase surprins când văzu cât de scund era în realitate Führerul. În plus, nu știa la ce să se aștepte. Urma să-l întâlnească pe Hitler cel furtunos și grav, liderul energic ce căuta să fascineze și era adorat de mii de oameni, defăimându-i pe britanici și pe francezi și blestemându-i pe evrei și pe comuniști? De câte ori îi ascultase discursurile la Berlin, la Nürnberg, la München! Sau, poate pe Hitler blajinul, care intra în mulțime, discuta adesea cu voce scăzută, liniștitoare și se apleca să sărute mâinile tinerelor *Fräulein* și pe copii pe frunte, glumind cu ei.

Führerul purta un costum gri la două rânduri, din stofă de lână pură, cu insigna Wehrmachtului prinsă pe buzunarul de la piept, un om zâmbitor, plăcut și prietenos. Era Hitler blajinul.

– Ei, în sfârșit, am reușit să ne întâlnim. Sunt unul dintre admiratorii pasionați ai artei dumitale, *Herr* Ingersoll. Am văzut toate filmele pe care le-ai realizat. Pe unele, de mai multe ori. Ai sporit prestigiul Germaniei. Mulțumesc pentru că ai acceptat invitația.

– Mă simt deosebit de flatat, *mein Führer*.

– Sper să fii mulțumit de camera dumitale.

– E minunată!

– Mă bucur, mă bucur! De regulă, la amiază fac o mică plimbare până la ceainărie, unde iau masa cu musafirii mei. Dar, cum dumneata și Willie ați sosit primii, iar el mai are de rezolvat niște treburi, ți-aș propune să ieșim împreună numai noi doi.

„Să fie acest bărbat, îmbrăcat într-un costum banal, care oferă în mod deliberat imaginea patriarhală a amabilității și bunăvoinței, omul predestinat să schimbe cursul lumii?"

Servitorii îi ajutară pe Hitler și pe Ingersoll să se îmbrace. Hitler luase o manta îmblănită. Își înfășură șalul gros în jurul gâtului, își îndreptă umerii și-i zâmbi lui Ingersoll:

– Ești sigur că vrei să te plimbi pe vremea asta rea?

– De-abia aștept.

Vântul își înfigea pumnalele înghețate în coasta muntelui. Hitler se strânsese în mantaua lui și-și înfundase urechile în gulerul înalt. Mergea aplecat mult înainte și își băgase la subsuori mâinile înmănușate. Doi oameni înarmați îi urmau la vreo douăzeci de pași, ca să nu audă ce se discută. Pe când se apropiau de terasa muntelui, se deschise deodată în fața lor perspectiva văii. Zăpada strălucea sub soarele amiezei.

Ingersoll se opri pe terasa situată la jumătatea drumului spre ceainărie și arătă cu mâna peste munți.

– Acolo v-ați născut dumneavoastră, în Waldviertel, dincolo de munți, nu-i așa?

– Da. La Braunau. Înfiorător loc. Nu atât de rău ca Viena, dar, oricum, înfiorător.

– Dar de ce vi se pare înfiorător?

– Lumea îi spune ținutul împădurit. E o regiune sălbatică, îi răspunse Hitler și glasul lui trăda amărăciunea. Un ținut aspru, cu oameni duri, posaci, medievali. Secole de-a rândul, locul a căzut victimă armatelor puse pe jaf, care invadau sudul Germaniei. A fost prădat de huni, de

boemianul Ottakar al doilea, de suedezi în timpul Războiului de Treizeci de Ani. Chiar și Napoleon a străbătut ținutul în 1805, în drum spre Viena. Neghiobii din Waldviertel au vocația înfrângerii. Sunt defetiști cu toții.

Vocea lui Hitler începuse să se înalțe, pe măsură ce furia lua locul amărăciunii:

– Prea mulți oameni din Germania împărtășesc acest sentiment, continuă el lovindu-se peste coapse. De aceea trebuie să le arunc Aliaților drept în față odiosul tratat de la Versailles. Vreau să redau poporului meu mândria, *mândria, Herr* Ingersoll. Vreau să-i fac pe germani să nu știe ce înseamnă înfrângere.

– Ați și început, domnule.

– *Danke, Herr* Ingersoll, zise Hitler, fără să-și ascundă încântarea.

Apoi începu să tropăie, din cauza frigului.

„Lingușește și flatează."

– Cum îți spun prietenii dumitale? Johann? John?

– De fapt, Hans, răspunse Ingersoll.

– A, deci, pe numele dumitale adevărat, zise Hitler, zâmbind.

„Prin urmare, vor să-mi ceară ceva, gândi Ingersoll. M-au verificat. Le-am dat ceva bătaie de cap. Or fi aflat totul? Au descoperit secretele lui Johann Ingersoll? Ce va urma? Un gen de șantaj?"

Ideea i se păru paranoică și o înlătură.

– N-ai de ce să te temi, spuse Hitler. E opera lui Himmler și a SS-ului său. Sunt excesiv de prudenți. Măsuri de siguranță, nimic altceva.

– Înțeleg, măsurile de siguranță obișnuite.

De sub gulerul lui Hitler, aburii respirației ieșeau în rotocoale.

– Nu-mi place iarna, Hans. Când m-am dus la Viena să studiez, am trăit o perioadă extrem de amară... Vreme de doi ani, tristețea a fost singura mea iubită, iar foamea, singurul meu camarad. Și ce frig am îndurat! Mă cuprind și-acum fiorii când îmi aduc aminte.

Se opri, se scutură, cuprins de un frison, și se cuibări mai adânc în manta. Apoi continuă:

– Nu reușesc niciodată să mă încălzesc ca lumea în timpul iernii. Locul de aici e foarte frumos. Privesc zăpada care învelește munții, o aud cum scârțâie sub tălpi, dar frigul mă taie ca o sabie.

– Doriți să ne întoarcem la cabană?

– *Nein!* E o teamă pe care trebuie să o învinge. Într-o bună zi, am să scap, poate, de ea. O să mă prăjesc foarte rău la soare și-atunci o să mă tem mai mult de căldură decât de frig. Ha! De altfel, dumneata știi cum e să dormi pe caldarâmul rece.

– Nu-i chiar așa de rău ca în tranșee, când plouă. Îmi era frică, o frică teribilă, că aș putea să mă înec în noroi. Când începea să plouă, mă apuca groaza, gândindu-mă că tranșeea se va prăbuși peste mine. După căderea întunericului, ieșeam târâș din șanț și mă culcam lângă morți. Dimineața, mă târam din nou în șanț. Preferam să dorm printre morți – iată ce înseamnă frica absolută.

– Ai fost un bun soldat.

– Și dumneavoastră ați fost.

– Și noi doi am rămas buni soldați, Hans. Războiul de-abia începe.

– Cu cât începe mai repede, cu atât mai bine.

– Ai vorbit ca un adevărat nazist.

– Am citit *Mein Kampf* de nenumărate ori, am învățat pe de rost pasaje întregi și le-am recitat cu glas tare, ca să le simt forța, spuse entuziasmat Ingersoll. V-am citit toate lucrările, *mein Führer*. Și începu să recite:

Ohne Juda, ohne Rom,
Wird gebaut Germaniens Dom!
Heil!

– Doamne, spuse Hitler surprins, am scris versurile acestea... stai să-mi aduc aminte... în...

– 1912.

– *Ja,* 1912, răspunse Führerul uimit și le repetă:

Fără evrei, fără Roma,
Vom înălța catedrala Germaniei!
Trăiască!

– Aveam pe-atunci douăzeci și patru de ani. Lumea râdea de mine, după cum știi.

– Profetul e nevoit întotdeauna să suporte disprețul.

– Pe Nietzsche l-ai studiat?

– Îi cunosc bine opera.

– Ești un adevărat erudit, Hans Wolfe, remarcă Hitler impresionat. Îți place muzica? Wagner?

– Foarte mult.

Își continuară plimbarea pe cărarea ce ducea la ceainărie.

– În adolescență, împreună cu prietenul meu Gustl, am scris – eram în Waldviertel, se-nțelege – o operă, o lucrare șocantă, plină de nebunie, violență, crimă, minuni, mitologie, magie, sinucideri. Ceva foarte wagnerian.

Starea de spirit a lui Hitler se schimbă din nou, brusc, și Führerul trecu de la nostalgie la iritare. Începu să vorbească tare, cu o voce mai ascuțită.

– Și am să-ți mai spun ceva despre neghiobii de peste munți, de la Waldviertel. Nu sunt capabili să-l *înțeleagă* pe Wagner. Numai *eu* am înțeles măreția lui Wagner, Hans. *Numai eu înțeleg că actul creațiunii a fost un act de violență și că, prin urmare, orice creație trebuie să urmeze calea violenței.*

Vocea îi scăzu în intensitate la fel de brusc, transformându-se în șoaptă. Se dădu mai aproape de Ingersoll.

– Acesta e începutul. Primul act s-a produs lunea trecută, când bătrânul senil și ramolit m-a numit cancelar. Mai întâi a fost Sfântul Imperiu Roman, apoi Hohenzollernii prusaci, iar acum se deschide era glorioasă a celui de-al Treilea Reich. Vom schimba lumea din temelii. Vom anula tratatul de la Versailles. Îi vom lichida pe evrei, pe țigani și pe comuniști. Vom crea o populație de arieni puri, o rasă mai inteligentă, mai puternică, mai frumoasă, cum n-a mai existat în istorie. *Începem* deja să acționăm.

Se opri o clipă. Ochii îi ardeau. Respira des, sacadat.

– Hans, dumneata crezi ceea ce ți-am spus? Crezi că în momentul de față al Treilea Reich există?

– Da, *mein Führer*.

Ingersoll privea uimit. Ce forță de convingere avea vocea lui Hitler! Ideile expuse și chiar cuvintele îi erau cunoscute din discursuri și din cărți. Dar niciodată nu le auzise rostite cu atâta măiestrie. Și credea în ele, fără nici un fel de rezerve.

– Al Treilea Reich sunteți dumneavoastră, *mein Führer,* izbucni el pătimaș. Și deodată, se dădu un pas înapoi și brațul îi zvâcni înainte, salutând: *Heil Hitler!* rosti el în transă. Glorie cancelarului!

Pe buzele lui Hitler flutură un zâmbet discret. Îi răspunse, ridicând și el mâna, apoi își reluară plimbarea.

Ceainăria, care semăna cu un foișor mare, închis cu geamuri, se înălța pe platforma unei stânci, la capătul drumului de pe platou. Hitler iuți pasul, dornic să scape mai repede de frig. Se năpustiră înăuntru și trântiră ușa după ei. Un servitor în uniformă albă luă poziția de drepți și salută.

– Du-te la bucătărie, Fritz, ne servim singuri.

– Am înțeles, *mein Führer,* spuse soldatul și dispăru.

Afară, vântul viscolea zăpada și înălța vârtejuri ce treceau prin fața ferestrelor, ca niște diavoli prinși într-o horă nebună. În șemineu, focul gigantic trosnea și arunca în sus pe horn vârtejuri de scântei.

– Ah! exclamă Hitler închizând ochii.

Își descheie mantaua și o ținu ca pe un scut în fața focului, adunând căldura sub pulpana ei.

– Focul e marele purificator, spuse el. Privea concentrat bușteni cuprinși de flăcări, dar vedea vâlvătaia care mistuia clădirea semeață a Reichstagului. Invoca în minte spiritul focului și scânteile care se-nvolburau deasupra orașului.

Pe masa din fața șemineului se aflau farfurii cu pâine de casă, prăjituri, brânzeturi și cârnați groși și foarte bine prăjiți. Din ceainicul mare de porțelan ieșeau aburi. Pe masă erau și două sticle de vin, destupate.

– Plimbarea de la cabană la ceainărie e un foarte bun exercițiu de autodisciplinare. Dumneata ești disciplinat, Hans?

– Când e nevoie, da.

– Bine chibzuit! Motivul principal care mă aduce aici este dorința de a mă relaxa.

Puse degetul pe una din sticle.

– Roșu sau alb?

– Aș prefera roșu.

Hitler umplu două pahare cu vin roșu, luă un cuțit, își tăie o bucată de cârnat și o bagă în gură. Închise o clipă ochii, savurând bucățica de carne condimentată, apoi bău o gură de vin.

– Renunțăm la disciplină pentru o zi sau două, de acord?

– E absolut necesar, *mein Führer*.

– Exact, exact. Servește-te, Hans.

Hitler își puse pe o farfurie pâine, brânză și cârnați și își umplu din nou paharul. Dogoarea șemineului își făcu, în fine, efectul. Hitler își scoase mantaua, o aruncă pe un scaun, trase un taburet și-și întinse pe el picioarele încrucișate. Oftă mulțumit. Ingersoll luă un scaun și se așeză lângă el. Amândoi urmăreau parcă halucinați jocul flăcărilor, în timp ce vorbeau.

– Aici, la Cuibul Vulturului nu se discută niciodată politică, spuse Hitler. Venim să ne relaxăm și să uităm pentru moment problemele care ne frământă. Mda. Totuși, *Herr* Ingersoll, cred că n-ar fi rău să ne cunoaștem mai bine. Ce zici?

– Cum doriți, *mein Führer*.

– Aș vrea să aflu ceva. Știu că vreme de doi ani, înainte de a deveni actor, ai trecut prin momente grele. De ce n-ai intrat în *Sturmabteilung*? Ești un nazist de nădejde și n-ai fi avut decât de câștigat dacă îmbrăcai cămașa brună.

– N-am putut.

– De ce?

– Sunt motive personale, răspunse ezitând Ingersoll.

– Și nu i le poți împărtăși Führerului dumitale?

Înainte de a răspunde, Ingersoll se gândi o clipă, apoi spuse:

– N-am venit aici să-mi fac dușmani.

– Totul va rămâne între noi, Hans.

Ingersoll rămase o vreme pe gânduri. Se temea că prejudecata lui o să-l înfurie pe Hitler. Instinctul îi șoptea totuși că Hitler va reacționa pozitiv în fața sincerității lui.

În definitiv, de ce îl chemaseră aici? Hitler îi pusese întrebări de natură politică doar din pură curiozitate? Sau întreaga discuție urmărea un anumit scop? Cele două opțiuni se răsuceau în mintea lui Ingersoll asemenea unei monede ce se învârtește. În cele din urmă, hotărî să fie

sincer. În definitiv, Hitler era idolul național. Popularitatea lui se situa deasupra politicii sau ideologiei.

– Tare mă tem că opiniile mele o să vi se pară cam... snoabe.

– Snoabe?

– Nu-mi plac oamenii din detașamentele cămășilor brune. Nu sunt genul meu. Înțeleg că avem nevoie de ei, dar... indivizii sunt niște huligani zgomotoși, puși mereu pe harță și...

– Da? Și?

Hitler îl sfredelea cu privirile, dar Ingersoll continua să i se uite drept în ochi.

– Și pe urmă, acest Ernst Röhm. Este... ceva nu e-n regulă cu el... Lui Röhm îi plac băieții, spuse pe un ton destul de sever Ingersoll. E sadic, bețiv...

– Îl cunoști pe Röhm?

– L-am întâlnit o singură dată, prin 1925 sau 1926, la Berlin. Ținea o cuvântare. Era treaz, dar incoerent.

– Röhm nu a fost numit în funcția pe care o deține datorită talentelor oratorice sau bunelor sale moravuri.

– Înțeleg, *mein Führer*, însă...

– Însă intuiția dumitale în legătură cu Ernst e corectă. Röhm n-a izbutit să dea SA-ului dimensiunea morală cuvenită, zise Hitler, ridicându-se și întorcându-se cu spatele spre foc. SA-ul e lipsit de mândrie și de direcție. Rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă enigmatic: Sunt lucruri care supraviețuiesc și după ce și-au împlinit menirea.

Făcu din nou o pauză.

– În plus, Röhm are ochi de porc, spuse Hitler, schimbându-și din nou dispoziția și chicotind amuzat de insulta pe care o proferase.

– Nu mi-ar fi convenit să-mi petrec seara în compania lui Attila Hunul, recunosc însă că Attila era foarte eficace.

– Asta e! Dumneata înțelegi, după cum văd, că până și șobolanii pot fi de oarecare folos. Röhm e utilizat pentru a atinge un anumit obiectiv, un obiectiv extrem de important. Nu va avea însă nici un cuvânt de spus în ce privește viitorul Germaniei. E un troglodit, adăugă Hitler pe neașteptate.

– Exact!

Ingersoll era bun cunoscător al politicii, observațiile lui se dovedeau corecte. *Die Sturmabteilung,* detașamentele SA, constituiau armata personală a lui Hitler. Oamenii care îmbrăcaseră cămășile brune fuseseră recrutați inițial, în marea lor majoritate, din clientela pușcăriilor și dintre huidumele care asigurau liniștea în berării. Huligani și criminali care deveniseră o forță paramilitară nedisciplinată. Cutreierau străzile, spărgeau vitrinele magazinelor, îi băteau pe evrei, asigurau paza la întrunirile politice, iar în particular practicau șantajul și jecmăneau oamenii. Detașamentele SA scăpaseră de sub control și reprezentau un adevărat pericol pentru mișcare. De aceea, Hitler îl adusese în țară pe Ernst Röhm, un camarad din perioada Puciului – Röhm deținea pe-atunci un post diplomatic în Bolivia – și-l numise comandant al cămășilor brune. Hitler avea încă nevoie de această poliție personală, dar stabilise cum să rezolve la momentul oportun problema ei. Crease *Die Schutzstaffel,* batalioanele SS, și-l instalase la comanda lor pe Heinrich Himmler, unul dintre prietenii săi cei mai apropiați. SS-ul avea și un satelit, SD-ul, Serviciul de Securitate, care desfășura activități de contrainformații în Germania și în străinătate. Nu se prea știa ce rol joacă Wilhelm Vierhaus în cadrul SD-ului, dar era limpede că profesorul deținea o poziție importantă. Hitler urmărea să transforme SS-ul în organizația cea mai temută din structura partidului nazist. Și, când batalioanele SS vor fi mai puternice decât SA-ul, atunci... Însă fiecare lucru la timpul său.

– Par, probabil, elitist... începu Ingersoll.

– Dumneata *ești* elitist, spuse Hitler, degajat. Ce e rău în asta? De aceea te-am și invitat aici.

– N-am nimic comun cu Röhm și cămășile brune pe care le conduce. Împărtășim aceleași convingeri politice. Prefer să susțin mișcarea național-socialistă prin alte mijloace.

Hitler se aplecă spre el și ochii i se îngustară.

– De pildă?

– Prin contribuții financiare. Îmi îndemn asociații să intre în partid. Apăr ideile dumneavoastră în fața celor care, uff... nu le înțeleg pe deplin.

– Ești, așadar, un bun nazist?

Ingersoll se gândi o clipă, apoi răspunse:

– M-aș defini, mai degrabă, ca un bun hitlerist, *mein Führer*. Formula ar fi mai exactă.

– Adică?

– Partidul e organismul creat pentru atingerea unui scop anumit. De aceea, după opinia mea, partidul trebuie să aibă o prestanță și o ținută exemplare. Or, există, din păcate, prea mulți bufoni și huligani.

– Bufoni și huligani? repetă Hitler, surprins.

Vierhaus avea dreptate, Ingersoll își exprima fără menajamente părerile. Ingersoll simți că Hitler era gata să se înfurie.

– Sunt gata să vă urmez și-n foc, *mein Führer*, adăugă el repede, dar există oameni pe care aș prefera să-i arunc în flăcări.

„Lingușește și flatează. Ascultă-l până la capăt."

– După cum v-am spus, am citit *Mein Kampf* din scoarță-n scoarță, de mai multe ori. Stă permanent pe noptiera mea. E o carte importantă, mai importantă decât Biblia. Sunt de acord cu tot ce-ați scris și, în mod deosebit, cu modul în care abordați problema evreiască.

– *Herr Schauspieler*, spune-mi drept, care sunt sentimentele dumitale față de evrei?

– Îi urăsc, răspunse Ingersoll cu voce scăzută, gâtuită. Urăsc trucurile lor marxiste, văicăreala lor...

– *Ja, Ja! Bine* spus. *Sunt* niște văicăreți. Și ai dreptate, ei reprezintă coloana vertebrală a mișcării marxiste. Au avut la dispoziție paisprezece ani, *paisprezece ani*, ca să ne arate de ce sunt în stare și n-au produs decât ruine. Uită-te-n jur! *Ruine!* Știi care-i cheia succesului nostru, Hans? Cinstea! Abordăm lucrurile în mod cinstit. Ne preocupă doar ce este drept, corect, convenabil. Ceea ce e bun pentru Germania.

Surâse. Un surâs schițat, o mișcare fulgerătoare în colțurile gurii, mai curând o părere de surâs. Se așeză din nou pe brațul fotoliului și se aplecă spre Ingersoll, cu pumnii strânși.

– Trebuie să-i dăm afară pe evrei – din piețe, din băncile noastre, din industria noastră. Și poate chiar... să scăpăm Germania de calamitatea *jidovească*. Ești de acord?

Ingersoll zâmbi la rândul său, înclinându-și capul.

– Desigur. Dar cum? Și cum veți justifica în fața celorlalte țări ale lumii ceea ce facem noi?

Dispoziția lui Hitler se schimbă radical. Fața i se congestionă, vocea lui căpătă tonalități înalte, pasionale. Începu să clocotească de furie. Privi afară, pe fereastră.

– Să justificăm?! Nu justificăm *nimic!* În fața celorlalte țări ale lumii? Care sunt alea? Franța? pufni indignat. Cum să te înțelegi cu un om care vrea să te sugrume în timp ce tu îi vorbești? Statele Unite, cu doctrina Monroe? Oh, Doamne! Ipocrizia ipocriziilor! Americanii îi exclud pe imigranții prezumtivi dacă sunt considerați *indezirabili.* Le reglementează numărul. Impun anumite standarde fizice, le cer oamenilor să vină cu o anumită sumă de bani. Îi interoghează în legătură cu opiniile lor politice. Ascultă-mă, prietene, învață de la dușmanii tăi. Oricum, există o cale de a trata cu americanii. Comuniștii spun că puterea izvorăște din țeava tunului. Dacă așa stau lucrurile, am să le arăt ce înseamnă puterea. Am să le arăt țeava tunului nostru. Izbi cu pumnul în palma deschisă și bătu cu piciorul în podea. Acțiunile noastre nu se deosebesc de ale lor. Și-atunci, cum își permit să ne condamne? Nu-mi pasă de evreii din alte țări. Însă aici, *Germania* va rezolva cum crede de cuviință problema evreilor, fiindcă problema aceasta ne privește numai pe *noi.*

Ingersoll avu senzația că Hitler uitase de prezența lui. Führerul se adresa parcă mulțimilor nevăzute ale germanilor privați de drepturi, care se aflau undeva afară. Cuvintele sale înflăcărate degajau o forță hipnotică. Inima lui Ingersoll începu să bată mai tare. Apoi vocea redeveni dintr-odată calmă. Hitler se întoarse spre Ingersoll, cu ochii strălucind de febra puterii.

– Despre britanici ce să mai spun? Oamenii compromisului. E stilul lor. Britanicii sunt duri și mândri. Și, mai ales, exploatatori. Anglia reprezintă o forță psihologică, o forță care domină întreaga lume. Englezii sunt protejați de o flotă imensă și de o aviație extrem de curajoasă. Dar ne vom ocupa de ei la momentul oportun. Însă ducă-se dracului restul lumii, șopti el, aplecându-se spre Ingersoll. Peste un an vom ajunge partidul cel mai puternic din istorie, iar Europa va îngenunchea în fața noastră. Mâine noi vom *fi* lumea, tânărul meu prieten.

„Prin urmare, Hitler se gândește deja să se pregătească de război, se gândi Ingersoll. Pentru el, războiul e inevitabil."

Hitler se opri, văzând fața lui Ingersoll care trăda o emoție puternică.

– Dumneata ești convins de adevărul spuselor mele, da?

În transă, Ingersoll încuviință, cu o înclinare a capului.

„L-am prins în undiță, își spuse Hitler. *Der Schauspieler* e acum omul nostru."

– Și dorești să joci un rol important în cruciada noastră, da?

– Da, *mein Führer!*

– Mai important decât acela de a contribui cu bani la susținerea partidului?

– Da, *mein Führer!*

– Așa va fi, *Herr* Ingersoll, zise Hitler, bătându-l ușor cu palma peste genunchi. Așa va fi!

Ingersoll se uită afară, privind peste umărul lui Hitler. Îl văzu prin geamul înghețat pe Willie Vierhaus, care tropăia mărunt și stângaci pe poteca alunecoasă, coborând spre ceainărie.

6

Deși îl răzbise frigul, Vierhaus se opri și ciocăni la ușă. Hitler îi făcu semn cu mâna să intre.

– Dumnezeule, ce ger! se văită el, dând buzna în încăpere. Soldatul de-afară spune că sunt zece grade sub zero!

Se repezi spre șemineu și se-ntoarse imediat cu spatele la foc, ascunzându-și gâlma de pe umăr. Dârdâia cumplit. Închise ochii de plăcere, simțind dogoarea flăcărilor.

– Trebuie să declanșăm un război în Africa, Willie, ca să te simți și dumneata bine, zise Hitler.

– Acolo e mai rău, mult mai rău, răspunse Vierhaus. Praful! Praful e mai rău decât frigul.

– Fiecare cu necazurile lui, spuse Hitler. Hans detestă mai mult noroiul decât frigul. Dumneata ai oroare de praf.

– Dar dumneavoastră, *mein Führer*, ce vi se pare mai groaznic decât frigul?

– Eșecul, răspunse Hitler.

– Uneori se asociază, spuse Vierhaus. Napoleon a avut parte de amândouă în Rusia.

– Francezii își pun în farfurie mai mult decât pot să mănânce, asta-i nenorocirea lor, spuse Ingersoll, pregătindu-și un sandviș.

– Francezii n-au vână de luptători, asta-i nenorocirea lor. Mai degrabă ar face dragoste decât să lupte ca să câștige o bătălie.

– Am văzut pe Somme cum un întreg batalion de infanterie ne întorcea spatele și fugea din fața noastră, zise Ingersoll, mușcând din sandviș și sorbind o gură de vin. Nu se vedeau decât funduri de francezi.

– Frumoasă privelişte, sunt convins, spuse Vierhaus, râzând.

– Magnifică, răspunse Ingersoll.

– Se întorceau probabil în fuga mare la Paris, să găsească o sticlă de vin şi o *Fräulein* pentru o noapte, chicoti Hitler. Ei cred că linia Maginot e de netrecut. Ha! Ce prostie! Un ţarc din beton pentru vaci o să oprească Wehrmachtul? De-abia aştept să vină ziua aceea.

Tăie repede o altă bucată de cârnat, o mestecă cu poftă, rostogolind cu limba carnea şi sugându-i ultimul strop de suc, înainte de-a o înghiţi.

– Începe să ningă, *mein Führer*, remarcă Vierhaus. Mă tem că avionul de la Berlin n-o să aibă cum să aterizeze la Linz.

– Hermann n-o să-i permită pilotului să se întoarcă, sunt absolut sigur. Cel ce conduce Luftwaffe nu se sperie de puţină zăpadă.

– Am veşti bune. Avionul lui Albert a aterizat. Speer a plecat din sat şi se află în drum spre noi.

– Splendid!

– I-am lăsat vorbă să vină imediat aici. Cred că am procedat bine.

– Da, da, aprobă repede Hitler. Sunt nerăbdător să-i văd aici împreună pe Albert Speer şi pe Hans. Două genii creatoare, două inteligenţe care se înfruntă, demonstrându-şi talentele. Va fi un adevărat regal.

Hitler se ridică şi se duse lângă Vierhaus, în faţa focului. Îşi ţinea mâinile la spate.

– Sperasem să o aduc şi pe Leni Riefenstahl, dar lucrează la terminarea unui film. Când ajunge în faza de finisare, Leni se poartă de parcă ar fi... în transă.

– După opinia lui Fritz Lang, Leni e una dintre cele mai mari cineaste contemporane, zise Ingersoll.

– *Una?* spuse Hitler. Leni este cea mai mare cineastă contemporană. De aceea am numit-o operatorul oficial al celui de-al Treilea Reich. Să-l luăm, de pildă, pe Speer. Viziunea lui este grandioasă. Îi e practic imposibil să gândească la scară redusă. Îi cer o pietricică şi-mi oferă un munte.

– Am văzut azi-dimineaţă Casa Brună, zise Ingersoll. E splendidă.

– Să i-o spui. Îi place să fie flatat, deşi se străduieşte să nu o arate.

– Sper să aducă macheta oraşului Nürnberg, interveni Vierhaus.

– Proiectele lui Albert au noblețe, sunt pline de avânt. L-am numit arhitectul meu, deoarece îi înalță spiritual pe germani. Și stadionul din Nürnberg va fi un simbol. Când vom serba inaugurarea stadionului, germanii își vor da seama că al Treilea Reich este viitorul lor, vă asigur, spuse Hitler.

Rămase în picioare în fața lui Ingersoll, apăsându-și pe piept pumnii strânși.

– Vorbesc acum despre mândrie, *Schauspieler,* înțelegi? Hitler înseamnă mândrie. Speer înseamnă mândrie. Wagner înseamnă mândrie.

Se opri, regizându-și efectul, apoi se apropie încă puțin de Ingersoll.

– Johann *Ingersoll* înseamnă mândrie.

Urma *la pièce de résistance.*

Veni și mai aproape de Ingersoll, se uită o clipă la Vierhaus și, în sfârșit, își fixă privirile grele, febrile, asupra actorului.

– Ai auzit, sunt sigur, de existența SS, *Schutzstaffel,* trupele mele de elită. Sunt mai puternice decât armata, SA-ul și poliția, luate la un loc. Comandant este Himmler. Ai văzut uniforma?

– Negrul este foarte impresionant, zise Ingersoll.

– Prin activitatea dumitale, ai sporit considerabil reputația patriei-mamă. Mi-ai fi de mare folos și cred că nici pentru dumneata n-ar fi rău dacă ai accepta o misiune în *Schutzstaffel.*

Ingersoll încremeni.

– O misiune? Ce fel de misiune?

– Vei fi reprezentantul meu în lumea artelor. Îmbrăcând uniforma la evenimentele oficiale, vei conferi SS-ului un plus de prestigiu. M-am gândit să fii... *colonelul* Hans Wolfe.

„Colonel! își spuse Ingersoll. Dumnezeule, colonel în trupele de elită ale lui Hitler!"

– Mă simt deosebit de onorat, *mein Führer.*

– Deci accepți?

– E o mare cinste, domnule!

– Excelent! Willie, dă-mi Biblia de pe masa de-acolo. Va presta jurământul chiar acum, în fața mea.

– Da, *mein Führer.*

Vierhaus găsi o Biblie și i-o dădu lui Ingersoll.

– Ridică mâna dreaptă și repetă după mine, spuse Hitler.

Ingersoll trecu Biblia în mâna stângă și ridică dreapta.
Hitler declamă jurământul SS:

Îți jur, Adolf Hitler,
Führer și cancelar al Reichului German,
Să fiu credincios și brav.
Mă angajez în fața ta și a superiorilor mei
Pe care îi vei numi
Să mă supun ordinelor chiar de-ar fi să plătesc cu viața,
Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Ingersoll repetă cuvânt cu cuvânt jurământul. Hitler zâmbi și-i strânse mâna.

– Te felicit, colonele! Am să te pun în legătură cu croitorul meu din Berlin. Uniforma dumitale e un dar din partea mea. Și încă ceva.

Hitler întinse mâna. Vierhaus scoase un pachet din buzunarul mantalei și i-l dădu. Era o cutie subțire, ambalată frumos, lungă de aproximativ treizeci de centimetri și lată de circa zece-cincisprezece centimetri. Un cadou!

Hitler i-o oferi, zâmbind, lui Ingersoll.

– Felicitări!

Privirea lui Hitler, observă Ingersoll, exprima mândrie, mândrie și speranță.

Actorul apucă încet, cu amândouă mâinile, pachetul și-l contemplă câteva momente. Îl cântări o dată sau de două ori în palme, un gest reflex, moștenit din copilărie: cadourile grele erau întotdeauna cele mai plăcute. Pachetul primit de la Führer părea destul de greu.

– Hai, deschide-l, deschide-l, îl îndemnă Hitler.

Ingersoll așeză pachetul pe marginea mesei și-l desfăcu. Era o cutie din mahon. În interiorul ei se afla un pumnal, cuțitul lung, oficial al SS-ului, cu plăsele din abanos, lamă cu două tăișuri, de vreo douăzeci și cinci de centimetri, și teacă din piele neagră. Pe mâner se vedea emblema oficială a SS-ului, două fulgere în zigzag, din aur. Întoarse arma. Pe partea cealaltă a mânerului, era încrustat un vultur din aur, ținând în gheare o cunună care încercuia zvastica bătută-n diamante. Trase

pumnalul din teacă. Imediat sub gardă fuseseră imprimate în oțel inițialele „AH"

Lui Ingersoll îi pierise glasul. În interval de câteva minute, fusese numit colonel în SS și primise un cadou cu semnătura lui Hitler. Îl privi extaziat pe Führer.

– Vreau să vă mărturisesc un mare secret personal, bâigui el. Am turnat cinci filme de groază în mai puțin de doi ani și aș dori să abandonez peliculele de senzație, să interpretez un adevărat rol dramatic. Să-mi dezvolt talentul. Premiera mondială a „Câinelui nopții" e programată pentru douăzeci și șapte februarie, la Opera Kroll. Îmi propun să apar în noaptea aceea nedeghizat, să fiu eu însumi și să pun capăt șaradei publicitare care a devenit o povară îngrozitoare. Acum sunt *colonelul* Hans Wolfe. Impactul publicitar va fi enorm!

Hitler îi aruncă o privire lui Vierhaus și-și țuguie buzele.

„A sosit momentul, se gândi Hitler. E pregătit." Începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate, izbind cu pumnul în palma deschisă. Se uita în tavan, în timp ce vorbea:

– Ești înzestrat cu o combinație unică de talente, prietene, joci superb, vorbești fluent patru limbi străine, stăpânești ca un expert autentic arta redării dialectelor și a diferitelor accente ale rostirii, ai demonstrat că posezi la perfecție tehnica deghizării, ai dovedit că ești un bun soldat și știi cum să supraviețuiești în orice condiții, ai mari calități de acrobat, crezi în al Treilea Reich și... și, la nevoie, poți să ucizi. Ai curățat două plutoane de pușcași marini, greșesc?

– Așa e, *mein Führer,* nu greșiți deloc.

– Ți-a fost greu? Adică, să ucizi?

Ingersoll îl fixă câteva momente și zâmbi.

– Dimpotrivă, *mein Führer,* am simțit o mare satisfacție.

– Ei vezi, vezi.

Hitler își desfăcu larg brațele.

– Talente unice. Un om de excepție! Nu ți-am spus eu, Willie?

– Așa e, *mein Führer,* confirmă Vierhaus, acceptând implicit faptul că ideea complotului devenise dintr-odată proprietatea lui Hitler.

– Izbânda celui de-al Treilea Reich reprezintă visul tău, da, Hans?

– Da.

– E cel mai important lucru din lume?

– Da.

– Mai important decât cariera și chiar decât viața dumitale?

– Da!

Hitler își umplu din nou paharul cu vin. Îl privi pe Ingersoll drept în ochi. Își sorbi vinul, se aplecă iarăși în față și dădu din cap.

– Te cred. Și mai cred ceva. Dacă ți-aș cere să îndeplinești o misiune imposibilă, o misiune care ți-ar impune un mare sacrificiu personal, obligându-te să renunți la numele, la cariera, la averea dumitale și să abandonezi *totul*, dacă ți-aș propune să accepți o asemenea misiune, sunt convins că nu m-ai refuza.

Ingersoll rămase tăcut. Cuvintele lui Hitler îl aduseseră într-o stare vecină cu extazul.

– Chiar dacă misiunea te-ar sili să trăiești vreo șase, poate șapte ani, într-o țară pe care o detești de multă vreme?

Hitler se apropie și-i vorbi aproape în șoaptă.

– Chiar dacă ți-aș spune că misiunea e atât de secretă, încât nu-ți pot comunica – nici măcar dumitale – ce obiectiv urmărește? Până când vei intra în acțiune, secretul va fi cunoscut numai de mine și de profesor. Dar, chiar așa stând lucrurile, am convingerea că o vei accepta.

– Ar fi o mare cinste să mă considerați potrivit pentru o asemenea însărcinare, răspunse tot în șoaptă Ingersoll.

– Ei, da, Hans Wolfe, ești omul potrivit. Doresc să îndeplinești această misiune.

Complet buimăcit, Ingersoll se uita când la Hitler, când la profesor.

„Vorbește serios? se întrebă Ingersoll. Să fie oare un fel de încercare pentru a-și da seama dacă sunt cu adevărat loial și dacă am încredere în el?"

– În cadrul SS-ului funcționează, cu o discreție desăvârșită, o unitate numită *Die Sechs Füchse*, Cele Șase Vulpi. E condusă de profesorul Vierhaus și are cinci membri, incluzându-l și pe Willie. Ceilalți patru componenți sunt personalități-unicat, ca și dumneata. Fiecare are de îndeplinit o misiune deosebită. Fiecare poartă un nume de cod pe care-l știm doar eu și Willie. Nici măcar Himmler nu le cunoaște identitatea și nu este la curent cu natura misiunilor. Cele Șase Vulpi nu păstrează nici un fel de documente. Motivul? Misiunile sunt atât de delicate, atât de secrete, încât ne obligă să luăm cele mai stricte măsuri de siguranță. Nici măcar persoanele în cauză nu-și cunosc obiectivele urmărite. Dacă ar fi

prinși și ar dezvălui secretul, am fi obligați să abandonăm și nu ne putem permite să riscăm, deoarece misiunile amintite sunt *vitale* pentru viitorul *Germaniei.*

– Înțeleg, zise Ingersoll.

– Agenții din *Die Sechs Füchse* îi raportează lui Vierhaus, iar el îmi raportează mie. Și-acum, câteva cuvinte despre însărcinarea pe care ne-am gândit să ți-o încredințăm. În cazul când războiul cu Statele Unite ar deveni iminent, acțiunea dumitale va avea ca efect paralizarea efortului lor de război și, prin urmare, îi va neutraliza. Ea va determina, fără îndoială, Statele Unite să nu mai intre în război. Pe scurt, Hans, misiunea dumitale va influența direct rezultatul luptei noastre. Așadar, dacă te hotărăști să o accepți și dacă vei reuși s-o duci la bun sfârșit, vei deveni singurul mare erou de război din istoria celui de-al Treilea Reich.

Ingersoll se sufoca de emoție. Vru să vorbească, dar Hitler ridică un deget.

– Înainte de a-mi răspunde, Hans Wolfe, aș vrea să înțelegi că, dacă primești însărcinarea, Hans Wolfe și Johann Ingersoll trebuie să moară. Vei fi un om fără identitate. Vei fi un număr.

– Un număr?

– Willie... zise Hitler.

– Vei fi cunoscut sub numărul de cod *Siebenundzwanzig.*

– Douăzeci și șapte? De ce douăzeci și șapte?

– O să înțelegi la momentul oportun, spuse Vierhaus. Între noi trei vei fi, mai pe scurt, Swan. Te sfătuiesc să-ți transferi averea personală în băncile elvețiene, însă trebuie să promiți că până la îndeplinirea misiunii nu vei folosi conturile. La moartea dumitale, proprietățile pe care le deții vor fi vândute și banii obținuți pentru ele vor fi, de asemenea, depuși în Elveția. Nu ne putem îngădui să lăsăm nici o urmă de document. Ți se pare logic?

Ingersoll de-abia reuși să încuviințeze printr-o înclinare a capului. Era aproape în stare de șoc.

– Vei fi instruit în toate domeniile spionajului, ale sabotajului și ale tehnicilor de supraviețuire, continuă Vierhaus. La încheierea stadiului de pregătire, vei fi agentul cel mai competent din sistemul secret de informații al Germaniei. Apoi o să te dai la fund, o să dispari, până va

sosi momentul. Și asta se va petrece, dragă domnule... și făcu o scurtă pauză înainte de a-și încheia fraza... peste cinci sau poate chiar peste opt ani.

– Și cu ce mă voi ocupa opt ani de zile?

– Vei aștepta, spuse Hitler și zâmbi.

Era un zâmbet sincer, neelaborat.

– Vei învăța să devii american, un american oarecare.

Ingersoll se blocase. Anvergura înspăimântătoare a propunerii lui Hitler îi scurtcircuitase capacitatea de gândire. Se întâmplaseră prea multe lucruri în ultimele minute și nu avea încă puterea de a trage concluzii. Un singur gând începea să prindă contur: *să devină altă persoană, în altă țară. Ce rol de jucat!* Cel mai mare *rol din lume...*

– Te bucuri de avere, recunoaștere, renume... continuă Hitler. Să renunți la ele, oricare ar fi motivul, e un gest aproape incredibil.

Hitler își fixă privirile asupra focului. Lemnele trosneau în liniștea mormântală.

– S-au făcut multe sacrificii pentru gloria Deutschland-ului și vor urma multe altele. Dar nici unul nu va întrece jertfa pe care ți-o cer dumitale... colonele Wolfe.

Ingersoll de-abia auzea cuvintele. *Gloria* Deutschland-ului... *nici unul nu va întrece jertfa... e un gest aproape incredibil... colonele Wolfe...*

Cel mai mare rol din lume...

7

Ingersoll intră în camera lui, își lepădă haina și îmbrăcă un pulover negru, pe gât. Concepuse împreună cu Heinz o mască simplă, care la prima vedere semăna cu aceea din *Câinele nopții.* Scoase din pachet mantia neagră, o desfăcu și o scutură.

Cina fusese electrizantă. Atmosfera din sufragerie părea să trosnească, datorită forței însumate a comesenilor, deși se făcuseră doar câteva aluzii subtile la politică și la problemele statului. Ingersoll se întreba dacă se stabilise dinainte locul fiecărui invitat și ce semnificație putea să aibă ordinea așezării la masă. În capul mesei stătea Hitler. La dreapta lui se afla Rudolf Hess, la stânga, Herman Göring. Se vedea astfel limpede că ei dețineau pozițiile cele mai importante în ierarhia partidului. După Göring, urmau Heinrich Himmler, Joseph Goebbels, Eva Braun, Ingersoll și Albert Speer, iar după Hess, Vierhaus și Walter Funk.

Speer le prezentase proiectele stadionului și ale altor clădiri guvernamentale. Îl ascultaseră extaziați. Speer se deosebea de ceilalți, fiindcă îl preocupa în primul rând arhitectura și prea puțin implicațiile ei politice. Vorbea despre clădiri cu o asemenea pasiune, încât le și vedeai cum își înalță structurile semețe spre cer.

Himmler însă nu se simțea în largul lui, iar conversația părea să-l plictisească. Se discutase despre arhitectură, despre decăderea morală a lui Picasso, artistul comunist, a cărui primă expoziție era comentată de tot Parisul; apoi convivii se interesaseră de arta filmului, de teoriile lui Hess despre științele oculte și magia numerelor și, în fine, cineva amintise de *Rienzi,* opera lui Wagner.

Hitler era de-a dreptul fascinat de povestea lui Cola da Rienzi, care scăpase în secolul al paisprezecelea populația Romei de jugul nobilimii și, ca răsplată, poporul îl omorâse bătându-l cu pietre, deoarece îi fusese dată o libertate pe care n-o dorise. O istorie lugubră, în cel mai bun caz.

– Aveam doisprezece sau treisprezece ani când am ascultat prima dată *Rienzi,* interveni Hitler. N-am dormit în noaptea aceea. M-am gândit la învățămintele ce se degajau din tragedia lui Cola da Rienzi. Heinrich, tu ce ai învățat din *Rienzi?*

– Că tipul era smintit! răspunse monoton și fără umor Himmler.

– Cum așa?

– Rienzi trebuia să știe că nu-i mare lucru să fii un conducător blând. Instrumentul puterii este teroarea. Fizică... și psihică. El n-a știut că victoria se asigură prin anihilarea completă a dușmanilor din interiorul statului, pe care îi reduci la tăcere fie băgându-i în sperieți, fie omorându-i.

– Te gândești la evrei? întrebă Hitler.

– La evrei, la adversarii poliției, spuse Himmler, ridicând din umeri.

– E vorba de milioane de oameni, Heinrich, observă Hess. Ai de gând să otrăvești hărhărimea din întreaga Germanie? Nu-i chiar atât de simplu.

Izbucniră cu toții în râs.

– De, știu și eu, răspunse Himmler. Între 1915 și 1917, turcii au lichidat opt sute de mii de armeni. *Opt sute de mii*, folosind numai mijloace primitive. Cu ingeniozitate și o planificare adecvată, utilizând tehnici sofisticate, cred eu...

Ridică din umeri și-i lăsă pe meseni să-și imagineze restul.

– O interpretare cam sumbră a lui *Rienzi,* comentă Vierhaus.

– Wagner e sumbru, replică sec Himmler.

Oare se referea la *toți* evreii din Germania? se întrebase uimit Ingersoll. Imposibil.

– Și ce-ați învățat dumneavoastră din *Rienzi,* Führer? întrebă Goebbels, îndreptând iarăși conversația spre Hitler.

– Să nu oferi nimic oamenilor decât după ce i-ai convins că au nevoie de ceea ce le oferi, răspunse râzând Hitler. Însă dumneata ar

trebui să o știi cel mai bine, ce zici, Joseph? Asta-i sarcina dumitale: să-i convingi.

Convivii râseră și trecură la un subiect mai comod.

– Am auzit că acum hipnotismul se utilizează ca metodă de interogare, e adevărat, Willie? întrebă Göring.

– Procedeul nu e chiar atât de nou, răspunse Willie. Psihiatrii folosesc de mulți ani hipnotismul pentru a pătrunde în intimitatea minții.

– Am fost și eu hipnotizat cândva, interveni Ingersoll.

– Serios? se interesă Hitler. De ce?

– În unul dintre filmele mele aveam și un hipnotizator, și am vrut să văd cum e, din pură curiozitate.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă Vierhaus.

– Detest stridiile. Ei bine, i-am cerut să mă hipnotizeze și să mă determine să-mi placă stridiile. Și a reușit! Am mâncat o farfurie plină de stridii crude. Și mi-au plăcut. Înainte de a începe lucrul la *Der Nacht Hund*, l-am rugat din nou să mă hipnotizeze, să mă facă să trăiesc aievea durerea pe care o resimte omul marcat de o infirmitate. Mai mult, i-am cerut să procedeze în așa fel, încât să-mi pot aminti în timpul turnării filmului sentimentele trăite în transă.

– Și...? întrebă Vierhaus, înclinându-se aproape imperceptibil înainte.

– De îndată ce mă costumam, reușeam să am trăirile respective.

– Fantastic, remarcă Vierhaus.

– Deci, unui om aflat sub hipnoză i se pot pune întrebări la care, într-o situație normală, n-ar vrea să răspundă? se interesă Himmler.

– Așa cred, spuse Ingersoll. Există, firește, un anumit pericol.

– Care? întrebă Hitler.

– Să presupunem că prin hipnoză mi s-a sugerat ideea că sunt porc și, deodată, hipnotizatorul moare, doborât de un atac de cord. Îmi va rămâne pentru totdeauna convingerea că sunt un porc?

Pe moment, se așternu liniștea. Apoi, Eva izbucni în râs.

– E teribil de nostim, chicoti ea.

Se declanșă o veselie generală. Himmler însă nu râse, zâmbi doar o fracțiune de secundă. Ingersoll înțelese, văzând cum îi scapără ochii, că Himmler se întreba: „O da rezultate metoda?"

Altminteri, Ingersoll urmărise tăcut și extaziat desfășurarea dineului. Persoanele din jurul mesei constituiau elita elitei lui Hitler. Bărbații pe care Hitler îi alesese cu grijă, pentru a-i pune în practică ideile în noua ordine germană, nu fuseseră până atunci decât niște nume, iar acum deveniseră egalii lui.

Fiecare avea o personalitate distinctă, fiecare avea o misiune specifică. Himmler, comandantul trupelor SS, omulețul lipsit de simțul umorului, înzestrat cu o minte practică și rece ca un cavou, părea incapabil să întrețină o conversație frivolă. Era omul cel mai potrivit să conducă SS-ul.

Göring, corpolentul șef al poliției statului, comandantul Luftwaffe, maestrul de vânătoare al Reichului, as al aviației din timpul Primului Război Mondial, care doborâse douăzeci și două de avioane britanice și americane. Era prietenul cel mai apropiat al lui Hitler și principalul său om de încredere, din vremea când mărșăluiseră cot la cot în timpul desfășurării Puciului de la Berăria Bürgerbräukeller, în 1923, iar Göring se alesese cu două gloanțe în coapsă. Göring era bufonul curții, făcea mereu glume, uneori chiar pe socoteala lui.

Goebbels. Piticul cu un picior mai scurt. Cadaveric, agresiv și cinic, avea un râs nervos. După ce îl auzise pe Hitler vorbind la Zirkus Krone, la München, în 1926, scrisese „Simt că am renăscut". Deținea funcția de șef al propagandei și părea omul ideal pentru răspândirea evangheliei celui de-al Treilea Reich.

Walter Funk, omulețul cu figură de șoarece, nu-și privea niciodată interlocutorul drept în ochi și nu prea vorbea, fiindcă nu avea ce să spună. Era geniul financiar al partidului. Bărbatul acesta potolit, închis, care se subevalua, câștigase sprijinul unor personalități ca Thyssen, magnatul oțelului, Schnitzler, liderul cartelului industriilor chimice, sau von Schroeder, președintele unui trust bancar, precum și al altor industriași din țară. Să nu-ți vină să crezi. Funk îi ademenise pe oamenii care reprezentau puterea industrială a Germaniei cu promisiunea că Hitler îi va scăpa de comuniști și de sindicate și îi determinase astfel să intre în partidul nazist. Un intrigant, îl etichetase Ingersoll, foarte priceput să pună în aplicare ideile altora.

Speer, arhitectul tânăr, frumos, cu priviri luminoase, de idealist. Tânărul geniu dădea impresia că societatea puternică în care se afla îl intimida într-o oarecare măsură. Speer, care vorbea pe larg despre clădiri, dar altfel nu prea avea ce să discute, era visătorul, cel ce ar fi creat fenixul din cenușa înfrângerii suferite de Germania.

Eva Braun, fetița din sat, care părea să fie prietena permanentă a lui Hitler. Zvăpăiată, frumușică la modul banal și fără prea multă minte, ea oferea liderului o relaxare inofensivă.

Vierhaus. Diform, persuasiv, reprezenta o enigmă. Nu avea nici un titlu oficial, dar deținea o poziție autonomă în cadrul Gestapoului și îi raporta totul direct Führerului. Juca el cumva rolul lui Iago pe lângă acest Othello care era Hitler?

Și Hess. Brunet, frumos, cu spirit ascuțit și sarcastic, Hess rămânea un mister. Transcrisese bună parte din *Mein Kampf* după notele lui Hitler, când acesta se afla încă în închisoare. După Göring, Hess era probabil omul cel mai apropiat de Hitler. În calitatea sa de adjunct al Führerului, Rudolf Hess părea primul succesor politic al lui Hitler, juca deci rolul de prinț moștenitor al mișcării naziste, deși avea o poziție vagă în ierarhia de partid.

Să fi fost oare, asemenea lui Vierhaus, unul dintre strategii care lucrau în spatele ușilor închise, un fel de sfetnic de taină al Führerului? Sau, pur și simplu, Hitler îi prețuia și respecta părerile și îl considera apt să continue lupta pentru înfăptuirea idealului nazist, în cazul când o întâmplare nefericită l-ar fi scos pe el din joc?

În plus, Hess și Führerul manifestau un interes ieșit din comun față de vrăjitorie și științele oculte. După cină, Hitler începuse, asistat de Hess, să ghicească viitorul, folosind un procedeu divinatoriu demodat. La lumina lugubră a lumânărilor, Hitler luase o lingură în care fuseseră puse bucățele de plumb, o ținuse deasupra unei flăcări și picurase metalul topit într-un bol cu apă rece; apoi Hess descifrase semnificația bobițelor diforme, prezicându-i Führerului un an plin de succese. Hitler jubila.

Ingersoll se scuzase, spunând cu evidentă părere de rău că are obligația să verifice pregătirea filmului pentru proiecție. De fapt, el

își propusese altceva. Îi venise ideea unui număr de senzație, demențial și primejdios, dar pe care hotărâse să-l prezinte.

Se îmbrăcase complet în negru, își fixase crampoane pentru gheață la bocanci, își pusese o pereche de mănuși foarte groase și luase din geamantan un colac de frânghie. Se înfășurase în mantia neagră și ieșise pe balconul acoperit de gheață.

Studiase în cursul zilei configurația zidului din față al cabanei. Sala de proiecție și odaia lui se aflau la același etaj, dar erau despărțite de două balcoane. Într-o situație normală, cățărarea pe acoperiș și coborârea pe balconul camerei de proiecție ar fi fost o acrobație ușoară, dar în acel moment clădirea era acoperită cu o crustă de gheață. Deși vântul se potolise, vârtejurile de zăpadă reduceau vizibilitatea și îl împiedicau să distingă acoperișul. Și, firește, trebuia să se ferească de santinelele care patrulau fără încetare în jurul cabanei. Acrobația devenea astfel de două ori mai primejdioasă. Dar Ingersoll se hotărî să o execute.

Roti de câteva ori lațul, descolăcind în același timp frânghia, și-l aruncă spre cornișa acoperișului, dar greși și funia căzu peste balustrada balconului. Pe pământ se prăvăli o cascadă de gheață. Ingersoll se lipi de zid. O santinelă privi în sus, dar, din cauza miilor de fulgi strălucitori, nu reuși să vadă nimic. Își continuă rondul și dispăru după colțul clădirii. La a treia încercare, lațul nimeri cornișa, strângându-se în jurul ei.

Ținându-se bine de frânghie, Ingersoll începu escaladarea fațadei. Crampoanele sale mușcau din peticele de gheață încrustate în zid. Ajuns pe marginea acoperișului, slăbi frânghia și rămase în echilibru pe streașină, fără cablu de siguranță. Simțea sub tălpi gheața alunecoasă, iar zăpada îi pătrundea în ochi și în gură.

Își îndoi ușor genunchii, ca să-și mărească stabilitatea, și roti din nou frânghia, încercând să agațe cornișa de deasupra balconului de la sala de proiecție. Din cauza întunericului și a ninsorii, îi era imposibil să aprecieze corect distanța. De fiecare dată când rata ținta, așchii de gheață cădeau cu zgomot în grădina ce se găsea la cincisprezece metri sub el.

Se căznea să prindă lațul în jurul cornișei și inima începuse să-i bubuie din cauza surescitării. În cele din urmă, nimeri. Trase puternic de

frânghie, ca să se asigure, și porni, dar pojghița de gheață se sfărâma sub tălpi, iar el simțea cum alunecă de pe streașină. Întinse o mână, se agăță de acoperiș, însă mâna-i scăpă și actorul se prăbuși în întuneric.

Plonjă în gol, ținându-se strâns de cablul de siguranță. O clipă se întrebă dacă funia va funcționa și-i va opri căderea. Apoi simți o smucitură, un șoc în încheieturile mâinilor și în coate și se pomeni descriind un arc prin aer. Se izbi de fațada cabanei și mâinile sale înmănușate începură să lunece de-a lungul frânghiei. Apoi, acționând fulgerător, își desprinse una din mâini și apucă funia, la vreo treizeci de centimetri sub mâna cealaltă, răsucind-o rapid, aproape cu disperare, în jurul încheieturii. Alunecarea încetă. Se balansa la aproape doi metri deasupra balconului.

– Unde e *der Schauspieler?* îl auzi pe Göring întrebând pe cineva din încăpere. Întârzie la propriul spectacol.

– Așa sunt artiștii, se auzi vocea Evei.

Coborî mai departe pe frânghie și ajunse pe balconul sălii de proiecție, o fantomă neagră ghemuită lângă zid. În sala slab luminată, Hitler se instalase în fotoliul său obișnuit, avându-i de-o parte și de alta pe Göring și pe Eva. Ceilalți musafiri se plasară în jurul lui. Vierhaus se impacientase. Hitler nu suporta întârzierile. Unde să fie oare Ingersoll?

Deodată, ușile imense de la balcon se deschiseră brusc și o fantomă sinistră, hidoasă, pătrunse vijelios în încăpere.

Înlemniră cu toții.

Eva țipă.

Himmler puse mâna pe pistolul său Luger.

Cu ochii măriți, ca luna plină, Hitler se trase înapoi, înfundându-se în fotoliul lui.

– *Mein Führer, Damen,* domnilor, spuse Ingersoll, îngăduiți-mi să vă prezint *Der Nacht Hund.*

Își smulse masca de pe față și făcu o plecăciune adâncă.

Ingersoll ședea pe pat în odaia sa.

Fusese o zi formidabilă, o adevărată victorie personală. Proiecția se dovedise un veritabil triumf. Iar după ce-și revenise din șoc, Hitler se arătase fascinat de îndrăznețul număr actoricesc.

Ingersoll ieși pe balcon și-și aprinse o țigară. Era epuizat și avea nevoie de timp ca să se gândească, să-și programeze viitorul.

La etajul de dedesubt, stăpânii Reichului discutau despre afaceri de stat, ceea ce, după cum îi spuseseră și Hitler și Vierhaus, era de regulă interzis la reședința din munți.

Cineva deschise ușile de la terasa de sub balconul lui și astfel avu posibilitatea să audă vocile, să prindă când și când câte un cuvânt sau o expresie, deși nu încerca să tragă cu urechea. Îl amețea gândul că, la șase metri sub el, se punea la cale destinul Germaniei.

– Te sfătuiesc să o faci, se auzi vocea sonoră a lui Göring. Dar cât mai repede.

– ...foarte riscant, observă cineva, probabil Funk.

– E riscant, bineînțeles, zise Himmler. Și ce dacă...

Vocea se stinse. Conversația continuă pe înfundate și Ingersoll surprindea numai crâmpeie de frază.

Goebbels: „...toată lumea trebuie convinsă că a fost un complot comunist".

Hitler: „E sarcina ta, Joseph".

Göring: „...ceți griji, cunosc un țap ispășitor perfect... un tip sărac cu duhul care locuiește..."

Himmler: „...cinci zile și-l conving că este șeful partidului comunist de pe întregul continent" – și urmă un cor de râsete.

Se discută iar pe înfundate, apoi îl auzi pe Göring încheindu-și o frază: „... să punem la punct incendiul".

Incendiul?

Discuția continua din nou în șoaptă. Actorul se apropie de balustrada balconului, ca să audă mai bine, și prinse un fragment din ceea ce spunea Göring: „...un tunel de la..." și glasul se estompă iarăși. Câteva momente mai târziu...

Himmler: „Poate o bombă cu șobolan..."

„O bombă cu șobolan?" se minună Ingersoll. La fel și Hitler:

– O bombă cu șobolan?

– E foarte simplu. Ții flămând un șobolan o zi sau două. Se pregătește focul în conductele de încălzire din subsol și se instalează cursa de șobolani care va declanșa incendiul. Apoi îi dăm drumul șobolanului

pe conductă. Un șobolan flămând adulmecă mirosul mâncării de la distanță de kilometri. Când va înhăța momeala, poc. Clădirea e veche și se va mistui ca un pom de Crăciun uscat.

„Care clădire? se întrebă Ingersoll. Și de ce?"

Cineva ieși pe terasa de dedesubt. Ingersoll stinse țigara într-o grămadă de zăpadă de lângă ușă și se înapoie în odaie.

„De ce?" gândi el. Și ce voia să spună Goebbels prin „dăm vina pe comuniști?"

Se așeză la biroul din colțul camerei și încercă să se concentreze asupra filmului. Dorea să opereze câteva modificări minore. Dar nu reușea să-și scoată din minte evenimentele zilei și propunerea uluitoare pe care i-o făcuse Hitler.

Hotărârea lui fu bruscă și irevocabilă.

Sări în picioare și crăpă puțin ușa de la cameră. Auzi cum se deschid ușile salonașului, vocile înăbușite ale bărbaților care-și urau noapte bună, un hohot de râs. Lăsă ușa întredeschisă și reveni la birou.

Jos, în dreptul scării, Hitler se întoarse spre Vierhaus și-i spuse șoptit:

– Ei, ce crezi, Willie? Va accepta *der Schauspieler* propunerea?

– Nu încape nici o îndoială, răspunse plin de încredere Vierhaus.

– După cele petrecute în seara aceasta, sunt convins că nu-l va părăsi curajul niciodată.

– La drept vorbind, răspunse Vierhaus, după turul de forță de astă-seară, aș spune că este omul căruia *îi place* să-și asume riscuri. Și, probabil, fără să ia în considerație consecințele.

– Cum de-ai ajuns la o asemenea concluzie?

– Și-a riscat viața escaladând zidul de gheață și nu l-a preocupat deloc modul în care veți reacționa dumneavoastră. Nu i-a păsat, pur și simplu.

– Hm. Presupui că individul ne-ar putea produce surprize nedorite? insistă Hitler. Că ar fi în stare să comită greșeli fatale?

– Absolut deloc. Dimpotrivă, consider că este tocmai omul de care avem nevoie pentru misiune.

Vierhaus escamota puțin adevărul. El știa că în fiecare ființă umană se ascund surprize de neimaginat. Vierhaus, un psiholog bine pregătit,

devenit sceptic datorită experienței, era deprins să privească instinctiv dincolo de aparențe. El știa că înăuntrul celulei reci a minții colcăiau obsesii, impulsuri refulate, taine, ba chiar și dubluri imaginare, și că linia de despărțire dintre nevrotic și psihotic era extrem de subțire. Nevroticul ceda uneori în fața pornirilor interioare. Psihoticul era victima lor.

Până atunci, își întemeiase raționamentele în privința lui Ingersoll doar pe rapoartele furnizate de serviciile secrete de informații. Simple fapte – oamenii lui Himmler nu-și băteau capul cu interpretările, ci adunau date –, iar datele nu-i permiseseră să-l analizeze cu absolută precizie pe Ingersoll. Acum, avusese posibilitatea să-l observe o zi și o noapte, iar în mintea lui Vierhaus se cuibăriseră anumite întrebări.

În timp ce stătuse în sala de proiecție slab luminată, Vierhaus îl urmărise insistent pe actor. Intrarea lui prin ușile enorme cu geamuri fusese o uimitoare piesă de virtuozitate interpretativă, dar nu cumva mai indica și altceva?

Era Ingersoll un artist excentric? Sau undeva, în străfundurile minții sale, stătea la pândă vreun secret tenebros, care într-un moment crucial ar putea erupe ca un vulcan, punând în pericol întreaga misiune?

Mai pe scurt, individul se definea ca excentric, nevrotic sau psihotic?

Sau era o combinație a celor trei ipostaze?

Vierhaus nu reușea să-și dea seama, dar, cum suferea el însuși de megalomanie, avea convingerea că va fi în stare să-l controleze și să-l domine pe actor, în cazul în care individul accepta propunerea lui Hitler. Era o presupunere riscantă, dar n-avea încotro. El îl asigurase pe Führer că Ingersoll era omul cel mai indicat pentru îndeplinirea planului lor, iar acum era prea târziu ca să revină asupra deciziei.

Trecură cinci minute și, în fine, Ingersoll auzi zgomot de pași care urcau scările și se apropiau de odaia lui. Se aplecă asupra notelor sale. Pașii se opriră și persoana nevăzută bătu la ușă. Se întoarse, prefăcându-se surprins. Din ușa întredeschisă îl privea Hitler.

– Scuză-mă, colonele Wolfe, ușa era deschisă.

Ingersoll dădu să se ridice, dar Hitler îi făcu semn să stea jos.

– Te rog, te rog, n-am vrut să te deranjez.

– Poftiți, vă rog, înăuntru. Îmi treceam în carnet niște observații sugerate de vizionarea filmului. Mici imperfecțiuni de montaj, știți. Mai sunt necesare câteva tăieturi neînsemnate.

Hitler deschise complet ușa, dar rămase în cadrul ei, cu mâinile la spate.

– Perfecționist întotdeauna, așa-i?

– Mă tem că da. Tehnicienii sunt îngroziți.

– Atunci, să angajezi tehnicieni mai pricepuți.

– Cred că la noi lucrează cei mai buni.

– În sfârșit, n-am vrut să te deranjez. Încă o dată, mulțumirile mele pentru film. După cum ai observat, i-a captivat pe toți spectatorii. O să-l văd de mai multe ori, sunt sigur. Și îți mulțumesc pentru că ai venit în casa mea.

– Este evenimentul cel mai important din viața mea, *mein Führer*. Eu trebuie să vă mulțumesc dumneavoastră. Se opri o clipă, apoi spuse: Aș dori să vă răsplătesc cumva bunăvoința... e vorba, firește, de ceva modest... nu se compară cu valoarea pumnalului.

– De regulă, omul cooptat pentru o misiune primește un pui de câine ciobănesc. Să-i țină de urât în perioada de pregătire. Dar nu mi s-a părut potrivit pentru dumneata.

– Una dintre slăbiciunile mele e vinul, spuse Ingersoll. Am vreo două sute de sticle cu vin roșu și alb, soiuri franțuzești de calitate excepțională. Aș dori să le acceptați, *mein Führer*.

Hitler fu surprins de propunerea lui Ingersoll. Încet-încet, i se limpezi în minte semnificația. Întâi păru nedumerit, apoi curios și, în cele din urmă, ochii i se măriră și fața i se destinse într-un zâmbet larg.

– E un dar foarte generos, colonele.

Se întrerupse și sprâncenele i se înălțară întrebător.

– Vinul vi se va trimite după ce va muri Hans Wolfe, spuse Ingersoll.

Hitler își strânse pumnii la piept. Fața lui exprima deplină bucurie.

– Prin urmare, ești de acord?

– Da, răspunse Ingersoll și se ridică. Voi fi onorat să devin *Siebenundzwanzig*.

– Sunt sigur că ți-a venit greu să te hotărăști.

– Așa e. Mai sunt însă unele dificultăți.

– Care anume? întrebă Hitler.

– Trebuie rezolvate două probleme, spuse Ingersoll, și explică liniștit despre ce era vorba.

Hitler nu se arătă surprins, iar expresia feței nu i se schimbă.

– Sunt probleme pe care noi le rezolvăm extrem de bine, îl asigură el pe actor.

Privirile li se întâlniră și, încet, foarte încet, Johann Ingersoll își ridică mâna salutând.

Zâmbind, Adolf Hitler îi răspunse tot cu salutul nazist.

8

Un ziar apărut cu cinci zile în urmă stătea deasupra mormanului de cotidiene de pe masa de stejar din living. Paginile interioare fuseseră scoase și puse alături de articolul mare de pe prima pagină.

IDOLUL FILMULUI GERMAN, INGERSOLL,
A MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT DE AUTOMOBIL
ÎMPREUNĂ CU VALETUL.
S-AU PRĂBUȘIT ÎN MUNȚI
DE LA NOUĂ SUTE DE METRI ÎNĂLȚIME.

de Bert Rudman
corespondentul ziarului *Herald Tribune*

BADEN-BADEN, Germania, șapte martie. Johann Ingersoll, cel mai recent star al cinematografiei germane, aflat în vacanță după premiera mondială triumfală a noului său film, *Der Nacht Hund,* a murit pe loc astăzi, când mașina în care călătorea a derapat pe o șosea montană din apropierea localității și s-a prăbușit într-o prăpastie de nouă sute de metri.

Otto Heinz, fost artist machior, care-și abandonase cariera, devenind asistentul personal al lui Ingersoll, a fost, de asemenea, omorât în accident.

Cele două victime au fost identificate de Friedrich Kreisler, avocatul și impresarul lui Ingersoll.

„I-a fost foarte greu", ne-a mărturisit Louis Brunch, primarul orașului Baden-Baden, unde au fost transportate trupurile neînsuflețite,

recuperate de salvamontiști. „Ambele trupuri au fost mutilate îngrozitor în timpul căderii."

Potrivit informațiilor furnizate de Kreisler, profund afectat de moartea prietenului și clientului său, Ingersoll era burlac și nu avea nici un fel de moștenitori.

Ingersoll a fost colonel în SS și s-a bucurat de prețuirea lui Adolf Hitler. La premieră, Ingersoll a apărut pentru prima oară în uniforma SS, ceea ce i-a scandalizat pe unii invitați.

„Germania a pierdut o mare valoare națională", a declarat presei cancelarul Hitler. „Ingersoll mai avea puțin până să devină unul dintre cele mai mari staruri ale filmului mondial și, în această ipostază, ar fi adus noi lauri Patriei-mamă."

Printr-o ironie a sorții, premiera mondială a filmului, desfășurată în sala Operei Kroll, a fost umbrită de incendiul izbucnit în clădirea Reichstagului. Invitații au observat flăcările în timpul recepției ce a urmat galei și s-au îngrămădit pe balcoanele teatrului, pentru a privi vâlvătăile ce se înălțau la mică distanță. Unii au părăsit recepția și s-au grăbit spre locul sinistrului.

În ultimul său film, *Der Nacht Hund*, Ingersoll a interpretat, potrivit aprecierilor criticii, cel mai dificil și mai terifiant rol din cariera sa. Performanța lui Ingersoll a fost comparată favorabil cu aceea a starului american Lon Chaney.

Fritz Jergens, regizorul ultimului film al lui Ingersoll, a avut cuvinte de laudă pentru actorul dispărut, caracterizându-l drept „un protagonist care-mi dădea impresia că intră complet în pielea personajelor interpretate. A fost un actor dotat cu mari posibilități de expresie".

Se știe că Ingersoll a fost un star extrem de retras. Nu l-a văzut nimeni nemachiat. Își lua măsuri minuțioase, severe, pentru a-și ascunde adevărata identitate. Se proteja obsesiv față de indiscrețiile presei și ale publicului. În cei doi ani de ascensiune în topul vedetelor de cinema, Ingersoll nu s-a lăsat fotografiat niciodată și nici n-a oferit spre publicare vreo fotografie de-a sa. Datele sale biografice sunt, în cel mai bun caz, sumare. Singurele fotografii în care apare actorul sunt, de fapt, prim-planuri din filmele sale. Relatările cu caracter

publicitar oferă doar niște nume și detalii despre modul de realizare a filmelor sale.

Ingersoll stătea aplecat peste masă și chicotea vesel, recitind relatarea și sorbind din paharul cu vin. Era în uniforma neagră SS, iar pumnalul în teaca neagră îi atârna amenințător la șold. Uniforma îi venea ca turnată. Croitorul lui Hitler realizase un costum magnific.

„Imaginează-ți, se gândi el, am fost pus în umbră de Reichstag." Se învârti țanțoș prin încăpere și se opri un moment în fața oglinzii, admirându-se. Uniforma era o capodoperă a eleganței sobre: neagră ca antracitul, cu aripile pantalonilor arcuindu-se de la șold până la genunchi; apoi cizmele negre de călărie, perfect lustruite. Capul de mort pe chipiu, catarama din argint a centurii, pe care se aflau gravate cuvintele „Loialitatea Este Onoarea Mea", runele SS din argint pe unul din revere – ca două săgeți de lumină. Toate scoase și mai bine în relief de negrul desăvârșit al uniformei din stofă de lână pură. Își îndreptă umerii, își trase bărbia înapoi:

– *Achtung!* ordonă Ingersoll imaginii din oglindă.

Reveni la masă, răsfoi grăbit ziarele și reciti un fragment dintr-o relatare despre incendiu.

Marinus van der Lubbe, un comunist olandez, a fost arestat în timp ce clădirea ardea încă, fiind acuzat de provocarea incendiului.

Mareșalul Hermann Göring, șeful Poliției de Stat, a declarat că van der Lubbe se ascunsese în Palatul Bismarck, din spatele Reichstagului. Potrivit afirmațiilor lui Göring, van der Lubbe ar fi recunoscut că a pus focul „pentru gloria partidului comunist".

Göring a mai declarat că în apartamentul lui Lubbe s-au găsit broșuri comuniste și alte obiecte compromițătoare.

„S-a produs o tragedie, pusă la cale de comuniști, fără îndoială", a spus Göring. „E o adevărată minune că nu s-au înregistrat victime."

O manevră politică strălucită! Dezvăluirea faptului că van der Lubbe era aproape orb și nebun n-a fost luată în seamă de germani. Nu le păsa. Aproape imediat, se dezlănțuise o reacție delirantă. În cele cinci zile ce

se scurseseră de la consumarea incendiului, fuseseră arestați mii de comuniști. Puterea politică a partidului fusese sfărâmată. Sub pretextul că ar apăra statul de violența comuniștilor, Hitler emisese un decret „pentru protejarea poporului și a statului" și, dintr-o lovitură, revocase toate libertățile garantate de Constituție.

Trecuseră cinci zile de la incendiu și individul conducea acum Germania prin decrete.

Ingersoll se duse la bucătărie să-și umple din nou paharul. „Hitler e acum împăratul Germaniei, gândi el. Este conducătorul absolut al Germaniei." Râzând, ridică paharul, toastând pentru Führer.

Deodată, auzi clicul produs de răsucirea cheii în broasca ușii de la intrare; apoi țăcănitul zăvorului.

„Oh, Doamne! gândi el. E Friedrich. Numai el are cheia. Ce naiba caută aici?"

Ușa se deschise, apoi se închise, iar podeaua începu să scârțâie sub apăsarea unor pași. Se dădu după ușa bucătăriei, urmărind ce se întâmpla în living. Kreisler își scoase pardesiul, se uită pe masă, se îndreptă spre ea și începu să răsfoiască prin ziare. Cercetă cu privirea camera.

– Hei, strigă el, mirat. E cineva aici?

„Asta-i bună, gândi Ingersoll. Ce dracu'!"

Intră în living.

– Noroc, Freddie, spuse el degajat.

Din cauza șocului, Kreisler înțepeni, fără grai. Se uita aiurit la stafia din fața lui.

– Doamne Dumnezeule! zise el cu glas pierit. Doamne Dumnezeule, Johnny, tu ești!

– În carne și oase, scuză-mi calamburul.

– Bine, dar nu pricep... pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a...

– E o poveste lungă, destul de încurcată, Freddie. Liniștește-te. Îți aduc imediat un pahar cu vin. Châteauneuf-du-Pape, din 1929. Ce an incredibil!

– Da' ce naiba se petrece? întrebă Kreisler, căruia îi revenise graiul. Dumnezeule, ce soi de truc publicitar ai mai născocit acum? Unde-i Heinz? Cum de l-ai amestecat în chestia asta?

– Heinz a murit. De-adevăratelea.

– Și-atunci cine era pârlitul celălalt pe care l-am identificat? Purta hainele tale. Era...

– Habar n-am, Freddie. Nu l-am văzut niciodată. Nu știu și nu vreau să aflu nimic despre el.

– Dar ce s-a întâmplat? A cules Heinz pe vreun autostopist de pe șosea? Atunci cum de era îmbrăcat în hainele tale?

Minciuna țâșni ușor, ca fluieratul unei arii.

– Era iubitul lui Heinz, spuse Ingersoll. Veneau probabil de la tabăra de schi și coborau spre satul din vale. Drumul era acoperit de gheață...

– Bine-bine, dar tu de ce...?

Kreisler se opri și-l cercetă cu privirea din cap până-n picioare, dându-și deodată seama că Ingersoll purta uniforma SS.

– Și de ce ești îmbrăcat în uniforma SS? Ce naiba ți-a venit? Ce se *întâmplă de fapt?*

Nu era chip să-l minți pe Kreisler. N-avea cum să-i explice. Freddie greșise venind. O greșeală fatală.

– Dar, apropo, tu ce treabă ai aici? întrebă Ingersoll.

– Voiam să controlez casa, să mă gândesc cum să procedez, ce să fac cu mobila stil, cu picturile. Cu vinul. Vinurile din beci reprezintă o adevărată avere, Johnny.

– M-am gândit eu la toate. Casa va fi închisă, așa cum se găsește. Sunt stabilite persoanele care vor avea grijă de ea. Apartamentul din Berlin se va vinde.

– Dar ce-i cu tine în uniforma asta?

Ingersoll își privi prietenul care stătea în partea opusă a încăperii. Chipul îi împietri.

– N-am s-o mai port, cred, foarte multă vreme.

– N-ar fi trebuit s-o porți niciodată.

– Și de ce nu? spuse Ingersoll cu mândrie. Am primit numirea direct de la Führer.

– Isuse Hristoase, Johnny, nu știi de ce e în stare nebunul? A abolit Constituția, ne-a răpit toate drepturile. Prin *decret*, pentru numele lui Dumnezeu. Ne-a luat prin decret drepturile cetățenești: libertatea de

exprimare, libertatea presei, libertatea de a gândi, libertatea de a vorbi la telefon fără a fi interceptați și de a trimite o amărâtă de *scrisoare* fără să fie citită de poliție. Bandele SA devastează Berlinul. Hitler a devenit un *dictator* împuțit doar în câteva săptămâni.

– Mai exact, în câteva zile, răspunse Ingersoll, plin de sine. Ehei, construirea partidului, eforturile depuse pentru a fi ales cancelar i-au luat mulți ani. Acum însă, exercită un control absolut asupra națiunii, înlăturând un guvern falimentar, corupt, putred până-n măduva oaselor. Și acțiunea s-a consumat în numai *cinci zile*.

Râse, înălțând cinci degete.

– Cum poți să fii de acord cu asemenea aberații, Johnny? Ești artist, creator...

Ingersoll îl opri.

– Sunt actor în filme de groază, Freddie, atât. Acum însă mi s-a propus să joc un rol important în cea mai mare revoluție din istorie.

– Dar asta nu e revoluție, ci banditism. Tâlhărie ordinară. A jefuit poporul de drepturile sale. Tipul e...

Ingersoll îi făcu semn să tacă.

– Al Treilea Reich va schimba istoria, Freddie. Tu nu înțelegi, fiindcă-ți lipsește imaginația. N-ai *pic* de imaginație, Freddie, de aceea tu nu ești decât agentul meu. Însă actorul sunt eu! Vreau să iau parte la această revoluție. M-am săturat să mă tot furișez cu favoriți falși și perucă. Am obosit chinuindu-mi trupul cu deghizările acelea ridicole. Am câștigat atâția bani, încât n-am să reușesc să-i cheltuiesc niciodată.

Luă ziarul și i-l arătă lui Kreisler.

– Comentarii ample despre film. Și un necrolog minunat. A sosit momentul ca Johann Ingersoll să dispară.

– Și să devină o cămașă neagră nazistă?

– Să devină patriot nazist, replică dur Ingersoll. Renunț la toate, *la toate*, pentru țara mea.

– Nu-i adevărat, renunți de dragul omulețului cu mustață ca a lui Chaplin.

– Freddie, îmi pui la grea încercare răbdarea.

– Ei-ei, nu umbla cu chestii din astea, suntem prieteni de atâta vreme și... și... pentru numele lui Dumnezeu, Johann, doar sunt prietenul tău. Mă interesează ceea ce se petrece cu tine.

– Și beneficiul tău de zece la sută?

Lui Kreisler i se lăsară umerii.

– Eram un avocat apreciat când te-am cunoscut, iar reputația mea a rămas neștirbită până-n prezent.

Glasul îi tremura din cauza încordării.

– Pot trăi foarte bine și fără cota de zece la sută din veniturile tale. Nu mi-am închipuit că ai asemenea sentimente, Johann. Nu mi-am închipuit că te consideri înșelat de mine.

Mintea lui Ingersoll lucra febril. Îl obseda o imagine din noaptea premierei, ceva ce se petrecuse imediat după ce fusese descoperit incendiul de la Reichstag.

De îndată ce auziseră de incendiu, oamenii prezenți la recepție se îngrămădiseră la ferestre și pe balcoane. La câteva străzi depărtare, flăcările pârjoleau cerul nopții și tăciuni incandescenți se învolburau în vârtejurile de fum.

„Ce ironie a soartei", gândi Ingersoll și izbucni în râs. Incendiul încheia sărbătorirea premierei lui. Acum înțelegea sensul conversației pe care o surprinsese la Berchtesgaden. Îl scosese pe Vierhaus din mulțime și-l dusese la mezanin, într-un ungher liniștit.

– Credeți că în spatele incendiului sunt comuniștii? întrebă calm Ingersoll.

– N-am nici o îndoială. Autorul va fi arestat în curând, sunt absolut sigur și, pentru că a comis actul acesta cumplit, partidul comunist va fi lichidat.

Ingersoll înălță cupa cu șampanie spre Vierhaus.

– O altă victorie a Führerului.

– Ești exagerat de îndrăzneț, *Schauspieler*, o spun pentru binele dumitale. Ai apărut în uniforma SS și ți-ai compus o mască de om dur, ceea ce i-a contrariat pe unii dintre invitați. Am văzut multe sprâncene înălțate.

Ingersoll își acoperise calota craniană cu o pieliță din latex de cauciuc și-și accentuase scobiturile din obraji. Aproape complet chel, purtând uniforma sobră SS, el șocase spectatorii – mulți dintre ei străini – care umpluseră până la refuz sala.

– Și, probabil, i-a mai domolit pe unii? sugeră Ingersoll.

– S-ar putea ca Führerul să nu fie de acord cu modul în care-ți alegi cuvintele. El nu va tolera atitudinile domolite. El cere o supunere oarbă – și noi, la fel. Ți-a vorbit vreodată Führerul despre puiul de câine ciobănesc german?

– Da, zise Ingersoll, cu aerul că se scuză. Mi-a spus că noilor membri SS li se dăruiește un cățelandru atunci când intră în perioada de instruire. Însă în cazul meu...

– Cunoști semnificația acestui dar?

Ingersoll ezită și ridică din umeri.

– Sunt excelenți câini de pază și tovarăși foarte devotați.

– Și constituie o parte importantă a ritualului acceptării, spuse Vierhaus. De obicei, orice ofițer SS parcurge o perioadă de antrenament intensiv și necruțător. La început, i se dăruiește un pui de câine ciobănesc care îl va însoți pe întreaga durată a pregătirii. Câinele și omul ajung să se bizuie unul pe altul. Iar în ziua când se încheie instruirea și ofițerul depune jurământul de credință față de Führer, i se ordonă să taie beregata câinelui.

– Ce spuneți?! răspunse Ingersoll, cu oarecare scepticism și fără să pară surprins.

– E cel mai bun mijloc pentru a demonstra că suntem loiali față de un singur stăpân. Că avem doar un singur prieten, Adolf Hitler, căruia îi vom executa orbește ordinele.

Ingersoll rămase tăcut. Ochii i se îngustară și-l privi pe Vierhaus cu respect reînnoit, mai ciudat.

– Poporul german trebuie, la rândul lui, să deprindă supunerea oarbă, fără crâcnire, continuă Vierhaus. Dacă nu ții *cu* partidul, ești *împotriva* lui. O bună metodă de supunere. Simplifică lucrurile.

Ingersoll dădu din cap, aprobându-l.

– Și acum Reichstagul arde, zise el. O nenorocire norocoasă.

Paradoxul îl amuză pe Vierhaus.

– Așa e, prietene. Moare un simbol uzat, îmbătrânit, și locul lui este luat de altele noi, proaspete. Iată ce reprezintă al Treilea Reich, o nouă ordine a lucrurilor pentru Deutschland.

– O nouă ordine a lucrurilor, repetă Ingersoll ca un ecou.

Privindu-l pe profesor drept în lumina ochilor, spuse sec:

– Cred că a sosit momentul să mor, profesore.

– Îmi pare rău bătrâne, spuse Ingersoll, cuprinzându-l pe Kreisler pe după umeri și conducându-l spre masa plină de ziare. Mă ierți, nu-i așa? Mi-am pierdut cumpătul. Știi cum se întâmplă uneori. Doar n-o să lăsăm politica să strice o prietenie frumoasă ca a noastră, ce zici?

Îi arătă cu mâna ziarele de pe masă.

– Ia gândește-te. Mi s-a oferit prilejul să-mi citesc propriul necrolog. Nu înțelegi? N-am rezistat tentației. Doar mă cunoști. Cum era să scap o asemenea ocazie?

– De-aceea ai făcut toată tevatura asta? Ca să-ți citești necrologul? Ăsta-i motivul pentru care ai acceptat să intri în SS?

– Sunt nazist, Freddie. O știi de ani de zile. Nu m-am ascuns față de tine.

– Bine-bine, dar să apari în public îmbrăcat în uniformă! Îți dai seama că prestigiul tău în țările străine s-a dus de râpă? Statele Unite nu-ți vor mai cumpăra filmele. Nici Anglia sau Franța.

– Ducă-se dracului toate trei. Peste câteva zile, se vor organiza retrospective Johann Ingersoll la Paris, Londra și New York.

– Nu înțeleg. Ce ai de gând?

– Nu-i vorba numai de mine, ci de noi, Freddie. Așadar, ce avem de gând?

– Și ce dracu' *avem* noi de gând?

– Să murim, Freddie, spuse Ingersoll.

Mâna i se desprinse de pe umărul lui Kreisler, se înfipse în ceafa lui și-i trase violent capul pe spate. Cealaltă mână trase pumnalul lung din teacă și, cu o mișcare rapidă, înfipse lama strălucitoare sub urechea stângă, tăindu-i gâtul.

În primul moment, Kreisler nu simți tăietura, atât de ascuțit era pumnalul SS Apoi îl fulgeră o arsură cumplită sub mărul lui Adam.

Privi în jos și văzu cum sângele îi țâșnea ca dintr-un gheizer prin spintecătura din beregată.

Încercă să țipe, dar nu reuși să scoată decât un horcăit. Nu putea să respire. Vru să se agațe de Ingersoll, dar actorul se retrase un pas și ridică pumnalul, implântându-i-l apoi printre coaste, drept în inimă.

Kreisler dădu ochii peste cap și se prăbuși ca o păpușă de cârpă, căzând în genunchi, cu fruntea pe covor și brațele întinse în spate, spre tălpi.

Sângele inunda covorul.

Ingersoll se aplecă deasupra lui, șterse lama de haina din mătase a lui Kreisler, apoi puse arma în teacă. Îl întinse pe Kreisler pe spate și îndesă câteva ziare în rană, ca să stăvilească șuvoiul de sânge. Kreisler îl privea cu ochii pustii. Ingersoll i-i închise cu o mână. Apoi îl înfășură pe Kreisler în covor. Simți un puseu de adrenalină. I se făcea rău și i se tăia respirația. Își dădu capul pe spate, respirând cu greutate pe gură. Surescitarea mai dură un minut sau două, umflându-i vintrele, pompându-i sângele în tâmple. În cele din urmă, se aplecă peste marginea mesei și izbuti să soarbă o gură de aer.

După câteva momente își reveni, traversă camera, ducându-se la telefon și-l sună la Berlin pe Vierhaus.

– La telefon profesorul Vierhaus, veni răspunsul onctuos.

– Sunt Swan.

– Swan?

– Da, Swan. Ați înțeles?

– Desigur.

– Am fost nevoit să rezolv singur o parte a problemei.

– *Nu* înțeleg.

– Adineauri l-am ucis pe Freddie Kreisler. E înfășurat într-un covor în livingul casei mele de la Bergen. N-am avut încotro.

Vierhaus tăcu o clipă doar. Ingersoll parcă auzea zgomotul gândurilor în capul profesorului.

– Ți-ai pus la punct treburile pe acolo?

– Da. Toate actele se găsesc într-o casă de fier, în pivnița unde țin vinurile. Sunt convins că dumneavoastră vă veți ocupa de lucrurile mele.

– Desigur.

– Ați aflat de vinuri, da?

– Firește. Führerul va fi încântat, sunt sigur. Și-acum, ascultă-mă cu atenție. Vreau să părăsești cât mai repede casa. Cu automobilul lui Kreisler. Îți pui pardesiul și pălăria lui. Te duci la gara din Bergen. Lași cheile mașinii sub bancheta din față. Acolo o să te aștepte cineva.

– Cum o să-l recunosc?

– O să-l vezi: se va uita la automobilul lui Kreisler. O să-ți spună *Herr* Swan. De cadavru ne ocupăm noi.

– Vă mulțumesc.

– N-ai pentru ce, dar... îmi pare rău că ai fost nevoit să o faci dumneata. Concepusem un plan mai sofisticat.

– N-am avut de ales. Apropo, vă amintiți ce mi-ați spus despre câini?

– Despre câini?

– Despre ciobănești germani.

– A, da, bineînțeles.

– Nu cred că mai am nevoie de un câine în perioada de pregătire, spuse Ingersoll.

În glasul lui vibra o undă de mândrie.

9

Felix Reinhardt ieși din stația de autobuz, năpustindu-se prin ploaia torențială de vară spre clădirea cu două niveluri, situată la marginea cartierului artiștilor – dacă mai putea fi numit astfel, întrucât cei mai mulți pictori, sculptori și scriitori părăsiseră orașul imediat după puciul nazist. Dădu buzna în vestibulul casei zugrăvite în culori vii. Era un bărbat serios, scund și bine legat, cu mustața și chica negre, zbârlite și netunse, ai cărui ochi, adânciți în orbite, priveau din spatele unor lentile groase. Vijelia se pornise din senin și-l surprinsese fără umbrelă, așa că acum Reinhardt își scutura stropii de ploaie de pe sacou.

Apoi urcă la studioul de la etajul întâi. Când intră în mansarda luminoasă și veselă, clopoțelul de deasupra ușii scoase un sunet plăcut. Încăperea privea cerul prin două luminatoare enorme și era populată de sculpturi neterminate. Închise ușa și începu să fluiere refrenul valsului *Dunărea Albastră*.

Oscar Probst, care se găsea într-o boxă de lângă studio, privi printr-o gaură mică, practicată în zid. Își legase un șorț peste pantalonii gri. Își scoase șorțul, își șterse cu el cerneala de pe mâini și apoi îl aruncă peste una din cele două mese pe care stăteau casetele de litere ale bătrânei sale prese tipografice, marca Angerstadt.

Reinhardt auzi cum gemea biblioteca înaltă până-n tavan, în timp ce Probst împingea unul din corpuri, îndepărtându-l de lângă perete ca să intre în studio. Biblioteca masca intrarea în micul atelier de tipografie.

– Ai venit devreme, Felix, îl întâmpină zâmbitor Probst.

Era un bărbat vesel, mai tânăr decât Reinhardt, frumos și bine bărbierit, cu părul blond, tuns scurt. Chipul lui degaja un aer de

naivitate optimistă, care contrasta cu permanenta expresie întunecată, mohorâtă, a lui Reinhardt.

– Vreau să schimb câte ceva în articolul de fond, spuse Reinhardt, scoțând o foaie de hârtie din buzunarul interior al hainei. Niște modificări minore.

– E-n regulă, răspunse Probst. Mi s-a defectat din nou pedala. Mă tem că presa e pe ducă. Oricum, sunt în întârziere cu o jumătate de oră.

Probst tipărea din două-n două săptămâni o publicație clandestină, în patru pagini, intitulată *Conștiința Berlinului*. Era una dintre puținele voci libere din oraș. O edita Felix Reinhardt. Probst confecționa, de asemenea, pașapoarte pentru disidenții politici, ajutându-i astfel să fugă din Germania. De fapt, Probst era, probabil, cel mai iscusit falsificator de pașapoarte din țară.

Ambele îndeletniciri – tipărirea *Conștiinței* și serviciul său de pașapoarte – erau extrem de periculoase. În public, Probst susținea înfocat nazismul și trucul acesta îl ferise de suspiciunile Gestapoului. Reinhardt se bucura de prețuire peste hotare. Articolele sale apăreau la Londra, Paris și New York, uneori chiar în *The New Republic*. Scăpase până atunci de furia Gestapoului datorită prestigiului său internațional, dar situația lui devenea pe zi ce trecea tot mai critică. I se înregistrau convorbirile telefonice și era adeseori urmărit. Gestapoul căuta un motiv plauzibil pentru a-l reduce definitiv pe Reinhardt la tăcere.

Pe cei doi bărbați îi pândea dezastrul. Lichidarea *Conștiinței Berlinului* figura printre prioritățile Gestapoului, iar cei doi bărbați își dădeau bine seama că, dacă vor fi prinși, naziștii îi vor ucide.

– Mai scoatem un număr și gata, spunea Probst din două în două săptămâni. Trebuie să ne oprim, Felix, cercul se strânge.

Reinhardt știa că Probst are dreptate. Cu fiecare apariție, se apropiau și mai mult de dezastru. Totuși, în zilele următoare se produceau noi dezvăluiri, noi atrocități și se emiteau noi decrete, iar Felix și Oscar considerau că au obligația morală să informeze lumea, așa că își continuau activitatea primejdioasă. Uneori, în miez de noapte, Reinhardt se trezea scăldat în sudoare, iar neliniștea lui se datora respirației fierbinți – reale sau imaginare – a Gestapoului pe care o simțea în ceafă.

– Bun, am reparat pedala, spuse Probst. Dă-mi corecturile să le trec în șpalt. Până termin, du-te să bei o bere. Să vii înapoi peste o jumătate de oră.

– Vrei să-ți aduc ceva?

– Nu, mulțumesc. Coboară pe scara de serviciu, du-te peste drum la *Hofbräu.* N-o să te plouă prea tare.

– *Danke,* răspunse Reinhardt.

Reinhardt plecă. De unde să știe că bunul său prieten mai avea de trăit doar câteva zeci de secunde? La drept vorbind, dacă nu s-ar fi stricat presa de tipărit, Reinhardt ar fi murit odată cu Probst.

În timp ce discutau, o mașină de teren de culoare gri oprise în fața clădirii și din ea săriseră grăbiți patru luptători din *Sturmabteilung,* îmbrăcați în cămăși brune. Comandantul echipei era un sergent cu chip de granit și cu nasul brăzdat de vase de sânge sparte – emblema clasică a bețivanilor. Intrară în hol și se îndreptară spre etajul întâi, urcând câte două trepte deodată.

În momentul când haidamacii SA năvăleau în atelierul lui Probst, Reinhardt cobora pe scara de serviciu.

– Ești Oscar Probst? întrebă o voce aspră.

– Ce doriți? replică Probst.

Cum auzi zarva, Reinhardt o luă tiptil pe scări în sus. Se uită pe furiș prin ușa întredeschisă. Unul dintre bărbații îmbrăcați în cămăși brune trăgea de biblioteca din lemn de stejar, din fundul atelierului. O răsturnă pe podea. Cu o lovitură de picior, deschise ușa ascunsă și păși prudent, dar amenințător, în micul atelier tipografic. Se uită în jur, culese de pe masă câteva șpalturi și le citi repede.

Urlând de furie, nazistul aruncă spre tavan foile, își propti umărul sub marginea uneia dintre cele două mese și o săltă. Caseta se prăbuși și pe podea se revărsară sute de litere de plumb.

– Nu, nu! strigă Probst și se repezi la haidamacul în uniformă cafenie.

Nazistul îl înșfăcă pe Probst de cămașă.

– Trădătorule! răcni tipul și-l îmbrânci cu putere pe Probst.

Se întoarse apoi la cealaltă masă.

– Bă, porcule! strigă Probst.

Fură ultimele lui cuvinte. Sergentul SA intră în studio și se duse spre ușa tipografiei. În timp ce Probst se repezea din nou la individul care-i răsturnase literele, sergentul scoase pistolul Luger și trase. Glonțul străpunse pieptul artistului. Probst se dădu un pas înapoi, genunchii i se îndoiră, dar nu căzu. Îl privi surprins și înspăimântat pe sergentul SA.

Atacul sergentului îi îmboldi și pe ceilalți trei naziști. Își scoaseră toți pistoalele și camera vui de focuri de armă. Mai multe gloanțe se înfipseră în trupul lui Probst, care se prăbuși peste biroul său, cu brațele desfăcute și picioarele bălăbănindu-se deasupra podelei. Puloverul fusese perforat în șase puncte. Sângele începu să țâșnească.

Reinhardt își duse mâna la gură, ca să-și înăbușe strigătul de groază. Nu putea face nimic pentru Probst, așa că se năpusti pe scări în jos, coborând lateral treptele și privind înfrigurat înapoi, spre ușa din spate a studioului. Se aștepta să-i vadă din clipă-n clipă pe asasinii din *Sturmabteilung*. Dar nu se luară după el; în schimb, îi auzi cum sfărâmau lucrurile din atelierul tipografic și din studio. Urmă o bubuitură puternică, înfundată și cineva strigă: „A luat foc!".

„Doamne Dumnezeule, ăștia dau foc la toată clădirea", înțelese Reinhardt.

Ieși, furișându-se pe ușa din dos și se strecură printre oamenii zoriți de vremea ploioasă, îndepărtându-se rapid de locuința lui Probst.

O femeie din fața lui arătă cu mâna spre clădirea din spate.

– Ia privește, strigă ea, clădirea aceea arde!

Reinhardt nu se opri și nici nu întoarse capul. Încerca să nu o ia la goană și să nu atragă atenția asupra sa, dar îl copleșise spaima, spaima că tipii se țineau, poate, după el, spaima că-l vor împușca pe la spate. Mai fugind, mai mergând, ajunse la primul colț de stradă și de-abia atunci se opri să privească înapoi. Prin ferestrele de la etajul întâi ale clădirii, țâșneau vâlvătăile. Lui Reinhardt, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Gura i se uscase. Se opri lângă un bloc, ca să se adăpostească de ploaie, și începu să pândească.

Trecură câteva momente. Două cămăși brune ieșiră prin ușa din spate și priviră atent în toate direcțiile. O mașină de teren nazistă, cu steguțe roșii-negre cu zvastică, fâlfâind pe aripi, dădu colțul și se opri lângă ei. Sergentul urât, care trăsese primul glonț în Probst, era în

picioare în mașina deschisă și arăta cu mâna în ambele sensuri ale străzii udate de ploaie. Ordinele lui fură întrerupte de sosirea unei mașini de pompieri.

Reinhardt se lipi și mai tare de zid. De acolo, vedea cum pompierii se mișcau alene, muncindu-se, chipurile, să monteze furtunurile. În jurul lor stăteau câțiva luptători SA care-i îndemnau să nu se grăbească.

– Oricum, e prea târziu, spuse unul dintre ei. Clădirea s-a dus. De ce să risipiți apa? Las' s-o stingă ploaia.

Izbucniră cu toții în râs.

Ardea acum acoperișul, iar flăcările se înălțau furioase sub rafalele ploii.

Cămășile brune se îndepărtară de clădire, scrutând cu privirea mulțimea de curioși. Câțiva dintre ei aveau în mână fotografii pe care le arătau oamenilor ce se uitau la foc.

– Atenție la mine, răcni spre mulțime unul dintre ei, ridicând mâna în care ținea o fotografie. Ăsta-i Felix Reinhardt. Sunt sigur că îl recunoașteți. E un tip celebru. Avem ordin să-l arestăm. Individul a complotat împotriva Führerului și a Patriei. Cel ce îl va ascunde va fi împușcat. Cine știe unde se află și nu îl denunță va fi împușcat. L-a văzut careva? Hei, n-aveți gură? Vorbiți!

Reinhardt se îndepărtă în mare grabă. Cea mai apropiată stație de tramvai se găsea la circa două sute de metri depărtare. Se strânsese acolo o mulțime de oameni, adăpostiți sub umbrele. Se îndreptă spre stație, ținându-și capul plecat sub ploaia torențială de vară. Acasă nu se mai putea întoarce, fiindcă, probabil, tipii îl așteptau. Să oprească un taxi. Prea riscant! Să se amestece în mulțime. E mult mai sigur! Se mai adunară câțiva oameni în stație, iar el se înghesui între ei. Își ținea în fața ochilor ziarul, ca și cum ar fi citit, dar în realitate se uita pe deasupra foilor, pândind. Încerca să-și potolească respirația, dar nu fusese niciodată atât de îngrozit.

Tramvaiul apăru după colțul unei străzi, târându-se spre ei. Mai avea puțin până să intre în stație, când două cămăși brune porniră pe stradă, în direcția lor. Ploaia începea să slăbească. Naziștii se opriră, se uitară în toate direcțiile și porniră să traverseze spre el. Se opreau din când în când și arătau fotografia unor pietoni, uzi ciuciulete și agasați.

Transpirația se scurgea amestecată cu ploaia pe obrajii lui Reinhardt. Tot trupul îi era scăldat în sudoare.

Tramvaiul opri și el se cățără pe platformă. Apoi vagonul se puse în mișcare gemând, tocmai când cei doi naziști în cămăși brune ajunseseră pe acea parte a străzii. Unul dintre ei o luă în pas alergător pe lângă tramvaiul care pornise. Se uita insistent prin geamuri la oamenii dinăuntru. Reinhardt se întoarse cu spatele la nazist. Ostașul SA se reflecta în geam. Reinhardt îl vedea cum îi controlează pe pietonii rămași în stație și își simțea bătăile inimii în tâmple. Închise ochii și inspiră de câteva ori adânc, dând afară încet aerul, ca să se calmeze.

„Slavă Domnului, nu m-a observat."

Merse câteva stații, până când pasagerii începură să se rărească, apoi coborî și făcu semn cu mâna unui taxi.

– La ambasada americană, îi spuse șoferului. E pe șoseaua München.

– Da, știu, răspunse șoferul.

Îl privi prin oglinda retrovizoare.

– Sunteți american? întrebă el.

– Nu, nu, răspunse repede Reinhardt. Eu sunt... sunt tâmplar. M-au chemat să le lucrez ceva.

– Iei bani buni de la ei, așa-i? zise șoferul zâmbind.

– Ei da, plătesc foarte bine, răspunse Reinhardt, străduindu-se să pară degajat.

Mai aveau câteva sute de metri până la ambasadă, când Reinhardt observă două automobile, parcate vizavi de poarta boltită. Doi bărbați în trenciuri negre, cu pălării negre de fetru, trase pe ochi, discutau cu pușcașul marin care stătea de gardă la poartă. Alți patru indivizi așteptau în mașinile cu portiere deschise, de pe partea cealaltă a străzii.

Gestapoul!

– Oprește aici, te rog, la tutungerie, spuse Reinhardt deodată. Vreau să-mi cumpăr niște țigări.

– S-a făcut. Vreți să vă aștept?

– Nu-i nevoie. Distanța e mică. Nu-mi strică puțină plimbare.

Îi plăti șoferului, intră în debit, cumpără un pachet de țigări, ieși, se îndepărtă de ambasadă și coti pe o străduță. Se îndreptă în grabă spre cabina telefonică de la mijlocul străzii. Proptit cu spatele de ușa cabinei, dădu telefonistei numărul telefonului direct al atașatului american.

Transpira din nou și respira cu dificultate. Simțea în gură un gust ciudat, gustul fricii. Trecu o veșnicie până să-i răspundă secretara.

– Cabinetul colonelului Meredith.

– Cu domnul colonel, vă rog, spuse Reinhardt.

Între timp, se uită spre ambele capete ale străzii.

– Cine-l caută?

„Oare telefoanele lor sunt ascultate? Să risc?" se întrebă el.

– Vă rog, e o chestiune de viață și de moarte. Vreau să vorbesc neapărat cu domnul colonel!

– Dar nu puteți să-mi spuneți cine sunteți? întrebă ea.

Reinhardt șovăi un moment, apoi spuse:

– Nu. Dați-mi-l pe colonel, pentru numele lui Dumnezeu! Vă rog.

Urmă o pauză. Îngrozit, crezu o clipă că s-a întrerupt legătura. Se auzi apoi un declic și o binecuvântată voce umană.

– Colonelul Meredith la telefon. Cine mă caută, vă rog?

– Un vechi prieten, colonele. Mi-ați spus să vă sun, dacă am nevoie de ajutor...

– V-am recunoscut vocea, nu mai spuneți nimic, îl întrerupse colonelul. Sunteți pe-aproape?

– Da.

Urmă o pauză.

– La două sau la trei străzi depărtare?

– Două străzi spre est. Cabina telefonică de pe strada laterală.

– Țineți minte unde am cumpărat împreună cârnați de Frankfurt?

Reinhardt privi peste umăr. Un magazin alimentar, cunoscut sub numele de Brooklyn Delicatessen, era chiar peste drum.

– Da, răspunse el, întrebându-se de ce vorbea în șoaptă.

– Duceți-vă acolo imediat. Imediat! Trimit pe cineva. În două minute va veni să vă ia.

– *Danke.* Vă rog să vă grăbiți.

Reinhardt traversă rapid strada și intră în magazin. În momentul acela sună telefonul și proprietarul ridică receptorul. Ascultă o clipă, îl privi pe Reinhardt, spuse ceva, puse receptorul în furcă și, cu o mișcare bruscă a capului, arătă spre fundul prăvăliei.

Reinhardt trecu pe lângă tejghea și, dând la o parte niște perdele, pătrunse într-un birou mic, înghesuit, cu o masă pliantă desfăcută, pe

care se înălța un morman de scrisori, și cu rafturi pline de conserve pe unul din pereți. Încăperea avea o ușă care dădea în spatele clădirii. Reinhardt aștepta, privind prudent printre perdele. Vedea cabina telefonică de peste drum. Clipele parcă se târau.

Un Mercedes opri în dreptul cabinei și patru soldați SA săriră pe trotuar. Unul controlă cabina, ceilalți trei cercetară strada cu privirile. Apoi unul arătă cu mâna spre magazin. Omulețul ciufulit intră în panică. Se întoarse și se năpusti afară, prin ușa din spate.

În apropierea ușii stăteau doi bărbați, înfășurați în impermeabile, cu mâinile înfundate-n buzunare. Ploaia picura de pe borurile pălăriilor. Unul din ei ținea deschisă portiera din spate a unei limuzine. La volan aștepta un al treilea bărbat. Din țeava de eșapament ieșea fum.

– *Herr* Reinhardt? întrebă unul dintre ei.

Ochii lui Reinhardt se măriră de groază.

– E-n regulă, domnule, zise cel mai înalt, apucându-l de mână. Sunt maiorul Trace, de la ambasada SUA. Urcați în mașină repede.

– O să mă prindă. Cei din SA or să mă prindă! strigă el, în timp ce se arunca pe bancheta din spate.

Cei doi americani săriră și ei în mașină, unul în față, iar Trace în spate, lângă Reinhardt. Mașina demară vuind și de-abia după aceea închiseră portierele.

– Culcați-vă pe podea, vă rog, spuse ferm Trace.

Reinhardt se lăsă în genunchi pe podea și maiorul aruncă o pătură peste el.

– Nici o mișcare, orice s-ar întâmpla, îi spuse Trace.

Înghesuit sub pătură, lui Reinhardt îi venea să vomite de frică. Simți cum mașina ia un viraj scurt. Șoferul claxonă energic. Următoarele câteva secunde i se părură ore fără sfârșit. Mașina încetini o clipă, apoi se opri. În apropierea limuzinei se auzeau voci înăbușite.

„Doamne, m-au prins. Sunt un om mort", gândi Reinhardt.

Mașina se puse din nou în mișcare. După câteva secunde, Trace îi spuse:

– E-n regulă, domnule, puteți respira ușurat, sunteți pe pământul SUA.

10

Keegan se instalase la intrarea marelui salon al ambasadei și trecea în revistă invitații, ascultând orchestra din sala de dans, care se căznea să cânte jazz într-un tempo ce semăna mai mult cu stilul lui Victor Herbert decât cu acela al lui Chick Webb.

Keegan nu-și amintea exact ce eveniment prilejuise recepția, fiindcă întotdeauna recepțiile se organizau pentru a sărbători ceva, dar Wallingford adunase o grămadă de oameni. În salon se aflau inevitabilii paraziți, câțiva diplomați străini nesărați și, ca de obicei, câțiva ofițeri germani din SS, în uniformele lor negre, severe. Dar apăruseră și câteva figuri noi și interesante. Actorul german micuț, cu ochi bulbucați și voce de albină înfuriată, Peter și nu mai știu cum, care devenise celebru peste noapte, după ce interpretase rolul unui pedofil sadic, stătea singur într-un colț. În partea opusă a încăperii, scriitorul britanic George Bernard Shaw se adresa unui grup numeros de oameni, care-l ascultau ca vrăjiți, în timp ce actrița germană Elizabeth Bergner, vedeta din piesa lui Shaw, *Sfânta Ioana,* îl privea, cuprinsă de venerație.

Erau și alte câteva chipuri noi. Cinci sau șase femei frumoase. Lui Wallingford îi plăcea să aibă-n preajmă femei decorative.

Una dintre ele era o nouă vedetă internațională de film. Stătea în partea cealaltă a salonului, deși se simți numaidecât atrasă de bărbatul înalt, îmbrăcat în smoching, care părea să domine cadrul ușii, ca și cum el ar fi fost stăpânul casei. Actrița își dădea seama că și ceilalți invitați observaseră apariția bărbatului. Un val de șușoteli străbătu încăperea.

– Cine-i tipul? își întrebă ea însoțitorul, un atașat militar american, pe care-l chema Charles Gault.

Când Keegan intra într-o încăpere, șușotelile se declanșau instantaneu. Prezența lui inspira bârfele, așa cum cea a lui J.P. Morgan atrăgea banii. De regulă, bărbații se uitau disprețuitor la el, iar femeile îl sorbeau din priviri. Membrii caselor regale îl iubeau, iar lumea bună a cluburilor din Anglia, Franța, Germania și Italia îl curta. Keegan apărea oriunde era acțiune: ușor distant, cu spirit acid, îi intimida pe bărbați și le amețea pe cucoane. Farmecul lui avea și note tăioase, anumite durități care întăreau zvonurile și făceau ca forța lui de seducție să pară primejdioasă.

– E Francis Scott Keegan, răspunse Gault.

– Așadar, acesta e Keegan? zise ea cu glas domol, răgușit, fără să-și ea ochii de la el.

– Faima lui, se pare, îl precede întotdeauna, răspunse Gault.

Așa era. Ea auzise mai de mult despre insolentul playboy american, care era, după cât se părea, mai bogat decât Midas. Auzise, de asemenea, că avea două sau trei progenituri nelegitime, în societatea celor bogați și cu titluri nobiliare. Că era erou american de război. Că era un gangster pentru a cărui prindere se oferise o mare răsplată. Că era membru al Sinn Fein, armata rebelă irlandeză. Că o dată, l-ar fi curățat la pocher pe un mare armator grec, apoi i-ar fi înapoiat banii – ridicând ușor din umeri. Colportorii adăugau totdeauna: *ridicând ușor din umeri.*

– Eu am auzit și că ar fi un nobil rus, plecat din țară cu puțin înainte de revoluție, șopti Gault.

– Nu-i nobil rus, răspunse vocea ei voalată.

Keegan intrase în încăpere și se oprise să schimbe câteva cuvinte cu Jock Devane, ambasadorul american, și cu soția lui, Cissy.

– Vii la picnicul de duminică, da, Francis? întrebă ea.

– Nici prin cap nu-mi trece să lipsesc, zise Keegan, sărutându-i mâna.

– Ești partenerul meu la badminton, am hotărât.

– Minunat, răspunse Keegan și se aplecă spre ea, spunându-i în mare taină: Am să-mi exersez reversul toată săptămâna. Îi facem zob pe toți.

Porni mai departe, dădu mâna cu un ofițer SS, schimbă câteva vorbe de duh cu soția unui industriaș american... dar privirile lui o căutau mereu pe actriță.

– Interesant, spuse ea.

– Vrei să ți-l prezint? întrebă Gault.

– Nu, vine el singur, spuse Marlene, sigură de sine.

Keegan își continuă degajat drumul prin încăpere, oprindu-se ici și colo, salutând în dreapta și-n stânga, sărutând mâinile parfumate ale doamnelor, dar își dădea seama că unul dintre musafiri, un omuleț ghebos, îl urmărea cu un interes neobișnuit. Keegan se prefăcu că nu-l observă.

În cele din urmă, Keegan se îndreptă spre actriță.

– Salut, Gault, cum mai merg treburile armatei?

– Merg încet, ca de obicei. Francis, ai făcut cunoștință cu Marlene Dietrich?

– Nu, spuse Keegan și sărută mâna actriței.

Apoi o privi drept în ochi și i se adresă:

– V-am văzut în *Maroc* și de-atunci nu-mi mai vin în fire.

Marlene Dietrich râse.

– E un compliment?

– Absolut, zise Keegan.

– Și cum vă mai petreceți dumneavoastră timpul, domnule Keegan?

– Francis.

– Francis.

– Nu mă preocupă ceva în mod deosebit. Sunt într-un fel de vacanță prelungită. Din când în când, se ivește câte o mică afacere...

– Deosebit de plăcut, zise Marlene. Și când nu sunteți în vacanță?

„Absolut uluitoare", gândi Keegan. Privire seducătoare și o voce vibrând de sarcasm, care te ademenea și în același timp te ținea la distanță. Marlene Dietrich își scoase o țigară și el i-o aprinse.

– Nu-mi mai amintesc, zise Keegan, zâmbind parșiv, aproape arogant, și schimbă subiectul. Turnați vreun film acum?

– Săptămâna viitoare mă întorc la Hollywood. Încep un film de-abia la anul.

– Cum se numește?

– *Diavolul este femeie.*

Keegan zâmbi malițios.

– Se potrivește.

– Aveți în *dumneavoastră* ceva de diavol, domnule Keegan, zise ea, venind mai aproape și privindu-l drept în lumina ochilor.

– Ați aflat ultimele noutăți? întrebă Gault, ca să reintre în discuție. Azi-dimineață, Goebbels a dat ordin agenților americane de schimburi valutare să-și concedieze salariații evrei. Pe viitor, vor angaja numai membri ai partidului nazist. Iar ambasada nu mai are dreptul să încheie contracte cu evrei. Germanii ne spun pe cine să angajăm și ce parteneri de afaceri să ne alegem. E de neînchipuit!

– E țara lor, replică indiferent Keegan.

– Ba nu, e țara lui Hitler, spuse domnișoara Dietrich. Individul n-a fost ales niciodată în vreo funcție oficială, asta-i ironia soartei. Hindenburg l-a înfrânt în alegeri pe Hitler, dar apoi l-a numit cancelar al Germaniei.

– Ce sentimente ai față de Hitler? o întrebă Keegan pe actriță.

Marlene Dietrich ezită câteva momente și cercetă încăperea cu privirea, înainte de a răspunde:

– După opinia mea, Hitler este dușmanul oamenilor de creație și al intelectualilor.

– N-o să înțeleg niciodată de ce nu i s-au opus germanii, interveni Gault.

– Ca să i te împotrivești, e nevoie de curaj, Charlie, zise Keegan. Noi am snopit în bătaie Germania. Tratatul de la Versailles i-a dus la faliment... germanii nu mai aveau cu ce să i se împotrivească.

– Apropo, tu cu cine ții? întrebă Gault, vizibil iritat de faptul că Francis Keegan lua apărarea poporului german.

– Nu e vorba despre asta. Nu țin cu nimeni, constat faptele.

– Ei au început războiul și noi l-am terminat. Tu cum ai fi procedat? I-ai fi bătut prietenește pe umăr? ripostă Gault.

– Americanii n-au înțeles niciodată politica europeană, zise Keegan. Știi cum se spune: după ce a fost ales, Roosevelt și-a iertat toți dușmanii; iar Hitler, după ce a fost ales, și-a arestat toți prietenii. E o deosebire de punct de vedere.

– Punct de vedere? întrebă Gault. Detașamentele *Sturmabteilung* sunt poliția lui personală. Trupele SA bat în fiecare zi oamenii în plină stradă.

– Haida-de, Charlie, în Statele Unite lucrurile nu sunt chiar atât de deosebite. Cei din SA îi rup aici în bătaie pe comuniști; noi îi numim comuniști pe veteranii de război și-i rupem în bătaie la Washington.

Gestapoul confiscă proprietățile evreilor, băncile noastre confiscă locuințele oamenilor. SA-ul îi smintește-n bătăi pe evrei, Ku Klux Klan-ul îi linșează pe negri. La noi există aceleași cantine pentru săraci, aziluri pentru vagabonzi, același șomaj. Ei, drace, dar noi am avut ceva mai mult noroc. Noi l-am ales pe Roosevelt, ei pe Hitler... și, crede-mă, acasă sunt oameni care consideră că FDR e la fel de periculos ca Adolf.

– Ssst, nu așa tare, spuse Gault, uitându-se în jur, ca și cum s-ar fi așteptat ca din spatele glastrelor cu flori și al ghivecelor cu plante ornamentale să apară brusc cineva de la Departamentul de Stat.

– Așadar, nu crezi că Hitler ar reprezenta o amenințare pentru America? întrebă domnișoara Dietrich.

– Hitlerii vin și se duc, răspunse Keegan. Germanii au nevoie de el și l-au ales. Nu-i treaba noastră.

– N-au nevoie de el *toți* germanii, zise Marlene.

Trăsăturile lui Keegan se înăspriră pentru o clipă.

– Da, dar îl aveți cu toții.

Apoi zâmbetul îi reapăru.

– Ei, mie-mi plac nemții. Mă-nțeleg bine cu ei.

– Însă ei erau gata-gata să te termine la Pădurea Belleau, după câte am auzit, interveni Gault.

– Mda, așa-i, dar eu am încheiat o înțelegere cu germanii. Eu i-am iertat pentru război, iar ei m-au iertat pentru pace.

– Convenabil, n-am ce zice, comentă sarcastic Gault.

– Uite ce e, Gault, mi-am făcut aici o mulțime de prieteni buni. Unii sunt cu siguranță înscriși la naziști. Ce naiba, îi costă doar șase mărci pe lună. Eu nu-i întreb, nu mă interesează și nu mă bag. Dacă le place lor Hitler, treaba lor. Nu ne privește pe noi ce fac nemții.

– Vă rog, interveni domnișoara Dietrich, ce-ar fi să schimbăm subiectul? Sunt sătulă până-n gât. Oamenii pe care-i întâlnesc nu discută decât politică, politică și iar politică.

– E sportul vostru național. Noi avem baseball-ul, voi, batalioanele de asalt.

Auzind analogia, Marlene Dietrich se întunecă și-i aruncă o privire îndurerată.

– De ce ai venit aici, la ambasadă? o întrebă Keegan, încercând să estompeze momentul de tensiune.

– Cum, n-ai auzit? În sezonul acesta, ambasada americană e *centrul* vieții mondene a Berlinului.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet discret și fermecător.

– Nu cumva să audă Wally Wallingford, zise Keegan. Și așa nu-și mai încape în piele.

– Vorbești de lup și lupul e la ușă.

Și, cu fruntea, ea arătă peste umărul lui Keegan.

Wallace Wallingford, șeful protocolului și directorul social al ambasadei, era un bărbat uscățiv, trecut de treizeci de ani, un tip bățos și oficial, cu părul blond ușor rărit și ochi apoși, neliniștiți. Asemenea multor diplomați de carieră, Wallingford arbora un aer de superioritate care pe unii îi intimida. Dar în seara aceea părea nervos și deprimat. Pe fruntea lui străluceau mici broboane de sudoare.

– Marlene, draga mea, zise el sărutându-i mâna, ce frumos din partea ta că ai venit.

– Ești fermecător, Wally, dar ai tendința să exagerezi.

– Tu ce mai faci, Francis? zise Wallingford.

– Mulțumesc, bine, Wally. Ești foarte drăguț că te interesezi.

Wallingford îl privi un moment, apoi îl apucă de cot.

– Marlene, mi-l cedezi pentru câteva minute?

– Sigur.

– Mă întorc numaidecât, zise Keegan, în timp ce Wallingford îl trăgea deoparte.

– Ce ai de gând cu orchestra asta, Wally? întrebă Keegan.

– Adică?

– Ți-aș sugera să-i deportezi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Zâmbește în continuare și ascultă-mă, îi șopti Wallingford. Știi unde este biroul meu de la etajul al doilea?

– Bineînțeles. Și nu mai vorbi fără să-ți miști buzele. Parcă ai fi Edgar Bergen.

Wallingford schiță un zâmbet glacial și-i spuse calm:

– Aștepți cinci minute. După aceea ieși pe terasă și te întorci în clădire pe ușa laterală. Ne întâlnim acolo.

– Ce dracu', Wally, discutam cu cea mai frumoasă, cea mai senzuală, cea mai...

– Lasă fițele, e o treabă serioasă, zise Wallingford, continuând să zâmbească glacial. Cinci minute!

Reveni în mijlocul invitaților.

Keegan se uită înapoi după Marlene, dar Gault o condusese pe ringul de dans. Micul cocoșat nu se vedea nicăieri. Keegan trecu pe terasă și își aprinse o țigară.

Dintr-o firidă a sălii de dans, Vierhaus îl urmărea pe Keegan, care-și pufăia tacticos țigara. În sfârșit, Keegan rupse o garoafă dintr-un strat de la marginea grădinii, și-o puse la butonieră și dispăru în noaptea umedă și fără lună.

Ocoli clădirea, intră prin ușa laterală și se duse la etajul al doilea, urcând câte două trepte deodată. Wallingford îl aștepta.

– Hai, dă-i drumu', Wally, despre ce dracu' e vorba?

– Știi cine e Felix Reinhardt? îl întrebă nervos Wallingford.

– Scriitorul? Sigur că da. Cel care a spus că Hitler e cel mai mare actor din lume și ar fi trebuit să i se ofere o scenă potrivită pe care să joace, în loc să fie lăsat să se zbenguie pe suprafața unei țări întregi.

– Scena afurisită pe care joacă el e întreaga lume. Reinhardt e aici, în biroul meu.

– Și de ce nu vine să stea cu noi, muritorii de rând?

– Fiindcă nu poate, răspunse Wally, coborând exagerat de mult vocea.

Keegan râse.

– Dar ce se-ntâmplă? E hăituit?

– Exact!

Intrară în biroul lui Wallingford, o încăpere spațioasă, cu pereții acoperiți de rafturi ticsite de cărți, care mirosea a piele și a tutun de pipă. În cameră erau doi bărbați. Keegan îl cunoștea întâmplător pe unul dintre ei, care se numea Herman Fuegel, ofițer de la Serviciul de Imigrări, un american înalt, cu mutră de gangster și mișcări stângace. Fuegel lucra la ambasadă. Părinții lui emigraseră din Germania, așa că vorbea fluent germana.

Persoana cealaltă era Felix Reinhardt. Stătea pe o canapea din colțul camerei. Reinhardt era bine legat, trecut puțin de patruzeci de ani, cu

păr negru, bogat, care i se revărsa până pe umeri, și cu ochi încercănați, adânciți în orbite. Își desfăcuse cravata și era răvășit la față și nervos. O farfurie cu fructe și verdețuri se afla pe măsuța joasă din fața lui. Se vedea că de-abia se atinsese de mâncare.

– Domnule Reinhardt, dânsul este Francis Keegan, american. Putem avea încredere in el. Francis, dânsul e Felix Reinhardt.

– Încântat, spuse Keegan.

Reinhardt dădu vag din cap. Părea profund tulburat.

– L-au omorât pe Probst, izbucni el deodată. N-o să mă credeți. Au intrat în biroul lui, toți patru, și și-au descărcat armele în el.

Sugeră cu arătătorul și cu pumnul un pistol și spuse foarte rar:

– Bum... bum... Uite așa. Și din nou, și din nou, până când li s-au golit armele. Bum... bum... Și au dat foc clădirii cu el înăuntru. A fost... mai mult decât îngrozitor. Mai rău decât...

– Liniștește-te, zise Wallingford, dându-i un pahar cu whisky.

Scriitorul îl bău și se calmă.

– Cine-i Probst? întrebă Keegan, uluit de întreaga scenă.

– Un tânăr sculptor german, răspunse Reinhardt. Scoteam împreună *Conștiința Berlinului*. În plus, el falsifica pașapoarte pentru noi.

– Noi? întrebă Keegan. Cine sunt acești „noi"?

Reinhardt îl privi o clipă.

– Dușmani ai statului. Comuniști, evrei, oricine nu este de acord cu marele nostru Führer, răspunse el încrâncenat.

– L-au omorât pentru că întocmea pașapoarte false? întrebă neîncrezător Keegan. Cine? Cine l-a omorât?

– Cei din *Sturmabteilung*, răspunse Reinhardt.

– Ceva îmi scapă, spuse Keegan. Stăm aici în fața unui funcționar de la Serviciul Imigrări și discutăm despre pașapoarte false.

– Isuse Hristoase! Ești bătut în cap, Keegan? întrebă Wallingford.

– Din moment ce o persoană are documente, nimeni nu-i pune întrebări, explică Fuegel. Dar dacă vine fără documente, n-avem de ales, trebuie să-l expulzăm.

– Chiar dacă știi că documentele lui sunt falsificate? întrebă Keegan.

– Când persoana are pașaport și o sută de dolari în buzunar, nimeni nu mai pune nici o întrebare. Dar trebuie să aibă documente.

– Hristoase, ce joc idiot!

– Nu-i idiot, Keegan, ci necesar, explică Wallingford. Dacă le-am permite refugiaților germani să intre-n țara noastră fără pașapoarte, am da de necaz cu guvernul german. Noi însă ne străduim să menținem relații diplomatice, chiar dacă de suprafață, cu Germania. E nevoie să știm ce dracu' se petrece aici și n-avem cum să ne informăm dacă se închide ambasada.

– Așadar, sunteți fugar? îl întrebă Keegan pe Reinhardt.

– *Ja.*

– Încearcă să-și salveze viața, interveni Fuegel.

– Dar ce-ați făcut? întrebă Keegan cu voce blândă.

Reinhardt își ridică încet privirile și spuse:

– N-am fost de acord cu Hitler. Din nefericire, sunt și evreu. Asta-i vina mea, domnule. Am gură mare și o mamă evreică.

– I-ai citit articolele, zise Wallingford. E un dușman al statului.

– Și ce naiba caută aici? Jumătate din membrii SS sunt jos, în salon, spuse Keegan.

– Nu mai avea unde să se ducă, spuse Wallingford. Nici un loc sigur.

– Bun! Și eu ce caut aici, Wally?

– Trebuie să-l scoatem din Germania în noaptea asta.

– *În noaptea asta!*

– S-a emis mandat de arestare împotriva lui. Este acuzat în mod clar de răzvrătire, pentru publicarea *Conștiinței Berlinului.* Dacă naziștii pun mâna pe el, e terminat.

– Cum adică, terminat?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Francis, l-ai auzit ce-a spus. Cămășile brune au pătruns în locuința asociatului său, l-au împușcat cu sânge rece și apoi au incendiat clădirea. Doar știi ce se petrece aici!

Keegan se gândi la cei din trupele de asalt, la raziile făcute de ei noapte de noapte, la torțele pâlpâind în vânt, în timp ce haidamacii băntuiau pe străzi, în camioane fără prelată, în căutarea prăzii, urlându-și cântecul funebru „Jos evreii, moarte evreilor". Priveliștea devenise atât de obișnuită, încât Keegan – ca majoritatea celor care locuiau în Berlin – nu mai reacționa la prevestirile ei îngrozitoare. Asemenea multor străini, se simțea înjosit de prezența cămășilor brune, dar n-avea puterea să întreprindă sau să spună ceva împotriva huidumelor bete și a

violenței lor excesive. Cămășile brune dețineau o putere mai mare decât poliția locală și umblau în haite, ca niște lupi înfometați. De altminteri, era o situație temporară, se gândea el. O să treacă. Și dacă poporul german nu se simțea obligat să protesteze împotriva lor, el ce putea să facă? În definitiv, era țara lor. Germania trecea prin chinurile revoluției – moartea și frica erau mereu prezente. Așa că se deprinsese să nu mai audă zornăitul geamurilor sparte și strigătele victimelor și își întorcea privirile de la soldații din *Sturmabteilung* care jefuiau prăvăliile evreiești, îi schingiuiau pe proprietari și desenau pe uși stele în șase colțuri.

Keegan își scutură capul și deschise din nou ochii.

– Îmi pare rău. Nu mă amestec în politica locală. Se aplecă spre Wallingford și adăugă: Nu e nici treaba ta, Wally.

Wallingford se întoarse spre Reinhardt.

– Vă rog să ne scuzați o clipă.

Îl conduse pe Keegan în biroul alăturat.

– Nu-l putem abandona, zise el sec.

– Am toată admirația fiindcă își riscă viața pentru țara lui. Dar e țara *lui*. Noi trebuie *să-i acceptăm* pe acești oameni. Nu trebuie să ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

– Ascultă, Reinhardt e unul dintre puținii scriitori germani sinceri care au mai rămas în țară, spuse Wallington cu vocea spartă din cauza încordării. Articolele și editorialele lui exercită o influență puternică asupra germanilor. Ar putea fi nominalizat pentru Premiul Nobel anul acesta, dacă trăiește până atunci. Se înclină spre Keegan și-i spuse încet: Președintele Roosevelt vrea să-l scoatem din țară.

– Aha – și Keegan lungi exclamația. Ajungem, așadar, la răsplată.

– Spune-i cum vrei, dar trebuie să ne mișcăm repede, Francis.

– Cum adică, *să ne?*

– E treaba *fiecăruia* dintre noi. Bărbatul acesta este un simbol. Trebuie să-l scoatem din Germania.

– *Tu* vrei să-l scoți din Germania. Fă isprava asta și o să-ți închei cariera în funcția de consilier trei în vreo republică bananieră, având ca personal o puzderie de tarantule. Ce naiba! Ai la dispoziție întregul corp diplomatic, spioni care-ți ies din pălărie și vrei să-ți găsesc *eu* un

falsificator. Și cum ai zice să procedez? Să mă duc la Clubul Kit Kat și să mă interesez? De ce nu-i acorzi azil politic?

– E prea târziu, răspunse Wallingford, aprinzându-și o țigară. Omul nostru se află într-o situație extrem de gravă. A fost acuzat de trădare. Chestia cu azilul nu merge deloc. Am instrucțiuni să-l scot din Germania în noaptea asta și să nu amestec guvernul. Ai un avion. Lasă-ne să-l folosim. Să-l ducem pe Reinhardt la Paris. Sunt două ore până acolo. De restul mă îngrijesc eu.

– Aha! Deci, de asta era vorba. Ai nevoie de avionul meu.

– Doar să-l transportăm până la Paris. Două ore, pentru numele lui Dumnezeu!

– Întâi și întâi, nu sunt singurul proprietar al avionului. Am încă trei asociați: un francez și doi englezi. Îl folosim pe rând și îl programăm cu o lună înainte, ca să ne putem aranja cu toții treburile. Ar trebui să mă consult cu ceilalți trei și nici măcar nu știu de unde să-i iau acum. Iar dacă se află – și sunt sigur că o să se afle – naziștii or să-mi confiște, probabil, aparatul. Mă și văd explicându-i asociatului meu din Paris: „Trebuie să înghiți gălușca, ia-ți gândul de la o sută și cincizeci de mii de dolari, Louie, Hitler s-a hotărât să folosească avionul nostru pentru picnicurile de sfârșit de săptămână".

– Te implor, ascultă-mă cu atenție, zise disperat Wallingford. Dacă e prins, Reinhardt va fi executat.

– Atunci, nu-i lăsa să-l prindă. Pe mine să nu mă amesteci în încurcătura asta. Nu-i treaba mea.

– E treaba tuturor. În curând o să afli asta pe pielea ta.

– Încetează cu predica. Cheamă-l pe șeful Serviciului de Contraspionaj și încredințează-i misiunea.

– *Nu am voie să-l implic, ce dracu', nu pricepi?*

– Ești într-adevăr o figură, Wally. Zău. Tu nu te poți implica, fiindcă ești diplomat. Fuegel nu se poate implica, fiindcă lucrează la Serviciul de Imigrări. Reinhardt nu poate fi implicat, fiindcă se sustrage urmăririi penale. Dar *eu* pot fi implicat, fiindcă sunt bătrânul, banalul și bunul Frankie Keegan, americanul bogat și fraier. Este?

– Nimeni n-o să te bănuiască. Îl scoatem din ambasadă cu mașina ta, îl ducem la aeroport și până-n zori e la Paris. Are nevoie doar de un pașaport.

– Îți spun pentru ultima oară: nu am de gând să mă amestec în treburile politice de aici. Și, ia stai, eu sunt singurul care are un avion? Altul nu mai există?

– Aici nu e nici unul.

– Mă simt flatat!

– Uite ce e, noi nu discutăm acum despre treburi politice. E vorba de viața unui om, îl imploră Wallingford. Ai auzit ce i-au făcut brutele din SA celui mai bun prieten al lui Reinhardt. Știi ce o să pățească Reinhardt? O să fie aruncat în beciurile închisorii Landsberg și o să i se taie capul. *O să-l decapiteze!*

– Nu cred.

– Așa procedează ei acum. Dacă vrei, îți arăt rapoartele serviciului secret de informații. Luna trecută, naziștii au decapitat trei studenți, doar pentru că *au distribuit Conștiința Berlinului*. Iar Reinhardt scrie și editează ziarul ăsta nefericit. Și te mai miri că a intrat în panică!

Keegan dădu din cap.

– *Ce dracu',* Keegan!

Dând din cap, Wallingford se prăbuși pe scaunul secretarei.

– Aici nu mai e vorba de politică, continuă el epuizat. E situația creată de partidul unic. Până nu va muri Hitler, nu se vor mai ține alegeri în Germania.

– Perfect! Ai găsit soluția. Înlătură-l pe Hitler.

– Credeam că e în tine și altceva decât acest împuțit simț al umorului!

Wallingford era copleșit.

– Credeam că pe lângă sarcasm, ai în tine și mult curaj.

– Ascultă, răspunse enervat Keegan. Îți spun o dată pentru totdeauna: nu mă amestec în politică și, în special, în politica germană! Germanii i se închină lui Hitler. Hitler trece pe stradă și mulțimea îl *salută* entuziasmată, oamenii îi aruncă flori în fața mașinii. Germania îl iubește, iar Reinhardt este trădător al Germaniei!

– Nu este trădător. E scriitor și se pronunță deschis împotriva lucrurilor ce i se par rele.

– Trădător pentru unii, patriot pentru alții.

Keegan îl bătu pe Wallingford cu dosul mâinii peste piept.

– Să-ți spun ce cred: cred că ai încurcat-o. Știai că Reinhardt e la ananghie, dar n-ai conceput un plan de salvare. Acum, F.D.R. vrea să-l scoateți clandestin din țară, iar tu nu știi pe unde să scoți cămașa.

– Nu am prevăzut reacția președintelui, recunosc; și evenimentele s-au desfășurat atât de repede. Reinhardt și Probst au fost denunțați, probabil, de un *Judenhoscher* mizerabil.

– *Judenhoscher?*

– Vânători de evrei, care își câștigă existența întocmind arbori genealogici, căutând o legătură de rudenie evreiască, raportând Gestapoului toate zvonurile. Uneori, sunt ei înșiși evrei și încearcă astfel să scape de necazuri.

– Adică turnători.

– Da, turnători.

– Cheamă-ți oamenii, spuse Keegan, bătându-l pe Wallingford pe umăr. Le transmiți ce vrea președintele și-i trimiți la atac. N-ai de ales. Drace! Oricum, cred că avionul meu e la Paris, dar chiar de n-ar fi fost, de unde am fi găsit un pilot la ora asta din noapte?

Keegan dădu să plece.

– M-am gândit că mă pot bizui pe tine, zise Wallingford.

– Ei, vezi la ce ajungi dacă te gândești, Wally? îi replică Keegan, fără să se întoarcă, revenind în încăperea cealaltă.

– Vă doresc mult noroc, *Herr* Reinhardt. Regret, dar nu am cum să vă ajut, i se adresă Keegan omulețului îngrozit. Dacă reușiți să plecați, veți găsi în contul dumneavoastră la Chase Manhattan Bank din New York zece mii de dolari... ca să vă descurcați în primele momente ale șederii dumneavoastră în America. Asta-i tot ce pot face pentru dumneavoastră.

– Sunteți foarte amabil, domnule. Vă mulțumesc.

Reinhardt se întoarse spre Wallingford.

– Să încercăm cu Crinul Negru?

– Ce e cu Crinul Negru? întrebă Keegan.

– Nu vrei să te implici, îi spuse Wallingford, așa că întrebarea nu-și are rost.

– Corect.

Keegan îi salută înclinând capul și părăsi biroul.

Când reveni la parter, actrița dispăruse. În schimb, omulețul ghebos rămăsese, urmărind atent plecarea lui Keegan din ambasadă.

11

La Der Schwarze Stier Verein, cel mai renumit bar de noapte din Berlin, sosirea lui Francis Keegan trecu neobservată. Încăperea de la parter, un salon de berărie ceva mai elegant, prezenta o adevărată scenă de gloată, aglomerație teribilă, fum să-l tai cu cuțitul, larmă și o căldură insuportabilă. Keegan se hotărâse să întârzie la un pahar de whisky înainte de culcare și să o asculte pe cântăreața localului.

Francis se strecura prin mulțime, îndreptându-se spre bar, când patronul, Herman Braff, îl zări și, croindu-și drum printre dansatori, izbuti să ajungă la el.

– Ce onoare, ce onoare, bolborosi micul sicofant durduliu. *Herr* Keegan, mă simt întotdeauna deosebit de flatat când veniți pe la noi.

Smochingul lui Herman arăta îngrozitor – boțit și pătat de umezeală, iar pe piept, cămașa era udă leoarcă. Pe față i se scurgeau șiroaie de transpirație pe care și le ștergea mereu cu o batistă.

– Pare o noapte grozavă pentru dumneata, Herman, spuse Keegan.

– Sunt multe doamne frumoase, clipi Braff, genul dumneavoastră.

– Dar noua cântăreață?

– *Nein, nein, nein,* negă Herman, dând energic din cap și alungând ideea cu un gest al mâinii. Nu-i deloc genul dumneavoastră.

– Am venit s-o aud cum cântă, Herman, nu să-i cer mâna.

Neamțul râse.

– Bună, bună, e bună! Nu să-i cereți mâna! zise el. Genul dumneavoastră este...

Își puse mâinile în fața pieptului, ca și când ar fi cărat un snop mare, apoi duse o mână la spate și trasă sugestiv curbura apetisantă a unor fese imaginare, o adevărată parabolă.

– Fantastic, Herman. Ar trebui să urci pe scenă, să te produci.

Keegan clătină din cap întristat către patronul care-i zâmbea și aruncă o privire prin clubul ticsit de lume. Fumul plutea ca un nor pe sub tavan, mirosul de bere trezită devenise copleșitor și orchestra dominată de tubă și tobe bubuia asurzitor. La majoritatea meselor se așezaseră cupluri de tineri – cei mai mulți, îmbrăcați în uniforme brune cu zvastica pe braț – cu ceafă groasă, blonzi și zgomotoși. Bărbații singuratici stăteau pe două-trei rânduri în fața barului. Balerinii dansau dezlănțuit pe scenă, de parcă s-ar fi grăbit să-și încheie cât mai repede numărul. Pe ringul de dans, plin ochi, perechile unduiau, se ciocneau între ele și nu dădeau nici o atenție spectacolului de pe scenă.

– Cum vi se par cele două tipe din separeul din colț? insistă Herman, atingând cu cotul brațul lui Keegan.

Voia să-l impresioneze pe Keegan care era, într-un fel, deschizător de pârtie. Când îi plăcea un local, îi aducea și pe alții acolo: expatriați care-și cheltuiau dezinvolt dolarii americani și lirele sterline.

– Sunt americance. Au venit însoțite de doi băieți. Studenți la colegiu, cred eu. Și par plictisite.

– Am venit în Europa să scap de americani, zise Keegan, îngustându-și ochii și privind prin pâclă spre colț, studiindu-le pe cele două femei.

Brunete amândouă, splendide, coafate impecabil și foarte elegante. Una, într-o rochie de seară scurtă, lucioasă, scânteietoare, cu părul tuns paj, orgolioasă și superbă, lansa o provocare generală la adresa bărbaților din încăpere: cine se-ncumetă să mă agațe? Figura i se păru cunoscută. Îi întâlnise probabil fotografia în paginile vreunui jurnal.

Poate era actriță. Pâcla din salon îl împiedica s-o vadă mai bine.

Vanessa Bromley și Deenie Brookstone se pregăteau să le dea papucii celor doi studenți americani care le aduseseră la club. Conversația stupidă și mentalitatea lor studențească o exasperaseră pe Vanessa. În definitiv, nu venise la Berlin în excursie, ci, așa cum se exprima ea, ca să-și facă de cap, ceea ce, categoric, nu însemna să meargă însoțită de doi băieți de la Dartmouth, care pe deasupra îi mai și cunoșteau părinții.

– N-am venit aici ca să umblu cu nătăfleți de la colegiul nostru. Îi suport destul acasă.

Asta era, băieții își pecetluiseră soarta, refuzând să le ducă la etaj, la clubul intim numit Das Goldene Tor, unde spectacolul nocturn era, după cât se zvonea, mai șocant decât cel de la Crazy Horse din Paris.

– Apar goi puști, șoptise Deenie în separeul lor retras. Și bărbații, *și* femeile.

– Și de ce vorbești în șoaptă? o întrebă Vanessa.

– Nu știu, răspunse Deenie, continuând să șoptească. Dar este atât de... *scandalos*.

– Numai dacă ne vede cineva. N-avea grijă, nu ne-ntâlnim acolo cu nici un cunoscut din Boston.

– Sunt teribil de nervoasă.

– Ei, termină odată cu *șoptitul*.

– Aș vrea, dar nu pot.

Din cauza celor doi colegi necopți, fetele riscau să nu afle direct cât de deocheat era în realitate show-ul.

– Sunt virgini amândoi, spuse Vanessa dezgustată, privindu-i cum se strecoară prin mulțime și se duc la toaletă. Se vede de la o poștă.

– Și eu sunt, zise Deenie, cu glas slab.

– Ce, ești tâmpită?!

– Da, sunt.

– Deenie, ai nouăsprezece ani. Cum naiba de n-am discutat despre asta până acum?

– Habar n-am. Nu s-a ivit prilejul. De câtă vreme... când ai...

– Anul trecut, în vacanța de Crăciun.

– Cine... a...?

– Donny Ebersole.

– Donny Ebersole!

– Ai ceva cu Donny Ebersole?

– Donny Ebersole. E... cum să spun... e... atât de *mic*. E mai scund decât tine.

– Înălțimea n-are nici o legătură cu asta, i-o reteză Vanessa.

– Și a fost... plăcut?

– Prima oară, nu.

– Cum? N-ai făcut-o doar *o dată?*

– Ei, asta-i bună! După ce ai început, ce mai contează? Vreau să spun că am făcut-o toată vacanța, Deenie. Și, da, a fost foarte plăcut.

– Eu mi-am propus să aștept până mă mărit.

– Vai, pentru numele lui Dumnezeu, Deenie! Când ai să te maturizezi? Suntem în 1933. Se gândi puțin, apoi adăugă: Poate ar trebui să plecăm. Luăm un taxi, mergem prin oraș și apoi ne întoarcem.

– Crezi că ne lasă sus neînsoțite?

– O, cine știe? zise Vanessa pe care flecăreala lui Deenie începuse să o scoată din sărite.

Amândouă își dădeau perfect seama că bărbații din bar puseseră ochii pe ele. Și de ce nu? Erau femei superbe, iar Vanessa purta o rochie „shimmy", fără talie, o piesă albă, mulată pe trup, presărată cu strasuri, care se termina deasupra genunchilor. Scânteia ca o puzderie de diamante șlefuite și, când umbla, veșmântul sclipitor transforma fiecare pas într-o invitație. O diademă din strasuri încununa minunea. Vanessa simți dintr-odată că se sufocă în încăperea supraaglomerată.

– N-am chef să-mi pierd seara cu puștii ăștia doi. Hai s-o ștergem și ne întoarcem ceva mai târziu. Poate le vine ideea să plece.

– Și dacă nu le vine?

– Când ne întoarcem, le tăiem macaroana.

– Vanessa!

– Deenie, fă bine și *maturizează-te*, dragă.

– Cel puțin, să-i așteptăm până se întorc. Așa s-ar cuveni.

– Deenie, continuă tu să faci numai ce se cuvine și ai să rămâi și la cincizeci de ani tot virgină.

La bar, Keegan aștepta nerăbdător să se încheie numărul de balet modern. O voce venită din spate strigă „Francis!" Se întoarse și dădu cu ochii de Bert Rudman, un reporter de la *Herald Tribune*. Rudman era unul dintre cei mai cunoscuți corespondenți de presă, care la începutul carierei făcuse reportaje despre diferite personalități, dar ulterior își dedicase cea mai mare parte a timpului politicii europene. Tipul scria foarte bine. Se cunoscuseră în timpul războiului, dar stătuseră împreună puțină vreme și-și reînnoiseră prietenia de când Keegan se întorsese în Europa, adică în ultimul an. Se întâlniseră mereu în diferite părți ale continentului. Băiat chipeș, Rudman susținea că are treizeci și cinci de ani, dar părea cu zece ani mai tânăr. Era îmbrăcat cu un trenci din piele, cu gulerul ridicat și purta pe cap o pălărie maro.

– Am presupus că tu trebuie să fii, zise Rudman. Nu te-am mai văzut de la petrecerea aceea oribilă de la Roma.

– Italienii dau cele mai urâte petreceri din Europa.

– Ba nu, rușii dau cele mai urâte petreceri din Europa.

– Ba rușii nu dau petreceri deloc, Bert. Legea nu permite să te distrezi în Rusia.

– Fiindcă vorbești de petreceri, te duci în Bavaria, la vânătoarea de porci mistreți organizată de Runstedt la sfârșitul săptămânii?

– Calul meu concurează la Longchamp. O să fiu la Paris.

– Se comportă bine, zise Rudman. I-am urmărit evoluția.

– Am făcut bani cu el în sezonul ăsta. Dacă arată ceva deosebit la Paris, l-aș încerca și-n Statele Unite.

– Adică, o să te întorci de-adevăratelea acasă?

Rudman fu surprins. Cunoștea bârfele care circulau în legătură cu Keegan. Pe unele, de pildă povestea aceea cu contrabanda, pur și simplu, le credea, fiindcă-l cunoscuse pe Keegan într-un spital militar, pe frontul de vest, când puștiul avea în jur de optsprezece ani și era cu buzunarele goale. Acum, ajunsese milionar. Veniseră ei, banii, de undeva. Credea într-adevăr că prietenul său fusese gangster, dar prietenia cu Keegan devenea și mai atrăgătoare. Însă Rudman se temea că, dacă și-ar băga prea mult nasul în viața personală a lui Keegan, prietenia lor s-ar destrăma. Keegan sesizase prudența lui Rudman și îl lăsase să creadă că, da, indiscreția lui l-ar fi deranjat, deși, de fapt, nu i-ar fi purtat pică dacă și-ar fi băgat puțin nasul în trecutul său.

– Stau cu el doar la cursele de la Belmont și Saratoga, zise Keegan. Să văd ce dă din el. Am cumpărat o iepșoară care vine tare din urmă și-n doi ani o să-l întreacă. Și ce vânt te-aduce la Berlin?

– Trei presupuneri, răspunse reporterul, aruncând o privire prin încăpere la cei cu zvastica pe braț. Se aplecă spre Keegan și-i vorbi la ureche. Editorul meu din Paris crede că al Doilea Război Mondial o să înceapă aici în următoarele cinci minute.

– Aici, în cârciumă?!

– În Berlin, deșteptule!

– Apropo. Ar trebui să te descotorosești de haina asta. Lumea o să creadă că ești un *Schutzstaffel*.

– Foarte nostim, Francis. Haina m-a costat salariul pe o lună.

– Te-au jefuit.

Rudman păru ofensat.

– E ultimul răcnet al modei, zise el.

– Păi, da, dacă ești în SS.

– Ești o adevărată bestie când vrei.

– Ei, nu fi atât de sensibil, râse Keegan. Arăți minunat. Ai venit cu trenul?

– Nu, am venit de la Paris cu mașina. M-am gândit la tine, puștiule. Am trecut prin Pădurea Belleau. Spitalul ăla unde ne-am cunoscut este acum grajd de vaci.

Trecuseră paisprezece ani, dar Keegan își amintea foarte bine ziua aceea. Pentru Keegan, războiul se încheiase, dar atunci, în ziua aceea, înțelesese pentru prima oară ce se întâmpla în realitate. Cel ce-i deschisese ochii și îi dăduse dimensiunea reală a faptelor fusese Rudman.

*

În primăvara lui 1917, Woodrow Wilson, liberalul idealist, reales pentru că oferea o viziune clară a viitorului țării, constatase exasperat, prăbușit, cum politica sa rigidă împinsese țara în arhiconservatorism. În cele din urmă, fusese silit să accepte inevitabilul: se aflau în pragul războiului. După ce ținuse o cuvântare emoționantă în fața Congresului, cerându-i să declare război Germaniei, Austro-Ungariei și turcilor din Imperiul Otoman pentru a salva lumea, „pentru democrație", Wilson se întorsese în biroul său de la Casa Albă, iar ovațiile senatorilor și ale deputaților îi vuiau încă în urechi. Secretara era șocată de înfățișarea lui. Părea uzat, înfrânt, bătrân și bolnav.

– Nu vă simțiți bine? întrebă ea, alarmată.

El dădu trist din cap și se lăsă greoi în fotoliu.

– Astăzi am pronunțat mesajul morții, al morții tinerilor noștri, zise el. Și am fost aplaudat. Ce straniu!

Apoi își lăsă capul pe birou și plânse.

Mesajul lui dezlănțui un val de patriotism în țară. Hamburgherul deveni cotlet de Salisbury; *sauerkraut*, varza acră, se transformase în „varza libertății". Germanii se strecurau discret spre tribunal și-și schimbau numele. Cei ce se declarau, din motive de conștiință, împotriva

războiului, erau bătuți măr și aruncați în pușcărie. Dacă nu aprobai războiul, erai considerat trădător. Mii de tineri americani fură cuprinși de entuziasm și se duseră să lupte. Keegan se numără printre ei. Avea doar optsprezece ani când se înrolă în infanteria marină. După șase luni, debarca în Franța, cu primul batalion de pușcași marini.

Jocko Nayles, un bătăuș viguros din Brooklyn, îl luase pe Keegan sub protecția lui, în timpul călătoriei cu vaporul spre Franța. Era doar cu trei ani mai mare decât Francis.

– Câți ani ai? îl întrebase.

– Op'șpe, răspunse Keegan, încercând să pară bărbat.

– Op'șpe? Vai, vai, Isuse, Sfântă Fecioară Marie și Iosif. Ei, lasă. Țin'-te lipit de mine, așa, băiete și te scot eu din dandanaua asta. Mărșăluiră împreună pe drumurile gloduroase ale Franței, îndreptându-se spre râul Marna, unde primiră botezul focului, iar Keegan ucise pentru prima dată un om. Semnificația încăierărilor se pierdea în spaima produsă de lupta corp la corp, de bombele care picau din cer și revărsau puzderie de schije peste el, de exploziile orbitoare ale obuzelor și de minele de sub picioare. Vedea îngrozit cum camarazii săi cădeau unul după altul, ca iarba sub ascuțișul coasei și, în cele din urmă, simți o lovitură puternică și o arsură în umăr, apoi i se înmuiară genunchii și se prăbuși, fără să-și dea seama cât de grav e rănit și dacă va trăi sau va muri.

Pentru Keegan, războiul se întindea pe vreo patru sute cincizeci de metri lungime și pe o lățime de cam o sută de metri, iar locul era presărat cu căști, arme și bucăți de trupuri omenești. Ce se petrecea mai departe nu știa. Învingeau sau pierdeau? De ce se aflau acolo? Nu știa. Întrebările acestea nici măcar nu-i treceau prin cap.

După ce se încheiase bătălia, Jocko se întorsese și îl găsise ghemuit într-o pâlnie de obuz, cu o batistă murdară îndesată în gaura din umăr; îl ridicase, îl cărase în spatele liniilor, la spitalul de campanie, și-l îngrijise zile-n șir, până când îi cedase febra și îi trecuse infecția.

După o lună, revenise la unitatea lui, care înainta prin mlaștinile de la periferia unui orășel francez, Château-Thierry, aproape de râul Marna, aflat la vreo sută douăzeci de kilometri depărtare de Paris.

Lui Keegan, granița dintre Franța și Germania i se înfățișa ca un imens câmp de luptă mocirlos, cu arborii retezați de obuze, cu ogoarele străbătute de rețele de sârmă ghimpată și de kilometri de tranșee, cu sate

transformate în grămezi de moloz. Duhoarea dezgustătoare a morții plutea în aer ca o ceață. Soldați murdari din cap până-n picioare de noroi și prăbușiți sufletește, ajunși în pragul nebuniei, se ghemuiau în tranșee, blestemau ploaia și obuzele ce se prăvăleau cu intermitență peste capetele lor, erau mistuiți de dorul de casă ori înfruntau mitralierele țăcănitoare, bombele lansate din avioane, minele și armata germană, compusă din oameni la fel de înnebuniți de jocul bezmetic al bătăliilor în cursul cărora mureau mii de oameni într-o singură zi. Și toate astea, pentru a cuceri câțiva kilometri de pământ pustiit.

– Aici trebuie să le oprim înaintarea, flăcăi, le spuse un locotenent tânăr, în timp ce-și târau picioarele spre inamic. Altfel, până la Crăciun vor fi la Paris.

De la Château-Thierry o luară spre nord și se îndreptară spre rezervația naturală Pădurea Belleau, cântând în timp ce mărșăluiau. Un pluton cânta un cântec, celălalt răspundea cu alt cântec.

K-K-K-Katie, K-K-K-Katie,
Ești singura fa-fa-fată pe care-o ador,
Când lu-lu-luna o să răsară peste gr-gr-grajd.
O să te-aș-aș-aștept la bu-bucătărie cu mult dor.

La care se răspundea prin:

O să uitați de gaze și obuze, ce ziceți, băieți,
O să uitați de gaze și obuze, ce ziceți, băieți,
O să uitați gazu' și obuzele,
Da' niciodată demoazelele
Sprintene și frumușele, ce ziceți băieți.

Cântau în timp ce se apropiau de pădure. Germanii deschiseră focul.

De data aceasta, Keegan fu lovit în picior de o schijă de obuz. Se târî până la un zid dărâmat, unde găsi trei pușcași, îngrămădiți în jurul unei mitraliere. Muriseră mai de mult, iar gândacii mișunau pe trupurile lor. Se produse un moment de acalmie și Keegan își sprijini obrazul de zid, mușcându-și buzele ca să-și stăpânească durerea. Peste viroaga pe fundul căreia zăcea se așternuse o tăcere nefirească.

Când îi văzu pe primii nemți, rămase uluit. Veneau călări, un escadron fantomatic care se materializă deodată, ieșind din vârtejul de fum al bătăliei. Înfășuraseră copitele cailor în pânză de sac și unseseră căpestrele și chingile, ca să elimine orice zgomot. Se deplasau încet, în tăcere, peste pământul răscolit de obuze, cu armele în poziție de luptă. Keegan deschise focul și trase în disperare, iar dinții îi clănțăneau în gură în timp ce mitraliera grea zvâcnea și bubuia sub mâna lui; trase până când țeava se înroși, deformându-se de căldură, iar benzile de cartușe se goliră.

Când se opri, se oprise în loc și lumea. Nici un sunet. Nici un ciripit de pasăre, nici suspinul vântului, nici măcar strigătele celor răniți. Numai tăcere. În fața ochilor lui, se desfășura o friză grotescă: caii cu picioarele țepene, ridicate-n văzduh, iar oamenii, risipiți ca niște saci în jurul lor, păreau să pozeze pentru o fotografie. De-abia atunci durerea înfiorătoare produsă de gaura din picior îi fulgeră creierul. Keegan gemu și-și pierdu cunoștința.

În spital îl găsi pe Jocko Nayles care zăcea în uniforma plină de noroi și delira din cauza temperaturii. Avea fața pe jumătate acoperită de un bandaj plin de sânge și orbita însângerată, plină de puroi. Era rândul lui Keegan să-și smulgă prietenul din ghearele morții.

Francezii îi dădură Crucea de Război și americanii îl decorară cu Steaua de Argint și, pentru a doua oară, cu Inima de Purpură. Venise în Europa doar de patru luni.

La bufetul spitalului, unde se dusese să bea o cafea, Keegan îl întâlnise pentru prima oară pe Bert Rudman, un tânăr sigur de sine, îmbrăcat într-o uniformă de luptă, curată și scrobită, cu beretă de campanie, care-și scria relatarea în grabă, cu un ciot de creion, pe un teanc murdar de hârtii împăturite.

– Noroc, îl salutase Rudman, întinzându-i mâna. Sunt Bert Rudman, de la *Herald Tribune* din Paris.

– Keegan, doar atât bălmăji tânărul.

– Ai fost la Pădurea Belleau?

– Așa cred.

– Cât de gravă e rana? îl întrebă Rudman, arătând cu capul spre piciorul lui Francis.

– Destul ca să mă trimită acasă.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

– Am câștigat?

Rudman îl privi câteva clipe, percepând încet-încet semnificația întrebării. Apoi zâmbi.

– Sigur că da, țâcă. I-ați tras un șut în fund Kaiser-ului și l-ați trimis de unde a venit, ba chiar mai departe.

– Atunci e bine, zise Keegan.

– Drace, da, e bine. Știi cum vi se spune vouă, pușcașilor marini? Câinii Diavolului. Ce văd pe cămașa ta e Crucea de Război?

– Mda. Mi-a dat-o un general francuz.

– Ce ispravă ai făcut?

– Să fiu al naibii dacă știu.

– Ei, lasă, lasă, nu te decorau ei degeaba, ostaș. E o mare distincție în armata franceză. Ia zi, aș putea să te rog ceva? Scriu un articol despre bătălie, un fel de descriere în mare a ceea ce s-a întâmplat. Vrei să ți-o citesc? Fiindcă ai fost acolo și ai pățit ce ai pățit.

Keegan încuviință, cu un semn din cap.

– Sigur.

Rudman se așezase acolo, citindu-i de pe hârtiile lui mototolite, oprindu-se din când în când să corecteze câte ceva sau să soarbă din cafea, în timp ce Keegan asculta impresionat, dar nu pentru că ar fi fost uluit de cuvinte, deși era limpede că Rudman scria bine, ci din cauză că înțelegea pentru prima dată panorama bătăliei la care participase: deciziile luate de ofițeri, atacurile și contraatacurile, strategia și prețul cumplit pe care îl plătiseră ca să-i respingă pe germani peste Marna și să pună capăt marșului lor spre Paris.

Înmărmuri când înțelese că momentul traumatic din viața lui reprezenta doar o părticică infimă din bătălie și că aportul său la înfruntarea brutală fusese neînsemnat. Rudman continua să citească. Povestirea concentra în sine un soi de energie rece, iar Keegan începu să-i simtă forța.

„Pădurea Belleau este acum tăcută", zise Rudman, cufundat în lectură. „Ceea ce a fost odinioară un frumos loc de picnic s-a transformat într-un spațiu presărat cu cioturi de copaci, pâlnii căscate în pământ și noroi. Ai impresia că însuși pământul de la Château-Thierry a fost rănit de moarte și zace sângerând la picioarele învingătorilor.

Am asistat, probabil, la începutul sfârșitului pentru germani, care au dorit războiul și au plătit atât de scump pentru el. Fiindcă, în timp ce victoriile noastre sunt limpezi, indubitabile, cauza războiului rămâne încă învăluită în ceață. O vom afla, poate, după încheierea păcii, deoarece, până când nu vom înțelege de ce s-a produs acest război, nu vom fi deloc siguri că nu va mai fi război niciodată."

Îl privi pe Keegan, care rămăsese fără grai.

– Hei, cum ți se pare?

– Păi, e formidabilă, formidabilă, zise Keegan cu voce slabă, respirând adânc, încet. Chiar așa ne spun, Câinii Diavolului?

– Fără-ndoială! Băieții voștri s-au bătut ca dracii acolo. Și tu crezi, într-adevăr, că e bună relatarea mea?

Keegan aprobă energic, dând din cap.

– În regulă. În regulă. Mai spune-mi o dată cum te cheamă.

– Francis Keegan.

Rudman scrise în grabă un număr de telefon în josul unei foi, rupse bucata de hârtie și i-o întinse.

– Uite, Francis, ai aici numărul meu de telefon. Dacă te întorci la Paris, să mă suni. O să luăm masa împreună la Tribune.

– Pot să vin și cu prietenul meu? Și-a pierdut un ochi în luptă.

– Un ochi? Să-i ia dracu' pe frații ăștia. Da, cum să nu. Vino cu el. O să fie o noapte de pomină. Și mulțumesc pentru că m-ai ascultat.

– Cu plăcere. Mulțumesc că mi-ai dat ocazia să ascult relatarea.

– Fără bancuri, zise Keegan în cele din urmă. Un staul de vaci, deci. Nici o placă sau ceva care să comemoreze împrejurarea?

– Nimic, doar un teren sărat.

– Mă simt insultat, zise Keegan. *Tu* nu te simți insultat?

– Mi se rupe inima.

– Așadar, acum te-au trimis să explorezi scena politică, da?

Rudman încuviință cu o înclinare a capului.

– Ai auzit de discursul ținut de Hitler la München?

– Cum i se oprește mașina, cum ține o cuvântare.

– Ca asta nu. Să nu mai vorbim de coregrafie! Se cățărau pe ziduri, înainte ca el să încheie. Cred că se auzea și-n Brooklyn cum urla mulțimea *Heil Hitler*. A fost de groază. Când mă gândesc, mi se face și

acum pielea ca de găină. Tipul ăsta are ceva în el. E periculos, Francis. Mi-ai citit articolul despre München?

– L-am citit, zise Keegan.

– Și...?

– Puțin cam isteric.

– Isteric! L-ai văzut vreodată? L-ai auzit vorbind?

– Sigur. Mi s-a părut frumos rândul în care spui că Hitler ar fi viziunea demonică a lui Dumnezeu. Continuă să scrii în felul ăsta și o să-ți pierzi viza. Sau termini cu un glonț în spate.

– Ei, acum spune, cine-i isteric? N-or să fie atât de tâmpiți, încât să se joace cu *Herald Tribune*.

– Privește în jur. Aici. Crezi că pe țicniții ăștia îi impresionează acreditările tale? Bătrânului Sid Lewis, sărmanul, i-au zburat creierii la Roma, fiindcă a folosit adjective neconvenabile despre Mussolini.

– Da' de unde, zise Rudman. Sid era homo. S-a băgat într-un scandal sentimental cu un fascist pescuit de la un bar și s-a ales cu o gaură în cap.

– Contez pe tine; cunoști bine murdăriile astea. Ar trebui să începi să scoți propriul tău buletin de informare lunară. Unul mic în care să bagi știrile care nu merg la tirajele mari.

– Ai haz, Keegan. Și tu cu ce te-ai mai ocupat?

– Sunt campionul de badminton al ambasadei. Eu și Cissy Devane.

– Doamne, m-ai dat gata, zise sarcastic Rudman.

Keegan făcu un gest cu mâna, arătând spre încăperea ticsită de lume.

– Ascultă-mă pe mine, băiete, doar ăștia trebuie să te neliniștească. Hitler e numai vorbe.

– Vorbești ca izolaționiștii de-acasă. Ar trebui să citești *Mein Kampf*. Găsești acolo totul.

– Am citit *Mein Kampf*.

Rudman părea surprins. Spuse:

– Uite, eu îi dau doi ani, cel mult trei. O să ia înapoi Saar-ul, Austria, Polonia și, probabil, Cehoslovacia. Oricum, folosește Tratatul de la Versailles în loc de hârtie igienică.

– Rudman, am venit aici să mă distrez, nu să aud prelegeri despre gloria și decăderea Imperiului German.

– În regulă, zise Rudman și schimbă brusc discuția. În regulă. Ce-i chestia aia, Poarta de Aur, despre care se vorbește prin târg?

– Un show sexy, la etaj.

– E bun de ceva?

– Dacă-ți plac bărbații și femeile în pielea goală, unși cu ulei și rostogolindu-se sub lumina enervantă a reflectoarelor.

– Îmi plac, zise Rudman cu un zâmbet pofticios. Hai, mergem?

Keegan dădu negativ din cap.

– Am venit pentru cântăreață.

– Cântă unsă cu ulei?

Keegan ridică ochii exasperat.

– Urmează să cânte. După ce o să plece turma asta din scenă.

Arătă cu o mișcare a capului spre balerinii care aveau fiecare cel puțin trei-patru kilograme în plus. În timp ce vorbea, dansatorii se strecurară încet în culise.

– Mă duc unde e acțiune, zise Rudman și o porni pe scări în sus. Luăm masa împreună mâine seară?

Keegan încuviință și-i făcu semn să o șteargă, fiindcă luminile rampei începuseră să scadă. Apoi se stinseră. Keegan reușea cu greu s-o distingă pe femeia minionă care intrase pe scenă, ducând cu ea un scaun. Îl instală în fața microfonului din colțul scenei și se așeză. Pianistul execută câteva arpegii, ca să se încălzească. Apoi fasciculul slab de lumină se fixă pe ea.

Fu imediat captivat de înfățișarea ei. Avea cam un metru cincizeci înălțime, era subțire, aproape firavă. Fața îngustă, puțin uscătivă. Pometii proeminenți ai obrajilor păreau gravați pe chipul ei. Și poate de aceea privea ca o ființă obsedată, impresie accentuată de ochii mari, aproape exoftalmici care licăreau în lumina difuză, plini, parcă de lacrimi. O rochie simplă, lungă, neagră accentua aura de vulnerabilitate care o înconjura. Când prezentatorul o anunță, Keegan trebui să se încordeze ca să-i audă numele: Jenny Gould.

Rămase câteva momente tăcută, momente lungi, și Keegan se temu că se întâmplase ceva, ceva rău, și că Jenny n-o să cânte.

Apoi începu.

Când îi auzi vocea, se înfioră. O voce profundă, guturală, sentimentală, reliefa fiecare cuvânt din cântecul lui Cole Porter, pe care nu îl

trata ca pe un bocet cinic, ci îl interpreta ca pe o metaforă despre dragostea istovită.

Iubire de vânzare,
Proaspătă, picantă iubire de vânzare,
Dacă vrei să vezi cum e,
Urcă scara repede,
Iubire de vânzare.

Gloata era prost crescută și neatentă. Flecărea, râdea, ciocnea paharele, producând o larmă neîntreruptă care sublinia cuvintele cântate de Jenny Gould. În cele din urmă, Keegan se mută de lângă bar și veni mai aproape de scenă, ca să audă mai bine. Fata îl hipnotizase. Când se încheie cântecul, se auziră câteva aplauze anemice. Keegan era singurul care bătea frenetic din palme.

„Poate îl privise în timp ce o aplauda", se gândi el, dar nu era sigur. Se simțea caraghios, dar ideea îl încânta. Apoi, ea începu al doilea cântec, iar Keegan se lăsă din nou cuprins de magia senzuală țesută de cântăreață.

În încăperea întunecată, Vanessa hotărî dintr-odată că sosise momentul să întreprindă ceva. Băieții erau blocați în partea cealaltă a salonului. Cântăreața interpreta al doilea cântec, când Vanessa își înhăță poșeta și se ridică să plece. Dinspre bar se auziră fluierături vagi care se pierdură însă în larma generală. Traversă maiestuoasă camera. Rochia i se unduia în valuri scânteietoare în timp ce mergea. Deenie sări de pe scaun și începu să tropăie după frumoasa trufașă. Apoi Vanessa se opri atât de brusc, încât Deenie se ciocni de ea.

– Oh, Doamne, zise Vanessa, nu prea tare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Deenie.

– Am văzut un cunoscut, spuse Vanessa, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet pișicher.

– Din Boston? întrebă Deenie, căscând ochii mari.

– Da, da, chiar din Boston.

– Oh, *nu se poate!* strigă Deenie și se întoarse cu spatele spre bar.

– Nu fi idioată. E singura persoană din Boston de care mi-ar plăcea să fiu văzută. Hai cu mine.

O apucă pe Deenie de mână și o târî prin mulțime, fără să dea atenție privirilor și comentariilor. Se opri la trei metri în spatele lui Keegan, așteptând să se încheie cântecul.

– Îmi spui și mie care e? șopti Deenie.

– Șșșt!

Cel de-al doilea cântec era un șlagăr german pe care Keegan nu-l cunoștea. Apoi interpretă *Someone to Watch Over Me* și fiecare silabă plângea, fiecare cuvânt implora iubirea, fiecare notă îți sfâșia inima.

Publicul, cu excepția lui Keegan, aplaudă anemic. Keegan își aruncă privirea în jur, întrebându-se uimit dacă oamenii aceia nu erau cumva nebuni. Nu înțelegeau ce se întâmplă pe scenă?

Spectacolul se încheiase. De la un anumit moment, nici nu-și mai dăduse seama că Jenny Gould interpreta alte și alte cântece. Vocea ei îl vrăjise, îl hipnotizase. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de emoționat.

Cântăreața părăsi discret scena și sala barului reînvie în fața lui Keegan. Surprinse privirea lui Herman și-i făcu semn să vină la el.

– E minunată! îi spuse micului patron transpirat.

Știa că vorbea surescitat, dar puțin îi păsa.

– E perfectă.

Herman își dădu ochii peste cap.

– Din păcate, ești singurul care pare să gândească așa.

Apoi, privind peste umărul lui Keegan, văzu cum cele două tinere din America se apropiau de ei.

În timp ce străbăteau barul pe toată lungimea lui, Vanessa observă că omulețul asudat, cu smochingul înmuiat de transpirație, discuta despre ele; privirile lui se îndreptau când în direcția lor, când înspre Keegan. Sesiză, de asemenea, că bărbatul înalt, care stătea cu spatele spre ele, o urmărea în oglinda din spatele barului. Se duse cu Deenie direct la el, oprindu-se la distanță de un pas în spatele lui și privindu-i ceafa. În cele din urmă, el se întoarse și se uită la ea.

Lui Deenie îi veni inima la loc. Impresia ei fu promptă: e bogat. Era primul punct pe lista de preferințe a lui Deenie. Un tip bogat, monden, frumos și sigur de sine. Cu ochii lui cenușii, permanentul zâmbet arogant și claia de păr negru, tipul întruchipa în mintea ei prototipul clasic al playboy-ului continental. „Categoric periculos", gândi ea.

– Doriți ceva? întrebă Keegan amabil, dar ușor iritat.

Voia să se ducă repede în culise să o întâlnească pe cântăreață.

– Așa-i că nu mă mai ții minte?

Dar el nu ținea minte decât glasul acela și ochii încercănați. *Iubire de vânzare...*

Fata întinse mâna și-l trase ușor de rever, întrerupându-i reveria, iar când el se aplecă spre ea, Vanessa îi șopti un nume la ureche. Keegan reacționă imediat. Tresări, dar își recăpătă imediat stăpânirea de sine. O privi intens, scrutător, cu ochii lui cenușii.

În ultimii trei ani, nimeni nu-i mai spusese așa, și femeiușca din fața lui avea probabil nouăsprezece, cel mult douăzeci de ani. O studie rapid: înăltuță, puțin peste un metru șaizeci, mlădioasă și cu piept bogat, cu ochi turcoaz și păr negru ca pana corbului. Figură colțuroasă, trăsături perfecte, buze cărnoase care, cu excepția momentelor când zâmbea, se lăsau spre colțurile gurii. Se fardase discret. Colanul de diamante de la gâtul lung și subțire era într-adevăr de mare valoare. O snoabă fercheșă, sigură de sine, cu bani, o taxă el, iar felul în care îl pronunța pe „a", lungindu-l, arăta că e din Boston. Cine naiba să fie? De unde știa numele acesta?

Apoi fata repetă numele cu glas tare.

– Frankie Kee.

12

– Doamne, zise el, în cele din urmă. Tu ești Vannie Bromley!

– V*anessa* Bromley, îl corectă ea. După ce am împlinit șaisprezece ani, nimeni nu mi-a mai spus Vannie.

– Ei, bravo, suntem chit. De câțiva ani, nici mie nu mi-a mai spus nimeni Frankie. Dar de unde ai auzit tu numele ăsta?

– De la tata, zise ea. Am tras cu urechea o dată, după o petrecere, iar el îi spunea mamei ce știa despre tine. Am dedus că, într-un fel, era secretul lui personal. A pus-o să jure că va păstra taina.

– Și tu?

– N-am suflat o vorbă. Mi s-a părut prea interesant ca să mai știe și altul.

– Ce mai fac bătrânul David și Linda?

– Cum îi știi. Rigizi, dar drăguți.

– Hei, voi doi, despre ce discutați? îi întrerupse Deenie, în cele din urmă.

– Oh, iartă-mă. Ea e Deenie Brookstone. Ți-o amintești?

– Tatăl tău este Earl. Greșesc? Merrill? Lynch?

– Corect, spuse ea cu însuflețire. Să le transmit salutări?

– Mai bine nu, zise el și schimbă subiectul. Și ce căutați voi două în localul ăsta?

– Am venit să vedem show-ul. Cel de la etaj. Partenerii noștri sunt niște dinozauri perfecți. Cred că se tem să meargă sus.

– Nu prea e locul ideal pentru bostonezii decenți, zise Keegan.

– Da' cine s-a lăudat că e decent?

Ochii verzi ai Vanessei îi cercetau atent trăsăturile feței. Nici o îndoială în privința intențiilor ei.

„Isuse, gândi Keegan, iată-mă în cea mai infectă vizuină a fărădelegii din Europa și fiica președintelui Băncii Massachusetts emite semnale cât se poate de limpezi." Se transformase într-o femeiușcă apetisantă. Dilema lui se rezolvă brusc, odată cu venirea băieților care le însoțeau.

– Ce se întâmplă aici? întrebă unul din ei, cu o voce care părea cu o octavă mai jos decât ar fi fost normal.

Vanessa se întoarse spre el, își trecu brațul pe după al lui Keegan și zise:

– Am dat peste un vechi prieten.

– Da?

– Francis, el e Donald, celălalt se numește Gerald. Donald e blond, Gerald are părul castaniu; numai așa poți să-i deosebești.

– Ia-o domol, mormăi foarte încet Keegan.

Le întinse mâna.

– Sunt Frank Keegan, un prieten de familie.

Donald, blondul, îi strânse mâna, apoi și-o băgă în buzunar și începu să se legene de pe un picior pe altul. Gerald, care avea constituția unui jucător de fotbal, se arătă mai agresiv.

– Ne-am hotărât să mergem la Speisewagen, să luăm o gustare, zise el, prefăcându-se că nu observă mâna întinsă a lui Keegan. O să fie aproape toată gașca acolo.

– M-am săturat de gașcă, spuse Vanessa. Noi ne ducem la etaj.

– Haida-de, se văită Donald. Babacul tău ne pune la zid, dacă aude că te-am dus acolo.

Vanessa se uită la Keegan, cerându-i sprijinul.

– E *chiar* atât de rău?

– Cam deocheat, zise el.

– *Cât* de deocheat?

– Mai deocheat nu se poate.

– Vezi? spuse Donald.

– Foarte bine, atunci n-o să-i spunem.

– Nu! spuse Donald categoric. Or să afle. Părinții află întotdeauna lucrurile astea.

– Donald, spuse Vanessa hotărâtă, las-o moartă.

Și-i întoarse spatele.

În timp ce Donald se îndrepta spre ea, trecură pe lângă ei trei tineri naziști voinici, în cămăși brune. Unul dintre ei se izbi de spatele lui Gerald care se întoarse furios spre el.

– Fii mai atent, bobocule.

Tânărul în cămașă brună se burzului. Se întoarse încruntat spre cei doi prieteni ai săi și le spuse:

– *Bobocule... bobocule. Was ist los, bobocule?*

Reveni la Gerald, se înfipse în el și-l sili să se lipească de bar.

– *Schweinehund,* zise el răutăcios.

Gerald îl îmbrânci înapoi.

– Ce spune? zise el, dar nu se adresă cuiva în mod special.

– Te-a făcut porc, așa cred, zise Deenie, fără să se gândească.

– Stați așa... începu Keegan, dar lui Gerald îi sărise mustarul din cauza insultei.

– Așa? Să-i spui că e clovn împuțit în uniformă de cercetaș, zise el. Dacă le șterg una, îi înșir pe găozarii ăștia, pe toți trei deodată, după mine. Las' că ieșim noi afară și...

Vanessa își acoperi ochii cu mâna.

– Oh, Doamne, se văită ea, crede că e la un meci de fotbal american.

Keegan îi făcu semn cu mâna lui Herman peste bar și-i șopti repede:

– Ia-i pe ăștia cu cămășile brune, altfel tărăboiu-i gata. Dă-le pe gratis o halbă de bere, fă ceva.

Herman arboră zâmbetul cel mai sincer și-i mână pe cei trei nemți înapoi în club, sporovăind întruna în germană și înghițind cuvintele.

– Uite ce e, băieți, zise Keegan rece. Tipii ăștia au atuurile în mână. Înțelegeți cum stau lucrurile aici?

– Suntem americani, zise Donald cu bravură, n-avem nevoie să înghițim porcăria asta.

Keegan continuă:

– Oamenii ăștia au inima de nevăstuică, suflet de nap și între urechi doar mușchi. Acționează în haită. Dacă începi ceva, se adună cu zecile și tabără pe tine, așa că mai bine strecurați-vă pe ușă și duceți-vă la Speisewagen. Lăsați-o baltă. Nu-ți știrbești reputația, dar nici nu învingi. Atât.

– Ești un fel de erou, zise Gerald.

– Ascultă, puștiule, zise Keegan iritat, iar vocea i se aspri. Nu-mi plac înfruntările de forțe inegale. Nu vreau să-mi petrec restul nopții veghindu-vă la spital sau sunându-vă părinții, ca să le spun să vină să vă adune de pe trotuarul de afară. Ăsta nu e un weekend cu fotbal la Harvard, oamenii ăștia sunt periculoși.

Se auzi vocea pierdută a lui Deenie.

– Vă rog, imploră ea, mi-e frică.

– Ah... zise dezgustat Gerald.

– Ne ducem la restaurantul american, rosti Donald apăsat. Voi două ce-aveți de gând? Veniți sau nu?

– Nu, răspunse Vanessa.

– Atunci, noapte bună.

– Vanessa... începu Deenie.

– Ce e, Deenie?

– Hai mai bine să plecăm.

– Nu fi proastă!

– Vreau să merg cu ei.

– N-ai decât. Du-te. Cheia e la recepție. Petrecere frumoasă.

– Zău, e mai bine să vii cu noi. Doar știi, zise ea, și vocea de-abia i se auzea în hărmălaia din jur.

– Noapte bună, Deenie.

Deenie și cei doi băieți părăsiră clubul.

– Și acum, uite! zise ea. Te-ai procopsit cu mine.

– Da'ncăpățânată mai ești, domnișoară.

– Nu, răspunse ea ferm, știu ce vreau, asta-i tot, și, de obicei, obțin ce vreau. Ei, mă duci la Das Goldene Tor?

Keegan se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Și de ce nu, zise el. Dar, mai întâi, am puțină treabă.

Când ajunse în culise, Jenny Gould se pregătea să plece de la club, fiindcă își terminase ultima reprezentație din seara aceea. Stătea lângă ușă înfășurată în impermeabil și aștepta să treacă aversa.

– Domnișoara Gould? zise Keegan.

Cântăreața se întoarse brusc, tresărind, când își auzi numele. Îl privi cu ochii ei mari.

– Da?

– Sunt Francis Keegan. Vreau să vă spun că mi-a plăcut enorm recitalul dumneavoastră.

– *Danke*, murmură ea, privind într-o parte.

– Mă întrebam... dacă... n-am putea lua masa împreună, mâine.

Propunerea părea să o înspăimânte, iar ochii i se ațintiseră spre ușă, ca și cum spera că ploaia se va opri imediat.

– Nu cred, zise ea, străduindu-se să zâmbească. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec.

– Plouă torențial, zise Keegan zâmbind. Cel puțin, acceptați să vă ducă mașina mea acasă.

Se uită din nou la el, apoi scutură din cap.

– Sunteți deosebit de amabil, zise ea cu blândețe, dar sunt nevoită să vă refuz.

Ieși imediat pe ușa din spatele scenei, se aplecă sub ploaie și porni în grabă pe aleea care ducea spre stradă.

Keegan reveni în bar, iar Vanessa îi studie expresia feței.

– S-ar părea că ultimul obstacol din fața mea a dispărut, zise ea. Urcăm?

13

Încăperea în care intrară mirosea a ulei parfumat și a ceară de lumânări. În mijlocul ei, era așezat un covor circular, cu diametrul de aproximativ trei metri și jumătate, iar pe el fuseseră așezate două saltele mari, acoperite cu satin galben. Jur-împrejur străjuiau douăsprezece sfeșnice, înalte de un stat de om, singura sursă de lumină din încăpere. În spatele lor erau trei rânduri de loji. Fiecare avea câte o canapea cu perne groase, moi, unde puteau să ia loc patru persoane. Erau opt loji pe fiecare rând.

Intrarea la show-ul de o oră costa o sută de dolari, plătibili fie în dolari americani, fie în lire sterline, sumă care ar fi asigurat hrana unei familii germane pe timp de o lună.

Un bărbat înalt, uscățiv, cu profil de șoim, îmbrăcat în frac, se plimba printre separeuri, își saluta cunoscuții zâmbind onctuos, întârzia în fața doamnelor, cărora le săruta, abia atingându-le, mâinile, pe care le alinta cu degetele sale lungi și bine îngrijite. Conrad Weil, proprietarul clubului, crease show-ul, o adevărată materializare a fanteziilor sale perverse. Poarta de Aur era un club intim, unde se intra doar cu invitația înmânată personal de Weil. Totuși, el renunța uneori la regulile stabilite, dacă persoana care bătea la ușă părea prosperă sau importantă – sau dacă nu avea sala plină, fiindcă nu se dădea decât o reprezentație pe seară.

Trei bărbați și trei femei, cu trupurile unse cu ulei, lucind rece în lumina albăstruie a celor șase reflectoare, serveau băuturile. Femeile erau tinere, voluptoase și frumoase, deși oarecum masive pentru gustul americanilor. Bărbații, clădiți asemenea lui Charles Atlas, păreau să realizeze împreună coeficientul de inteligență doisprezece. Toți șase

aveau părul blond și o pânză înfășurată în jurul șoldurilor. Femeile umblau cu sânii goi.

Primeau comenzile și aduceau băuturile cu figuri de sfinx, lipsite de orice expresie. Atitudinea lor de roboți fusese ingenios gândită, ca să-i separe de auditoriu, să le asigure inaccesibilitatea și să le sporească celor prezenți curiozitatea erotică.

Vanessa reacționă imediat. Obrajii i se îmbujorară. Respirația i se acceleră puțin. Fascinată de promisiunile serii, Vanessa se dovedea spectatorul perfect, confirmând impactul creației perverse a lui Weil. Acesta o observase chiar din momentul când apăruse împreună cu Francis Keegan. O urmărise cu privirile, în timp ce se îndrepta spre lojă și se așeza pe canapea. Sub luminile albastre, rochia ei scânteia ca o puzderie de stele într-o noapte senină. Își înălțase ușor bărbia, ceea ce îi accentua arcuirea lungă, regală a gâtului. Fata își cunoștea perfect puterea de seducție, iar Weil mușcă momeala și se lăsă tras, asemenea păstrăvului prins în undiță.

– Francis, ce onoare să te văd din nou, spuse Weil, ivindu-se pe neașteptate în fața lor, nedezlipindu-și privirea de Vanessa căreia îi spuse: Sunt Conrad, gazda dumneavoastră, și îi sărută mâna.

– Conrad, ți-o prezint pe Vanessa, o prietenă din State.

– Ah, *Fräulein,* sunteți o adevărată minune, zise el. Prezența dumneavoastră o să le facă viața grea actorilor noștri. O să distragă atenția publicului. Nimeni nu-și poate lua ochii de la dumneavoastră.

Vanessa era uluită de complimentul lui siropos.

Apariția *ei* îl zăpăci și pe Bert Rudman. Se instalase în cealaltă parte a încăperii, lângă un bărbat bine făcut, un adevărat teuton cu mustață deasă, care se tolănise greoi pe canapea și stătea cu bărbia în piept, dând din cap ca un mecanism, în vreme ce Rudman trăncănea întruna la urechea lui. Apoi, Rudman îl văzu pe Keegan. Îl privi cu uimire prefăcută. În sfârșit, o văzu pe Vanessa și rămase cu gura căscată.

Keegan îi zâmbi de la distanță lui Rudman, apoi se întoarse surâzător spre Vanessa și, când ochii li se întâlniră, Francis își dădu seama că încăperea și anticiparea show-ului începeau să-și facă efectul și asupra lui. Se întreba, cu oarecare uimire, dacă nu cumva i se citea pe față acest efect.

Muzica începu lent, ca să creeze atmosferă, o melodie orientală stranie, dominată de clopoței și tobe. Tempo-ul domol și senzual se transformă pe nesimțite într-un ritm agreabil, susținut, iar două reflectoare albastre își proiectară luminile pe una din saltele. Trei femei și trei bărbați, îmbrăcați în mantii de mătase galbenă, ieșiră din umbră, materializându-se sub lumina reflectoarelor. Stăteau în picioare, spate în spate. Protagoniștii aveau părul negru, nici unul nu era arian. Femeile, mai degrabă senzuale decât frumoase, păreau franțuzoaice. Bărbații aveau o înfățișare mediteraneană, fiind poate greci sau italieni.

Weil personal stabilise distribuția pentru show-ul său erotic. Căutase câteva luni și izbutise să găsească șase femei și șase bărbați potriviți pentru spectacolul conceput de el. La fiecare reprezentație, participau doar trei cupluri, așa că formase două ansambluri care apăreau alternativ, o seară unii, o seară ceilalți. Coregrafia spectacolului fusese pusă la punct tot de Weil, care se așezase în diferite puncte ale sălii și dăduse indicațiile necesare în timp ce actorii porno făceau repetiție în fața lui.

La început, executară câteva mișcări, cu oarecare rafinament, legănându-se ușor pe muzică. Odată cu accelerarea tempo-ului, gestica lor căpătă relief, devenind mai provocatoare. Bărbații se apropiau pentru o clipă de partenerele lor, aproape fără să le atingă, apoi se depărtau. În lumina blândă a reflectoarelor mascate, păreau niște sculpturi cinetice.

Vanessa îi privea încremenită.

Cei șase protagoniști lărgiră încet-încet cercul luminat, apoi se despărțiră în două grupuri: un bărbat și două femei, doi bărbați și o femeie. Cei doi bărbați începură să o mângâie pe fata scundă, plimbându-și mâinile ușor peste mantia ei de mătase, pipăindu-i febril tot trupul. O sărutau pe gât, pe umeri și își strecurau mâinile sub mantia sa, ungându-i trupul cu ulei. Fata gemea încet, intrând în transă și unduindu-se în armonie cu partenerii săi. În cele din urmă, îi scoaseră mantia. Unul dintre bărbați se postă în spatele femeii, ungându-i cu ulei pântecul și sânii. Sânii i se umflară, sfârcurile se întăriră. Celălalt îi masa cu delicatețe interiorul coapselor, impregnându-le cu uleiul înmiresmat, iar mâinile lui se deplasau încet, mai sus, mai sus, până când...

Femeia țipă ușor. Se lăsă brusc pe spate, sprijinindu-se de primul bărbat, iar al doilea continuă să o maseze cu latul mâinii, excitând-o. Femeii i se îndoiră genunchii și cei doi o susținură și o culcară ușor pe saltea, mângâind-o întruna pe sâni și pe pubis. Tempo-ul muzicii se acceleră.

Celelalte două femei erau concentrate asupra supusului lor, care privea fără să clipească, în timp ce degetele agile ale partenerelor îl palpau ușor peste mătasea halatului.

Una din femei își desfăcu mantia și se lipi de el, legănându-se în ritmul muzicii. Cealaltă lăsă să-i alunece mantia de pe umeri, rămase goală și începu să-i mângâie pe spate pe ceilalți doi, mișcându-se în ritm cu ei. Prima femeie scutură din umeri și-și coborî brusc mâinile pe lângă corp, iar mantia ei căzu pe covor.

Cele două protagoniste îndepărtară cu gesturi line mantia bărbatului și o aruncară pe jos. Se vedea limpede că este excitat. Una dintre femei se aplecă și luă de sub colțul saltelei o sticluță cu ulei înmiresmat. Fetele își unseră mâinile, apoi îi mângâiară cu fervoare trupul, pornind de sub bărbie și deplasându-se în jos, până la vârful degetelor, mângâindu-i abdomenul și coborând mai departe, spre vintre. Bărbatul închise ochii, își dădu capul pe spate și femeile îl culcară cu grijă pe cearșaful de mătase. Mâinile și buzele lor păreau să-l devoreze, frământându-l, sărutându-l, pregătindu-l pentru punctul culminant.

– Ei, te-ai săturat? șopti Keegan la urechea Vanessei.

Fata deschise gura, dar nu ieși nici un sunet, așa că negă, dând din cap fără să clipească sau să-și ia ochii de la gladiatorii sexuali. Muzica își înteți ritmul și activitatea din centrul arenei deveni delirantă. Vanessa își înfipse degetele în coapsa lui Keegan și se cufundă și mai mult în pernele sofalei.

Excitația celor două *mènages trois* ajunsese la apogeu și protagoniștii uitară că încăperea e plină de *voyeurs*. Cu buzele și cu mâinile, cele două femei își stimulară partenerul care intră în erecție. El le pipăia frenetic și ele se întinseră lângă el, una mângâindu-l, cealaltă sărutându-l.

Pe salteaua vecină, femeia începuse să geamă, săltându-și ritmic șoldurile, în vreme ce bărbații o sărutau și îi mângâiau trupul. Deodată își arcui spinarea și începu să respire sacadat și greu. În fine, unul dintre partenerii ei se culcă pe o parte, îi sălță piciorul peste coapsa lui și o

pătrunse. Strigătul ei, care trăda și suferință și încântare, îi șocă pe spectatori. Doar pentru o clipă, însă. Femeia începu să se miște în ritm cu el, cu ochii închiși, cu capul pe spate și gura întredeschisă. Buzele îi tremurau. Cel de-al doilea partener îi acoperea trupul de sărutări – mai întâi sânii, apoi pântecul, apoi... mai jos. În sfârșit, trio-ul ajunse să se miște în perfectă armonie.

– Oh, Doamne, murmură Vanessa.

Se ghemui și mai tare în Keegan și începu să-i mângâie coapsa cu vârful degetelor. Keegan își trecu brațul pe după umerii ei. Fata își strivi sânii de coastele lui. Respira aproape șuierat, în timp ce urmărea cum actorii ating punctul culminant.

Spectacolul se sfârși. Protagoniștii dispăruseră discret și luminile se aprinseseră. Spectatorii vorbeau în șoaptă.

– Ei, acum ai aflat secretul Porții de Aur, îi spuse la ureche Keegan, dar Vanessa era prea copleșită ca să-i mai răspundă.

Se întoarseră la hotel, străbătând cu mașina străzile pustii, deoarece brutele din SA își încheiaseră acțiunile de devastare din noaptea aceea. Vanessa se lipi de el, Keegan îi prinse buzele între degetul mare și arătător, făcându-i botic și sărutându-i-le ușor. Fata îi răspunse cu un geamăt, limba ei o căută pe-a lui, brațele i se înfășurară în jurul taliei lui și-l traseră spre ea.

– Vreau să-ți văd camera, șopti Vanessa.

– E la fel ca a ta.

– Ba nu, e fără Deenie.

– Știi ce? Puștii din gașcă aveau dreptate. Dacă ne-ar vedea taică-tău, ar pica mort pe loc.

– Cine o să-i spună?

– Dar Deenie?

– Nici gând.

– Și de ce nu?

– Îi smulg inimioara din piept și ea știe asta.

O sticlă de șampanie Taittinger plutea în gheața pe jumătate topită din frapiera de argint peste care fusese aruncat un prosop. Fata turnă într-un pahar, dar șampania nu făcu spumă.

– E trezită, se văită ea.

Keegan luă o lămâie de pe o farfurie din chicinetă, tăie o bucată de coajă și dădu drumul buclei galbene în cupa de șampanie. Când coaja veni în contact cu băutura, lichidul începu să bolborosească în dementă.

– Ce isteț ești, zise ea.

– Am lucrat în branșa asta, după cum știi, zâmbi el.

– Aproape că uitasem.

– Nu, ai uitat, nici măcar o clipă.

Se strânse lângă Keegan, rezemându-se de trupul lui, îi cuprinse cu mâinile mijlocul, își dădu puțin capul pe spate și-l privi. Gura îi era ușor deschisă. Îi descheie cămașa și-și trecu limba peste pieptul și în jurul sfârcurilor lui.

– Se întăresc ca și ale mele, zise ea uimită.

Își desfăcu de pe umeri bretelele rochiei și, cu o mișcare șerpuită, o făcu să lunece și să-i cadă în jurul gleznelor. Rămase goală. Avea sânii bogați și corpul îi degaja o grație tinerească. Se înălță pe vârfuri și-și frecă sfârcurile tari de sfârcurile lui.

Întinse mâna și și-o petrecu lin pe după capul lui, îl trase spre ea și-l sărută cu buzele ei moi și pline. Keegan o cuprinse cu brațele, o săltă ușor, strecurându-și un picior între picioarele ei, apoi o așeză pe coapsa lui.

Fata scânci și-l privi cu ochii încețoșați.

– Oh, da, da dragule, Francis.

Vanessa îi apucă mâinile și i le plimbă pe trupul ei, strigând de plăcere când degetele lui nimereau locul perfect, reacția ei fiind zănatică și candidă și sinceră. Se mișca așa cum simțea, nestânjenită și neinhibată, strângând la piept și răsfățându-și propria pasiune, fără umbră de modestie sau luciditate. Îl întreba ce trebuie să facă, îi urma indicațiile șoptite și apoi experimenta de capul ei. Îi transmise și lui încântarea ei. Mângâindu-l, sărutându-l, Vanessa se rostogoli în cele din urmă și ajunse deasupra lui, fremătând de câte ori îl atingea, până când, aproape printr-o întâmplare, el o pătrunse.

Stătea întinsă pe burtă alături de el și se sprijinea în coate.

– Frankie, îi spuse ea cu seriozitate. A fost mult mai bine decât am visat eu în anii care-au trecut de-atunci.

– Vrei să spui că m-ai dorit încă de când erai o copiliță? zise el, prefăcându-se șocat.

– Aveam treisprezece ani. Nu mai eram chiar o copiliță.

– Mă bucur că n-am știut. M-aș fi ales, probabil, cu un îngrozitor complex de vinovăție.

– Și de ce, mă rog, să ai o conștiință vinovată pentru că eu simțeam într-un anumit fel?

Francis privi câteva clipe tavanul, apoi zise:

– E o întrebare bună, dar probabil s-ar fi petrecut ceva în subconștient. Nu cred însă că am să-mi mai chinuiesc mintea cu gândul ăsta.

Vanessa izbucni în râs și-și plimbă foarte ușor unghia peste buza lui inferioară, încât lui Keegan îi veni să sară din pat.

– Te gâdili? îl întrebă ea.

– Terminațiile mele nervoase se mai contractă încă.

– Știu, nu-i așa că e grozav? Vrei să ne iubim din nou? îi propuse ea, nesățioasă.

– Lasă-mă puțin să-mi vin în fire.

– Hmm! exclamă ea, prefăcându-se bosumflată.

Se lipi și mai mult de el și-și sprijini bărbia de pieptul lui.

Se întinse peste el cu trupul ei cald, care mirosea a parfum scump, prinzându-i picioarele între picioarele ei. Francis îi mângâia spatele și curbura perfectă a feselor.

– Nimeni nu a mai făcut în felul ăsta dragoste cu mine, murmură ea pe neașteptate.

– Te-ai iubit cu o mulțime de bărbați, așa-i?

– Cu doi, mărturisi ea. Băieți andri, totdeauna foarte grăbiți. Habar n-aveam că poate să țină atât de mult și că o să fie din ce în ce mai bine... și mai bine...

Își închise ochii, scâncind puțin, și se relaxă. După câteva clipe, începu să respire profund și egal, iar el simți cum trupul ei devine moale, cuprins de somn.

Se trase ușurel de sub ea și se duse la fereastră. Soarele strălucea pe crestele acoperișurilor cu terase și proiecta umbre subțiri, roșietice, pe străzile ude. Orașul părea curat, inocent și tăcut, tihna lui fiind tulburată doar un moment sau două de un camion cu gheață care

duduia urcând strada. Apoi camionul dispăru după colț și liniștea se așternu din nou.

Trase draperiile, își scoase halatul și se strecură în pat lângă Vanessa. Ea suspină în somn, își petrecu un picior peste coapsa lui și se lipi de el. După câteva minute, îl cuprinse somnul. Telefonul sună pentru prima dată la opt și jumătate. Sună după aceea din treizeci în treizeci de minute, dar Keegan nu-l auzi. Era mort pentru lume.

14

O bătaie puternică în ușă îl trezi în cele din urmă pe Keegan. Își puse halatul și trecu în salonul apartamentului, închizând ușa de la dormitor. Când deschise, Bert Rudman se năpusti pe lângă el, fără să mai aștepte vreo invitație.

– Pe unde dracu' ai umblat? întrebă el. Te-am sunat toată dimineața.

– Am fost extrem de ocupat, oftă Keegan.

– E aproape amiază.

– M-am culcat de-abia în zori.

– Uite ce-i, amice, am nevoie de ajutorul tău. Ai...

Rudman se opri brusc și rămase cu gura căscată, zgâindu-se peste umărul lui Keegan, care se întoarse și văzu că Vanessa apăruse în ușa dormitorului, înfășurată într-un cearșaf.

– Oh... eu... cum să-ți spun... eu...

– Vanessa, spuse Keegan. Vanessa Bromley. Persoana aceasta locvace e Bert Rudman.

– Bună ziua, zise ea și își săltă puțin cearșaful.

– Hai, dă-i drumul. Ce naiba ți se pare atât de important?

– Am mirosit o afacere fierbinte, dar nu reușesc să-i prind bine firul. Știu că Wally Wallingford e prieten cu tine și m-am gândit...

– Nu mai e, îl întrerupse Keegan. Bei o cafea?

– Ești mare!

– Fac eu comanda, zise Vanessa.

– Ce legătură are Wally cu informația pe care ai pescuit-o?

– Știi cine e Felix Reinhardt?

Keegan ezită.

– Da, zise el. Știu.

– Se pare că a fost arestat în timpul nopții, deși n-am nici o confirmare. Când l-au găbjit, Reinhardt era împreună cu un ofițer american, atașat al ambasadei, și a ieșit un carambol diplomatic care pute al dracului de tare. Dar nimeni nu vrea să-mi spună cum stau, de fapt, lucrurile.

– De ce l-au arestat?

– Din datele pe care am reușit să le adun, el edita *Conștiința Berlinului*, iar un tip numit Probst tipărea ziarul. Ieri, după-amiază, cei din SA au descins la tipografia lui Probst. S-a produs un schimb puternic de focuri, apoi a izbucnit incendiul. Probst a fost împușcat și clădirea a ars până la temelii. Nemernicii din *Sturmabteilung* s-au pus pe urmele lui Reinhardt și l-au prins azi-dimineață pe la ora două.

– De unde ai aflat?

– Naziștii au ținut o conferință de presă și au dat amănunte în legătură cu rolul jucat de Probst. Restul l-am completat eu, ceva de ici, ceva de colea, știi cum se procedează, dar n-am nici o confirmare. Naziștii tac mâlc în legătură cu Reinhardt.

– Nu s-a întâmplat așa.

– Cum???

– Mă refer la rolul lui Probst. Lucrurile nu s-au petrecut așa cum mi-ai povestit tu. Probst nu era înarmat. Cei din SA au forțat ușa, l-au împușcat cu sânge rece și au pus focul.

– De unde știi?

– Am reconstituit eu.

– Haide, haide... Nu te da mare. Cine ți-a spus?

– Un martor ocular. E tot ce îți pot spune. Nu cumva să publici rahatul ăsta oficial al naziștilor.

– Când ai aflat despre asta?

– Habar n-am, Bert. Cândva, în timpul nopții.

– Și tu mă tragi în piept?

Keegan nu răspunse. Avea o expresie pe care Rudman nu i-o mai văzuse până atunci.

– Martorul ocular e om de încredere?

– Mai de încredere nu se poate.

Ochii lui Rudman se îngustară.

– Aha, deci e Reinhardt, așa-i? Ai discutat cu Reinhardt.

– Nu mă presa. Nu-ți spun mai mult. Se uită la Vanessa. Ce-ar fi să te duci să-ți pui ceva pe tine, sugeră el.

– N-am decât rochia pe care am purtat-o aseară.

– În baie sunt mai multe halate. Ia și tu unul.

Vanessa ieși din cameră, târând cearșaful după ea.

– Ptiu, drace! suspină Rudman admirativ.

– Vezi să nu intri la idei, zise Keegan.

– Îmi bubuie mintea de idei, așa că acum n-aș putea... da' hai s-o lăsăm baltă. Se opri și dădu evaziv din mână. Cel puțin, vorbește cu Wallingford, bine? Vezi ce poți afla pentru mine.

– Wally nu mai vorbește cu mine.

– Da' ce naiba i-ai făcut? Wally vorbește cu *oricine*.

– N-am răspuns la o invitație la una dintre recepțiile date de el.

– Haide, haide! Îl inviți la un pahar sau vezi tu, Francis. Îmi crapă buza după un indiciu sigur, acum.

– Crede-mă, Bert, tipul n-o să accepte.

– Încearcă.

Se așternu tăcerea. Apoi Keegan spuse calm:

– Bine, o să încerc.

– Mulțumesc, amice. Mă duc la biroul lui *Herald Tribune* și pe urmă la Barul Imperial.

– Nu știam că Imperialul are o sală a presei, remarcă sarcastic Keegan.

– Barul Imperial *este* o sală a presei, zise Rudman. Cei care lucrează în presă bântuie tot timpul pe-acolo. Goebbels însuși își face apariția după-amiaza, lansându-și în trecere ultima proclamație.

– Ăsta da, chilipir, nici nu mai ai nevoie să te duci la Ministerul Propagandei, ca să-i culegi ultimele minciuni.

– E un punct de plecare, zise Rudman. El ne oferă minciunile lui și noi scoatem din ele adevărul.

Rudman se îndreptă spre ușă, apoi se opri brusc.

– Știi, zise el, de când te cunosc, e pentru prima oară când îți schimbi o hotărâre.

– Pentru că, probabil, vreau să cunosc eu însumi adevărul.

– Mda, altă premieră, zise Rudman și plecă.

Când intră Keegan, George Gaines stătea lângă ușa ambasadei. Îl privi tăios, cu fața înăsprită de furie.

– Ce dracu' mai cauți aici? îl întrebă cu duritate atașatul.

– Am venit să-l văd pe Wally, zise Keegan liniștit. Care-i necazul tău?

– *Tu* ești, răspunse maiorul. Tu ești necazul *tuturor* de aici.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Știi tu al naibii de bine ce. Trace și-a petrecut noaptea în închisoarea Landsberg. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu Reinhardt. Iar bietul și bătrânul Wally a fost rechemat.

– Rechemat!

Gaines începu să urce scările spre birouri și Keegan se luă după el. Unul dintre pușcașii marini se postă în fața lui Keegan, dar Gaines îi făcu semn să se dea la o parte.

– E-n regulă, zise el.

– Javra asta nazistă i-a ridicat pașaportul, spuse Gaines când ajunseră la etajul al doilea. Dacă ne-ai fi ajutat puțin...

Keegan i-o reteză:

– Uite ce-i. Nu-s plătit să mă leg la cap când nu mă doare... așa, doar pentru că Roosevelt a pocnit din degete, mârâi el iritat. Deci, Trace și-a petrecut noaptea la închisoare. Mare scofală! Și acum e bine, nu-i așa?

– E bine, admise Gaines, cu vădită neplăcere.

– Dacă aș fi plecat cu Reinhardt, acum *eu aș fi* fost un om mort, aș fi scăpat și de grija pașaportului meu afurisit. Eu n-am imunitate diplomatică, George.

– Spune-i-o lui Wally. I s-a dus cariera pe apa sâmbetei.

Gaines arătă cu capul spre o ușă deschisă.

– Aici e biroul lui. Deși nu cred că arde de nerăbdare să discute cu tine.

Când Keegan dădu să intre în anticameră, trecu pe lângă el un pușcaș marin care ducea o cutie mare de carton. Keegan îl ocoli. Ușa spre biroul lui Wallingford era deschisă și Keegan îl văzu cum lua tablourile de pe pereți.

– E-n regulă, Belinda, spuse Wallingford.

Se înapoie la biroul lui, cu brațele încărcate de fotografii înrămate. Keegan pătrunse în încăpere. Wallingford punea cu grijă tablourile într-o cutie deschisă de pe birou. Camera era acum aproape goală.

– Am auzit că ți-au dat un șut în fund, zise Keegan.

– Ai trecut pe-aici să te delectezi?

– Las-o moartă, Wally, nu l-am băgat eu pe Reinhardt în automobilul în care se afla Trace. La naiba, am să-ți simt lipsa. Organizezi cele mai grozave recepții din Europa.

– Asta-i tot ce contează pentru tine, așa-i?

– Mă îngrijorează situația ta. Ce-ai de gând?

– Mă întorc la Washington, ca să primesc alte însărcinări. Cariera mea s-a încheiat.

– Da' ce naiba s-a întâmplat?

– Am forțat lucrurile. Asta s-a întâmplat. Gata-gata să-l aresteze pe Trace pentru spionaj. Am încercat să-l scoatem pe Reinhardt pe furiș din țară, într-un vehicul oficial, dar Gestapoul i-a oprit. Roosevelt și-a cerut scuze față de micul monstru din Reichstag, iar eu am fost rechemat. Va trebui să mă retrag. E ca la armată când ajungi în fața curții marțiale. Câștigi sau pierzi, nu mai contează, ești terminat.

– Oamenii din serviciul secret nu te-au ajutat?

Wallingford îl privi câteva clipe, apoi se așeză pe un colț al biroului.

– Ascultă, Keegan. Noi *nu avem* un serviciu secret de informații. Toate țările din lume sunt pline ochi de spioni, dar ambasada noastră nu dispune de nici un spion. Și știi de ce? Pentru că șeful meu, puternicul Cordell Hull, susține că e lipsit de eleganță să-ți bagi nasul în treburile altor țări. *Lipsit de eleganță!* Și rezultatul? Noi jucăm după regulile marchizului de Queensberry, iar ei joacă folosind bastoane de cauciuc. Așa se întâmplă când ministrul de externe este gentleman.

– Îmi pare rău, prietene...

– Ei, ei, e și țara ta! Ia te uită, fir-ar să fie, de când naiba sunt prietenul tău?

– Haide, haide, Wally, am petrecut momente plăcute împreună. Amintește-ți de weekendurile noastre de la Paris. Excursia la Monte Carlo din primăvara trecută...

– Dumnezeule, doar atât înseamnă viața pentru tine?! O petrecere continuă? Reinhardt a murit! Potrivit celor mai sigure surse, l-au torturat câteva ore și, când și-a mușcat limba, retezându-și-o ca să nu poată vorbi, i-au turnat pe gât acid sulfuric de acumulator. Se înțelege, n-avem cum să obținem alte confirmări, dar informația pare exactă. Felix e mort și cariera mea s-a dus de râpă. Dar, la naiba, ție ce-ți pasă. O să mergi la altă petrecere, găsești tu, n-am eu nici o grijă.

– Îmi pare rău pentru Reinhardt și nu mă lasă deloc indiferent ceea ce ți se întâmplă. Prietenia mea pentru tine n-are nici o legătură cu el.

– Ți-am cerut să mă ajuți, iar pe tine te-a preocupat doar afurisitul ăla de avion al tău. Poate l-am fi scos de aici.

– Poate.

– Ce-ar trebui să se petreacă, mă întreb, ca să te trezești la realitate, să vezi și să înțelegi ce se petrece aici?

– Văd ce se petrece...

– Ba nu, nu vezi! Sângeroasele batalioane de asalt ucid în bătaie un cămătar sau un doctor, tu treci pe lângă ei, dar, de fapt, tu nu *vezi* nimic. Sau uiți imediat. Ți se pare că la noi în țară nu se vor petrece niciodată asemenea fapte. Să-ți spun ceva, *amice*, nu e nici măcar o lună de când Hindenburg l-a numit cancelar și Hitler a devenit dictatorul absolut al Germaniei. Și, să nu uităm, partidul nazist a obținut sub patruzeci la sută din voturi la ultimele alegeri. Hitler nu deține majoritatea. N-a fost ales niciodată în vreo funcție. A dat, pur și simplu, o lovitură de stat. S-a debarasat de Constituție și a pus mâna pe putere. Cum deschide gura, micul monstru arogant îi insul tă pe americani. Și-i determină pe oameni să accepte rasismul. Diabolic, dar *la modă*. Nu numai aici – pretutindeni, *pretutindeni!* Mai deunăzi, câțiva dintre secretarii noștri se amuzau copios cu ultimul banc despre evrei.

– Asta e natura umană.

– Așa o fi, dar eu îi spun prejudecată. În fiecare om dormitează un monstru, iar Hitler îl trezește. Hitler a lansat parada urii. Cheia se află în mâna lui, Keegan. El face apel la mândria lor.

Se opri o clipă, apoi întrebă:

– Ce vrei, Francis? Ce urmărești?

– Nu știu, Wally.

– Ei bine, *eu* știu. Vezi, eu sunt un tip banal din Philadelphia. Mi-am programat întreaga viață. Am urmărit un singur scop, să intru în Corpul Diplomatic. Asta am dorit și m-am luptat din toate puterile ca să reușesc. Și știi în ce loc voiam să fiu trimis? Îndreptă arătătorul spre podea. Exact aici, în Berlin. Din momentul în care m-am angajat în serviciul diplomatic, aici am vrut să ajung. De ce? Fiindcă știam că aici va fi punctul *fierbinte*. *Știam* asta. Înțelegi? Știam că aici îmi pot face un

nume, dacă-mi joc șansele corect. Și m-am descurcat perfect până noaptea trecută.

Se duse din nou la rafturi și îndesă în cutia de pe birou ultimele obiecte care-i aparțineau. Luă o carte și o deschise la întâmplare.

– Cuvântările lui Woodrow Wilson, zise el. Eroul meu, domnul Wilson. Ce viziune grandioasă! Lichidat de propria țară. Știai că, în ziua când a cerut Congresului să declare război Germaniei, Woodrow Wilson și-a avertizat concetățenii să nu se poarte prea aspru cu învinșii, altminteri ei se vor ridica împotriva noastră și ne vor plăti polițele? Mare vizionar, domnul Wilson. Pictezi într-un colț un șoarece și din el iese un tigru. Nimeni nu i-a dat atenție. Am lăsat Germania fără nimic, iar acum tigrul e în libertate, a scăpat, iar America doarme. Ca de obicei, fir-ar să fie!

– O spui la mânie, Wally.

– Ba nu, sunt înspăimântat. Oameni ca tine mă înspăimântă. Ai suficientă subtilitate ca să înțelegi ce se petrece.

– Nu ești proprietatea Departamentului de Stat. Întoarce-te în țară și candidează pentru Senat sau ceva de genul ăsta.

– Nu m-ar alege nici cititor de contoare, spuse Wallingford cu dezgust. Nu vrea nimeni să audă ce am eu să le spun. Iar când se vor trezi, va fi prea târziu.

– Oamenii s-au săturat de perspective întunecate și de moarte, zise Keegan. Nu mai vor războaie. Acum încearcă să depășească perioada de criză. Speră în timpuri mai bune, nu mai suportă nesiguranța, primejdiile.

– Atitudine tipică.

– Așa văd eu lucrurile.

– Ai un anumit farmec frust, Keegan, recunosc, dar e doar o mască, cel puțin pentru mine, spuse Wallingford obosit. Am auzit că mama ta a fost contesă, cunosc rahatul tău romantic. Numai și numai rahaturi. Dacă le dai la o parte, tu ești un nimic. Încă un escroc care s-a îmbogățit.

Keegan clătină din cap cu tristețe și dădu să plece.

– Eu mi-am însușit următoarea teorie, Keegan, continuă Wallingford. Dacă nu ești împotriva cuiva, atunci ești cu el. Când i-ai întors spatele lui Reinhardt, l-ai pupat pe Hitler în fund.

– Ia-o mai domol...

– Nu, n-o iau deloc mai domol. Și ai dreptate, întâmplarea nu are nici o legătură cu Reinhardt și cu slujba mea. I-am cerut unui prieten să-mi dea o mână de ajutor și am fost refuzat. Despre asta e vorba.

– Al naibii ajutor.

– Era și în folosul tău. Tu și o mulțime de alți americani credeți că Hitler e doar o gogoașă umflată, dar el o să pună gheara pe Europa și nu vom avea cum să-l oprim decât pornind din nou la război. Și acum, te rog să mă scuzi, sunt obligat să părăsesc țara la ora șase după-amiază. Expulzat. Nu ți se pare o ironie a sorții? Mii de oameni vor cu disperare să părăsească Germania, iar pe mine mă dau afară cu un șut în fund.

Wallingford trecu pe lângă Keegan, îndreptându-se spre ușă și-l cheamă pe sergentul din infanteria marină.

– E ultima cutie, Jerry, spuse el.

– Am înțeles, domnule, răspunse sergentul și duse cutia afară.

Wallingford se uită în jur, cercetându-și încă o dată biroul. Nu mai rămăsese nici un obiect personal. Vru să plece, apoi se întoarse spre Keegan.

– Sper să nu te mai văd niciodată, Francis, spuse Wallingford, iar în remarca lui se simțea o undă de tristețe. Mi-ar aminti numai că sunt un slab cunoscător de oameni.

Îl lăsă pe Keegan singur, în biroul gol.

Imperialul era cel mai elegant restaurant cu bar din Berlin. Tavanul boltit se înălța peste două etaje, deasupra unui interior *art dèco* și bronz. Uși uriașe din sticlă despărțeau grădina restaurantului de barul unde pe fiecare masă străluceau flori proaspete. Chelneri în uniforme albe, cu fireturi de aur, mișunau imperturbabili prin încăpere. Când sosi Keegan, localul zumzăia de activitate. Se vedea un amestec bizar de reporteri în costume albastre și cravate înflorate, turiști în alb, ofițeri SS în uniforme negre și agenți Gestapo, nelipsiții agenți Gestapo, ușor de recunoscut după costumele gri-fer, care se prefăceau că discută și îi cercetau cu priviri impersonale, bănuitoare, pe cei din jur.

Rudman ședea la o masă, într-un colț, mâzgălind note pe obișnuitul lui teanc de hârtii.

– De ce nu-ți iei un blocnotes ca lumea, întrebă Keegan, așezându-se lângă el. Grămada asta de bucăți de hârtie pare scoasă dintr-o găleată de gunoi.

– Puterea obișnuinței, răspunse Rudman. Și apoi, blocnotesurile sunt prea rigide. Cum se mai simte prietena ta?

Keegan se mulțumi să dea din cap.

– Am făcut o mică verificare. Condiție socială excelentă – dacă îți plac banii.

– Hai, gata, spuse Keegan.

– L-ai văzut pe Wally?

– Da, a avut timp să mă insulte și să-mi spună adio.

– Adio?

– A fost rechemat.

– Ce spui?

– Uită de unde ai aflat ceea ce am să-ți spun.

– Firește.

– Wallingford a organizat fuga lui Reinhardt. Un atașat militar, pe nume Trace, a încercat să-l treacă peste frontieră cu mașina, dar Gestapoul a pus mâna pe ei. Prostul naibii, era în mașina ambasadei. Ca să evite un tămbălău internațional, Roosevelt și-a cerut scuze în mod oficial față de Hitler, iar Wally și Trace au fost expulzați.

Apăru un chelner și Keegan comandă un Martini dublu.

– Isuse! Ce s-a întâmplat cu Reinhardt? îl întrebă Rudman nerăbdător.

– Din ce-am aflat, Gestapoul l-a torturat câteva ore, apoi i-a turnat acid sulfuric pe beregată. E mort. Vor declara că s-a sinucis.

– Pot să folosesc informațiile?

– Faci ce vrei cu ele, numai să nu-mi pomenești numele. N-am chef să le țin de urât lui Wally și Trace pe vaporul care-i duce acasă. De altminteri, sunt sigur că *Herr* Goebbels se va înființa aici la ora cocteilului, jubilând în legătură cu afacerea asta.

– Păcat de bătrânul Wally. Lumea îl consideră alarmist.

– *Este* un alarmist.

– Nu, Francis, Wally e vizionar. Vede lucrurile așa cum se vor întâmpla.

Keegan nu-l contrazise. Era pentru prima oară când Keegan nu replica. Simțea că în acel moment nu are dreptul să discute în contradictoriu. Oricum, nu despre Felix Reinhardt pe care-l avea pe conștiință.

– Atenție, sosește Banca din Massachusetts, spuse Rudman.

Keegan se răsuci și o văzu pe Vanessa care intra în restaurantul Imperial. Se adresă șefului de sală și acesta o conduse la masa lor.

– Pleacă mâine la Hamburg, zise Keegan. Se întoarce acasă cu *Bremen*.

– Ce păcat!

– Nu discutăm politică în fața ei, ne-am înțeles?

– Trebuie să transmit nota asta, zise Rudman, și am nevoie de mai multe detalii despre Trace. Știi ceva despre el?

– E maior.

– Toți din misiunea militară de aici par să fie maiori.

– Așa se pare.

– Bună ziua, zise Rudman vesel, când Vanessa se apropie de masă.

Fata înclină capul politicoasă spre el, apoi îi zâmbi lui Keegan.

– Cum merg lucrurile la ambasadă? întrebă ea.

– E o activitate diplomatică frenetică, chicoti el.

– Am auzit că ne părăsești, îi spuse Rudman Vanessei.

– Da. Tata închiriază în fiecare an o cabană la Saratoga. Crede și acum că am zece ani și că *ard de nerăbdare* să frecventez ceaiurile dansante de după-amiază.

– Ar fi un loc grozav ca să te prăjești, spuse Keegan râzând.

– Nu mi-au plăcut niciodată ceaiurile dansante de după-amiază, nici când aveam zece ani. Și nu *vreau* să mă prăjesc.

– Berlinul nu va mai arăta la fel fără dumneata, remarcă Rudman, zâmbind sincer.

– Oh, ce lucru drăguț ai spus. L-ai auzit, Frankie?

– Îi aud de ani de zile tâmpeniile.

– Cum naiba îl suporți? spuse Rudman, pescuindu-și portofelul. E îngrozitor de cinic.

– Aș! E teribil, zise ea.

– Bagă portofelul la loc, zise Keegan. Plătesc eu berea. Fac cinste.

– Oh! Câtă generozitate! Sunt sigur că peste o zi sau două o să te întâlnesc din nou. Dacă nu, poate o cârmesc spre Paris, să mă duc la curse, dacă tu crezi că iepșoara ta are șanse reale.

– Or să-i scapere copitele.

– Ai un cal de curse? întrebă Vanessa. Nu știam.

– Are o jumate de duzină de cai de curse, spuse Rudman. Și pariez că mai sunt multe lucruri pe care nu le cunoști despre domnul Keegan.

Rudman zâmbi, se ridică, îi sărută mâna și se îndepărtă de masă, cu un semn de adio.

– Sunteți prieteni de multă vreme? întrebă Vanessa.

– Din timpul războiului, răspunse Keegan. E băiat bun, da' o să dea în curând de bucluc.

– De ce?

– E obsedat de problema nazistă. Dacă nu-i atent, o să sfârșească precum Reinhardt.

– Oh, nu. Omulețul despre care discutați azi-dimineață? Ce i s-a întâmplat?

– A murit, spuse Keegan, scoțându-și portofelul și examinându-și carnetul de cecuri.

– L-au... l-au omorât?

Keegan cercetă cu privirea barul aglomerat, fără să-i răspundă.

– Hai să plecăm. Nu îmi place lumea de-aici.

– Hai, zise ea, dar nu se mișcă.

Se lăsă pe speteaza scaunului și-i studie fața. Expresia lui o sperie puțin. Iar Vanessa Bromley nu se speria cu una, cu două. Scoase din vaza cilindrică, așezată în mijlocul mesei, un trandafir cu coada lungă și atinse cu el, ușor și mângâietor, obrazul lui Keegan.

– Mi-a venit o idee formidabilă.

Keegan o privi întrebător.

– Să luăm cina în cameră. O trec în contul băncii. De fapt, n-am chef să mă pun la țol festiv diseară. Și apoi, mi-am împachetat aproape toate lucrurile.

– O să ai nevoie de un halat de baie? întrebă el, încetișor.

– Trenul pleacă de-abia mâine la unu, răspunse Vanessa.

– Ce coincidență, sunt liber până mâine la unu.

Îi luă mâna.

– Hai s-o ștergem.

Completă cecul și se îndreptară spre ieșire. În timp ce se apropiau de ușa turnantă care dădea spre stradă, în bar intră șchiopătând un

bărbat scund, cu mustră de dihor, îmbrăcat în uniformă SS. Îl însoțeau câțiva ofițeri. O privi în fugă pe Vanessa și o salută, înclinând capul și zâmbind.

– Omulețul ăsta are un picior mai scurt, șopti ea, când ajunseră afară.

– Omulețul e Paul Joseph Goebbels, spuse Keegan. Marele maestru al minciunii produs de rasa stăpânitoare.

Vanessa se cutremură.

– Toți sunt atât de...?

– Urâți? sugeră Keegan.

– Da, urâți.

– Infernali, răspunse Keegan, chemând un taxi.

Se ghemui la pieptul lui și-i mângâie obrazul cu vârful degetelor. O simți cum se destinde, ca și în noaptea precedentă. Și, înainte de a adormi, murmură stins:

– Sper să nu mă fi îndrăgostit de tine, Frankie Kee.

După o clipă, se cufundă într-un somn adânc.

Rămase întins câteva minute, ca să-și recapete suflul. O împinse ușor spre locul ei și-i contemplă plin de admirație trupul gol. Vanessa! Ce revelație! Cine s-ar fi așteptat ca în adolescenta răutăcioasă de odinioară să se afle tăinuită o asemenea capacitate de dăruire pasională? Ce parteneră ideală de dragoste! Fără nici un fel de experiență, fără inhibiții, accepta fiecare revelație sexuală cu un amestec rarisim de uimire și încântare. De ce, totuși, îl sâcâiau mustrări de conștință? Pentru că o știa pe Vanessa de când era fetiță? Sau fiindcă nu se obișnuia cu gândul că fata nu mai avea treisprezece ani (o fixație neplăcută și stânjenitoare din punct de vedere erotic)? Ori era doar reacția nefericită a catolicului – trăia un sentiment de vinovăție, pentru că se simțea atât de bine.

Sau pentru că Vanessa deschisese o fereastră pe care el o crezuse închisă pentru totdeauna.

Zvonuri, bârfe circulă întotdeauna. E firesc și previzibil. Ei și? Nu le dai importanță, ba chiar le utilizezi în beneficiul tău. Povestea cea mai romantică, frecvent repetată, spunea că Francis Keegan ar fi fost unicul fiu al unei contese irlandeze și al unui proprietar de bar din New York.

Abil, Keegan transformase moștenirea în avere jucând la bursă, vânzând rapid și ieșind curat, cu puțin înainte de marele crah.

Povestea îi plăcea lui Keegan. Avea dramatism, romantism, o undă de tragedie, un grăunte de mister și părea verosimilă, de aceea nu o contestase niciodată. Bineînțeles, nici nu o confirmase niciodată, fiindcă nu avea obiceiul să vorbească despre sine. Îi lăsa pe alții să trăncănească.

Exista însă și o altă versiune a poveștii vieții lui. Keegan își câștigase averea ocupându-se de contrabandă în perioada sa de studenție la Boston College, când făcuse afaceri numai cu familiile prietenilor săi bogați de la colegiu.

Așadar, alte bârfe care erau, de asemenea, nu lipsite de oarecare temei. Când li se punea întrebarea „Dar, în definitiv, cu ce *se ocupă* tipul"? bostonienii autentici răspundeau invariabil: „E... bogat!" Un răspuns întru totul respectabil...

*

Într-adevăr, Rose Clarke fusese contesă și Clancy Keegan, barman. Se căsătoriseră, iar ea cumpărase barul pentru el. Rose murise în timpul epidemiei de gripă din 1903 și Clancy Keegan o urmase la scurt timp, victimă a unui atac de cord, fiindcă inima sa zdrobită fusese scăldată de valurile unei mări de whisky irlandez.

Francis avea cinci ani la vremea aceea și fusese înfiat de Ned, fratele tatălui său, un antreprenor priceput și viclean, care-și luase în serios obligațiile de tutore și transformase barul într-o bombă de tipul clasic East Side. Ned Keegan și-a dat seama că, pentru a avea succes, barul trebuia să-i atragă pe băutorii entuziaști și de aceea se preocupase doar de cei mai de nădejde băutori pe care-i cunoștea: reporterii și politicienii. Îi ademenise, instalând telefoane suplimentare pentru reporteri și aranjând la etajul al doilea câteva camere frumos mobilate, pentru momentele când clienții săi nu mai erau în stare să se întoarcă acasă – sau, pur și simplu, aveau nevoie pentru câteva ore de puțină intimitate. În bar exista o regulă nescrisă, și anume că atât pentru politicieni, cât și pentru reporteri, etajul al doilea funcționează ca teritoriu neutru, ca și cum ar fi fost protejat printr-un decret de indiscrețiile minților iscoditoare.

În separeurile cu lambriuri de stejar zgâriate de la Killarney Rose se urziseră nenumărate intrigi politice, majoritatea zădărnicite rapid de

ziariștii indiscreți și, totuși, cele două secte continuau să frecventeze localul. Bârfa, zvonurile și știrile reprezentau marfa casei, care se schimba în natură, se vindea sau se negocia între două pahare de whisky și astfel The Rose, cum îi spuneau barului clienții devotați, prospera. Ned Keegan încercase să-l țină pe tânărul încredințat lui departe de local și sub supravegherea vigilentă a Surorilor Imaculatei Concepții, dar eforturile lui rămăseseră fără nici un rezultat. La cincisprezece ani, Francis știa să debaraseze mesele. La șaisprezece, absolvise cu brio școala barului.

Ca orice barman priceput, Francis stăpânea la perfecție arta de a purta o conversație și de a asculta în același timp ce discută alții. Nu nota niciodată ce auzea, dar avea o memorie ca o sugativă. Învățase lecțiile cele mai valoroase ale vieții la The Rose: să nu relatezi nimănui ceea ce vezi sau auzi; calea cea mai rapidă spre inima politicianului trece prin portofelul acestuia; mituirea devine ilegală doar dacă ești prins; păcatele sunt relative. Ce e pentru unul mumă, pentru altul este ciumă. Keegan înțelese foarte repede și uluitor de limpede lecția barului.

Francis luptase ca infanterist în tranșeele din Europa, când încă nu împlinise douăzeci de ani. Se întorsese în 1918 ca erou de război, iar Ned îi propusese să cumpere de la el The Rose.

Jumătate de milion de dolari.

Nu era prea rău pentru un băiat care, la douăzeci de ani, deținea doar două Inimi de Purpură, o Stea de Argint și avea experiența celor doi ani de lucru în bar.

– Și-acum ce ai de gând? îl întrebase Ned.

– Vreau să devin bogat, dar mai întâi am să mă înscriu la colegiu, la Boston, răspunsese Keegan. Bostonienii au stil și n-am auzit să se fi descoperit până acum vreun vagabond bogat. Stătuse acolo mai puțin de un an, îl căutase pe Jocko Nayles și-l invitase să ia masa la The Rose. Nu-și mai văzuse camaradul de arme de aproape doi ani. Nayles avea haine curate, dar uzate, ten ars și pătat, tenul unui om care-și petrece ore multe și grele lucrând în soare.

– Ia zi, cu ce te ocupi? îl întrebase Keegan.

– Păi, cum știi, băiete, lucrez în docuri.

– Și-ți place?

– Cui îi place? Da' îmi câștig existența.

– Am o idee mai bună, Jocko. M-am gândit cum să câștigăm două milioane de dolari pe an.

– Apăi, cum de nu, sigur. Și cum punem mâna pe bani? Închiriem Casa Albă?

– Jocko, am o jumătate de milion de dolari. Cumpărăm câteva șalupe rapide. Facem o călătorie în Scoția și încheiem o afacere, o mie de lăzi cu whisky scoțian pe lună...

– Apăi, asta sună a contrabandă!

– E contrabandă, bineînțeles.

– Vrei să intri la pârnaie?

– Ascultă-mă. Toată lumea bea. Am prieteni care cumpără trăscău cu lăzile. Tipi bogați. Oameni cu relații. Ne formăm o clientelă selectă. Organizăm o cursă pe lună. Eu aranjez vânzările, tu te ocupi de distribuție. Profitul juma-juma.

Nayles îl privise îndelung, ca să-și dea seama dacă flăcăul vorbea serios.

– Ba nu, șaizeci la sută pentru tine, patruzeci pentru mine. Doar tu achiți notele de plată.

Keegan zâmbise.

– Dă-o naibii de slujbă, zisese el, acum intrăm în afaceri.

În anii următori, Francis Scott Keegan, studentul bostonian impecabil, își împărți timpul între afaceri și arte. Citea cu lăcomie și asculta constant muzică. În aceeași perioadă, deveni cunoscut sub nume diferite: Frank K., Scotch Frank și Frankie Kee, o poreclă a cărei conotație patriotică scăpa celor mai mulți dintre concurenții săi în afaceri. Keegan studiase împărțirea teritoriilor între bandele de gangsteri din acea vreme: Alfonse în Chicago, Louis Lepra în Brooklyn, Shultz Olandezul și Frankie C. în Manhattan, Willie Knucks în Philly, Legs în partea de nord a statului New York, Nukey Johnson în Jersey și, bineînțeles, Luciano, Charley Lucky, care dirija toate răfuielile. În Boston bântuiau doar borfașii și, prin urmare, exista un câmp excelent pentru activitatea lui Keegan. Bandele nu-i dădeau prea mare atenție. Concurenții săi cumpărau de la cargourile din larg cu patru dolari sticla de whisky, diluau de trei sau patru ori băutura și vindeau cu optsprezece dolari trei sferturi de litru. În schimb, Keegan plătea trei dolari și

cincizeci de cenți litrul și vindea clienților săi whisky nediluat cu cincisprezece dolari sticla.

Lui Keegan îi plăcea să se considere expert în băuturi bune, furnizor al băuturilor tari pentru cei foarte bogați. Niciodată nu se considerase contrabandist. Ce naiba?! Toți cunoscuții lui erau băutori. Și lui Keegan nu-i plăcea cum suna cuvântul. El nu se ocupa de afaceri, nu vindea gin fabricat în cadă sau otravă produsă în casă. Se specializase în procurarea de whisky scoțian, importat direct de la Edinburgh, distilat perfect și ușor asemenea ceții. Prietenii săi bogați sau aproape bogați, de la Boston College, alcătuiau o societate snoabă, în mijlocul căreia se simțea minunat. Toți erau virtuali clienți și ei aveau prieteni care puteau deveni, la rândul lor, clienții săi.

– Cunosc un contrabandist colosal, dar tipul e sfios, le spunea Keegan. Aranjez eu comanda pentru voi.

Și marfa se livra, asemenea laptelui, la ușa din spate a casei. Clientela lui era incontestabil selectă: doi guvernatori, o jumătate de duzină de senatori, una dintre cele mai strălucite vedete de comedie de pe Broadway, vreo șase episcopi catolici, răspândiți în Jersey, Connecticut, New York, Massachusetts și un viitor președinte al Statelor Unite. El le făcea un serviciu, se îmbogățea și toată lumea se simțea mulțumită. Sau aproape toată lumea.

Când începu să se vorbească despre Keegan, Arthur Flegenheimer, care adoptase numele de Shultz Olandezul, așa, ca să sune bine în titlurile de gazetă, sări în sus și se adresă direct marelui mahăr.

– Ia'n ascultă acilea, Lucky, îi spusese Shultz lui Luciano, ne-am pricopsit cu găozarul ăsta de irlandez, Frankie Kee. Tipul vinde whisky nebotezat la un preț mai mic decât cel cu care-l cumpărăm noi. Nebotezat. Știi cum umblă vorba și nu-i bine pentru afaceri. E concurență neloială, îți zic. Și-ți mai zic, noi să-l curățăm pe împuțitul ăsta, să ne descotorosim de el. Dăm un exemplu.

– Păi ce mai aștepți? răspunsese Luciano, cu gura plină de spaghete. De ce naiba mă întrebi pe mine? Doar nu-l perforezi pe Calvin Coolidge.

Keegan se potrivea ca o mănușă la stilul de viață schizofrenic pe care-l adoptase. Citea în întregime vreo șase cotidiene pe zi – *The New York Times, Boston Globe, New York News and Mirror, Racing Form.* Studia totul, de la activitatea bursei până la careul de dimineață de la Hialeah. Și

avea un fel anume de a vorbi. Pronunța cuvintele, după voie, cu sau fără accent irlandez și percepea cu finețe deosebirile de cadență și de vocabular dintre cele două lumi pe care le alesese: societatea din Boston și lumea interlopă de pe Coasta de Est. Se simțea în largul lui când el, Francis Keegan, discuta fluctuațiile de la bursă cu un bancher din Boston, dar și când, în ipostaza de contrabandist, el, Frankie Kee, analiza cu un mafiot sicilian argumentele care pledau pentru sau contra eliminării unei bande de gangsteri. Era una dintre multele lecții pe care le învățase lucrând la barul din cârciuma Killarney Rose. La Roma, vorbește ca romanii, la Boston, vorbește ca un bostonian autentic.

Ambuscada din Boston, cum avea să o numească mai târziu, fuse un act mișelesc comis de Shultz. Keegan se întorcea de la teatru. În timp ce cobora din limuzină, un Ford negru veni de după colț în viteză, în scrâșnet de anvelope, și Keegan auzi cum cineva striga „Trage! Trage!" Se aruncă la pământ, adăpostindu-se după mașină. Se auzi o rafală de automat. Gloanțele șuierară pe lângă el, apoi simți o arsură adânc în spate și-și dădu seama că fusese rănit. Trăgătorul, un gangster din Philadelphia care se numea Harvey Fusco, nu mai apucă să se întoarcă în orașul său și să-și cheltuiască cei zece mii de dolari primiți pentru treaba asta. Când trenul companiei Manhattan Limited opri în gara Broad Street, Fusco fuse găsit în compartimentul lui, cu *New York Daily Mirror* în poală. Ochii săi priveau cruciș spre singura gaură de glonț, calibrul patruzeci și cinci, de la rădăcina nasului.

Frankie Kee nu figurase niciodată printre suspecți. El era la spitalul Boston General, la terapie intensivă, când se petrecuse întâmplarea amintită. Autoritățile habar n-aveau că glonțul lui Fusco îl băgase-n spital și nu se făcu nici o legătură între cele două incidente. Atacul asupra lui Francis Scott Keegan fu consemnat ca tentativă de jaf. Iar Keegan nu află niciodată cine-l lichidase pe Fusco. Fusese unul dintre acele servicii nerevendicate, pe care le iei așa cum sunt, le savurezi și le uiți.

Shultz încercase, așadar, fără succes, să-i ofere lui Frankie Kee marele dar – pardesiul de beton și înotul în adâncuri. Însă Keegan, înzestrat cu norocul irlandezului, se dovedi întotdeauna la înălțimea provocării. De fiecare dată când Olandezul dădea chix, ucigașii tocmiți să-l omoare pe Keegan simțeau înțepătura răzbunării sale irlandeze în moduri stranii, uneori aproape supranaturale. Unul dintre cei ce încercaseră să-l

asasineze muri într-un grajd, la Belmont Park, omorât de copita unui cal de curse. Altul își dădu duhul înecându-se cu un os de pui când își sărbătorea ziua de naștere la restaurantul Reuben din Manhattan.

– Ascultă, amice, n-am ridicat niciodată nici măcar un deget împotriva cuiva, îi spusese cândva Keegan lui Albert A., când se întâlniseră în Providence, Rhode Island, unde Anastasia fusese trimis să-l lichideze pe Frankie Kee și să-l scoată pe Shultz Olandezul din necaz. Numai că li se-ntâmplă lucruri urâte tipilor care nu-mi plac mie. Iar tu, Albert, nu-mi placi deloc.

Anastasia, care era, probabil, marele ucigaș al bandei din New York, nu suporta insultele. Înlemnise de uimire și nu-i răspunsese nimic. La început n-a spus nimănui că acest găozar, scrumbia aia obraznică din Boston, îl ofensase. Apoi furia îl biruise. Când se hotărî să-și organizeze propria petrecere la Boston, apelă la Arnold Rothstein care interveni personal.

La câteva zile după întâlnirea cu Anastasia, Keegan cina la The Rose, fiindcă unchiul Ned servea cel mai bun mușchi de vacă la Kansas City din partea de est a orașului. Ned se strecură în separeul alăturat.

– Se zvonește că l-ai pus sub greu blestem pe Albert A., șopti el cu accent irlandez. Spune-mi că e o minciună. Spune-mi că nu ești în cără cu ăștia pe chestie de parale. Doamne, Isuse, Francis, or să-ți taie fuduliile și-or să ți le servească la micul dejun.

– Mă crezi în stare de așa tâmpenie, unchiule?

– Dar ai vorbit cu el. Da au ba? Ai discutat cu Albert A.

– Voia să-mi cumpere Rolls-ul.

– Și, mă rog matale, tu ce i-ai zis?

– I-am spus că nici vorbă. I-am spus că nu-i de el.

– I-ai spus tu asta lui Albert A.? Că nu-i de el?

– Exact. I-am spus că e prea mic pentru mașina mea. Când i-a picat fisa, s-a mai micșorat cu câțiva centimetri.

– De ce umbli cu chestii de-astea, Frankie? Mai bine ți-ai vedea de treabă, fiule. Italienii ăștia din America au fitilul scurt. – L-am simțit pe pielea mea, unchiule. Se șterse la gură cu șervețelul. Scuză-mă, am o întâlnire.

– Și-acum unde-o pornești? Te duci să-i vinzi o sticlă de whisky primarului? întrebă Ned, chicotind.

– Mă duc în oraș, în Central Park.

– Central Park, am auzit bine?

– Am întâlnire cu A.R.

– Cu Rothstein! Ești complet nebun! Ned clătină din cap. Uite ce-i, băiete, când o să mor, o să mă pună să plătesc al naibii de multe. Cum ajung în ceruri, taică-tu o să-mi tragă un șut în fund de-o să mă trimită la Baltimore și înapoi, fiindcă te-am lăsat să o apuci pe căi greșite.

– Așa-ți trebuie, îi răspunse Keegan, zâmbindu-i parșiv.

Arnold Rothstein, cunoscut încă din adolescență sub numele de A.R., era un democrat în adevăratul înțeles al cuvântului. În fiecare zi ținea conferințe, pe aceeași bancă din Central Park, în colțul de sud-vest, ceva mai încolo de Fifty-ninth Street, patronând tranzacțiile, cererile de împrumuturi și acordând protecție. Vrei să pui mâna pe o dansatoare? Adresează-te lui A.R. Vrei să cumperi un transport de whisky și ești dispus să plătești cât se cere? Adresează-te lui A.R. Vrei să-i vii de hac unui polițai? Să mituiești un judecător? Să te descotorosești de un martor, să aranjezi campionatul de base-ball pe anul 1919? Adresează-te lui A.R. Vrei să pierzi un fișic de bani la pocher? Așază-te la masa de joc în fața lui A.R.

Keegan se sprijini de zidul de piatră din partea sudică a parcului și-l urmări vreo zece minute. „Nu e chiar atât de prezentabil pe cât îl arată fotografiile", gândi Kegan. Începea să chelească, dar se simțea puterea în bărbatul care stătea drept ca lumânarea, strâns într-o vestă gri, cu dungi foarte fine. Purta papion cu buline. „Creier și numai creier, gândi Keegan. Iată-l acolo pe cel mai puternic gangster din lume. Mai puternic decât Capone, Luciano, Costello, decât toți ceilalți. Stă, pur și simplu, acolo, la soare și hrănește porumbeii. Trăim într-o lume nebună."

În cele din urmă, porni pe alee și se opri în fața marelui om. Rothstein își ridică privirile, îl cercetă o clipă cu ochii îngustați, apoi îi întinse mâna.

– Ești Frankie Kee, cred, spuse el.

„E puțin sașiu", gândi Keegan. Îi strânse mâna.

– Francis Keegan, domnule Rothstein, răspunse el.

– Spune-mi A.R. Toți îmi spun A.R. Scap de o grijă.

Bătu cu palma în bancă. Keegan se așeză.

– Unde e Jimmy Noland? întrebă Keegan, folosind numele adevărat al lui Legs Diamond.

– Îl cunoști pe Legs, da?

– Nu l-am întâlnit niciodată. Se spune că, dacă vrei să-l întâlnești pe Legs Diamond, îl cauți întâi pe Arnold Rothstein.

Rothstein începu să râdă.

– M-ai luat tare, zise el. Păi, după cum am auzit eu, dacă vrei să-l întâlnești pe A.R., îl cauți mai întâi pe Legs Diamond. E peste drum, la Plaza, bea o cafea. Ți-am spus, chestia asta e doar între tine și mine. Eu nu trișez.

– Și asta am auzit-o.

– Bun. O să ne înțelegem.

– În legătură cu ce, domnu' A.R.?

– Mi-a ajuns la urechi că ai avut treaba aia cu Albert A., undeva în nord, la țară.

– A fost în Providence.

– Ce e dincolo de Hundred twenty-fifth Street înseamnă pentru mine că e la țară, băiete. Oricum, mi-a ajuns la urechi că l-ai insultat. Ceva, o daraveră cu o mașină.

– Uite cum a fost. Anastasia mi-a propus să fuzionăm, să renunț la mica mea afacere specializată și să lucrez cu Charley Lucky, Costello, Capone, cu toată șleahta siciliană. Este? Și ei îl trimit pe Albert A. să negocieze. Cam asta-i tot. Oricum, mi-a ochit mașina. Cum-necum, i s-a pus pata, voia mașina și s-a dat de ceasul morții să mi-o ia.

– Și i-ai spus că e prea mare pentru el.

– Cam așa.

– De, așa-s bogătașii. Ești tare, flăcăule, ai doxă. Ticălosului ăluia mic i-a sărit într-adevăr mustarul, știi cum e. Ai avut noroc că n-a declanșat al Doilea Război Mondial, chiar acolo, pe loc. Specialitatea lui Albert este să trimită intru și pe lumea cealaltă.

– N-avea condiții propice.

Rothstein râse din nou.

– Îl cunosc pe Albert, de-aia sunt de acord cu tine. Tipul nu se înfruntă direct cu nimeni.

– Da. Gagiul a fost foarte arțăgos și îmi închipui că a venit la mine fiindcă dorea ceva. Așa că arțagul nu era atitudinea cea mai potrivită.

– Ții la etichetă, nu-i așa?

– Nu. Sunt generos când spui „Te rog", dacă dorești ceva, sau „Ceați zice despre asta", nu „Hai, dă-mi".

– Aș zice că așa-i drept. Din păcate, Albert A. nu e un tip rezonabil. Categoric, el e omul lui „Hai, dă-mi".

– E un împuțit care împușcă pe la spate. Ucigaș plătit. Duhnește ca moartea. Și are respirație de hienă.

– Respirație de hienă, râse Rothstein, e colosal ce dai din tine.

– În orice caz, nu-i omul potrivit să discute afaceri. Oricum, nu-l alegi pe el, dacă ești serios. Trimiți un negociator, pe cineva care știe să ceară, știe să lase. Cineva cu vorba dulce, priceput la vrăjeală. Și-atunci, noi l-am plimbat puțin până să ne așezăm la discuții. L-am făcut să se încurce-n coadă. Anastasia își plănuiește dinainte mișcările. N-a reușit să mă bage în colț, fiindcă l-am scos din elementul lui, nu prevăzuse mișcarea. Oamenii lui, care trag pe la spate, au ieșit din joc.

– Deșteaptă mișcare. Și crezi că a venit să te omoare?

Keegan se uită la Rothstein și ridică o sprânceană.

– Nu, cred că a venit să-mi ceară o țigară.

– Admit că nu-i o idee bună să-l trimiți pe el să negocieze ceva. Întâmplător, n-a fost ideea mea. Eu sunt aici, pur și simplu, ca să mediez într-o dispută.

– Uite de ce nu-l cred, A.R. Uite de ce cred că n-a fost o propunere făcută cu bună-credință. A fost un aranjament care s-a stricat. Au crezut c-au de-a face cu un puști mucos.

– Hai, spune-mi exact ce vrei, Francis.

– Ce vreau eu? Nimic. Adică nu un anumit lucru. Un fleac. Doar să mă lăsați în pace. Am o mică afacere cu specialități. Ce dracu'! Pentru voi, e o nimica toată. Cuiva i s-a pus pata pe treaba asta. Eu vând o mie de lăzi pe lună, iar oamenii voștri vând douăj' de mii. Dacă vor să facă douăș'una de mii, foarte bine, n-au decât. Înțelegi ce vreau să spun? Care-i baiul? Au încercat de vreo două ori să mă curețe, și pentru ce? Pentru o mie de lăzi pe lună?

– De trei ori era gata-gata să le iasă pasiența, spuse Rothstein, cu o notă de prudență în ton.

– Da' nu le-a ieșit, răspunse Keegan. Și uite de ce am venit, domnule Rothstein. Ai ceva cu mine?

– Vrei adevărul?

– N-ar fi rău să-l aflu.

– Am vrut să-l întâlnesc pe omul care i-a spus lui Albert Anastasia că-i prea mic pentru un afurisit de Rolls-Royce.

– Asta-i tot?

– Uite ce e, Francis... Preferi să-ți spun așa, nu?

– Ăsta e numele meu. Nu m-am dat niciodată în vânt după porecle.

– Nici după publicitate.

– Nici după publicitate. N-am chef să-mi văd mutra pe prima pagină a lui *Daily News*. Prefer să-mi afișeze poza pe zidul unui oficiu poștal.

– Bine gândit. Oricum, treaba e următoarea. Faci afaceri cu oameni foarte importanți și mi-ar plăcea să fiu și eu în apropierea lor. De pildă, guvernatorul. Așa că m-am gândit că poate ajungem la o înțelegere. Tu îmi speli mâinile, eu le spăl pe ale tale. Știi cum. Eu îl bag pe Albert înapoi la cutie și le spun sicilienilor să-și vadă de treabă. Nu mai ai necazuri. Acu', băiete, ia hai să socotim. O mie de lăzi pe lună la prețul tău, asta e cam, aha, cam două milioane și jumate pe an, dacă greșesc, să mă corectezi. Or să mai treacă doi sau trei ani până când vor abroga legea aia stupidă. Deci, discutăm despre o grămadă de parale aici, șapte-opt milioane de dolari, și nu te mai hărțuiește nimeni de aici înainte.

– Și pentru asta?

– Pentru asta, poate mă pui în contact cu unii dintre oamenii tăi.

– Nu l-am întâlnit niciodată pe guvernator.

– Dar poți să intri oricând la el.

– Mă tem că n-am să fac asta, A.R.

– Da?

– Uite ce e, hai să punem punctul pe i, bine? I-am cunoscut pe oamenii ăștia, cu diferite prilejuri, în societate. Ei știu că am găsit un contrabandist al naibii de bun și mă roagă să-i servesc. De restul, mă ocup eu. Nu văd nici un sfanț direct de la ei, așa că, înțelegi, dacă aș sugera doar ca unul dintre ei să trateze cu tine, ar ieși al dracu' de rău, pentru mine și pentru tine. Tu ai la degetul mic Tammany Society, care controlează politic New York-ul, dar chestia asta nu ține în nord, în Albany. Nu numai că s-ar duce de râpă o treabă bună pentru mine, dar băieții de la poliție ți-ar pune reflectorul drept în fund, așa că uite ce-ți spun. Îți dau un sfat. E o propunere proastă, A.R. N-ai nevoie de asta. La ce-ți trebuie? O să-ți dea dureri de cap. Și n-or să-ți treacă luând aspirină.

Rothstein îl privi pe Keegan cu gura întredeschisă. Era impresionat. Puștiul i se părea logic. Keegan cunoștea ce melodie se cântă în nordul statului. De trei sau patru ani, opera nestingherit ca o vrabie. Iar puterea lui Rothstein nu se întinde atât de departe. N-avea la mână nici un polițist al statului sau vreun om mai acătării din nord.

– Ai gândit temeinic, Francis. Te ții bine pe picioare.

– Spun lucrurile așa cum le văd. De ce să calci tigrul pe coadă?

– Drept să-ți spun, mi-ar prinde bine să am un om cu un cap ca al tău. Cei mai mulți dintre oamenii mei gândesc cu automatele și cu gloanțele. Întreabă-i cât fac doi și cu doi și-o să aștepți weekendul ca să-ți răspundă că fac patru. Sunt doar niște pachete de mușchi. Cât despre minte? Vax. Ei cred că, dacă te duci la treizeci de kilometri la sud de Yonkers, cazi de pe planetă. Crezi că te-ar interesa vreo schimbare pe linie profesională în momentul ăsta?

– Oferta mă flatează, dar îmi plac lucrurile așa cum sunt.

– Să-ți spun ce am de gând, Francis. Mă întorc și le spun lui Frank și Lucky să te lase-n pace. Că îți datorez ceva. Prețuiesc sfaturile bune. Eu dau o mulțime de sfaturi, dar nu mă aleg cu mare lucru. Înțeleg de ce l-ai pus la punct pe Albert A. N-a știut cum să te ia. Câte automate ai pus pe el după ce l-ai rupt de gașcă?

Keegan zâmbi larg.

– N-ai să știi niciodată, zise el.

– Cred că nu.

Rothstein zâmbi și el.

– Încântat că te-am întâlnit, Francis Keegan. Să fii sănătos.

– Și tu la fel. Te superi dacă te întreb ceva?

– Dă-i drumul.

– Cât ai câștigat la campionatul de base-ball?

Rothstein râse.

– N-ai să știi niciodată.

Peste nici două săptămâni, Arnold Rothstein, marele sforar, omul care concepuse programul criminal de acțiune al Mafiei, program pe care gangsterii îl urmaseră în cele mai mici detalii, se afla la o partidă de cărți cu Thompson „Titanicul" și cu Raymond „Negrul Fercheș", doi cartofori de pe Coasta de Vest. Rothstein pierdu trei sute douăzeci de

mii de dolari și ieși fără să plătească, susținând că s-a trișat. După o oră, îl găsiră mort, cu patru găuri de cartuș în spate. Nu fuse reținut nimeni în legătură cu asasinarea lui. Dar chiar și din mormânt, Rothstein își făcea meseria ca lumea. Pe Keegan nu-l mai deranjă nimeni.

*

Francis Scott Keegan, Contrabandistul Regilor. Râse, amintindu-și.

De ce naiba, gândi el, să uit toate astea? Privită retrospectiv, prevelișteа îi plăcea. Mai izbutise cineva să-i ducă de nas pe Albert Anastasia, cel mai periculos om din America, și pe Arnold Rothstein, marele sforar al țării? Pe amândoi în aceeași săptămână? Cine mai sfidase banda și totuși supraviețuise și putea acum să povestească despre ea? Și cine mai vânduse rapid la bursa de valori în septembrie, cu două luni înainte de crah, și dăduse lovitura? Cine, în afară de Keegan? Nimeni.

Și oricum, amintirile îl invadaseră, fiindcă Vanessa îl numise Frankie Kee. Se iubiseră și, pare-se, conștiința lui era tulburată. N-avea decât. *Fetițele se fac mari.* Și ea crescuse! Asta-i! Eh, la dracu', la ce bun să-și mai frământe mintea? Nu dormise și băuse prea multă șampanie, iar capul îi bubuia și nu se simțea în stare să se ocupe de conștiința sau de amintirile lui și, uite, se lumina din nou de ziuă și-l dureau toate fibrele corpului.

Îi scrise în grabă un bilet și-l puse pe pernă, lângă ea. Apoi o înveli și se îndreptă spre baia de abur de la subsol.

O auzise cum îi vorbea în șoaptă, crezând să el adormise. Și el spera că fata nu se îndrăgostise de el.

Drăguță copilă, Vanessa! Frumoasă, fermecătoare. Dar în cele două zile cât fuseseră împreună, i se întâmplase ceva straniu. Nu izbutise să o uite pe cântăreață, pe Jenny Gould. Îl obsedau vocea și privirea ei sfredelitoare.

Nădăjduia că *el* nu se îndrăgostise de cântăreața germană de blues pe care, la drept vorbind, nici nu o cunoștea.

15

Un blond mătăhălos ședea la birou și moțăia.

– Werner e la lucru? întrebă Keegan în germană.

– *Nein,* zise tânărul, schițând un semn de negație din cap, și-i spuse, tot în germană, că masorul venea de-abia peste vreo oră.

Keegan se duse în spate, la vestiare, se dezbrăcă, își înfășură un prosop în jurul mijlocului și intră în camera de aburi, care era goală. Turnă o găleată de apă peste cărbunii încinși din colțul încăperii mici și se așeză cu coatele sprijinite pe genunchi, lăsând aburul șuierător să-i scoată otrava din trup.

Aținipise, când auzi cum se deschide și se închide ușa.

Prin aburul învolburat îl zări pe omulețul întâlnit la recepția de la ambasadă. Se înfășurase în prosoape, ca să-și ascundă cocoașa hidoasă din spate, și-i zâmbea din cealaltă parte a camerei.

– Bună dimineața, îi spuse omulețul, într-o engleză aproape perfectă.

– Așa cred că e, răspunse Keegan.

„O fi locuind în hotel?" se întrebă Keegan, surprins. Ce naiba căuta aici la șapte dimineața? Îl urmărea pe el? Sau el devenea paranoic din cauza mahmurelii?

Lui Francis nu prea îi păsa în acest moment. Mahmureala dezlănțuise o adevărată furtună în capul lui și el încerca să evite orice mișcare sau efort de gândire.

– Sunteți de mult în Berlin? îl întrebă în cele din urmă ghebosul.

– Mai bântui și prin alte părți, dar jumătate din timp mi-l petrec aici.

– Vă place, așadar, Berlinul?

– Îmi place haosul. Îmi aduce aminte de-acasă.

– Haosul?

Keegan îl privi pe furiș.

– Nu l-ați observat?

– S-a terminat cu haosul, zise profesorul. Führerul ține țara sub control.

– Aha, e o veste liniștitoare.

– Sunteți unul dintre acei americani care îl consideră pe Hitler un soi de diavol uman?

– A, nu. Nu mă preocupă. Vă rog să mă credeți. Nu mă preocupă deloc.

– Știți ce vreau să spun.

„Păsărica asta încearcă să-mi afle convingerile politice, gândi Keegan. Care naiba o fi planul lui?"

– Cancelarul Hitler îi judecă puțin cam aspru pe americani. De ce oare?

Profesorul râse și dădu energic din cap, aprobându-l.

– Puțin cam aspru, *ja*, îmi place expresia. E foarte nostimă.

Keegan se aplecă în față și-l privi insistent pe cocoșat. Își trecea latul palmei peste burta grasă, ștergând-o, înlăturând șiroaiele de sudoare ce se adunau în jurul prosopului înfășurat peste coapse. Surâse, iar zâmbetul îi rămase pe buze.

– Dar dumneavoastră? *Dumneavoastră* gândiți că este puțin cam aspru? întrebă omulețul.

„Tipul vrea să pescuiască ceva, gândi Keegan. Perfect, îl privește, dar o să aibă mult de furcă." Keegan nu mușcă din momeală.

– V-am spus, pe mine nu mă preocupă chestiile astea. Sunt turistul dumneavoastră tipic. Cheltuiesc bani și-n felul ăsta dau economiei germane un mic sprijin. Atât.

– Vă numiți Keegan, greșesc cumva? Am văzut când v-ați înregistrat la recepție.

– Keegan. Nu greșiți. Dumneavoastră sunteți...?

– Vierhaus. Profesorul Wilhelm Vierhaus.

– Încântat de cunoștiință.

– Keegan, Keegan. Sunteți *irlandez?*

– Nici aici nu greșiți. Irlandez american. Amândoi părinții erau originari din Irlanda.

– Aha. Din ce zonă?

„A... deci asta e. Își închipuie că sunt patriot irlandez, un tip care-i urăște pe englezi. Insul ăsta vrea ceva. Poate ar trebui să intru în jocul lui și să iau masa cu piticul. Să-i ciugulesc puțin creierul. Discret, firește, apoi să-i pasez informația lui Wally, în State, ca să-i demonstrez că nu sunt indiferent față de ceea ce se întâmplă."

– Din Belfast, zise Keegan. Nici pe ei nu-i interesa politica.

– A, da. Și ați luptat în război?

– Puneți foarte multe întrebări.

– Vă rog să mă iertați. Din pură curiozitate. Nu am prea des ocazia să discut cu americani.

– Ei, da, am luptat în război. În tabăra cealaltă.

Profesorul râse din nou. Zâmbetul lui Keegan rămase neschimbat, puțin arogant, puțin misterios. Turnă o altă găleată pe grămada de cărbuni. Aburul începu să șuiere și se învolbură în cameră. Keegan se sprijini cu spatele de perete și închise ochii.

– Aveți cumva o țigară în mormanul acela de prosoape în care sunteți înfășurat? îl întrebă el pe profesor.

– Regret. Le-am lăsat afară.

– Scuzați-mă câteva clipe.

Keegan se ridică și ieși din camera de aburi. Își deschise dulapul, își scoase pachetul de Camel și aprinse o țigară. Doi bărbați cu pălării stăteau în picioare pe coridorul care ducea spre saună, prefăcându-se că nu-l observă.

Se întoarse în camera de aburi și se așeză.

– Sper să nu vă deranjeze fumul.

– Absolut deloc.

– Am o migrenă, profesore. Simt că mă termină.

– Mă întristează ce-mi spuneți.

– Eh, e-n regulă acum. N-aș vrea să credeți că sunt neprietenos.

– În nici un caz.

Rămaseră tăcuți vreo două minute, Keegan sprijinit de stinghiile de lemn, cu ochii închiși, fumând, în timp ce profesorul, vădit stingherit, privea în podea.

„Ei, ce-o să urmeze acum? O să-și continue jocul sau o să spună ceva?" Keegan n-avu prea mult de așteptat.

– Sunt șeful unui mic birou. E în subordinea Ministerului Informațiilor, deși lucrez oarecum după voia mea. Cu mijloacele mele, cum s-ar spune.

– Oho!

– În principiu, îl informez la zi pe Führer în legătură cu ceea ce se întâmplă în lume. Note informative despre probleme sociale, politice și altele... Atitudini, îl interesează foarte mult atitudinile. Dar... este atât de ocupat... încât n-are timp să se țină la curent cu toate lucrurile. Înțelegeți, nu?

– Un fel de... serviciu secret de informații sociale.

– *Ja*, ați spus foarte bine. Foarte bine. De pildă, noi nu credem că poporul american înțelege cât de dezastruos a fost tratatul de pace pentru germani. Credeți că pacea de la Versailles a fost corectă? O pace onorabilă?

„Ce naiba vrea?" Keegan obosise să se joace de-a șoarecele și pisica. Se aplecă din nou în față, sprijinindu-se în coate, și-l privi pe Vierhaus prin aburi, cu zâmbetul încă pe buze. *O pace onorabilă?* gândi el.

Se întorceau acasă cu un vas de linie francez care mirosea a linoleum și a alămuri lustruite. Personalul se purta arogant și mâncarea era prea grea, iar uneori alterată. Călătoria dură foarte mult și mulți oameni se îmbolnăviră pe drum. Stăteau de-a lungul parapetului și vomitau într-o agonie solitară. Pe lângă boli și răul de mare, îi măcinau temerile și amintirea bătăliilor. Disprețuiseră teribil războiul, dar, pe de altă parte, războiul îi eliberase de simțul răspunderii, le condusese viața; războiul le spusese când să se scoale, ce să mănânce, unde să se ducă, ce să facă, toate fiind puse la punct de „ei", de atotputernicii „ei", care le dirijau existența, de la deșteptare până la stingere. „Ei" ne trimit pe front astăzi; „ei" ne ordonă să trecem la asalt; „ei" sunt stăpânii vieții noastre de toate zilele.

Nimeni nu știa cu adevărat cine erau „ei". Era un pronume colectiv care-i cuprindea pe arhitecții fără nume, fără chipuri, fără voci, ai victoriei lor. Soldații trebuia doar să reacționeze, să mărșăluiască, să se lupte, să moară, să zacă răniți în spitale sau, dacă aveau noroc, să scape nevătămați fizic. Firește, rămâneau urmele lăsate de război în minții și sufletele lor, dar pe care le puteau ignora, fiindcă erau răni ce nu sângerau,

nu te lăsau orb sau schilod și nu deveneai steril din cauza lor. Durerea avea să vină mai târziu, în coșmaruri și amintiri.

Așa că ei jubilau datorită victoriei și se temeau de pace. Fiindcă acum erau din nou obligați să-și asume responsabilitatea propriilor vieți, să se hrănească și să se îmbrace singuri, să-și găsească slujbe, să-și înjghebe relații, să caute iubirea pentru a înlocui ura, care este forța de propulsie a tuturor militarilor.

În adâncul inimii, Keegan recunoștea că se lăsase sedus de marșurile victoriei și de discursurile și posterele cu Unchiul Sam în chip de zeu mânios, care arăta cu degetul spre el, Keegan, și-i spunea „Am nevoie de tine". Keegan își oferise tinerețea infanteriei marine și nu se îndoise niciodată de necesitatea războiului și a victoriei și totuși în el sălășluia acum, la întoarcere, un resentiment. Se simțea trădat, însă nu de politica datorită căreia ajunsese la Château-Thierry și la Pădurea Belleau, ci de afirmațiile mincinoase că orice război înseamnă glorie și orice victorie este dulce. Când goarnele începuseră să sune, vântul măturase la canal puzderia de confetti și muzica încetase, iar el înțelesese, în fine, că victoria era o recompensă grasă, împărțită între politicieni și profitori, care începură foarte curând să-i evite pe cei ce îndopaseră cu sângele lor vițelul de aur.

Astfel că, într-o dimineață rece de decembrie, el și Jocko Nayles stăteau înghesuiți pe puntea vaporului, căutând fiecare simbolul care reprezenta cel mai bine patria, un zgârie-nori, o statuie în port, săgeata unui pod ce străpungea ceața.

– Și acu' ce-ai să faci? îl întrebă Nayles pe Keegan.

– Nu știu. Am și eu o parte la barul ăla, răspunse Keegan.

– Ești aranjat, nu-i așa?

Avea nouăsprezece ani și habar n-avea dacă era sau nu aranjat. Servise în bar și ascultase cum se înfruntă politicienii locali veroși cu reporterii de scandal, ascultase cum unchiul său citea cu glas tare titlurile ziarelor de dimineață, se deșteptase în mirosul de bere trezită și în fum rânced de țigară, iar acum știa doar că nu voia să trăiască așa toată viața.

– Așa cred, răspunse el. Dar tu?

– Am lucrat în docuri. Cred că slujba mea-i tot acolo.

– Nu ai... un fel de teamă? Adică, acum, când te întorci acasă, vreau să spun.

– Îhî. Și tu?

– Îhî.

– Asta-i. Iese la spălat. Ar trebui să păstrăm legătura... știi, după toate necazurile astea.

– Sigur.

Dar după dimineața aceea și după ce defilaseră pe Fifth Avenue, în pantaloni cu moletiere, cu pălării de campanie și armele neîncărcate, printre panglici de hârtie, sub ploaia de confetti, ovaționați de mulțimea entuziasmată, ei se pierduseră unul de altul, iar Keegan nu avea să-l revadă pe Jocko Nayles decât după doi ani.

– Războiul *sau* pacea nu au nimic onorabil, îi răspunse tăios profesorului.

– Cam cinic, nu-i așa? observă Vierhaus.

– Ba deloc. Cuvântul „cinic" nu definește exact starea mea de spirit. Nu s-a inventat încă un cuvânt care să-mi descrie sentimentele față de acest subiect.

Keegan mai turnă o căldare de apă peste pietre și alt nor de aburi se înălță șuierând în cameră.

– Măcelul și hotarele! Iată cu ce se ocupă războiul, zise el potolit, fără pasiune, mânie sau răutate, zâmbind încă. Războiul n-are nimic bun, decent sau onorabil. Nimic eroic sau corect. N-ai de ce să te mândrești că ai luptat în război. Războiul este religia oamenilor bogați și a politicienilor, e biserica lor. E o aventură dezgustătoare, consacrată distrugerii tinerilor, domnule profesor, o aventură pusă-n mișcare de o șleahtă de bătrâni răzbunători, neputincioși, scârboși, care invidiază tinerețea.

Se opri o clipă și trase din țigară. Apoi continuă, cu zâmbetul pe buze:

– La încheierea unui război ar trebui să predăm canaliile din ambele tabere, să le dăm pe mâna celor rămași fără vedere, fără picioare, fără brațe, a celor ce și-au pierdut mințile din cauza lor. Ar trebui să fie jupuiți de vii și arși pe treptele băncilor unde și-au depus profiturile.

Se opri, mai trase un fum și-și scutură cu grijă țigara pe cărbunii încinși.

– Apoi ar trebui să-i punem la un loc în gropi comune și să turnăm peste ei sodă caustică, să le ștergem numele din toate documentele

umane și de pe monumente și să-i scoatem pe puii ăștia de cățea din istorie. Dar și asta e o soartă prea bună față de ce ar merita.

Reacția lui Keegan îl uimi oarecum pe Vierhaus, dar nu atât prin severitatea opiniilor sale, cât prin nonșalanța cu care le expunea.

– Ei, da, se bâlbâi profesorul. Se pare că ați meditat destul de mult asupra problemei. E un punct de vedere pasional.

– Nu-i nimic pasional, *Herr Professor*. Nici un săpun nu-i în stare să înlăture duhoarea morții, nici un whisky nu-i atât de tare, încât să poată spăla gustul amar pe care războiul ți-l lasă în gură. Este o afacere scârboasă, puturoasă, dezgustătoare. Acum, v-aș ruga să mă scuzați, dar migrena mea e atât de cumplită, încât mi-e teamă că voi fi obligat să mă internez într-un spital în cursul zilei.

– Vă compătimesc.

– *Danke*.

– Și scuzele mele cele mai sincere.

– Nu-i nevoie de scuze. Oricum, războiul e un fel de politică.

– Înțeleg. Aveți cumva, față de politică, o atitudine la fel de dură ca și față de război?

– N-am absolut nici o atitudine față de politică.

– Dar evreul, Roosenfeldt, pare să realizeze lucruri respectabile în fruntea țării dumneavoastră.

Keegan râse, deși chiar și o simplă chicoteală devenea chinuitoare pentru capul său care îi pulsa întruna.

– Îl cheamă Roosevelt. Și nu e evreu.

– Zău? Auzisem altfel.

– Păi, ori ați auzit greșit, ori cineva v-a luat peste picior.

– M-a luat peste picior?

– E o expresie americană. Vrea să spună că se glumește pe socoteala dumneavoastră. În ce mă privește, nu-mi pasă de ceea ce zic alții despre el, dar mă deranjează să aud cum o asemenea minciună sfruntată e preluată și transmisă de o persoană inteligentă ca dumneavoastră.

– *Danke*. Să iau ce-ați spus drept compliment?

– Așa și este.

– Îmi pare rău că sunteți prost dispus. Îmi place să discut problemele zilei cu americanii. Când o să vă simțiți mai bine, poate luăm masa împreună.

– Aș fi încântat să iau masa cu dumneavoastră, dar probabil ați auzit cam ce părere am eu despre toate astea, răspunse Keegan.

– Oh, mă îndoiesc, un domn cu educația și experiența dumneavoastră...

– Dar ce știți dumneavoastră, profesore, despre educația și experiența mea? Ne cunoaștem doar de cinci minute.

– Mda, da, e adevărat. Uf, îmi permiteți să fiu... cinstit cu dumneavoastră, *Herr* Keegan?

– Ar fi reconfortant.

– Am aflat câte ceva despre dumneavoastră. Despre comportarea dumneavoastră în război, despre succesul în afaceri. M-am interesat. Nu-i nimic misterios, la drept vorbind. M-am gândit că am putea discuta despre ceva care să fie benefic și pentru mine și pentru dumneavoastră.

– Ei, asta da, îmi place, profesore. În țara mea avem o zicală: „O mână o spală pe cealaltă".

– Bună zicală. Pune punctul pe i. Plec din oraș câteva zile. Când mă întorc, să vă dau un telefon?

Keegan îl privi atent pe profesor, apoi dădu ușor din cap, încuviințând.

– De ce nu? Când vă întoarceți, dați-mi un telefon.

Vanessa era cât pe ce să piardă trenul.

– Încă o dată, hai, încă o dată, propusese ea când Keegan se întorsese de la saună. Or să treacă, probabil, ani până o să ne revedem.

Pierduseră simțul timpului.

Coborî fereastra de la compartiment și-l sărută.

– N-au decât să te considere Contrabandistul Regilor, spuse ea râzând, pentru mine ești Cavalerul fără Prihană.

Trenul se puse în mișcare și Vanessa ridică deodată mâna, își smulse pălăria și i-o aruncă.

– Amintire de la mine, spuse ea radioasă. Poart-o mândru în bătălie.

Keegan urmări cum uriașa locomotivă ieșea duduind din marea gară boltită, apoi o luă pe jos spre hotelul său, care era destul de aproape. Constată surprins că Vanessa avea să-i lipsească. De fapt, nu ea, ci vigoarea și prospețimea ei. „E o pierdere", gândi el. Vanessa se va întoarce

acasă, va termina colegiul, va avea o căsătorie convențională, va avea doi sau trei copii și, la cincizeci de ani, va fi moartă de plictiseală.

Când ajunse la hotel, se răzgândi brusc, luă un taxi și se duse la *Der Schwarze Stier Verein.*

Clubul era aproape gol. Se vedeau doar oamenii care făceau curățenie. Mirosea a bere trezită și a fum de țigară. Se îndreptă spre scara din spate și urcă la etajul al doilea. Conrad Weil locuia într-un apartament care ocupa partea din față a clădirii, alături de clubul Poarta de Aur. Bătu la ușă și-i deschise valetul lui Weil, un bărbat vârstnic, care se uita bănuitor, crunt, la oricine.

– Să văd dacă *Herr* Weil e acasă, consimți el în silă.

Apartamentul, zugrăvit în nuanțe de albastru și verde, părea o adevărată mostră de artă decorativă. Mesele și scaunele din living nu aveau nici un colț ascuțit. Lămpi în formă de flaut proiectau rondele de lumină pe tavan. Barul, din sticlă fumurie, amplasat într-un ungher, primea lumina de jos. Printr-o fereastră enormă, se vedea centrul Berlinului.

Weil intră în cameră după câteva clipe, îmbrăcat cu pantaloni negri și o vestă subțire, de mătase roșie. „Ține să fie elegant chiar și sub duș", gândi Keegan.

– Bravo, bravo. Așadar, în cele din urmă ai venit să mă vizitezi, spuse Weil și zâmbi.

– Scuză-mă că nu te-am anunțat dinainte. A fost o inspirație de moment.

– Nu contează motivul. Sunt încântat. Vrei un coniac? Coniac Napoleon. Praful e încă pe sticlă.

– De ce nu?

– Buun, e o vizită mondenă sau de afaceri? întrebă Weil în timp ce umplea două pahare încăpătoare.

Trăsăturile lui de uliu păreau rău prevestitoare în lumina care venea de la bar.

– Am nevoie de adresa cântăreței Jenny Gould.

– De ce?

– Tu ce crezi? Vreau să-i intentez un proces pentru că nu răspunde solicitărilor.

Weil plescăi din limbă.

– Nu reușesc să mă obișnuiesc cu sarcasmul tău american. Te-ai îndrăgostit de ea, Francis?

– Nu știu, Conrad. Și eu doresc să aflu. M-am gândit că o găsesc aici, la repetiții.

– Nu mai lucrează aici.

– Cum?!

– Clienții mei au fost nemulțumiți.

– Ce i-a nemulțumit?

– Nu le-a plăcut cum cântă. Sau, mai exact, nu le-au plăcut cântecele pe care le interpreta.

– Te referi la găozarii cu cămăși brune și cu zvastica prinsă pe mâneci?

– Din păcate, brutele din SA sunt clienții mei. Aseară s-a declanșat un scandal. Jenny interpreta un cântec din perioada de criză din America, *Brother Can You Spare a Dime*, cred că așa se numește. S-a produs o oarecare agitație în mulțime și tipii i-au strigat să interpreteze un cântec german. Ea și-a continuat cântecul. Atunci, cineva din mulțime a exclamat: „*Jude!*" I s-au alăturat și alții. Unul dintre cei cu cămăși brune s-a ridicat și a urlat: „*Heil Hitler!*" I s-a asociat numaidecât altul, apoi altul, până când toți s-au ridicat în picioare. Am stins luminile scenei și am scos-o din încăpere. Apoi haita a început să cânte *Horst Wessel* și, dintr-odată, berăria mea s-a transformat în miting nazist. Ș-acum să-ți vând pontul, prietene: Jenny Gould nici măcar nu este evreică.

– Și totuși, ai concediat-o, deși este o cântăreață talentată?

– Talentul nu are nici o legătură cu asta. Crezi că haita în cămăși brune știe ce e talentul?

– Atunci de ce naiba ai angajat-o?

– O eroare de judecată. M-am gândit că ar conferi un oarecare rafinament localului. Dar dacă ar fi continuat să cânte aici, aș fi avut tărăboi în fiecare seară. E de-ajuns să zbiere unul din mulțime *Jude* și scandalul e gata.

– Chiar când nu-i adevărat?

– Adevărul n-are importanță, Francis. În Germania, adevărul a devenit insulta supremă. Stai, nu te-ncinge prea tare, Irlandezule! I-am găsit un aranjament unde câștigă aceiași bani.

– Unde?

– La câteva străzi distanță, la Clubul Kit Kat. E, oricum, mai potrivit pentru stilul ei de interpretare. Îl frecventează o societate foarte sofisticată, amatori de jazz american. Vin și mulți turiști americani. Acolo, la Kit Kat, n-o să aibă necazuri, cămășile brune nu calcă pe-acolo.

– E o speluncă! zise Keegan, acru.

– *Ja*, dar o speluncă foarte cochetă. Ce? *Stier* este sală de concerte de muzică simfonică?

– Și asta fiindcă o acuză că e evreică, zise Keegan, clătinând din cap.

– Haide, haide, Francis! Astăzi este un păcat să fii evreu în Germania. Sau comunist, social-democrat, țigan ori artist. Minoritățile sunt vinovate, cei ce-și exprimă dezacordul sunt vinovați. Nu se admite nici o disidență. M-ar putea aresta chiar și pentru simplul fapt că discut cu tine despre asta. Cum de ai ignorat realitatea?

– N-am ignorat-o, dar până acum nu m-a preocupat.

– Aha. Și așa, deodată, a început să te preocupe. *Ja*?

– Mă interesează doar fata.

Conrad clătină din cap. Se așează turcește pe sofa, lângă Keegan, cu paharul în echilibru pe genunchi. Se trase mai aproape de Keegan și-i spuse aproape în șoaptă:

– Ești o pramatie încântătoare, Keegan. Așa, din senin, ai o tresărire de conștiință în legătură cu tânăra cântăreață. Și, deodată, te simți ultragiat. *Ja*?

– E-adevărat, deodată mă simt ultragiat.

– Ce naiba, prietene, nu-nțelegi că ofensa resimțită de ei este mult mai mare decât a ta? Ofensa resimțită de ei este ură insuflată. Ură recunoscută. Aici, ordinea acceptată a lucrurilor este rasismul. În Germania, incapacitatea de a urî nu se bucură de popularitate. A nu urî înseamnă nonconformism. Suntem o societate închisă și conformismul devine obligatoriu. Liderii noștri repetă, la nesfârșit, aceleași minciuni, iar minciunile se metamorfozează într-un soi de adevăr național.

Conrad se ridică în picioare și începu să se plimbe.

– Știi cu ce m-am ocupat înainte de a ajunge – și descrise un cerc sugestiv cu mâna, arătând localul – patron de berărie? Ei? Am fost profesor. *Ja*, profesor de istorie la Universitatea din Heidelberg. Am

renunțat fiindcă profesorul este, prin firea lucrurilor, un nonconformist, o ființă răzvrătită, predispusă să se plaseze în opoziție, datorită deprinderii, vocației de a incita la discuție. Războiul a făcut imposibilă meseria mea.

– Ce legătură are războiul cu asta?

– „Mă tem că adevăratul pericol după război va fi conformismul, devenit unică virtute, iar cei ce vor refuza să se conformeze vor trage consecințele". Știi cine a spus asta?

– Nu.

– Woodrow Wilson al vostru, în ziua când a îndemnat Reichstagul american să declare război Germaniei. Wilson a înțeles că, în timpul războiului, conformismul este esențial, fiindcă patriotismul presupune conformism. Ori, conservatorii sunt, de obicei, conformiști, de unde conchidem că, pentru a fi patriot, trebuie să fii conservator. Repetă raționamentul întruna și o să-l transformi în adevăr.

– Nu-mi vine să cred că o țară întreagă înghite asemenea șopârle. Hitler nu durează mult.

– Te-nșeli, Francis. Hitler va rezista, întrucât este deja în plin război. Conrad se mângâie ușor cu palma pe creștet. Hitler arde cărțile ce nu se conformează ideilor sale. Desființează ziarele care nu-l aprobă. Îi atacă pe artiști, fiindcă artiștii gândesc, deci nu se poate bizui pe ei. Culmea este că actele acestea se săvârșesc în numele libertății și al patriotismului. Nu ești un adevărat german dacă nu crezi în nazism. Mai mult, ești considerat trădător. Un bun fascist îi urăște pe evrei. Și ce faci când urăști ceva? Hai, spune! Te descotorosești de obiectul urii.

– Și tu ești de acord? întrebă Keegan.

– Haide, haide, prietene, de ce ești atât de surprins? Weil își desfăcu larg brațele. Suntem prieteni de un an și ceva. Mi-am manifestat eu vreo opinie? Nu sunt nici erou, nici revoluționar. Sunt un laș convins. Patronez cea mai degenerată berărie din Europa. M-am îmbogățit, încurajând cele mai josnice slăbiciuni umane. Mi se pare corect cum acționează Hitler? *Nein*. Mă opun? *Nein*. Sprijin partidul nazist? Ridică din umeri. Sunt ca un fir de iarbă. Mă aplec sub viforul vremurilor. Te sfătuiesc să o uiți pe fată. Eviți o mulțime de neplăceri. Mai devreme sau mai târziu, ea va avea din nou necazuri. Așa merg aici lucrurile.

– Nu cred că vreau să o uit.

– Ai auzit-o cântând o dată, ai întâlnit-o treizeci de secunde, nu știi nici măcar unde locuiește. Și poftim, ai și ajuns să nu te mai poți rupe de ea.

– Foarte nostim.

– Dar adevărat.

– Nu simt nevoia să mi se spună ce am și ce nu am voie să fac.

Conrad ridică ușor din umeri.

– Foarte altruist. Din nefericire, nu și foarte practic în Gemania de astăzi.

– Care e adresa ei, Conrad?

Weil scoase un oftat.

– Locuiește pe Albertstrasse, la numărul 236. Și, începând din seara asta, cântă la Kit Kat. Două reprezentații, la nouă și la unsprezece.

– Mulțumesc, zise Keegan, sorbindu-și coniacul din pahar și ridicându-se.

– Te-ai ferit întotdeauna de belele, Francis. Cel puțin, de când te cunosc. De ce să le cauți acum?

– Nu mă cunoști de prea mult timp, prietene.

Keegan se întoarse la hotel, se duse la florărie și-i trimise lui Jenny Gould un buchet mare de trandafiri. Fără carte de vizită.

16

Willie Vierhaus urcă în fugă scările de la Casa Brună și străbătu grăbit holul de marmură, îndreptându-se spre biroul Führerului. În fiecare marți dimineața, la unsprezece patruzeci și cinci fix, Vierhaus îi prezenta raportul lui Hitler, ținându-l astfel la curent cu bârfele care circulau pe la reuniunile mondene și cu alte informații interesante. Întâlnirea dura întotdeauna între douăsprezece și cinci sprezece minute, adică până la ora când Hitler își lua prânzul. Când pătrunse în anticameră, secretara lui Hitler își duse degetul la buze. Avea fruntea încruntată și părea tulburată. Prin ușile capitonate, răzbătea vocea ascuțită și furibundă a lui Hitler.

– Nu vreau să mai aud nimic, ai înțeles? Nici un cuvânt. Astea-s tâmpenii, tâmpenii! Ești un idiot, Plausen! Te credeam bărbat deștept, dar ești un idiot. Idiot, idiot, idiot! Ieși afară! Te-am eliberat din funcție. Ia-ți lucrurile și cară-te.

– Da, *mein Führer. Heil Hitler.*

– Afară!

Ușa se deschise brusc și Plausen, un bărbat cu aspect de șoricel, care lucra la Serviciul de Aprovizionare, ieși în grabă. Era alb ca varul. Hitler îl văzu pe Vierhaus și-l pofti cu un gest în birou.

Vierhaus intră și ridică brațul, salutând:

– *Heil Hitler!*

Hitler schiță fără tragere de inimă un salut de răspuns, dar starea de spirit i se schimbă imediat. Venirea lui Vierhaus îi schimba întotdeauna starea de spirit. Îi plăceau la nebunie intrigile și bârfa, iar Willie Vierhaus nu sosea niciodată cu sacul gol.

– Hai, Willie, ce veşti noi ai? Înseninează-mi ziua. Până acum, a fost îngrozitoare. Să ai de-a face o dimineaţă întreagă cu idioţi ca... şi făcu un semn vag spre uşă.

– Îmi pare rău, *mein Führer*.

– Hai, dă-mi nişte informaţii picante.

Zâmbi, aşteptând.

– Ei bine, îl cunoaşteţi pe generalul Romsdorf?

– Divizia a treia. Firește, firește.

– Soţia sa, Fredie, s-a încurcat cu un dansator din compania de balet a Berlinului.

– Un balerin! exclamă Hitler, împreunându-şi cu zgomot palmele şi ducându-şi-le la buze.

– *Ja*. Nu este nici măcar solist. E în corpul de balet.

Hitler îşi înăbuşi un chicot. Apoi faţa lui deveni serioasă.

– Să nu ne creeze probleme. Romsdorf deţine un post foarte important.

– Da, *mein Führer*.

– Ca să nu mai spun că Romsdorf se fudulește cu virilitatea lui.

Hitler îşi înăbuşi un alt chicotit.

– Da, *mein Führer*.

– De fapt, şi Hitler chicoti mai tare, îşi închipuie că mor cucoanele după el.

Vierhaus se simţi dintr-odată în largul lui şi râse împreună cu Hitler.

– Vai de capul bătrânului Romsdorf, spuse Hitler. Mi-e milă şi de bietul balerin. După ce va afla generalul, tânărul va fi expediat direct la Dachau. Ei? Alte noutăţi?

– Săptămâna trecută a fost, din păcate, destul de anostă. Circulă obişnuitele zvonuri despre Röhm care se comportă din ce în ce mai penibil. Relatări scandaloase despre slăbiciunea lui pentru băieţi. Se pare că a devenit şi mai deşucheat. Şi, după cum am auzit, bea mai mult decât înainte.

– E beţiv şi poponar de când îl ştiu, ripostă Hitler.

Năravurile lui Ernst Röhm erau, într-adevăr, renumite, dar comportamentul său politic îl ofensa profund pe Hitler. Îşi chemase din America de Sud prietenul din perioada Puciului de la Berărie şi îl numise

șeful cămășilor brune, unul dintre cele mai importante posturi din Germania, dându-i puteri depline, ca să se ocupe de comuniști și de evrei. Röhm voia însă mai mult. Acum sfida autoritatea lui Hitler. Își trâmbița intenția de a candida la postul de președinte al Germaniei, ceea ce constituia un afront perfid la adresa mentorului său.

– Problema e că... începu Vierhaus.

– Problema e că SA are șase sute de mii de membri! urlă Hitler și glasul i se ridică brusc, devenind aproape țipăt.

Își împinse furios capul înainte, gata parcă să muște, respiră adânc și începu să se plimbe. După câteva momente de tăcere, continuă cu glas aproape șoptit:

– Deocamdată, manevrez doar cu ajutorul gărzii mele personale, Willie, dar va mai trece un an înainte ca *Schutzstaffel* să capete forța necesară pentru a rezolva definitiv problema. Își agită din nou mâna: Știu, știu, încă un an și SS-ul va ajunge foarte puternic. Se opri și se aplecă spre Vierhaus, îngustându-și ochii. Vom distruge detașamentele SA când trupele mele le vor întrece în forță. E singura cale de a trata cu Röhm și cu haidamacii săi.

– Da, *mein Führer*.

– Îți mulțumesc însă pentru că mi-ai spus. E bine să mă țin la curent cu... perversiunile sale.

Expresia i se schimbă din nou, radical. Trăsăturile i se destinseră. Își vărsase focul.

– Așa, zise amabil. După câte înțeleg, cel care l-a dat în gât pe Reinhardt e omul tău de la ambasada americană.

– Da, *mein Führer*. E portar. De fapt, un *Judenhascher*, dar un om de mare încredere.

– Heinrich e puțin afectat, zise Hitler, ocolind biroul, cu mâinile împreunate la spate. I-ar plăcea să-și atribuie meritul pentru întreaga afacere. Îl irită faptul că dispui de *Judenhascher* și agenți speciali care lucrează pentru dumneata.

– S-a plâns cumva, *mein Führer*?

– Nu, nu, nu, nu, bineînțeles că nu, răspunse Hitler, îndepărtând sugestia cu o mișcare a mâinii. Heinrich nu-i un prost. Știe că mie mi-a venit ideea de a organiza mica ta unitate.

În realitate, Vierhaus se prezentase la Hitler cu propunerea de a forma o unitate de elită în interiorul SS-ului, însă colaboratorii apropiați ai lui Hitler se deprinseseră cu obiceiul Führerului de a-și atribui sieși ideile bune. La început, Hitler tratase problema ca pe o glumă, însă în cele din urmă pusese la dispoziția lui Vierhaus un mic buget și-i permisese să instruiască cinci oameni. Vierhaus reușise, recrutând informatori și câțiva servitori, să-și extindă unitatea la douăzeci și cinci sau treizeci de oameni.

El inaugurase practica de a folosi germani cu sânge amestecat – de obicei o optime sau o șaisprezecime evrei – ca agenți, promițându-le că-i scapă de persecuții, dacă se dovedesc utili. Cunoscuți sub numele de *Judenhascher,* vânători de evrei, agenții lui Vierhaus erau întrebuințați frecvent pentru a aduna informații despre alți evrei. Vânătorii de evrei își petreceau adesea săptămâni întregi cercetând atent documente de familie. Ei căutau să depisteze în arborele genealogic al suspecților o străbunică sau un văr de-al doilea cu o urmă de sânge evreiesc. Vierhaus transmitea rapoartele SS-ului, iar dosarele cu informații se îngroșau zi de zi, așteptând ca mintea sinistră a lui Himmler să le folosească.

Hitler râse și izbi cu palma în masă.

– Știi ce-mi place la tine, Willie? Ești un om practic. Hai, mai spune-mi. Ai fost de față la interogatoriul lui Reinhardt?

Vierhaus confirmă, înclinând capul.

– Ce ne-a spus? Ce știe despre Crinul Negru?

– Pretinde că nici măcar n-a auzit de o asemenea organizație.

Sună telefonul. Hitler se repezi și-l smulse din furcă. „Nu, nu, nu!" zbieră el și trânti telefonul la loc, apoi se întoarse brusc spre Vierhaus.

– E un mincinos! mugi el și fața i se congestionă. Izbi cu pumnul în masă. Bineînțeles că știe! El a contribuit la crearea ei! Respiră adânc, se calmă, apoi începu să-și bată obrazul cu arătătorul. E important să zdrobim aceste organizații rapid, Willie, și să-i nimicim pe fanatici. Fanatismul e contagios. Lichidarea organizației va constitui prioritatea priorităților pentru dumneata. Distruge-i. Distruge Crinul Negru.

– Dar nu-i sarcina Gestapoului, *mein Führer?*

Hitler își agită ca un disperat mâna prin fața lui, scuturând din cap în timp ce vorbea:

– Göring are alte griji. Dumneata nu te ocupa de politică.

– Da, *mein Führer*. Reinhardt mi-a spus ceva interesant. Americanul de care v-am vorbit, Keegan.

– *Irlandezul?*

– Irlandez american. După cât se pare, adjunctul ambasadorului Wallingford a încercat să împrumute de la Keegan avionul pentru a înlesni evadarea lui Reinhardt, dar a fost refuzat.

– Aha! Intuiția dumitale în privința lui este probabil corectă.

– M-am decis să am o discuție cu Keegan astăzi, dis-de-dimineață. Este un cinic perfect și am sentimentul că nu e mulțumit de felul în care merg lucrurile în America. Nu are încredere în bancheri și în oamenii de afaceri. După cum afirmă el, aceștia sunt singurii care au avut de câștigat de pe urma războiului.

– E adevărat. Foarte adevărat, zise Hitler, subliniindu-și acordul prin câteva mișcări bruște ale capului. Ce ți-ai propus în legătură cu Keegan?

– Nu m-am hotărât încă. Este deosebit de bogat și foarte independent. Cunoaște o groază de lume – diplomați, militari, oameni din guvern, membrii familiilor regale de aici și din Anglia. Dacă ar avea simpatie pentru viziunea dumneavoastră, *mein Führer*, l-am putea folosi în multe feluri. Cunoaște secretele protipendadei – cine e vulnerabil la șantaj: homosexuali, faliți, oameni influenți, al căror nivel de trai depășește conturile lor din bancă.

– Sunt de acord. Însă vezi cum tratezi cu el. Să nu te-ncrezi niciodată în americani. Sunt prea idealiști.

– Da, *mein Führer*.

– Ce-mi spui de *Siebenundzwanzig?*

– Pregătirea lui merge foarte bine. Ludwig îmi raportează că este un elev excelent. Învață repede. Întâmplător, încerc ceva – o mutare puțin cam vicleană.

– Nu mă îndoiesc, și Hitler îl privi malițios. La ce m-aș putea aștepta de la dumneata?

– Am mai introdus un elev la cursul de pregătire al lui Swan. Swan habar nu are, firește. Va fi înlocuitorul său, în caz de accident sau dacă e prins. Swan crede că noul elev se pregătește pentru o misiune diferită. Ne va da posibilitatea să-i comparăm.

– Nu e nevoie să-ți mai spun cât de precaut se impune să fii cu Douăzeci și șapte, zise Hitler, iar trăsăturile feței lui se aspriră. Swan este o achiziție extraordinară, dar riscăm să-l pierdem, dacă îl decepționăm – sau dacă ajunge să creadă că nu avem deplină încredere în el.

– Am reținut recomandarea, *mein Führer*. Am să mă duc să vizitez personal tabăra.

– Foarte bine. Aștept cu nerăbdare să-ți ascult raportul. Ai pus la punct detaliile operațiunii?

– Voi fi gata în momentul când Swan își va termina pregătirea.

– Excelent. Sunt mândru de dumneata, Willie.

– Mulțumesc, *mein Führer*.

– Și, Willie, nu uita. Ridică un singur deget. Crinul Negru.

– Da, *mein Führer*. *Heil Hitler*.

– *Heil Hitler*.

17

Swan zbura nebunește la vale, pe partea abruptă a muntelui, iar vântul îi vâjâia asurzitor în urechi. Își controla perfect coborârea care semăna mai mult cu o săritură de pe stâncă. Nu lua în seamă primejdiile traseului, extrem de înclinat, nu observa frumusețea Alpilor și ignora durerea produsă de efort la gambe, coapse și umeri. Concentrarea lui era desăvârșită. Privirile se focalizau la circa treizeci de metri înainte, mereu atent la pistă, pentru a descoperi bolovanii, arbuștii și obstacolele mascate de zăpada adâncă. Dacă percepea vreun pericol, își modifica traseul doar atât cât era necesar ca să-l evite, dar fără să-și reducă viteza. Schiurile spulberau zăpada, în formidabila cursă contra unui cronometru din mintea sa.

La vreun kilometru depărtare, aproape de poalele muntelui, stătea cufundat în zăpadă până la genunchi un bărbat înalt – avea aproape un metru nouăzeci – chel, cu o față prelungă, triunghiulară și ochi scrutători, deschiși la culoare. Era musculos, îmbrăcat într-un echipament alb de camuflaj, și cerceta cu binoclul versantul piscului Hummel. Bărbatul bronzat, datorită orelor petrecute pe munte, era într-o formă fizică excelentă. Purta o singură emblemă pe beretă, vulturul SS, din argint. Deodată, binoclul lui se opri puțin și căută câțiva centimetri mai sus. Îl găsi. Schiorul părea un grăunte minuscul, coborând fulgerător coasta.

– E acolo, zise el. Cam la jumătatea drumului. Doamne Dumnezeule, cred că are șaptezeci de kilometri la oră.

Vierhaus urmări cum grăuntele parcurgea furtunos versantul abrupt și sterp al piscului, apoi își reglă binoclul, apropiind imaginea. Prin

lentile, vedea cum sportivul îmbrăcat în negru gonea la vale, fără să vireze, iar zăpada se stârnea ca un vârtej în urma sa.

– Sper să nu se rănească, zise Vierhaus.

– Imposibil, spuse masivul ofițer SS Swan nu se va răni niciodată. Swan nu va avea, nu va admite niciodată vreun accident.

– Tipul nu-ți place, așa-i, Ludwig? zise Vierhaus.

– La drept vorbind, nu prea văd ce să-mi placă sau să-mi displacă la el. E un tip singuratic. Nu stă niciodată la o bere cu noi, seara. E politicos cu profesorii și cu ceilalți elevi, dar atât. S-a consacrat în întregime realizării perfecțiunii.

Ludwig își luă pentru o clipă binoclul de la ochi.

– Însă are mare talent de actor. S-a deghizat și a păcălit de trei sau patru ori întregul personal.

– Chiar așa? zise Vierhaus.

Ludwig își ridică din nou binoclul.

– Ba chiar poate să fie de-a dreptul fermecător, când nu este el însuși, adăugă Ludwig.

Sigur pe sine, coborând ferm în linie dreaptă, schiorul ajunse la capătul pantei abrupte și dispăru printre copacii de la poale.

– Ai ales perfect locul pentru antrenament. De ce ai optat pentru Dolomiți?

– Mai ales datorită zăpezii. Munții sunt acoperiți cu zăpadă în tot cursul anului, iar locul este izolat. N-ai cum să nimerești din întâmplare la tabăra asta. Locuitorii din Millstadt presupun că suntem un punct de graniță. Italia e doar la douăzeci-treizeci de kilometri depărtare.

– Satul pare plăcut.

– Foarte ospitalier și complet izolat.

– Spune-mi mai multe despre Swan, zise Vierhaus.

– E cel mai bun elev pe care l-am avut până în prezent, spuse masivul instructor SS. Un bărbat deosebit de inteligent. Îi spui o dată un lucru și l-a și reținut. Stăpânește impecabil ceea ce l-am învățat eu și cei cinci instructori ai mei.

– Crezi că instrucția e încheiată?

Ludwig se gândi o clipă la întrebare. Vierhaus îl recrutase pe colonel de la SD, serviciul secret de informații al SS-ului, unde îl consideraseră prea înalt pentru a fi un agent de teren eficace. O pierdere nefericită

pentru SD, fiindcă Ludwig era unul dintre oamenii cei mai pătrunzători pe care-i întâlnise. Absolvise cu brio Universitatea din Berlin și era un excelent cunoscător al firii umane. Vierhaus îi încredința agenții recrutați de el și colonelul avea însărcinarea să-i instruiască sau să-i elimine. Ludwig crease un program epuizant din punct de vedere fizic și psihic, un program conceput să-i pună la grea încercare chiar și pe cei mai tari oameni.

– Probabil, rosti în fine Ludwig. Poate ar fi bine să mai stea puțin. Ca să mă asigur că este pregătit perfect. În definitiv, noi am programat inițial cursul pe durata unui an. De-abia s-au scurs șapte luni.

– Nu ne zorește nimeni, zise Vierhaus. Pregătit pentru orice însărcinare, înțelegi, Ludwig? *Orice* însărcinare! Trebuie să se descurce cu ușurință în orice împrejurare. Ce-mi poți spune despre atitudinea lui, în general, față de situații neprevăzute?

– E rece ca un aisberg. Nu-l tulbură nimic. A supraviețuit trei săptămâni singur, în munți, unde l-am lăsat liber, doar cu armele lui. Cred sincer că Swan *a câștigat* în greutate acolo.

– Arme?

– E un țintaș remarcabil și mânuiește cuțitul ca un artist de circ. Ashita, instructorul din Okinawa, afirmă că Swan este cel mai bun elev de jujitsu pe care l-a avut până acum. Tipul are mâini de oțel.

– Va ucide când va veni momentul?

– Cât ai clipi din ochi. E în stare să o ucidă chiar și pe maică-sa, dacă i s-ar părea necesar.

– Interesant. Și, crezi că va executa ordinele, singuraticul ăsta?

– Nu va precupeți nimic pentru a-și îndeplini misiunea. Explicația: s-a transformat într-o mașină.

– Și lucrurile acelea, care nu se pot învăța?

– Este șiret, ingenios, iute, periculos. Un mincinos abil. Și, cum am mai spus, un adevărat actor. Destul de paranoic pentru a-și lua măsurile de precauție necesare. Și, ați văzut mai înainte, este un schior de mare clasă, care nu cunoaște frica. O achiziție formidabilă, *Herr Professor*.

– Și celălalt? Kraft?

– Are și el calități. E capabil să ucidă cu sânge rece, dar n-are imaginația lui Swan. În unele domenii, pare aproape la fel de bun ca Swan.

– Cum stă cu șiretenia?

– Șiretenia? Nu se ridică la nivelul lui Swan. Să vă dau un exemplu. Le-am propus o temă să arunce în aer un depozit păzit strașnic. Au fost prinși trei dintre oamenii care încercau să pătrundă în obiectiv, dar Swan nu s-a apropiat de clădire. Cel puțin, noi nu l-am văzut. Apoi a venit la mine și mi-a spus să chem gărzile de pe poziție, fiindcă depozitul o să sară în aer. Peste două ore, buum! Sărise. Se pulverizase!

– Cum a procedat?

– A folosit un șobolan-bombă.

– Adevărat? spuse Vierhaus cu surprindere.

– Știți ce e un șobolan-bombă?

– Am auzit cândva, spuse Vierhaus după o clipă.

– A intrat în canalul de scurgere, s-a târât sub clădire și a instalat cursa. A folosit brânză Limburger, ca să fie sigur că șobolanul îi simte mirosul. Cursa a funcționat ca vrăjită.

– Dar ceilalți cursanți? Promite vreunul la fel de mult ca Swan?

Aplecat înainte, cu genunchii îndoiți ca să-și mențină viteza, Swan țâșni din desișul de pini de la poalele muntelui și se îndreptă neauzit spre ei.

– *Nein*. Sunt buni, dar nu-l egalează pe cel ce se-ndreaptă spre noi. Profesore, este înspăimântător de eficace.

– Te sperie, Ludwig? întrebă într-o doară Vierhaus.

Colonelul Ludwig zâmbi și dădu din cap.

– Nu mă sperie nimeni, profesore. Eu am biruit de mult și definitiv orice spaimă. Nu, însă mă uimește. La o săptămână după ce a venit aici, am înțeles că tratamentul de desensibilizare propus de noi e complet inutil pentru el. Oh, Doamne, ar fi putut să dea lecții! Este ofițerul perfect pentru SD. Orice *ar avea de gând* Führerul, ăsta *e* omul lui.

– Ți-ar plăcea să te-nfrunți cu el?

Câteva clipe, Ludwig îl privi pe Vierhaus, amuzat și ironic, apoi dădu ușor din cap.

– *Ja*. Ar fi o confruntare interesantă. Capacitatea sa de a se concentra asupra unui singur obiectiv, de a lua hotărâri fulgerătoare, bazate pe cunoaștere, instinct *și* logică și de a reacționa imediat e de-a dreptul fantastică. Majoritatea celor din meseria noastră acționează visceral și logica este rareori prezentă.

– Învață din greșelile lui?

– Swan nu comite greșeli.

– Ludwig, care sunt slăbiciunile lui?

– Singura slăbiciune pe care i-am depistat-o este nerăbdarea. Când învață ceva, vrea să încerce singur imediat.

– Hmm! Să nu devină o problemă serioasă. Omul va fi ținut în rezervă ani de zile, probabil, înainte de a trece la acțiune.

– Atunci, încercați să găsiți alte modalități de a-i umple timpul. Îi place pericolul.

Vierhaus începu să chicotească.

– Am spus ceva caraghios? întrebă Ludwig.

– Nu. Mă gândeam să nu-l fi *supra* antrenat. Ar fi culmea ironiei.

– Imposibil, *Herr Professor*, răspunse Ludwig. Kraft și ceilalți trei pe care-i pregătim aici reprezintă speranțe autentice, dar au nevoie de doi sau trei ani ca să atingă nivelul lui Swan și, la vremea aceea, numai Dumnezeu știe cât de bun va deveni Swan.

– Te felicit, colonele, zise Vierhaus, strângând mâna bărbatului înalt. Faci o treabă minunată. Ei, și acum ce urmează?

– Un concurs.

– Concurs?

– Da. Îi voi pune pe Swan și pe Kraft să-și măsoare puterile într-o cățărare și coborâre foarte dificile.

– De ce?

Ludwig ridică din umeri.

– Vreau să văd cine se întoarce primul. Să-i observ cum reacționează într-o situație de confruntare sub stres real. Există lucruri pe care instruirea n-are cum să le simuleze. Concursul va fi concludent.

– Dar periculos, colonele. Instruirea a fost excelentă, după cum îmi dau eu seama, și mă tem ca ei să nu fie *prea* dornici să câștige. Dacă își asumă riscuri inutile?

– De acord, spuse Ludwig zâmbind, dar și asta face parte din pregătire, profesore: le testăm capacitatea de judecată. Va fi, cu siguranță, deosebit de interesant, nu credeți?

– Puțin cam diabolic.

– Aa, da!

– Ei știu ceva despre întrecere?

– Ei nu știu niciodată nimic dinainte, profesore. Surpriza e un element important în cursul de instruire.

– Oare Swan bănuiește că îl pregătești pe Kraft ca dublură a lui?

– Numai Dumnezeu știe ce bănuiește sau ce gândește el.

Swan parcurse în viteză ultima jumătate de kilometru. Frână brusc, printr-o cristiană, la câțiva centimetri în fața lui Vierhaus și a lui Ludwig. Aburul respirației îi ieșea egal, lin, printre buze. Ramele ochelarilor de protecție și gulerul hanoracului erau acoperite de gheață. Își săltă ochelarii pe frunte și salută, înclinând capul. Vierhaus își dădu seama că îl vede pe Swan nedeghizat pentru prima oară. Avea părul lung, de culoarea paiului și își lăsase o barbă mare. Ochii albaștri ca peruzeaua, privirea intensă, ca a unui uliu. Nu purta căciulă. Noduri mici de gheață se topeau și străluceau în pletele lui lungi și în barbă.

„Frumos diavol", gândi Vierhaus.

– *Herr Professor*, mă bucur că vă revăd. A trecut ceva vreme.

– Și eu mă bucur, colonele Swan, răspunse Vierhaus, strângându-i mâna. A fost o demonstrație impresionantă.

– *Ja*. Cred că sunt cu aproape o secundă și jumătate sub ultimul meu record.

Ludwig își privi cronometrul.

– Exact cu 1,2 secunde, zise el, râzând. Dacă o să cobori și mai repede, Swan, vom fi nevoiți să te înzestrăm cu aripi.

– M-am gândit să luăm cina la hotelul meu... numai noi doi, propuse Vierhaus.

– Sunt obligat să te refuz, Willie, replică Swan. Urmează două zile foarte dificile și vreau să mă păstrez în formă maximă.

– Oh? Dar de ce? întrebă Ludwig cu nevinovăție.

– A sosit momentul meciului dintre Kraft și mine, așa-i? răspunse Swan. Nu-mi pot permite să mă distrez.

Și se îndreptă râzând spre cabana de la poale.

– De unde a știut? întrebă Vierhaus. Credeam că va fi o surpriză.

– *Ja*, răspunse Ludwig, vizibil iritat. La fel am crezut și eu.

Cabana mică de la poalele muntelui, cu două dormitoare, o bucătărie și un living spațios, era centrul de planificare și lectură. O hartă

pătrată, cu latura de doi metri, harta detaliată a zonei respective, acoperea în întregime unul din pereți.

Kraft era mai scund decât Swan, dar mai voinic, cu grumaz de taur și bicepși puternici care îi umflau tricoul de bumbac. Nu purta barbă, nici mustăți și avea părul negru tuns la piele. Stătea foarte drept, într-un contrast izbitor cu Swan, care se instalase nonșalant pe scaunul lui. Kraft renunțase la cariera promițătoare de schior olimpic și se înrolase la cele Șase Vulpi. Fusese un student excepțional și vorbea fluent engleza, franceza și italiana.

Swan își ignora adversarul. În schimb, îl privea pe Ludwig cu ochii îngustați și asculta atent ceea ce spunea tutorele său, cântărind fiecare cuvânt.

– Iată în ce constă exercițiul, îi anunță Ludwig. Veți escalada versantul piscului Hummel pe aici, zise, arătând cu o baghetă locul de unde urma să înceapă exercițiul și traseul posibil. Urcați pe panta de vest, care are aproape o mie o sută de metri, apoi traversați aici, spre versantul din spate și coborâți pe panta opusă. Obiectivul este aducerea stegulețului plasat la poalele muntelui.

Ridică un mic drapel nazist roșu, cu o zvastică neagră în centru.

– Se mai punctează și altceva în afară de viteză? întrebă Kraft.

– Obiectivul este recuperarea steagului, repetă Ludwig. Aveți cincisprezece minute pentru studierea hărții. Asta-i tot. *Heil Hitler.*

– *Heil Hitler,* răspunseră la unison cei doi bărbați, ridicându-și brațele.

Ludwig și Vierhaus părăsiră cabana. Swan și Kraft studiară în tăcere harta; Kraft scrise grăbit ceva, în timp ce Swan stătea în picioare lângă ea și o privea fără nici o expresie. „Exercițiul ăsta este un joc de șah, își spuse Swan. Un joc de șah foarte periculos." Versantul din spate era un ghețar format din zăpada ce se topea în după-amiezele calde de august și îngheța din nou noaptea.

Existau două trasee pentru coborârea povârnișului. Cel de pe latura de vest a ghețarului era mai rapid, dar mult mai periculos, cu o zonă înțesată de copaci prăbușiți, care se întindea pe aproape jumătate din lungimea lui. Pârtia dinspre răsărit avea doar câteva porțiuni mici cu arbori prăbușiți și un prag natural la jumătatea pantei care întrerupea coborârea. Cele două trasee se întâlneau cam pe la jumătatea versantului. După aceea venea o pistă rapidă până jos – floare la ureche.

Trebuia, așadar, să optezi fie pentru coborârea riscantă pe peretele vestic, fie pentru traversarea culmii pe pârtia estică. Opțiunea avea o importanță capitală.

Obiectivul enunțat de Ludwig suna foarte simplu – recuperarea steagului. Operațiunea nu constituia un test al curajului, ci unul de îndemânare, inteligență și viteză.

Se concentră asupra hărții. Deoarece se cățărau pe panta vestică, el trebuia să traverseze ghețarul, ca să ajungă la pârtia estică de coborâre. O misiune primejdioasă în sine. Un singur pas greșit și plonjai în gol de la o înălțime de aproape cinci sute de metri. Era moarte sigură. Ludwig născocise o întrecere diabolică.

– Hei, Swan, îți urez noroc. Să câștige cel mai bun, spuse Kraft, întinzându-i mâna.

– O să câștige sigur cel mai bun, zise Swan, fără să-l privească.

Nu dădu atenție mâinii întinse a lui Kraft, se întoarse brusc și ieși din cabană.

Pe la amiază, Swan ajunsese pe creasta versantului din spate al piscului Hummel. Potrivit calculelor sale, avea un avans de două sau trei minute față de Kraft. Pierdu treizeci de secunde, cercetând valea cu privirea și concentrându-se asupra configurației hărții pe care și-o întipărise în minte. Piscul Hummel se profila undeva spre est, pe când pârtia vestică, cea mai periculoasă din cele două, începea numai la cincizeci de metri distanță, pe buza muntelui. Traversarea ghețarului prin spate era prostie curată. Intervenea și un alt factor, vântul, care urla turbat în jur, înălțând vârtejuri de zăpadă. Însă dacă ocolea prin partea din față a crestei, putea să ajungă pe versantul celălalt lunecând pe zăpadă bună. O traversare de aproximativ două sute de metri, aprecie Swan, iar Kraft îl prindea din urmă. *Recuperați steagul*. Singura instrucțiune primită de la Ludwig. Se puse în mișcare și lunecă în jurul părții din față a piscului, îndreptându-se spre pârtia estică, aplecat pe schiuri. Vântul violent îl izbea în spate și îl împingea spre țintă. Îl va forța pe Kraft să aleagă coborâșul periculos de pe panta vestică. Grăbi traversarea crestei, vira brusc de-ndată ce ajunse pe versantul de est și ocoli piscul, ducându-se spre povârnișul din spate. Se opri foarte aproape de o zonă râpoasă, presărată cu arbori prăbușiți.

Stătea pe un mic pinten, exact deasupra pârtiei care brăzda coasta gheţarului. Studie câteva clipe traseul, privind cum vântul mătura zăpada de pe vârful înghețat. „Zăpada e bună, gândi" el. Gheţarul de sub el acoperea aproape întreaga suprafaţă a muntelui. Gheaţa strălucitoare se topea, brăzdată de fisuri înguste, adânc săpate de şuvoaiele produse de dezgheţ.

Swan privi piscul Hummel, care se înălţa la treizeci şi ceva de metri deasupra lui. Sub vârful muntelui, se formase o ciupercă de zăpadă enormă şi periculoasă. De pe pălăria ei zdrenţuită curgeau şuvoaie de zăpadă topită care brăzdau adânc partea înghețată a muntelui. În masiva proeminenţă de zăpadă se vedeau ici şi colo crăpături adânci.

„În curând, se va produce o avalanşă", se gândi Swan.

Privi spre vest. Poteca naturală cobora abrupt, aproape vertical printre copaci. Exact sub Swan, pârtia aleasă de el era presărată ici şi colo cu copaci piperniciţi. O pistă mai lentă, dar mai sigură. Privi cu coada ochiului spre partea îndepărtată a gheţarului şi-l văzu pe Kraft care ajunsese în pisc la numai câteva secunde după el. Kraft avea cale liberă spre coborâşul mai rapid, mai periculos. Se va lăsa tentat? Sau va pierde un timp preţios, urmărindu-l pe Swan spre partea de răsărit a povârnişului?

„Va acţiona numai din instinct", gândi Swan. Kraft îşi stabilise planul de acţiune înainte de a ajunge în vârf, bazându-se pe studierea hărţii. Acum era încolţit. Nu-şi putea permite să traverseze râul de gheaţă topită care îi despărţea. Va coborî pe partea vestică, n-avea încotro. Şi, în timp ce Swan îl urmărea, Kraft se săltă în beţe, vira şi se lansă pe pârtia vestică. Fatală decizie!

Imediat, Swan îşi făcu vânt şi sări peste marginea pragului, pornind vijelios pe pârtia estică. Sub el se întindea un traseu drept, până la mijlocul pantei abrupte; apoi o îngrămădire de bolovani forma un pervaz ce se întindea de la est la vest, intersectând muntele pe la mijloc. Plonjă spre pervaz, fiind perfect conştient că, pe partea opusă a gheţarului, Kraft îl devansase cu câteva secunde. În dreapta lui, stâncile colţuroase rămâneau în urmă, cu o viteză ameţitoare. În timp ce sărea şi se năpustea pe pârtia îngustă, căuta încordat să descopere porţiunile de gheaţă care l-ar fi putut răsturna. Departe, în stânga, vedea cum Kraft, cu un avans de câteva secunde faţă de el, zbura nebuneşte pe pârtia

primejdioasă din vest, luptându-se cu vântul. Swan ajunse la prag, execută o cristiană și se opri.

Kraft își continua goana, dar curând avea să ajungă la o porțiune plată a pârtiei. Trebuia să parcurgă ultimii treizeci și ceva de metri pe gheţar, ca să ajungă la panta finală. Observă cum Kraft își încetinea coborârea, pe măsură ce se apropia de râul de gheață. „Va fi nevoit să se oprească un moment, pentru a studia deplasarea gheții, gândi Swan. Nu-i destul de idiot ca să o traverseze orbește." Swan băgă mâna în jachetă și scoase un revolver Luger. Se întoarse, ochi spre zăpada agățată de vârful muntelui și trase un foc, încă unul și încă unul...

Sub el, Kraft se răsuci lateral și se sprijini de munte, fiindcă simțea cum schiurile trepidează pe zăpada zgrunțuroasă de la marginea gheţarului. Se opri la mică distanță de zona întesată de copaci prăbușiți. Valea se întindea cam la trei sute de metri sub el. Își pierduse suflul, iar ochelarii de protecție se aburiseră. Îi dădu jos și studie deplasarea gheţarului.

Apoi auzi o împușcătură. A doua. A treia. Se uită spre vârful muntelui. Ce dracu-l apucase pe Swan?

Atins de vibrațiile produse de împușcături, uriașul bloc de zăpadă de pe piscul Hummel începu să geamă și să se clatine în bătaia vântului. Crăpăturile se lărgiră și detunară ca o rachetă. Șubrezită, marea ciupercă de zăpadă se desprinse brusc. Valul de zăpadă, de trei metri grosime și cincizeci de metri lățime, se prăvăli dintr-odată și porni vuind la vale.

Swan își făcu vânt cu bețele, sărind de pe prag și năpustindu-se pe panta largă. Aplecându-se mult înainte, cu genunchii îndoiți, mână nebunește la vale, urmărit de zidul de zăpadă, virând, îndepărtându-se de gheţar și menținându-se pe muchia zonei de copaci prăbușiți din partea de est.

Kraft aruncă o privire spre valul bubuitor de zăpadă care venea după el. Prins în capcană, fu obligat să ia o hotărâre rapidă. Schiurile sale scrâșneau pe crusta zgrunțuroasă a albiei gheţarului, în timp ce cobora chiar pe muchia prăpastiei. Reușise aproape să traverseze când schiurile îi fugiră de sub el. Căzu. Încercă cu disperare să se agațe de o ridicătură, de o fisură, de ceva care să-i oprească alunecarea spre marginea stâncii. Degetele i se înfipseră în gheață. Muchiile ascuțite îi sfâșiară mănușile și-i spintecară degetele, dar până la urmă reuși să se prindă de o crăpătură

din gheață și să-și stopeze prăbușirea. Își ridică îngrozit privirile. Valul de zăpadă trecu furios peste el, îi umplu gura, îl orbi și-l târî spre prăpastie. Pierdut în torentul de zăpadă, Kraft plonjă trei sute de metri în golul văii.

Swan nu se mai uită în spate. Auzi cum avalanșa urla înspăimântător hăituindu-l, dar continuă să coboare, sporindu-și viteza și căutând cu ochii obstacolele. Zbură pe ultima pantă ca o rachetă, îndreptându-se spre poalele muntelui. Din cauza vitezei ametitoare, risca să piardă controlul asupra schiurilor, însă mână din ce în ce mai repede, folosindu-și toate fibrele musculare ca să nu cadă. Nu se gândi la avalanșa care venea după el. Continuă, pur și simplu, coborârea în forță...

Swan își scoase ochelarii, îi lăsă în jurul gâtului și-și scutură zăpada din coama blondă. Clipind în lumina strălucitoare a soarelui, cu ochii arzând de surescitare, spuse:

– Dumnezeule, ați văzut ce s-a-ntâmplat? Am fost doar cu patru-cinci metri în fața alunecării de zăpadă. Privi înapoi spre coasta muntelui. Unde este Kraft? întrebă el.

– N-a reușit să scape, spuse Ludwig fără emoție. Avalanșa l-a înghițit. S-a prăbușit pe versantul vestic.

– Ce păcat! zise Swan. Băiat bun Kraft, dar n-ar fi trebuit să aleagă panta de vest. În nici un caz.

– Ce vrei să spui? întrebă Vierhaus.

– Era prea imprevizibilă, răspunse Swan. Când soarele dogorește, zăpada de vară devine instabilă. Un vânt puternic putea oricând să o urnească din loc. În plus, coborâșul însuși era prea riscant. A comis o gravă eroare de judecată. Indicația dumneavoastră era să recuperăm steagul, nu să ne găsim moartea.

– De aceea ai ales versantul de est? întrebă Ludwig.

– Da. E destul de periculos, dar nu mortal. Am avut misiunea să ajung pe culme, apoi să cobor în plină viteză și să-l înfrâng pe Kraft. Nu mi s-a cerut să-mi jertfesc viața. Martirii nu câștigă războaie, domnilor. Sunt numai figuri frumoase în cărțile de istorie. Kraft a comis o fatală eroare de judecată. Mi-am propus să-i exploatez greșelile, nu să mă preocup de soarta lui.

– Mi s-a părut că aud împușcături de pistol cu puțin înainte de declanșarea avalanșei, spuse Ludwig.

– Zău? spuse Swan. Probabil de la blocul care se rupea. A detonat ca o explozie.

Își descheie hanoracul.

– Am avut misiunea să iau steagul aflat pe linia de sosire, colonele, zise el scoțând drapelul de sub jachetă și, împăturindu-l cu grijă, i-l înmână lui Ludwig.

– Complimentele mele, domnule.

– Mai aveți și alte întrebări în legătură cu măiestria lui Swan? întrebă Ludwig.

– Nu, spuse Vierhaus. Nici o întrebare. Dar vreau să-i dai obiectul acesta.

Îi dădu lui Ludwig o brichetă Dunhill subțire, din aur masiv, lungă cam de opt centimetri. Avea laturile netede, iar pe capac un minuscul cap de lup lucrat de mână, mascota SS.

Ludwig își plimbă degetul mare pe suprafața brichetei. Ce voluptate să o atingi!

– E premiul pentru absolvirea cursului, spuse Vierhaus. Spune-i să o păstreze permanent la el. Ca să-i amintească cine este.

– Așa. Acum credeți că e pregătit?

– *Oh, da*, spuse zâmbitor Vierhaus. Cred că este pregătit.

Cartea a doua

„Parcele îi conduc pe cei puternici,
Și îi târăsc pe cei slabi."

SENECA

18

Ședea pe un scaun înalt în colțul scenei mici, sub lumina pastelată a unui reflector. Un pian, un saxofon tenor și un contrabas creau un fundal sonor subtil, deși vocea ei impresiona și fără acompaniament. Cântecele sale erau improvizații, nu cereau aranjamente orchestrale elaborate. Luminile se stinseră în micul club. Prezentatorul o anunță, urmă un arpegiu la pian, lumina discretă se micșoră treptat, iar ea începu să cânte:

N-am nimic de arătat,
N-ai ce să privești.
Îmi place să trăiesc,
Mă bucur că tu ești
Omul dorit
Și că mă iubești
Ce bine e!

Cânta în engleză și accentul îi sporea forța de seducție.

După câteva note, Jenny Gould fermecase auditoriul.

Keegan se așeza la aceeași masă în fiecare noapte și rămânea acolo ore în șir. Îi trimitea zilnic un buchet enorm de trandafiri, fără carte de vizită, și spera că, mai devreme sau mai târziu, ea va face legătura între flori și americanul smintit care venea noapte de noapte și-i urmărea toate spectacolele – dar ea îl ignora. În cele din urmă, încercă să-și aranjeze o întâlnire, însă impresarul îl avertiză că ei nu-i plac americanii. Keegan nu mai fusese respins atât de categoric de nici o femeie, iar indiferența ei îl descurajă atât de tare, încât nu mai frecventă clubul.

Iarna ce se apropia deveni iarna nemulțumirii sale. Fu o iarnă blândă, iar Keegan își petrecu majoritatea timpului în sudul Franței, într-un orășel numit Grenois. Hotărâse să ducă acolo, la iernat, unul dintre caii săi de curse, o iapă pe care voia să o pregătească pentru sezonul de vară de la Longchamp. Iapa se comportase promițător pe hipodromurile americane, în cursele cailor de doi ani, și acum Keegan voia să o vadă de ce este în stare pe circuitul european. Alouise Jacquette, pe scurt, Al Jack, era din Larose, ținutul Delta, din Louisiana. Delta își dobândise faima prin alergările hipice pe un traseu de patru sute de metri în linie dreaptă. După zece ani, Al Jack promovase la cursele cailor pur-sânge, unde se remarcase prin capacitatea sa de a depista caii cu stofă de campioni și prin calitățile excepționale de antrenor. Avea un metru optzeci și șase și ținuta unui cadet de la West Point. Se îmbrăca întotdeauna în costum cu vestă, cravată și pălărie panama, chiar când lucra în manejul de antrenament. Al Jack considera că alergările hipice reprezintă concursuri pentru gentlemani și se îmbrăca în consecință.

– Cei ce vorbesc de sânge amestecat, îți spunea el cu mândrie, vorbesc de Al Jack. Sunt o pătrime indian cherokee, două pătrimi cajun și o pătrime negru, iar singurul care știe mai multe decât Al Jack despre cai este numai Bunul Dumnezeu.

Când lucra, Al Jack vorbea foarte puțin. Își exprima aprobarea sau dezaprobarea prin modulațiile chicotelor sale. Al Jack chicotea tot timpul. Dacă-ți spunea că vine sfârșitul lumii, chicotea în timp ce anunța această veste proastă. După o vreme, Keegan ajunse să distingă chicotele scoase când veștile erau bune de cele ce se asociau cu veștile rele. În sfârșit, exista și chicoteala determinată de producerea unui dezastru, însă Keegan o auzi doar o singură dată, când Al Jack constatase că în Franța nu se găseau raci de mare. Din fericire, descoperi repede un înlocuitor acceptabil, melcii, pe care amândoi începură să-i mănânce cu poftă. Se sculau în zori, antrenau caii până după-amiaza târziu, apoi se duceau în sat și se îndopau cu melci pe care-i udau cu Châteauneuf-du-Pape.

– Ne-am pricopsit cu o învingătoare, *mon ami,* zicea Al Jack în dialectul francez cajun din Louisiana. Doamna noastră o să umfle potul de câte ori o să intre pe poarta hipodromului.

– Dacă n-o să fie așa, s-a ras! O trimit la fabrica de clei, răspundea Keegan și amândoi izbucneau în râs și comandau altă porție de melci.

– Știi care-i visul meu, Kee? Visul meu este să pun de-o parte destui bani și să cumpăr primul ei mânz după ce se retrage din competiție.

– Consideră că l-ai și cumpărat, Al. Ți l-am dat ca primă. Cum începe să-și piardă din viteză, o ducem la montă.

– Ești al naibii de generos, Kee, dar parcă m-aș simți mai bine să-ți plătesc pentru mânz.

– Vorbim noi altădată.

Fusese o perioadă destul de plăcută. Munceau mult, discutau despre cai și mâncau delicatese, însă Keegan nu izbutea să-și scoată din minte cântăreața. Nu discuta niciodată despre Jenny Gould, dar inima lui rămăsese la ea, iar gândurile i se îndreptau mereu spre artistă. Își petrecu vacanța de Crăciun împreună cu Bert în Spania, pescuind păstrăvi, apoi Rudman plecă pentru o lună în Etiopia, ca să prezinte situația țării care, după opiniile multor oameni, urma să fie prima cucerire a lui Mussolini. Corespondențele lui apăreau aproape zilnic pe prima pagină a lui *Herald Tribune*. De acolo, Bert reveni în Spania, unde stătu două luni. Reportajele lui anunțau iminența războiului civil. Stilul lui Rudman devenea tot mai riguros, mai impersonal, mai dur. Pentru cititorii săi, Rudman era exegetul cel mai pătrunzător al confuzei politici europene.

În articolele sale, urmărea atent evoluția lui Hitler, a mișcării naziste, precum și dezvoltarea fascismului în Germania, Italia și Spania, ceea ce-i spori reputația.

Era acum unul dintre cei mai respectați corespondenți pentru Europa. După plecarea lui Rudman, Keegan își petrecu o lună schiind în Alpii Elvețieni, apoi stătu câteva săptămâni în Berlin, dar ocoli Clubul Kit Kat și se consacră, ca de obicei, frecventării recepțiilor, unde dădea adesea peste micul cocoșat, Vierhaus, colportorul de bârfe al lui Hitler, care se purta întotdeauna cu mare amabilitate, aproape slugarnic. În fine, Keegan se întoarse în Franța.

Pe la începutul lui martie, Keegan și Al Jack se mutară la Deauville. În fiecare dimineață, străbăteau drumul de câțiva kilometri până la plajă, unde lăsau iapa să se zbenguie în valurile ce se spărgeau la mal, ca să-și întărească picioarele și să capete rezistența necesară pentru traseele

europene mai lungi. Keegan urmărea pasionat cariera prietenului său ziarist și se bucură mult când Rudman se întoarse la Paris și veni să-i viziteze.

– Tipa a învățat să alerge în sens invers, zise mândru Al Jack.

Fiindcă majoritatea curselor europene se alergau de la dreapta la stânga, iar în Statele Unite, Al Jack antrenase iapa să alerge în sens opus.

– Ei, hai, povestește-mi ce ai văzut, îl rugă Keegan pe Rudman în timp ce stăteau pe dune și se uitau la Al Jack care corecta mersul iepei. Cum arată Etiopia?

– Arșiță, deprimare, murdărie, secetă, nisip pretutindeni – în păr, în ochi, în cafea.

– Crezi că va fi război?

Rudman aprobă energic, cu o mișcare a capului.

– Nu va trece un an și Leul din Iudeea va fi închis într-o cușcă italiană.

– Descurajant! Și în Spania? Cum sunt doamnele?

– Cunoști stilul. Nu se simt ofensate când le inviți la tine acasă și nu le apucă pandaliile dacă nu le poftești să rămână la micul dejun. Spania e de-a dreptul deprimantă. Războiul civil bate la ușă. O să fie cumplit.

– Așa-i întotdeauna războiul, Bert.

– Nu la asta m-am referit. Ascultă, Kee, am văzut un aerodrom în afara Madridului, iar în hangare, câteva duzine de bombardiere Heinkel. Loialiștii utilizează armament german. Așteaptă și o să vezi. Spania se va transforma în poligonul experimental al lui Hitler.

– O să devii un adevărat oracol politic, băiete.

– Încerc.

– Avem un cal pe cinste acolo, șefu'! zise Al Jack urcând pe dună și stând drept ca o lumânare în costumul lui de duminică, cu șapca trasă pe ochi.

Keegan și Rudman o urmăreau pe Rave On, care se zbenguia pe plajă, scotea fuioare de aburi prin nările dilatate, se ridica în două picioare și țopăia prin apa rece.

Perioada de pregătire se încheie pe la mijlocul lui aprilie. Se mutară la Paris și Rave On fu cazată în grajdurile hipodromului de la Longchamp care era, probabil, cel mai elegant din lume. Majoritatea

hipodromurilor: Chantilly, St. Cloud de Maisons, Évry și Longchamp se aflau la mai puțin de șaptezeci de kilometri depărtare de Paris. Își făcuseră planul să o înscrie pe Rave On la cursa *La Coupe de Maisons*, apoi la Derbiul Francez de la Chantilly și, în fine, la Longchamp, în deschiderea sezonului din mai, fortificând-o astfel pentru prestigiosul *Grand Prix de Paris* din iunie și pentru marea alergare *L'Arc de Triomphe* din septembrie.

După ce o instalară pe Rave On în grajdurile de la Paris, Keegan se întoarse la Berlin, să-l întâlnească pe Rudman.

– N-o să-ți vină să crezi, spuse Rudman când se văzură la cină. Exploda de emoție. De curând mi s-a propus postul de șef al biroului lui *The New York Times* de aici.

– Te ții de bancuri! Și ai să-l accepți?

– Auzi, să-l accept! Drace, e cel mai grozav post din Europa. Goebbels mă amenințase că o să-mi anuleze viza. Acum o să fiu prea important, iar naziștii nu vor îndrăzni să mă expulzeze.

– Să fii atent, amice, zise Keegan și se vedea că era îngrijorat. Canaliile or să te omoare.

– N-or să aibă curaj, zise Rudman, rânjind.

Se întoarse în State, pentru o lună de instruire, apoi reveni cu ultimele noutăți și bârfe din patrie. Era entuziasmat de Roosevelt și de viitorul Americii și povestea cu vervă despre stagiunea de pe Broadway. Sporovăia întruna despre noul dansator Fred Astaire, vedeta ultimului show pus în scenă de Cole Porter; despre romanul *Orizonturi pierdute* de James Hilton, pe care-l citise pe vapor la ducere, și despre *Condiția umană* al lui André Malraux, citită pe drumul de întoarcere; despre un film numit *King-Kong*, în care o maimuță atacă Empire State Building, și despre un film de desene animate, pe un scenariu inspirat de *Trei purcelași*. În plus, se îndrăgostise nebunește de Greta Garbo, după ce o văzuse în două filme. Pentru prima oară de când plecase din State, Keegan simți înțepătura dorului de țară. Dar surescitarea provocată de apropierea sezonului de alergări de la Longchamp și întoarcerea lui Rudman risipiră dorul. Calul său, Rave On, părea în formă și realizase performanțe bune. Rudman urma să-și preia noul post de-abia pe la mijlocul verii, prin urmare, aveau la dispoziție două luni să-și facă de cap împreună.

– Simți vreodată nevoia să te întorci definitiv acasă? întrebă Keegan.

– N-am cum. Viitorul meu este aici, zise Rudman. Știi ce mi-a spus redactorul-șef de la *Times*? Mi-a spus că sunt singurul reporter contemporan care percepe cu subtilitate dinamica politicii europene.

– Strașnic. Îți ține de foame?

– Mă, bestie!

– Bine, bine, drace, dar ar trebui să-ți ții gura. În loc de mic dejun, de prânz și de cină, te hrănești cu politică. Și viața ta mondenă s-a dus dracului.

– Atmosfera se deteriorează din ce în ce mai mult aici. Acum, tipii boicotează magazinele evreiești, zise Rudman. Evreii au fost izgoniți din afaceri. Ba chiar și din școli. Știai?

– Nu-i nici un secret. Se fălesc zi de zi cu faptele lor în fițuica aia nazistă, *Observatorul poporului*.

– Știi ce-am mai auzit? Și-i un lucru cu care ei *nu* se laudă.

– Că Hitler este un travestit, zise Keegan.

– Probabil, dar nu despre asta e vorba. Am auzit că indivizii construiesc un lagăr de concentrare pentru deținuții politici în afara München-ului și încă *douăzeci* – numai pentru evrei. Una dintre sursele mele mi-a spus că au arestat peste o sută de mii de oameni, pe care i-au băgat în lagăre, fără să-i judece sau să-i cerceteze. Naziștii înfometează și bat deținuții.

– Ar fi bine să verifici, îl sfătui Keegan. A vedea înseamnă a crede.

– Nu organizează circuite turistice pentru presă.

– Credibilitatea ta a devenit mare, să nu uiți asta. Nu-i oferi lui Goebbels ocazia să te doboare.

– Dar, oricum, ce motive avem să punem la îndoială informația? Discutăm despre o întreagă țară, în al cărei trup nu se observă nici măcar o fărâmă de moralitate. Nu mai e vorba de politică. Evenimentele au depășit sfera politicii. Oricum, sunt sigur că ți-e greață de lucrurile astea, de care te lovești zilnic. Dar tu cum mai stai? Mai tânjești după cântăreața aceea?

– Când m-ai văzut pe mine tânjind după cineva? întrebă Keegan.

– Ei, ei, Kee. Ți-ai târât un an de zile codița după fata aia. Drace, și-a găsit un amorez, probabil. Ori s-o fi măritat. Nu-i imposibil.

– Nu s-a măritat și nu are un *amorez*, zise Keegan, făcând haz de cuvântul demodat folosit de Rudman.

– Aha – nu *i-ai* pierdut urma?

– Am auzit de la cineva.

– Măi să fie!

– Mi-am scos-o din minte, e clar?

– S-a marcat. Dar nu te-am mai văzut niciodată atât de prins.

– Prins?

– Îi trimiți flori timp de o săptămână, ea se ferește de tine și tu renunți.

– N-am renunțat.

– Și cum se cheamă asta?

– Mi-am pierdut interesul, răspunse Keegan.

– Francis, uită-te la mine, sunt vechiul tău camarad, nu-ți mai amintești? Te-ai purtat ca un cowboy pălit de dragoste.

– *Ei, fir-ar să fie!*

– Bine, bine. Dacă aș fi fost în locul tău și m-aș fi perpelit după această damă...

– Ea nu e o „damă" – și termină odată!

– Ei, am terminat. Discuția se întrerupse pentru o clipă, apoi Bert continuă: Însă cred că, dacă ar începe să primească din nou flori și ar înțelege cât de statornic și de serios ești...

– *Rudman!*

– Știu, știu, am terminat.

La masa lor se instală tăcerea. Dar, după câteva minute, Rudman reîncepu:

– Știi că mi-ar plăcea s-o aud cântând, zise el.

Keegan îl privi fioros.

– Hei, este o artistă delectabilă, zise Rudman, desfăcându-și larg brațele. Hai să ne delectăm.

În clipa în care ea începu să cânte, Keegan fu copleșit.

Cândva, el o să vină,
Bărbatul ce-l iubesc...

Rudman îl urmărea pe Keegan care era fermecat.

A doua zi, Rudman îi trimise un buchet enorm de flori de primăvară, trecându-l în contul lui Keegan. Fără carte de vizită.

Reveniră la club și în noaptea aceea, și în noaptea următoare, și în următoarea și... Și în fiecare zi, Rudman îi trimitea flori, din ce în ce mai multe flori. La sfârșitul săptămânii, îi mărturisi lui Keegan isprava.

– Cântă ca o privighetoare și, dacă nu ai de gând să insiști, am s-o fac eu, amenință el.

Și astfel, povestea începu din nou, numai că de data asta Jenny Gould îi observă perseverența. Se interesă, din pură curiozitate, și află cine e. În fiecare zi, timp de o săptămână, primi câte un buchet enorm de trandafiri și în fiecare noapte americanul și prietenul lui apăreau la Kit Kat și se așezau la masa de lângă scenă. El însă nu încercă deloc s-o abordeze. Stătea doar și privea. Apoi, într-o după-amiază, se prezentă la ușa ei.

– E ora prânzului, zise el, stingherit ca un elev. Trebuie să mănânci. Adică, cum să-ți spun... o să slăbești și o să leșini în mijlocul unui cântec. Treceam întâmplător cu mașina pe aici...

Jenny se uită afară la mașină și din nou la Keegan. În cele din urmă, oftă și-l luă de braț. Ieșiră împreună. Era o frumoasă zi de sfârșit de primăvară.

Keegan pregătise un picnic, într-un părculeț de lângă Operă, cu o vază cu flori, șampanie și sandvișuri de la Kasseler Rippchen, filé de purcel afumat și sărat (ea constată că îi plăcea), cârnați de Frankfurt, ouă fierte și varză acră, iar pentru desert, câteva feluri de prăjituri. Adusese un patefon Victrola și câteva înregistrări de la radio pe care i le trimisese un prieten. Se așezară pe o pătură și o ascultară pe Billie Holiday cântând *My Man* și *Stormy Monday Blues.* Omul pe care lumea îl prezenta drept un playboy american bogat și șturlubatic era grațios, atent, nostim, încântător și grijuliu. O adevărată surpriză pentru Jenny. De atunci, se întâlniră mereu. La puțin timp după picnic, Jenny se mută într-un mic apartament de la periferia Berlinului. Își petreceau ziua împreună, iar seara, Francis se așeza la aceeași masă și o asculta. În cele din urmă, Keegan plecă, întorcându-se la Paris, fiindcă se deschidea sezonul curselor de cai. Jenny rezistă numai trei zile fără el. Vorbeau la telefon de trei sau patru ori pe zi. Într-o noapte, ea îl sună la o oră târzie.

– De când mă știu n-am fost atât de tristă.

– Vino la Paris, Jenny, zise el. Să ne cunoaștem mai bine.

– Dar angajamentul meu...

– Cu o voce ca a ta n-ai de ce să te temi.

A doua zi, trimise avionul să o aducă.

Iapa tânără și murgă, pufăind ca o locomotivă, trecu fulgerător prin fața lor, cu jocheul aplecat mult înainte, aproape cocoțat pe gâtul ei. Picioarele ei lungi se adunau și se întindeau într-un galop clocotitor. Jocheul o mâna, folosind rar biciul. În momentul în care Rave On trecu prin fața lor, Keegan apăsă pe butonul cronometrului. Fața i se lumină.

Ochii lui Jenny străluceau de surescitare.

– Ei, ce zici?

Keegan își studie cronometrul.

– Nu-i rău, nu-i deloc rău. Dacă nu plouă, ar putea să câștige.

Își ridică privirile spre cerul luminos, fără nori.

– Însă nu e deprinsă să alerge pe noroi. Să ne rugăm să rămână cerul senin.

– Superbă iapă, zise Rudman. De unde ai cumpărat-o?

– Am găsit-o la o cursă de cai cu vânzare la Aqueduct.

– Poate ai în mâinile tale o nouă Cavalcadă.

– E bună, zise Keegan, dar nu cred că are calitățile unei triple campioane.

– Dar ce frumoasă e când își întinde picioarele ei lungi, spuse Jenny. De ce i-ai pus un nume atât de caraghios?

– Tu cum ai boteza-o? râse Keegan. Buchet Dulce?

– Oricum, altfel decât Rave On.

– Rave On e colosal.

– N-are nici o noimă.

– E tipic american, zise Rudman. Și, ai dreptate, n-are nici o noimă.

– Nici nu trebuie să aibă, zise Keegan. Am cunoscut odinioară un cal de curse care se numea John J. Patru Ochi. Ei, da, un nume ca *ăsta* într-adevăr n-are nici o noimă.

Jenny se uită fără speranță spre Rudman care răspunse rânjind la remarca lui Keegan.

– N-are rost să încep să-ți explic numele ei, comentă el, în timp ce traversau incinta hipodromului Longchamp, îndreptându-se spre poartă.

Jocheul, un parizian care se numea Jaimie Foulard, sări din șa, aterizând în fața lui Keegan.

– *C'est magnifique! C'est* minunat! spuse el cu entuziasm.

– O să câștige? Ce crezi? întrebă Keegan, cu oarecare speranță.

– *Qué séra?* răspunse jocheul, ridicând din umeri și clipind.

Se duseră din nou la grajduri și priviră cum Al Jack, îmbrăcat într-un costum alb, dintr-o țesătură de in, spăla iapa și o țesăla. Lucra degajat, fără să își păteze costumul.

– Ai avut baftă cu mamzela asta, chicoti Al Jack. Pă bune! Ai băgat mâna în oală și ai scos o bijuterie.

– Ba *tu* ai băgat mâna în oală, răspunse Keegan. Vedem noi după cea de-a treia cursă ce fel de bijuterie este pietricica noastră.

Al Jack îl privi și-i zâmbi.

– O să le ia pe toate, Kee. Dau în scris. Dacă nu câștigă, înseamnă că nu i-au intrat cărțile. Cum se vede pe hipodrom, domnița noastră își pune inima în joc.

Jenny mângâie ușor botul lung al iepșoarei.

– Parcă-i de catifea, zise, privind-o uimită.

– Să-ți spun o chestie, Al Jack. Dacă astăzi câștigă, e a ta, zise Keegan.

– Ce spui, dom' Kee?!

– E a ta. N-am mai văzut om să iubească un cal cum o iubești tu pe Rave On.

– Nu, nici vorbă, dom'le! zise Al Jack, dând energic din cap. Nu se bucura. Păi, naiba să mă ia, *ami*, n-aș avea nici cu ce să-i plătesc nutrețul.

– Te creditez pentru un sezon și-mi restitui banii din câștigurile realizate. O duci la iernat la ferma din Kentucky și, după ce se retrage din competiție, primul mânz e al meu.

Al Jack era copleșit. Râdea și ochii i se umplură de lacrimi.

– Asta-i bună! Nici măcar nu știu ce dracu' să-ți spun.

Keegan îi zâmbi.

– Ai și spus-o, prietene.

Îl bătu pe umăr pe antrenor, care se întoarse spre cal.

– *Auziși*, mamzel? Trebuie să câștigi azi. Nu mă'nteresează ce-ai făcut până acu' și ce-o să faci de-acu'nainte, da' azi să te duci glonț la victorie. Auzi ce-ți spun, lady?

– Ai făcut o faptă grozavă, Kee, spuse Rudman, în timp ce se îndreptau spre zona de parcare.

– Da, zise Jenny, frumos gest.

– Dacă nu era el, nu țineam iapa, zise Keegan, făcându-se că nu bagă în seamă laudele și deschizând ziarul de dimineață. El a ales-o, el a antrenat-o, datorită lui a devenit campioană. În alergările de cai, trebuie să te dedici trup și suflet și Al Jack trăiește doar pentru asta. Pentru mine n-a fost decât un hobby. Oricum, am vrut să se bucure și alții de norocul meu.

– Care noroc? întrebă Jenny.

– Păi, nu sunt aici cu tine? zise Keegan, zâmbind cu toată gura, apoi uitându-se la fotografia lui Rudman în ziar. Ei, ei, te-au băgat pe pagina a doua și cu fotografia, zise și le arătă nota care anunța numirea lui Rudman în postul de șef de birou la Berlin.

Era o prezentare succintă, la obiect, care consemna obișnuitele date biografice. Pe cele mai multe, Keegan le cunoștea. Rudman se născuse în Middleton, Ohio. Tatăl lui ținuse un magazin de îmbrăcăminte timp de treizeci de ani. Mama, gospodină. N-avea frați sau surori. Își luase licența în jurnalism la Columbia University și venise în Europa în obișnuita excursie de după absolvire.

America intrase în război. Din articol, Keegan află două lucruri noi: mai întâi, că Rudman însoțise în luptă Divizia Curcubeul din armata Statelor Unite și relatase prima ciocnire cu germanii în timpul înaintării de la Aisne la Marna, trimițându-și articolul la *Herald Tribune*. Reportajul fusese considerat excelent și ziarul îl angajase, la numai douăzeci și trei de ani, pe postul de corespondent de presă. Apoi, că Bert practicase în timpul colegiului lupte greco-romane. Keegan îl măsură pe Rudman din cap până-n picioare.

– Nu prea ai alură de luptător.

– Nu zău! Ia spune-mi tu, cum arată un luptător?

– Ei, doar știi, gât gros, piept ca al lui Mae West, umeri de elefant, cam așa ceva.

Rudman încuviință, dând încet din cap.

– Mamă-mamă. Și o expresie imbecilă pe față, nu? Ai uitat s-o adaugi.

– Exact. Nu ești tu piele și os, dar nici a luptător nu arăți.

– O atitudine marcată de grave prejudecăți, replică semeț Rudman.

– Cum adică, marcată de grave prejudecăți?

– Pentru tine, toți luptătorii sunt la fel. Au gâtul gros, piepturile li se bombează sub cămașă și realizează în bloc coeficientul de inteligență patru. E o prejudecată. Nu e importantă, dar rămâne prejudecată.

– Ești un mare pezevenghi, zise Keegan. Transformi o discuție despre lupte într-o prelegere despre bigotism. N-am mai văzut așa ceva.

– În plus, n-au menționat că știu să cânt și la havaiană.

– Bine că ne-ai avertizat! Ce mai! E formidabil, Bert! zise Keegan. Ia gândește-te. Suntem aici la un mare eveniment monden al sezonului, la Paris. E aproape obligatoriu să demonstrezi că ai o poziție socială mai acătării. Și iată-ne împreună cu o personalitate faimoasă!

– Exact, zise Rudman puțin stingherit. Îi atinse ușor brațul lui Jenny. Îl vezi pe domnul acela în costum la două rânduri și cu mustață groasă care studiază programul? E celebru. E H.G. Wells, un scriitor foarte important.

– Știu cine e H.G.Wells, prostule! Noi în Germania citim mult. Mai bine uită-te la cei doi SS în uniforme. M-apucă greața când îi văd.

Doi ofițeri SS, în uniforme negre, oficiale, treceau țanțoș prin mulțime, cu jurnalul alergărilor în mână. Se opriră să discute cu un cuplu simandicos.

– Ăla înalt? zise Rudman furios. E Reinhard von Meister. Credeți sau nu, blestematul a studiat la Universitatea din Rhode Island.

Rudman îl salută, înclinând capul, pe căpitanul înalt care îl însoțea pe von Meister. Ofițerul costeliv dădea impresia că este lipsit de orice vlagă și avea trăsături vulturești, amenințătoare și ochi albaștri atât de spălăciți, încât păreau de cobalt, asortându-se perfect cu uniforma.

– E atașatul militar al ambasadorului german de aici. De fapt, nu e altceva decât un *spion* împuțit, și asta o știe toată lumea.

– Cine-i țapul ăla bătrân cu nevastă tânără? întrebă Keegan, arătând spre un cuplu din partea îndepărtată a padocului.

– Nu e nevasta, ci fiica lui. E Colin Willoughby, Sir Colin Willoughby, care semna pe vremuri o rubrică de bârfă mondenă în *Manchester Guardian* numită „Will Iluzionistul".

Sir Colin Willoughby, un englez cam înțepat, bărbat bine, dar anost, cu mustața tăiată scurt și cănită și cu unghiile bine îngrijite, se ținea drept, ca un militar, și arbora un aer de superioritate aristocratică. Purta un elegant costum albastru la două rânduri, cu o cravată roșie – uniforma englezului autentic din primăvara aceea, după cum se părea – iar părul grizonat era pieptănat impecabil.

Fiica sa, lady Penelope Traynor, văduvă, arăta la fel de uluitoare: ținută corectă, trăsături clasice, nas perfect drept, ochi foarte albaștri, gura insolentă. Părea replica de sex opus a tatălui ei – ca și el, avea o atitudine rece, artificială, inabordabilă. Aerul de superioritate îi altera frumusețea naturală. Numai părul roșu, legat la spate cu o clamă roșie, strălucitoare, mai lung decât cerea moda, părea o concesie făcută feminității.

– Deci, ăsta e bătrânul Will Iluzionistul, zise Keegan. I-am citit ani de zile rahaturile.

– A renunțat la rahaturi. A devenit prezicător politic. „Will Iluzionistul" s-a transformat acum în „Vă Vorbește Willow". Bătrânul Willoughby a trecut prin momente grele. Soția i-a murit acum doi ani, iar bărbatul fiicei lui s-a prăpădit anul trecut într-un accident.

– Îmi amintesc întâmplarea, zise Keegan. A pierit la mitingul aviatic de la Cleveland.

– Exact. Tony Traynor, un adevărat as al aviației. A doborât în timpul războiului douăsprezece sau treisprezece avioane. Acum, Penelope e mâna dreaptă a lui Willoughby. Îl însoțește pretutindeni.

– Și individul urmărește evenimentele politice pe hipodromul de la Longchamp?

Rudman ridică din umeri.

– O fi în concediu, ca și mine.

– Nu cumva tipa e genul tău? întrebă Keegan. De ce nu-i faci avansuri?

– Ăsteia? E un aisberg.

– Ei, da, dar se spune că aisbergului i se vede doar vârful. Optzeci la sută se află sub luciul apei.

– Crede-mă, individa are gheață și-n suflet, zise Rudman. Genul de englezoaică snoabă. Dar hai să te prezint. Să vedem dacă Sir Colin Willoughby e la curent cu numirea mea.

Rudman îi conduse pe Keegan și pe Jenny spre ei, străbătând mulțimea.

– *Bonjour*, Sir Colin, mă bucur că vă întâlnesc din nou.

– Ei, Rudman, mă bucur că te văd. Nu ne-am mai întâlnit de multă vreme, spuse Willoughby, cu un zâmbet condescendent.

– Dânșii sunt prietenii mei, Jennifer Gould și Francis Keegan, zise Rudman. Sir Colin Willoughby și fiica sa, lady Penelope Traynor.

– Încântat, zise Keegan, dând mâna cu Willoughby.

Lady Traynor îl privi pe Keegan de sus, ca și cum ar fi avut în fața ei un hamal sau un chelner. În alte împrejurări Keegan s-ar fi simțit atras, poate, de aura ei de inaccesibilitate. Acum însă îl irita, așa cum îl irita și Sir Colin. Ca și în cazul lui Bert Rudman, evenimentele schimbaseră cursul carierei lui Willoughby, ridicându-l de la poziția de reporter monden la statutul de observator politic. Însă, în vreme ce Rudman se ocupa de realitatea lui Hitler, Willoughby emitea oracole, editorialele lui extravagante fiind lipsite de orice umbră de obiectivitate.

– Înțeleg că ai fost în Africa și în Spania, zise Willoughby. Ești foarte întreprinzător. E adevărat că preiei biroul lui *Times* din Berlin?

– Da.

– Acum, Hitler este prea plin de sine, zise Willoughby cu asprime. L-a îmbătat succesul. În câteva luni va constata că trebuie să adopte o concepție mai morală despre lume. Cred că omul dorește cu ardoare să fie recunoscut și acceptat. L-am cunoscut personal. Am fost printre primii englezi care i-au luat un interviu.

– Și sperăm să-l intervievăm pe domnul Roosevelt la toamnă, când vom fi în Statele Unite, completă lady Penelope.

– Știi cum se spune, remarcă Willoughby. În America, alegi o anumită persoană pentru postul de președinte, apoi stai de-o parte și aștepți să-și îndeplinească promisiunile mincinoase pe care le-a debitat în campania electorală. În Europa, alegem o anumită persoană, apoi ne dăm deoparte și așteptăm să comită greșeli.

– Sunt de-a dreptul scârbită de politică, lumea discută numai și numai politică, interveni Jenny. Aici e Parisul, nu Berlinul. De ce n-am schimba subiectul? Francis participă astăzi la o mare alergare hipică.

– Exact, continuă Keegan. Doriți să discutăm despre cai?

Lady Penelope îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Am înțeles că vă interesează numai viața mondenă.

Jenny se burzului.

– Asta e proastă creștere. Și nici măcar nu este adevărat, izbucni ea. Privilegiile de care vă bucurați nu vă dau dreptul să vorbiți astfel.

Englezoaica bătu în retragere, surprinsă. Jenny însăși fu uimită de ieșirea ei și se îmbujoră la față.

– Nu văd ce e monden la un pur-sânge, zise Keegan și zâmbi strâmb, încercând să treacă peste schimbul de replici. Nu ne aflăm aici pentru a asista la curse? o întrebă el pe lady Penelope. De ce vi se spune Penny?

– Vă invit să-mi spuneți lady Penelope, spuse ea și, făcând stânga-mprejur, se îndepărtă.

Willoughby ridică stingherit din umeri.

– Vă rog să o iertați pe fiica mea, se scuză el conciliant. De când i-a murit bărbatul, nu stă prea bine cu simțul umorului.

– M-am purtat, probabil, cu prea multă familiaritate, răspunse Keegan. Vă rog să-i transmiteți scuzele mele.

– Se-nțelege. Apropo, Keegan, să pariez pe calul dumitale?

– Eu pariez, răspunse Keegan, în vreme ce britanicul se îndepărta, bățos.

– Uite cum se cunoaște copilul răsfățat, chicoti Rudman.

– Îmi pare rău, zise Jenny. M-a apucat așa, deodată.

– I-ai luat vântul din pânze, asta e sigur, zise Keegan și râse. Arăta de parcă o pocnise cineva cu o vâslă.

– Dau o masă la Maxim și mă întorc când începe cursa, îi anunță Rudman.

– Și noi trebuie să plecăm, răspunse Keegan, petrecându-și brațul pe după talia lui Jenny. Ne-am făcut niște planuri.

– Da? Și Bert nu vine cu noi?

– Nu, zise Keegan, conducând-o spre Packard-ul lui. Ne vedem peste două ore, când se dă startul.

Jenny și Francis se îndreptară spre parcare și se urcară în mașină. Rudman nu-l văzuse niciodată pe Keegan atât de emoționat și de fericit. Începea sezonul de alergări la Longchamp, un eveniment monden major la Paris, iar ei fuseseră generoși și își petrecuseră zilele împreună cu el. De aceea nu se simți deloc ofensat când prietenii lui se hotărâră să o șteargă și să-l lase singur cu două ore înainte de cursă.

Rudman era atât de absorbit de sentimentele sale bune față de Keegan și Jenny, încât nu văzu că von Meister traversa zona de parcare și venea spre el.

– *Herr* Rudman, zise nazistul. Mă bucur că v-am întâlnit.

Rudman îl privi crunt.

– Uniforma dumneavoastră pare deplasată aici, îi spuse el cu bruschețe.

– O să vă obișnuiți cu ea.

Rudman încercă să-l ocolească pe nazistul înalt, dar von Meister i se puse în cale.

– Apropo, zise el. Aveți în biroul dumneavoastră un angajat, un fotograf, pe nume Marvin Klein.

– Exact.

– Probabil că *The New York Times* n-a primit ordinul ministrului Goebbels. Nu mai aveți dreptul să angajați evrei pentru biroul din Germania.

– Nu l-am angajat în Germania. În plus, Klein e american.

– Ei, da, da, zâmbi neamțul. Nu vă impacientați.

În timp ce Rudman se îndepărtă, von Meister îi spuse:

– Prietenul dumneavoastră, proprietarul calului de curse, cum îl cheamă?

– Keegan.

– A, da. Cred că prietena lui – sau e cumva soția lui? Ba nu, e prietena lui. Îmi închipui... cred, de fapt, că e nemțoaică.

– Ei, și?

– Întrebam din pură curiozitate, mă interesează întotdeauna fetele germane. Neamțul chicoti. Așa... să-i spuneți că îi urez să câștige calul lui. Pariez și eu pe el.

19

– Sărmanul Bert, zise Jenny când se urcau în limuzină. Trebuie să-i găsim o parteneră, să se bucure și el de o fericire ca a noastră.

– Bătrânul Bert o duce perfect. Gazetăria e amanta lui. Dacă se simte prea singur, își ia trenciul și iese la agățat.

– Încetează. Îl necăjești peste măsură.

– Îmi arăt afecțiunea. Pentru bărbați, e singura modalitate de a-și arăta simpatia reciprocă fără a fi arestați.

Jenny își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Mă faci uneori să râd, fără să înțeleg de ce. Se ghemui în el. Sunt atât de fericită, Kee.

Trăiau de o lună într-o lume ireală, de vis. Discutau foarte rar despre Hitler sau despre politică.

– O să ne amintim cândva de zilele acestea și o să le prețuim și mai mult farmecul, spuse cu tandrețe Keegan.

– Promiți?

– Categoric. Timpul magic al îndrăgostirii.

– Crezi că ne-am îndrăgostit, Francis?

– Pentru mine e *un fait accompli,* draga mea, spuse duios Keegan. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut și te-am auzit, în noaptea aceea, la barul lui Conrad.

– Ce gând frumos!

– Tu *ești* un gând frumos.

– Oh, Francis, totul a fost atât de minunat, încât mă cuprinde teama. Sunt așa de fericită!

– E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus.

– Mai frumos decât „te iubesc"? zise ea luându-i mâna în mâinile ei și cuibărindu-se lângă el.

Keegan o privi surprins.

– Nu mi-ai spus niciodată „te iubesc". Oricum, mie nu mi-ai spus-o.

– Ba da, adineauri.

– Pe ocolite.

– Bine, atunci ți-o declar direct, zise ea, privindu-l cu ochii înlăcrimați. Te iubesc. *Je t'aime. Ich liebe dich.* Își înălță mâna și îi atinse ușor buzele cu vârful degetelor. Da, te iubesc enorm, Francis. Când suntem împreună, mă doare pieptul parcă, dar e o durere binefăcătoare. E groaznic însă când nu sunt cu tine.

Îi prinse fața în palmele ei, buzele li se atinseră în treacăt. Șoferul mâna spre parcul ales de Keegan, undeva aproape de Sena, la marginea pădurii Bois de Boulogne, unde era amplasat hipodromul.

Întinseră o pătură. Keegan întoarse patefonul Victrola și puse melodia *Any Old Time* de Lady Day. Jenny se lăsă pe spate, sprijinindu-se-n coate și fredonând încet cântecul.

– Am învățat melodia ascultând-o la radio pe Billie Holiday. Ai văzut-o vreodată?

– Numai o dată. Un prieten, John Hammond, a insistat să mă duc la clubul de noapte Monroe din Harlem și să o ascult pe noua cântăreață care era tocmai Lady Day. A cântat, mi-e aproape imposibil să-ți descriu... a cântat sfâșietor și dumnezeiește. Am rămas la bar până-n zori. Zâmbea și-ți zdrobea inima. Tu ai aceleași calități, Jen.

Deodată, sări în picioare.

– Isuse, ce se-ntâmplă cu mine?! John Hammond îmi e bun prieten.

– Cine e John Hammond?

– Principalul producător al Companiei de Discuri Columbia, una dintre cele mai mari din Statele Unite. I-a lansat pe câțiva dintre zeii jazzului. Dacă o să te audă cântând, o să sară în sus. Îl sunăm la noapte de la hotel. Dai audiție prin telefon.

– Ești nebun...

– Nebun, dar serios. Interpretezi doar un cântec și o să-ți ofere un contract, îți promit.

– Nu, nu așa... prin telefon. La o distanță atât de mare?

– Jenny, s-au petrecut lucruri și mai ciudate. America e o țară stranie, poznașă.

– Îi simți lipsa?

– Știu și eu? Cred că da. Poate ar trebui să mă întorc acasă pentru o vreme. Sunt plecat de foarte mult timp. Adăugă: O să-ți placă New York-ul.

Jenny se ridică brusc.

– Cum?

– Am zis că o să-ți placă New York-ul. Ne petrecem acolo luna de miere.

– Luna de miere?

– Mărită-te cu mine, Jen. Te ador. Îți voi dedica întreaga mea viață. Vreau să fii fericită și să trăiești în siguranță.

Jenny părea tulburată și nu-i răspunse imediat.

– Doresc să mă căsătoresc cu tine, Kee. Și-ți mulțumesc pentru propunere, dar nu știu...

– Jenny, ai să-i asculți într-o singură noapte pe marii artiști ai jazzului. Mergem la Apollo, la Opera din Harlem, la Savoy, la Cotton Club...

– Nu cred că sunt pregătită să abandonez Germania.

Keegan răspunse prompt:

– Bine, rămânem aici. O să fii soția mea, prin urmare, cetățean american. Nu se vor atinge de tine.

– Oh, Kee, ești om de lume și totuși îmi pari surprinzător de naiv. Nu înțelegi? Indivizii ăștia sunt în stare de orice. Ai renunța la cetățenia ta și ai accepta să devii german? Ai rămâne aici, dacă n-ai fi sigur că ai posibilitatea să te întorci oricând acasă? Ai face asta, Francis?

Keegan nu-i răspunse.

– Tu știi că te poți întoarce acasă când dorești. Iată ce ne deosebește. Dacă aș pleca în America, n-aș mai putea să mă întorc niciodată în Germania. Kee, tata a luptat pentru țara aceasta, așa cum ai luptat și tu pentru patria ta. A murit în 1916, bătându-se pentru Kaiser. Cum să părăsesc Germania? Să nu încerc să contribui și eu cu ceva la îndreptarea lucrurilor? Ai părăsit America fiindcă treburile mergeau prost acolo? Ai făcut tu lucrul acesta? De aceea trăiești acum în Gemania?

– Nu. Nu-i ăsta motivul.

– Hai, povestește-mi, vreau să știu totul despre tine, insistă Jenny cu blândețe. Poate mă va ajuta...

Keegan se mândrea cu faptul că, de când devenise om matur, nu își mai examinase niciodată trecutul. Trecutul e trecut, n-ai cum să-l schimbi, prin urmare, uită-l. Dar în ultimele luni, Vanessa, Vierhaus și acum, Jenny, îl obligaseră să-și reanalizeze existența. Părăsise America și cutreiera ca un nomad Europa. De ce? Francis însuși nu izbutea să-și motiveze complet gestul și, oricum, justificările se dovedeau prea complicate și nu avea cum să i le explice lui Jenny. Nu discutase niciodată cu nimeni despre trecutul lui, nici măcar cu Bert. Nu-i răspunse imediat, iar când se porni în sfârșit să vorbească, povestea lui se revărsă ca un torent. Keegan încerca doar să plaseze întâmplările în contextul adecvat. Gândul lui se întoarse la vara groaznică a anului 1932, la Washington și la o anumită noapte care-i schimbase dramatic viața.

– Eram la Washington, începu el. Nu-mi amintesc de ce. Era o noapte toridă de vară. M-am întâlnit întâmplător cu o cunoștință din Boston, un oarecare Brattle, care m-a invitat să iau masa pe iahtul lui. Vasul stătea ancorat pe fluviul Potomac, undeva la marginea orașului.

Noaptea începuse cu șocul produs de imaginea Orașului Indemnizației pe care-l văzuse când se îndreptau spre port. De trei luni, veteranii de război și familiile lor – care își luaseră numele de „Armata Indemnizației" – își instalaseră tabăra în Washington și cereau să li se plătească indemnizația de cinci sute de dolari, votată de Congres în 1924. Deși legea prevedea achitarea indemnizației în 1945, oamenii aveau o nevoie disperată de bani acum.

Keegan fusese surprins de spectacolul înfiorător, oferit de cei douăzeci de mii de foști soldați și de familiile lor care trăiau într-o mizerie neagră în jurul Capitoliului și al Casei Albe. Anul Marșului asupra Washington-ului, organizat de Armata Indemnizației, era totodată anul când fusese răpit și asasinat fiul de douăzeci de luni al celui mai mare erou american în viață, Charles Lindbergh. „Vulturul Singuratic", cum i se spunea în America, un bărbat sfios și retras, traversase Oceanul Atlantic cu avionul său monomotor. Lindbergh, soția lui,

Anne și copilul lor dețineau prerogative aproape regale în America, iar tragedia lor dominase lumea presei, începând din noaptea când fusese răpit băiatul, din casa lor din New Jersey, până când se descoperise – șaptezeci și două de zile mai târziu – trupul lui neînsuflețit, și chiar după aceea. Pe măsură ce ancheta progresa, uciderea copilului devenea o obsesie națională.

Mai fuseseră și alte știri care puseseră în umbră marșul. Charles Doumer, președintele Franței, fusese asasinat la Paris într-o librărie. Franklin D. Roosevelt, guvernatorul cvasinecunoscut al statului New York, se angajase în campania electorală pentru președinția SUA, înfruntându-l pe Herbert Hoover. Johnny Weismüller, campionul olimpic la înot, devenise dintr-odată vedetă de cinema, mormăind „Eu Tarzan, tu Jane" și alte cinci rânduri de dialog în *Tarzan, Omul Maimuță*. Mecanicul George Blaisdell inventase o brichetă pe care o numise „Zippo".

Scriitorul Erskine Caldwell bulversase țara cu *Drumul tutunului*, romanul său despre viața pălmașilor din statul Georgia și circulau zvonuri amenințătoare despre o posibilă interzicere a cărții în Boston și în Sud. Utopia lui Aldous Huxley, *Brave New World*, uluise cititorii prin viziunea sinistră, de gen științifico-fantastic, asupra viitorului. Concomitent, la radio, *Buck Rogers* oferise ascultătorilor o imagine a viitorului complet diferită.

În Oklahoma, unde anii îndelungați de exploatare neraționlă sărăciseră pământul, o secetă devastatoare încheiase procesul de degradare, adăugând sute de mii de fermieri la armata celor treisprezece milioane de șomeri. Două mii de înfometați străbătuseră străzile Londrei; Jimmy Walker, primarul New York-ului, demisionase, ca urmare a unui scandal plin de picanterie: în fiecare sâmbătă după-amiază, tânărul John Wayne se lupta pe viață și pe moarte într-un serial intitulat *Expresul Uragan;* Herbert Hoover declarase că prohibiția fusese un eșec și sprijinea legislația privind băuturile alcoolice; Flo Ziegfeld, care redefinise termenul „fată din corpul de balet" și crease „Fata Ziegfeld", murise la Hollywood, vegheat de soția sa, Billie Burke; iar Walter Winchell, principele întunecat al bârfei radiofonice, spusese într-o seară la Stork Club: „E un an infernal", și toată lumea fusese de acord cu el.

Nu-i de mirare, așadar, că informațiile amintite, precum și multe altele, scoseseră marșul veteranilor de pe prima pagină și până la urmă îl eliminaseră complet din ziare și din comentariile radiofonice. Washington-ul se transformase într-un enorm „Hooverville", nume dat așezărilor temporare, încropite pe întreg teritoriul țării de milioane de oameni care rătăceau dintr-un loc în altul, fără slujbe, lipsiți de mijloace materiale, în căutarea viselor spulberate. Se scurseră săptămâni, apoi luni de zile și situația disperată a veteranilor se redusese la o notă de subsol a celui mai rău an din perioada crizei economice.

Taberele Indemnizației se prezentau ca o îngrămădire înspăimântătoare de șoproane, corturi, cocioabe din carton și tot soiul de rable care se coceau la soare într-una dintre verile cele mai fierbinți din istoria Washington-ului. Ici și colo, sub arșiță, grădini improvizate se chinuiau să producă roșii pipernicite și porumb atacat de tăciune. Femeile își scăldau copiii în albii, cu apă din Potomac și Anacostia. Mulțimea nu era nici turbulentă, nici amenințătoare.

Trecând pe lângă așezările mizere ale taberei, Keegan își dăduse seama că el însuși ar fi putut să ajungă foarte ușor acolo. Jocko Nayles – care-l ducea cu mașina la Pierce Arrow, în Washington – comentase:

– Isuse, ăștia-s camarazii noștri, Frankie. Am luptat alături de ei. Lucrurile stau prost, și-așa, da' dacă nu le plătesc nici indemnizația?

– N-ai auzit? replicase Keegan. Hoover afirmă că depresiunea economică s-a încheiat. El dorește ca oamenii aceștia să se întoarcă acasă și să moară acolo de foame, ca să nu mai fie silit să-i privească.

Din nefericire, cei mai mulți veterani n-aveau nici case, nici servicii și n-aveau unde să se întoarcă. În vara aceasta, cea mai îngrozitoare din istoria națiunii, existau treisprezece milioane de șomeri. Rata sinuciderilor crescuse de trei ori. Iar Herbert Hoover, președintele Statelor Unite, continua să debiteze o litanie ilogică și perfidă: redresarea economică a Americii era în toi, primejdia cea mare venea de la „gangsterii prohibiției care transformaseră străzile în câmpuri de bătălie", iar familia avea să contribuie la renașterea societății americane. Hoover nu se gândea, firește, la familiile care-și pierduseră serviciile, casele și demnitatea din cauza unei economii falimentare, exasperante, dirijată de milionari aroganți. El se referea la „familiile respectabile", care duceau un trai decent, mai aveau încă servicii, câștigau un salariu acceptabil,

stăteau seara lângă radiourile Atwater Kent ascultându-i pe Jack Armstrong the All-American Boy și Li'l Orphan Annie și mergeau în fiecare duminică la biserică în Ford-urile și Chevrolet-urile lor.

În mintea lui Hoover și a anturajului său, respectabilitatea se asocia direct cu oamenii care lucrau, își plăteau impozitele și își achitau ratele lunare ale ipotecilor. Respectabilitatea, în concepția lor, nu avea nici o legătură cu șomerii care pierduseră totul din cauza politicii economice promovate de marii magnați și încurajată de Calvin Coolidge, predecesorul lui Hoover, care afirmase că „prosperitatea este permanentă", ceea ce era, firește, o minciună. Coolidge presimțise dezastrul și se hotărâse să nu mai candideze în 1928 pentru un al doilea mandat. Astfel, Hoover avea să devină țapul ispășitor al celei mai sinistre crize economice din istoria Americii. La opt luni după retragerea lui Coolidge, castelul din cărți de joc se prăbușise.

– Țara se află într-o harabaură infernală, Jocko, spusese Keegan. Bucură-te de norocul tău.

Keegan suportase stoic conversația din timpul mesei. Brattle bătea câmpii vorbind despre „comuniștii instalați pe peluza Casei Albe" și debita fraze de genul „De ce nu se angajează și ei undeva, așa cum procedează oamenii respectabili", deși el moștenise banii și nu muncise în întreaga lui viață mai mult de o jumătate de zi. Și în cursul unei predici arogante, reflex tipic al atitudinii celor ce profitaseră de pe urma depresiunii economice, Brattle îndrugase verzi și uscate despre condițiile din țară.

– Iar afurisiții care participă la Marșul Indemnizației ar trebui să se care dracu' de-aici, zisese Brattle, să se-ntoarcă acasă și să-și ia naibii o slujbă. Să contribuie și ei cu ceva.

– Să fim serioși, Charlie, ripostă Keegan. Oamenii ăștia nu se prefac. Nu-și *găsesc* servicii, pentru numele lui Dumnezeu. Ca să te angajezi liftier la Macy, ai nevoie de diplomă universitară. De la începutul anului, un sfert de milion de oameni și-au pierdut casele.

– Și din cauza lor s-au prăbușit cinci mii de bănci, replică Brattle. Oamenii n-au simțul răspunderii. Isuse, unsprezece milioane de fermieri țin în șah cu blestematele lor puști de vânătoare băncile și companiile de asigurări și refuză să-și plătească ipotecile.

– Da' cum să nu! În loc de cărbuni, își pun pe foc porumbul, fiindcă este mai ieftin, își omoară vitele, fiindcă n-au cu ce să le mai hrănească, îl contrazise Keegan. N-ai dreptul să te compari cu ei, n-ai rămas niciodată lefter. Într-o bună dimineață, o să constați uimit că ți se servesc ochiuri fără costiță și o să te simți ofensat.

– Apropo, tu de ce parte ești? îl întrebă iritat Brattle.

– Nu știam că *există* părți.

– Hoover are situația sub control, interveni unul dintre musafiri, un bărbat mai tânăr, care purta jachetă cu dungi și pălarie de paie. Ați citit *Tribune,* ediția de dimineață? Produsul național brut e în creștere, economia arată din ce în ce mai înfloritor...

– Sunt numai și numai rahaturi, iar dumneata știi asta.

Nevasta lui Brattle rămase cu gura cascată.

– Vă rog să mă scuzați, zise Keegan, am uitat unde mă aflu.

– Așa sper, mârâi Brattle.

Keegan se lăsă pe speteaza scaunului și culese de pe un taburet cotidianul de după-amiază, *Star.* Îl ridică și-l arăta tuturor.

– Iată! Marele nostru președinte, cu guler de celuloid și ghete cu nasturi, se adresează unor cercetașe și le vorbește despre vremurile minunate în care trăim: „În țara noastră n-a murit nimeni de foame", spune el. Priviți acum această relatare șocantă și scurtă, doar trei paragrafe de pe pagina douăzeci și șase. Keegan o citi rar: „Departamentul de Asistență Socială al New York-ului ne-a informat azi că în luna iunie au murit de foame în oraș douăzeci și nouă de oameni și că alți o sută nouăzeci și patru, în majoritate copii, au murit de malnutriție". Keegan făcu o scurtă pauză. Dumneavoastră ce pagină citiți?

Se așternu o liniște mormântală, apoi Brattle rosti enigmatic:

– Ei, da, asta e pentru tine New York-ul!

O tânără își scutură umerii.

– De vină e bursa de valori. Prea mulți oameni nepricepuți au jucat la bursă.

– Ai dreptate, draga mea, o susținu cu îngâmfare Brattle. Ascultă, Francis, investitorii au pierdut la bursă șaptezeci și patru de milioane de dolari, adică o sumă de trei ori mai mare decât aceea cheltuită în timpul războiului. Cei mai mulți dintre păgubași au fost tineri din pătura bogată a clasei de mijloc. Ei n-aveau ce căuta la bursă!

– Dar ei ne-au umflat nouă conturile, e-adevărat, Charlie?

– Începi să vorbeşti ca un bolşevic afurisit.

Keegan izbucni în râs.

– Vechea poveste, îl contră el, dacă nu gândeşti ca mine eşti un „roşu".

– Ce naiba, e un proces firesc, zise Brattle, ignorând comentariul lui Keegan. Lumea trece prin asemenea situaţii la fiecare treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani. Se realizează o triere a populaţiei. Sunt eliminate stârpiturile.

Mulţi dintre cei distruşi erau bancheri, agenţi de bursă, oameni de afaceri, egalii lor, prin urmare, ceea ce se vedea limpede după numărul pălăriilor Eden şi al paltoanelor largi în poale de la cozile înşirate la cantinele pentru săraci. Dar nu conta pentru Brattle! Atitudinea lui era tipică: bogaţii operau selecţia naturală, eliminând stârpiturile. Keegan îşi stăpâni reacţia de dispreţ. Nu era chip să discuţi problema aceasta cu invitaţii lui Brattle. Asta era poziţia dură, specifică, a îmbuibaţilor faţă de flămânzi.

Pe la ora nouă, Keegan auzi zgomotul inconfundabil al focurilor de armă. Peste câteva minute, mirosul dulce-înţepător al gazelor lacrimogene plutea peste râu.

După aceea veniră şi alte sunete: gemete îndepărtate, nechezat de cai şi scrâşnetul straniu al şenilelor pe piatra pavajului. Şi deodată, noaptea fuse luminată de zeci de incendii.

– Doamne, a început! exclamă Brattle. În sfârşit, Hoover îi goneşte pe nemernici.

Invitaţii se lipiră de parapetul iahtului, străpungând cu privirile noaptea, în speranţa că vor vedea desfăşurarea bătăliei. Apoi trecu pe lângă ei un alt iaht şi cineva strigă:

– Hei, Charlie, tipii traversează podul de la Eleventh Street!

Brattle ordonase imediat căpitanului să ridice ancora şi să deplaseze iahtul spre pod, lângă celelalte ambarcaţiuni care se îngrămădiseră în apropierea malului, pentru a urmări spectacolul de prost gust. Se apropiară şi mai mult, ca să vadă mai bine. Ajunseră chiar lângă pod, unde un maior numit Eisenhower instalase mitraliere, pentru a-i împiedica pe foştii soldaţi să revină în oraş. Un maior vânjos, cu pistoale cu plăsele de fildeş, călare pe cal, ordonă ostaşilor săi să arunce benzină

peste principalul sat părăsit de lângă malul râului Anacostia și să-l incendieze. Urmă o scenă de coșmar. Flăcările pârjoleau cerul negru. Caii galopau încolo și încoace, iar ostașii își agitau săbiile în fața acestui infern. Grenadele cu gaze lacrimogene, aruncate în întunericul nopții, explodau pe trotuare, în timp ce femeile și copiii alergau țipând și se retrăgeau sub presiunea asaltului.

Keegan simți deodată nevoia disperată de a afla ce se petrecea. Stătea pe puntea iahtului, cutremurat de acțiunea militarilor împotriva foștilor lor camarazi de arme și își amintea de perioada trăită cu paisprezece ani în urmă, când el însuși fusese o părticică din catastrofa care generase nenorocirea de acum.

În acel moment, pe puntea iahtului lui Brattle, Keegan simți nevoia disperată de a-l avea lângă el pe Bert Rudman, care să-i zugrăvească dimensiunea reală a celor ce se petreceau în jurul lui. Atacul incredibil împotriva veteranilor se desfășura în tot orașul? Sau el asista numai la o izbucnire izolată de violență? Trebuia neapărat să știe.

– Doamne, armata curăță haita asta de comuniști, proclamă trufaș Brattle, bătându-se cu palma peste picior.

– Dar nu sunt comuniști, pentru numele lui Dumnezeu, sunt veterani de război, izbucni furios Keegan și, răsucindu-se pe călcâie, ceru ca barca de salvare a iahtului să-l ducă înapoi la debarcader.

În drum spre hotel, Jocko trecu pe lângă zona principală a atacului declanșat de armată împotriva Satelor Indemnizației și mână pe străzile presărate cu recipiente în care fuseseră gaze lacrimogene și cu rămășițele caselor din prelate și carton. După ce depășiră un parc pustiu, Keegan îi spuse lui Jocko să oprească.

Se dădu jos din mașină, își scoase haina și cravata și apoi coborî o colină, ajungând la ruinele unui sat de corturi care fusese devastat în întregime. Nu rămăsese nimic în picioare.

Un bărbat într-o cămașă zdrențuită, cu mâneca dreaptă îndoită peste ciotul brațului amputat și prinsă cu un ac de umăr, venea buimăcit spre el, împiedicându-se de rămășițele taberei. Focurile care mistuiau tabăra principală îi proiectau o umbră enormă. Bărbatul se opri o clipă și privi tăbliță: „Dumnezeu să-ți binecuvânteze casa", care se legăna încet, agățată de stâlpul unui cort sfărâmat.

Lacrimile provocate de gaze brăzdaseră dungi înguste pe murdăria și funinginea de pe fața bărbatului. Pe pieptul cămășii lui atârnau o Inimă de Purpură și o Stea de Argint. Înainta împleticindu-se, șocat, printre dărâmăturile Satului Indemnizației, uitându-se posomorât la corturile doborâte, la șoproanele arse, la resturile caselor-cotețe și ale cocioabelor din carton, la grădinile călcate-n picioare, la geamantanele sparte și la zdrențele împrăștiate. Se uită pe sub bucățile de carton și sub foile de prelată.

– Tommy! striga el, Tommy, băiete, sunt eu, taică-tu.

Cerceta atât de concentrat dărâmăturile din jurul lui, încât era cât pe ce să se ciocnească de Keegan. Îl examină pe Keegan din cap până-n picioare – cămașa proaspăt spălată și călcată, pantalonii Palm Beach.

– Tu ce dracu' cauți pe-aici? îl întrebă pe Keegan și în fiecare silabă se simțea ura.

– Arată ca la Argonne, a doua zi după luptă, spuse cu blândețe Keegan.

– Fuseși acolo, la Argonne?

Keegan încuviință din cap.

– N-a fost mai rău decât ce se vede, bolborosi bărbatul cu obidă.

Începu să vorbească aproape murmurat. Frazele i se succedau fără prea multă coerență:

– Ne-am făcut datoria cu cinste acolo, asta-i rușinea noastră, iar ei a necinstit drapelul și armata, porcu' ăla gras de la Casa Albă și codoșul lui, MacArthur. E o paradă! azi după masă, zice fi-miu, Tommy, și ne ducem cu toții acolo la Pennsylvania Avenue și stăm noi acolo și ne uităm cum defilează armata pe stradă și câțiva dintre noi strigă „Ura!"... apoi... apoi... ei s-a năpustit asupra noastră, s-a năpustit asupra noastră, cavaleria, un batalion întreg de mitraliori. Am văzut drapelul Regimentului 34 Infanterie. Unitatea mea! Chiar ea! Și ei cu baionetele la armă, oh, fir-ar să fie, îți vine să crezi? Și noi tot mai credeam că e un fel de paradă, armata vine să ne sprijine și unii dintre noi strigau mereu „Ura!" Isuse Hristoase, măi omule, noi nici pușți, nici baionete, nici cai, da' pentru numele lui Dumnezeu, ei aveau tancuri. *Tancurile* vin peste noi! Deodată, bestia aia înaltă se saltă-n șa și ordonă la atac. Oh, împuțitul ăla, puiul de târfă, Patton, cu armele lui afurisite cu plăsele de fildeș, care-i comanda pe soldații ăia, *soldați,* auzi? Și camarazii ăia

afurisiți, camarazii noștri, ne seceră cu săbiile, parcă eram grâu pe câmp, la secerat, și ne fugăresc ca pe porci în cocină, oh, i-am văz't, i-am văz't cum au străpuns doi băietani, ca Tommy al meu, și-au luat în copitele cailor șase femei. Femei și copii au murit aici, azi... un copilaș zace colo în spate, mort în brațele măicuții lui... i s-a tras de la gazele lacrimogene, trăznește-i Doamne, oh, Doamne, Doamne, *afurisește-i!* Mă apucai să-mi caut nevasta și băiatu', n-are decât șapte ani și s-a răzlețit de mine când au năvălit peste noi cu caii ăia blestemați. A luat-o după câinele lui și Emma mea s-a dus după el și-i pierdui p-amândoi în fum și-n întuneric și în gaze. Oh, să-i ia dracu', să le ia dracu' pă canaliile alea impuțite. Au necinstit drapelul, l-au necinstit pă fiecare bărbat de-a pus vreodată mâna pă armă să-l apere, pă fiece ostaș care s-a bătut pentru țara lui și a purtat cu mândrie uniforma. Așa să știi. Scuip pă steag și de-acu' înainte niciodată n-o să mai pot să-l salut fără să se rupă inima-n mine. Ce rușine, ce rușine...

Se îndepărtă, umblând buimac prin pâclă. Continua să bodogănească și își întrerupea din când în când monologul de om ultragiat, ca să-și strige soția și copilul.

Pâcla albastră a gazelor lacrimogene înțepa ochii și pielea de pe brațe. Keegan îl zări pe Patton, a cărui siluetă se proiecta pe pânza portocalie a cerului. Călare pe calul său alb, Patton umbla printre ruine și se oprea când și când, ca să-i laude pe devastatori cu câte un „Bine lucrat" sau „Bun spectacol". Keegan traversă, poticnindu-se, câmpul de luptă și se întoarse la mașină. Jocko Nayles stătea rezemat de aripa din față și lacrimile îi curgeau șuvoi din ochiul sănătos.

– Nu-mi vine să cred, zise el. Ne-am bătut cot la cot cu băieții ăștia.

– Știu, știu, îi răspunse Keegan, încercând să-și recapete cât de cât calmul. Hai să plecăm de aici, Jocko.

Se întorseseră la hotel, dormiseră foarte agitați și plecaseră înainte de ivirea zorilor spre Boston: două zile de mers cu mașina. Când începu să se lumineze de ziuă, șoseaua principală care ieșea din Washington li se înfățișă în toată grozăvia. Imaginea pe care o prezenta semăna cu aceea de după bătăliile de la Gettysburg sau Atlanta. Femei, copii, bărbați zdrențăroși, dezorientați și pustiiți mărșăluiau ca roboții de-a lungul șoselei negre cu două benzi; o masă de vagabonzi, fără locuințe, fără

mâncare și fără speranțe în privirile chinuite, pornise într-un pelerinaj către niciunde, fiindcă oamenii n-aveau cămine și n-aveau unde să se întoarcă. Sub fiecare pod și lângă fiecare nod de cale ferată și la fiecare pasaj de nivel existau Hooverville-uri părăginite, orașe de corturi ticsite de oameni modești, care cutreierau cu trenurile, îndreptându-se de la o tabără cuprinsă de disperare la tabăra următoare, în căutarea speranței; bărbați care-și pierduseră încrederea în instituții, în bănci, în industriași, în companiile de asigurări și în liderii lor.

Se opriră să ia benzină, iar Keegan cumpără un ziar de dimineață, în speranța că va descoperi în paginile cotidianului semnificația dimensiunii tragice a evenimentelor din timpul nopții trecute, așa cum înțelesese odinioară din relatarea lui Bert Rudman semnificația bătăliei de la Pădurea Belleau. Dorea să înțeleagă, să afle de ce fusese trimisă armata împotriva unor bărbați care odinioară înfruntaseră moartea pentru drapelul lor. Fusese o eroare, un act necugetat? Relatările erau însă fragmentare, dezlânate, inexacte. Pe prima pagină, Hoover îl lăuda pe MacArthur pentru că „ne scăpase din asediul Washington-ului" și ceva mai departe, în același reportaj, se spunea: „Feriți-vă de mulțime – mulțimea distruge, consumă, urăște, dar niciodată nu construiește."

Keegan mototoli ziarul și-l aruncă.

– Când am ajuns la New York, ne-am dus direct la cartierul general al campaniei electorale a lui Roosevelt și am completat pentru el un cec de două sute cincizeci de mii de dolari. Oricum, după o săptămână, am plecat din America și nu m-am mai întors. Se opri un moment și se uită la un cârd de lebede, care se legănau în estuar, îndreptându-se spre ei.

– Iar acum îi duci dorul și ai vrea să te întorci acasă, zise Jenny. N-ai renunțat la America. La fel și unii dintre noi: n-am renunțat încă la Germania.

Keegan dădu ușor din cap.

– Înțeleg ce ai în minte, zise el. Dar, Jean, trebuie să-ți continui viața. Chiar și acum, oamenii se îndrăgostesc și se căsătoresc, au copii. Hitler n-are cum să-i împiedice. Politica și dragostea n-au nimic în comun, sunt ca untdelemnul și apa. E limpede, lucrurile merg prost. Un motiv în plus ca să pleci. Mărită-te cu mine, draga mea. Vino în

America. Să nu irosim șansa. Ne vom întoarce aici când lucrurile se vor calma.

– Te iubesc nebunește, bâigui Jenny, dar eu... eu...

Se opri, încercând să descâlcească firele dilemei. Keegan îi simți disperarea, întinse mâna și și-o lipi de obrazul ei.

– Hei, nu te mai gândi acum. Privește lebedele.

Lebedele treceau încet pe lângă ei, purtate de curentul apei.

– Știai că lebedele cântă doar când fac dragoste și când sunt pe moarte?

– Oh, aflu acum de la tine, zise ea.

– E absolut adevărat, insistă Keegan, punându-și mâna pe inimă. De aceea se spune că ultimele cuvinte ale unui om reprezintă cântecul său de lebădă.

Jenny își așeză mâna pe pieptul lui Francis și peste chipul ei trecu umbra fricii. Keegan se aplecă peste ea și o sărută. Buzele ei moi și pline se deschiseră încet și limba ei mângâie buzele lui Francis.

– Să nu-ți fie teamă, șopti el. Pentru noi doi nu există cântecul de lebădă.

20

În anul acela, primăvara sosise mai devreme, aducând alinare după zăpezile iernii, mult dorita ploaie și răcoroasele vânturi ale preriei, care grăbiseră încolțirea semințelor de porumb și de grâu, promițând că anul 1934, ca și cei cinci de dinaintea lui, va fi un an fertil și îmbelșugat. Odinioară pământ al indienilor Delaware și Potawatomi, câmpiile centrale ale statului Indiana erau deosebit de mănoase. Se găseau din abundență produse agricole și porci mari cât un ponei de care locuitorii statului erau pe drept cuvânt mândri. Acesta era pământul minunat al lui Booth Tarkington și James Whitcomb Riley, ținut colonizat de descendenții scoțienilor, irlandezilor și germanilor, care recunoșteau cu jumătate de gură că scriitorul cântecelor „obscene" pentru show-urile deocheate de pe Broadway, Cole Porter, se trăgea tot din statul Indiana.

Pe Șoseaua 36 exista un mic panou pe care scria: „Drew City, Indiana. Întemeiat în 1846. Căminul a 2162 de oameni fericiți", iar cineva adăugase dedesubt: „și al unui bătrân morocănos". Pe un indicator rutier, aflat la circa treizeci de metri depărtare de panou, se vedeau săgeți pictate arătând spre nord-vest, spre Chicago, care se afla la o distanță de două sute douăzeci de kilometri, spre South Bend, situat la o sută douăzeci și cinci de kilometri, spre nord și spre Indianapolis, la o sută cincisprezece kilometri mai spre sud.

Drew City era un oraș tipic pentru zona centrală a Americii, situat pe malul sud-estic al râului Wabash, de-a lungul traseului căii ferate Illinois Central, care se mândrea cu trecutul său – bătălia de la

Tippecanoe se dăduse în apropiere de Lafayette, la douăzeci și ceva de mile depărtare. Orașul era înconjurat de kilometri întregi de lanuri unduitoare de spice galbene de grâu, de tulpinile pline de sevă, înalte de un stat de om, ale porumbului și de cele mai dulci roșii din țară, dacă era să dai crezare fermierilor ce se adunau sâmbăta în fața magazinului de unelte al lui Jason, ca să stea la taifas, sau în parcul de peste drum de tribunal, unde se strângeau o dată pe săptămână, să spună snoave și să bârfească. În oraș, care era o treime catolic, restul locuitorilor fiind luterani, episcopalieni și presbiterieni, se aflau patru biserici. Mai erau și două familii evreiești și, la câțiva kilometri la est de oraș, o comunitate mică de mennoniți.

Principala arteră de circulație, care se numea Broadway, deși avea doar două benzi de circulație, era de fapt Șoseaua 36. Străzile aveau trotuare de-o parte și de alta pe lungimea a trei cvartale. La marginea orașului, pe malul râului, se găsea un părculeț, cu un teren de baseball amenajat de familia Mason, jumătate de duzină de grătare în aer liber și câteva mese de lemn. Illinois Central era amplasat pe partea cealaltă a râului, traversând un pod spre periferiile din vestul orașului. Nici izolat, dar nici situat pe marile căi rutiere, orașul se dovedea prosper pentru vremurile acelea, pentru că, deși simțise colții depresiunii economice, avusese parte de cinci sau șase ani de recolte bune, iar cele două industrii ale așezării – o întreprindere de mașini cu stație de triaj, aparținând societății Illinois Central și fabrica de pantofi – supraviețuiseră ravagiilor produse de depresiune și rămăseseră relativ intacte.

Drew City nu avea nimic neobișnuit sau original. Era un orășel american banal, cu clădiri din cărămidă, lemn și stuc, acoperite cu tablă galvanizată, cu cornișe și frontoane victoriene, clădiri scunde, înșirate pe șesul din Indiana de Nord. Drew City se deosebea de alte orășele doar prin cetățenii săi, care aveau totuși aceleași suferințe, probleme și bucurii mărunte ca și oamenii din orice altă așezare de dimensiuni similare. Zona comercială se întindea pe lungimea a două cvartale. Magazinele se aflau la parter și la primul etaj al clădirilor din cărămidă, pe două niveluri, iar deasupra lor erau instalate birourile și cabinetele. Doctorul Kimberly, doctorul de familie, avea cabinetul deasupra magazinului

de produse lactate, iar doctorul Hancrafter, dentistul, locuia pe partea cealaltă a străzii, deasupra firmei Brophy Dry Goods Shoppe, magazinul de produse cerealiere. Avocatul orașului, William Horton, care bea zdravăn, stătea deasupra lui Drug Emporium al lui Aaron Moore, iar pe firma lui se putea citi „W.B. Horton, Atty at Law" și pe rândul de dedesubt „Testamente-Divorțuri-Plângeri". Cabinetul lui Horton era plasat perfect, întrucât avocatul își începea ziua în magazinul lui Aaron, aplecat peste una dintre delicatele mese rotunde din fața prăvăliei, în apropiere de chioșcul de răcoritoare, tratându-și mahmureala cu un tonic acidulat, urmat de o cafea neagră.

Orașul își avea și cota sa de nepricopsiți, alcoolici și excentrici, dar scăpase de prăbușirea morală. Tumultuosul deceniu douăzeci și depresiunea economică nu duseseră la creșterea numărului de alcoolici și la proliferarea jocurilor de noroc. Când *Literary Digest* relatase că șapte din zece oameni – în proporție egală după sex – întreținuseră relații sexuale anterior căsătoriei, sensibilitatea locuitorilor suferise un adevărat șoc. Subiectul fusese discutat în șoaptă, în salonul de cosmetică al lui Mildred Constantine și la partidele săptămânale de bridge, unde giugiuleala discretă se mai considera încă un păcat, având drept rezultat fie graviditatea fără căsătorie, fie avortul, cuvânt ce nu se rostea decât foarte încet în public.

E adevărat, profesorii și poliția erau plătiți cu bucăți de hârtie care semănau cu niște obligațiuni, garantate de funcționarii publici, adică reprezentau o speranță că banii vor fi achitați celor în drept când lucrurile aveau să se îndrepte, dar bonul de hârtie era onorat în mai toate părțile orașului. Banca supraviețuise crahului financiar și orașul înregistrase o singură sinucidere, aceea a unui contabil de la căile ferate care făcuse tranzacții dubioase cu fondurile companiei până când crahul îl curățase. Tipul se dusese pe pajiștea de picnic de lângă râu, băuse până la fund o halbă de gin, procurată de la Miss Belinda Allerdy, și-și pusese capăt zilelor cu o pușcă de vânătoare.

– Aici nimeni nu s-a aruncat de la etaj, se lăudase o dată Ben Scoby, președintele băncii.

– Fiindcă cea mai înaltă clădire din oraș are două etaje, remarcase fiica sa, Louise.

– Ba nu, acum avem turnul de apă, îi replicase Ben. Cine e hotărât poate să se urce acolo și să sară.

Muncitorii zilieri obișnuiau încă să vină pe la ușile oamenilor, oferindu-se să facă munci ocazionale, pentru a-și câștiga un sandviș sau o bucată de plăcintă. Dar, așa cum se întâmpla în majoritatea orășelelor din America, ei erau tratați cu bunăvoință, civilizat, și uneori chiar își găseau de lucru, pe câmp sau la șantierele căilor ferate de la periferia orașului. Șeful poliției trasase totuși „granițele" Hooverville, iar când taberele improvizate începură să se extindă, acționă cu rapiditate și-i invită pe nefericiți să plece. Violența era practic absentă aici. Se mai isca uneori câte o bătaie întâmplătoare, la câte un bal, pentru vreo fetișcană veselă și nurlie. Cu toate astea, șeful poliției, Tyler Oglesby, care îndeplinea și funcția de primar, stătea adesea întins în pat, noaptea, ascultând suspinul melancolic al marfarului de ora zece, care duduia îndreptându-se spre Lafayette, mulțumind în taină stelelor sale norocoase, pentru că vreme de doisprezece ani nu-și scosese pistolul din toc decât ca să-l curețe.

În curând însă lucrurile aveau să se schimbe.

La vremea când Fred Dempsey se mută în oraș, venind de la banca din Chicago, Louise Scoby era o femeie înaltă, suplă, osoasă. Părul ei de culoarea paiului, împletit în două codițe, îi încadra trăsăturile severe, aspre. Silueta-i splendidă se ascundea sub rochii largi de bumbac, încă din perioada adolescenței. Folosea foarte puțin fard, pentru a atenua trăsăturile arse de vânt și de soare. Avea înfățișarea femeii aspre din perioada pionieratului timpuriu, cu figura severă și autoritară, de aceea unii oameni considerau că Louise are o atitudine arogantă.

Apoi veni Fred la bancă și, curând după aceea, în Louise începu să se petreacă o schimbare subtilă. Mici modificări în decurs de luni de zile. Începu să se rujeze, să-și pudreze discret obrajii, să-și penseze sprâncenele. Își tăie părul mai scurt, apoi și mai scurt, apoi și-l ondulă. În anumite împrejurări, ca, de pildă, la serile dansante de sâmbătă la YMCA, Louise își făcea apariția în rochii de mătase și în tricouri, iar lumea, care până atunci o considerase lipsită de feminitate, constată că fata era încântătoare. Dar schimbarea cea mai importantă nu prea avea

legătură cu rujul, cu mătasea sau cu coafura. Trăsăturile i se îndulciseră, iar Louise începuse să zâmbească. Fred Dempsey aprinsese o flacără în Louise Scoby și pentru cetățenii din Drew City deveni limpede că, în sfârșit, ea își găsise un bărbat pe măsura pretențiilor ei.

Dempsey era un bărbat înalt, musculos, liniștit, cu părul negru ușor rărit, încărunțit pe la tâmple și puțin retras de pe fruntea lui de văduv, cu ochi cenușii, ca de oțel, protejați de ochelari cu rame metalice, subțiri. Mustața neagră, deasă și înspicată îi trăda vârsta și, cu toate că Dempsey nu și-o divulgase niciodată, locuitorii orașului știau că el are patruzeci de ani, adică vârsta perfectă pentru Weezie Scoby care urma să împlinească douăzeci și cinci. Dempsey era un bărbat plăcut, bine educat și informat. Făcuse progrese rapide la bancă, pornind de la ajutor de casier, ajungând apoi casier și, în sfârșit, administrator al împrumuturilor. Își propusese să cunoască oamenii din Drew City și să nu fie căpcăunul la care cei mai mulți oameni se gândeau atunci când erau nevoiți să solicite un împrumut, ca să-și cumpere un plug nou, un frigider electric sau un automobil. Dempsey se străduia să fie un bancher prietenos, simpatic. Chiar și atunci când refuza pe cineva, se arăta plin de compasiune și îi sugera omului să încerce din nou peste câteva luni.

Dempsey își petrecea, de asemenea, destul de mult timp cu micuțul Roger Scoby. Chiar și băiețelul ieșise din cochilia lui. Roger nu mai era copilașul sfios, retras, care de-abia era în stare să îngaime un „bună ziua" și care, când vorbea, se uita la bombeul pantofilor. Roger se transformase în băiețelul tipic de șapte ani și, cel puțin în parte, faptul i se datora lui Dempsey, pentru că Ben Scoby, care era de altfel un bărbat plăcut, modest ca o monedă de zece cenți, acel tip de om definit de expresia „sarea pământului", nu-și rezervase niciodată timp suficient pentru fiul său. Ben își diviniza copiii. Avusese nevoie de aproape un an ca să-și revină după moartea soției, însă el își recăpătase echilibrul, dedicându-se muncii obtuze, de rutină, de la bancă. Se bucură în taină atunci când Louise și Fred începură să se întâlnească. În adâncul inimii sale, Ben Scoby știa că nu procedase cinstit împovărându-și fata adolescentă cu răspunderile rezervate în mod normal unei mame. Fata se maturizase înainte de vreme, purtându-și crucea, iar Fred Dempsey

părea să fi reaprins în ea flacăra tinereții. Pentru Ben Scoby și pentru gospodinele bârfitoare din Drew City, întâlnirea celor doi părea să fi fost hotărâtă în ceruri.

Louise își rezerva sâmbetele pentru Roger, pentru cumpărături și pentru coafor. Și pentru Fred Dempsey.

Familia Scoby locuia la vreun kilometru depărtare de oraș, dar lui Roger nu i se permitea să se ducă acolo decât sâmbăta și în anumite împrejurări deosebite. Tatăl lui considera că o plimbare pe săptămână reprezenta o ispită suficientă pentru un băiețel de șapte ani. Prin urmare, fiecare sâmbătă constituia o experiență deosebită pentru el. Puștiul căpătase un sentiment de siguranță, știind că săptămână de săptămână va găsi toate lucrurile acolo, în același loc și neschimbate. Sau aproape neschimbate. Din când în când, o prăvălie își schimba proprietarul sau se deschidea un nou magazin. Așa se întâmplase cu noul magazin Five and Ten al lui Woolworth. Managerul, care se numea Jerry, venise toamna trecută din estul îndepărtat, pentru a deschide magazinul, și îi dăruise lui Roger un zmeu, adus tocmai din Japonia, apoi flirtase cu Louise. Roger era destul de mare ca să-și dea seama de *asta*. Louise se purtase politicos, dar dăduse de înțeles că îl prefera pe Fred Dempsey. Oricum, Roger păstrase zmeul și, o dată, Jerry îl ajutase să și-l înalțe. Îi plăcea tânărul manager, dar nu în felul în care îi plăcea Fred. După Paul Silverblatt și Tommy Newton, Fred era cel mai bun prieten al său. În plus, relațiile dintre Fred și Louise mergeau foarte bine și Dempsey lucra la bancă pentru tatăl lui Roger, așa că totul era perfect. Cu sau fără zmeu, Roger avea o ierarhie precisă a fidelităților.

În fiecare sâmbătă, Louise și Roger se duceau în oraș împreună, pe jos. El o ținea strâns de mână și izbutea întotdeauna să o apuce pe partea dreaptă a străzii și s-o conducă pe Louise pe lângă benzinăria și garajul cu podele lucioase și alunecoase din cauza petrolului și a uleiului. Benzinăria îl înspăimânta, deși nu-și dădea seama exact de ce. Oricum, nu din cauza stivelor de anvelope sau a șirurilor de bidoane cu ulei, de pe rafturile curbate sub greutatea lor, și nici din cauza mirosului pătrunzător și greu de benzină. Îl speria de fapt bazinul cu petrol. Gaura din podea, asemănătoare unei cripte, i se părea lui

Roger misterioasă, periculoasă și amenințătoare. Îl admira în taină pe Frankie Bulfer, al cărui tată era proprietarul benzinăriei, fiindcă tânărul avea numai șaptesprezece ani și cobora în gaura înspăimântătoare cu lanterna lui mică, meșterind la automobile. Roger rămânea în ușa garajului și îi urmărea cu ochii holbați activitatea, ascultând clinchetul cheilor și șuieratul furtunului de aer, în timp ce Frankie lucra la mărunțaiele automobilelor masive care erau suspendate pe rampă, deasupra capului său.

Venea apoi prăvălia de produse lactate Dairy Foods, care fusese deschisă de curând și constituia localul preferat al elevilor de liceu, fiind singurul loc din oraș unde se putea bea Coca-Cola de la automat. Apoi, băcănia lui Otis Carnaby, măcelăria domnului Hobart, sala de lectură a Bisericii lui Hristos, care semăna cu o mică bibliotecă, după cum le explica Fred. Urma birtul lui Barney Moran, cu tejghelele sale acoperite cu mușama, scaune cu perne din plastic crăpat și miros ademenitor de cafea tare, de clătite și de pâine bine prăjită și cu sfârâitul slăninei și al cârnaților pe grătarul înnegrit. Și, în sfârșit, banca tatălui său, Drew City Farmer's Trust and Guarantee Bank care se afla la colțul străzii.

Peste drum, pe la mijlocul străzii, se afla locul preferat al lui Roger, cinematograful Tivoli, încadrat de librăria bătrânei domnișoare Amy Winthrop și de magazinul universal al lui Lucas Bailey, un sanctuar al catifelelor, al pânzeturilor satinate, al nasturilor pe cartonașe, al galoșilor, imprimeurilor, salopetelor și gulerelor tari din celuloid. În magazin exista și un raion de jucării – camioane roșii, jocuri puzzle, mărci poștale pentru colecționari, fluiere din lemn – însă locul îl atrăgea în mod deosebit pe Roger printr-un borcan plin cu bomboane ieftine, așezat lângă mașina de marcat de la casă. De obicei, Roger cheltuia o monedă de cinci cenți, adică jumătate din banii lui de buzunar pe o săptămână, în prăvălia domnului Bailey, după ce studia cu mare atenție platourile cu jujube, spirale de zahăr ars, dropsuri, bomboane negre și roșii cu suc de lemn-dulce, bomboane de ciocolată, pișcoturi Necco. Alegerea se dovedea întotdeauna dificilă. Cealaltă monedă de cinci cenți era păstrată pentru matineul de la Tivoli.

Localul prohibit de pe strada principală era tripoul lui Joshua Halem, vecin cu magazinul universal. Locul era interzis băieților sub paisprezece ani, fiindcă acolo se adunau bărbații și-și relatau povestirile cele mai decoltate, iar uneori foloseau un limbaj prea puțin academic. Roger și alți băieți se adunau de regulă în fața vitrinei acoperite de straturi de praf și grăsime, depuse în decursul anilor, și se holbau printre reclamele NRA și WPA, cu Vulturul Albastru și lozinca „Noi ne facem datoria", la mesele acoperite cu postav verde și luminate de lămpile Tiffany, unde ei nu aveau acces. Bătrânul Halem, care-și pierduse un picior în război, pe care îl înlocuise cu unul de lemn, stătea întotdeauna cocoțat pe scaunul său înalt de lângă bar, cu tija de lemn întinsă și supraveghea fiecare masă; când se încrunta și se uita chiorâș la tinerii care se zgâiau prin geam la ceea ce se întâmpla înăuntru, băieții o ștergeau numaidecât.

Urma magazinul de mobilă al lui Isaac Cohen, un loc întunecat, unde se îngrămădeau șiruri de scaune, paturi, saltele, balansoare, pătuțuri pentru copii și sofale, toate puse de-a valma; iar lângă prăvălia lui Cohen se afla frizeria lui Nick Constantine, care mirosea a pudră de talc și a cremă de ghete, unde-l tunseseră pentru prima oară pe Roger. O dată pe lună, băiatul se ducea la frizer. Deasupra, la etajul întâi, se afla salonul de cosmetică al orașului a cărui patroană era Mildred, soția lui Nick. La colțul străzii, vizavi de bancă, se afla Zachariah House, un hotel dărăpănat, unde călătorii în trecere și comis-voiajorii își puteau petrece noaptea pe dormeze prăpădite, în schimbul a doi dolari. Singurul bar autorizat din oraș se afla în partea din spate a holului hotelului, un loc interzis copiilor *și* femeilor.

Unul dintre locurile preferate ale lui Roger era măcelăria lui Jesse Hobart, pentru că acolo văzuse pentru prima oară, cu ochii săi, o „minune" autentică. Domnul Hobart adusese puiul de găină dintr-o încăpere din spate, unde păsările erau ținute în cuști, și i-l arătase lui Louise. Puiul bătea din aripi și cârâia.

– E o puicuță faină, îi spusese Hobart lui Louise. Jumulită și curățată, are vreo două kile jumate.

– E perfect, răspunsese ea și-și întorsese capul, în timp ce Hobart se apucase să învârtească puicuța prin aer ca să o amețească. Apoi o pusese

pe un butuc de lemn și *poc!* îi tăiase capul, cu satârul lui mare și strălucitor. De obicei, după ce se consuma faptul sinistru, Hobart proptea puiul cu capul în jos într-o căldare și-l ținea strâns, până când vietatea înceta să se mai zbată. În acea zi însă pasărea sărise – *sărise!* scăpându-i din mâini. Pasărea fără cap țopăise demențial prin prăvălie, cu sângele țâșnindu-i din gât, sărind de pe tejghele și alunecând pe rumeguș, până când căzuse, zbătându-se, pe dușumea. Hobart o înșfăcase din nou. Louise simțise că leșină și ieșise din prăvălie, iar mai târziu mărturisise că îi venise foarte greu să gătească pasărea aceea. Pe atunci, Roger avea numai cinci ani. Era una dintre cele mai uimitoare amintiri ale sale.

Roger povestise, de multe ori și cu amănunte, întâmplarea cu puiul fără cap lui Poppy Scoby și, mai târziu, lui Fred. Își lăsa capul în piept, își îndoia brațele, punându-și mâinile la subsuori și alerga bezmetic prin bucătărie, izbindu-se de diferite obiecte, așa cum făcuse puiul. Bătea aerul cu brațele deasupra capului său și scotea sunete dezgustătoare în timp ce descria cum țâșnea sângele din gâtul puiului care alerga; apoi se prăbușea pe podeaua bucătăriei și imita ultimele momente de zbatere violentă a păsării, încheind astfel descrierea ciudatei întâmplări. Poppy îi explicase că era doar o reacție reflexă și că puiul murise, de fapt, ceea ce îl intriga și mai tare pe Roger.

Chiar în acea sâmbătă, când se duseră la piață – trecuseră doi ani de când Roger se tot gândea la întâmplare – băiatul prinse deodată curaj și ceru o repetare a spectacolului.

– Dați-i drumul pe dușumea și lăsați-l să alerge, strigă puștiul în timp ce Hobart începuse să învârtă puiul prin aer, ca să-l amețească. Șocată, Louise se întoarse imediat spre Roger.

– Rogie, cum îți permiți *să propui* un asemenea lucru?! Nu cumva să-l ascultați, domnule Hobart. Roger, ieși afară și așteaptă.

– Oh, Weezie...

– Afară, tinere!

Fred ședea pe banca din fața magazinului de unelte, cum făcea întotdeauna sâmbăta dimineața, discutând cu primarul Oglesby. Roger o luă la fugă pe trotuarul curbat și umflat de căldură, îndreptându-se spre Fred.

– Weezie nu vrea să-l lase pe domnul Hobart să repete șmecheria cu puiul mort, se văită el, în timp ce Louise îl ajunse din urmă.

– Vai, vai, îi răspunse cu simpatie Fred, ți-a stricat distracția.

– Nu începe din nou, îl certă ea.

– Uite ce-i, eu zic să ne ducem la Dairy Foods și să bem un suc în timp ce Weezie intră la coafor. După ce termină, mergem la birtul lui Barney și mâncăm câte un hot dog, apoi pe tine te lăsăm la Tivoli, să vezi filmul.

– Uraa! răcni Roger, țopăind de bucurie, deși în ultimele șase luni, în fiecare sâmbătă, lucrurile se desfășurau după același tipic.

Roger se uită de-a lungul străzii, spre afișul de la Tivoli. Johnny Weissmüller în *Tarzan, omul maimuță* și episodul patru din *Expresul Uragan;* în plus, „o selecție de scurt-metraje" – ceea ce însemna că se proiectează și un film de desene animate.

– Oh, băiete, șopti el, *„Tarzan"!*

Louise își ridică privirea spre cer.

– E o povestire despre junglă, îi spuse Fred, ca s-o liniștească. Apar multe animale sălbatice.

– *Cunosc* filmul, Fred, zise Louise, prefăcându-se supărată. Bine, fie și așa. Îmi termin cumpărăturile și vin să iau puiul după spectacol.

– Ura, ura, zise Roger și, înălțându-se pe vârfuri, îi șopti lui Fred la ureche:

– Putem să ne ducem și la prăvălia lui Bailey?

Fred îi făcu cu ochiul, dându-i de înțeles că da.

Fiecare sâmbătă după-amiază reprezenta un moment deosebit pentru Fred și Louise. Îl lăsau pe Roger la matineul de la Tivoli, aflau la ce oră se încheie spectacolul, apoi se duceau la ea acasă, luau Buick-ul și plecau la căsuța din lemn, pe care o închiriase Fred și care se afla la câteva străzi depărtare. Casa era una dintre puținele locuințe cu garaj, care era lipit de clădire și le permitea să intre și să iasă fără să fie văzuți de vecini. Fred împrumuta deseori Buick-ul lui Louise și îl spăla pe aleea de la intrare, așa că nimeni nu mai era surprins când îl vedea venind acasă cu limuzina fetei. Louise stătea pe podea, lângă bancheta

din față, chicotind veselă, amuzată de șarada pe care o jucau ca să-i păcălească pe bârfitorii din oraș.

Fred avusese ideea „petrecerilor" de sâmbătă. Roger îi întâlnea la cinematograf pe Paul și Tommy, așa că era fericit și, astfel, cei doi aveau posibilitatea să petreacă două ore împreună. Când ajungeau acasă, se iubeau cu patimă. Sâmbăta aceasta nu aducea nimic deosebit. Louise se așeză pe podeaua mașinii și ridică mâna, strecurându-și-o sub coapsa lui și mângâindu-i-o.

– Ce s-a întâmplat cu domnișoara sfioasă pe care am cunoscut-o acum nouă luni? vru el să știe.

– A descoperit care-i adevăratul sens al cuvântului dragoste, zise ea, frecându-și capul de piciorul lui.

– Și care e?

– E ceva plăcut. Înseamnă să te simți *atâât* de bine.

Timp de câteva luni, Dempsey se ferise de relația cu Louise Scoby, dar, în cele din urmă, se lăsă ademenit. Roger îl adoptase repede pe post de tată. Pe măsură ce prietenia dintre ei se adâncea, relațiile dintre sora lui și Dempsey cunoșteau un curs asemănător. Îl păștea un pericol în orășelul acesta: căsătoria putea să devină inevitabilă, dar, în cele din urmă, Dempsey nu-și mai bătu capul cu asta. Ideea căsătoriei nu-l atrăgea, dar avea să se descurce cumva, când și dacă s-ar fi pus problema. Până una-alta, Louise se dovedise o iubită frenetică și pasionată.

Cum ajungeau în casă, parcă intra un demon în ea. Ani de zile își reprimase dorințele, comportându-se ca o mamă și soră față de Roger și ca fiică și stăpână a casei față de tatăl ei. Nici un bărbat din oraș nu o atrăgea, fiindcă pe cei mai mulți îi cunoștea încă din copilărie. Apoi se furișase în viața ei Fred Dempsey. Era normal ca Ben să-l invite pe noul angajat acasă, la masă. Roger îl primise cu simpatie pe Fred, dar nu fusese singurul. Louise se simțise în taină atrasă de el, de la prima lui vizită. Însă el era un bărbat sfios, foarte discret, care o dată pe lună lua autobuzul de Chicago, ca să-și viziteze mama bolnavă. Fred vorbea foarte rar despre el însuși. Chiar și opiniile și le exprima cu reținere și oarecum evaziv, dar când discuta despre artele plastice și despre cărți sau despre teatru și muzică, ea îi sorbea cuvintele, fiindcă

regăsea în Fred pasiunea înăbușită pe care ea însăși o trăise încă din vremea pubertății.

Se iubiseră pentru prima oară pe bancheta din spate a Buick-ului, undeva în afara orașului, dincolo de triajul gării. Evitaseră momentul multe săptămâni, timp în care mângâierile lor deveniseră din ce în ce mai pasionale, de fiecare dată când rămâneau singuri.

Se explorau reciproc, se atingeau și se lăsau copleșiți de extaz. În cele din urmă, ea îi propusese să se mute pe bancheta din spate a mașinii. În clipa când el închise portiera, ea-și descheiase bluza, oferindu-și sânii opulenți sărutărilor lui nesățioase. Apoi el o mângâiase, îi scosese chiloții și îi trăsese mâna spre el. Totul se petrecuse cu atâta rapiditate, încât ea își amintea doar fragmente ale momentului când făcuse dragoste pentru prima dată. Ținea minte doar că Fred se purtase cu ea cu multă atenție și tandrețe. Că se bucurase de fiecare clipă și că aproape leșinase când avusese primul ei orgasm.

Cum intrară în casă, ea-și scoase imediat bluza.

– Hai să facem împreună un duș; toată săptămâna nu m-am gândit decât la asta, zise ea și-l apucă de mână, conducându-l pe scări în sus, spre baie.

Dar când ajunseră acolo și el începu să o dezbrace, mângâindu-i pântecele plat și alintându-i sânii, Louise îi dădu jos pantalonii și apoi îl trase spre ea.

– Fă-o acum. Aici. Chiar aici, șopti ea excitată, iar el o ridică și o așeză pe marginea căzii, o mângâie și iar o mângâie, până când ea începu să geamă și să se încordeze, apoi, când ea strigă, el o pătrunse.

Dempsey stătea întins pe spate, cu ochii închiși, relaxându-se. Erau goi amândoi. Louise ședea pe pat, așezată turcește la picioarele lui, și răsucea o țigară. Fred prefera să-și pregătească țigările, fiindcă îi displăcea tutunul aspru al țigărilor gata făcute și prefera gustul dulce al tutunului Prince Albert, iar Louise devenise o superbă specialistă în răsucirea țigărilor. În fiecare mână ținea câte o țigară.

– Splendid, zise Fred. Devii o adevărată expertă a viciilor mele.

Le aprinse, păstră una, iar pe cealaltă i-o așeză lui între buze. Fred trase adânc fumul în piept și-l dădu afară, spre tavan.

„Nu-i deloc rău să-ți petreci așa după-amiaza de sâmbătă", gândi el.

– Cât timp ne-a mai rămas? întrebă Fred.

Louise privi peste umărul lui ceasul deșteptător de pe noptieră.

– Patruzeci de minute, spuse ea.

– Mai avem timp pentru o repriză scurtă.

Ea îi desfăcu picioarele și se aplecă peste el, frecându-și ușor sfârcurile de sfârcurile lui.

– Nu-mi place așa, pe fugă, șopti ea, fiindcă rămân mereu cu senzația că aș vrea mai mult. Ce-ai zice să ne ducem la dans, la Y., după ce luăm masa de seară – și să o ștergem mai devreme? Gândește-te la asta în timp ce mâncăm.

– Am stat la coafor cu cincisprezece minute mai mult ca de obicei în dimineața asta, fiindcă toți voiau să afle câte ceva despre *Anthony Adverse*, zise Louise în timp ce-și termina cina.

Ea fusese prima pe listă când biblioteca orașului primise bestsellerul.

– Culmea e că toți voiau să afle câte ceva despre... Louise îl privi pe Roger... despre scenele deocheate.

– Ce-i aia scene deocheate? întrebă Roger.

– Scenele de dragoste, răspunse ea repede.

El se strâmbă și-și pierdu orice interes. Băiatul mângâia teancul gros de două degete cu poze din seria *Hoții și Vardiștii*, adunate din pachetele cu gumă de mestecat, teanc legat cu un elastic murdar și uzat. Pachetul stătea lângă farfuria lui.

– Tommy a făcut rost de două poze cu John Dillinger. *Două! Și* un Melvin Purvis, se văită Roger. Îmi cere cinci poze de-ale mele pe un John Dillinger. Nu mi se părea cinstit.

– Nu mi se pare cinstit, îl corectă Louise.

– Așa-s afacerile, fiule, zise Ben Scoby. Se cheamă legea cererii și a ofertei. El oferă și tu ceri.

– Da-i prietenul meu!

– În afaceri, așa e treburile, zise Scoby.

– Sunt treburile, îl corectă Louise.

– Sunt, repetă Scoby, încruntându-se.

– Tu și Fred faceți afaceri la bancă cu prietenii voștri, zise Roger.

– E altceva, zise Scoby și începu să-i explice cum e cu rezerva de capital, cu dobânzile și cu plățile.

Puștiul de șapte ani încetă curând să-l mai asculte și începu să se gândească intens cum să scoată de la Tommy Newton poza cu Dillinger, fără să-și descompleteze prea mult propria colecție.

– Care poză este cea mai valoroasă? întrebă Fred.

– Oh, John Dillinger, de departe poza cu John Dillinger. „Frumosul Băiat" Floyd e pe locul doi, dar nu se compară cu John Dillinger.

Scoby oftă.

– Poftim. Lucrez în afaceri de bancă, iar interesul major al fiului meu este să achiziționeze o poză cu fața celui mai ticălos spărgător de bănci din istorie. Clătină din cap. Unde o să ajungă lumea?

– Păi e vorba de cerere și ofertă, replică Roger, și toți izbucniră în râs.

Cina la familia Scoby devenise ceva obișnuit pentru Dempsey. Se discuta de regulă despre Roosevelt, despre modul cum acesta conducea economia, despre campionatul de baseball, despre târgul din ținut, care urma să se deschidă peste două săptămâni, despre banda lui Dillinger și ultimele ei isprăvi, despre Jack Sharkey și dacă avea forța să îl bată pe neamțul Max Schmeling la campionatul mondial de categoria grea. Cam asta era singura apropiere de problemele Germaniei. La urma urmelor, Europa se afla la capătul lumii pentru cei din Drew City.

– Uite ce-i, Rog, zise Dempsey. În weekendul acesta trebuie să mă duc la Chicago, să-mi văd mama. Poate o să-ți fac rost acolo de un John Dillinger.

– *Nu mai spune!*

– Am zis poate. Nu-ți promit, dar am să mă străduiesc.

– De ce nu iei Buick-ul, se oferi Louise. Eu n-am nevoie de mașină și te poți întoarce duminică mult mai devreme.

Dempsey băgă mâna în buzunar și scoase tabachera. Roger îl urmărea extaziat cum alege o foiță din pachet și o îndoaie cu arătătorul, făcând-o jgheab, și cum, dintr-o pungă, scutură tutun pe toată lungimea foiței, apoi o răsucește, transformând-o într-o țigară densă și, în fine, cum își trece limba peste hârtie și o lipește.

Dempsey își scoase bricheta și Louise întinse mâna. El i-o așeză în palmă. Louisei îi plăcea atingerea senzuală a laturilor ei din aur. Își plimbă degetul mare, în sus și în jos, pe toată lungimea brichetei, apoi mângâie capul de lup de pe capac. În sfârșit, o deschise și îi aprinse țigara.

Dempsey clătină din cap.

– Nu, am să mă duc cu Ogarul Cenușiu, ca de obicei.

Se îndreptă spre casă pe jos, prin ploaia rece de primăvară și, când ajunse la Third Street, se opri, vizavi de vechea casă în stil victorian care trona izolată în mijlocul cvartalului. Cu umerii încovoiați sub ploaie și mâinile îndesate în buzunare, privi la salonul domnișoarei Beverly Allerdy, cu jaluzelele întotdeauna coborâte, de unde se auzeau tare bluesuri ale negrilor, dincolo de zidurile coșcovite. Bărbații se strecurau prin ușa din dos și se auzeau hohote de râs. Râsete de femei. Se întrebă cât de departe sunt în stare să meargă doamnele din acest orășel. Nu-și permitea să riște și să viziteze casa. Stătea acolo și simțea cum se aprinde în el, din nou, impulsul bine cunoscut, simțea crisparea aceea la fel de bine cunoscută din vintre. Începea să-l cuprindă furia.

Dempsey inventase povestea cu mama suferindă de la Chicago în momentul când impulsul acela îi reapăruse, pentru prima dată de când se afla în America. De atunci, la șase sau șapte săptămâni o dată, lua autobuzul de Chicago, de la ora patru, se înregistra la hotelul Edgewater Beach și folosea una dintre cele mai scumpe case de toleranță din Midwest, ale cărei fete erau dispuse să-i suporte jocurile sadice, dacă erau bine plătite. De câteva zile, se tot gândea că ar trebui să facă drumul la Chicago. Nevoia aceea cumplită se instala în el. Se hotărî să aducă din nou vorba despre călătoria la Chicago și să accepte oferta pe care i-o făcuse Louise pentru weekend – firește, după ce va protesta în mod rezonabil. Ar putea fi o variație interesantă, să cutreiere străzile din Chicago și să caute ceva deosebit.

În timp ce se îndrepta spre casă prin ploaie, Dempsey își rememora ce aflase despre americani în cele nouă luni de când venise în Drew City. Erau generoși. Prea încrezători. Buni prieteni, după ce reușeau să te cunoască. Se-nnebuneau după toate noutățile. Iubeau sportul și

distracțiile și îi înălțau pe un fel de piedestal regal pe jucătorii de baseball, pe actorii de cinema și chiar pe oamenii foarte bogați. Erau fundamental independenți. Expresiile lor argotice difereau de la un loc la altul, așa că era imposibil să le știi pe toate. Duminica, se duceau cu toții la biserică. Păreau să fie fascinați într-un mod neobișnuit de starea timpului. Și întreaga națiune părea să se strângă în jurul radiourilor în fiecare noapte. „Dar faptul cel mai încurajator era acela că toți se dovedeau foarte serviabili", gândi 27, satisfăcut.

21

Degetul lung și subțire din beton al Autostradei Indiana 29 se întindea de la Logansport până la Indianapolis, sub cerul posomorât și amenințător. Un Packard negru se îndrepta zumzăind spre orașul Delphi. Cei cinci pasageri ai limuzinei purtau costume negre și pălării din fetru de aceeași culoare. Excepție făcea doar bărbatul așezat în față, lângă șofer. John Dillinger purta o panama care devenise un fel de emblemă personală.

– Mașina bâzâie ca o albină, Russ, se adresă Dillinger șoferului.

– I-am băgat bujii și tacheți noi și un filtru nou de aer...

– Ca să-și facă nevoile, da? mormăi de pe bancheta din spate Lester Gillis, care-și spunea George cel Mare, dar era cunoscut de lume sub numele de Nelson Mutră de Copil. Nu-s în stare să deosebesc o bujie de o damă de pică. Și nici nu vreau.

– Ați băgat bine planul la tărtăcuță? întrebă Dillinger, răsucindu-se spre cei trei bărbați din spate și cercetându-i cu privirea.

Toți încuviințară, dând din cap cu convingere.

– E nevoie să-l mai repetăm?

– No, îl știm, ce dracu', zise Nelson.

– Bă, da' împuțit poți să mai fii, Lester. Așa-i? zise Dillinger.

– Să nu-mi mai spui așa. Doar ți-am mai spus-o, îmi place să mi se spună George.

– Ei da, e mult mai bine, chicoti șoferul. Da' io cred că, dacă te-ar chema George, ne-ai cere să-ți zicem Percy.

– Tacă-ți fleanca.

– Alo, alo, zise Dillinger. Nu-i nevoie să vă ambalați. Am pornit la treabă.

Nelson se rezemă din nou de perna din spate și dădu din umeri. Firea lui arțăgoasă ascundea un permanent complex de inferioritate – avea doar un metru cincizeci și cinci; în plus îl irita faptul că Dillinger era omul *cel mai vânat* din America, or Nelson simțea că lui i s-ar fi cuvenit onoarea de a fi Inamicul Public Numărul Unu. Însă banda pe care o condusese fusese curățată, iar el nu putea să lucreze singur. Așa că se potoli.

– Cum ai făcut toate planurile astea? îl întrebă pe Dillinger.

– Am învățat de la un expert.

– Care-i ăla?

– Herman K. Lamm.

– Cine? întrebă Homer Van Meter, care nu mai deschisese gura de la micul dejun.

– Herman Lamm. Ar trebui să fi auzit de el, e părintele artei jefuirii băncilor. Când spui că ștergi putina? Expresia asta a inventat-o Herman Lamm. Treișpe ani a jefuit băncile și de-abia după aia l-au înhățat.

– Ia te uită, zise Van Meter neîncrezător.

– Unde l-ai întâlnit? întrebă Nelson.

– Nu l-am întâlnit. Îl ții minte pe Walter Dietrich?

– Aha! Tipul s-a retras, nu?

– S-a dat la fund, spuse Dillinger. Pe Wally l-am cunoscut când am fost închis pentru prima oară în Michigan City. A lucrat cu Herman Lamm treisprezece ani. *Treisprezece* ani fără să fie prins. Secretul lui Lamm consta în alcătuirea minuțioasă a planurilor, în executarea lor și în rapiditate. Cerceta amănunțit totul, întocmea planuri cum sunt și ale mele și rămânea la locul spargerii cel mult patru minute. Lamm știa întotdeauna cum să o șteargă.

Dillinger era un bărbat de statură potrivită, cu fruntea înaltă și cu părul blond spălăcit și rărit, pe care și-l cănea. Ochii săi foarte albaștri se ascundeau după o pereche de ochelari cu rame din aur și lentile transparente. Dillinger petrecuse ore cumplite când își șterse amprentele digitale cu acid și își ridicase obrajii, dar vanitatea fusese mai puternică. Dillinger rămânea un cuceritor și de aceea continua să-și arboreze mustața subțire, atât de îndrăgită de doamne și care, împreună cu pălăria de paie, constituia emblema lui.

Ceilalți bărbați din limuzină erau Harry Pierpont, un tip sprinten, uscățiv, căruia îi plăcea să i se spună „Fericitul"; Homer Van Meter, un taciturn, asociat de mulți ani cu Dillinger și Russell Clark, un individ slăbănog, cu înfățișare dură, despre care se spunea că seamănă cu Charles Lindbergh. Clark fusese mai înainte mecanic și se dovedea un șofer excelent.

Van Meter, Clark și Dillinger erau vechi tovarăși. Nelson venise mult mai târziu în bandă și îi cam dădea bătaie de cap lui Dillinger. Lui Nelson îi plăcea să ucidă și devenise celebru pentru crimele sale. Una dintre legile nescrise ale lui John Dillinger era: Fără crime. De când venise în banda lui Dillinger, Nelson încălcase numai o singură dată regula – omorâse un polițai, în timp ce încerca să-l scoată pe Dillinger din ghearele poliției. În consecință, Dillinger n-avea de ce să se plângă.

– Mai spune-mi încă o dată cum se cheamă orașul ăsta?

– Delphi, îi răspunse ferm și autoritar Dillinger, cu vocea lui sonoră, cum e a celor din statul Indiana.

Russell izbucni în râs.

– Păi, dacă n-a fost însemnat pe hartă până acum, cu siguranță va deveni cunoscut de azi înainte.

– Delphi, repetă Pierpont. Ce drac de nume e ăsta?

– Grecesc, răspunse Dillinger.

– Cum de le-o fi venit să-i dea numele unui grec?

– Să-i ia naiba, răspunse Dillinger, înălțând din umeri.

– Da' ce mă-sa se întâmplă? zise deodată Van Meter.

La vreo jumătate de milă înaintea lor, un polițist oprea circulația. Mașinile se îngrămădiseră pe vreo zece șiruri.

– Ce mă-sa... zise Clark.

Dillinger se uită în dreapta și-n stânga. Puțin mai înainte, ieșea din șoseaua principală un drum de țară care trecea pe lângă un lan de porumb.

– Pe-acolo, zise el, ia-o la dreapta pe-acolo, Russ.

Russel nici măcar nu încetini.

– Ia-o-n dreapta aici. Aici! Ei drăcia dracului, Russell.

Clark frână brusc și cauciucurile scrâșniră când pătrunseră derapând pe drumul de țară.

– Ce dracu' se petrece? Țin o convenție a polițailor, ori ce?

– Dracu' să-i ia, Homer, lasă naibii gargara. Mână înainte, Russ. Mână ca și cum am fi din partea locului.

– Dumnezeule, uite ce de fum, zise Van Meter.

Spre stânga lor, se înălța din oraș o coloană neagră de fum.

– Hristoase, arde probabil tot orașul.

– Ei da, e ceva al dracului de măreț, spuse Homer.

Dillinger luă o hartă rutieră de sub tabloul de bord și o deschise.

– Pe unde dracu' am ajuns? se întrebă Dillinger, trecând cu degetul peste centrul hărții.

– Ne-am abătut de la traseu.

– Gata, am găsit, zise Dillinger. Fraților, e-n regulă. Faci la stânga pe drumul următor. Ne întoarcem la șosea pe la sud de oraș. Drace, e perfect.

– Ba-i semn rău, zise Pierpont. Oricum, probabil, mai bine ne-am lua tălpășița. Văd că se lasă și cu ploaie.

– Da' nu ne-am încheiat ziua, spuse Dillinger. Nicidecum. Iar ploaia-i bună, îi ține pe oameni în casă.

– Și-acu' un'ne ducem? La un picnic? făcu Nelson.

– Mda! La un picnic, la vreo treizeci kilometri mai la vale. Servesc ceai și gogoși la banca aia.

– Ce bancă?

– Eu și Homer am cercetat ieri trei bănci, zise Dillinger. Ne ocupăm de banca număru' doi. Este, probabil, la fel de grasă. Și vinerea țin deschis până la ora trei. Îi atacăm la trei fără un sfert – și trei ore mai târziu va fi întuneric.

– Nu-mi place chestia asta, zise Homer Van Meter. Orașele astea sărăntoace, cu o singură cale de intrare și un singur drum de ieșire, îmi dau frisoane.

Pe scaunul din față, John Dillinger își scoase o țigară Picayune din pachet și o aprinse.

– Ești o cobe, asta-i nenorocirea ta, Homer.

– Încerc să socotesc totul dinainte, așa cum faci și tu, Johnny.

– Ai vrea să dăm iar lovitura într-un oraș mare?

– N-am spus asta.

– Am încercat asta în cartierul de est din Chicago și vezi cum a ieșit. Charlie a mierlit-o. Un paznic al băncii s-a prăpădit, iar eu m-am

pomenit la răcoare. Acu' toți cred că-s criminal. Întotdeauna belelele se sparg în capul meu.

– Fin'că ești celebru, Johnny, necheză gelos Nelson.

– Nu-mi place să mi se puie-n cârcă lucruri pe care nu le-am făcut.

– Și ce-ai vrea matale? Să trimit o scrisoare la *News* și să mărturisesc? zise Nelson și rânji.

– Pă dracu', Johnny trimite mereu scrisori la ziare, zise Pierpont. Ba chiar i-a trimis o carte bătrânului... cum îi zice?

– Matt Leach, răspunse mândru Dillinger, *căpitanul* Leach, șeful patrulelor din statul Indiana. I-am trimis un exemplar din *Cum să fii un bun detectiv.*

– A naibii sminteală, dacă vrei să știi. La ce bun să-i întăriți, să-i înrăiești și mai tare? replică Van Meter.

– Hai să fim serioși, Homer, îi replică Dillinger, n-au cum să devină mai câinoși decât sunt și n-au cum să ne hăituiască și mai tare.

– Totuși, îmi dă frisoane, zise Van Meter. O să fie o grămadă de oameni pă stradă, e vineri după masă. Zi de plată, asta-i.

– N-o să fie nici un rănit, spuse sec Dillinger. O să stea la pământ ca o ceată de vânători de tancuri. Patru minute și gata, noi am și pornit-o spre Indy. Până se strâng și îi cheamă pe băieții de la FBI, noi am și făcut jumătate din drum. Febeiștilor le trebuie trei-patru ore ca să ajungă de la Chicago aici.

– Da' polițiștii locali? întrebă Pierpont.

– Păi, ei nu-s în stare să-și nimerească nasul cu batista, îi răspunse Dillinger.

– Oraș prăpădit și afurisit, mormăi Van Meter.

– Cu banca a mai dolofană din Indiana și trei polițai în tot orașul, punându-l la socoteală și pe șerif.

– Eu sunt de părerea lui, zise Clark. Vezi ce a pățit Charlie Mackle, dacă și-a făcut de lucru cu băieții de la FBI.

– Charlie nu era zdravăn la minte, replică ușor iritat Dillinger. Dă buzna direct peste Melvin Purvis, care stătea cu automatul în poală. Ascultă-mă pe mine, Purvis ăsta nu-i un febeist obișnuit, e nebun de legat. Hoover i-a dat mână liberă să ne curețe pe toți. N-am nici un chef să-mi fac de lucru cu tipii ăștia. Da' voi?

Nu răspunse nimeni.

– Așadar, rămânem la orașele mici, cu bănci dolofane.

– Poate mai bine am renunța, zise Pierpont.

– Ne-au mai rămas două sute de dolari, asta dacă suntem băftoși, pentru toți cinci, și tu vrei să renunți, zise Van Meter și râse. Ia zi, te duci la Rio cu cincizeci de dolari, Harry?

– Mă gândeam să dăm un tur la mai multe din ele. Zic să le luăm la rând, spargem patru-cinci bănci într-o zi și cu asta basta, ne oprim.

– Nu ține, zise Dillinger, clătinând din cap. Le dă lui Purvis și băieților lui timp să ne dibuie. Dai un tur și o ștergi, dai lovitura și te evapori, asta-i tehnica. Să-i năucești.

– Ba io zic, intrăm ca trăznetu', căsăpim pe ăi de mișcă și o roim deschizându-ne drumul cu pistoalele. Să-nghețe-n ei și rahatu', spuse Nelson.

– Ia să-ți oprești moara aia stricată, pricepi, Lester? ripostă cu voce dură Dillinger. Orașul ăsta-i bleg. N-o să ne dea bătaie de cap.

– Știi ce-am auzit? zise Pierpont. Am auzit că Purvis își aprinde întotdeauna un trabuc înainte de-a porni să vâneze pe cineva. Zice că-i lumânare de ziua lui de naștere. Se presupune că are o listă cu douăj'doi de gagii. Zice că după ce-și înfige douăj'două de lumânări pe tortul lui, o să facă mare bairam.

– Douăj'două, repetă Dillinger. Știi tu că-s douăj'două!

– Acu' are o brigadă de mitraliori, zise Nelson. Deviza lui e „fără milă și îndurare".

– Eh, copii de școală, spuse Dillinger. Dacă le scârțâie pantofii, sar ca arși. Uite care-i daravera cu Purvis. Floyd și banda lui au ucis un febeist când l-au atacat pe Jelly Nash în Kansas City. Tipul era bun prieten cu Purvis.

– Cum adică l-au atacat pe Jelly? Ei încercau să-l scoată de la pârnaie, zise Pierpont.

– Aiurea. Mi-a spus-o chiar Conco. Voiau să se descotorosească de Nash, că avea filmele. Caraliii au tras într-o veselie și atunci ei le-au închis botul doborându-l pe Nash *și* patru polițai, printre care era și febeistul.

– Și asta l-a scos din țâțâni pe Purvis?

– Așa cred. Are fitilul foarte scurt.

– Păi, hai să nu-l aprindem când tipul e în cameră, zise Pierpont.

Dillinger râse.

– E bună, Harry.

– Ia mai zi o dată cum se numește banca asta.

– The Drew City Farmer's Trust and Mortgage Bank.

– Cât de mare-i orașul?

– Trei mii și ceva, cei mai mulți fermieri, care-s acum pe câmp. Orașul are două cvartale, banca-i în centrul orașului. N-aș crede să fie două sute de automobile în tot ținutul.

– Și cum o să ne urmărească, pe cai sau în șaretă? râse Clark.

– Mda. Ca Jesse James, răspunse Nelson.

– Hai, gura! Și ascultați aicea. Ăsta-i planul de bătaie, zise Dillinger.

Scoase o foaie de hârtie pe care era schița băncii și o ridică să o vadă toți.

– Banca se află la colț, ușa dă spre intersecție, oarecum pieziș. Ghișeele sunt pe stânga, cum intri. Barosanii se află într-o zonă deschisă, în dreapta. Geamurile ghișeelor unde se fac plățile au o înălțime de un metru, așa că folosim o piramidă. Eu controlez ușa și cronometrul. Nu luați bancnote mai mari de douăzeci de dolari, știți că-i al dracu' de greu să plasezi un bilet de o sută de dolari. Homer și Lester operează la tezaur, Harry și Russell curăță paralele de la casierie. Parcurgem orașul o dată, verificăm totul, apoi îi lăsăm pe Lester și Harry, apoi pe Homer și pe mine. Russ parchează mașina în fața băncii. Nu uitați, din momentul când am intrat, avem la dispoziție patru minute.

– Cum stăm cu paznicii? se interesă Pierpont.

– Unul singur, un hodorog.

– Are aproape șaptezeci de ani, interveni Van Meter. Nu vede, cred, mai departe de vârful nasului.

Dillinger continuă:

– Secția de poliție e la o distanță de două cvartale. E o cabină telefonică aici, după ușa de la intrare, am eu grijă de asta. Anunțăm un accident închipuit, pe undeva pe șoseaua principală, asta o să-l scoată pe șerif din oraș. Deci, în bancă avem doi caralii și un bunic.

Dillinger chicoti.

– Așa băieți, avem superioritate numerică, drace!

Tânărul polițist intră grăbit în bancă și-și scutură picăturile de ploaie de pe trenci. Traversă încăperea, ținând în mână cecul lui săptămânal

și-l prezentă lui Dempsey, ca să-și pună parafa. Luther Conklin era un băiat din localitate care jucase fotbal în timpul liceului și, după aceea, urmase doi ani cursurile unui colegiu de stat. Era locțiitorul lui Tyler Oglesby. Intrase în poliție de opt luni și locuitorii orașului se mândreau cu el.

– Cum te simți astăzi, Luther? îl întrebă Dempsey și-și puse parafa pe bucata de hârtie verde.

– Excelent, domnule. Ați auzit de incendiul din Delphi?

– Nu. Când s-a petrecut, noaptea trecută?

– E în toi chiar acum, spuse cu seriozitate Luther. Au telefonat după ajutoare. Șeriful Billings e în drum spre ei, s-a dus să vadă cum stau lucrurile. A ars în întregime magazinul lor cel nou, Five and Ten.

– Ei, să sperăm că nu vor fi victime, zise Dempsey.

Casierul băncii onoră dispoziția de plată a lui Conklin și îi numără douăzeci și cinci de dolari. Luther ieși din bancă, numărându-i și el. Dempsey se uită la ceasul de deasupra ușii. Peste zece minute, va intra în weekend și se va duce la Chicago. Simțea cum i se usucă gura, gândindu-se la escapada sa.

Clark conduse încet Packard-ul pe Broadway, vira la dreapta, străbătu un cvartal și se întoarse pe același drum. Treceau pe lângă secția de poliție, tocmai când un polițai tânăr intră pe ușa principală. Mașina poliției era parcată pe drumul de acces al secției.

– Așa, acum cred că știm unde stau legile, chicoti Dillinger. Fă calentoarsă, mergem în centru, Russ. Îi debarcăm pe Homer și pe Lester.

Cei doi bărbați coborâră din mașină și se îndreptară degajați spre bancă, iar Russell trecu încă o dată prin intersecție. O luă spre centru și, pe la jumătatea drumului, îi lăsă pe Harry Pierpont și pe Dillinger. Ei se întoarseră, trecând pe lângă prăvălia de hamuri și se îndreptară spre bancă, ținându-și automatele cu gura țevii în jos, sub trenciuri. Când ajunseră la bancă, Van Meter și Nelson traversau strada, venind spre ei.

– În regulă, să începem, spuse Dillinger și pătrunse împreună cu Harry în bancă.

Într-o clipită, ceilalți doi apărură în spatele lor.

Așa cum proceda întotdeauna, Dillinger îi cercetă cu privirea pe cei ce intrau în bancă. „Nu-s din localitate", gândi el. Apoi se mai uită o dată în jur. Tipul cu ochelari i se păru o figură oarecum cunoscută...

Dillinger își scoase brusc automatul de sub trenci. Tipul din spatele lui întoarse plăcuța de la ușă pe care scria „Deschis". Pentru cei de afară, acum era „Închis". Trase numaidecât storurile de la ușa principală.

– Toată lumea ascultă la mine!

Bărbatul cu pistolul automat răcni o poruncă strașnică, dar nu lipsită de sens.

– Liniște și ascultați ce vă spun! Sunt John Dillinger și am venit aici să jefuim banca. Hei, domniță, să nu țipi, înghite-ți limba, am văzut dintr-o ochire că ești cu gura mare. Vă țineți gura și vă culcați cu toții pe podea. Dacă nu vreți să dați de belea, nu declanșați sistemul de alarmă, nu zbierați, să n-aud nici musca, altminterea unii dintre voi s-ar putea s-o pățească. Tipul de-acolo e Nelson Mutră de Copil, care are mâncărime la degetul de pe trăgaci. *Homer! Patru minute!* Ședeți blând, n-avem de gând să rănim pe nimeni, înțelegeți? Procedăm așa doar ca să ne asigurăm retragerea.

Râse în timp ce se uita pe fereastră, îndreptându-și automatul spre tavan. În bancă se aflau șase funcționari și patru clienți. Van Meter, Clark și Pierpont se lăsară brusc în genunchi, iar Nelson se cocoță pe spinările lor și sări peste geamul casieriei. O îmbrânci pe una din cele două femei și deschise ușa. În timp ce Dillinger își controla cronometrul, ceilalți trei se ridicară rapid și pătrunseră în birourile băncii. Tezaurul era deschis.

Dillinger se uită pe fereastră afară și văzu că un ofițer de poliție se apropia, venind din partea opusă a Broadway-ului.

– Hristoase, șopti el, un polițai.

Tyler Oglesby îl lăsase pe Luther Conklin la secție pentru a păstra legăturile telefonice cu Delphi, în timp ce el își făcea rondul de la ora trei. Plănuise să treacă pe la bancă, dar găsi storurile trase și plăcuța „Închis" atârnată la ușă. Își verifică ceasul. Ori ceasul lui rămăsese în urmă, ori ceasul lui Ben Scoby o luase înainte. Intră în frizerie.

– Ei, am auzit de un incendiu în Delphi, e adevărat? îl întrebă numaidecât Nick Constantine.

– Da, răspunse Tyler. Incendiu mare. Încă nu l-au stins. Șeriful s-a dus acolo să-i ajute...

„O să se tundă probabil", gândi Dillinger, în timp ce Oglesby intra în frizerie. Reveni la ostaticii lui, patrulând pe lângă ei cu patul armei sprijinit de șold. Scoase o țigară, o băgă în gură și aprinse cu degetul mare un băț de chibrit.

– Vreau să vă fie clar un lucru, spuse Dillinger, în vreme ce-și aprindea țigara. Io nu-s gangster. Sunt spărgător de bănci. Gangsterii sunt niște japițe, lucrează pentru de-alde Capone și haita lui și sunt plătiți ca să omoare oameni. Știți ce se spune despre John Dillinger, se spune că are mintea cea mai ascuțită și pistolul cel mai leneș din America. Io nu-s ucigaș, chiar dacă ați citit în ziare alte bazaconii. *Homer! Trei minute!* Noi jefuim băncile fi'ncă băncile vă jefuiesc pe voi! Vă iau casele, vă taxează pentru că vă folosiți banii voștri, se poartă ca și cum ar fi mai sfinte decât însuși Dumnezeu. De la noi își primesc ceea ce merită.

În camera din spate a tezaurului, Nelson Mutră de Copil arunca de zor banii într-un sac pe care-l ținea deschis Homer Van Meter.

– Ce dracu'-i trebuie să meliteze întruna, mârâi Nelson, îndesând de zor în sac teancurile de bancnote de douăzeci de dolari. Ne face de baftă pă toți.

– Le distrage atenția de la ce se-ntâmplă, Lester, îi răspunse Van Meter. Fă-ți tu treaba ta acolo și lasă-l pe Johnny să procedeze cum crede el că e mai bine. O să fie o recoltă a naibii de bogată.

Rânji cu gura până la urechi când scuturâ sacul, ca să se așeze mai bine prada.

– Treaba-i pă bune, Johnny, zbieră Van Meter.

Dillinger verifică din nou intrarea principală. Nici urmă de polițai. Scotoci în buzunarul de la haină, scoase un pistol și-l agită spre cei zece oameni întinși pe podea.

– Vedeți drăcovenia asta? Îmi poartă noroc, e talismanul meu. E un pistol de lemn. Zău, e *de lemn!* L-am cioplit din partea de sus a unei scânduri de spălat rufe și l-am vopsit cu cremă neagră de ghete. Cu ajutorul lui, am ieșit din pușcăria din Crown City, am trecut exact pe lângă Garda Națională și pe lângă ăilanți și am șters-o cu mașina

șerifului. Nu s-a construit încă închisoarea aia să-l poată priponi pă John Herbert Dillinger, oameni buni.

Dempsey ședea pe podea, cu mânile petrecute în jurul genunchilor. Se gândea la situația în care se găsea și nu se putu abține să nu zâmbească. Dillinger îi văzu zâmbetul. Străbătu holul băncii și se aplecă deasupra lui Dempsey.

– Ți se pare amuzant, camarade?

– Nu, domnule Dillinger, răspunse Dempsey.

– Ei-ei, îmi plac bărbații care au simțul umorului, prietene. Hai, ia un trabuc.

Strecură un trabuc în buzunarul interior al sacoului lui Dempsey.

– Dacă nu fumezi, poți să-l pui în ramă.

Își privi cronometrul. *Homer! Două minute!* Se întoarse la intrarea principală, calm și fără să se grăbească. Dădu puțin la o parte jaluzelele și se uită spre stradă. Nici urmă de polițai. Reveni la grupul de pe podea.

– Vremurile sunt cum sunt, să le ia dracu', și omu' vrea să lucreze și nu găsește o slujbă ca lumea. Hai să vă povestesc: m-am născut la Mooresville, chiar lângă șosea. Am trecut mai întâi prin Casa de Corecție a Statului. Sunt băiat de oraș, get-beget, dacă e s-o spunem p-a dreaptă. Tăticu' meu ține acolo, în Mooresville, o băcănie, ca asta de vizavi. Sunt urmărit de poliție în șapte state și, dracu' să-i pieptene, sunt urmărit și-n state unde încă *n-am pus piciorul!* Nu spun că nu ne-am fi luat partea noastră de la bănci, așa să știți. Ce dracu', am golit peste o duzină de bănci. Harry Pierpont, dandy-ul ăla de colo, a dat lovituri la vreo cinșpe sau șaișpe. Și Homer Van Meter a jefuit, probabil... câte au fost, Homer, douăzeci?

– Douăj'două, îi răspunse Van Meter din camera tezaurului.

– Douăj'două. Vedeți, e o cifră care mă urmărește. M-am născut în ziua de douăzeci și doi a lunii, am furat prima mașină tot într-o zi de douăzeci și doi, m-au pus în libertate condiționată pe douăzeci și doi. Am spart prima bancă pe douăzeci și doi și am scăpat de febeiști în Wisconsin acum o lună, pe douăzeci și doi. Și-acum suntem în douăzeci și doi mai. *Homer! Un minut!* Ei, domnilor și doamnelor, vă veți aminti de ziua aceasta, 22 mai 1934, cât veți trăi și veți povesti nepoților voștri că ați fost în banca din Drew City în ziua când a fost prădată de banda

lui John Dillinger. E mai palpitant, firește, decât să arzi gazul, pocnind și omorând mușteleu cu paleta. Să nu-mi spuneți că nu-i așa! Vor veni oameni de pretutindeni să viziteze locul ăsta și voi le veți vorbi despre ziua aceasta ani și ani la rând, le veți spune tuturor că Johnny Dillinger era un om de treabă, manierat și plăcut și n-a făcut rău nimănui și n-a luat decât banii băncii. *Băieți! Zece secunde. Împachetați banii!*

– Mai sunt o mulțime aici, strigă Nelson din camera tezaurului.

– Am spus *împachetați banii.*

– Johnny, spuse Harry Pierpont, care se uita afară. Vizavi, polițistul iese din frizerie.

– Afurisită treabă! Dillinger se gândi o clipă. Bine, Russ, ieși afară, du-te la mașină și dă la manivelă. Poartă-te normal. Să nu-ți arăți arma. Dacă se îndreaptă spre bancă, ia-l prin surprindere și spune-i să rămână pe loc și n-o să aibă necazuri. Spune-i cine suntem. Când se pornește motorul, noi ne-nghesuim în mașină. Acum, du-te.

– Am plecat, zise Clark. Tyler Oglesby cerceta cu privirea banca de peste drum. După ceasul lui era trei fără cinci. Se hotărî să traverseze totuși, fiindcă era sigur că Ben o să-l primească să-și depună chitanța.

Începuse să traverseze strada, când din bancă ieși un bărbat și se sui într-un Packard negru, parcat la colț. Oglesby îi zâmbi în timp ce se apropia de mașină și atunci bărbatul își săltă brațul și îndreptă spre el un automat calibrul 38.

– Stai pe loc, acolo, caraliule! Suntem banda lui Dillinger. O mișcare doar și or să fie multe victime.

Oglesby se opri. Rămase cu gura căscată. După aceea ușa băncii se dădu de perete și patru bărbați se repeziră în stradă, cărând cu ei câțiva saci ai băncii. Fără să stea pe gânduri, Oglesby apucă patul pistolului, smulse arma din toc și se dădu un pas înapoi.

Russel Clark trase. Oglesby simți că glonțul îi pătrunsese în piept; parcă îl străpunsese o suliță. Căzu pe spate. Auzea țipetele oamenilor și scrâșnetul cauciucurilor, dar i se părea că sunetele vin de la mare distanță. Simți cum îi amorțește trupul și lumea începu să se rotească, îndepărtându-se, în timp ce el avea senzația că se prăbușește într-un puț adânc și întunecat.

Locuitorii din Drew City încremeniră, parcă înghețați, și se holbau neîncrezători la Tyler Oglesby, care zăcea în mijlocul Broadway-ului cu

brațele și picioarele desfăcute și se uita în sus, la ploaie. Dempsey ajunse primul la el. Ieși în fugă din bancă și se lăsă în genunchi lângă Oglesby.

– Tyler! strigă el.

Se răsuci și zbieră spre fereastra doctorului Kimberly, deasupra magazinului Dairy Foods.

– Doctore, hei doctore, vino repede! Tyler Oglesby a fost împușcat.

Oglesby se uită în sus, dar nu-l recunoscu. După o clipă, ochii i se împăienjeniră și căpătară un luciu rece, de porțelan. Dempsey îi auzi suspinul adânc și înțelese că Oglesby murise. Se uită la mulțimea care se îngrămădise în jurul lor și clătină din cap, în timp ce tânărul locțiitor al lui Oglesby țâșni pe după colț în Ford-ul orașului.

– Ia-te după ei, Luther! strigă Ben Scoby din ușa băncii. E banda lui Dillinger!

Mașina cu fugarii străbătu vâjâind Broadway-ul, iar Nelson își scoase automatul pe fereastră și trase o rafală lungă în magazinul de unelte. Gloanțele făcură țăndări vitrina și rafturile, despicară cozile de topor, ciuruiră bidoanele de kerosen și rupseră hamurile care erau agățate de cârligele din tavan, sfâșiindu-le. Oamenii dinăuntru se aruncară pe podea; gloanțele șuierau, distrugând tot ce întâlneau în cale și revărsau peste capetele lor puzderie de sfărâmături.

– De ce dracu' faci asta? urlă la el Dillinger.

– Le mai dă și alte subiecte de discuție, îi răspunse zbierând Nelson. Hei, mi se pare că mașina poliției se ține după noi.

– Este, probabil, celălalt polițai. Calc-o tare pe coadă, Russell.

– Am aproape o sută de kilometri la oră!

– Las' că-l domolesc eu pe împuțitul ăsta, zise Nelson.

– Fără alte mortăciuni, Lester! zbieră Dillinger.

– Înțeles, răspunse Nelson.

Sfărâmă cu automatul geamul din spate al Packard-ului și așteptă să se apropie mașina poliției. Când ajunse în bătaia armei, trase o rafală scurtă, apoi încă una.

În mașina poliției, Conklin văzu cum se sparge geamul din spate al mașinii urmărite, dar vizibilitatea era redusă din cauza ploii și nu observă ce se petrece. Pe urmă zări flăcările de la gura automatului, auzi cum se-nfig gloanțele în radiator și cum aburul țâșnește șuierând. Bușonul radiatorului se pulverizează și aburul izbucni ca dintr-un crater. Conklin

viră brusc spre mijlocul șoselei, însă o altă rafală îi atinse cauciucurile din față, care explodară, iar mașina își pierdu direcția, derapând îngrozitor pe asfaltul ud. Conklin trase nebunește de volan, încercând să redreseze vehiculul, care însă se răsuci, lunecând lateral și Luther văzu copacul năpustindu-se spre el, îl simți cum se-nfige în partea dreaptă a mașinii. El se izbi de volan cu pieptul și i se tăie respirația.

Rânjind, Nelson se așeză din nou pe locul lui.

– I-am făcut de petrecanie ticălosului ăluia mic, zise el.

– Isuse Hristoase, iar am ucis un polițai, ba poate doi, zise Dillinger, clătinând nemulțumit din cap.

Conklin ieși din mașină clătinându-se și ținându-se cu mâna de coastele rupte, se sprijini cu spatele de mașina distrusă a poliției. Ploaia i se scurgea pe față. Privea înfrânt și dezamăgit cum cea mai faimoasă bandă de gangsteri din istorie se îndepărta pe șoseaua biciuită de ploaie. Dillinger, Pierpont, Clark, Nelson și Van Meter. N-avea cum să știe că toți cinci aveau să moară în mai puțin de șase luni, descoperiți și doborâți de omul de care se temeau cel mai tare, febeistul Melvin Purvis. Dillinger avea să moară primul, la două luni după întâmplarea din Drew City, adică exact în ziua de douăzeci și doi iulie.

22

Ce ghinion, ce ghinion stupid, blestemat.

Nu-i spusese o dată Vierhaus că, *de obicei, neprevăzutul îți încurcă socotelile?* El, Dempsey, se afla acum la ananghie, fiindcă nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea fi descoperit în acest orășel și, mai ales, de FBI. Dar exact asta pățise acum.

Dempsey ședea pe marginea patului și privea picăturile de ploaie care se scurgeau în fire subțiri pe geam. Ședea nemișcat de vreo zece minute. Se uită la ceas: era trei fără douăzeci.

Ben Scoby luase legătura cu biroul FBI din Chicago și-i răspunsese la telefon însuși Purvis. Îi spusese că vine cu o echipă de agenți FBI și îi ordonase să încuie banca și să-și trimită personalul acasă până la sosirea lor. Scoby își convocase salariații la ora șapte în fața băncii.

Dempsey trebuia să părăsească Drew City înainte de venirea agenților FBI. Nu-și putea permite să riște o întâlnire cu febeiștii. Nu putea nici să riște și să ia autobuzul sau să facă autostopul, fiindcă îl cunoștea toată lumea din oraș. Nu rămânea decât o singură cale de salvare: să se urce din mers într-un marfar. Chiar și soluția aceasta presupunea unele riscuri. Dacă absența lui de la convocare declanșa cercetări, era posibil să se controleze trenul la sosirea în Lafayette.

În cele din urmă, se hotărî. Mai întâi, se gândi el, îmi rad mustața și-mi decolorez părul. Mă îmbrac cu haine călduroase, fiindcă noaptea e încă destul de rece. Încalț ciorapi de lână și ghete cu talpă groasă, primite în dar de ziua mea de la Louise. Nu se punea problema banilor. „Nu sunt nepregătit, reflectă el, ci doar la strâmtoare."

Luă din dulap o pereche de pantaloni rezistenți din catifea reiată și un sacou din stofă cadrilată, groasă, își pregăti ciorapii și ghetele. Sună

clopoțelul de la intrare. Dempsey se trase înapoi și se lipi de perete. N-aveau cum să fie febeiștii. Era, probabil, Louise. Stătu nemișcat un minut întreg, ascultând cum clopoțelul suna pentru a doua și pentru a treia oară. În mintea lui începu să se închege un plan. Îl întoarse pe toate fețele în timp ce cobora foarte încet scările.

„Un plan perfect", gândi el. Chiar dacă mai târziu tipii or să intre la bănuieli, el câștiga timp. Și, o dată ajuns în Chicago, puțin îi mai păsa de ceea ce gândeau ei, fiindcă din acel moment el nu va mai fi Fred Dempsey.

Deschise ușa, și Louise i se aruncă în brațe.

– Doamne, Doamne, mi-a stat inima-n loc când am aflat, zise ea, îmbrățișându-l strâns. Slavă Domnului că ești teafăr. Mi-a fost teamă că te-au împușcat.

– L-au împușcat pe Tyler Oglesby.

– Știu, adineauri m-am despărțit de tata. Ești sigur că n-ai pățit nimic?

– Bineînțeles. Am stat pe podea cinci minute și am ascultat sporovăiala lui John Dillinger care se dădea mare și ne arăta ce băiat bun este el. Asta a fost tot.

– Pur și simplu, nu-mi vine să cred! Ne-am distrat de atâtea ori, închipuindu-ne cum s-ar da o lovitură la bancă. Ce să mai spun de Roger cu pozele lui...

– Liniștește-te. Gata, s-a terminat. S-a terminat chiar și pentru sărmanul Tyler. Hai să mergem sus.

– Sus?

– Mai sunt trei ore până să sosească aici FBI-ul.

– Fred!

Dempsey se aplecă spre ea și o sărută pe gât.

– Dar...

– Toată agitația asta m-a ațâțat.

O sărută pe ceafă și ea își răsuci capul, înfiorată.

– Mi se face pielea ca de găină.

Dempsey o conduse încet pe scări, sărutând-o și mângâindu-i obrajii în timp ce urcau. O duse în dormitor și o așeză ușor pe pat. Stătea lângă pantaloni și sacoul din stofă de lână.

– Ce-i cu astea? întrebă ea.

Fred se aplecase deasupra ei, sprijinindu-se-n brațe și o privea.

– La noapte o să fie rece și umed. M-am gândit să mă schimb înainte de a mă întoarce la bancă. Nu vrei să-mi scoți hainele, Louise? Poți să mă dezbraci.

– Oh, Demps, îi șopti ea. Te iubesc atât de mult.

Era prima oară când cei doi pronunțau cuvântul. Fred se lăsă încet peste ea.

– Și eu te iubesc, îi spuse duios la ureche.

Louise îl întoarse și-i descheie vesta, îi scoase cravata, îi descheie cămașa, iar el îi scoase bluza. Louise se jucă cu părul de pe pieptul lui, apoi îi alintă pe rând sfârcurile cu vârful limbii și i le sărută. Fred îi descheie fusta, prinsă în nasturi la spate, și după aceea își strecură mâna pe sub ea și-i simți chiloții și părul.

– Oh, Doamne, da, da, spuse ea.

El își coborî puțin mâna, simți cum se înfioară la atingerea lui, începu s-o mângâie, ungând-o cu sevele ei. În cele din urmă, își băgă mâna cealaltă pe sub cordonul fustei și i-o scoase. Louise îl descheie la șliț și mișcările sale deveniră frenetice, iar respirația i se acceleră când îi trase pantalonii, apoi își întinse mâinile și-i scoase cămașa. Stăteau goi față-n față și se mângâiau cu patimă. În sfârșit, ea se răsuci și veni deasupra lui, își ridică un braț, agitându-se, până când el pătrunse în ea. Suspina, înălțându-se și lăsându-se pe el, la început lent, apoi mai repede.

– Oh, da, zise ea, acum vine atât de ușor. Atât de ușor. Oh... mai repede, hai, și mai repede... Doamne, repede, repede...

Pasiunea ei îi stimula și lui orgasmul. O simțea cum se contractă deasupra lui. Fred își înălță mâinile și începu să-i mângâie umerii. Mișcările ei deveniră tot mai rapide, vorbele i se amestecau fără nici o noimă și deodată strigă și atunci termină și el. Împingându-se adânc în ea, Fred își deplasă rapid o mână sub bărbia ei și cu cealaltă o prinse de ceafă și, cu o smucitură scurtă și violentă, îi rupse gâtul.

Țipătul ei de bucurie se transformă într-un horcăit. Trosnetul produs de frângerea coloanei vertebrale îi înăbuși strigătele. Rămase cu gura deschisă și, o clipă, înainte ca ochii ieșiți din orbite să se stingă, ea îl privi îngrozită, ca și cum nu știa ce să creadă. Apoi se prăbuși peste el.

El o dădu jos, rostogolind-o, și o așeză pe spate, apoi stătu întins două sau trei minute, respirând adânc. Bătăile inimii erau atât de puternice, încât i se părea că or să-i rupă coastele. În cele din urmă, Fred se răsuci cu spatele la Louise, se săltă într-un cot și dibui după tabachera cu foiță de țigară și cu tutun.

Telefonul îi întrerupse fumatul. Aparatul era în bucătărie, pe perete. Își înfășură un prosop în jurul coapselor și coborî sărind câte două trepte deodată.

– Fred, sunt eu, Ben. Weezie a trecut pe la tine?

– E aici și e foarte tulburată, Ben.

– Toată lumea din oraș e la fel. Sărmana Liz Oglesby e în stare de șoc. Doctorul e acum la ea. Uite de ce te-am sunat. FBI-ul mi-a telefonat din nou. Vremea rea le creează probleme. Mai bine amânăm întâlnirea pentru ora șapte și treizeci. Îi anunț și pe ceilalți.

– Excelent. Uite ce e, s-ar putea s-o duc pe Louise la restaurantul lui Shorty, la Steak House, în Delphi, ca să o fac să mai uite. Avem timp suficient.

– Bună idee, zise el. Se pare că tu cunoști întotdeauna soluția cea mai potrivită. Nu știu ce ne-am face fără tine.

– Ei, ce vremuri îngrozitoare, Ben, de-a dreptul îngrozitoare.

– Așa-i. Am chemat-o pe doamna Ramsey, să supravegheze copilul până se termină convocarea.

– Bine. Atunci, ne vedem la șapte jumătate.

Urcă din nou la etaj, își termină de răsucit țigara și se întinse pe spate, fumând lângă trupul lui Louise Scoby. Apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte cu întârziere, întinse mâna și, cu degetul mare și arătătorul îi închise ochii.

După ce-și termină țigara, se duse în baie, își rase mustața și făcu un duș, folosind un săpun gudron dur, ca să scape de vopseaua din păr. Se șterse bine cu prosopul, se întoarse în dormitor, deschise sertarul de jos al mesei de toaletă și, băgând mâna adânc, scoase pumnalul, care fusese prins pe fundul cutiei. Reveni în baie și-și fixă pe gambă, cu bandă adezivă, arma nazistă. Urcă la mansardă și luă tot ce ascunsese în casetă: bani, un pașaport nou și un nou act de naștere, carnete de bancă din contul de la New York. Se pieptănă cu cărare pe mijloc și-și trase părul spre frunte, ca să acopere zonele unde îl răsese ca să pară mai în vârstă.

Băgă bancnotele într-un plic pe care îl fixă cu bandă adezivă pe pântece. Pe urmă verifică metodic, centimetru cu centimetru, toată casa. Nu mai avea nevoie de nimic, nu exista nimic care ar fi putut să-i trădeze adevărata identitate.

Trase pe el niște indispensabili lungi, se îmbrăcă cu pantalonii de catifea reiată, flanelă de corp groasă și, peste ea, cu o cămașă din bumbac, apoi își puse mantaua de ploaie. Se întoarse în dormitor, îmbrăcă, grijuliu, cadavrul lui Louise Scoby, îl cără la mașină și-l puse în portbagaj, împreună cu caseta goală.

În aceeași zi de vineri, întunericul se lăsă devreme, din cauza norilor grei și a ploii. Dempsey se opri într-un luminiș de lângă parc. Propti trupul lui Louise Scoby în spatele volanului, cu degetele uneia din mâini fixate pe volan. Brațul celălalt se odihnea pe banchetă. Îi desfăcuse cu forța mâna aceasta și îi înfipsese degetele în haina de la costumul cu care fusese îmbrăcat în timpul spargerii. Sfâșiase la umăr mâneca, pentru a da impresia că trupul lui fusese literalmente smuls și proiectat în afară, cu toată împotrivirea ei. După ce se asigură că nu-i nimeni prin preajmă, aruncă în râu caseta grea și ochelarii. Se uită la ceas: șase fără un sfert.

Sosise momentul. Porni mașina și, stând lipit de cadavru, băgă în viteza a doua și ieși din luminiș, intrând pe Autostrada 25. Nu se vedea nici o altă mașină. Se îndreptă spre podul de peste râu. Cu puțin înainte de pod, se afla un taluz abrupt care cobora drept spre apele învolburate. Acceleră, până ajunse la cincisprezece metri depărtare de mal. Atunci, apăsă tare pe frână și trase de volan. Mașina derapă lateral, dansă pe șoseaua udă și lăsă pe asfalt urme puternice de cauciuc. Apoi conduse mașina spre taluz, reducând viteza la cincisprezece kilometri pe oră. Deschise portiera și, când automobilul se îndreptă duduind spre taluzul dinspre râu, Dempsey mai apăsă o dată puternic pe accelerație și se aruncă din mașină.

În momentul când atinse taluzul noroios al șoselei, Dempsey începu să se rostogolească. Simți cum se sfâșiase mâneca la cot și cum îl înțepa dureros pietrișul, producându-i un fel de arsură. În timp ce se ducea de-a dura, își propti călcâiele în noroi, mai alunecă puțin și se opri.

Impulsul puternic dat de accelerație proiectă Buick-ul peste mal. Limuzina se rostogoli pe laterală, stâncile și arbuștii îi smulseră aripile și portierele și, când ajunse la baza taluzului, rămase suspendată o clipă, apoi alunecă cu botul în torentul înfuriat. Curentul rapid o duse la vale. Când ieșea, când dispărea, ca o plută de undiță. Apoi se răsuci, descriind un semicerc, și dispăru sub apele tumultuoase și tulburi. Dempsey sări în picioare și-și curăță rapid cu mâinile urmele de noroi. Se întoarse alergând la linia trenului, îndreptându-se spre podul căii ferate. Marfarul de ora șase încetinea când traversa podul dinspre marginea vestică a orașului. Aici era locul ideal pentru a sări în tren. Când ajunse la pod, se ascunse sub grinzi și așteptă. Trenul întârzie cinci minute. Reduse, ca întotdeauna, viteza și intră pe pod. În timp ce locomotiva huruia deasupra capului, mecanicul semnaliză doar o dată, acționând sirena care scoase un sunet sfâșietor. Dempsey se cățără pe terasament și începu să alerge pe lângă tren. Trebuia să-și măsoare bine deschiderea pașilor, ca să calce exact pe traverse. Se sufoca din cauza efortului, când deodată zări un vagon cu ușa deschisă pe jumătate. Dempsey băgă mâna înăuntru, căutând înnebunit ceva de care să se agațe. În acest timp, un picior îi alunecă pe traversele ude. Era cât pe ce să cadă, dar, disperat, își făcu vânt cu piciorul celălalt, se prinse de marginea ușii deschise și se rostogoli în interiorul vagonului.

Cartea a treia

„Nu este nevoie să crezi că răul se trage
dintr-o sursă supranaturală. Oamenii sunt
ei înșiși în stare de orice ticăloșie."

JOSEPH CONRAD

23

Când scria, lui Bert Rudman îi plăcea să stea într-o mică sală de lectură la care se ajungea din holul hotelului Bristol, preferând-o atât apartamentului său, mult prea liniștit și izolat, cât și biroului său, care era zgomotos și vizitat de prea multă lume. Încăperea era liniștită și intimă, iar corpurile de iluminat din alamă, care se sprijineau pe podea, ramificându-se pe măsură ce se apropiau de tavan, aruncau indirect o lumină plăcută pe tapetul de mătase cu dungi stacojii și negre. Pe cele șase birouri din lemn de mahon din încăpere se aflau veioze cu abajur și călimări din alamă, canapelele și scaunele erau tapițate cu piele, iar oamenii care se așezau acolo vorbeau de obicei în șoaptă, ca și cum s-ar fi aflat într-o bibliotecă.

Dacă simțea nevoia să bea ceva, de partea cealaltă a holului îngust se afla barul hotelului. Era un local liniștit și intim. Barul propriu-zis, acoperit cu o placă de gresie, lungă de vreo șase metri, se întindea de-a lungul unuia din pereți. Pardoseala era acoperită cu o mochetă de culoarea antracitului, iar mesele cu un singur picior, cu suprafața de sticlă, și scaunele tapițate cu pluș gros completau decorul. Romey, barmanul, punea discurile lui preferate la un gramofon ascuns într-un dulap pentru marfă. Îi plăceau atât muzica de operă și clasicii, cât și cele mai recente melodii de muzică de jazz. Tipul era, poate, cel mai grosolan barman din Paris, răspunzând la rarele cereri de muzică ale clienților cu un mormăit și cu o încruntătură, urmate de un „*non*". Refuza să se angajeze în vreo conversație întâmplătoare și, când i se comanda să prepare vreo băutură, care lui personal nu-i plăcea, spunea cu glas scăzut obscenități. Când însă Romey era bine dispus, se revanșa, dând dovadă de o memorie fenomenală, amintindu-și ce băuturi

preferau unii clienți pe care nu-i mai văzuse de șase luni sau chiar mai mult.

De doi ani, Rudman începuse să țină un jurnal zilnic, în care își nota activitățile, opiniile și impresiile cu privire la escaladarea crizei din Europa, realizând astfel o cronică a celor mai intime gânduri și temeri ale lui, o evaluare a furtunii care se pregătea.

În această seară, scria un eseu despre înaintarea rapidă a francezilor, care păreau, la prima vedere, că nu țin seama de pericolul care-i amenința din nord și din est. La urma urmei, ei aveau linia Maginot, constituită dintr-un șir de fortificații din beton, susținute de cazemate care se întindeau pe toată lungimea frontierei. Linia Maginot și armata franceză vor ține în loc Wehrmachtul lui Hitler. Rudman se gândea că era o glumă și scrisese acest lucru în câteva editoriale, ceea ce nu era de natură să-i atragă simpatia guvernului francez sau a armatei.

În fiecare seară, se așeza în această încăpere, având în față un pahar cu absint, și își lăsa gândurile să rătăcească. Erau considerații subiective, la care se adăugau zvonuri neconfirmate și previziuni despre viitorul continentului, pe care nu le putea folosi în articolele lui din ziar. Își utiliza timpul liber pe care îl avea, înainte de a se duce să lucreze pentru *Times*, ținându-și la zi jurnalul, pe care îl intitulase *Uvertura la dezastru*, și încercând să ignore o voce interi oară care-i șoptea cu insistență că el scria de fapt o carte. Rudman nu era încă pregătit să accepte ca pe o realitate această sarcină pe care și-o asuma.

Hotelul Bristol era un hotel mic, dar foarte bun, care satisfăcea exigențele clienților, permanenți și ale celebrităților, ce căutau acel gen de anonimat pe care nu-l găseau la hotelul Ritz, care era mai mare și mai renumit. Keegan stătea întotdeauna la Bristol. Era un hotel confortabil și, pentru că era cunoscut acolo, era tratat foarte bine de personal. Holul era un coridor lung și îngust, care ducea la biroul de recepție, într-o încăpere mică, și la un lift, un soi de colivie din alamă și lemn negru. În stânga, se afla sala de lectură, iar în dreapta, barul. Când se întorceau din escapadele lor nocturne, în căutare de distracții, Keegan și Jenny treceau întotdeauna prin sala de lectură. Acesta era pentru Rudman semnalul de retragere la culcare, nu înainte însă de a bea împreună cu ei ceva.

Însă astă-seară, ei întârziau. În momentul în care Rudman, obosit de munca migăloasă de prelucrare a informațiilor proprii, se hotărâse să mai bea ceva, ridică privirea și-l văzu pe von Meister, atașatul de la ambasada germană, stând de partea cealaltă a holului, în ușa barului. Pe fondul rafturilor cu băuturi din dosul barului, luminate din spate, se profila o siluetă amenințătoare, înaltă și semeață, părând personificarea satanică a celui de-al Treilea Reich. Von Meister nu purta uniformă, ci era îmbrăcat într-un costum bleumarin la două rânduri. Totuși, Rudman simți pe neașteptate că-l trece un fior, de parcă s-ar fi aflat lângă un frigider deschis.

– *Bonsoir*, monsieur Rudman, zise el, apoi, arătând cu capul spre jurnal, continuă: Dai frâu liber, ca de obicei, imaginației?

Rudman zise, zâmbind:

– Prefer să-i spun adevăr.

– În sfârșit, adevărul unuia este pentru altul minciună, cred că sunteți de acord. Nu știu cine a spus asta, în mod sigur, vreun poet cu mintea ascuțită.

– În mod sigur, răspunse Rudman.

– Îl înțeleg pe prietenul dumneavoastră american... cum spuneați că-l cheamă? Rudman nu răspunse, iar von Meister făcu un semn cu mâna, ca și cum îl ierta că nu-i răspunsese.

– A, da, Keegan. Am aflat că urmează să se căsătorească cu fata aceea germană.

– Așa se vorbește.

– Sper că vor fi foarte fericiți, zise neamțul, fără să pară prea convins.

– O să le spun că le doriți binele.

Von Meister făcu din nou un semn spre jurnalul lui Rudman, de data asta zâmbind ușor.

– Nu pot să cred că aveți o părere obiectivă, zise el. Credeam că obiectivitatea este trăsătura distinctivă a unui ziarist bun.

– Asta v-au învățat la Cambridge?

– Nu mi-e de mare folos ce m-au învățat acolo. Eu însumi *am descoperit* la Cambridge că Imperiul Britanic este condamnat la pieire. Neamul acesta e degenerat. Prea multe căsătorii între rude apropiate.

– Așa ați crezut ultima dată când v-ați bătut cu ei și uite ce s-a întâmplat: ați încasat-o.

Zâmbetul de pe fața neamțului dispăru. I se vedea încordarea mușchilor feței.

– Știți că este un privilegiu pentru dumneavoastră să lucrați în Germania. *Noi* suntem cei care acordăm viza și tot *noi* putem să o anulăm. În locul dumneavoastră, nu aș uita asta.

– Nu obișnuiesc să uit, zise Rudman.

– Interesant, răspunse von Meister, nici eu.

– Pentru Dumnezeu, von Meister, sunteți un om instruit. Nu vedeți ce se întâmplă cu țara dumneavoastră? N-aveți conștiință?

Von Meister se uită lung, cu ochi goi, la el și răspunse:

– Conștiința mea e Hitler, după care porni înapoi spre bar.

– *Bonsoir*, zise el fără să se întoarcă. Transmiteți din partea mea complimente lui *Herr* Keegan și doamnei, prietena lui *deutsche*, mai adăugă el și ridică paharul, toastând ironic.

Rudman fu profund tulburat de discuție. Își frământa întruna mintea, căutând să descâlcească toate dihotomiile situației din Germania. Se ducea de cincisprezece ani în Germania și credea că îi cunoaște pe oamenii acestei țări. Îl uimise însă felul în care reacționaseră germanii la uluitoarea ascensiune a lui Hitler, de la poziția de delincvent la cea de dictator absolut.

Se întoarse la caietul său și scrise:

„Cum au putut germanii să permită să se întâmple așa ceva? Cum au putut ei să renunțe pur și simplu la libertatea cuvântului, a expresiei, acceptând în schimb libertatea de a fi anchetați și arestați?

Poporul german este de fapt întemnițat în propria lui țară. El se înăbușă sub povara cenzurii și a exceselor polițienești deșănțate. Cultura și gusturile lui sunt controlate de niște analfabeți care nu știu ce să mai născocească. Goebbels și acoliții lui, sprijiniți de unele cercuri religioase oportuniste, au golit bibliotecile de cărțile pe care ei le consideră pervertite și care aparțin unor mari scriitori – Kipling, Mark Twain, Dante, Steinbeck, Hemingway, Freud, Proust, Thomas Mann și nenumărați alții, iar muzeele, de picturile lui Van Gogh, Picasso, Modigliani, Gauguin, Degas și mulți, mulți alții, picturi pe care ei le consideră depravate.

Cum pot ei să accepte să fie încălcată Constituția de către niște judecători simpatizanți ai partidului nazist, care iau hotărârile nu pornind de la morală sau de la lege, ci pur și simplu pentru a-i face pe plac lui Hitler și celor de-o teapă cu el. Să legalizeze sterilizarea? Să legalizeze lobotomia? *Judecători* sunt ăștia? Ei legitimează tot ce face el. Dumnezeule, câte crime sunt justificate în numele Justiției!

Cum este posibil ca un popor întreg, format în cea mai mare parte din oameni cumsecade, să pretindă că nu vede cum sunt atacați, jefuiți și omorâți evreii și adversarii politici? Doamne sfinte, aceste lucruri nu sunt ceva subtil. Trebuie să faci un *efort* să nu le observi.

Într-adevăr, cum este posibil?

Poate dacă aflăm răspunsul la întrebarea *aceasta,* putem împiedica să se mai repete o asemenea tragedie umană.

Dar mă îndoiesc că o vom face.

Se pare că nu învățăm niciodată".

Câteva minute mai târziu, Keegan și Jenny intrară, înlănțuiți și râzând, ca de obicei. El închise caietul mare cât un registru.

– Unde ați fost astă-seară? întrebă Rudman, strângându-și hârtiile și punându-le într-o mapă de piele.

– La Casino de Paris, zise Jenny, rostind cuvintele fără pauză, surescitată. Le-am văzut pe surorile Dolly și pe ducele de Windsor, și pe Maurice Chevalier, și... cine juca în rolul luptătorului, Francis?

– Jack Sharkey, răspunse el, făcând ochii mari. Doar știi că el a fost campion al lumii la categoria grea.

– Altă seară de neuitat, nu? întrebă Rudman.

– Da, zise ea, încolăcindu-și brațele în jurul lui Keegan. Fiecare seară este de neuitat.

24

Amintirea primei sale zile de școală îi revenea în memorie lui Wilhelm Vierhaus pe neașteptate, provocată în subconștient de ceva ce văzuse cu adevărat sau doar își închipuia că văzuse. Când se întâmpla acest lucru, Vierhaus se simțea cuprins de o furie nemaipomenită, care devenea și mai groaznică din cauza capacității lui de a-și controla cu sânge rece emoțiile. Obiectul acelei furii era întotdeauna David Kravitz.

Până atunci dusese o viață liniștită, infirmitatea lui fiind acceptată și ignorată de familie și prieteni. Deși era conștient că umflătura aceea urâtă a mușchiului de la umăr îl făcea să se deosebească de alții, nu își dăduse seama cât de cruzi pot fi copiii.

Primul care-l jignise fusese David Kravitz, a cărui familie era bogată și influentă, și care se impusese singur un fel de șef al clasei. Kravitz, un elev eminent, își dăduse seama repede că Vierhaus reprezenta un pericol. Băiatul diform era strălucit, gata mereu să răspundă la ore, întotdeauna pregătit. Așa că David Kravitz își propusese să-l facă de râs pe Vierhaus, căruia îi spunea „Băiatul nou cu muntele în spinare". El lăsa să se înțeleagă că diformitatea era în realitate urmarea unei boli genetice necunoscute și îngrozitoare, ascunsă cu grijă de familie. La un moment dat, lansase povestea că Vierhaus, în realitate copil unic la părinți, avea o soră care era atât de diformă, încât o țineau ascunsă într-o încăpere izolată. Ceilalți copii se alăturaseră repede conspirației.

Kravitz fusese prima persoană pe care Vierhaus o urâse cu adevărat, și ura aceea se extinsese repede, cuprinzându-i pe toți evreii. Asculta cu plăcere minciunile și prostiile pe care rasiștii le răspândeau despre evrei, iar când citi *Mein Kampf,* aberațiile cuprinse în această carte îi sporiră ura. Lucrarea respectivă devenise Talmudul, Biblia, Psalmii lui, care îi

motivau comportamentul. Hitler era Dumnezeu, evreii – Diavolul, iar sângele era apa sfântă a vieții, care trebuia purificat, arianizat, pentru măreția celui de-al Treilea Reich. El era nazistul perfect, un om inteligent și devotat, a cărui ură oarbă ținea acum loc de convingeri morale. Rasismul lui excesiv amintea de fanatismul religios, din al cărui ritual făceau parte în mod obligatoriu umilirea, trădarea, tortura și asasinatul.

Vierhaus își dădea seama de ironia faptului că în ducerea la îndeplinire a celor mai importante misiuni ale lui depindea întru totul de evrei. Zâmbea în timp ce-l privea, printr-un vizor practicat în ușa salonului, pe Herman Adler care era condus în biroul lui. Se uită la ceas. O să-l lase să aștepte zece minute. Zece minute, singur în încăperea aceea care nu prevestea nimic bun și având drept tovarăș doar nebunia. Ce plăcere simțea când se gândea la asta!

Herman Adler ședea pe marginea scaunului, ținând strâns la piept, de parcă i-ar fi fost frică să nu i-o ia cineva, o servietă.

Cu excepția a două lămpi fixate în plafon, din care una lumina biroul, iar cealaltă pe Adler, restul încăperii era în penumbră. În afară de o sugativă, un telefon și o scrumieră, pe biroul de stejar nu era nimic. Ochii lui Adler nici nu se obișnuiseră încă cu penumbra din restul biroului, că ușa se deschise și intră Vierhaus. Mergea parcă târându-și picioarele, încercând să-și ascundă astfel umflătura din spate. Nu-l privi pe Adler. Se așeză la birou, își puse o pereche de ochelari, deschise un sertar și scoase un dosar. Luă apoi un ceas de buzunar și-l puse pe masă, deschise dosarul și răsfoi prin el, oprindu-se din când în când să citească ceva, dând din cap și murmurând aprobator pe măsură ce-i examina conținutul.

În cele din urmă, își aprinse o țigară, se rezemă de spătarul scaunului și îl fixă cu ochii lui duri pe Adler care ședea pe marginea scaunului, strângând în brațe servieta.

– Deci... îmi dai voie să-ți spun Herman? zise el, bine dispus.

– Da, sigur, domnule, vă rog, cu plăcere.

– Dumneata poți să-mi spui profesore, zise el, uitându-se din nou în dosar.

– Mulțumesc, *Herr Professor*.

– Ai obținut rezultate remarcabile, lucrând la programul nostru referitor la genealogie, Herman. Voiam să te cunosc personal, însă sunt... atât de ocupat.

– Bineînțeles, *Herr Professor*.

Vierhaus învățase că, cu cât cineva muncea mai mult, cu atât Hitler cerea și mai mult. La început, fusese unitatea de informații, apoi Crinul Negru, iar acum, Programul privind Genealogia. El era hotărât să pună experimentul în aplicare. În timp ce Himmler și Heidrich erau ocupați să rezolve problema majoră a evreilor, Vierhaus își vedea de treabă în liniște, lucrând la programul său privind cetățenii cu sânge mixt, persoanele care erau pe jumătate, un sfert, o optime evrei. Era greu să li se dea de urmă tuturor. Adler se dovedise a fi un aliat neprețuit în această privință.

– Văd că ne interesează pe amândoi opera, zise el, fără să-și ridice privirea.

Nu-l interesa câtuși de puțin dragostea lui Adler pentru operă. Voia doar ca evreul să știe că SS-ul știa *totul* despre el.

– Da, este prima mea dragoste. Când trăia soția mea, obișnuiam să ne petrecem vacanțele în Italia. Ne duceam la Scala în fiecare seară.

– Ce frumos. Ei bine, după cum spuneam, ai obținut niște rezultate impresionante.

– Mulțumesc, răspunse Adler care, din cauza emoției, dădea întruna din cap.

– Câte familii sunt acum? Douăsprezece? Treisprezece?

– Cincisprezece, domnule, zise Adler cu modestie.

– Știe vreunul dintre evreii din comunitatea dumitale că faci această treabă?

– Nici vorbă, domnule profesor, zise Adler speriat. N-ar mai vorbi nimeni cu mine.

– Bineînțeles.

– De aceea vin seara să aduc datele.

Vierhaus îl scormoni din nou cu privirea pe Adler. Acesta avea cincizeci și patru de ani, era mic de statură și îndesat, fără să fie gras, avea mâini moi și ochi blânzi. Era deja cărunt și avea un început de chelie. Fața lui era ridată și albă ca varul. Era îmbrăcat într-un costum de serj albastru, lustruit în coate de atâta purtat, iar gulerul de la cămașă

era ros. Deasupra buzei superioare se vedeau picături mici de transpirație. „Ordonat, dar fără gust", se gândi Vierhaus. Recunoscător – nu, de fapt, îndatorat pentru cele mai neînsemnate favoruri.

– Herman, sunt curios să aflu ceva. Te deranjează să faci treaba asta, adică să-i dai în vileag pe evrei în felul ăsta?

Adler nu trebui să se gândească și dădu negativ din cap imediat.

– Asta-i legea, zise el. Cred că sunt norocos că am această ocazie.

Pentru o clipă, ochii lui Vierhaus sclipiră și ridică surprins sprâncenele.

– Trebuie să spun că este un punct de vedere foarte practic, zise el rar, după care își plecă din nou ochii în hârtii. Ești de meserie bijutier, nu-i așa?

– Da, am avut prăvălia mea.

– A fost națională?

– Da.

– Și casa?

– Da.

– Locuiești pe Kłnigsplatz, la numărul 65. Este un apartament?

– Da, *Herr Professor*. O cameră și o bucătărie mică.

– Văd că n-ai familie.

– Fiul meu a fost omorât pe frontul de vest în 1916. Soția mi-a murit acum trei ani.

– Da, un atac de inimă, după câte văd.

– *Ja*. Nu s-a putut împăca niciodată, de fapt, cu moartea fiului nostru, Ira.

– Și dumneata ai probleme cu inima?

– Minore. Am avut o mică criză acum un an și ceva. Pentru orice eventualitate, port doctoriile la mine. Sunt destul de sănătos.

– Bine. N-am vrea să te pierdem. Înțelegi, Herman, în partid există persoane care sunt de acord cu politica acestui departament privind sângele mixt. Ele consideră că doar evreii puri trebuie avuți în vedere la repatriere și emigrație. Birocrații mai ales spun asta. Ei acceptă greu schimbarea și doresc un status quo. Bineînțeles că lucrurile se vor schimba cu timpul. Führerul mi-a dat totodată misiunea să pornesc acest experiment. Îți dai seama că această muncă este confidențială, nu-i așa, Adler? Să nu discuți nici măcar cu alte persoane din cadrul SS.

– Înțeleg, *Herr Professor*.

– Personal, cred că este suficient dacă mergi înapoi la a patra generație. În cele din urmă, vor fi foarte mulți, așa că, Adler, vei avea tot timpul o grămadă de treabă.

– Mulțumesc, domnule.

– Poate că aș putea chiar să te ajut să te ridici la statutul de arian. Se face, după cum știi, în cazul în care oamenii se disting prin merite deosebite. N-ai drept de vot și nici să te căsătorești cu o ariană, dar astea sunt lucruri neînsemnate. Dacă obții succese în continuare, putem aranja să te muți într-o locuință mai mare, mai confortabilă, poate să primești altă prăvălie, chiar să începi o afacere pe cont propriu.

Adler închise ochii. Auzise că germanii erau îngăduitori uneori cu evreii, dar aceasta era prima confirmare oficială că acest lucru era posibil. „Dumnezeule, se gândi el, să am din nou propria mea prăvălie și o casă ca lumea și să mi se șteargă E-ul de pe actele de identitate. Să am din nou sentimentul libertății." Era mai mult decât putea să spere.

– Ați fi foarte generos, *Herr Professor*, spuse Adler cu voce tremurândă, simțind că inima începe să-i bată mai repede.

– Îți dau o altă treabă, mai grea, Herman, zise Vierhaus, ridicându-se și mergând în jurul biroului. *Herr* Himmler ar dori să fie aduși înapoi câțiva evrei destul de influenți care... au părăsit Germania. Sunt oameni pe care, din mai multe motive, am vrea să-i avem din nou aici. Trădători. Persoane care tulbură ordinea publică. Sunt peste tot, zise el, făcând un gest plin de emfază cu mâna. În Italia, Franța, Egipt, Grecia, America. Orice urmă vei găsi, va fi un prilej de mândrie pentru dumneata. Nu numai că te-ai bucura de recunoștința mea, dar și de cea a *Reichsführerului* Himmler. Pot să-ți pun la dispoziție o listă cu nume. Ești atent, ce zici?

– O să notez imediat, *Herr Professor*.

Vierhaus îl bătu pe umăr pe evreu.

– Nu vrei o țigară?

Scoase afară pachetul și, scuturându-l, trase o țigară.

– Sunt franțuzești. Gauloises.

– Mulțumesc, domnule, spuse Adler, luând țigara cu o mână tremurândă.

După ce o aprinse, deschise servieta și scoase un teanc de acte.

– Am ceva aici. Cred că o să vă intereseze foarte mult... zise el, punându-le cu mare grijă pe birou în fața lui, apoi, după ce se gândi o clipă, puse servieta pe podea, lângă scaun.

– Acestea sunt acte de familie, zise Adler. Certificate de naștere, apoi convorbiri cu membri de familie, cu prieteni. Acest Oskar Braun are o bancă la Coburg, care merge foarte bine. Răsfoi prin hârtii și se opri la o schemă. Am mers până la a patra generație, *Herr Professor*, spuse Adler mândru, ridicând în sus patru degete. Bunicul lui dinspre mamă a fost evreu. Se numea Joshua Feldstein. A fost cantor la sinagogă. El a fost acela care a înființat de fapt banca. Am o listă a tuturor urmașilor, inclusiv nepoți și veri. Patruzeci și șase în total.

– Da, da. Este foarte ingenios. *Schutzstaffel* va avea grijă de *Herr* Braun, dar, zise Vierhaus, ridicând o foaie de hârtie din mapă, aici scrie că ai informații doar pentru mine personal. Despre ce e vorba?

– Da, *Herr Professor*. Are legătură cu nota pe care ați trimis-o cam acum o lună de zile.

– Adler, eu scriu zeci de note în fiecare zi.

– Cea referitoare la Crinul Negru.

Vierhaus își ridică brusc privirea.

– Ai informații despre Crinul Negru? întrebă el, fără să încerce să ascundă că ceea ce spusese Adler îl interesa.

Adler încuviință din cap.

– Ei bine, ce aștepți? zise Vierhaus, agitându-și mâinile nerăbdător.

Adler răsfoi prin mai multe hârtii.

– Aha, zise el. Poftiți. Știți despre legătura cu Reinhardt și...

– Da, da, știm toate astea, spuse Vierhaus rar, scoțându-și ochelarii și punându-i pe birou.

Ochii i se îngustară, devenind două linii luminoase. Vocea îi rămăsese însă neschimbată sau, dacă survenise vreo schimbare, era doar în sensul că și-o controla mai mult. Își stinse țigara în scrumieră și spuse:

– L-am arestat pe Reinhardt, povestea e de domeniul trecutului, bijuterile. Am nevoie de nume, *nume*, înțelegi?

– *Am* nume pentru dumneavoastră, domnule, se bâlbâi speriat Adler. Am nume și scheme.

În timp ce bijutierul răscolea nervos printre hârtii, starea de spirit a lui Vierhaus se schimbă pe neașteptate și radical. Făcea ceea ce el numea un „interogatoriu neutru", adică nu de pe poziții adverse, și totuși recurgea la aceleași metode pe care le-ar fi folosit în cazul unor întâlniri mai puțin prietenești, utilizând schimbări subtile în starea de spirit, la care adăuga în doze egale cruzime și generozitate, cu scopul de a-și face adversarul să-și piardă cumpătul și să-l intimideze. Învățase aceste metode de la Adolf Hitler care era un maestru în această tehnică. Diferența era că Vierhaus, spre deosebire de șeful său labil și paranoic, merita să fie un exemplu în ce privește modul diabolic în care se controla.

– N-ai vrea o ceașcă de cafea? întrebă el brusc, zâmbind. Este importată din America de Sud. Un sortiment excelent.

– A, ați fi foarte amabil, zise Adler, scoțând o batistă și ștergându-și fața.

De luni de zile, băuse doar surogat de cafea. Nu putea să spună când băuse ultima oară o ceașcă de cafea adevărată.

Vierhaus se ridică, se duse într-un colț al camerei, unde aprinse o veioză. Un ibric de cafea fierbea pe un reșou.

– Frișcă? întrebă el.

– Da, domnule.

Frișcă. Frișcă adevărată.

Adler sorbi cafeaua cu ochii închiși, savurând fiecare înghițitură.

– Acum, spune-mi ce știi despre Crinul Negru.

– *Herr* Reinhardt se ducea deseori acasă la profesorul evreu Isaac Sternfeld. Acesta a predat științele politice aici, la universitate, până când a fost trimis la Dachau.

– Era comunist?

– *Nein,* era social-democrat, dar era un adversar declarat al Führerului și al partidului nazist. Înainte ca Führerul să devină cancelar, un grup de studenți, care se duceau și ei la Sternfeld, a început să scoată o revistă cu caracter pamfletar, intitulată *Die Fackel.* Se adresa în principal studenților, un fel de revistă umoristică a lor... o revistă satirică cu câteva accente critice. Apoi, după ce *Herr* Hitler...

– Führerul, îl corectă Vierhaus.

– Da, Führerul. După ce Führerul a devenit cancelar, revista a început să fie mai critică. În acest moment, a început să se implice Reinhardt, scriind din când în când articole și ocupându-se de editarea ei. Sternfeld era consilier, iar Oscar Probst se ocupa de tipărit.

– *Conștiința Berlinului,* zise Vierhaus.

– *Ja*. Când a început... ă...

– Repatrierea?

– *Ja,* când a început repatrierea evreilor, studenții au format Crinul Negru, ca să-i ajute pe evrei să plece din Germania.

– De unde au luat ei numele ăsta? întrebă Vierhaus, din curiozitate.

– Nu există așa o floare, *Herr Professor*. Ei au în vedere o organizație fantomă, la fel ca și floarea.

– Prostii de școlari, spuse Vierhaus, făcându-i semn cu mâna să continue. Ce mai e? Altceva?

– Au transferat bani în bănci din Elveția, au asigurat procurarea de pașapoarte false, transportul, totul.

– Studenții? întrebă Vierhaus uimit.

Adler încuviință din cap.

– Fac studenții treaba asta? zise Vierhaus, scuturând din cap a neîncredere.

Își imagina cum va reacționa Hitler la auzul unei *astfel* de știri.

– Este vorba de studenți foarte devotați, zise Adler.

– Educați de Reinhardt și de acest individ, Sternfeld, nu?

Adler dădu iarăși din cap, apoi continuă:

– Editorul revistei *Die Fackel* a fost un tânăr evreu, Avrum Wolffson. El are acum douăzeci și cinci de ani. Prietenii lui cei mai buni sunt Werner Gebhart și Joachim Weber. Din câte am înțeles, Wolffson este conducătorul organizației Crinul Negru. Gebhart se ocupă cu scoaterea evreilor din țară, iar Weber, de bani, de procurarea actelor, pașapoarte, acte de identitate false și lucruri de genul ăsta.

Vierhaus își freca bărbia, în timp ce-l asculta pe Adler. Acum înțelegea o mulțime de lucruri.

– Acum cred că știu ce s-a întâmplat cu Otto Schiff și Tol Nathan. Probabil că acești studenți i-au scos din țară și s-ar putea ca ei să-l fi silit pe Simon Kefar să se spânzure.

– Și Simon Kefar a lucrat pentru dumneavoastră?

– N-ai știut? Schiff, Nathan, Kefar, toți sunt *Judenhascher*-i foarte eficienți, la fel ca și dumneata. I-ai cunoscut?

– Pe Kefar l-am cunoscut întâmplător, pe ceilalți numai după nume.

Vierhaus își frecă bărbia, apoi întrebă:

– Cum finanțau ei toate aceste acțiuni?

– Din contribuții de la evreii bogați și de la simpatizanții de aici și din străinătate.

– Și Wolffson ăsta și o mână de studenți au pus la cale tot aranjamentul acesta? întrebă Vierhaus care refuza să accepte teoria lui Adler.

– De fapt, eu cred că organizatorul a fost Sternfeld care a anticipat... repatrierea. Wolffson era un student strălucit, foarte pragmatic, în felul în care înțeleg eu lucrurile.

– De unde știi dumneata toate astea?

Adler se uită fix la el câteva secunde, apoi spuse:

– Joachim Weber este nepotul meu. N-am fost niciodată prea apropiați, dar cu sora mea, care este mama lui, vorbesc destul de des.

– Câți oameni sunt implicați în acest grup?

Adler se gândi o clipă și răspunse:

– Cred că zeci de persoane din Berlin, München, Linz, Paris, Zürich.

– Sunt evrei toți?

– Nu. Sunt atât evrei, cât și creștini.

– Cum a fost posibil să fie scăpată din mână situația și să se ajungă atât de departe, zise Vierhaus, mai mult pentru sine. Führerul o să fie furios. Unde poate fi găsit acest Wolffson?

– Asta e problema, *Herr Professor*. Nimeni nu știe. Nefiind o organizație de tip militar, nu există liste cu membrii ei. Este asemenea florii al cărei nume îl poartă, parcă nici n-ar exista. Seamănă cu un tren care pornește ori de câte ori este nevoie. Pe Wolffson nu l-a văzut nimeni de luni de zile. Cred că trebuie să fie în Berlin. Eu am asta, zise el și îi întinse lui Vierhaus o foaie de hârtie, bătută la mașină pe care erau înșirate, pe două coloane, nume și adrese.

– Aceste persoane, patruzeci și opt la număr, sunt rude cu Wolffson. Am mers până la a treia generație și am inclus veri și nepoți de gradul al patrulea. Am în mapă liste asemănătoare referitoare la Weber și Gebhart.

Vădit impresionat, Vierhaus zise:

– Este un raport remarcabil, Adler. Se întoarse la lista cu nume și urmări cu degetul arătător fiecare nume, după care continuă: Ai făcut-o într-o lună de zile?

– De fapt, trei săptămâni.

– Este cu adevărat remarcabil. Gestapoul face cercetări în această problemă de luni de zile și nu a obținut nici un rezultat.

– Ei nu sunt evrei, zise Adler, aproape în șoaptă.

– Foarte adevărat, Herman. Cui pe cui se scoate, nu-i așa? zise el, zâmbindu-i lui Adler, care începuse să se destindă.

Bijutierul își șterse transpirația de pe ceafă.

– Dacă îl puteți găsi, domnule, cred că vă pot furniza destule dovezi ca să...

– N-am nevoie de dovezi, zise Vierhaus, dând enervat din mână, în timp ce citea atent lista. Dă-mi nume și adrese și o să-i fac eu să mărturisească pe acești școlari. N-am nevoie de dovezi.

Mai vru să adauge ceva, dar se opri, arătând cu degetul unul din nume.

– Asta e sora lui, Jennifer Gould?

– Soră vitregă, *Herr Professor*. Mama ei s-a căsătorit cu evreul Wolffson. Cred că ea e catolică.

– N-ai adresa ei?

– *Nein*. S-a mutat de vreo trei luni și n-a mai văzut-o nimeni.

– Hm, făcu Vierhaus. Se pare că avem o epidemie de dispariții...

Își ridică brusc ochii de pe hârtii și își fixă privirea într-unul din colțurile întunecate ale încăperii. Era atât de concentrat, încât făcea impresia că se uită sașiu. Dintr-odată, își plesni palmele una de alta atât de tare, încât Adler tresări speriat, din cauza zgomotului neașteptat din încăperea liniștită.

– Știu unde e, zise el, trăgând un sertar de la birou.

Răsfoind printre mape, scoase una din ele afară. În ea se aflau copii de pe rapoartele săptămânale trimise de spionii militari aflați într-o serie de orașe europene importante, printre care și din partea lui von Meister, de la Paris. Vierhaus își umezi degetul cu limba, răsfoi un timp prin mapă, apoi se opri.

– Da, bineînțeles că e vorba de Keegan, zise el, rezemându-se de spătarul scaunului și zâmbind mândru de sine, nu numai pentru că citise în fiecare zi aceste rapoarte plictisitoare, dar și pentru că ținuse minte scurta referire la Keegan și la femeia numită Gould.

– E cântăreață, zâmbi el ironic. Cântă muzică de jazz negru și este prietenă cu Rudman, mincinosul ăla american. Se uită la Adler și zâmbi din nou. Poate că ea știe pe unde umblă Wolffson. Poate că ea este *Kettenglied* care duce la Crinul Negru, iar ea se află la Paris.

Adler mergea grăbit pe stradă, îndreptându-se spre un mic magazin alimentar, strângând în continuare la piept servieta. Începuse să plouă; era o burniță deasă, care i se aduna încet în păr și îi pătrundea prin haine până la piele. Își strânse umerii. Simțea nevoia să ia o pastilă. Din cauza emoției, inima îi bătea cu putere. „Un magazin, se gândi el, și o locuință corespunzătoare, poate chiar și un act de identitate, ca pentru arieni." Simțea că amețește la gândul acestei perspective.

În acest timp, o limuzină se opri la colțul străzii și din spatele lui auzi o voce răgușită care-l strigă:

– Herman Adler!

Tocmai voia să se întoarcă, dar două brațe puternice îl încercuiră, imobilizându-i mâinile în dreptul șoldurilor în așa fel, încât servieta îi căzu jos.

Adler deschise gura să spună ceva, când un tampon cu vată îi fu apăsat pe nas. Simți doar o clipă mirosul dulce-înțepător al cloroformului, apoi nu mai știu nimic de el. În timp ce doi bărbați îl împingeau în mașină, o sticluță cu pastile căzu din buzunarul vestei lui Adler și se rostogoli în rigolă.

Vierhaus își dăduse întâlnire cu cineva cu care urma să ia masa de seară. Mai avea câteva minute până să plece. Se lăsă pe spătarul scaunului. Deocamdată, trebuia să acționeze cu prudență, mai ales când era vorba de Himmler. Mulți germani, în special oficialitățile din provincie și birocrații din orașele mai mici, îi simpatizau pe evrei. Hitler nu voia să-și pericliteze puterea pe care o avea asupra lor. În acest moment, el avea nevoie de sprijinul tuturor. Cel puțin pentru moment, lumea nu trebuia să știe de activitatea pe care o desfășura

Vierhaus în legătură cu persoanele cu sânge amestecat. Erau însă mulți care știau și credeau în această acțiune de purificare. Theodor Eicke era unul dintre aceștia.

Vierhaus ridică brusc receptorul și ceru să i se dea legătura cu această brută, care purtase cămașa brună, iar acum făcea parte din SS și era șeful lagărului de concentrare de la Dachau. Eicke era cunoscut pentru cruzimea lui nemaipomenită. Odată, pe când făcea parte din SA, bătuse un evreu până îl omorâse. La Dachau, omorâse un evreu, lovindu-l cu o lopată. Eicke era persoana cu care Vierhaus putea să trateze.

– Teddy, aici e Willie Vierhaus, spuse el când în receptor se auzi vocea răgușită a acestuia.

– Willie, ce mai e pe la Berlin?

– Excelent, totul merge bine. Tu ce faci?

– A, grozav. E un oraș drăguț.

– Și lagărul?

– Merge bine.

– N-ai necazuri?

– *Nein*. Evreii nu ne dau bătaie de cap. Cu deținuții politici avem probleme. Dar ținem sub control situația. Singura noastră problemă este aglomerația.

– Va fi gata la primăvară noul lagăr de concentrare de la Sachsenhausen. Asta o să-ți mai ușureze situația. De asemenea, urmează să se mai creeze și altele, la Bergen-Belsen și Buchenwald.

– *Ja,* foarte bine.

– Anna ce face?

– Se plânge din când în când. Am avut una sau două încercări de evadare, și întotdeauna noaptea. Îi oprește sârma cu curent electric, dar e destul de plictisitor. O trezește zgomotul făcut de paraziți.

– Pune obloane mai groase, îi sugeră Vierhaus.

– Da, ai dreptate, zise Eicke râzând.

– Ascultă, Teddy, vreau să-ți cer un serviciu. Ai acolo un deținut pe nume Sternfeld?

– Profesorul?

– *Ja*. S-ar putea să dețină informații despre un grup care se autointitulează Crinul Negru. Führerul cere insistent cât mai multe informații

despre această organizație. M-am gândit că ai putea să folosești cu acest Sternfeld vreuna din metodele tale de convingere mai eficiente.

– Îmi pare rău, Willie. Ai întârziat un pic.

– Am întârziat?

– Sternfeld a murit. Cam acum o lună.

– Ce i s-a întâmplat?

– Făcea alergie la munca grea, zise Eicke, chicotind, dar, de fapt, l-a dat gata o pneumonie.

– Fir-ar al naibii!

– Îmi pare rău, zise Eicke. Mai avem pe cineva aici care ar putea să dețină informații?

– Nu știu, zise Vierhaus, din al cărui ton se simțea clar că era dezamăgit. O să văd.

– Dacă crezi că e cineva, dă-mi doar un telefon, se auzi vocea răgușită a lui Eicke. Dacă trebuie, putem să facem și Poarta Brandenburg să cânte *Horst Wessel*, dar cu cadavrele nu avem noroc deloc, încheie el chicotind.

Vierhaus se rezemă de spătarul scaunului și își termină cafeaua. Trebuia să distrugă Crinul Negru și, dacă Adler nu apărea cu informații noi, nu-i rămânea decât un singur fir: Jennifer Gould.

25

Adler se trezi cu o durere de cap înfiorătoare. Stătea întins pe un pat de campanie, într-o cameră întunecoasă. Se ridică încet, căutând cu picioarele podeaua. Apoi își văzu servieta, rezemată de pat. Era deschisă și goală. Pe neașteptate, se aprinse o lumină. Era un reflector așezat mai departe și îndreptat direct spre el. În fața reflectorului se contura silueta unui bărbat așezat pe un scaun.

– Cine ești? întrebă Adler, orbit de lumină. De ce te porți așa cu mine? N-am făcut...

Omul căruia nu-i deslușea decât silueta mișcă un braț, aruncând spre Adler ceva care ascunse o clipă lumina. Dosarele care fuseseră în servieta lui se izbiră de podea și alunecară la picioarele lui, iar conținutul lor se împrăștie în jur.

– Greșești, *Herr* Adler, zise silueta din fața lui, cu o voce fără inflexiuni, de parcă nu voia să fie recunoscut. Ai făcut ceva. Ce-i asta? La ce lucrezi?

– Nu-i treaba dumitale.

– Știm tot ce-ai făcut. Cincisprezece familii, șaizeci și patru de persoane trimise în lagărul de muncă de la Dachau. Ai devenit un călău, îți omori coreligionarii.

– Nu sunt coreligionarii *mei*.

– Sunt de același sânge cu dumneata.

– Lasă-mă în pace, zise Adler, cu glas jalnic.

– Vrem să-ți facem o propunere, Herman Adler. La noapte, te scoatem din Berlin. Mâine, pe vremea asta, te vei afla într-o țară neutră, cu pașaport pentru Anglia sau America. Dar, mai întâi, trebuie să ne spui ce i-ai raportat lui Vierhaus.

– Nu pot să părăsesc Germania...

– Ba sigur că poți. Trăiești într-o șandrama, ca o libarcă, și îți trădezi prietenii. Nu poți să continui așa, *Herr* Adler. Acceptă propunerea noastră și vei fi un om liber pe care-l va aștepta o slujbă.

– Ce fel de slujbă, ucenic al vreunui bijutier englez snob? Eu sunt german. Asta-i patria mea!

– Nu, nu mai este nici țara dumitale, nici a mea. N-avem drept de vot, n-avem dreptul să fim proprietari, să mergem la restaurante decente, să avem o slujbă. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ți-au luat proprietatea, banii din cont, casa, tot ce ai avut. Cum poți să spionezi pentru ei?

– Încerc să rămân în viață, strigă Adler disperat.

– Toți încercăm. De-asta trebuie să te oprești.

Forțându-se să-l vadă în întuneric pe cel care vorbea, Adler întrebă:

– Și ce-o să faci dacă refuz? Mă omori?

Câteva clipe, silueta nu mai spuse nimic, apoi se ridică și ieși afară din conul de lumină. Orbit pentru o clipă de reflectoare, Adler clipi și își întoarse fața. Bărbatul stătea în picioare, în întuneric. Capătul aprins al țigării lui licărea intermitent.

– Nu, spuse el, în cele din urmă. Uite ce-o să facem. O să-ți publicăm mutra pe prima pagină a ziarului *Conștiința Berlinului* și o să dăm o listă a tuturor evreilor pe care i-ai trădat. O să avem grijă ca toți evreii din Germania să știe cine ești și ce faci. Din moment ce n-o să-i mai fii de folos lui Vierhaus, care este un *Judenopferer,* sau oricui altcuiva, or să te omoare sau or să te trimită la Dachau împreună cu oamenii pe care i-ai trădat. Gândește-te.

Folosise termenul dur *Judenopferer,* care însemna „om care sacrifică evrei", nu *Judenhascher,* care era ceva mai puțin jignitor.

Adler scutură cu putere din cap.

– Nu, nu pot să fac asta. Or să mă omoare, zise el, simțind un junghi cunoscut în piept.

– N-ai de ales. Libertate și iertare acum sau, dacă nu, ești mai mult ca sigur un om mort. Pe cine ai denunțat astă-seară, Adler? Mai avem încă timp să-l salvăm.

– Pe nimeni, minți Adler. Vierhaus a trimis după mine.

– De ce?

– Ți-am spus, ca să mă vadă.

Pe neașteptate, simți o durere profundă în piept. Începu să-și frece locul cu podul palmei.

– De ce a vrut să te vadă? A vrut să-i faci niște cercei sau să-i repari ceasul cu cuc? De ce-a trimis după tine, Adler?

– Mi-a tras un perdaf și mi-a spus să mă port mai bine pe viitor.

– Minți...

– Nu, nu, eu...

– Taci, Herman, se auzi altă voce din întunericul din spatele lămpii. Minți și știm că minți.

– Știi de unde știm că minți? zise acum altă voce. Pentru că tu ești cel mai bun dintre *Judenhascher*-ii care lucrează pentru el. Cel mai bun, Adler. Ce simți când auzi asta?

– Te-a chemat să-ți dea o decorație, Herman? Să te sărute pe amândoi obrajii și să te felicite că ești un evreu nazist atât de bun? De-asta ai fost acolo, Herman?

– Și ce primești pentru asta? zise din întuneric prima voce. Camera ta nu e mult mai mare decât o celulă de închisoare. N-ai mâncare nici cât pentru o furnică, îți dau rația de mâncare și câteva mărci, nu-i așa? Dumnezeule mare, omule, cum poți să suporți să trăiești în felul ăsta?

– Te gândești vreodată la consecințele acțiunilor tale?

– Mă port conform legii, țipă cu glas ascuțit Adler. Voi sunteți trădători, nu eu.

– *Nu* e conform legii, îl contrazise supărat bărbatul cu voce gravă care, pentru o clipă, i se păru lui Adler cunoscută. Este imoral, e degradant. Este o violare a tot ce este uman și civilizat.

– De ce nu mă omorâți atunci? Asta vreți, nu-i așa? zise Adler într-un acces neașteptat de bravură și supărare, îndreptându-și spinarea și privind în întuneric.

Pentru o clipă, durerea îi dispăruse.

– Noi nu omorâm, asta e treaba lor. Noi încercăm să te aducem la sentimente mai bune, așa cum am procedat cu Schiff și Nathan.

– Și i-ați dat lui Kefar frânghia cu care s-a spânzurat?

– *Nein*. Conștiința lui l-a împins, răspunse bărbatul cu voce profundă.

O clipă, Adler întoarse capul, pentru a se feri de lumina reflectorului, și încercă să distingă figurile din întuneric. Vocea profundă i se părea mai cunoscută.

– Ascultă-mă, Herman, zise primul bărbat, cu o voce plină de înțelegere. Oprește-te acum și îți promit că nimeni n-o să știe vreodată ce-ai făcut. Noi înțelegem că oamenii sunt supuși la presiuni de tot felul. Dar dacă continui, n-o să mai existe nici un mijloc să-ți speli sângele de pe mâini. Cei de un neam cu tine or să te ocolească, iar naziștii or să te calce în picioare, ca pe un gunoi.

– Oprește-te! strigă omulețul.

Emoția provocată de întâlnirea cu Vierhaus, la care se adăuga teama de cei ce-l răpiseră, începuse să-și spună cuvântul. Respira greu. Gulerul de la cămașă i se udase de transpirație, iar pe față, care devenise pământie, îi apăruseră broboane de sudoare. În timp ce își apăsa pieptul cu o mână, dinții i se dezgoliră și pe față îi apăru o grimasă.

– Am nevoie de pastilele mele, spuse el, căutându-se cu disperare prin buzunare. Vă rog, unde-mi sunt pastilele?

– Nu era nici o pastilă în buzunarele dumitale, *Herr* Adler. Te-am căutat amănunțit.

– Ba erau, zise el, respirând cu greutate. Nu plec nicăieri fără pastilele mele.

Apoi, încercând să se ridice în picioare, își pierdu echilibrul. Unul din cei doi bărbați se repezi din întuneric și-l prinse.

Adler se agăță de cămașa bărbatului, gemând răgușit.

– Pastilele mele, ajutați-mă, vă rog!

Dar când ridică privirea spre bărbat, ochii îi ieșiră din orbite. În fața lui era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu o barbă bogată și păr lung, mic de statură și lat în umeri. Trecu un moment până când Adler își recunoscu nepotul.

– Dumnezeule, Joachim, ce faci aici? strigă el. Sunt unchiul tău, Herman.

Tânărul îl conduse înapoi la pat, întrebându-l cu o voce calmă:

– Unde sunt pastilele, unchiule?

– În bu... bu... zunarul de la vestă, răspunse el cu glas pierdut care se transformă într-un scâncet speriat. Cotrobăi prin buzunare cu mâini tremurânde care nu-l mai ascultau. Erau aici, zise el.

Nu erau însă acolo, iar această constatare îi spori tensiunea și neliniștea pe care Herman Adler le încerca deja. Inima îi bătea nebunește, trimițând niște junghiuri dureroase, fulgerătoare, în piept și stomac.

Începu să respire cu gura deschisă, simțind că-i lipsește aerul.

– O, Dumnezeule, zise el cu glas răgușit, apucându-se de piept cu amândouă mâinile și aplecându-și capul atât de mult, încât aproape că-și atingea genunchii.

– Ajutați-mă, ajutați-mă, se ruga el.

Ceilalți doi bărbați veniră lângă Weber. Îi slăbiră cravata și desfăcură gulerul cămășii lui Adler.

– Nu te speria, îi spuse încet cel mai înalt, Avrum Wolffson, care începu să-i frece încheieturile. Încearcă să te relaxezi. Probabil că pastilele ți-au căzut din buzunar. Nu te agita, respiră adânc, să nu-ți faci mai rău. O să încercăm să-ți aducem un doctor. Adu-i niște apă, Werner.

Adler privi în sus, în timp ce respirația îi devenea tot mai sacadată.

– De ce? întrebă el cu jale, prăbușindu-se pe pat.

Când Werner Gebhart se întoarse cu apa, Herman Adler era mort.

26

John Hammond era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Keegan. Urmaș al familiei de organiști Hammond, era un pasionat al jazzului și semna o rubrică în revista *Metronome*, consacrată acestui gen muzical. Își făcea un titlu de glorie din faptul că descoperea noi talente. Hammond obișnuia să se ducă oriunde, în cel mai mic oraș și în cele mai jalnice cluburi, ca să asculte orice interpret de muzică de jazz care promitea. Printre cei pe care îi descoperise tânărul impresar se numărau Billie Holiday și Benny Goodman, clarinetistul logodit cu sora lui Hammond și care, cu orchestra lui de swing, devenea tot mai renumit în State. El aranjase prima imprimare a lui Holiday cu Goodman, îl convinsese pe Count Basie să vină de la Chicago la New York, îl descoperise pe freneticul baterist Gene Krupa, fusese primul care scrisese despre bateristul Chick Webb și marea lui orchestră, tot el fusese cel care-l descoperise pe marele pianist Teddy Wilson și i-l prezentase lui Goodman. Hammond făcuse o serie de discuri pentru Columbia Records, reputația lui ca impresar al unor talente noi fiind incontestabilă. Dacă după audierea, unică în felul ei, a lui Jenny, prin telefon la mare distanță, Hammond era impresionat, el putea să-i deschidă multe uși, creîndu-i posibilitatea să cânte în cluburi de noapte sau cu formații, să facă înregistrări sau să cânte la radio.

Keegan îl angajase pe Charlie Kraus, un pianist și aranjor de jazz american, să lucreze cu Jenny și să o acompanieze în timpul audiției. Faptul îl impresionase pe Hammond, care știa că Kraus era un muzician dur și misogin, care nu-și pierdea vremea cu talente de mâna a doua. Mic de statură și sprinten, îmbrăcat după ultima modă, purtând cu dezinvoltură o beretă trasă pe ochi, Kraus, a cărui mamă era negresă,

făcuse aranjamente orchestrale pentru Fletcher Henderson, Duke Ellington, Cab Calloway și alte stele în ascensiune, înainte de a fi părăsit Statele cu doi ani în urmă, deziluzionat de rasismul celor ce se ocupau de afaceri în domeniul muzicii.

Kraus câștiga bine ca profesor și aranjor și avea o mică formație cu care cânta la sfârșit de săptămână într-un club parizian. Într-o seară, Keegan îl convinsese să o lase pe Jenny să cânte o melodie sau două. Kraus fusese uimit și o pusese să cânte cu formația o parte din program, apoi îi oferise o slujbă permanentă. Keegan avea însă planuri mai mari. Îl căutase pe Hammond, îl găsise la Kansas City și îl adusese pe Kraus la telefon.

– E deosebită, Johnny, îi spusese Kraus lui Hammond. Își controlează foarte bine respirația și frazează de minune. Are un ton unic, nu este chiar alto, dar aproape. Are un mare respect pentru text, nu mănâncă nici o silabă. Vreau să-ți spun că știe exact cum trebuie să sune un cântec. Ia unele note pe care unii dintre noi nici măcar nu le avem în *minte*. Îți zic eu, John, aș putea să mai învăț ceva de la ea.

Bazându-se pe această recomandare, Hammond fusese de acord cu audiția, fără precedent, prin telefon. Keegan spera ca Hammond să fie atât de impresionat, încât să o cheme pe Jenny la New York.

Se duseseră la studioul lui Kraus, în Montmartre, și petrecuseră acolo o după-amiază întreagă, făcând schimb de idei, încercând lucruri noi, pregătind cântece pe care ea nu le cunoștea. Pe urmă Keegan mutase pianul în apartamentul lor de la hotel; ea și Kraus lucraseră împreună încă două săptămâni, pregătindu-se pentru audiție.

Keegan ceruse de trei ori legătura, până când fusese mulțumit de felul cum auzea. În cele din urmă, fură gata. Luă din furcă receptorul din dormitor și-l puse în fața microfonului, apoi se duse înapoi în salon și luă receptorul de la linia secundară.

– Gata? întrebă el.

– Dă-i drumu', zise Hammond.

Prima melodie pe care o alesese Jenny era ciudată. Era un cântec cunoscut, aproape ca un imn, inspirat de marea depresiune economică. Melodia fusese lansată de Rudy Vallee și devenise șlagăr după ce Ivy Leaguer imprimase un disc cu această melodie, interpretând-o aproape ca pe un bocet.

Keegan și Rudman stăteau nervoși pe marginea uneia din canapelele tapisate, bând șampanie. La început, Keegan fu șocat că ea alesese acest cântec. Dar pe măsură ce Jenny cânta, își dădu seama că nu conta. Fata închisese ochii, își apăsase un deget pe o ureche, își lăsase capul ușor pe spate și începuse să cânte. Cânta cu atâta pasiune și lua fiecare notă atât de bine, încât faptul că alesese acel cântec nu mai conta. Keegan se rezemă de spătarul canapelei, uimit de modulațiile nemaipomenite ale vocii ei, de pasiunea cu care cânta.

Am făcut odat-un drum de fier,
Ce de trenuri mai goneau pe el, turbate!
Am făcut un drum de fier – parc-a fost ieri.
Ai să-mi dai vreun ban, fârtate?

La ultima strofă, melodia tristă era cântată de Jenny aproape ca un cântec de dragoste, cu un ritm mai vioi spre final.

Toți îmi ziceau doar Al, ți-aduci aminte?
Tot timpul mă strigau așa.
Și-am fost tovarăși, îți aduci aminte?
Dacă ți-aș cere niște bani, mi-ai da?

Lunecă apoi ușor la următoarea melodie. Cânta, uitându-se la Keegan, care se afla în partea cealaltă a camerei.

De dorul tău sunt beată,
Iubirea mea,
Și zi și noapte stau
Și plâng așa,
Poate că lumea mă iartă,
Dar acum, de dorul tău
Sunt beată.

Trecu apoi cu ușurință la un cântec de dragoste, de Gershwin, apoi începu un cântec trist, modificând puțin textul, pentru a i se potrivi. Lungea o silabă pe două sau trei note, trecând de la o notă la

alta, reducând textul cântecului la esența lui. Apoi, în timp ce trecea la ultima melodie, îl privi pe Keegan, își mișcă șoldurile și, făcându-i cu ochiul, pocnind din degete și uitându-se cu ochi luminoși la iubitul ei, cântă:

Totul pe lume
E grozav și mi-e bine
Când sunt cu tine...

Încheie ultimul cântec pe o notă înaltă în timp ce Kraus și Chuck Graves, bateristul, improvizau în spatele ei. Când termină, timp de câteva secunde, Kraus, Graves, Keegan și Rudman nu scoaseră o vorbă, apoi începură să aplaude, toți o dată.

– Impecabil, doamnă, im-pe-cabil, spuse Kraus, zâmbind cu toată gura.

După clipa de tăcere care se lăsă în final, Keegan luă receptorul, aproape smulgându-l, și întrebă:

– Ei, ce zici?

– Cât de repede poți să o aduci la New York?

– Glumești?

– De data asta, nu.

Keegan acoperi receptorul.

– Vrea să știe cât de repede putem ajunge la New York, i se adresă el lui Jenny.

Aceasta își mușca buza inferioară în timp ce inima îi bătea nebunește. Era o ocazie la care visase de când era fetiță. Dar... avea alte obligații. Ochii i se umplură de lacrimi. Keegan era atât de fericit, atât de fericit *pentru* ea. Poate că se puteau duce la New York pentru câteva săptămâni, să sondeze terenul. Poate că, dacă avea succes, putea să facă ceva pentru familia și prietenii ei din Germania. Poate...

– Du-te, du-te, ia receptorul, zise Keegan.

– Nu, nu... zise ea și dădu din cap încurcată.

Keegan o apucă de mână și îi dădu receptorul.

– Hai, salută-l pe John Hammond, zise el, ducându-se la celălalt telefon.

– Bună ziua, zise, ezitând.

– Domnișoară Gould, aveți o voce care ar umili și corul îngerilor. Pur și simplu, aveți o voce nemaipomenită și știți ce să faceți cu ea.

– Mulțumesc, șopti ea.

Keegan ridică celălalt receptor și îl întrebă pe Hammond:

– Ce facem mai departe?

– Până acum te-ai ocupat tu, în continuare mă ocup eu. O să o prezentăm peste tot, poate aranjez să cânte – cap de afiș – la unul din cluburile din oraș, la Kelley sau la Onyx. O să-i aduc pe Benny și pe Bill Basie sau chiar pe Lady Day să o asculte. Cu o voce ca a ei, poate să cânte oriunde în oraș.

– Grozav, *grozav!* strigă Keegan.

– Fă-mi un serviciu, zise Hammond. O să-l sun pe Louis Valdon de la Casa de Discuri Gramophone din Paris și stabilesc să vă întâlniți cu el. Imprimați cele patru cântece și trimiteți-mi-le. Vreau să aud cum sună vocea ei pe disc. Dă-mi-l pe Charlie o clipă.

– Du-te în celălalt dormitor și ia receptorul, îi strigă Keegan lui Kraus.

O clipă mai târziu, aranjorul spilcuit luă receptorul.

– Charlie, o să facem o imprimare cu ea. Toate cele patru cântece. Poate reușești să-i pui un acompaniament de tobe, ce crezi?

– Cred că e bine.

– Poți să faci asta pentru mine. Francis e cu paralele, nu-i așa, Francis?

– Mă, zgârie-brânză...

– Ți-am spus, adu-o la New York și aici mă ocup eu de ea. Ascultă, dacă pe disc vocea ei se aude la fel de bine ca la telefon, tot orașul o să fie înnebunit când ajunge ea aici.

– S-a făcut.

– O să-l sun pe Louis chiar acum și-o să-i spun să aștepte telefonul tău. Anunță-mă când o să sosești la New York.

– Mulțumesc, John.

– Ei, râse Hammond, după zece ani, am scos în sfârșit ceva de la tine.

În seara aceea, luară cina singuri într-un bistrou de pe malul stâng al Senei. A doua zi dimineață, ea pleca la Berlin, să-și ia rămas bun. El

rămânea la Paris, să pregătească totul pentru călătorie, apoi, peste cinci zile, urma să plece cu avionul la Berlin, să o ia. Îi rezervase bilet la avionul care pleca a doua zi de dimineață spre Berlin.

– O să mergem cu avionul la Londra și o să luăm vaporul *Queen Mary* de acolo, îi spuse el.

După masă, se plimbară pe malul fluviului. Un *bateau-mouche* trecu pe lângă ei, alunecând pe apă. Se așezară o clipă, priviră și ascultară râsetele oamenilor aflați pe vaporul de agrement. Își continuară plimbarea, se opriră pe podul cu picioare de lemn care traversa Quai de Bethune, unul dintre afluenții mici ai Senei. De acolo, de unde se aflau, puteau să vadă himerele sculptate pe fațada catedralei Notre Dame, care apăreau amenințătoare în lumina reflectoarelor, iar mai departe Turnul Eiffel, un triunghi strălucitor, luminos.

– Seamănă cu un diamant care strălucește în întuneric, spuse Keegan.

– De ce te-ai hotărât să stai la Berlin când ai venit din America? Mi se pare că iubești foarte mult Parisul.

– Făceam afaceri în Germania și mi-au plăcut într-adevăr nemții. De asta nu înțeleg ce s-a întâmplat cu ei.

– Diavolul a vorbit și ei l-au ascultat, zise ea.

– Chiar crezi asta? Vrei să spui că Hitler este încarnarea diavolului?

– Da, răspunse ea cu amărăciune în glas care lui îi păru neobișnuită. Și Himmler, Goebbels, Göring. Toți.

El o îmbrățișă și o sărută ușor pe buze, dar ea îi apăsă buzele cu putere, agățându-se de el, aproape cu disperare.

– Ei, ce-ai pățit? întrebă el cu o voce plină de căldură.

– Te iubesc, Francis. Iubesc totul la tine. Ești nostim și dur, și puțin misterios, și mă faci să mă simt în siguranță când sunt cu tine. În adâncul inimii, știu că nimeni n-a avut pentru mine sentimentele pe care le ai tu. Din cauza asta te iubesc.

– Și eu te iubesc, răspunse el. Dintotdeauna și mereu. Îți promit că am să fac ca viața ta să fie cea mai uluitoare aventură pe care ți-o poți imagina. Îmi voi dedica toată viața fericirii tale.

Ea își trecu vârful degetelor peste buzele lui și zise:

– Ai făcut-o deja.

27

Șoimul scoase un țipăt ascuțit în timp ce trecea în zbor razant aproape de turnul boltit al fortăreței gotice, speriat de pâlpâirea torțelor aprinse care se vedeau licărind prin ferestre. În interiorul zidurilor de piatră, Himmler stătea mai departe de ceilalți, privind cum se desfășoară ritualul. Chiar și el era uimit de forța spectacolului și de decor. Vierhaus stătea într-o parte a turnului. Pe de o parte, era gelos pe clipa de glorie de care se bucura Himmler, iar pe de alta, era speriat de capacitatea de sugestie a ritualului. Era prima ceremonie sfântă la noul sediu secret al SS-ului de la Wewelsberg. Alături de el, ieșeau în relief, în lumina sumbră care pâlpâia, Hess, Heydrich, Goebbels și Göring – forțele din spatele tronului.

Aceasta era noaptea lui Himmler, iar el era într-adevăr un geniu. Nici un loc nu putea fi mai potrivit decât acest castel umed, acoperit de mușchi, ale cărui coridoare reci erau bântuite de fantome de teutoni, care muriseră bătându-se în turniruri, spre plăcerea regilor lor, sau zăngănindu-și spadele pe câmpuri de luptă uitate. Trăsăturile reci, ca de șoarece ale feței lui Himmler, păreau că tremură în lumina galbenă a torțelor, în timp ce el strângea din maxilare, căutând să-și ascundă emoția. Îi plăcea noaptea, pentru că se potrivea cu întunecimea sufletului lui și cu fantezia nebunească pe care o pusese în scenă în această fortăreață care-ți îngheța sângele în vene. Imaginația lui diabolică crease un Camelot de coșmar, o Masă Rotundă tenebroasă, ai cărei cavaleri asasini aveau acum un sediu secret în care să jure credință noului rege, Adolf Hitler. Nu Patriei, ci lui.

Treizeci de tineri, ridicați atunci la gradul de ofițeri SS, stăteau ca hipnotizați în picioare, îmbrăcați în uniformele lor negre și, cu ochii

scăpărând de înflăcărare, jurau să-l apere pe Hitler, chiar și cu prețul vieții lor. În turnul de piatră ce semăna cu un siloz, se auzea ecoul cuvintelor jurământului rostit de ei în timp ce vântul adia și făcea să tremure limbile de foc ale torțelor. Ofițerii înaintau câte patru o dată, pentru a atinge steagul de luptă sfânt, care avea pe el zvastica, o formă modificată a sanscritei *svastika*, simbol religios al hindușilor, cele patru colțuri ale ei reprezentând lumea animală și spirituală, iadul și pământul. Zvastica cu brațele îndreptate spre stânga însemna întunericul, Kali, zeița crimei, magia neagră și vrăjitoria. Pe unii inițiați, simpla atingere a pânzei acestui steag îi excita sexual.

Noii cavaleri negri ai celui de-al Treilea Reich se întorceau la locurile lor, pe treptele scării în spirală, ridicau brațul și strigau:

– *Heil Hitler!... Heil Hitler!... Heil Hitler!*

Atinseseră steagul sfânt și depuseseră jurământul de credință față de Hitler. Acum Himmler urca scările, urmat de Heydrich, și dădea fiecărui inițiat o sabie și o teacă, pentru a le purta doar la ceremoniile oficiale. Fiecăruia i se dăduse cuțitul lung, pumnalul autorității.

Ce clipă pentru Himmler! Hitler îi încredințase lui misiunea de a crea *Schutzstaffel* și el se ocupase cu înverșunare de treaba asta. Nu numai că-și îndeplinise misiunea, dar își folosise și propria fantezie și cheltuise trei milioane de mărci pentru a renova vechiul castel, cunoscut sub numele de Wewelsberg, situat în afara Paderborn-ului, în inima Westfaliei. Tot așa cum naziștii denaturaseră zvastica, Himmler denaturase sărbători creștine, sărbători ale primăverii sau ale recoltei, transformându-le în sărbători ale SS, un fel de ritualuri păgâne, pentru a sărbători ziua de naștere a lui Hitler sau Puciul de la Berărie; inventase un serviciu funerar, împrumutat direct din Evul Mediu, un ritual cu torțe care se oficia la miezul nopții și care culmina cu o incinerare; crease un ordin pseudoreligios care combina ritualuri vrăjitorești și idei din mitologie. Atrăsese în SS și educase oameni care renunțaseră la credința creștină, preferând spiritele întunericului, care îl adorau pe Ares și pe alți zei ai războiului; acești oameni erau puși să se căsătorească cu fete ariene, alese de comandanții lor; acești oameni visau haosul, crime și atrocități nebănuite, nebunia fiindu-le alimentată de Cel de-al Treilea Reich și stimulată de Hitler.

Așa se născuse SS-ul, un stat în stat, dement, care nu se supunea nici unei legi, deținea o putere nelimitată și avea propria sa poliție secretă, SD-ul, care, în concepția lui Himmler, era armata particulară a lui Hitler. Himmler crease mașinăria, iar Hitler îi dăduse sufletul pervertit. Rasismul, scrisese Hitler în *Mein Kampf,* le va da germanilor „sânge" și „suflet", îi va ajuta să descopere „dușmanul" comun. Le va reda încrederea în ei înșiși și va accentua conștiința de sine a poporului german. Așa că îi ordonase lui Himmler să creeze SS-ul. Urma să se pună mai mult accent pe orientarea nazistă, iar Goebbels avea s-o popularizeze. Ura, teroarea, minciuna, acestea stăteau la baza celui de-al Treilea Reich Nazist.

Vierhaus se uita țintă în jos spre Himmler, ce stătea la baza scării, cu privirea ridicată spre noii ofițeri care se învârteau în jurul lui. Himmler zâmbea, plin de sine. „Trădarea naște trădare", se gândi Vierhaus în sinea lui. SS-ul avea să devină arma pe care Hitler o va folosi împotriva lui Röhm, prietenul său de odinioară, care acum devenise un trădător, și a cămășilor brune din SA, care nu se supuneau.

– Sunteți acum membrii celui mai mare ordin din istorie, *Die Schutzstaffel*, zise Himmler. Mâine veți participa la o mare aventură care va arăta lumii că marele nostru conducător, Adolf Hitler, *este* Germania și că *noi* suntem adevărații cavaleri ai celui de-al Treilea Reich. Noi suntem armata lui. *Sieg Heil!*

– *Sieg Heil!* răspunseră ei.

– *Sieg Heil!*

– *Sieg Heil!* răspunseră ei.

– *Sieg Heil!*

– *Sieg Heil!* răspunseră ei.

Himmler ridică pumnalul deasupra capului și strigă:

– Cu Dumnezeu înainte!

Totul părea în regulă, cu excepția vremii.

Sâmbătă treizeci iunie, 1934, fusese ziua aleasă de Himmler pentru Operation Kolibri. Hitler acceptase fără discuție data, deoarece, dacă Göring era pentru el regele Falstaff, Himmler era Merlin-ul Führerului. Pentru a stabili această dată, Himmler se bizuise pe forțele lui mistice, pe concepția lui despre ocultism, vrăjitorie, astrologie și magia

numerelor. El conjurase spiritele și îl sfătuise pe șeful lui că sfârșitul de săptămână era momentul perfect pentru *Operation Kolibri*. Himmler era magicianul perfect al celui de-al Treilea Reich. Era chiar în stare, dacă Führerul i-o cerea, să fabrice dovezi din nimic.

Himmler fusese acela care concepuse „Colibri", cum ajunseseră să-i spună cu toții, și tot el fusese acela care elaborase planul de bază, deși, în ultimă instanță, toți contribuiseră cu ceva la acest complot macabru.

Lista inițială fusese alcătuită de Theodor Eicke, sadicul director al lagărului de la Dachau, care răsfoise ziare vechi, căutând nume care, altfel, ar fi putut fi uitate sau scăpate din vedere. Himmler și Göring adăugaseră propriile lor victime pe lista care creștea, apoi Heydrich aruncase și el în pălărie câteva nume. Hitler îl invitase chiar și pe Vierhaus să adauge nume la listă, dar micul cocoșat refuzase.

– *Danke, Mein Führer,* spusese el. Dușmanii mei sunt deja cu toții morți.

Așadar, lista se lungise, cuprinzând nu numai pe șefii serviciului *Sturmabteilung* al cămășilor brune, dar și adversari politici și dușmani vechi. La sfârșitul lunii iunie, pe lista morții figurau peste trei mii de nume.

Drumul paranoic al minciunii și trădării pornea din orașul Bad Godesberg, din apropiere de Bonn, dintr-un hotel straniu, purtând numele Dresen, ale cărui ferestre dădeau spre Rhin. În apartamentul său de la etajul doi, Hitler stătea dus pe gânduri. Ochii lui rotunzi, care păreau mirați, priveau cerul care se întunecase din cauza norilor prevestitori de furtună și care se îngrămădeau tot mai amenințători între Bonn și München. Din când în când, săgeata zimțată a câte unui fulger, urmat de bubuitul tunetului, scotea în relief contururile fluviului.

Cu mâinile la spate și cu umerii lăsați, Hitler stătea în picioare în fața ușilor mari care dădeau în balcon. „Vremea trebuia să se îmbunătățească", își spuse el, lovind de câteva ori cu pumnul în palmă. Era vital ca cerul să se limpezească. Masa lui de seară, compusă din legume și fructe, rămăsese neatinsă. Camera părea încărcată de tensiune. Vierhaus, care se umflase în pene când fusese invitat să stea cu Führerul în această noapte importantă, nu-l văzuse niciodată în această stare și cu nervii atât de încordați. Hitler avea cearcăne adânci și negre la ochi,

părând mai neliniștit ca niciodată. Unul din obraji i se zbătea, fără să-și dea seama.

Îl numise pe vechiul său prieten, Ernst Röhm, care era, probabil, cel mai bun organizator de miliții și instructor din lume, șef al *Sturmabteilung*-ului, iar acesta dezvoltase într-un an organizația de la șase sute de mii de oameni la trei milioane, ceea ce era o realizare nemaipomenită. Apoi Ernst își pusese în aplicare propriile idei. Gravă eroare. Acum era evident că intenționa, folosindu-se de SA, să-l răstoarne.

„Un soldat înnăscut, rostea gemând vocea interioară a lui Hitler, un soldat al străzii, fericit doar când se află față în față cu moartea. De ce s-a întors împotriva mea? Cum a putut să fie atât de neloial?"

Hitler vedea în aceste elemente o adevărată tragedie wagneriană. Doi vizionari strălucițți, asmuțiți unul împotriva celuilalt. Unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui devenise acum dușmanul lui cel mai mare. Ce ironie!

Și totuși, Hitler nu se putea hotărî să înceapă Operațiunea Colibri. Trebuia să fie sigur. Mai avea nevoie și de alte *dovezi* că vechiul său prieten devenise un trădător.

Se duse înapoi în salon. Vierhaus, care stătea pe o canapea și citea un ziar, îl puse deoparte când Hitler se întoarse.

– Simt nevoia să fumez, zise Hitler. Ai o țigară, Willie?

– Gauloises?

– Orice, numai țigară să fie, zise el, dând nerăbdător din mână.

Luă țigara, se aplecă să o aprindă, apoi începu să umble de colo-colo prin încăpere, fumând ca un amator. Ținea capătul țigării între degetul mare și arătător, trăgând scurt și dând fumul afară din gură în trombe.

– Am făcut tot ce-am putut pentru el, zise Hitler în cele din urmă. Nu i-am scris eu de Anul Nou o scrisoare de mulțumire?

– Da, *mein Führer*.

– „Îți mulțumesc pentru serviciul neprețuit pe care l-ai adus", zise Hitler, luând un aer teatral și dând din mâini în timp ce vorbea. „Este o onoare, o *onoare* să am oameni ca tine printre prietenii și camarazii mei de arme".

Bătu supărat din picior și se lovi cu amândoi pumnii în șolduri.

– Și ce primesc în schimb? zise el, vorbind tot mai tare. Perfidie, minciuni. *Trădare*.

– Da, *mein Führer*.

– *Acest om a fost prietenul meu!* strigă el, agitându-și pumnii spre tavan.

Coborî brațele și se ridică pe vârful picioarelor, apoi se lăsă în jos. Luă ziarul.

– Ai văzut acest articol din *Der Sturm*? Se fălește pe față că este per... pervers. Se compară cu alți *ho... mo... sexu... ali*, cu Alexandru cel Mare, Iuliu Cezar, Frederick cel Mare... Se opri o clipă, încercând să-și înăbușe furia care punea tot mai mult stăpânire pe el. Dumnezeule, câți *ani* am trecut cu vederea treaba asta. Am ignorat-o. Dar...

Ridică ziarul deasupra capului și îl aruncă cu zgomot pe dușumea.

– Nu-și dă seama cât de importante sunt femeile pentru Cel de-al Treilea Reich, pentru răspândirea rasei ariene. Ascultă ce zice...

Se aplecă, răsfoi prin ziarul mototolit și scoase o pagină, izbind cu degetul arătător locul unde era articolul incriminator.

– „Renunț la ideologia politică a noii Germanii, pentru că ea conferă femeilor un loc egal cu al bărbaților în societatea contemporană". Aruncă din nou ziarul. Oamenii cred că așa gândesc și *eu*, Willie.

Apoi, ca și cum voia să se justifice pentru ce avea să se întâmple, spuse, în timp ce continua să umble cu pași mari prin cameră.

– Pe patru iunie, nici n-a trecut o lună de atunci, am trimis după el. „Ernst, am spus, oprește-te, e o nebunie ce faci. Trebuie să te conformezi regulilor celui de-al Treilea Reich". „Da, *mein Führer*", a spus. I-am amintit de Puciul de la Berărie, când au murit pe străzi șaisprezece camarazi de-ai noștri și a fost rănit chiar și el. „Sunt pe punctul de a împlini toate idealurile pentru care am luptat atunci. Crede-mă, i-am spus. Nu ne provoca necazuri". „Da, *mein Führer*", a spus el. „Luați-vă concediu o lună, toți. Timp de o lună, nu îmbrăcați uniforma", am spus. „Da... *mein Führer*", a zis el. Hitler începu să țipe. Acum i-a convocat la lacul Tegern pe toți oamenii lui cu funcții de conducere. M-a mințit. *Minciuni! Minciuni! Minciuni!*

Hitler se opri și scutură cu putere din cap. Vierhaus își propuse să-i abată atenția și să-l facă o clipă să nu se mai gândească la Röhm.

– A... am câteva vești încurajatoare, *mein Führer*. Am înțeles că astă-seară sunteți ocupat și mă hotărâsem să aștept.

Hitler se lăsă greu pe un scaun din piele care era așezat lângă fereastră. Ședea chircit. Ochii îi ieșiseră din orbite, ca la nebuni și, în întunericul din cameră, albul ochilor lucea straniu.

– Nu, Willie, nu înțelegi, nimeni în afară de mine nu poate să înțeleagă, zise el, ridicând privirea spre Vierhaus.

Acesta își dădu seama că era momentul să atenueze tensiunea acelor clipe și să se pună bine cu Hitler.

– Poate că în timp ce-l așteptăm pe Goebbels...

– Da, da, ce s-a întâmplat?

– Știu cine este conducătorul organizației Crinul Negru și cum să-l prindem.

Pe fața lui Hitler nu se văzu nici o schimbare, dar ochii i se luminară.

– Cine e? zise el aproape scrâșnind din dinți.

– Capul organizației este un tânăr evreu care până nu de mult a fost student. Se numește Avrum Wolffson. Știu și numele principalelor lui ajutoare. Și, ce este mai important, știu cum să ajung la el.

– Fă-o *imediat,* mârâi Hitler. Fă-o imediat, și așa e târziu.

– Da, *mein Führer,* acțiunea a și început. Sper să-l arestez imediat ce se încheie Operațiunea Colibri.

– Ce zi, Willie, ce zi! Dacă putem să-i distrugem dintr-o lovitură rapidă, printr-un *Blitzkrieg,* pe Röhm *și* Crinul Negru.

– Considerați treaba ca și făcută, *mein Führer.*

– Omoară-l, Vierhaus, auzi, omoară-l! zise Hitler, vorbind tot mai tare. Nu vreau nici un fel de judecată, nici un fel de publicitate până când nu se termină totul, mai adăugă, izbind cu pumnul în măsuța joasă. *Omoară-l* și atâta tot!

– Am înțeles, *mein Führer.*

Hitler rămase o clipă pe gânduri.

– Du-l în pivnițele de la Landsberg și pune să-i taie capul.

– Da, *mein Führer.*

Hitler se ridică și începu să umble din nou prin cameră.

– Apoi, pune să-l ardă și să-i arunce cenușa în cele patru vânturi.

– Cum doriți.

– Vreau să fie *șters* de pe fața pământului.

– Da, *mein Führer.*

– Puterea este în gaura puștii, Willie. Röhm o să afle în scurt timp asta. Și Wolf... ăsta. Cum ai zis că-l cheamă?

– Wolffson.

– *Ja*, Wolffson. Și-au făcut singuri coșciugele, acum să stea în ele.

– *Ja, mein Führer*, zise Vierhaus, adăugând în sinea lui: *Era și timpul*.

Apoi, prin curieri, la telefon, prin intermediul unor telegrame, începură să sosească informații: toate conțineau rapoarte privind pregătirile care se făceau în vederea acțiunii diabolice din noaptea aceea. În cele din urmă, Himmler îl sună personal pe Hitler.

– *Mein Führer*, avem dovezi incontestabile că SA pune la cale, pentru mâine, un *coup d' tat*.

– Cum? De unde ai făcut rost de dovezile astea?

– Karl Ernst a pus în stare de alarmă trupele SA, în vederea unei răscoale generale.

Karl Ernst era șeful din Berlin al batalioanelor SA, prieten vechi cu Röhm și un membru devotat al trupelor de asalt.

– E acolo Göring? Aș vrea să vorbesc cu el, zise răstit Hitler.

– *Nein, mein Führer*. Este pe stradă. Toată zona între Tiergartenstrasse și Augustastrasse este încercuită. Trupele SA sunt prinse la mijloc. Nimeni nu intră și nici nu iese.

– Foarte bine. Până nu dau eu semnalul, nu mișcați un deget.

– Bineînțeles, *mein Führer*, răspunse Himmler.

Hitler puse telefonul în furcă și se duse din nou la fereastră. Pe cerul nopții alergau nori prevestitori de furtună. Spre nord, cerul era încă brăzdat de fulgere. Dar era limpede că furtuna se îndepărta. Hitler considera că acesta era semnalul final. Se întoarse spre Vierhaus, răsucindu-se pe călcâie, și îi spuse:

– Oamenii trebuie să fie convinși că acest complot pentru răsturnarea guvernului a existat într-adevăr. Știi că Röhm nu este nepopular.

– Poți să-i faci pe oameni să creadă orice, dacă le-o spui cum trebuie, zise Vierhaus calm. Hitler scutură din cap cu putere.

– *Ja, ja!* Dar trebuie să vină de la mine. Trebuie să fie cuvintele mele. Oamenii îmi cunosc cuvintele.

Străbătu cu pași mari camera, se opri, rămânând câteva minute cu ochii țintă pe perete, apoi zise:

– Să-ți spun ceva, Willie. Lumea este condusă cu ajutorul fricii, iar teroarea este instrumentul politic cel mai eficient pentru a o provoca. Teroarea îi face pe oameni să se gândească la ce e mai rău și le frânge voința. Oamenii trebuie să înțeleagă că această... insurecție... nu poate fi, nu va fi tolerată niciodată, zise el dând din cap, ca și cum ar fi aprobat propriile-i spuse.

– Așa, deci... Röhm plănuiește să-l răstoarne pe *Führer?* zise Hitler, cu un rânjet de satisfacție pe față. Bine, sună la aeroport. Vreau să știu când putem să plecăm la München. Vom începe imediat Operațiunea Colibri. Apoi, uitându-se la micul lingău cocoșat, zise, aproape șuierând:

– Să înceapă omorul.

În timp ce se apropiau de Casa Brună, Hitler îl văzu pe Reinhard Heydrich stând în poziție de drepți în fața treptelor, cu șase oameni în spatele lui. Pe Heydrich nu puteai să-l confunzi. Chiar în acel moment, când nu se iviseră încă zorile și era întuneric, silueta lui înaltă, uscățivă și țeapănă, cu greu putea fi confundată. Lumina felinarelor îi scotea în evidență trăsăturile cadaverice și ochii ca de mort. Hitler simți pe neașteptate că-l ia cu frig. Cu Heydrich ceva nu era în ordine: era *prea* eficient, ca un robot. Dar el era indispensabil pentru planurile lui Hitler, era un om care accepta ordinele fără ezitare și le executa admirabil. Când Vierhaus descoperise că bunica lui Heydrich, Sarah, fusese evreică, Hitler îl „purificase" oficial de sângele lui „pătat", făcând din Heydrich un arian prin decret.

Unul dintre oamenii lui se repezi la mașina blindată și deschise ușa. Heydrich pocni din călcâie când Hitler coborî din mașină, iar mâna îi zvâcni în sus, în salutul nazist.

– *Heil Hitler!*

Răspunzând la salut, dictatorul întrebă:

– Ei, Heydrich, cum merge treaba?

– I-am arestat fără probleme pe Schneidhuber și pe adjunctul lui, Schmid. Se află sub pază împreună cu alți SA care erau deja aici, având arest la domiciliu. Toți protestează vehement.

– Bineînțeles, vorbi răstit Hitler.

Schneidhuber, fost colonel în armata regulată, fusese comandantul poliției din München și oficialitatea SA cu cel mai mare grad din oraș.

Se zvonise că el avea să fie șeful de stat-major al lui Röhm în cazul în care Wehrmachtul și SA aveau să fuzioneze.

– Schneidhuber, mormăi el încet în timp ce-l urmă pe Heydrich în holul clădirii sediului naziștilor.

Schneidhuber era un bărbat bine legat, care se apropia de cincizeci de ani și care etala cu afectare o mustață cu vârfurile în sus și un monoclu, așa cum purtau prusacii. Buzele lui cărnoase erau veșnic răsfrânte într-un zâmbet arogant. Ca și ajutorul său, Edmund Schmid, o copie mai mică a șefului său, era îmbrăcat în uniformă SA. Mic și rubicond, avea privirea plictisită a omului lingușitor.

În momentul în care îi văzu, pe Hitler îl apucă o furie nemaipomenită. Părea că fața i se umflase. Pe frunte, venele îi ieșeau în relief și, din albă, fața îi devenise purpurie.

– Trădătorule! îi strigă el lui Schneidhuber. Porc mizerabil ce ești!

– *Mein Führer*, încercă să spună ceva acesta. Nu înțeleg...

– Gura! Gu... *ra!* zbieră Hitler care începuse să tremure.

Pe neașteptate, întinse o mână și apucă însemnele SA de pe epoleții ofițerului de poliție. Trase de ele, făcându-l pe ofițerul solid să se miște înainte și înapoi, până când una din mâneci se rupse.

– Nu ești demn nici măcar de dispreț, Schneidhuber. Auzi ce-ți spun? Ești... un... prost, un neisprăvit și un mincinos.

Se opri și se dădu un pas înapoi, ținând încă strânsă în mână bucata de mânecă, apoi îi dădu drumul și se pipăi, căutându-și pistolul.

Heydrich făcu un pas, își scoase Luger-ul său și întinse brațul la mică distanță de fața lui Schneidhuber.

– *Mein Gott!* țipă acesta din urmă, o clipă înainte ca pistolul să-i pocnească în față.

Simți cum gazele fierbinți îi ard fața și o explozie bruscă în cap, care-i căzu pe spate, iar el alunecă pe pardoseală, cu fruntea arsă de pulberea fierbinte. Gaura mică de nouă milimetri, pârjolită pe margini, era exact între ochi. Schmid se rezemă de perete, cu genunchii moi. Ținea mâna întinsă, ferindu-și fața.

– Te rog, scânci el.

Heydrich trase primul foc în palma mâinii lui Schmid. Glonțul trecu prin palmă și lovi fruntea lui Schmid. Omulețul căzu gemând pe

pardoseală și Heydrich se aplecă deasupra lui, îl împușcă după ureche, apoi se întoarse spre Hitler, zicându-i:

– Nu merita să vă puneți mintea cu ei, *mein Führer*.

– Foarte adevărat, foarte adevărat, zise Hitler, zguduit totuși în sinea lui. Unde sunt ceilalți? Câți sunt în hotel?

– Șase oameni, răspunse Heydrich. Restul vor începe să vină cu trenul pe la ora șase.

– Bine. Numește un om care să meargă la gară. Arestează-i pe măsură ce sosesc. Execută-i pe toți. Curăță mizeria asta. Descotorosește-te de toți care sunt aici acum, zise el, uitându-se la pata roșie care se întindea pe pardoseala de marmură.

– *Ja, mein Führer. Heil Hitler!*

În timp ce ieșea afară pe ușă, Hitler ridică mâna și salută grăbit. Heydrich luă trei oameni și se duse în sala de conferințe unde se aflau în stare de arest șase ofițeri SA. Deschise ușile care dădeau în curte, îl înșfăcă de braț pe un tânăr locotenent și îl împinse afară pe ușă.

– Heydrich, ce naiba se întâmplă?

– Ați fost condamnați la moarte de Führer.

– De ce? Pentru Dumnezeu, n-avem nici o vină!

– Sunteți acuzați de trădare. *Heil Hitler!* zise Heydrich și trase.

Locotenentul gemu în clipa în care glonțul îl lovi în piept. Căzu în șezut și ridică privirea tocmai când Heydrich trăgea a doua oară, țintindu-l în ochi. Ceilalți cinci ofițeri fură împinși pe ușă și, în timp ce spuneau că sunt nevinovați și implorau să li se cruțe viața, fură ciuruiți de gloanțe chiar și după ce se prăbușiră.

Mai târziu, în aceeași zi, Hitler ședea și se odihnea, cu brațele întinse pe biroul său de la Casa Brună. În fața lui era lista morții alcătuită de Eicke. Vierhaus bifase toată ziua numele celor executați.

Himmler ordonase ca o sută cincizeci de cadeți SA și alți o sută de șefi ai cămășilor brune să fie duși la vechea închisoare militară din afara Berlinului, iar escadroanele morții se puseseră pe treabă. La fiecare sfert de oră, cinci membri ai trupelor de asalt sau cadeți erau conduși din celulele lor, mergând sau fiind târâți dacă se opuneau și strigau, la zidul de cărămidă roșie din afara închisorii. După ce le erau sfâșiate cămășile, pe piept li se trasa un cerc și erau executați de zece trăgători de elită SS O dată terminată această treabă înfiorătoare, cadavrele erau aruncate în

camioane pentru transportat carne, căptușite cu tablă, și duse într-un sătuc la care se ajungea pe un drum ce pornea de la cazarmă. Acolo, cadavrele erau incinerate, iar cenușa, aruncată în vânt.

Bifat...

Un bavarez, care ajutase la dejucarea Puciului de la Berărie cu unsprezece ani în urmă, dar care se opusese anexării Bavariei la Germania, fu dus lângă o mlaștină și bătut cu târnăcopul, până muri.

Bifat.

Un critic muzical, socialist declarat, fu spânzurat în pivnița casei sale, după care se trase în el de patru ori. Moartea lui fu înregistrată ca sinucidere.

Bifat.

Un fost membru al trupelor de asalt, pe nume Gr nstadt, care făcuse parte cândva din garda personală a lui Hitler, înainte de a ajunge *Gauleiter* al unui orășel din Germania, fu luat cu forța din casa lui de la țară și i se zdrobiră mâinile și picioarele cu un topor. Apoi, în timp ce gemea, fu dus de guler la un mic lac de lângă fermă.

– E o greșeală, striga el. Chemați-l pe Führer, am fost garda lui.

– *Verr ter*, se răsti unul dintre membrii trupelor SS.

– Eu *nu* sunt trădător, protestă el.

Îl aruncară în lac, apoi fumară, privind cum omul se înecă.

Bifat.

Generalul Kurt von Bredow, care fusese adjunct al generalului Schleicher în timpul Puciului de la Berărie, plecă de acasă la șapte jumătate dimineața, să-și scoată la plimbare cățelușa, pe Gretchen. O scoase afară și, în timp ce se aplecă să-i prindă lesa de gât, un Mercedes negru opri în fața clădirii.

– General von Bredow? întrebă unul dintre bărbații aflați în mașină.

– Da.

Trei bărbați ridicară pistoalele și traseră toți o dată. O duzină de gloanțe ciuruiră trupul lui Bredow.

Bifat.

Gustav von Kahr, în vârstă de șaptezeci și trei de ani, care, de asemenea, participase la înăbușirea puciului din 1923, fu găsit într-o mlaștină din apropiere de München, omorât cu un târnăcop.

Bifat...

Bifat...

Bifat...

La Berlin, la lăsarea serii, detașamentele morții SS, conduse de Göring și Himmler, bifaseră peste o mie cinci sute de nume de pe lista lui Eicke. În cadrul operațiunii de la München, mai fuseseră măcelăriți peste trei sute de oameni. Înainte de căderea nopții, aproape fiecare nume de pe lista lui Eicke fusese bifat. Hitler se rezemă de spătarul scaunului, dădu încet din cap spre Vierhaus și zise ușurat:

– Am făcut-o, am făcut-o.

Rămăsese doar Röhm.

În subsolul închisorii Stadelheim, Röhm ședea pe un pat de fier. Transpirase foarte tare și își scosese cămașa. Torsul lui exagerat de mare era negru, din cauza părului ud și încâlcit. Ridică privirea când ușa celulei fu dată brusc de perete și intră Vierhaus. Acesta îi dădu lui Röhm câteva ziare care conțineau relatări referitoare la Operațiunea Colibri, iar deasupra puse un pistol încărcat.

– Führerul îți mai dă o șansă să vă împăcați.

Röhm îl privi pe Vierhaus și râse.

– Dacă trebuie să fiu împușcat, spune-i lui Adolf să o facă el însuși, zise Röhm cu aroganță.

– Fă cum vrei, zise Vierhaus și, răsucindu-se, ieși din celulă cu un mers ca de crab.

Sus, în capul scărilor, îl aștepta Theodor Eicke. Vierhaus ridică din umeri și zise:

– Încăpățânat până la sfârșit. Fă-o.

Așteptară un sfert de oră. Apoi Eicke controlă țeava Luger-ului său și introduse un cartuș pe țeavă.

– *Heil Hitler*, zise el.

– *Heil Hitler*, răspunse Vierhaus.

Eicke porni spre celula întunecată și urât mirositoare de la subsol. Soldații de pază se uitară la el în timp ce cobora scările. Cu arma în mână, în lumina soarelui care venea de la parter, silueta lui semăna cu cea a unui înger uriaș al morții. Nu spuse nimic. Se apropie de celula lui Röhm și făcu un semn cu capul. Paza îi deschise ușa.

Când intră, Röhm își ridică privirea.

– Măi să fie, prietenul meu, ucigașul, zise el. Deci, bătrânul Adolf n-are curaj să o facă el însuși.

– Pregătește-te, șef al statului-major, zise Eicke.

Röhm își azvârli capul pe spate și strigă:

– *Mein Führer, Mein Führer! Heil Hitler!*

Pistolul bubui în pumnul lui Eicke. Primul glonț îl lovi pe Röhm în piept. El scoase un vaiet, apoi se uită surprins la rană. Eicke mai trase încă o dată. O a doua gaură sângerândă apăru lângă prima. Röhm căzu într-o rână. Încercă să se ridice în timp ce capul i se bălăbănea, iar din nas îi curgea sânge.

Eicke se apropie mai mult și mai trase încă o dată, de data asta în tâmplă. Capul lui Röhm căzu brusc într-o parte, iar trupul îi înțepeni. Fiecare mușchi părea că se încordează. Eicke se aplecă peste el. Era pe punctul de a trage al patrulea glonț când auzi ultima suflare a lui Röhm și văzu cum corpul i se destinde.

Câteva minute mai târziu, Vierhaus intră în biroul lui Hitler.

– S-a terminat cu Röhm, zise el.

Hitler privi încruntat pe sub sprâncenele împreunate. Doar o clipă, păru să-l încerce o vagă remușcare, dar ea trecu repede.

– Deci, spectacolul s-a terminat, zise el, aplaudând rar. Bravo...

„Acum, el controlează armata germană, se gândi Vierhaus în sinea lui. Acum, poliția se află sub controlul lui Himmler. Într-o singură noapte, Hitler a lichidat floarea S.A. și aproape pe toți adversarii lui politici declarați. Este stăpân absolut al Germaniei. Acum, poate să pună stăpânire pe întreaga Europă."

Hitler își ridică privirea și se uită la Vierhaus. Ochii îi străluceau. Setea lui de sânge nu fusese potolită.

– Acum, zise el, adu-mi Crinul Negru.

28

Jenny părăsi hotelul înainte de ora opt dimineața și, în drum spre destinație, schimbă trei taxiuri diferite. Era o șmecherie pe care o învățase de la Avrum. Plătea din timp taxiul, apoi sărea pe neașteptate din mașină, se strecura printre clădiri, lua un alt taxi, apoi repeta figura încă o dată. Așa cum procedase și când împărțea broșuri și ziarul *Conștiința Berlinului,* ea nu controla să vadă dacă o urmărea cineva, ci presupunea că cineva chiar făcea acest lucru. În cele din urmă, o apucă pe bulevardul Ney, care ocolește pe la sud perimetrul orașului, o luă spre Arcul de Triumf, apoi se îndreptă spre Montparnasse. Mai merse puțin, până ajunse la o cafenea de pe strada Longchamps. Cumpără ziarul de dimineață și se așeză la o masă în fundul sălii, de unde putea să observe ușa, și ceru o cafea.

Când deschise ziarul, avu un șoc. Pe prima pagină era titrat cu litere de-o șchioapă:

SUTE DE PERSOANE UCISE
ÎNTR-UN MASACRU NAZIST

Ceea ce o surprinse mai mult decât articolul principal era rubrica pentru colaboratori ocazionali de pe pagina întâi, semnată de Bert Rudman. De ce nu-i sunase să le spună această veste? se întrebă. Apoi zâmbi în sinea ei, amintindu-și că ea și Kee făcuseră dragoste până spre dimineață și că el lăsase vorbă la recepție să nu se dea legătura în apartamentul lor, dacă suna cineva.

Comentariul lui Bert Rudman pe marginea Operațiunii Colibri era plasat chiar sub articolul principal, încadrat într-un chenar negru, și purta titlul *Commentaire.*

BERLIN, GERMANIA, 1 iulie. Aseară, în această patrie a lui Brahms și Beethoven, a valsurilor vieneze și a porțelanurilor de Dresda, cuvântul „fratricid" a fost redefinit, însemnând acum o baie de sânge fără egal în istoria modernă.

În 1920, Rudolf Hess, pe atunci student, iar acum mâna dreaptă a lui Hitler, scria într-un eseu: „Marile probleme ale prezentului vor fi întotdeauna rezolvate prin sânge și sabie. Pe Hitler nu-l impresionează vărsarea de sânge. Pentru a-și atinge scopul, el este gata să-și distrugă chiar și cei mai apropiați prieteni."

Ce cuvinte profetice.

Într-o noapte înspăimântătoare, marcată de asasinate, Adolf Hitler a întors pumnalul trădării împotriva prietenului său, Ernst Röhm, și a cămășilor brune, care l-au ajutat să ajungă la putere. Conducătorul Germaniei a ordonat gărzilor sale personale, SS-ului, să execute sute de conducători ai cămășilor brune, dintre care unul era Röhm, militarul pedofil, pe care îl numise cândva prieten și camarad.

Se povestește că ultimele cuvinte ale lui au fost: *„Sieg Heil! Heil Hitler."*

Este greu să simți compasiune pentru Röhm sau pentru detașamentele lui decimate. Aceste trupe de asalt au fost huliganii care au distrus magazine, au bătut, au asasinat oameni nevinovați și au fost promotorii antisemitismului lui Hitler, unul dintre principiile partidului nazist și ale celui de-al Treilea Reich.

Te face să te cutremuri modul în care s-a făcut acest lucru: timp de o zi și o noapte, prieteni și-au ucis prietenii, iar frații s-au întors împotriva fraților.

În timpul executării elevilor nevinovați de la școala de cadeți SA, care a continuat toată ziua, în curtea închisorii Stadelheim și în cazărmile regimentelor SS, sângele s-a adunat în bălți mari, ca apa de ploaie după o furtună.

Potrivit unor rapoarte, din cauza spectacolului terifiant, mulți membri ai plutoanelor de execuție, care au omorât sute de cadeți, s-au îmbolnăvit de nervi și a fost nevoie să fie înlocuiți.

Trebuie spus că măcelul nu s-a limitat doar la Röhm și complicii lui. Au fost asasinați zeci de adversari politici ai lui Hitler, unii dintre ei în somn. SS-ul a avut *carte blanche* în acțiunea sa criminală. În timpul acestei Nopți a Cuțitelor Lungi s-au comis greșeli, câțiva oameni fiind omorâți din cauza unor confuzii privind identitatea.

Am reușit să alcătuim doar o listă parțială a celor asasinați în timpul acestei nopți de groază. Estimările pornesc de la două-trei sute și ajung până la trei mii. Poate că niciodată n-o să fie cunoscut numărul real al oamenilor uciși în Germania în ultimele douăzeci și patru de ore.

Un lucru este evident. Odată cu distrugerea *Sturmabteilung-ului*, detașamentele de asalt care l-au ajutat pe Hitler să devină dictator, puterea acestuia a devenit nelimitată.

Die Schutzstaffel, gărzile lui personale de elită, cunoscute sub sigla SS și care numără între cincizeci și șaizeci de mii de oameni, sunt acum stăpânii necontestați ai străzii. Gestapoul, poliția secretă, a luat locul poliției civile.

În *Mein Kampf*, Hitler scria: „Rasismul înseamnă pentru germani sânge și suflet. Îi ajută să-și cunoască dușmanul și redă poporului sentimentul propriei identități și încrederea în sine". Rasismul a devenit acum lege în Germania.

De această dată, a fost vorba însă de altceva. N-a fost vorba de nazism aplicat împotriva evreilor, ci germanii au fost atâțați împotriva germanilor, soldații împotriva altor soldați, camarazii și-au omorât camarazii. Aceasta înseamnă să obții puterea prin asasinate în masă. Aceasta este o încălcare flagrantă a moralei contemporane.

Aceia dintre noi care au văzut cum crește plaga înspăimântătoare a nazismului în sânul acestei națiuni își dau seama că aceste asasinate prevestesc un coșmar. Germania s-a supus legii terorii, iar Hitler s-a dovedit încă o dată maestru în arta trădării.

Jenny împături ziarul și-l înghesui în poșetă. Ca întotdeauna, era mândră că Bert se exprima atât de direct. În același timp, se simțea

umilită de știrile îngrozitoare, încă o umilință pe care trebuia să o îndure ca nemțoaică. Asemenea unui despot nebun din evul mediu, conducătorul țării ei aprobase asasinatul *în masă*.

O apucă grăbită spre colțul străzii și ajunse în strada Fresnel, o stradă scurtă și luminoasă, cu magazine frumoase. Mijlocul străzii era dominat de o tarabă cu flori. Se apropie și privi buchetele de flori proaspăt stropite, sclipind sub razele soarelui de dimineață.

– Doriți flori, domnișoară? întrebă politicos vânzătorul de flori.

– Caut ceva deosebit, spuse ea în franțuzește.

– Poate reușesc să vă servesc.

– Caut un crin negru, zise ea. Expresia feței vânzătorului nu se schimbă aproape deloc. Doar în ochi se observă o mică licărire, iar mușchii feței se strânseră ușor.

– Îmi pare rău, spuse el. Încercați la *deux cent cinq*.

– *Merci*.

El o salută, ducând un deget la pălărie, și se întoarse spre alt cumpărător.

Jenny porni în josul străzii, uitându-se la numere; două sute cinci se afla aproape de mijlocul străzii. Era o croitorie și curățătorie mică și înghesuită, mirosind a aburi și substanțe de curățat. Înăuntru nu era decât un tânăr în cămașă și vestă care călca pantaloni la un calandru cu aburi. Acesta îi zâmbi când ea intră.

– Aveți de scos sau de lăsat? întrebă el, amabil.

– Am venit să-l văd pe unchiul, zise ea calmă.

– Unchiul?

Era un tânăr înalt și zvelt, cu păr lung și neîngrijit, cu ochi căprui și blânzi. Se uită afară prin vizetă, cercetând atent și repede strada.

– Unchiul Eli, zise ea. I-am adus o floare, o floare rară.

El zâmbi prudent.

– Da? O orhidee?

– Un crin.

– Crinii nu sunt așa de rari.

– Dar un crin negru este.

El dădu din cap, uitându-se în continuare cu atenție la ea.

– Așa e. Cine să-i spun că-l caută?

– Jenny Gould. Sunt sora lui Avrum.

Ochii tânărului se luminară.

– Da? întrebă el cu căldură. Poftiți.

O conduse pe lângă calandrul cu aburi, într-o cameră din spatele prăvăliei, croindu-și drum printre stelajele cu haine, care miroseau a curat, până ajunseră la o scară.

– Mă numesc Jules Loehman, zise el, conducând-o în sus pe scara îngustă, la primul etaj. Unchiul Eli este tatăl meu.

– Mulțumesc pentru ajutor, Jules.

– E o plăcere și o onoare pentru mine. L-am cunoscut pe Avrum acum câteva luni, când a fost aici. E un tip foarte curajos.

– I-ar face plăcere să audă asta.

– Grozav. Spune-i atunci că eu am zis așa.

După ce urcară scările, ajunseră într-un mic coridor și Jules bătu încet la o ușă, o deschise și o conduse pe Jenny într-o cameră de zi mică în care era un talmeș-balmeș de nedescris. Un bărbat mai în vârstă ședea la un birou și scria într-un registru. Fiecare despărțitură a biroului era îndesată cu hârtii și plicuri. Pe masa mică de sufragerie erau îngrămădite cărți, hârtii, dosare. Chiar și pe un divan și pe un fotoliu, care ocupau o parte a camerei, erau îngrămădite dosare. Contrastând puternic cu dezordinea, camera în sine era veselă și luminoasă, având în tavan un luminator.

Bătrânul era extrem de slab, aproape fragil. De sub o iarmulcă, ieșeau șuvițe de păr alb. Pielea lui avea aspectul catifelat și aproape translucid pe care îl dă senectutea. Purta pe umeri un șal, deși în cameră era destul de cald. Ridică ochii când ei intrară, privindu-i cu atenție peste ochelarii cu jumătate de lentilă.

– Unchiule, ai un oaspete. Dânsa este sora lui Avrum Wolffson.

– Soră vitregă, zise ea.

El se ridică cu efort și îi luă mâna.

– Ei, zise el, zâmbind ușor. Îmi place să încep astfel ziua. Îi sărută mâna, apoi îi făcu semn să ia loc pe sofa. Jules, fă loc, te rog, zise el, conducând-o spre sofa, în timp ce Jules îngrămădea câteva teancuri de hârtii pe podea.

– Am fost nevoit să părăsesc Germania destul de brusc, zise bătrânul Eli, arătând cu mâna la dezordinea din cameră. Asta e toată averea mea. Umblu prin lucrurile astea de aproape un an de zile și sunt abia la primul teanc.

– Eu trebuie să mă întorc în prăvălie, zise Jules, scuzându-se.

– Înseamnă că sunteți german? întrebă Jenny.

– *Ja*, zise bătrânul Eli cu tristețe în glas. Am predat la universitate împreună cu Reinhardt și Sternfeld. Eu am plecat. Se opri o clipă, apoi adăugă: Din păcate, ei nu au fost atât de norocoși.

– Da, știu, îmi pare rău.

El o privi cu blândețe, cu ochi lipsiți de strălucire, dar plini de înțelepciunea vârstei.

– Pari cam surprinsă, zise bătrânul Eli.

– Scuzați-mă, zise ea râzând. Nu știu din ce motiv, credeam că sunteți mai tânăr.

– Da? Folosirea subterfugiilor este un joc pentru tineri, nu-i așa?

– Cred că este exact ce gândeam. E o prejudecată ridicolă.

– Cele mai multe prejudecăți sunt ridicole, zise el, dând din umeri. Oricum, draga mea, e nevoie de un cap bătrân care să țină ferme brațele tinere. În afară de asta, cine s-ar fi gândit că, la șaptezeci și nouă de ani, o să devin responsabil de trafic al unei organizații subversive? Găsesc această activitate destul de incitantă. Deci, cu ce vă putem ajuta?

– Trebuie să vorbesc cu Avrum.

Bătrânul se întunecă la față, făcu din degete o piramidă și se uită lung pe deasupra ei, la Jenny.

– Foarte greu, draga mea, zise el. De fapt, aproape imposibil în acest moment. Ai auzit ce se întâmplă? E nebunie la Berlin acum. Se spune că, începând de alaltăieri, au fost omorâți trei mii de membri ai *Sturmabteilung*-ului și mulți alții.

– Tocmai am citit ziarul. Dumnezeule, ce se întâmplă?

– În modul cel mai clar, înseamnă că Hitler deține acum puterea absolută.

– Cum putem noi să răbdăm întruna toate astea? Cum pot oamenii să suporte asta?

– Oamenii? întrebă bătrânul Eli cu tristețe în glas. Pentru că se fac că nu observă, draga mea. Raționamentul lor este simplu: nu pot face nimic în privința asta, așa că se prefac că nu se întâmplă nimic. De aceea munca pe care o desfășoară Avrum e atât de importantă. El a devenit pur și simplu vocea conștiinței Germaniei. El le reamintește întruna că ceea ce se întâmplă este revoltător. Nu doar greșit din punct de vedere legal, dar greșit din punct de vedere *moral*, zise el, rezemându-se de spătarul scaunului și uitându-se prin luminator la dimineața de vară însorită.

– Știi că mi-a fost student? zise bătrânul Eli cu multă nostalgie în glas. Sunt foarte mândru de asta. E o realizare frumoasă să fii mentorul unui oponent al regimului.

– Nu pare posibil ca șeful guvernului țării noastre să fi recurs cu sânge rece la asasinate, zise ea.

– A făcut-o mai de mult, spuse bătrânul, iar acum am auzit că primul pe lista lui e Crinul Negru. De aceea este imposibil să-l chem pe Avrum acum. El circulă. Dar sunt sigur că o să mă sune peste o zi sau două. Pot să-i transmit un mesaj?

Ea scutură din cap, apoi îi explică motivul pentru care trebuia să se ducă la Berlin.

– Când am plecat, mi-a spus să vorbesc întotdeauna cu dumneavoastră înainte de a mă întoarce. Mi-a spus că dumneavoastră o să știți dacă este vreun pericol.

– Trebuie să o faci, adică să te duci la Berlin chiar acum?

Ea încuviință din cap și spuse:

– Trebuie să-i spun ce am hotărât. El știe despre Francis, dar nu l-a cunoscut. Trebuie, de asemenea, să lichidez casa, să mă întâlnesc cu unele rude de-ale mele. Peste câteva zile, plec în America. Trebuie să-mi iau rămas bun.

– Acest lucru îl poate face altcineva în locul dumitale.

– Nu, nu pot să plec fără să-i explic lui Avrum.

– Și? Scrie-i o scrisoare.

– Credeți că sunt pe lista celor care au fugit? De asta sunteți atât de îngrijorat că mă întorc?

El scutură din cap.

– Câtuși de puțin. Cred că am ști, dacă ai fi pe listă. Dar, din cauza legăturii de rudenie, tocmai acum poate fi periculos.

– Știu că vă gândiți că, dacă mă prind, or să scoată informații de la mine, zise Jenny. Credeți-mă că nu este posibil, unchiule. Avrum nu mi-a spus nimic. N-am făcut decât să ajut la împărțirea de pliante și ziare.

– Un delict pentru care se taie capul, știai? Cei care vând ziarul Conștiința Berlinului sunt duși în subsolul închisorii Stadelheim și sunt decapitați. Decapitați. Îți vine să crezi că poate să existe atâta... barbarie? Mă doare inima când văd că se întâmplă așa ceva.

– Mă ajutați să mă duc acasă? insistă ea.

Bătrânul părea că vrea să amâne luarea unei hotărâri.

– Trebuie să admiți că este puțin ciudat să ajuți pe cineva să se întoarcă în Germania, zise el, ca și cum ar fi fost stupefiat de această idee.

– Unchiule...

Bătrânul Eli ridică din umeri și făcu ochii mari.

– Uneori cred că noi, evreii, punem prea mult preț pe familie.

– Nu sunt evreică, unchiule. Avrum este fratele meu vitreg. Dar am fost crescuți ca frate și soră. Admir ceea ce face. Mă sperie de moarte, dar îl admir pentru asta. Vreau să-i explic de ce plec.

El ridică mâna, în semn că acceptă, și dădu din cap.

– Scuză-mă o clipă, zise el.

Se ridică de pe scaun și părăsi camera. Ea stătu liniștită, ascultându-l în timp ce vorbea cu voce scăzută, în altă cameră. Frica începuse să o roadă pe dinăuntru, deocamdată puțin, ca o umbră care se putea transforma într-un infern. Încercă să-și înăbușe teama, dar gura începu să i se usuce și simțea transpirația de pe ceafă. Nu-i era frică pentru ea, ci pentru Avrum.

Bătrânul Eli se întoarse în cameră, având în mână o bucată de hârtie.

– Te vei duce cu avionul până la Leipzig, zise el, citind de pe hârtie. Apoi o să te ducă cineva cu o mașină la Berlin. Nu sunt decât două ore, cam o sută de kilometri. Ai unde să stai?

– Mi-am schimbat locuința înainte de a pleca. Telefonul nu e pe numele meu. Cred că va fi sigur acolo.

Bătrânul Eli trase un scaun, îl puse în fața ei și se așeză pe el. În timp ce vorbea, se aplecă înainte.

– Să nu stai mult, o avertiză el. Trebuie să pleci cât mai repede cu putință, dacă află că ești la Berlin și te caută într-adevăr. Când ești gata

de plecare, te întorci pe aceeași rută. Ține minte, de acum înainte nu trebuie să ai încredere în nimeni.

– Nici măcar în Avrum?

– Bineînțeles că în el poți să ai încredere, dar caută să-i eviți pe cei care nu au direct legătură cu Crinul. Nu-l căuta pe Avrum, o să te caute el.

– Înțeleg.

– De aici, este o singură cursă de avion pe zi spre Leipzig. Pleacă peste două ore. Trebuie să te folosești de numele tău adevărat, din cauza pașaportului. N-avem timp să-ți facem altul. Oricum, ei vor controla doar avioanele care sosesc la Berlin, căutând persoane care au fugit.

– Nu cred că fac legătura între Avrum și mine, doar avem nume de familie diferite.

– Dragă Jenny, dacă ei îi descoperă identitatea, în foarte scurt timp or să afle că ești sora lui vitregă.

– Să sperăm că ei nu știu cine este el. Le-a scăpat timp de aproape un an.

– Norocul nu ține o veșnicie, zise bătrânul Eli.

Jenny zâmbi, îl bătu pe genunchi și îi zise:

– Nu fiți atât de pesimist.

– Noi, evreii, suntem cu toții pesimiști, draga mea, răspunse el zâmbind. Face parte din ființa noastră. Dacă am fi mai puțin pesimiști, n-am mai fi noi.

Sunetul insistent al soneriei de la ușa apartamentului său îl trezi pe Keegan. Pe jumătate adormit, întinse instinctiv mâna spre Jenny, dar ea nu era acolo. În momentul când se pregătea să-și ia halatul de casă, văzu ceasul. Era ora zece fără un sfert. Sări din pat. Aveau să piardă avionul.

– Jen! strigă el, apoi văzu un bilet pe masa de toaletă.

Îl luă și-l citi în timp ce străbătea camera de zi, îndreptându-se spre ușă.

Dragă Kee,

Dormeai ca un copil, iar mie nu-mi plac despărțirile. Iau un taxi spre aeroport. Te sun diseară. Cinci zile, dragul meu, apoi vom fi împreună mereu. Te iubesc din tot sufletul. Mulțumesc că-mi schimbi viața.

Jenny

Deschise ușa și, ca de obicei, Bert Rudman se năpusti în cameră, fără să aștepte să fie invitat. Flutura deasupra capului ziarul de dimineață și se bâlbâia.

Keegan nu-l văzuse niciodată atât de agitat.

– Unde ați fost? De ce a fost telefonul închis? Am încercat toată noaptea să vorbesc cu voi, zise Rudman dintr-o suflare.

Keegan, adormit, îl privi lung, apoi se uită din nou la bilet.

– Unde-i Jenny? întrebă Bert, privind prin cameră.

– A plecat deja, zise Keegan, întinzându-i ziaristului bucata de hârtie.

– A plecat? Unde? întrebă Rudman în timp ce citea biletul.

– Înapoi la Berlin.

– Și tu ai lăsat-o să plece?

– Să o las să plece? Păi, nu-i proprietatea mea. În afară de asta, o iau de acolo joi și plecăm spre Londra. Ce-i așa mare nenorocire?

– Nu știi ce se întâmplă?

– Unde?

– În Germania, unde crezi? Pe Marte? Pentru Dumnezeu, Kee, naziștii au înnebunit, zise el, dându-i un exemplar din *Paris Gazette*, unde era reprodus articolul lui din *Times*.

– Hristoase! zise Keegan când termină de citit articolul lui Rudman.

Privi în sus spre prietenul său. În ochi i se citea admirația. Admirație în care se amesteca și teamă.

– Mă întorc la Berlin cu avionul de după-amiază, ca să scriu continuarea.

– Te duci la Berlin după ce-ai scris asta? Or să te omoare, ticălos nenorocit.

– Eu îți spun întruna...

– Știu, știu ce spui. Că ei nu se dau la ziariștii americani. Dă-mi voie să-ți spun ceva. Dacă ei au dat gata într-o singură noapte trei mii de oameni, legitimația ta de ziarist nu face nici cât o ceapă degerată. Ești îngrijorat din cauza lui Jenny, dar tu ești, probabil, pe primul loc pe lista celor vizați de ei.

– Este foarte flatant pentru mine.

– Nu, vorbesc serios. Uite ce-i, măi, Richard-Inimă-de Leu, nu-mi plac înmormântările, înțelegi? Mai ales când invitatul de onoare este cel mai bun prieten al meu.

– Pot să-mi port singur de grijă. Dar tu trebuie să o scoți naibii pe Jenny de acolo.

Sosi băiatul care servea la cameră. Keegan semnă cecul și pregăti cafeaua. Rudman se lăsă cu toată greutatea pe canapea, sorbi îndelung din ceașcă și oftă.

– Iei avionul de patru? îl întrebă Keegan.

– Da, de patru și zece.

Keegan își sorbi cafeaua dus pe gânduri. Pe neașteptate, îl cuprinse o senzație de teamă și i se strânse inima. „Oare Jenny era, într-adevăr, în pericol? se întrebă el. Ea nu era adversar politic al regimului. Dar se părea că toată Germania înnebunise. Poate că Bert avea dreptate. Mai bine să o scoată pe Jenny de acolo." Puse brusc mâna pe telefon.

– O să încerc să-mi depistez avionul, îi zise el lui Rudman. Putem să mergem împreună la Berlin.

Cu câteva minute înainte de prânz, sună telefonul.

– Francis? se auzi o voce cunoscută. Aici e Conrad.

– Conrad, ești la Paris?

– Nu, sunt la Berlin.

– E nebunie mare acolo?

– Numai dacă te iei după ziare, Francis. Te sun pentru că Jenny e în mare pericol.

– Ce vrei să spui?

– Am aflat din sursele mele că Gestapoul intenționează să o aresteze, dacă se întoarce la Berlin.

– De unde ai auzit asta?

– Nu pot să-ți spun, dar, crede-mă, e o sursă demnă de încredere. Îmi asum un mare risc sunându-te, dar îmi dau seama că am contribuit și eu puțin la idila voastră. Trebuie să fiți foarte prudenți.

– Dar de ce Jenny? Ea nu e...

Se opri, aducându-și aminte de instrucțiunile ei clare. *Nu dai nimănui adresa sau numărul de telefon*. Ea tocmai se mutase înainte de a veni la Paris. Poate că *era* amestecată în ceva.

– E acum acolo, Conrad, zise Keegan, uitându-se la ceas. Trebuie să fi ajuns acasă acum.

– Unde locuiește? O s-o previn eu.

Putea să-i spună lui Conrad? Acesta își asumase un mare risc, sunându-l. Era o persoană sigură. Și totuși, Jenny îi atrăsese atenția să nu spună *nimănui*.

– Bine, Conrad, o să o sun eu. Sunt sigur că o să găsească să se ascundă undeva până ajung eu acolo și o iau.

– Te rog, uită că ți-am dat telefonul ăsta, înțelegi?

– Ce telefon? Ascultă, Conrad, îți mulțumesc. Îți rămân îndatorat.

– Nu-mi datorezi nimic. E tot ce pot să fac.

La Berlin, Conrad Weil agață telefonul în furcă și se lăsă greu într-un scaun. Trupul lui înalt și elegant părea că se dezumflă ca un balon înțepat. În cealaltă parte a încăperii stătea Vierhaus, cu bărbia proptită în mânerul bastonului, zâmbind.

– Vezi ce ușor a fost? zise el. Ce-ai făcut? Nimic. Ai avertizat un prieten. I-ai făcut un bine. Pentru acest gest frumos, Führerul îți va permite să dai în continuare și fără probleme programul ăla pervers la clubul tău.

Mai târziu, în anii ce urmară, Keegan avea să se gândească uneori la lucrurile neînsemnate care ne afectează viața pentru totdeauna. Hotărâri bruște. Acțiuni pripite. Ceva la fel de simplu ca un telefon dat cuiva.

În aceeași zi, Keegan o sunase imediat pe operatoare și îi dăduse numărul de telefon al lui Jenny de la Berlin. Telefonul sună în gol de nenumărate ori, în timp ce Keegan aștepta la aparat și, cu toate că nu spunea nimic, telefonista își dădea seama că trebuia să insiste și suna în continuare. Dar nu răspundea nimeni.

Teama începuse să pună tot mai mult stăpânire pe el.

„Poate că ar trebui să-l sune pe Conrad și să-i ceară să-l ajute", se gândi el în timp ce punea receptorul în furcă. Se uită din nou la ceas. În

două ore, avionul va fi acolo. La ora patru va fi la ușa ei. La cinci va putea să fie în drum înapoi spre Paris. O să aștepte.

La centrala telefonică, operatoarea care-i făcuse legătura lui Keegan își luă căștile de la urechi, apoi îi dădu numărul de telefon unui bărbat înalt, cu aspect de om de afaceri și accent german.

Von Meister îi mulțumi zâmbind și îi dădu două bancnote de câte o sută de franci. Două sute de franci. Mai puțin de cincizeci de dolari. Chiar la Paris, viața era ieftină.

29

La aeroportul Tempelhof, Keegan trecu ușor prin vamă. N-avea bagaje, iar câțiva vameși îl recunoscură, deoarece venea frecvent la Berlin.

Rudman nu fu la fel de norocos. Îi scotociră prin cele două valize, luând la mână fiecare obiect, în timp ce un agent al Gestapoului stătea în apropiere, urmărind fiecare mișcare. Apoi Rudman fu condus într-un birou, pentru o convorbire mai amănunțită.

Se făcuse ora cinci după-amiază și Keegan ardea de nerăbdare să ajungă acasă la Jenny. Aștepta nervos în sala mare a aeroportului, privind prin geamul care despărțea biroul de hol cum Rudman discuta cu vameșii în timp ce agentul Gestapoului stătea rezemat de ușă, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor și cu pălăria de fetru trasă pe ochi. Nu se ascundeau, dar ăsta era jocul. Simpla prezență a poliției secrete era o amenințare subtilă. Era clar că știau cine era Rudman și îl sâcâiau intenționat.

Keegan sună de la o cabină telefonică acasă la Jenny, dar tot nu răspunse nimeni.

Unde era?

Keegan începu să simtă crampe în stomac. Îi trimise un bilet lui Rudman, spunându-i că, înainte de a pleca înapoi la Paris, o să-l sune sau o să-l caute la hotelul unde stă.

Nici nu plecă bine taxiul din parcarea aeroportului, când Keegan își dădu seama că era urmărit. Un Opel bleu ieși din spatele a două mașini parcate după taxi. Observă mașina în timp ce ei înaintau pe șoseaua care ducea în oraș. În momentul în care ajunseră în centrul orașului, Keegan

îi ceru șoferului să vireze pe neașteptate de câteva ori și să meargă la întâmplare prin oraș. Opel-ul fu oprit la un semafor și rămase în urmă.

– Întoarce aici, îi ceru Keegan șoferului și, în timp ce taxiul întorcea, Keegan îi dădu șoferului un pumn de mărci și sări din mașină.

Se ascunse într-un portal și văzu Opel-ul dând colțul și strecurându-se printre mașini, în urmărirea taxiului.

Până să fie sigur că scăpase de urmăritorii săi, Keegan se mai sui în două taxiuri, apoi merse pe jos și intră prin magazine. Traversă trei intersecții, până ajunse la clădirea cu trei etaje în care locuia Jenny. Mai stătu zece minute de partea cealaltă a străzii, până fu sigur că nu mai are coadă.

Clădirea era o casă cu mai multe apartamente, construită din piatră, în stil gotic, dar avea farmecul lumii vechi. La colțurile acoperișului, gurguii pândeau amenințători. La fiecare etaj, deasupra intrării, erau ferestre cu vitralii. Înăuntru, clădirea era umedă și mohorâtă. O scară lată urca în spirală. Plafoanele înalte făceau ca interiorul să pară și mai sumbru. În timp ce urca scara, ale cărei trepte scârțâiau sub picior din cauza vechimii, în urma lui se auzeau pocnind broaștele ușilor și balamalele scârțâind.

De fiecare dată când ajungea la un palier, se simțea examinat prin întuneric. Când ajunse la ultimul etaj, se întoarse repede și se uită înapoi pe scări. Auzi două sau trei uși închizându-se încet, pe coridoarele aflate în penumbră, dar de văzut, nu văzu pe nimeni.

Apartamentul 32 A era primul la capătul scărilor. Auzi ceva trosnind pe coridor și, întorcându-se repede, văzu o femeie trăgând cu ochiul prin ușa întredeschisă. Aceasta, văzându-se observată, o închise imediat.

Keegan simți că i se face frică.

Primul lucru pe care-l observă fu faptul că lumina era stinsă, iar coridorul lung era cufundat în întuneric. Prin singura fereastră cu vitralii, din celălalt capăt al coridorului, pătrundea o rază de soare, având culorile curcubeului și care se filtra prin praful din aer.

Broasca de la ușa apartamentului lui Jenny era smulsă, tocul era stricat, iar ușa ușor întredeschisă. Keegan simți cum i se usucă gura și avu senzația că o gheară îi strânge inima.

Deschise cu dosul palmei ușa și o strigă încet pe Jenny, dar nu veni nici un răspuns. Intră cu grijă în apartament, mai strigă încă o dată, dar tot nu-i răspunse nimeni.

Străbătu un mic hol de la intrare, apoi se opri. Camera de zi era vraiște. Pernele de pe canapele și scaune fuseseră tăiate. Smocuri mici de lână erau împrăștiate peste tot și pluteau prin cameră, ridicate de curentul de aer care intra printr-o fereastră deschisă. Sertarele erau scoase de la locul lor, iar conținutul, aruncat pe jos.

– *Jenny!* strigă el, alergând prin apartament și căutând prin bucătărie, sufragerie și dormitor.

Totul era distrus. În dormitor, salteaua atârna din pat și fusese spintecată. Din sertarele pe jumătate deschise atârna lenjerie, iar hainele din dulapul din perete erau aruncate pe jos. În apartament nu era nimeni.

– *Jenny!* strigă el, știind că n-o să primească nici un răspuns.

„Cine răscolise apartamentul? Unde era Jenny? Dacă se ascundea, cum putea să ia legătura cu el? Și ea nici măcar nu știa că el era la Berlin."

Se întoarse în camera de zi. Prin întunericul din apartament, auzi ceva în spatele lui. Străbătu încet camera, se lăsă în genunchi lângă birou și începu să strângă câteva plicuri care se împrăștiaseră pe jos. În acel moment, podeaua scârțâi. Keegan își dădu seama că în încăpere mai era cineva. Se întoarse ușor și, în aceeași clipă, niște mâini puternice îl apucară de beregată și îl strânseră cu putere.

Keegan se lăsă pe spate, apoi se ridică, înfigându-și cotul în vintrele celui care-l atacase. Omul gemu de durere. Keegan se ridică și, învârtindu-se în loc, îi dădu cu putere un pumn în față. În acest timp, un al doilea bărbat sări pe el, îl prinse de mijloc și îi imobiliză brațele. Un al treilea bărbat se apropie repede de Keegan care ridică amândouă picioarele și îl lovi în stomac, apoi își lăsă capul pe spate, izbindu-l în față și zdrobindu-i nasul bărbatului care-l ținea și care gemu de durere. Keegan

se răsuci și reuși să scape din strânsoare, dându-i un upercut puternic în maxilar. Omul se răsuci și căzu peste o măsuță joasă.

Keegan fu atacat din nou din spate, o încleștare puternică imobilizându-i brațele în timp ce o pânză groasă îi fu aruncată pe cap. În momentul în care cloroformul îi înțepa ochii și nasul, simți că se îneacă. Încercă să-și țină respirația, dar cineva îl lovi în stomac și își pierdu răsuflarea. Pânza fu strânsă mai mult, în timp ce el încerca să respire. Camera începu să se învârtească. Brațele îi slăbiră și picioarele i se înmuiară. Își dădea seama că se zbate, dar i se părea că încăperea se micșorează și devine tot mai întunecată. Avea senzația că se prăbușește în gol, pe spate.

Se trezi încet, ca și cum își revenea dintr-o comă îndelungată. Simțea încă pe piele mirosul de cloroform. Avea o cârpă la ochi și era legat zdravăn de un scaun. Simțind că îi vine să vomite, înghiți în sec și respiră adânc de câteva ori. Încet, senzația de greață dispăru.

– *Herr* Keegan, o să-ți dezleg mâinile și o să-ți scot legătura de pe ochi, se auzi o voce. În partea cealaltă a camerei, este un om cu o armă. Dacă încerci să te ridici de pe scaun, o să te omoare.

Îi fu scoasă legătura de pe ochi și îi fură dezlegate mâinile. Clipi puternic în momentul în care se aprinse un proiector puternic.

– Isuse, mormăi Keegan, frecându-și încheieturile și brațele, ducând apoi o mână la ochi pentru a se feri de lumină.

Silueta unui bărbat voinic, fumând o țigară, se profila în fața lui. În spatele lui se observa o altă siluetă, mai mică, ținând îndreptat împotriva sa un Luger.

– Ce vreți? întrebă Keegan.

– Ce făceai în apartamentul lui *Fräulein* Gould?

– Sunteți de la poliție?

– Da, suntem de la poliție, se auzi răspunsul, după o clipă de tăcere. Ești acuzat că ai pătruns în apartament.

Keegan studie cu atenție cele două siluete. Ambii purtau barbă și păr lung, lățos. Erau îmbrăcați în cămăși de lucru și pantaloni de catifea reiată.

– Se pare că am fost atras într-o cursă, zise Keegan, în a cărui voce începea să se simtă enervarea. Din moment ce voi sunteți aici, unde e domnișoara Gould?

– Eu sunt cel ce pune întrebările.

– Poate că ar trebui să o întrebi pe ea mai întâi.

– Poate că dumneata poți să ne spui unde este ea.

Keegan simți că-l trece un fior. „Era oare un truc? se întrebă el. Dacă ei erau de la Gestapo, unde era Jenny și ce făceau ei în apartamentul ei? Și unde era el și de ce-l interogau întruna?"

Ceva nu era în regulă.

– Ați venit prin Tempelhof azi-noapte, cu avionul dumneavoastră personal, domnule Keegan. Ați trecut fără probleme prin vamă.

– Și ce-i cu asta?

– Nu v-au controlat bagajele.

– N-am avut nici un bagaj. În afară de asta, vin și plec din Berlin mereu. Mă cunosc cu toții.

– Deci, v-au lăsat să treceți și v-au urmărit până la locuința ei.

– Nici vorbă. *Cineva* a încercat să mă urmărească, dar l-am păcălit.

Se opri o clipă, se uită la cei doi care îl răpiseră și zâmbi.

– Bineînțeles, voi ați fost. Tu ești unul dintre cei pe care i-am păcălit. Și, din moment ce mi-ai pierdut urma și ai apărut totuși acasă la ea, înseamnă că știai unde stă. Deci, *pe mine* mă urmăreai. De ce?

– Eu pun întrebări, dumneata doar răspunzi.

– În regulă. Vreți să vă spun ce *nu cred?* zise Keegan.

– Ce? Ce nu crezi, *Herr* Keegan?

Keegan ridică din nou o mână, ca să se ferească de lumina puternică, și îi privi pe rând pe cei doi bărbați.

– Nu cred că sunteți de la Gestapo. Nu arătați ca cei de la Gestapo. Nu vă purtați și nu sunteți deloc îmbrăcați ca ei. Aveți părul lung și purtați barbă. Dacă erați de la Gestapo, nu m-ați fi întrebat nimic în legătură cu vama. În plus, dacă așa ar fi stat lucrurile, ne-am fi aflat în subsolul vreuneia dintre clădirle acelea dubioase și aș fi avut, probabil, electrozi pe testicule. Nu așa procedează ei?

– Sunteți foarte perspicace, *Herr* Keegan. Știam asta. Ce altceva *nu credeți?*

– Păi, nu sunteți de la Gestapo. Bănuiesc că sunteți, probabil, contrariul. Sunteți vreo organizație paramilitară? Faceți parte din gherilă? Și ce caut eu aici? Ce căutați voi, răscolind apartamentul lui Jenny Gould?

– N-am făcut-o noi.

– Atunci cine? Gestapoul?

– Sunteți foarte deștept, domnule Keegan. Întrebarea e de care parte sunteți?

– În legătură cu ce?

– În legătură cu Vierhaus. Cât de strânse sunt legăturile dumnea-voastră cu el?

– Vierhaus? N-am nici un fel de legătură cu Vierhaus. L-am văzut la câteva petreceri și m-am întâlnit la o baie de aburi cu el. Dar, la urma urmei, ce vă privește asta pe voi? Cine dracu' sunteți?

– Vierhaus este șeful unei organizații întitulate *Die Sechs Füchse*, zise bărbatul cu barbă. N-ați știut?

– Cele Șase Vulpi? zise Keegan.

– Este un grup special de informații, complet separat de SS. El este șeful acestui grup și îi raportează doar lui Hitler.

– Vreți să spuneți că Vierhaus este un fel de superspion?

Bărbatul voinic încuviință, dând încet din cap.

– Este poate chiar mai periculos decât Himmler sau Heydrich. Toată lumea știe de ce sunt ei în stare. Dar *Herr Doktor* e un semn de întrebare. Știm că îl sfătuiește pe Hitler, deci știm că are influență. Știm, de asemenea, că are un suflet la fel de negru ca barba mea.

– De unde știți asta?

– Pentru că treaba mea este să știu, *Herr* Keegan.

– La urma urmei, care mama dracului e treaba dumitale? Și ce legătură are asta cu mine? Eu nu sunt german.

– Dar pretinzi că iubești o femeie germană.

Keegan își pierdu răbdarea. Unde era Jenny, cine erau tipii ăștia și ce însemna toată discuția asta despre Vierhaus, superspioni și Gestapo?

Sări în sus, făcând scaunul să se răsucească în jurul unui picior și să se lovească de perete. Bărbatul cu arma se enervă, își pierdu răbdarea, luă poziție de tragere, țintind capul lui Keegan.

– Ei, fir-ar să fie. Dar nu e treaba voastră, se răsti Keegan, apropiindu-se de el până când țeava armei ajunse la câțiva centimetri de fruntea lui. Și m-am plictisit să-mi tot fluturați obiectul ăsta în față. Ori puneți-l deoparte, ori folosiți-l, zise el sec.

– Nu te prosti, americanule.

– Cred că jucați teatru cu toții. Nu m-ați adus aici să dansez. M-ați adus pentru că vreți ceva. De ce nu spuneți ce vreți? Și nu mai fluturați obiectul ăsta aici!

– Ar fi bine să ții seama de el...

– Și, la urma urmei, de ce dracu' sunt eu aici? întrebă Keegan și înaintă până când țeava armei îi atinse fruntea. Poftim. Așa nu se poate să dai greș. Sau apeși pe trăgaci sau îmi spui ce dracu' vrei. V-am spus că nu știu nimic despre Vierhaus. De unde știți de legătura mea cu Jenny? Și, la urma urmei, ce dracu' vă privește?

Bărbatul cu barbă se uită lung la el câteva secunde și coborî brațul omului care avea arma.

– Mă numesc Avrum Wolffson, zise el în cele din urmă. Jenny este sora mea vitregă.

– *Sora* dumitale? zise Keegan de-a dreptul șocat.

Căscă ochii la Wolffson câteva secunde, apoi zise:

– Ar trebui să te certe că te joci cu arme.

– Dumneata iei totul în glumă?

– De ce nu? Viața e o glumă. Cu cât îmbătrânești, cu atât devine mai veselă. Uite, am venit aici să-mi iau logodnica și să o duc înapoi la Paris. Ajung aici și găsesc apartamentul ei întors pe dos. Ea e plecată. Mi se pune cloroform pe față, mă trezesc într-un depozit cu reflectoare și arme în față, mă supuneți unui interogatoriu ca la poliție și apoi îmi spui că ești *fratele* ei? Ce dracu' se întâmplă?

– Trebuia să mă asigur că n-ai legături cu Vierhaus.

– De ce? Din cauza lui Jenny? E în tradiția familiei să-i pui la încercare și să-i sperii pe cei care-i fac curte? O iubesc pe sora dumitale. Am cerut-o în căsătorie. De ce aș face așa ceva?

– Nu știu. Dar dumneata și cu mine eram singurii care știam unde locuiește. Cineva s-a dus la ea acasă și ea e plecată. N-am spus *nimănui*. Deci, numai dumneata știai.

Keegan simți că se enervează mai tare, dar se controlă.

– N-am spus nimănui, zise el.

Marea întrebare era acum de ce o urmărea cineva pe Jenny. *De ce?*

– De ce o caută? întrebă Keegan.

– Chiar nu știi?

– Te-aș mai întreba dacă aș ști?

– Poate, dacă ai încerca să ne convingi că n-ai nici un amestec.

– Sunteți nebuni.

– Da, asta ne ajută să trăim.

Wolffson își aprinse o altă țigară. O ținea cu vârful în sus și sufla fumul peste capătul țigării, privind-o cum arde, căutând de fapt să câștige timp pentru a lua o hotărâre.

– Haide, Wolffson, de ce m-ar ocoli Gestapoul?

– Atenția este îndreptată asupra ei. Ea este ținta.

– Ce vrei să spui prin „țintă"?

– Vreau să spun că Gestapoul o urmărește. A fost trădată și noi credem că prietenul dumitale Vierhaus este cel care o urmărește.

– Trădată? De cine? Și în ce scop?

– Au trădat-o niște mizerabili de *Judenopferer*-i.

– Cine?

– Un *Judenopferer* este un evreu care vânează alți evrei. Tradus literal, cuvântul înseamnă „sacrificator de evrei". Pierd o grămadă de timp cercetând registrele de la starea civilă, căutând tot felul de legături de rudenie îndepărtată cu evrei, ascultă zvonurile care circulă, se infiltrează în familii.

– Nu mi-ai spus încă de ce.

– Ca să pună mâna pe mine.

– Am înțeles, zise Keegan oftând. De ce te urmăresc pe dumneata?

– Ai auzit vreodată de organizația Crinul Negru?

– Nu... Stai puțin. Am auzit o dată expresia. La ambasada americană.

– În seara când ai refuzat să-l ajuți pe Reinhardt?

Câtva timp, Keegan nu răspunse nimic. Se pipăi în buzunare după țigări și chibrituri. Își aprinse o țigară și apoi începu să dea încet din cap.

– Exact. În seara când i-am întors spatele lui Reinhardt, zise el, frecându-se la ochi. Uite ce e, Wolffson. Acum știu o mulțime de lucruri pe care atunci nu le știam. Dar nu știu ce e Crinul Negru. Și n-am putea să ne descurcăm fără reflector? A început să mă doară capul. Wolffson se întoarse și făcu un semn cu mâna. Lumina puternică se stinse, iar în locul ei fu aprinsă o lampă mică de birou. Un al treilea bărbat ședea la o masă, în apropiere. Camera părea să fie o garsonieră. Era mică și în ea se aflau un pat, o noptieră, o masă, două scaune, un fotoliu și un lampadar. Ferestrele erau acoperite cu pânză de culoare neagră. Într-un colț, era un reșou, cu un ibric din care ieșeau aburi, mirosind a cafea.

Bărbatul care ședea la masă și era neînarmat avea nasul turtit și învinețit. Era proaspăt bărbierit, tuns scurt și purta ochelari cu ramă de metal. Bărbatul cu arma, care era mai mic de statură, avea un plasture pe unul din maxilare care era umflat și vânăt. Era un bărbat bine legat, cu brațe musculoase, scoase în evidență de mânecile suflecate. Ochii lui aveau o privire mânioasă, cumplită. Se vedea că este un om care se controlează, dar este pe punctul de a exploda. O barbă neagră, deasă, îi accentua înfățișarea sumbră. Ochiul stâng al bărbatului înalt începuse să se umfle. Era și el voinic, dar privirea nu era a unui om furios, ci mai degrabă a unui om studios. Era calm și stăpân pe sine.

Nici unul dintre ei nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani.

Uitându-se la plasture și la vânătăi, Keegan se gândi în sinea lui: „Le-am tras și eu câțiva pumni zdraveni."

– Și de ce aveți armă? De ce umblați cu prăpădita asta de armă?

– De luni de zile ne ascundem, dar acum mai mult ca oricând. Știi ce înseamnă cuvântul *Freiheit?*

Keegan se gândi o clipă, apoi dădu din cap, în semn că nu știa.

– Este echivalentul cuvântului „libertate". Noi nu punem explozive. Nu omorâm oameni. Noi împărțim manifeste și încercăm să ajutăm oamenii care au probleme cu autoritățile. Evrei, germani, țigani, nu contează rasa. Dacă sunt urmăriți pentru a fi arestați și noi știm acest lucru, căutăm să-i ajutăm să plece din Germania.

– Pe vremea sclavagismului, la noi, în America, acest sistem era numit Calea Ferată Subterană.

– Ja, negrii erau ajutați să fugă la Philadelphia.

– Exact, zise Keegan. Dar ce i-a apucat dintr-odată de s-au năpustit pe voi?

– Noi ținem la curent oamenii din Germania cu ce se petrece de fapt la noi, ca să nu se poată spune niciodată că n-au știut. N-or să poată niciodată să mintă și să spună că n-au știut. Or să fie nevoiți să spună: „Da, am știut, dar ne-am prefăcut că nu vedem". Acesta este scopul ziarului *Conștiința Berlinului*. Zilele trecute a murit un om, un evreu. Îl chema Herman Adler. El era un *Judenopferer*. Era și unchiul lui Joachim Weber, zise el, arătând cu capul spre tânărul așezat la masă.

– Unchiul dumitale îi denunța pe alți evrei SS-ului?

Joachim dădu din cap și își plecă privirea, uitându-se la masă.

– M-a denunțat și pe mine și pe Avrum, zise el, și pe Werner Gebhart, adăugă el, făcând semn cu capul spre tânărul cu arma care nu vorbea.

– Dumnezeule!

– Adler era unul dintre cei mai buni oameni ai lor, zise Wolffson. El este răspunzător de arestarea a zeci de oameni. Evrei, creștini, țigani. Am încercat să-l determinăm să renunțe la treaba asta, ne-am oferit să-l scoatem din Germania, dar a refuzat cu aroganță. A strigat, s-a supărat și, în cele din urmă, a suferit un atac de inimă și a murit. Ne-a părut rău de el. Era speriat. A făcut tot ce-a putut ca să trăiască.

– Ne-a denunțat pe foarte mulți dintre noi, zise cu amărăciune Joachim, nepotul. Nu l-am regretat prea mult.

– Apoi ne-am gândit că am putea să facem din el un fel de exemplu, o lecție pentru alți vânători de evrei, zise Wolffson. Așa că am

scris un articol în care arătam ce a făcut el și ce fac ceilalți *Judenopferer*-i. Acum îmi dau seama că a fost o prostie, deoarece n-am făcut decât să întărâtăm fiara. De atunci, pentru Gestapo a devenit o obsesie să ne distrugă organizația.

– Și pe Jenny?

– Tot Adler. El a făcut legătura, a spus că ea e *Kettenglied*. Dar pe-atunci, nu știam asta.

– Doamne, de ce nu mi-o fi spus? Poate că aș fi putut... zise el, cu voce mai stinsă, pe măsură ce înțelegea tot mai clar cât de gravă era situația.

– Ne proteja pe noi, zise Weber. Cu cât știau mai puțini oameni, cu atât mai bine.

– Ar fi trebuit să bănuiesc. Era atât de discretă în legătură cu noua ei locuință. Nu voia să știe nimeni adresa sau numărul ei de telefon.

Weber, omul cu arma și cu privirea furioasă, nu spunea nimic. Îl fixa încruntat pe Keegan.

– Ultima dată s-a mutat, pentru că a găsit în cutia poștală un pamflet de-al nostru, zise Wolffson. Știa că era o provocare, pentru că noi n-am fi făcut așa ceva.

– Nu înțeleg, zise Keegan.

– Este unul din trucurile la care recurge Gestapoul, îi explică Wolffson. Germanilor li se cere să anunțe orice lucru li se pare subversiv. Așa că cei de la Gestapo obișnuiesc să trimită câte un pamflet de-al nostru la toată lumea care locuiește pe o anumită stradă și, dacă nu anunță cu toții că l-au primit, sunt acuzați de comiterea unui act subversiv.

– Așa că s-a mutat?

Wolffson încuviință, continuând:

– Iar singurul mod prin care Gestapoul ar fi putut să afle adresa ei era să te urmărească pe dumneata sau pe mine – sau aflând numărul de telefon, care nu era pe numele ei.

Keegan privea tăcut în gol, meditând la ceea ce tocmai spusese Wolffson. „Eu nu am dat numărul de telefon nici măcar lui Bert sau Weil. Nu puteam să fiu eu", se gândi el.

– Dumneata, Keegan, și cu mine eram singurii care știam unde este.

– Ți-am spus mai înainte că n-am spus nimănui, zise Keegan care simțea că începe să se enerveze, dar se stăpânea.

– I-ai telefonat de la hotel? întrebă Wolffson.

– Ce dracu'... spuse, dar se opri, ca să se gândească.

Era posibil ca ei să fi ascultat telefonul lui de la Paris, să fi aflat numărul ei și să-i dea de urmă. Dumnezeule, el era cel ce purta răspunderea?

– Ai sunat-o? întrebă Wolffson.

– Am încercat să vorbesc cu ea, dar n-a răspuns nimeni.

– Naziștii bântuie prin tot Parisul și nu cred că există vreo telefonistă de la vreun hotel care să nu poată să fie mituită. N-aveau nevoie decât de numărul ei de telefon ca să-i afle adresa. – Isuse, făcu Keegan.

Apoi, câteva clipe străbătu camera în lung și-n lat, aprinzând țigară de la țigară.

– Ea a luat legătura cu organizația noastră de la Paris. Ei au dus-o cu avionul până la Leipzig, apoi cu mașina până la Berlin. În felul ăsta, Vierhaus îi pierduse urma. Era disperat.

Acum, totul devenea limpede pentru Keegan.

– Și Conrad Weil m-a sunat, știind că eu o s-o sun. Era amestecat în treaba asta. Vechiul meu prieten, Conrad. Ar fi trebuit să bănuiesc că era ceva în neregulă când m-a sunat. Conrad se îndoaie după cum bate vântul, chiar el mi-a spus asta. Și von Meister aștepta ca eu să mușc din momeală. Îmi pare rău, cu adevărat îmi pare rău, zise el. Dar ce legătură are Jenny cu toate astea?

– Nici una, de fapt. Sunt sigur că Vierhaus crede că ea mă poate trăda, dar ea nu poate. Ea nu știe nici măcar de acest loc. Ea a împărțit doar ziarul *Conștiința Berlinului* și câteva foi volante. Asta-i tot. Dar ei cred că ea știe unde mă aflu. De fapt, pe mine mă caută. Pe mine, pe Gebhart și pe Joachim. Noi suntem conducătorii organizației Crinul Negru.

– Cum ai ajuns să fii amestecat în treaba asta?

– Profesorii noștri de la universitate, Sternfeld, Reinhardt și Eli Loehman au fost cei care au scos la început ziarul. Reinhradt și Sternfeld au murit. Doar bătrânul Eli se află în siguranță. Este la

Paris, cu băiatul lui. El este cel care a aranjat ca Jenny să se poată întoarce la Berlin.

– Și voi, băieți, ați preluat steagul?

– *Ja*, cred că se poate spune așa. Dar acum Crinul Negru este foarte important, atât de important, încât Hitler a pus un premiu pe capul nostru, iar distrugerea organizației este principalul obiectiv al SS.

Undeva, în altă încăpere, sună un telefon. Joachim se sculă de la masă și se duse să răspundă.

– Trei studenți cu un pistol au făcut Gestapoul să-și iasă din fire? îl întrebă Keegan pe Wolffson.

– Nu mai suntem doar trei studenți, protestă acesta din urmă. Rețeaua noastră cuprinde peste două sute de oameni. Avem legături în Elveția, Franța, Anglia, câteva în Egipt și America. Până acum, am fost foarte norocoși. Dar nu același lucru se poate spune despre unii oameni de-ai noștri... Știi ce se întâmplă dacă ne prind?

– Îmi pot închipui.

– Nu, nu poți să-ți închipui, zise Wolffson. Suntem duși la închisoarea Stadelheim și torturați. Apoi suntem decapitați.

– Cum? întrebă Keegan, părându-i-se că n-a auzit bine.

– *Ja, Herr* Keegan. Decapitați. Iar cei mai mulți dintre noi sunt studenți.

Weber se întoarse și-l chemă pe Wolffson la ușă. Discutară ceva în șoaptă, apoi se întoarseră amândoi în cameră. Wolffson era extrem de tulburat. Din cauza încordării, maxilarele îi deveniseră proeminente sub pielea care se învinețise.

– Gestapoul a arestat-o pe Jenny, zise Wolffson, cu o voce răgușită care-i tremura din cauza emoției. Este de cinci ore la închisoarea Stadelheim. Nu știu dacă mai trăiește.

Palid la față, Keegan se lăsă să cadă pe un scaun.

– Trebuie să știi și dumneata, Keegan, că vor fi foarte duri cu ea, zise Weber. Ei presupun că ea știe mult mai mult decât știe în realitate.

– Și noi stăm aici și lăsăm lucrurile în voia lor? Nu facem nimic? întrebă Keegan.

– În acest moment, nu putem face nimic, zise Wolffson.

– Trebuie să o scoatem de acolo. Să plătim cauțiune, să luăm avocați. O să sun ambasada, poate ne ajută, spuse Keegan cuprins de panică.

Ce dracu' ar putea să facă ambasada, se gândi el, și de ce l-ar ajuta? Acum înțelegea el ce trebuie să fi simțit Wally în noaptea când încercase să-l scape pe Reinhardt. Situația era însă fundamental diferită acum. Jenny se afla deja în mâna Gestapoului.

– Nu va ajuta la nimic, zise Wolffson.

– Am putea măcar s-o scoatem pe cauțiune, insistă Keegan. Aș duce-o la New York. Nicăieri în altă parte n-ar fi mai în siguranță decât acolo.

Dintr-odată Gebhart, care până atunci nu scosese o vorbă, spuse cu vocea tremurând din cauza enervării:

– Las-o naibii, omule! Bagă-ți în cap *că e prea târziu.*

– Aici nu există cauțiune, zise Weber. Și n-o să fie judecată.

Keegan începea să-și revină din șoc. Înțelegea treptat în ce situație disperată se afla Jenny. *Ei spun că s-a* terminat cu *ea,* se gândi el.

– Nu, zise el, scuturând din cap, nici măcar nu trebuie să ne gândim la așa ceva.

„Iubita mea Jenny, își spuse el, asta primești tu pentru că mă iubești?" De ce s-a întâmplat așa? Era o glumă macabră? Tot felul de gânduri nebunești îi treceau prin cap. „Dumnezeule, s-ar putea să n-o mai *văd* niciodată. Nici măcar nu-i pot spune *la revedere.* Isuse Hristoase, ce se întâmplă aici?!"

– Ce se întâmplă aici?! strigă el, ridicând pumnii strânși. Deși încerca să se stăpânească, ochii i se umplură de lacrimi. Este inadmisibil, *inadmisibil.* Trebuie să fie cineva pe care să-l putem mitui, pe care să-l putem șantaja, amenința...

Îl priviră lung, cu tristețe, dar și cu o urmă de milă.

– Acum știi com este la noi în fiecare ți a *der* anului, zise cu amărăciune Gebhart. În fiecare ți, ridike pe cineva. Prieteni, copii, iubiți. Uneori dispar cu totul familii întregi de pe o stradă.

– Știi, Keegan, noi înțelegem ce simți, spuse Wolffson calm. Simt cum mă macină furia și ura. Am vrut să fiu zoolog. Să studiez viața animalelor. Uită-te la mine. Alerg tot timpul. Din cincizeci de persoane

sau o sută, câte sunt pe o listă, nu pot să ajut decât una. Împart pamflete în oraș unor oameni cărora nu le pasă.

– Atunci, de ce o faci?

– Nu putem să ne lăsăm omorâți fără să facem ceva, zise Weber.

– Simt că-mi vine să-l omor pe Vierhaus, zise pe neașteptate Keegan. Să-l ucid încet pe ticălosul ăsta. Să implore, *să se roage* să-l cruț. L-aș atârna de călcâie și i-aș turna miere pe nenorocita aia de cocoașă, apoi aș lăsa șobolanii să i-o roadă și să pătrundă până la inima aia a lui ticăloasă.

Lovi cu pumnii în perete, apoi, epuizat, se așeză pe marginea patului.

– Îmi pare rău, Keegan, dar și noi am iubit-o, zise Wolffson. A fost pentru mine ca o soră bună, nu soră vitregă, *sora mea* în inima mea, înțelegi? Werner a iubit-o de când s-a născut, au crescut împreună pe aceeași stradă. Joachim a mers la aceeași școală cu ei în toți anii de liceu. Suferim și noi alături de tine. Ne dăm seama ce simți. Dar *nu... putem... face... nimic.*

Keegan înțelegea perfect sentimentele de frustrare legate de această tragedie. Jenny era doar una dintre sutele, miile de oameni pierduți în aceste lagăre. Acești oameni deveniseră imuni la durere din cauza acestei probleme grave, oricât s-ar fi străduit ei.

– Nu pot să-i iubesc pe toți, zise Keegan cu pasiune, umblând prin cameră. Nu pot să mă raportez decât la ea, asta e tragedia căreia trebuie să-i fac față acum. În acest moment, urăsc lumea. Vă urăsc pentru că-mi spuneți că nu-i nimic de făcut.

– Cred că a sosit momentul să ne descotorosim de toți *Judenopferer*-ii, să-i învățăm minte că nu trebuie să-i mai denunțe pe cei de-un neam cu ei, zise Weber.

Wolffson își scutură țigara de scrum și zise, ridicând din umeri:

– Și să devenim ca ei?

– De ce nu? replică Keegan. E prima dată când înțeleg sensul, adevăratul sens al zicalei: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte".

– Ascultă-mă, te rog, zise Wolffson, este important ce-ți spun. Ce facem noi este o treabă foarte delicată, sensibilă, periculoasă. Dar, cu

toate acestea, importantă. Chiar dacă salvezi o singură viață, este mai mult, mult mai mult decât dacă ucizi.

– Dar nu viața ei, nu?

Gebhart se apropie de Keegan. Avea ochii împăienjeniți și pumnii încleștați.

– Fii atent, Irlandezule, din moment în care amestecat Gestapo, totul terminat. Indiferent cine, chiar propria ta mamă sau propriul tău tată, n-ai ce faci. Noi nu suntem armată, noi suntem studenți, și profesori, și oameni bătrâni *ohne* pregătire militară. Noi nu poate să ne punem cu SS și cu Gestapo. Noi trebuie ajutăm pe cei care nu fost prinși.

– Ne dăm seama că suferi, spuse Wolffson. Te rog să înțelegi că și noi suferim la fel de mult că nu putem să facem nimic.

Dintr-odată, Keegan pricepu ce milă îi era de el însuși. Dar nu era posibil să sufere mai tare decât acești trei bărbați, care erau rude cu ea, prieteni de-o viață, îndrăgostiți care nu-și mărturisiseră iubirea. Așa că zise:

– Scuzați-mă, am fost groaznic de egoist.

– Nu-i nimic, nu ne sunt străine sentimentele omenești, zise Wolffson. Tăcu o clipă, apoi mai spuse: Keegan, trebuie să pleci din Berlin și, cu cât o s-o faci mai repede, cu atât mai bine.

– N-o să plec, n-o să plec fără ea, răspunse Keegan.

– Nu înțelegi, omule, că, dacă ești pe listă, or să te tortureze? Știi prea multe despre noi.

– Nu știu cu nimic mai mult decât știu ei deja.

– Știi de legătura noastră la Paris, se răsti Weber, apropiindu-se mult de el. Cum am adus-o pe Jenny aici, cât de mare este organizația. Atâta timp cât ești în Germania, ești un pericol pentru noi.

– Sau... zise Wolffson, pe gânduri.

– Sau ce? întrebă Keegan.

– Sau ai putea să te duci la Vierhaus. Te prefaci că nu știi nimic. Îi spui că Jenny a dispărut și îl rogi să te ajute.

– Să-i cer ajutorul?! Îmi vine să-l omor pe sfrijitul ăsta.

– Este exact ceea ce așteaptă el să faci. Așa că, dacă poți să-ți ții firea, o să-l convingi că nu știi nimic, zise Wolffson. S-ar putea să ne dea informații care să ne fie utile.

– Vreți să fac pe spionul pentru voi?

– Pentru mine, pentru Jenny, pentru dumneata.

Keegan se liniști din nou. Poate că omul avea dreptate, poate că putea să-l învingă pe Vierhaus cu propriile lui arme. Merita să încerce.

– Bine, zise el. Ce trebuie să fac?

– Du-te înapoi la hotel.

– Nu stau la hotel. Intenționam diseară să plec cu Jenny de aici.

– Stai de obicei la Ritz, da? Du-te acolo, ia-ți o cameră și înregistrează-te. Sună-l pe Vierhaus, spune-i că te-ai întors să o iei pe Jenny și că n-o găsești, iar apartamentul ei e răscolit. Asta-i tot ce știi. Dacă-l convingi că nu știi nimic, o să fie derutat.

– Slabă speranță. Asta înseamnă să vinzi castraveți grădinarului.

– Nu înțeleg ce spui.

– Nu-i nimic, zise Keegan. Altceva ce trebuie să mai fac?

– Dacă aflăm că, dintr-un motiv oarecare, te caută, o să-ți telefonăm, zise Wolffson. Mesajul va suna în felul următor: „Aici e croitorul. Costumul dumneavoastră e gata". În momentul când primești acest mesaj, pleci imediat. Te duci la grădina zoologică a orașului, la *Tiergarten*. În apropierea călușeilor, este o cabină telefonică. Aștepți acolo și noi o să te sunăm. Când o să răspunzi, o să te întrebăm dacă ți-ai luat costumul și atunci o să știi că suntem noi. Tu va trebui să răspunzi: „Nu, n-au cusut încă buzunarul care era desfăcut". Atunci o să-ți dăm instrucțiuni.

– Hai, zău, Wolffson, astea sunt presupuneri și...

– Keegan, noi suntem de mult în situația asta. Crede-mă, nu sunt presupuneri. Dacă se întâmplă, nu sta pe gânduri și pleacă. Ieși din hotel și te duci la grădina zoologică.

În cameră se făcu tăcere. Toți fumau. Wolffson își luă o ceașcă de cafea. Gebhart ședea pe un scaun și își trosnea tacticos degetele, unul câte unul.

– Bine, zise Keegan în cele din urmă. O să mă gândesc. Ce credeți că or să-i facă, de fapt?

– Or s-o tortureze. Chiar dacă știu că ea nu știe nimic, Hitler vrea să se răzbune pe Crinul Negru. Știu că ea este *Kettenglied.* Or să facă orice ca să afle ce știe. Slavă Domnului că nu știe prea mult.

– Ce putem să sperăm, *în cel mai bun caz?*

– Că ea o să poată convinge Gestapoul că nu știe nimic, răspunse Wolffson, și ei s-o lase să moară repede.

– Dacă supraviețuiește? întrebă Keegan, controlându-și vocea.

– Adică, dacă rămâne în viață? Dachau, zise Wolffson.

– Ce e Dachau?

– Un orășel situat la vreo treizeci de kilometri de München, zise Wolffson. Au construit acolo un lagăr uriaș pentru adversarii politici, ca lagărele de muncă din Rusia.

– Cât o să stea acolo? Cât timp?

– Nu funcționează în felul acesta, zise Weber.

– Nu există sentință de condamnare, spuse Gebhart cu glas scăzut. Va sta acolo mereu. Dachau este un loc pentru veșnicie.

30

Keegan stătu întins pe pat toată noaptea, privind telefonul și așteptând ca Vierhaus să-l sune. Sunase de trei ori și, la celălalt capăt al firului, răspunsese același operator SS cu voce de gheață. Când sunase ultima oară, telefonistul devenise agresiv.

– Nu înțelegeți, se răstise soldatul SS cu accentul lui nemțesc. Nu-i aici. O să vă sune când o să fie gata să vă sune. *Aufwiedersehen.*

Neputând să doarmă, Keegan stătea îmbrăcat pe pat, gândindu-se la Jenny și întrebându-se unde era ea în acea clipă. Se întreba cât de cumplit o tortura Gestapoul. Se imagina atacând închisoarea, omorându-i pe toți soldații de pază și eliberând-o de acolo, cu ajutorul unui plan nebunesc, nemaipomenit, cum numai în filme se întâmplă. Voia, de asemenea, să se răzbune. Vierhaus, Conrad Weil, von Meister contribuiseră, fiecare în felul lui, la tragedie, fiecare din motive diferite, dar fiecare era răspunzător în egală măsură.

Minutele se târau încet. Zorii se strecurau printre draperii, aruncând o pată purpurie pe covor. Privea sulița de lumină cum se lungea și se lățea, luminând încet-încet camera.

Telefonul stătea ca o amenințare tăcută. Se uita la el, întindea mâna spre receptor, apoi o trăgea înapoi. N-o să-l mai sune încă o dată pe ticălosul ăla nenorocit. Îl durea stomacul. Întinse mâna, ceru serviciul de cameră și ceru să i se aducă o cafea și chifle. Când auzi ciocănitura în ușă, o deschise, așteptându-se să fie băiatul de serviciu. În pragul ușii stătea Bert Rudman.

– Pot să intru? zise el încet.

Frica îl cuprinse din nou pe Keegan. Senzația era acum atât de familiară, încât o recunoscu imediat. Până atunci, Bert Rudman nu

ceruse niciodată voie să intre. El avea obiceiul să intre fluturând din mâini și fără să bată la ușă.

– Nu știam că Gestapoul a ridicat-o pe Jenny.

– Da. Am aflat aseară, târziu. Am sunat la tine la birou și ți-am lăsat un mesaj.

– Dumnezeule, îmi pare rău, Kee.

– Nu știu ce să fac. Până acum nu m-am simțit niciodată atât de neputincios.

– Arăți ca dracu'. N-ai dormit?

Keegan scutură din cap.

– N-am putut să dorm, zise el. Ce știi? În mod sigur, vreau să spun.

– A fost arestată ieri după-amiază, la ora două...

Keegan dădu cu pumnul în palma deschisă.

– Fir-ar al naibii, de ce-am sunat? zise el, făcându-și reproșuri.

– Despre ce vorbești?

Keegan umbla de colo-colo prin cameră, descărcându-și energia nervoasă, vorbind încet și incoerent, de parcă ar fi vorbit cu el însuși, ca și cum Rudman n-ar fi fost acolo și el se adresa unui prieten imaginar, repovestind faptele care duseseră la arestarea lui Jenny.

Rudman se apropie de Keegan și îl privi lung și mirat.

– De unde știi toate astea? întrebă el când, în cele din urmă, Keegan tăcu.

– O parte sunt presupuneri, iar cea mai mare parte, fapte. Știu, crede-mă pe cuvânt.

– Ce altceva mai știi?

– Că probabil au torturat-o. Poate că acum e moartă. Văd că ăsta e obiceiul. Rudman îl apucă ferm de braț pe Keegan.

– Nu e moartă, Francis.

– Ești sigur? De unde știi? întrebă Keegan repede.

– Am eu o informație. A fost mutată azi-dimineață la ora cinci.

– Mutată? Unde? Unde au dus-o?

– O duc la Dachau, Kee.

O clipă, Keegan fu incapabil să vorbească. Nu era surprins. Știrea în sine nu era neașteptată. Îl copleșea faptul că își dădea seama că știrea e adevărată și că cele mai groaznice temeri ale lui se realizaseră. Dachau!

– *Nu!* strigă Keegan.

– Au ridicat pe patru dintre ei. Au fost arestați pentru...

– Nu! gemu pe neașteptate Keegan, strângând pumnii.

– Ascultă... ascultă-mă, Francis, acum nu se poate face nimic. *Nimic*. Cel puțin, știm că trăiește. E considerată deținut politic. Dacă ar fi judecată, ar fi acuzată de înaltă trădare. Dar nu va fi proces. E deja pierdută acum, Kee. Poate când...

– Fir-ar al naibii, asta-i singura melodie pe care o știu toți? Numai asta aud. *Nimic*. Am obosit auzind cuvântul ăsta.

– Kee...

– O să mă duc la ambasadă. La naiba, o să-l sun pe președinte...

– Kee...

– Fir-ar să fie! Urmează să ne căsătorim. Ea o să fie cetățean american. Ce dracu', n-a *făcut* nimic, fratele ei...

– *Kee!*

Keegan se opri. Era ud de transpirație și mâinile îi tremurau.

– Omule, ascultă-mă, zise Bert. Dacă aș putea să iau cu asalt locul unde se află și să ți-o aduc înapoi, aș face-o. Și dacă n-ai fi cel mai bun prieten al meu, n-aș putea să-ți spun...

– Atunci taci, îl întrerupse Keegan. Ascultă-mă tu pe mine. Nu pot să accept ideea. *Nu... pot... să... renunț*, spuse Keegan, vorbind tot mai tare.

– Trebuie să accepți, răspunse Bert, ridicând și el glasul. N-ai încotro!

– Pretinzi că ești cel mai bun prieten al meu și îmi spui asta?

– Isuse Hristoase, încerc să fiu cinstit cu tine.

– Prostii. *Prostii*.

Rudman simțea că se enervează și el, dar se stăpâni.

– Nu erai tu ăla care spuneai că nu e treaba ta? Ți-aduci aminte? se răsti Rudman, la rândul său. Nu e țara ta. O să se rezolve. Îmi spuneai că sunt isteric. Isteric? Uită-te la tine.

– Ce dracu' vrei să fac? Să dansez?

Când veni băiatul care servea la cameră și cât timp Keegan semnă cecul, tăcură amândoi. Rudman turnă cafea în două cești și se așeză pe canapea.

– În fiecare zi, sute, poate mii de oameni sunt luați în felul ăsta, cu forța, de pe stradă, zise Rudman. Sunt ridicați din căminele lor, de la serviciu, din magazine, din școli, și familiile lor nu-i mai văd niciodată...

– Eu nu sunt unul dintre ei. Eu sunt cetățean american.

– N-are importanță, amice, îl întrerupse Rudman de data asta. Trebuie să-ți bagi asta în cap. Toți banii tăi, toată influența ta nu înseamnă nimic aici. *Ești* unul dintre ei, Kee. Ești la fel de îndurerat, la fel de mânios, totul e... la fel. Ești doar unul din mulțime. Vocea ta este acoperită de celelalte voci.

– Atunci o să le spunem. Scrie un articol despre Dachau, despre ce se întâmplă.

– Fir-ar al naibii. Nu înțelegi că nimeni *nu vrea* să audă ce se întâmplă. Acum trei luni, am scris un articol despre Dachau pentru *Tribune*. A fost îngropat în pagina treizeci din ediția pentru New York.

– Deci, să mă întorc cu spatele și să mă prefac că nu știu nimic. Așa să fac?

– Kee, nu poți să o scoți de acolo, zise Rudman încet. Întreaga lume gândește cum gândeai tu, că e o problemă internă a Germaniei.

– Nu vrei să faci nimic ca să nu-ți periclitezi blestematul ăla de birou de presă al tău la care ții atât de mult, nu-i așa?

– Of, Kee, pentru Dumnezeu...

Keegan se răsuci pe neașteptate și dădu de perete cu ceșcuța de cafea care se sparse. Bucățele de porțelan se împrăștiară prin cameră, iar pe tapet apăru o pată mare, cafenie. Umerii i se lăsară în jos.

– Pleacă, ieși afară de aici! zise Keegan deprimat, dând din mâini. Lasă-mă în pace.

– Să faci ce? întrebă Rudman. Să-ți plângi singur de milă?

Keegan se lăsă să cadă pe un scaun și nu răspunse. Părea că, sub povara tragediei, devenise mai mic. Rudman oftă și porni spre ușă.

– Ești doar un membru al unui club foarte trist, Kee, și numărul membrilor acestui club crește pe zi ce trece, zise el plecând.

În momentul în care se închidea ușa, Keegan sări în sus.

– Prostii, spuse el, vrând să plece după Rudman, dar tocmai atunci sună telefonul.

Străbătu dintr-un salt încăperea și apucă grăbit receptorul.

„Vierhaus? își zise. În sfârșit."

– Da, zise el, mai nerăbdător decât ar fi fost cazul.

– Domnul Keegan?

– Da.

– La telefon e croitorul dumneavoastră. Costumul dumneavoastră e gata.

Dezorientat, supărat, complet epuizat, Keegan nu putea să gândească limpede.

– Ce? Ce costum? se răsti el.

– *Costumul dumneavoastră este gata și azi închidem devreme, domnule Keegan,* zise vocea, după care se auzi cum telefonul se închisese.

Brusc, Keegan reveni la realitate. Oare fusese Wolffson? se întrebă el. N-avusese timp să recunoască vocea. „Dumnezeule, își spuse, ăsta era avertismentul". Oare acum Gestapoul îl urmărea *pe el?*

Se opri în mijlocul camerei și respiră de câteva ori adânc, ca să se liniștească. Căută să-și aducă aminte ce-i spusese Wolffson. Dacă-l sună în legătură cu costumul, să se ducă imediat la grădina zoologică și să caute cabina care e lângă călușei. *Imediat!*

Se uită pe una din ferestrele apartamentului, apoi pe cealaltă care dădea în spatele hotelului. Nu se vedea nimic neobișnuit. Se duse la dulap și luă servieta. Era singurul lui bagaj. O deschise aproape smucind-o, scoase afară un plic, se uită înăuntru, apoi îl îndesă în buzunar. Lăsă servieta pe masă. Nu era nimic de valoare în ea. Se uită din nou afară. În timp ce privea, apăru un Mercedes negru care încetini, apoi trase pe partea cealaltă a străzii.

Patru bărbați, îmbrăcați în impermeabile de piele și cu pălării negre, coborâră din mașină. Doi dintre ei intrară în hotel prin ușa din față. Ceilalți doi o luară prin spate.

Keegan ieși din apartament, luă liftul până la etajul întâi și se duse repede la scara de incendiu pe care începu să coboare. Când ajunse aproape de parter, se deschise o ușă și două pălării apărură în casa scării. Erau la doi pași distanță de el.

Haine de piele, pălării de fetru negre, fețe inexpresive, ochi goi, zvelți ca niște șacali. Singura deosebire dintre ei era înălțimea. Unul era cu câțiva centimetri mai înalt decât celălalt. Cel mai înalt se holbă o clipă, surprins, la Keegan, apoi zise ca un automat:

– *Herr* Keegan?

Keegan reacționă prompt. Îi dădu cât putu de tare un picior în rotulă celui înalt. Acesta scoase un țipăt de durere și căzu. În aceeași clipă, Keegan îi înfipse un genunchi între vintre celui scund, îl apucă de guler

și îl izbi de două ori cu capul de perete, spărgându-i-l. În timp ce acesta se lăsa moale în jos, băgă mâna în buzunarul de la haină, căutând pistolul pe care îl scoase afară.

Întorcându-se spre bărbatul înalt, Keegan îi vârî pistolul sub nas.

– Dacă scoți un sunet, îți împrăștii creierii pe peretele ăla. Ai înțeles ce spun? *Verstehen?*

– *Ja*, dădu din cap neamțul, cu fața schimonosită de durere.

– Cheile de la mașină, *Schlüssel?* Unde sunt? *Beeilen sie sich mal, beeilen!*

– Nu...

Keegan îi îndesă țeava pistolului sub bărbie, împingându-i capul pe spate.

– Minți, ticălosule, tu conduceai mașina. Dă-mi cheile sau te omor.

Agentul umblă printr-un buzunar de la vestă și îi dădu un inel cu chei.

– Scoate-ți haina și pălăria! Grăbește-te!

Agentul făcu un efort, se ridică într-un genunchi și-și scoase haina. Keegan îi smulse pălăria de pe cap și și-o puse. Luă haina, se aplecă înainte și îl pocni pe agent cu pistolul în ceafă. Omul scoase un geamăt și își pierdu cunoștința.

Keegan se îmbrăcă cu haina și îndesă revolverul în buzunar. Își trase pălăria mult pe frunte, intră în hol și, fără să se uite în dreapta sau în stânga, se duse direct la intrare și ieși pe ușă. Traversă strada, se urcă în Mercedes, întoarse cheia de contact și porni. Viră la dreapta pe prima stradă, apăsă pe accelerator și își croi drum printre celelalte mașini. Când trecu de a doua intersecție, o luă la dreapta, mai merse un timp, apoi, la o altă intersecție, o luă la stânga. După un timp, opri mașina, se dădu jos și aruncă cheile într-o gură de canal. Merse pe jos până la colț și luă un taxi, cerându-i șoferului să-l ducă la Tiergarten.

Ploaia se transformase într-o ceață fină. După ce Keegan coborî din mașină, intră într-o prăvălie, vizavi de intrarea în grădina zoologică. Așteptă acolo până ce taxiul se îndepărtă, apoi dădu colțul și abia atunci traversă repede strada și intră în grădină. Călușeii erau în mijlocul parcului, aproape de lac. Cabina telefonică era lângă cușca maimuțelor, de partea cealaltă a aleii care ducea la călușei.

Keegan stătu cu mâinile în buzunare și așteptă să sune telefonul.

– Nu te întoarce, Irlandezule, auzi el o voce în spatele lui. Ascultă. Am aflat că Vierhaus are gând să aresteze la tine și să acuze că ești *spion*.

– Știu. Au venit la hotel după mine.

– Ești în mare pericol. Du-te în spatele călușeilor acum. Acolo est mică magazie unde se țin scule. Intră înăuntru.

– Ai auzit ceva de Jen?

– *Beeilen!*

O pereche de tineri se apropie și se opri lângă Keegan. Stăteau înlănțuiți, fără să țină seama de ploaie, și aruncau alune la maimuțe. „N-au nici o grijă, se gândi el. Acum două zile, am fi putut fi noi." Așteptă până ce tinerii plecară, apoi se uită în jurul lui. Nu era nimeni.

Ocoli caruselul, găsi magazia cu unelte și intră înăuntru. Era un atelier mic. Un banc de lucru și un scaun ocupau cea mai mare parte a spațiului. Deasupra bancului, un bec atârna de un șnur. Pânze de păianjen, ca niște plase subțiri, luaseră în stăpânire colțurile.

Werner Gebhart îl aștepta. Îl cântări cu privirea lui rece pe Keegan în timp ce acesta intra în magazie. Gebhart luă dintr-un rucsac o pereche de pantaloni scurți de catifea reiată, o șapcă din tweed, o cămașă sport, o haină și niște bocanci și îi puse pe banc. Mai scoase o perucă blondă și o pereche de ochelari.

– Pune *die Verkleidung,* zise el într-un amestec de engleză și germană. *Beeilung.*

– Sunteți într-adevăr pregătiți pentru situații neprevăzute, nu-i așa? zise Keegan, scoțându-și repede haina și pălăria.

– Noi așteptam la asta, spuse Gebhart rece. *Indiferent* ce au aflat la Jenny, ei cred că tu poți... cum zici în englezește?

– Confirmi?

– *Ja.* Ar fi trebuit să pleci aseară.

– O duc pe Jenny la Dachau? zise Keegan.

– *Heute Morgen,* noi auzit. *Das Unglück.*

– Ghinion? Asta-i tot ce poți să spui?

– *Tu* schimbă, Keegan, zise Gebhart ferm. Vorbit despre asta mai târziu. *Und ja,* este tot ce pot spun.

– Nu-ți plac, nu-i așa, Werner? spus Keegan, continuând să se schimbe cât putea de repede.

– *Nein.*

– De ce? insistă Keegan.

– Pentru că faci pe erou. Ești iresponsabil și arogant, Irlandezule!

– Bine, zise Keegan. Dacă o să fiu prins, te prind și pe tine, așa că spune-mi doar unde să mă duc și o să ajung acolo singur.

– *Hören Sie mal!* zise el furios, dar vorbind încet. Nu fac asta ca să te ajut pe tine, o fac pentru noi, pentru că tu ești o otravă pentru noi toți. Nu fi caraghios. Fără noi n-ai rezista nici zece minute. Ești... *gefährlich*... periculos... faci pe *der* erou *und* o să moare și mulți dintre noi, o să moare *mit* tine.

– N-o să moară nimeni.

– Vezi? Arogant. Mor oameni în fiecare zi.

– L-am căutat pe Vierhaus toată noaptea, zise Keegan, schimbând vorba. N-a răspuns, a trimis în schimb Gestapoul.

– E foarte, cum spuneți voi *schnell.*

– Repede? Rapid?

– *Ja. Und* el fost la *Das Spiel* trei sau patru ani, zise Gebhart. Nu ești un adversar pentru el, Irlandezule, orice ai cred tu despre tine, zise el adunând hainele în timp ce Keegan se dezbrăca. De unde luat *Mantel und Hut?*

Keegan scoase Luger-ul din buzunarul hainei și i-l dădu lui Gebhart.

– De la Gestapo. Uite, s-ar putea să ai nevoie de el.

– Ce se întâmplat?

– A trebuit să mă strecor pe lângă doi agenți, zise Keegan, trăgându-și pantalonii. Nu i-am omorât. O să-i doară doar capul foarte tare. Le-am furat și mașina. Am lăsat-o pe o stradă lăturalnică.

– Așa... acum, tot oraș pe urmele tale, zise Gebhart.

Trase peruca pe capul lui Keegan, băgând părul negru sub marginile ei și netezindu-i-o în jurul urechilor și pe ceafă. Îi dădu o carte de identitate pe care era menționată ocupația de poștaș. Naziștii evitau să-i supere pe birocrați.

– Dacă suntem opriți, vorbesc eu. Plecăm în Alpi, să facem drumeție.

– În regulă.

– Acum *der Hut Und,* cum le spuneți la *die Brille?*

– Ochelari.

– *Ja.* N-au dioptrii.

Keegan se uită prin încăperea slab luminată la Gebhart.

– Ei, cum arăt?

– Ține minte. Noi știm ce facem. Faci ce-ți spun *und* nu discute. Faci repede. *Verstehen Sie?*

– Da, zise Keegan, dând din cap, este destul de clar.

Ieșiră afară din magazie, ocoliră lacul și ajunseră la o parcare. Se suiră în Opel-ul albastru, străbătură centrul orașului, traversară podul principal, intrând într-un *Häuserblock*, într-o zonă rezidențială. Locul magazinelor și clădirilor comerciale fu luat de șase sau șapte case, cu câte două apartamente; erau construcții masive, în stil gotic, cu ferestre mari, arcuite, portaluri masive din stejar și pereți cenușii din stuc, cele șase sau șapte case formând un corp cenușiu, lung. Gebhart se angajă prin spatele unui astfel de șir de case. Pe aleea din spatele blocului cenușiu se aliniau ușile garajelor vopsite în culori vii. Opri în fața uneia dintre ele și claxonă. După un minut, se deschise o ușă și Gebhart intră în garaj. Ușa se închise în urma lor. Așteptară în întuneric cam un minut, apoi aprinse farurile mașinii.

Garajul era mic și, cu excepția mașinilor, nu era nimic înăuntru. Gebhart făcu semn cu capul spre o ușă care ducea în casă.

– Intră pe acolo, zise el. *Viel Glück*. N-o să ne mai vedem, zise el întinzând mâna.

Cei doi își strânseră mâinile.

– Mulțumesc, Werner, *Viel Glück* și ție.

Intră în casă, urcă câteva scări, străbătu o bucătărie în care nu erau prea multe obiecte și pătrunse într-o cameră de zi. Wolffson era singur acolo și ședea pe un cufăr de nuiele. Cu excepția unui lampadar cu abajur, în încăpere nu era nici un fel de mobilă. Alături de el, era o scrumieră plină cu mucuri de țigări.

– Bine ai venit, *Herr* Keegan. Ia-ți o cutie și stai jos.

– Te-ai mutat aici sau pleci?

– M-am mutat, de fapt. N-avem prea multe bagaje, Irlandezule. Uneori, suntem nevoiți să plecăm fără să luăm nimic cu noi. Acum, trebuie să ne pierdem puțin timpul. O să stăm puțin aici.

– Te deranjează dacă-mi spui ce se întâmplă?

– Avem o legătură grozavă la cartierul general al SS. Astăzi, dis-de-dimineață, Vierhaus a dat ordin să fii arestat. Ești acuzat de spionaj.

– Absurd.

– Dar adevărat și, dacă te prind, ești un om mort.

– Totul e o nebunie. N-are nici o noimă.

– E adevărat, e o nebunie. Dar pentru ei are noimă.

– Deci, ce plan ați făcut?

– O să plecăm când se lasă întunericul. Mergem la München. Noi știm niște drumuri ocolite pe care circulația e mai mică. Ne ia mai mult timp, dar ajungem acolo înainte de zori. Vom fi trei. Dumneata, eu și Joachim.

– Am și eu un cuvânt de spus?

– Ce-ai putea să faci, Irlandezule? Să te duci la ambasada americană? O dată intrat acolo, nu mai poți ieși, s-ar putea să stai acolo o veșnicie. Dacă rămâi la Berlin, te vor prinde mai mult ca sigur și, după încăierarea dumitale cu Gestapoul, în mod cert or să te omoare. Sau vii cu noi. În patruzeci și opt de ore, te scoatem din Germania.

– De ce la München?

– Organizația de la München e puternică și trebuie să petrecem ziua acolo. Este mult mai sigur să călătorești noaptea, iar noi vom avea nevoie de două nopți ca să ajungem la frontiera cu Elveția.

– A, deci ne ducem în Elveția?

– Da, avem prieteni buni acolo și știm locuri pe unde să trecem fără probleme. Dacă totul merge cum trebuie, poimâine vei fi un om liber.

Keegan își aprinse o țigară și se gândi la alternative. Wolffson avea, bineînțeles, dreptate. Nu realiza nimic rămânând în Berlin.

– Mă gândesc întruna că, o dată plecat din Germania, pierd orice speranță de-a o ajuta pe Jenny, zise el în cele din urmă.

– Dacă poate fi ajutată, îți promit că vom face tot ce ne stă în puteri să o salvăm, zise Wolffson.

– E posibilă o evadare?

– Practic imposibil. Am pus la cale trei evadări, dar toate au dat greș. Au murit doisprezece oameni.

Wolffson scoase o altă țigară și se duse la fereastră, trăgând cu ochiul printre draperii și privind atent în stradă.

„Ce viață, se gândi Keegan. Să alergi tot timpul, să n-ai încredere în nimeni, niciodată, să știi că, dacă ești prins, un imbecil blond îți taie capul în subsolurile închisorii Landsberg."

În cele din urmă, Wolffson se întoarse cu fața spre Keegan.

– Ce-o să faci când ajungi înapoi în America? întrebă el.

– Nu știu, răspunse Keegan. Totul s-a petrecut atât de repede. Cred că o să încerc să trezesc oamenii la realitate. Poate că o să încerc să strâng bani pentru voi. O să caut să fac ceva, să vă ajut.

– Și ce-o să le spui din ceea ce ei nu știu încă? Oamenii aud ce vor să audă, Irlandezule. Acum nu vor să le fie pusă la încercare conștiința. E mai ușor să te faci că nu observi.

– Am prieteni influenți, Avrum. Sunt în stare să fac ceva.

– Politicienii? întrebă Wolffson, scuturând din cap cu neîncredere. Ei n-or să vrea să te ajute. Ei depind de oameni și aceștia nu vor să audă de necazurile noastre. Ei au propriile lor probleme. Crede-mă, știu.

Wolffson se întinse pe podea, cu mâinile sub cap, uitându-se fix în tavan. Câteva minute, în cameră se lăsă tăcerea.

– Există doar un singur mod de a face pe cineva să-și dea seama ce grozăvii se întâmplă aici, zise el, în cele din urmă.

– Care ar fi ăla? întrebă Keegan.

– Să vezi cu propriii tăi ochi. Nimeni nu poate contesta ce-ai văzut tu cu ochii tăi, spuse el, după care adăugă: Vorbim mai târziu. Trebuie să dorm. E lung drumul.

Închise ochii.

Keegan ședea rezemat de perete, cu genunchii strânși, rezemându-și bărbia de brațe. Din când în când, câte un fascicul de lumină se strecura printre draperiile groase. După un minut sau două, Wolffson începu să respire adânc, mai ritmic, apoi adormi. Keegan privea cum în cameră umbrele deveneau tot mai lungi. În cele din urmă, adormi și el.

31

Se aflau la vreo nouăzeci de metri distanță, ascunși printre copacii deși și tufișurile încâlcite, plantate pentru a împiedica să se vadă din șosea îngrăditura criminală. De jur-împrejurul lagărului, o zonă lată de nouăzeci de metri fusese curățată de orice fel de vegetație, iar o serie de indicatoare avertizau că acest spațiu gol era minat. Un singur drum, cu un singur sens, ducea printre copaci la poartă. Peste drum, șinele de cale ferată, lucioase de atâta frecare, sclipeau în lumina soarelui de dimineață.

Plimbă încet binoclul. Prinse în focar mai întâi poarta, apoi sârma și, în cele din urmă, lagărul. Era un loc izolat și trist, deprimant, cu barăci din lemn, lungi și posomorâte, vopsite într-o culoare cenușie, fără nici un fel de vegetație, cu excepția unui simulacru de grădină între două barăci: un rând jalnic de plante moarte, contorsionate, atârnau de araci sau se târau pe pământul tare, cafeniu, care, ars de soare, se întărise ca piatra. Era un pământ atât de sărac, încât se transformase în praf, iar la cea mai mică boare de vânt se ridica în aer, apoi se depunea pe barăci.

Era apoi sârma.

Patru rânduri de sârmă ghimpată, fiecare la o distanță de câte un metru, zbârnâind din cauza curentului electric mortal care trecea prin ea, după care urma un șanț și un gard din sârmă, înalt de patru metri, aflat și el sub tensiune. La capătul unor lese scurte, mârâiau câțiva câini. Proiectoare puternice erau montate pe stâlpi înalți, așezați din loc în loc în spațiul îngrădit. La colțurile lagărului se conturau, amenințătoare, turnurile de pază.

Keegan cercetă atent cu binoclul terenul îngrădit. Deodată fixă binoclul într-un punct. Un bătrân, îmbrăcat în haine vărgate de închisoare,

se bălăbănea, lipit cu spatele de partea dinspre lagăr a sârmei; brațele, pe care moartea i le înțepenise, erau întinse. Unul din picioare abia atingea pământul. Carnea îi era cenușie și începuse să putrezească. O boare ușoară de vânt îi mișca părul alb. Muștele roiau flămânde în jurul cadavrului. La vreo cincizeci de pași mai departe, o femeie în vârstă, care ținea la nas și la gură o batistă, privea indiferentă roiurile de muște.

– Dumnezeule, murmură Keegan.

– Se numea Rosenberg. A fost bancher la Linz. Avea cincizeci și opt de ani. Cea care se uită la el e soția lui. Singura lui crimă a fost că era evreu. I-au luat banii, averea, i-au distrus familia și apoi l-au băgat în lagăr. L-au terminat pe acest bătrân cumsecade, iar el, în cele din urmă, s-a aruncat în gardul de sârmă și a terminat cu toate. Așa că ei îl lasă acolo, până când o să putrezească de tot. E ca un avertisment pentru alții.

Keegan lăsă jos binoclul și respiră adânc de câteva ori.

– Ai vrut să vezi Dachau. Și eu am vrut să-l vezi, Keegan, șopti Wolffson. Acum poți să crezi, acum poți să-i convingi și pe alții că nu e doar un zvon dezgustător.

– Este al dracului de dezgustător și de adevărat, rosti încet Keegan. Atât de dezgustător, încât depășește puterea mea de înțelegere.

Un al treilea bărbat, pe nume Milton Golen, stătea întins lângă ei și avea în mână un aparat de fotografiat învelit într-o pânză, ca să atenueze zgomotul făcut de declanșator. Aparatul țăcănea încet, în timp ce el făcea, una după alta, fotografii ale acelui loc macabru. Din când în când, își nota câte ceva.

– Încercăm să ținem o evidență a situației deținuților, șopti Golen, ridicând din nou aparatul. A celor care au murit, a celor care sunt bolnavi. Nu este foarte eficient, dar facem ce putem. După cum poți să-ți dai seama, este foarte riscant să vii aici.

– Nu mai putem să stăm decât o clipă, interveni Wolffson. Ei patrulează cu câinii în permanență prin aceste păduri.

Nu se luminase încă de ziuă când trecuseră cu mașina pe la marginea orașului Dachau, situat la patruzeci de minute de M chen, pe șoseaua care vine de la Berlin. Wolffson părăsise șoseaua, trecuse prin sat ca să ajungă la ferma lui Golen și își parcase mașina în șura acestuia. Soția lui Golen le servise micul dejun și cafea tare.

– Te duci în pădure azi? îl întrebase Wolffson pe gazda lor.

Acesta încuviințase din cap.

– Nu e periculos să mergem toți trei? mai întrebase Wolffson.

– E la fel de periculos ca și pentru unul singur. E periculos întotdeauna. Dacă ne prind, ajungem de partea cealaltă, asta în cazul în care nu ne împușcă.

Wolffson se întoarse spre Keegan.

– Zici că vrei să faci ceva să ne ajuți, Irlandezule? *Gut*. O să-ți dau o amintire, să o duci cu tine.

După care îi spuse care erau regulile de bază: Respecți ordinele. Vorbești doar în șoaptă. Pleci când ți se spune.

Porniseră puțin înainte de a se lumina, într-un camion pentru lemne, tras de un cal și care avea amenajat la mijloc un spațiu gol, unde se putea intra pe dedesubt, printr-o trapă din podea. Se dăduseră jos din camion cu vreo doi kilometri înainte de zona defrișată a pădurii și merseseră restul drumului prin albia unui pârâiaș la început, ca să nu lase urme și să nu-i miroasă câinii, apoi trecuseră printr-o conductă de drenare instalată sub un ogor. Ultimii cincizeci de metri se târâseră pe pământ prin pădure, printre tufișuri țepoase și încâlcite și iarbă plină de gândaci, apoi, dintr-odată, se treziseră la marginea zonei de securitate defrișate. Spațiul împrejmuit se întrezărea în fața lor.

La început, văzându-l, lui Keegan i se uscase gura. Stătea întins cu burta lipită de pământ. Cu o mână dăduse iarba la o parte, iar cu cealaltă ținea binoclul, cercetând locul. Studia întruna curtea, sperând și rugându-se în sinea lui să o poată zări măcar o clipă pe Jenny, să știe că trăia încă.

Șocul cel mai puternic îl resimțise la vederea deținuților scheletici, gârboviți înainte de vreme, distruși din punct de vedere fizic, și care făceau impresia că sunt hipnotizați. Ochii lor spuneau totul. Își pierduseră orice speranță, iar locul ei fusese luat de teroare și resemnare. Se mișcau ca niște roboți în curtea murdară din jurul barăcilor și abia dacă vorbeau.

Aproape de unul din colțuri, un om în vârstă, îmbrăcat în haină și pantaloni vărgați, cu barbă albă care-i ajungea până la piept, stătea țintuit locului și privea în gol, dincolo de sârma ghimpată. Ochii îi erau

nemișcați. Nu spunea nimic. Se uita fix, spre libertate, prin sârma împletită, înaltă de vreo șase metri, prin gardul înalt și spațiul gol.

Locul degaja o senzație atât de puternică de deznădejde, zădărnicie și dezolare, încât Keegan simți că ceva se prăbușește în interiorul lui. Umerii i se lăsară și un geamăt de durere îi scăpă printre buzele strânse.

– Șșt! îi atrase atenția Wolffson.

– Dumnezeule, zise Keegan încet, totul pare atât de... fără speranță.

– Așa și este, pentru oamenii dinăuntru, șopti Golen. Cei mai mulți dintre deținuți sunt germani. Deținuți politici. Dumnezeu știe ce le face.

– Haideți, nu mai putem să stăm, zise Wolffson. O să ne simtă câinii.

– Încă un minut, zise Keegan.

Mai scrută încă odată cu binoclul curtea aglomerată și atunci o văzu.

– Uite, șopti el. Dincolo de barăci. Tocmai a ieșit.

Jenny părea mai mică, aproape epuizată. Făcea pași mici și lăsa impresia că se împiedica. Mergea zgribulită, de parcă i-ar fi fost frig. Părul îi era încâlcit și ciufulit și era îmbrăcată într-o rochie fără formă care-i atârna până aproape de glezne.

– Pare atât de... de fragilă, șopti el. Dumnezeule, ce i-au făcut?

– Cel puțin, trăiește încă, zise Wolffson, localizând-o cu binoclul său.

– Asta nu-i viață, e tortură, răspunse Keegan.

Își mușcă pumnii ca să nu strige, ca ea să știe că el e aproape, că mai era o speranță, deși în adâncul inimii știa că situația ei era fără ieșire.

„Oare de aceea m-a adus aici Wolffson, se întrebă el, ca să știe cât de deznădăjduită era situația?"

– Keegan, trebuie să plecăm acum, insistă Wolffson.

După o clipă, auziră câinii lătrând.

Wolffson îl înșfăcă pe Keegan de braț și-l trase înapoi printre copaci.

– Aplecați-vă și fugiți, zise Golen. Trebuie să trecem prin canal, înainte ca ei să ne ia mirosul.

Alergau aplecați, strecurându-se printre tufișuri care li se agățau de haine, ca și cum niște mâini cu gheare s-ar fi prins de ei. În spate, auzeau mârâitul și lătratul puternic al câinilor ciobănești care se apropiau.

– Mai repede, le ceru Golen.

Keegan simțea că nu mai putea să respire, că-i luau plămânii foc și că mușchii de la picioare îi amorțiseră. Continua însă să alerge, încercând să respire ritmic. În fața lor, pădurea devenea mai luminoasă, apoi dintr-odată se treziră la marginea ogorului. Se strecurară îndoiți de mijloc prin canal, pașii făcând ecou în tubul îngust, trecură prin el și ieșiră afară la celălalt capăt. Săriră în pârâu și se îndepărtară de lagăr, alergând prin apa care le ajungea până la genunchi. În spatele lor, se auzeau câinii lătrând și schelălăind, stârnind ecou în conductă.

– Bun, zise Golen. Câinii sunt derutați. Sunt în conductă, dar ne-au pierdut urma. Nu mai avem mult.

Golen își schimbă brusc direcția, iar Keegan și Wolffson se luară după el, în timp ce el ieșea afară din pârâu și se cățăra pe un taluz mic. Camionul cu lemne era acolo unde îl lăsaseră, iar calul smulgea din când în când câte un fir de iarbă. Wolffson se băgă sub camion, se răsuci pe spate și deschise trapa. Împreună cu Keegan, se strecură în compartimentul întunecos. Golen își schimbă repede pantalonii și încălțările ude cu alte haine și ghete uscate. Își frecă pantofii și încheieturile cu o bucată de brânză de Limburg, după care se aplecă sub căruță și frecă marginile trapei cu brânza urât mirositoare. Aruncă hainele ude înăuntru și închise ușa, trântind-o. Keegan și Wolffson stăteau întinși în întuneric pe scândura negeluită, simțind că nu au aer. O clipă mai târziu, îl auziră pe Golen tăind lemne.

– Ce face? întrebă în șoaptă Keegan.

– Taie lemne ca să transpire. Dacă ne urmăresc până aici, n-or să-l bănuiască.

Trecu un sfert de oră fără să se întâmple ceva. În ascunzătoare, Keegan simți cum camionul se lăsase pe o parte în momentul în care Golen se urcase pe capră. O clipă mai târziu, camionul se puse în mișcare pe drumul spre sat.

– O să fii în Elveția înainte de a se face ziuă, oftă Wolffson. Mai departe, călătoria este ușoară.

– Îți rămân îndatorat pe viață, zise Keegan.

– Adică?

– Vreau să spun că poți să-mi ceri oricând orice serviciu, oricât de mare ar fi el.

În întuneric, Keegan se străduia să nu plângă.

– Eram doar la o sută de metri de ea, gemu el. O sută de metri blestemați.

Sentimentul de înfrângere, de umilire, de frustrare era copleșitor. Acum înțelegea cu adevărat că Jenny se afla într-o situație fără ieșire.

– Folosește-ți influența, Irlandezule, zise Wolffson. Du-te înapoi și povestește-le ce-ai văzut aici. Ia asta.

– Ce e? întrebă Keegan, apoi simți în palmă cutia mică și rece a filmului.

– Este filmul pe care l-a făcut Golen acolo. Developează-l. Arată-le ce se întâmplă. Spune-le că, dacă ei nu pun capăt acestei nebunii, păcatul o să fie al lor, la fel cum este al tuturor germanilor care își întorc fața de la adevăr.

32

Colebreak se află în partea de sud-vest a statului Kansas. Clădirea cu două etaje a tribunalului era cea mai înaltă construcție din oraș. Ea forma nucleul micului orășel în jurul căruia se înghesuiau vreo șase prăvălii. Singurul copac se afla în fața tribunalului, iar banca de sub el era locul de întâlnire al cioplitorilor veniți să stea la taclale și să îndruge verzi și uscate în timp ce nevestele lor erau la cumpărături. Orașul propriu-zis avea două sute cincizeci de locuitori.

Pe bancă ședeau trei bărbați. Jack Grogan și Dewey Winthrop puseseră tabla între ei și jucau dame. Al treilea bărbat, Hiram Johnson, cioplea dintr-o creangă un fluier pentru nepotul lui. Era într-o joi. Ziua Armistițiului. Era o zi neobișnuit de caldă pentru luna noiembrie. Termometrul urcase spre treizeci de grade. În oraș nu mai era aproape nimeni.

– Se vede că e sărbătoare, zise Grogan. Toți sunt acasă sau sunt plecați la vreo paradă pe undeva.

– Ai auzit? răspunse la rândul său Hiram. La Lippencott au amânat parada.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Furtună de nisip. Se zice că-i mai rea decât ceața care a fost acu' trei ani, iarna. Nu vezi nici la un pas.

– Cine zice? Pui pariu că Harvey Logan.

– Da, bătrânu' Harve.

– Prostii. Nu trebuie să crezi o vorbuliță din ce zice el, spuse Grogan. E în stare să stea în ploaie și să-ți spună că soarele strălucește.

– Tot ce știu e că au amânat parada. Toți veteranii de-acolo, cu bonetele din război și medaliile atârnate pe piept, și însemnele

colegiului, s-a dus în sala de conferințe a școlii, să aștepte cu toții până trece.

– Dacă e cum a fost la Tulsa acu un an, n-o să treacă, zise Dewey, după care își țuguie buzele și un șuvoi negru de zeamă de tutun căzu în iarbă.

– Am auzit că la Chicago a fost o furtună atât de urâtă, că s-a făcut din zi noapte, zise Hiram.

– Îhî, fu de acord Dewey. Am citit în ziare că se vedea de la Albany, din New York. New *York!* Ce naiba. E o juma' de țară pân-acolo!

– Dă-o naibii, Hiram, doar nu crezi, nu-i așa?

– Ziarele nu mint.

– Cine zice?

– În legătură cu așa ceva nu mint.

– Aiurea!

Văzură mașina La Salle când era la o distanță de peste un kilometru, venind spre ei pe șoseaua netedă și ridicând nori de praf în urma ei. De departe părea galbenă, dar când se apropie mai mult, văzură că era bleu, numai că era acoperită cu un strat gros de praf. Mașina intră în oraș și se opri în piață. Șoferul, care își lărgise cravata, își desfăcuse cămașa la gât și avea mânecile cămășii suflecate, coborî și își scutură praful de pe pantaloni. Sub braț, se vedeau pete de transpirație care ajungeau până aproape de talie.

„Comis-voiajor", se gândi Hiram.

Șoferul își îndepărtă cămașa de pe pieptul transpirat, se duse spre automatul de Pepsi din holul clădirii tribunalului și băgă o monedă în aparat.

– Căldură mare pentru noiembrie, zise el.

Hiram încuviință din cap.

Comis-voiajorul luă o înghițitură zdravănă din sticlă și, înainte de-a o da pe gât, plimbă băutura acidulată prin gură.

– Ce vinzi? îl întrebă Grogan.

– Lenjerie de damă, răspunse bărbatul înalt, zâmbind. Da' nu prea merge afacerea.

– Ai văzut ceva praf?

– Peste tot. Nu cum a fost ieri, mai la sud, da-ți spun că a trebuit să închid geamul și era să leșin de căldură. A intrat praf pe lângă geamuri.

A naibii surpriză, zise el scuturând din cap, după care mai trase o duşcă din sticlă.

– De unde eşti? îl întrebă Hiram.

– St. Louis.

– Departe.

– Da, trebuie să străbaţi o distanţă mare şi să călătoreşti o mulţime ca să scoţi un ban azi.

– E drept. Am mai auzit şi pe alţii spunând asta, fu de acord Grogan. Frumoasă maşină.

– A fost înainte de vântul de ieri. Ia uite-aici, nisipul e ca glaspapirul. A luat vopseaua de pe capota motorului, zise el şi trecu cu mâna peste partea din faţă a maşinii, măturând cu mâna o mică moviliţă de praf.

Era exact cum spusese el, vopseaua albastră fusese aproape rasă.

– Fir-ar-al naibii, ia uite, n-aş fi crezut, zise Grogan.

– Încotro?

– Mă gândisem să mă îndrept spre Lippencott şi să petrec noaptea acolo. Am uitat că e sărbătoare azi.

– Las-o moartă, zise Grogan, scuturând din cap.

– Ce s-a întâmplat?

– Furtuna neagră. A trebuit să amâne parada pentru Ziua Armistiţiului. A zis că era atât de rău, că nici picioarele nu ţi le vedeai.

– S-ar putea să fie aşa, zise Hiram.

– Ştiţi asta sigur?

– Palavre, zise Grogan. A vorbit la telefon cu bătrânul Harvey Logan.

– Putea să fie şi-aşa.

– O să aflu sigur, zise comis-voiajorul.

– Poate să te omoare. Praful e atât de des, că scoate viaţa din tine. Dacă vine, trebuie să te bagi înăuntru. Trebuie să-ţi înfăşori o batistă în jurul nasului şi-al gurii.

– Am auzit de un om că a fost prins afară şi a vărsat praf, aşa de rău a fost, zise Hiram.

– Ai început iar? interveni Grogan.

– Păi, dacă e furtună la Lippencott, nu mă mai duc într-acolo, zise comis-voiajorul, mergând spre marginea trotuarului şi privind spre

apus, de-a lungul panglicii de asfalt negru care urca în spatele lui, spre Lippencott. Vreun hotel?

– La Bradyton. Te-ntorci pe drumu' pe care-ai venit, vreo cinșpe kilometri.

Își îngustă ochii, cercetând atent orizontul și căutând cu privirea valul de nisip amenințător și vântul care se abătuse luni de zile peste aceste orașe de prerie. Vara trecută, în Kansas, timp de șaizeci de zile în șir, temperatura nu scăzuse sub patruzeci de grade și umiditatea nu depășise cinci litri de apă pe metrul pătrat. Din cauza asta, se întâmplase totul. Pământul, secătuit după ani de exploatare cu metode primitive, se uscase și se sfărâmase, transformându-se în argilă, apoi în praf. După aceea veniră vânturi puternice și, asemenea unei mâini de uriaș, ridicară praful și-l aruncară în sus. Nori de praf se rostogoliră unul peste altul, asemenea unor valuri, formară oceane uriașe de praf negru, acoperind tot ce întâlneau în cale. În fața norilor de praf, drumurile dispărură. Sub dunele de nisip cât muntele fură îngropate case. Orașe întregi dispărură într-o singură noapte, îngropate sub oceanul de nisip. Animalele se sufocau pe unde se găseau, iar oamenii mureau de pneumonie, cu plămânii distruși de țărână. În decurs de nouă luni, o sută de milioane de acri de cernoziom fuseseră spulberate de vânt. Sfera ucigașă se rostogolise din Texas către nord, spre granița cu statul Colorado. Pământul preriei semăna atât de mult cu o plajă, încât un reporter de la *Tulsa Tribune* scrisese: „Mergeam cu mașina și, dintr-odată, drumul a dispărut. Apoi am văzut acoperișul unei case, de fapt doar vârful lui, ieșind prin ceea ce păreau niște dune pe o plajă. Aproape că așteptam să simt mirosul aerului sărat".

Cu o zi înainte, comis-voiajorul trecuse cu mașina printr-o furtună nu prea mare și fusese și așa destul de rău. Acum, în timp ce privea, la orizont cerul se întunecase și semăna cu vârful unui nor negru, de ploaie. Deocamdată nu se auzea nimic, se vedea doar mantia neagră, uriașă și amenințătoare, care venea în vârtej înaintea vântului, înălțându-se până la cer chiar în timp ce o privea. Venea chiar spre ei.

– Dumnezeule, șopti comis-voiajorul.

Cei trei orășeni se duseră lângă el la curba drumului, se uitară în direcția în care privea el și văzură norul ucigător. În acest timp, vârtejul

continua să urce tot mai sus, spre cer, mai negru decât un nor de furtună, mai negru decât praful.

– Dumnezeule atotputernic, șopti Hiram.

– V... vine ppp... aaa... ici? întrebă bâlbâindu-se Grogan în timp ce ochii aproape că-i ieșeau din orbite, la vederea norului care creștea tot mai mult.

– Nu se duce în vacanță, zise Dewey.

– Trebuie să mă duc acasă, zise Hiram. Dumnezeule, să nu-mi spuneți că o să se întâmple ce-a fost la Tulsa.

– Vine! Vine!... strigă Grogan în timp ce cei trei bărbați o luară la fugă spre vehiculele lor.

Comis-voiajorul stătea ca hipnotizat, privind cum crește furtuna de nisip. Apoi auzi vântul, un bubuit aproape ca al unui tunet. Era probabil la vreo șaptezeci de kilometri depărtare, se gândi el, și avea deja peste șase mii de metri înălțime. Își cumpără un alt Pepsi și porni în viteză, întorcându-se pe drumul pe care venise.

O luă înapoi spre Bradyton, ignorând limita de viteză de optzeci de kilometri pe oră. Avea impresia că valul uriaș de praf îl fugărește din urmă pe șosea. Comis-voiajorul își legă o batistă la gură și, pentru că era groaznic de cald, lăsă geamurile deschise. Pe ambele părți ale drumului, fermele erau închise. Anunțuri ce atârnau pe ușile din față spuneau lumii că banca era acum proprietarul. La un moment dat, trecu pe lângă un fermier cu nevastă-sa și doi copii, care intrau și ieșeau în fugă din căsuța de lemn, străduindu-se să-și îngrămădească catrafusele într-un camion vechi.

Vântul ridica deja în jurul lor nisipul în vârtejuri care se înălțau în sus, ca la comanda unui derviș.

Mai avea vreo cinci kilometri până la Bradyton, când observă că i se terminase benzina. Acul indica rezervor gol. Bătu în aparat cu degetele, dar acul înțepenise la „G". Simți că-l cuprinde panica și ceva i se răsuci în capul pieptului. Furtuna neagră era deja pe urmele lui. Vedea în față furtuna de nisip învârtindu-se pe șosea și simțea cum vântul izbește mașina. Apoi, prin vârtejurile de nisip și vânt, văzu la marginea drumului o mică benzinărie. Scoase mașina de pe șosea și parcă lângă ea. Era o benzinărie Sinclair, o clădire mică din tablă ondulată și lemn, care începuse deja să tremure în fața atacului forțelor naturii. Alergă la ușă și

bătu în geam, apoi își puse palmele de o parte și de alta a ochilor și privi înăuntru. Locul era părăsit.

Găsi o bucată de fier ruginit cu care sparse geamul. Era evident că proprietarul plecase în grabă. Sertarul de la casa de bani era deschis, iar curentul electric fusese oprit. Comis-voiajorul alergă din nou afară, sparse lacătul singurei pompe de benzină și începu să-și umple rezervorul, încercând să ferească gura furtunului de praful care plutea prin aer.

Valul mare și negru de nisip se abătu asupra lui, urlând ca un animal rănit, transformând brusc ziua în noapte. Nisipul îi zgârâia fața și mâinile, de parcă ar fi fost niște lame de ras fine. Trase mașina în fața clădirii și forță încuietoarea de la ușa garajului, împingând-o înainte și înapoi, simțind atunci când trăgea ușa spre el că furtuna o împinge înapoi. În cele din urmă, reuși să vâre mașina înăuntru. Vântul împinse ușa, care se trânti cu zgomot în spatele lui. Întunericul se lăsă asupra lui ca un lințoliu negru. Aprinse farurile mașinii și se duse înapoi în birou, luă un pumn de bomboane și alte dulciuri pe care le îndesă în buzunare. Folosindu-se de manivelă, deschise mașina de sifon și luă cu el în garaj o jumătate de duzină de sticle. Se sui în mașină, își înfășură haina în jurul capului, închise geamurile de la mașină și se ghemui acolo.

Afară, un val uriaș de praf, cu o înălțime de peste nouă mii de metri, șaizeci de kilometri în lățime și vreo cincisprezece kilometri în adâncime, se abătu asupra micii clădiri, o luă cu asalt, o înghiți, o izbi fără milă, cu forța unui vânt ce bătea cu nouăzeci de kilometri pe oră. În jurul lui, auzea scrâșnetul metalului, obiecte care se loveau de micuța clădire, lemnăria trosnind. Vântul vâjâi un timp sub un colț al acoperișului care scăpase din cuie și flutura încolo și-ncoace, apoi îl împinse înapoi, ca pe o coajă de portocală, și îl smulse. Nisipul curgea ca apa prin gaura care se căscase în acoperiș. Mașina începuse să se legene în fața furiei naturii. Comis-voiajorul se ținea de volanul mașinii cu ochii închiși și dinții strânși în timp ce mașina se legăna tot mai tare. Firicele extrem de fine de nisip începură să pătrundă înăuntru printre chedere și geamuri.

În cele din urmă, cuprins de o spaimă jalnică și de o senzație de neputință, comis-voiajorul începu să strige:

– *Oprește-te!... Oprește-te!... Oprește-te!...*

Era beznă ca în miez de noapte și coșmarul continua.

Se blestemă singur că-și luase acest serviciu. Petrecuse trei luni mergând cu mașina, mai întâi prin sud, apoi prin nord, trecând pe lângă marele Mississippi și ajungând până la St. Louis. Descoperise anunțul în ediția de duminică a unui ziar și luase această slujbă pentru că părea perfectă. Avea să fie pe drum tot timpul, călătorind de la un cătun la altul, prin statele din prerie.

„Tot ce îți trebuie, îi spusese Albert Kronen, bărbatul care răspunsese la telefon, este o mașină și să fii bun de gură".

Teritoriul pe care trebuia să-l străbată cuprindea Kansas-ul, Oklahoma de Nord și Nebraska de Sud. Putea să stea pe drum cu lunile, expunându-și prin sate marfa: cordoane, ciorapi de bumbac și chiloți, rochii simple. Era perfect. Nu trebuia să fie la timp nicăieri. Nici un program fix. Avea să fie de capul lui.

Kronen nu suflase o vorbă despre furtunile negre, despre valurile uriașe, ucigătoare, care transformau statele din câmpie în deșert, spulberând în vânt pământul roditor și lăsând în urmă doar orașe părăsite, abandonate.

Mașina se clătina tot mai tare. Scoțând un vaier puternic, vântul smulse ce mai rămăsese din acoperișul de tablă ondulată și comis-voiajorul se ghemui și mai mult în scaun băgându-și capul între umeri, strângând ochii cât putea de tare pentru a se feri de nisipul care se strecura în mașină prin fiecare gaură sau deschizătură, oricât de mică. „Cât avea să dureze? se întreba el. Cât *putea* să dureze?"

Vântul mai urlă încă o jumătate de oră, apoi se liniști, la fel de repede cum se iscase. Se făcu o liniște mormântală. Comis-voiajorul stătea la volanul mașinii și simțea în gură un gust de noroi. Se uită în oglinda retrovizoare și văzu o fantomă, o față de clovn cu două găuri negre în locul ochilor. Își curăță cu mâinile praful de pe față și coborî din mașină. Când deschise portiera, de pe capota mașinii căzu un morman de praf. Prin găurile care se căscau în acoperiș, pătrundeau raze de soare cenușii. Ușa de la garaj era blocată. Își înfipse umărul în ea, reuși să o întredeschidă vreo treizeci de centimetri și se strecură afară. Dune de nisip îi ieșiră în întâmpinare. În jurul clădirii, lângă pereți, se adunaseră movilițe de nisip vălurite. Spre Bradyton, drumul

era o întindere argintie, ondulată. În timp ce se ducea spre partea din față, picioarele i se înfundau în nisip până la glezne.

Lângă pompă găsi, pe jumătate îngropată în nisip, o bucată mare de tablă pe care o trase afară. Un cowboy voinic, cu o țigară atârnându-i în colțul gurii, îi zâmbea de pe foaia de tablă.

Comis-voiajorul râse singur când citi reclama: „Aș merge și-o milă pentru o țigară Camel".

Se uită în jurul său. „Aș putea să folosesc și eu o cămilă acum, se gândi el, dar nu ca aia de pe pachetul tău de țigări."

Folosi bucata de tablă pe post de lopată. Îndepărtă nisipul din fața ușii garajului și făcu o cărare până la drumul principal. Mâncă o bomboană, bău o gură de sifon și se întoarse la șosea.

Un bărbat, căruia puteai să-i dai la fel de bine patruzeci, dar și optzeci de ani, stătea lângă intrarea la Bradyton House, o clădire din cărămidă galbenă, cu două etaje, așezată în centrul orașului. Omul era îmbrăcat într-o salopetă și își ținea pumnii strânși la piept. Ochii și gura păreau niște cicatrice negre pe fața acoperită cu un strat gros de praf. Tremura fără să se poată stăpâni și nici nu-l văzu pe comis-voiajor când acesta trecu pe lângă el.

– Ți s-a întâmplat ceva? îl întrebă comis-voiajorul.

– N... n-am vă... văzut niciodată așa ceva, zise bătrânul bâlbâindu-se, ochii lui înspăimântați privind fix înainte. No... No... noroi căzând din cer. Iadul pe pământ. Iadul pe pământ.

O femeie cu pielea bătătorită, arsă de soare și de vânt, mătura nisipul care se strânsese în dune mici pe pardoseala de linoleum. Cârpe îmbibate cu ulei fuseseră îndesate în cercevelele și tocurile ferestrelor. Era un hol plăcut, cu câteva canapele și fotolii, câteva reviste și ziare. O ușă, lângă care era un birou mic, ducea într-un restaurant.

Femeia își ridică privirea în momentul în care intră comis-voiajorul.

– Ai venit să stai peste noapte? întrebă ea.

– Da, răspunse el.

– Ai noroc. Poți să iei orice cameră.

Puse de-o parte mătura și se duse în spatele biroului, învârtind registrul ca să-l pună cu fața la el, și îi dădu un stilou.

– Patru dolari pe noapte, lenjerie de pat curată, chiuvetă și oală de noapte în cameră, baie la capătul coridorului. Micul dejun este din partea casei.

– Foarte rezonabil, zise el obosit și-și mâzgăli numele în registru. Ea răsuci din nou registrul și citi cu glas tare:

– John Trexler, St. Louis. Știi ce, domnule Trexler, mai mult ca sigur că ai avut o după-amiază proastă, la fel ca noi toți. Ce-ar fi să te duci sus, în capul scărilor, și să iei apartamentul? Are baie proprie și duș. Aș putea să-ți servesc masa într-o oră, o oră și ceva. Până atunci, o să deschidem din nou bucătăria.

– Ești foarte amabilă, zise comis-voiajorul. Mulțumesc.

Luă cu el sus câteva ziare și se băgă într-o baie din care ieșeau aburi, citind în tihnă un exemplar al ziarului *Kansas City Star*, vechi de patru zile. La rubrica Oferte de Serviciu, îi atrase imediat atenția un anunț.

O ocazie nemaipomenită

Doar pentru bărbați antrenați, o șansă de a-și asigura o situație bună într-o nouă stațiune de iarnă. Trebuie să fie schior de clasă și alpinist și să aibă pregătire în tactica de supraviețuire. Salariu săptămânal, locuință și masă.

Informații: Pista de ski, Aspen, Colorado.

Ieși afară din baie, se șterse cu prosopul și-și scoase atlasul din valiză. Aspen era doar un punct în mijlocul Munților Stâncoși, la aproximativ două sute cincizeci de kilometri vest de Denver. Trexler se așeză pe marginea patului și își aprinse o țigară. Douăzeci și șapte găsise locul perfect unde să se stabilească din nou.

Cartea a patra

„Copacul libertății trebuie hrănit din timp în timp
cu sângele patrioților și al tiranilor.
Acesta este îngrășământul său natural."

THOMAS JEFFERSON

33

Rudman rătăcea printre ruinele orașului Alicante care fusese făcut una cu pământul. Aproape că nu rămăsese în picioare nici un zid mai înalt de un metru și jumătate. Civilii plecaseră. Câinii fuseseră mâncați. Nu rămăsese nimic în afară de șobolani și un batalion descompletat de republicani în zdrențe care nu voiau să părăsească orașul, pentru că era port și controla principala șosea de pe coastă.

Era o căldură toridă. Roiuri de muște bâzâiau peste tot. Nu fuseseră încă strânse, spre a fi îngropate, cadavrele unor oameni morți nu de mult.

De șase zile, de când hotelul fusese bombardat, Rudman nu se mai schimbase. Făcuse baie în pielea goală în ocean, în fiecare noapte, dar din cauza murdăriei, hainele îi deveniseră scorțoase. În barbă începuseră să-i apară fire albe și șchiopăta ușor din cauza unei schije care-i intrase în pulpă cu luni în urmă.

Mai erau deschise doar unul sau două restaurante, precum și oficiul de telegraf de unde Rudman și alți ziariști, care scriau despre războiul civil, își trimiteau corespondențele zilnice. Rudman duse relatarea la oficiul de telegraf murdar, iar telegrafistul, un bătrân cu păr alb, des, și o mustață pe oală, îi zâmbi obosit.

– Ce aveți azi pentru mine, señor Rudman? întrebă el.

– Aceleași vechituri, zise acesta istovit. Vin aici mereu din 1935. După trei ani, de când tot scriu despre acest măcel, totul începe să sune la fel.

Stătu în fața ghișeului și citi încă o dată articolul scris de mână, întărind sau schimbând ici-colo câte un cuvânt.

22 iunie 1938, ALICANTE, SPANIA.

Există perspectiva ca azi, ultimele trupe republicane să fie înfrânte definitiv în acest oraș așezat pe coasta de sud, întrucât armata fascistă a generalissimului Franco se apropie de oraș.

N-a mai rămas aproape nimic din acest loc, care odinioară era pentru bogătașii Europei un rai unde-și petreceau vacanța. Diferența nu este mare în comparație cu alte orașe distruse în acest război care durează de trei ani și care, de la Războiul de Secesiune din Statele Unite ale Americii, este cel mai groaznic război civil.

În această dimineață, pe cer, în locul bombardierelor naziste, au apărut, dornici de festin, vulturii care se rotesc în cercuri deasupra orașului devastat.

Privind cu oroare la acest holocaust fratricid, mi-am amintit că, odată, am văzut în Africa o hienă, care este cel mai eficient gunoier al naturii, și care, împușcată în burtă, își mânca propriile mațe.

În acest război, în care frații se bat cu frații și vecinii cu vecinii, biserica cu statul, Spania se autodevorează în timp ce „prietenii" ei italieni și germani stau pe tușă strigând „Ol !"

Ei i-au prezentat lui Franco cele mai moderne și eficiente mașini ale morții. Cât cinism – să transforme Spania în poligonul lor particular de încercare și să folosească sângele spaniolilor pentru a-și desfășura experimentele lor groaznice. Armele perfecționate aici vor fi folosite în următorul război mondial.

Rudman puse jos creionul și își apăsă ochii cu degetele.

– Dă-o naibii, zise el, trimite-o așa, Pablo.

– *Si señor,* spuse telegrafistul.

Rudman ieși afară. Un soldat republican stătea pe niște cărămizi așezate una peste alta și scotea fasole dintr-o cutie de conserve cu baioneta pe care o folosea în chip de furculiță. Era subțire ca o trestie, iar ochii de culoare deschisă erau adânc înfundați în orbitele întunecate.

Avea pe el o zdreanță de cămașă albă și pantaloni de catifea reiată rupți, iar pe umăr, o cartușieră. Prin vârful ghetelor i se vedeau degetele de la picioare. Pușca lui, un Mannlicher tip vechi, era rezemată de cărămizi, lângă picioare.

– *Americano?* întrebă Rudman.

– Da. Și tu? întrebă soldatul.

– Da. Pot să stau lângă tine?

– Sigur, ia o cărămidă și stai jos.

Rudman se așeză jos și trase o dușcă de apă din bidonul lui.

– Cum te cheamă?

– Ce contează? Sunt doar un soldat.

Avea vocea răgușită din cauza prafului care se ridica din dărâmături.

– Ești comunist? întrebă Rudman.

– Ei, pe naiba, nu. Îi urăsc doar pe ticăloșii ăștia de fasciști. Dacă nu-i oprim aici, o să ajungă repede în Coney Island. Cel puțin, așa credeam când am venit aici.

– Și acum nu mai crezi așa?

– Să fiu al naibii dacă știu ce să cred. Știi, până a veni aici, nu văzusem nici un om mort. N-am crescut pe stradă.

– Îți pare rău că ai venit?

Soldatul râse.

– Prostii. E cineva bucuros că a venit? E ceva care crezi că trebuie să faci. Nu poți să te plângi când treaba nu iese bine, nu?

– De unde ești?

– Boston, Massachusetts. Țara libertății. Nu ești din Brigăzi, nu?

– Nu, sunt corespondent.

– Glumești? Pentru cine?

– *New York Times.*

– Ei, ești mare mahăr, atunci.

– Aici nu există așa ceva.

– Da, adevărat, e o chestie a naibii de sigură.

– De când ești aici?

– Sunt aproape de la început, zise soldatul cu vocea răgușită. Cred că din noiembrie 1935. Al naibii de mult timp. Cred că am văzut tot. Am fost la Tortosa, în ziua când ticăloșii au decimat Brigada Lincoln. Am scăpat doar vreo zece-doisprezece. Decât să se predea, șase dintre ai noștri s-au înecat, încercând să treacă înot Ebrul. Hristoase, ce zi! Ne-au decimat cu tancurile. Atunci mi-am dat seama că s-a terminat totul. Această armată, formată din oameni nepregătiți, nu mai poate să reziste mult timp. Problema e că nu știm cum să ne oprim, o să luptăm până o să murim cu toții.

– De ce nu te lași păgubaș? De ce nu pleci?

– Un' să mă duc? întrebă soldatul, privindu-l fix cu ochi triști pe Rudman. Acasă nu pot să mă duc. Americanii zic că am încălcat legea venind să luptăm aici. Există un fel de înțelegere de neutralitate sau așa ceva, zise el, rămânând cu privirea ațintită spre port. Un vapor britanic zăbovea în portul în ruină. Nu vreau să putrezesc în vreo pușcărie spaniolă. Poate că o să omor la ticăloșii ăștia până mă dau ei gata pe mine. De unde ești? întrebă el, întorcându-și din nou privirea spre Rudman.

– Ohio.

– Ia te uită! Adevărul e că până acum n-am cunoscut pe nimeni din Ohio. Ai fost acasă de curând?

Înainte de a răspunde, Rudman se uită îndelung la vaporul englezesc.

– N-am mai fost în State din 1933, răspunse el în cele din urmă.

– Isuse Hristoase! De ce?

– Treabă! De fapt, e o scuză care nu prea ține.

– De când ești în Spania?

– De la început. Am venit, am mai plecat. Din când în când, mă duc până în Germania cu ceva treabă.

– Ești aici pentru sfârșit, nu-i așa?

– Sper tare mult să nu fie așa.

– Dar știi că e adevărat. Tancuri italienești, avioane de vânătoare și bombardiere nemțești... dacă te gândești, n-am avut nici o șansă, niciodată, zise el, după care se opri și schimbă subiectul.

– Nu ți-e dor, de State, vreau să zic?

– Sigur.

– Nu ți-e dor de prieteni?

– N-am decât un prieten în America, zise Rudman, și nici măcar nu știu unde e. Sunt... aproape patru ani de când n-am mai vorbit.

– Nici măcar nu scrie?

– Nu. Nu prea se omoară cu scrisul.

– Când ai de gând să te întorci acasă?

– Când se termină războaiele.

– Războaiele?

– Doar nu crezi că o să se oprească aici, nu? Asta e doar încălzirea, doar preliminariile, soldat.

– Vezi cam pesimist lucrurile.

– Da, așa e, râse Rudman. Din cauza meseriei.

– Nu-i adevărat... zise soldatul, apoi se opri pe neașteptate și ridică privirea.

Ochii i se îngustaseră și își lăsase capul într-o parte.

– Auzi ceva? întrebă Rudman, punându-și mâna streașină la ochi și scrutând cerul.

– Cred că da. Sunt sigur că a fost liniște înainte... zise el, apoi se opri.

O secundă mai târziu, Rudman auzi și el zgomotul. Era uruitul caracteristic al bombardierelor ale căror motoare urlau la unison.

– Hristoase, ce-a mai rămas de bombardat? întrebă soldatul cu amărăciune în glas.

– Poate că sunt în trecere. Poate că se duc în altă parte.

– Nici vorbă. Mai bine să mergem în adăpost, adică în ce-a mai rămas din el.

Se ridicară și porniră spre adăpostul aflat la mică distanță. Umblau printre dărâmături și cărămizi sparte, pășind cu grijă pe scândurile din care ieșeau amenințătoare cuie ruginite. Zgomotul făcut de avioane devenise asurzitor. Se uitară în sus și văzură vreo șase Junkere germane, care ieșiseră din formație și ale căror motoare uruiau în timp ce se lansau în picaj spre sol.

– Isuse, sunt nenorocitele alea de Junkere! Hai să mergem! strigă soldatul și începură să alerge.

Motoarele urlau în timp ce bombardierele se lansau în picaj, apoi vuiau aproape dureros când luau înălțime. După aceea se auzi cel mai înfiorător dintre toate zgomotele, un zgomot pătrunzător pe care amândoi îl cunoșteau bine, un vaier asurzitor, ce devenea tot mai puternic pe măsură ce bombele se apropiau de pământ, făcându-l să se cutremure în timp ce trăgeau o brazdă adâncă printre ruine. Zgomotul deveni mai puternic. Ei alergau mai tare. Rudman văzu intrarea în adăpost, dar tocmai atunci ușa se închidea.

– Așteptați puțin! strigă el. Așteptați!...

Dar glasu-i fu acoperit de vuietul bombelor. Vaierul deveni tot mai tare, tot mai puternic.

– Doamnelor și domnilor, atenție, vă rog. Acesta este principalul meci al serii. Un meci de box în cincisprezece reprize pentru titlul de

campion al lumii la categoria grea. În acest colț, în chiloți negri și cântărind o sută cinci kilograme, se află U-lanul de pe Rhin, din Berlin, *Germania*, challengerul Maa-x Schmeling!

În stadionul american izbucni un cor de huiduieli și fluierături când boxerul nebărbierit și posac, cu aspect de brută, se ridică. Neamțul răspunse cu un zâmbet disprețuitor insultelor spectatorilor.

– Arată ca un nazist, zise Beerbohm.

– Are un cap tare ca piatra, răspunse Keegan. Dar Joe are ciocanul cu care să-l spargă.

Se uită în jurul său. În tribunele construite special pentru acest meci, erau aproape o sută de mii de oameni. Era cea mai mare mulțime văzută vreodată la un meci de box. Era un meci în care negrul din Detroit voia să-și ia revanșa în fața mândrei rase ariene.

Toți își scoseseră de mult sacourile și rămăseseră doar în vestă și cămașă. Transpirau cu toții, dar nimănui nu-i păsa. Era un meci pentru care merita să transpiri.

– În celălalt colț, în chiloți albi, Joe Louis! Bombardierul Negru din Detroit, Michigan, campionul lumii la categoria grea, o sută de kilograme!

Mulțimea fu cuprinsă de frenezie și, odată cu ceilalți, și Beerbohm și Keegan. Toți se ridicară în picioare, în timp ce americanul zvelt păși dezinvolt în centrul ringului, ținând un braț ridicat. Continuau să țipe când arbitrul îmbrăcat în smoching îi chemă pe cei doi boxeri în mijlocul ringului și le dădu ultimele indicații.

Atmosfera era încărcată. Doi ani mai înainte, la Olimpiada din Germania, Hitler îl jignise pe Jesse Owens, cel mai mare atlet al tuturor timpurilor, cu care America se mândrea, refuzând să participe la ceremonia în cadrul căreia lui Owens i se decernaseră șase medalii de aur, pentru că Owens era un „negru american". În aceeași vară, Schmeling și Louis se întâlniseră prima oară. În repriza a douăsprezecea, Schmeling îi dăduse o lovitură puternică cu dreapta și-l făcuse knock-out pe Louis, ceea ce până atunci nu i se mai întâmplase niciodată acestuia din urmă.

Acum, doi ani mai târziu, venise momentul revanșei, iar mulțimea știa asta. „Drace, se gândi Keegan, ăsta e meciul meciurilor, al tuturor

timpurilor." Era mai ceva decât lupta dintre David și Goliat. Oare o să se simtă răzbunat dacă o să învingă Louis?

Louis arăta nemaipomenit. Louis părea pregătit. Louis avea moartea în ochi.

– N-o să reziste mai mult de cinci reprize, zise Keegan.

– Nu știu, băiete. Schmeling nu e totuși cotlet de porc.

– Îți bați doar gura degeaba sau vrei să pui pariu? întrebă Keegan, care ședea împreună cu Beerbohm pe rândul doi, uitându-se atent la cei doi boxeri.

– Spune ce crezi.

– Pun pariu pe douăzeci de dolari că o să fie în picioare și-n repriza a șasea.

– O să vedem, zise Keegan, trăgând din buzunar douăzeci de dolari.

Beerbohm scoase două hârtii de câte zece dolari. Keegan i le luă din mână, le înfășură în hârtia lui de douăzeci de dolari și îi vârî în buzunarul de la cămașă.

– De ce iei tu banii? întrebă Beerbohm, prefăcându-se că n-are încredere în el.

– Pentru că sunt bogat, Ned. N-o s-o șterg cu patruzeci de dolari nenorociți. În schimb, tu ești, cum să zic...

– Sărac... zise Beerbohm.

– Da, făcu Keegan dând din cap. Sărac e bine zis. Asta am vrut să spun.

Râseră amândoi. Keegan se simțea bine în seara aceea. Nu i se mai întâmplase de mult asta.

La un an după ce se întorsese din Europa, unchiul său Harry murise subit în urma unui atac de cord și îi lăsase moștenire barul Killarney Rose. Timp de aproape un an, Keegan, care era deprimat, își consumase energia renovând ultimul etaj al clădirii și transformându-l într-un apartament de lux în care se instalase el. Se gândea tot timpul la Jenny Gould. Era o rană deschisă care n-avea să se vindece. Această durere îl însoțea din clipa în care se trezea, dimineața, și până adormea, când temporar înceta. Deși își dădea seama că durerea lui era în parte determinată de incertitudine – nu știa dacă ea trăia sau murise – nu putea să-și scoată ideea din cap și nici timpul

nu-i atenuase durerea. Treptat, se închisese în el, evitându-și prietenii vechi, nerăspunzând la telefoane. Se dusese cu afaceri la Hong Kong, stătuse luni de zile singur la ferma lui din Kentucky, unde creștea cai, și își petrecea timpul pe care-l avea într-un separeu din local pe care-l folosea ca pe un fel de birou.

Începând de marți până sâmbătă, Beerbohm venea la Killarney Rose în fiecare zi, aproape la aceeași oră – patru și zece. Ședea pe același taburet în spatele barului și bea două halbe de bere cu whisky, preparate pe loc din Seagram's Seven și Schlitz de la butoi, apoi pleca, întotdeauna la cinci și patruzeci, să prindă expresul de Jamaica, unde locuia singur, într-un apartament cu două dormitoare. N-avea nici un motiv să se grăbească să plece acasă, exceptând faptul că Beerbohm era, în primul rând, un om al obișnuințelor. Făcea parte din programul său zilnic să ia trenul de cinci și cincizeci de minute; în al doilea rând, era un alcoolic potențial. Nu bea mai mult de două halbe de bere cu whisky. După asta, era amețit ușor. După ce dădea pe gât cele două halbe, o singură înghițitură în plus dintr-o băutură preparată cu whisky l-ar fi făcut praf. Devenea plângăreț și nu se mai putea ține pe picioare.

Keegan îl cunoștea pe Ned Beerbohm de douăzeci de ani, de când el avea doar cincisprezece ani și lucra la barul Killarney, iar Beerbohm era un tânăr reporter. Acesta din urmă străbătuse drumul obișnuit – reporter, redactor, bețiv. Urmase o cură de dezalcoolizare și pornise din nou de la pupitrul de corector, urcând din nou scara ierarhică, până la funcția de redactor responsabil cu știrile zilei. Avea încă ochii tulburi și neliniștiți și înfățișarea tipică pentru alcoolici. Beerbohm era unul dintre puținii oameni cărora Keegan nu le spusese povestea lui tragică. De ce să-l bată la cap – Beerbohm era o enciclopedie ambulantă a evenimentelor zilei. Probabil că auzise.

De obicei, era îmbrăcat într-un costum albastru sau gri, șifonat, avea o cravată roșie ce-i atârna sub gulerul deschis, boțit și rupt, cu un ziar îndoit și îndesat în buzunarul de la haină, și o pălărie gri, împinsă pe ceafă. Beerbohm era întotdeauna primul care apărea la bar, urmat, la scurt timp, de reporteri și redactori de la *Mirror, News, Herald Tribune* și *Journal American*. De-a lungul anilor, Killarney Rose își păstrase poziția de crâșmă favorită a comunității ziariștilor din oraș.

Dialogul era invariabil același.

– Pfiu, obișnuia să spună Beerbohm, lăsându-se să cadă ca un sac cu pietre pe taburetul înalt de la bar. A fost o zi îngrozitoare.

La care Keegan răspundea:

– Spui asta în fiecare zi.

Apoi Tony, barmanul, îi aducea lui Beerbohm halba cu bere și cinzeaca cu Seagram's Seven, iar Ned îi arunca ziarul lui Keegan care era în separeul din spate și aștepta să fie invitat acolo.

– Deprimant, zicea Beerbohm. Fiecare articol e apocaliptic.

– Lumea e apocaliptică, Ned, îi răspundea Keegan, fără să-și ridice privirea.

Beerbohm scutura din cap, ținea cinzeaca deasupra halbei cu bere și turna cu grijă whisky-ul, privind cum lichidul gros și uleios se lasă imediat la fundul halbei unde se infiltra în bere, ca o umbră cafenie de fum. Apleca mult halba, sorbea whisky-ul și apoi, ca să-i piară gustul amar al acestuia, bea berea. După aceea își sugea buzele, ofta și împingea paharul gol spre Tony, fost luptător de categorie grea, care se ocupa de partea din spate a barului Killarney.

Era un ritual. De cinci ori pe săptămână. Era la fel de regulat ca răsăritul soarelui. Așa se prezenta relația dintre ei, asezonată cu o excursie la vreun meci de baseball sau la vreo competiție sportivă deosebită, cum era acest meci.

Cei doi boxeri se întoarseră fiecare în colțul său. Nimeni nu ședea jos. Zarva crescuse. Atmosfera era încărcată.

Louis era ușor aplecat în față, ochii lui reci fixându-l pe Schmeling, în colțul opus al ringului, de parcă i-ar fi luat măsura. Germanul îi evită privirea și își întoarse capul, vorbi cu antrenorul lui, apoi se uită la masa uriașă de oameni.

Se auzi gongul.

Se apropiară unul de altul. Schmeling avea un mers târșâit. Mișca un picior, apoi îl aducea și pe celălalt lângă primul. Louis se mișca mai ușor, mai elegant, în pofida trupului său masiv. Ochii lui Louis semănau cu ai unei cobre care-și pândește victima în așteptarea momentului potrivit. Câteva clipe, boxară ușor, dar, pe neașteptate, Schmeling își

împinse înainte dreapta, aceeași dreaptă care cu doi ani în urmă îl scosese pe Louis din luptă.

Pumnul izbi puternic, cu un zgomot înfundat, în maxilarul lui Joe. Acesta scutură doar din cap. Atâta tot. Se purta, ca și cum Schmeling i-ar fi trimis o sărutare pe vârful degetelor. Se mișca de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic și, pentru o clipă, ochii lui Schmeling se măriră de spaimă. Atunci începu bătaia crâncenă.

Louis se dezlănțui. Cu dreapta și cu stânga, îi dădea neamțului lovituri puternice, năucitoare, care vâjâiau prin aerul încălzit de reflectoare și-l băgau între corzi. Apoi Louis îi dădu un croșeu de stânga pe care Schmeling nici nu-l văzu. Lovitura îl aruncă întâi în aer, apoi între corzi, unde se clătină de parcă ar fi fost beat. Rămase acolo uluit, zăpăcit și surprins, în timp ce un braț i se bălăbănea pe coarda de sus.

Frica i se întipărise pe fiecare mușchi al feței. Louis era peste el, lovindu-l cu stânga și cu dreapta. În cele din urmă, arbitrul îi despărți. Schmeling se clătină pe picioare. Arbitrul începu să numere, dar Schmeling se întoarse din nou în mijlocul ringului.

– O să-l dea gata din prima repriză, zise Keegan. Ia-ți la revedere de la bani.

De fiecare dată când Louis îl lovea cu putere pe neamț, Keegan simțea o plăcere nemaipomenită, ca și cum l-ar fi pocnit el. Fiecare pată de sânge de pe fața zdrobită de pumni a lui Schmeling era pentru el un alt prilej de satisfacție. În mijlocul mulțimii transpirate și care striga, el stătea în picioare cu pumnii încleștați, cu ochii ieșiți din orbite și țipa:

– Omoară-l! Omoară-l! Omoară-l pe ticălosul de nazist!

Striga cu atâta patimă, încât până și Beerbohm fu surprins.

În timp ce Schmeling își întoarse capul, uitându-se cu ochi rugători spre colțul său, primi o dreaptă nemiloasă în maxilar. Keegan auzi, prin vacarmul pe care-l făcea mulțimea, cum trosni osul în momentul în care pumnul lui Joe izbi maxilarul. Lovitura puternică îl aruncă pur și simplu pe Schmeling la podea.

Era rănit. Înnebunit, își rotea ochii încercând să se dezmeticească. În momentul în care arbitrul ajunse cu număratul la trei, se ridică în picioare, cu mare greutate, de parcă se mișca cu încetinitorul.

Cu brațele doar puțin ridicate, cu garda deschisă, rănit și neputincios, privea înnebunit în gol, în timp ce următoarea dreaptă a lui Joe îi zdrobi maxilarul deja umflat. Căzu jos din nou. Mănușile măturară podeaua în timp ce cădea în genunchi, iar capul i se clătina. Se ridică din nou, abia ținându-se pe picioare, complet amețit și cu genunchii moi. Louis, regele boxerilor, se apropie din nou de el și-l lovi cu putere.

– Isuse! strigă Beerbohm.

– Dă-i! urla Keegan. Mai dă-i una! Dă-i una ticălosului, să ajungă înapoi în Germania, de unde a venit!

Pe scurt, după patru ani de durere și amărăciune, privind cum acest reprezentant al arianismului era făcut knock-out și umilit, Keegan încercă pentru o clipă un sentiment de ușurare. O clipă, i se păru că ura i se domolise, că o uitase pe Jenny Gould și Dachau. Își folosise relațiile politice. Trimisese sute de mii de dolari în Germania, ca să fie folosiți pentru a o elibera pe Jenny. Dar nu aflase nimic, nu realizase nimic. Dăduse greș în singurul domeniu în care avea cu adevărat nevoie să reușească. Așa că, privindu-l pe boxerul negru, avu senzația că era răzbunat.

Louis lovi din nou. Era ca un arc însuflețit care izbea cu furie în maxilarul rupt al lui Schmeling, spulberându-i speranțele. Apostolul arianismului căzuse cu fața în jos pe podeaua tare a ringului.

Keegan văzu bucuria din ochii lui Joe Louis în timp ce se îndrepta cu pași eleganți spre un colț neutru. Cu coada ochiului, Keegan văzu prosopul alb venind în zbor dinspre colțul lui Schmeling și căzând la picioarele arbitrului. Acesta îl luă și-l aruncă peste umăr. Când începu să numere, prosopul se legăna pe corzile ringului.

Unu... doi... trei... patru... cinci...

Mulțimea înnebunise. Pe omul de colț și pe antrenorul lui Schmeling îi cuprinsese frica.

Arbitrul se uită în jos la nazistul bătut măr și se opri din numărat. Își desfăcu mâinile cu palmele în jos și zise:

– Out!

Din prima rundă. Se stârni un vacarm nemaipomenit.

Și astfel, în acea seară de iunie a anului 1938, Joe Louis își luă în cele din urmă revanșa.

La rândul lui, Keegan simțea că-i creștea inima, privind cum trăgeau corpul zdrobit al lui Schmeling în colțul lui. Fusese un moment dulce-amărui, cum este gustul pe care ți-l dă răzbunarea. Dar nu era destul.

Nu era destul pentru cei patru ani de chin. Patru ani fără o scrisoare sau un cuvânt de la Dachau. Trăia Jenny sau murise? Keegan nu știa.

Putea să fie destul?

Niciodată n-ar fi putut să fie destul.

34

La Killarney Rose era mare animație din cauza victoriei. Oamenii strigau, ciocneau paharele, dansau printre mese, după o melodie cântată la tonomat de Count Basie și care abia se auzea. Parcă era Anul Nou. Cineva se ridică în picioare la bar și începu să numere:

– Unu... doi... trei... patru... cinci...

– Out! țipa lumea.

Apoi cineva fredonă câteva măsuri din „Yankee Doodle" și toată lumea începu să cânte.

Beerbohm și Keegan ședeau în separeul din spate. Cântau și râdeau, savurând acest moment în care poporul american își luase revanșa.

– Ce moment plăcut, zise Keegan. Știi, o clipă am simțit... am simțit...

Se opri, căutând să găsească cuvântul potrivit.

– Că ești chit? îi sugeră Beerbohm.

– Chiar la asta s-o reduce totul, Ned? Să fii chit?

– Ia-o așa, zise Beerbohm. Ura este foarte la modă în zilele noastre. Nemții îi urăsc pe evrei, italienii pe africani, japonezii pe chinezi, fasciștii pe comuniști, iar spaniolii se urăsc unii pe alții. Vreau să spun că nu condamn acest lucru. Îți face bine să-ți iei revanșa. Când lași la o parte tot ce e inutil, atunci poți să-ți concentrezi atenția spre ceea ce te doare cu adevărat. Într-o zi, o să poți și tu să privești lucrurile în felul acesta.

– Cred că n-am gândit niciodată în acest fel până acum.

– Fă așa. Tata Coughlin este terminat. Huey Long e mort. Liga este pe punctul de a fi scoasă în afara legii. Louis tocmai l-a dat gata pe Schmeling. Nu te lăsa prietene, s-au plătit ceva polițe.

– Nu destule.

– Tu visezi o pradă grasă, ce-i drept. Eşti la vârsta când ai vrea să-l omori pe Hitler. Pe Hitler l-ai vrea tu.

– Cum de-ai devenit aşa deştept?

– Am îmbătrânit, zise Beerbohm, zâmbind.

Keegan zâmbi şi el şi zise:

– A fost o seară nemaipomenită, hai să n-o stricăm.

Un tânăr cu pantaloni bufanţi şi bască intră sfios în local. Făcu ochii mari când îi văzu pe oameni cum se distrează şi-şi croi drum spre bar. Îşi puse mâinile pâlnie la gură şi îi strigă ceva lui Tony care arătă cu capul spre separeu. Complet intimidat, băiatul porni grăbit prin mulţime, privind direct înainte.

– Do... do... domnule Beerbohm, zise el, bâlbâindu-se.

Ned ridică privirea şi zâmbi.

– Salut, Shorty, ce faci aici?

– Domnul MacGregor, de la secretariatul de redacţie, care lucrează de noapte, m-a rugat să dau o fugă şi să vă aduc asta, zise el, întinzându-i lui Beerbohm un plic.

– Mulţumesc, puştiule. Shorty, acesta este domnul Keegan. El e proprietarul barului. Shorty este unul dintre cei mai buni curieri ai noştri.

Rupse plicul şi scoase afară o foaie de hârtie.

– De când eşti la ziar? întrebă Keegan.

– De aproape un an, domnule.

– Ştii ce, du-te acolo şi spune-i lui Tony, barmanul ăla voinic, să-ţi dea un cârnat şi un pahar cu sifon în contul casei.

– Da? Mulţumesc!

– Bine!

Băiatul se îndepărtă repede, iar Keegan se întoarse spre Beerbohm. Acesta era complet schimbat la faţă şi îi fugise tot sângele din obraji.

– Ce dracu' ţi s-a întâmplat, Ned? întrebă Keegan. Arăţi de parcă tocmai a început Cel de-al Doilea Război Mondial.

– E ceva cam tot atât de rău, zise Beerbohm şi împinse peste masă o cablogramă.

Keegan ştiu înainte de a fi citit. Ştia ce scria în ea. Patru ani se temuse de această telegramă.

– Îmi pare rău că tocmai eu sunt cel care ți-o dă, zise Beerbohm.

Telegrama era scurtă și la obiect:

BERT RUDMAN A FOST OMORÂT AZI LA PRÎNZ LA ALICANTE ÎN TIMPUL UNUI BOMBARDAMENT AERIAN. RUDMAN ERA ÎMPREUNĂ CU DIVIZIA A CINCEA VICTORIA. ATACAT DE BOMBARDIERE GERMANE. MORT PE LOC. URMEAZĂ ALTE AMĂNUNTE. RUGĂM DAȚI INDICAȚII ÎN CE PRIVEȘTE RĂMĂȘIȚELE PĂMÂNTEȘTI. CU RESPECT. ȘEFUL AGENȚIEI DIN MADRID.

Keegan se uită fix la telegramă câteva minute, citind-o și recitind-o, sperând că poate nu înțelegea ceva din mesajul extrem de lapidar. Simți o gheară dureroasă în gât. În el se reaprindea vechea mânie.

– Lua-i-ar dracu'! zise el cu o voce răgușită, izbind cu pumnul în masă. Lua-i-ar dracu' pe ticăloșii ăia mizerabili!

– Îmi pare-al naibii de rău, băiete, zise Beerbohm. Știu cât de apropiați ați fost.

Keegan tăcu o clipă sau două, apoi scutură din cap.

– Nu, nu știi, zise el, rostind cu tristețe nemărginită fiecare silabă. N-am mai fost apropiați de când am plecat din Europa.

– Credeam... zise Beerbohm surprins.

– Că era cel mai bun prieten al meu? A fost. A fost unul din acei oameni în stare să-ți facă viața mai frumoasă, care iubea oamenii.

Se opri și respiră adânc, încercând să se stăpânească. Începu să vorbească, poticnindu-se, despre Rudman și Jenny și despre vara aceea petrecută la Paris. Despre von Meister și Conrad Weil și despre Vierhaus, micul ghebos ticălos. Despre prietenie și trădare și despre tâmpeniile pe care le facem uneori și nu putem să le mai reparăm.

– Nu sunt sigur că i-am spus vreodată ce părere bună am despre el. Obișnuiam să-l necăjesc tot timpul... de fapt, avea mai mult curaj decât oricare om pe care l-am cunoscut vreodată. Întotdeauna se ducea înapoi, să afle și mai multe lucruri. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple asta. Ironia soartei, nu? Probabil că nimeni n-a scris mai mult

ca el despre ce se întâmplă în Germania, iar un blestemat de avion nemțesc îl omoară în Spania.

Se opri și respiră adânc de câteva ori.

– Pot să păstrez asta? întrebă, ridicând telegrama.

Beerbohm încuviință din cap.

– Nu mă simt în stare să vorbesc cu cineva acum, zise Keegan.

Stătu destul de mult timp cu ochii țintă spre partea din față a barului. Simțea că o gheară îi strânge pieptul și gâtul. În fața morții neașteptate a prietenului său, dorea cu disperare să aibă doar cinci minute în care să-i spună lui Bert ce mult însemnase pentru el prietenia lui, ce mult îi simțise lipsa în ultimii câțiva ani, cât de mult îi admirase talentul, curajul și perspicacitatea, cât de mult învățase de la el și de la Jenny despre dragoste și devotament. Era prea târziu. Nu se mai putea face nimic. Împături telegrama de câteva ori și o vârî în buzunar.

– Îmi pare rău, prietene, zise el, fără să se adreseze cuiva anume. Îmi pare rău.

În cele din urmă, se ridică în picioare și porni pe jos până ajunse la Bulevardul 5, trecu de catedrala St. Patrick, traversă și intră pe Bulevardul 3, apoi se întoarse, mergând la întâmplare și gândindu-se la cei doi mai buni prieteni ai săi. Beerbohm avea dreptate, voia să facă rău cuiva, să se răzbune. Dar pe cine să se răzbune? Cumpără ziarul *The News* de la un stand de ziare. Pe prima pagină era relatarea lui Bob Considine.

„Ascultă, prietene, începea articolul, pentru că o spune unul ale cărui palme sunt încă umede, al cărui gâtlej este uscat și care nu și-a revenit încă din uimire, văzând cum Joe Louis l-a făcut knock-out pe Max Schmeling"...

„Hristoase, se gândi el, ce fac? M-am apucat să citesc despre un meci de box?" Aruncă ziarul într-o cutie de gunoi și se întoarse la Rose, refugiindu-se în separeul său din spate.

Simți însă că îi era peste puteri să suporte bucuria mulțimii, așa că urcă în apartamentul său. Luă o sticlă de șampanie din frigiderul încăpător, trei pahare cu picior din vitrină, se duse în camera de zi și luă din raftul de cărți un album cu tăieturi din ziare. Se așeză pe

canapea, scoase dopul și umplu cele trei pahare, apoi ciocni paharul său de celelalte.

– *Salud*, zise el.

Începuse să facă un album cu tăieturi din ziare de când Rudman plecase în Etiopia și lipise cu grijă fiecare articol. Intenționase să i-l dea lui Bert ca o ofrandă a păcii când acesta avea să se întoarcă, în cele din urmă, din războaie. Începu să dea, una după alta paginile, oprindu-se din când în când să recitească vreo relatare deosebit de incisivă sau plină de semnificație.

MUSSOLINI INVADEAZĂ ETIOPIA
AVIOANE BOMBARDEAZĂ POPULAȚIA CIVILĂ
de Bert Rudman

ADOWA, ETIOPIA. 3 octombrie 1935. Triburile desculțe ale lui Haile Selassie, supranumit și Leul din Iudeea, împărat al Etiopiei și descendent direct al regilor din Ras Tafari și prinț al unor triburi străvechi de pe Nil, au fost azi atacate de tancuri, avioane de bombardament și de trupele încălțate ale lui Benito Mussolini, frizerul care a devenit dictator al Italiei.

Proiectile și bombe incendiare au sfâșiat cu vaierele lor cerul nopții și s-au abătut asupra populației civile lipsite de apărare. Mijloace moderne de luptă, ai putea fi tentat să zici. Dar ce mult amintește scena de mai sus de Apocalips! În haosul care a urmat, în oraș au izbucnit incendii uriașe. Oamenii, răniți sau numai speriați, alergau înnebuniți prin flăcări.

Și după mai puțin de șase luni...

ETIOPIA CADE PRADĂ ITALIEI
MASACRAREA UNOR OAMENI NEVINOVAȚI
de Bert Rudman

ADDIS ABEBA, ETIOPIA. 28 februarie 1936. Leul din Iudeea a fost prins și îmblânzit de legiunile romane ale dictatorului Mussolini. Obținând această victorie, Italia și-a profanat propria casă...

În vara anului 1936, Războiul Civil din Spania devenise o realitate, și Rudman era în mijlocul lui, unde avea să stea aproape continuu până murise.

ASUPRA CAPITALEI SPANIEI SE ABATE MOARTEA
ÎN TIMP CE FASCIȘTII DECLARĂ RĂZBOI
de Bert Rudman

MADRID, SPANIA. 22 iulie 1936. Noaptea trecută, în timp ce rebelii fasciști ai generalului Francisco Franco au atacat acest punct întărit al republicanilor, în Spania a izbucnit în cele din urmă, Războiul Civil...

MII DE OAMENI NEVINOVAȚI MOR
ÎN URMA RAIDURILOR AERIENE FASCISTE CRIMINALE
de Bert Rudman

GUERNICA, SPANIA. 27 aprilie 1937. Bombardiere și avioane de vânătoare germane au apărut azi pe neașteptate pe cerul acestui oraș basc și, în semn de represalii, au bombardat școli, spitale, ferme și piețe și au omorât mii de oameni nevinovați.

Articolele lui erau un mozaic impresionant dintr-o lume care înnebunise. Era ca și cum un văl negru de întuneric fusese aruncat asupra Europei și Africii și, pentru că întunericul se răspândea, Dachau era pierdut în mijlocul acestui întuneric, era doar un punct în centrul imperiului care se întindea.

OVAȚIONAT DE MULȚIME
HITLER INTRĂ TRIUMFĂTOR ÎN AUSTRIA
de Bert Rudman

VIENA, AUSTRIA. 14 martie 1938. Adolf Hitler, care a părăsit acest oraș austriac tânăr și sărac, s-a reîntors azi triumfal, pretinzând că face parte din această națiune.

Dictatorul a străbătut în mașină străzile orașului, în timp ce mulțimea îl aclama, strigând „Heil Hitler" și „Sieg Heil" și arunca flori în fața mașinii...

Și alt articol prevestitor de rele...

GERMANIA PREGĂTEȘTE
CÎTEVA LAGĂRE DE CONCENTRARE NOI
de Bert Rudman

BERLIN, 7 august 1938. Naziștii au deschis trei noi lagăre de concentrare în Germania și, potrivit unor surse confidențiale, mai sunt în curs de construcție alte câteva.

Keegan fu frapat de faptul că prietenul său înstrăinat fusese vestitorul propriei lui deznădejdi. Cu fiecare relatare, nenorocirea care se abătuse asupra lui Jenny părea mai fără ieșire. Oare mai trăia? Oare fusese torturată sau brutalizată în cloaca aceea nazistă infamă?

În album mai era un articol, lipit mai târziu, care-l impresionase în mod deosebit pe Keegan. Fiecare rând era străbătut de tristețe și degaja sentimentul destinului pecetluit. Fusese scris ca și cum Rudman prevăzuse viitorul și știa că zilele îi erau numărate.

UN DINEU LINIȘTIT DE ANUL NOU LA BARCELONA
de Bert Rudman

BARCELONA, SPANIA. 1 ianuarie 1938. Aseară, câțiva corespondenți americani ne-am adunat să sărbătorim împreună, potrivit tradiției, ajunul Anului Nou la bistroul nostru preferat. Din local n-a mai rămas decât o groapă în pământul acoperit de dărâmăturile provocate de război. În jurul nostru, în acest oraș asediat, duhoarea morții se simte puternic în aer.

Am adus o lanternă, niște brânză și o sticlă cu vin și ne-am așezat pe niște scaune rupte, iar la miezul nopții am cântat „Auld Lang Syne". Am plâns prietenii dispăruți din ambele tabere, în această luptă tristă, și am vorbit despre casă, familie și prietenii pe care nu i-am văzut de mult timp.

În timp ce stătem acolo, uitând pentru o clipă de acest război înspăimântător, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că, dacă Franco și hoardele lui reușesc să câștige acest război civil, Franța se va trezi prinsă între Germania și o nouă citadelă fascistă. În felul acesta, Spania se poate făli cu faima de tristă amintire că a fost ultima repetiție generală a celui de-al Doilea Război Mondial.

Francis Keegan rămase cu ochii țintă la album. Nu mai citea. Gândurile lui călătoreau în timp când auzi soneria de la ușă. Se hotărî să nu răspundă, sperând că cel care suna va pleca. Soneria însă nu se opri și, în cele din urmă, se ridică și deschise.

În cadrul ușii stătea Vanessa Bromley.

35

– Bună, Frankie Kee, spuse ea cu glas dulce, zâmbindu-i fermecător.

Era atât de surprins văzând-o, încât la început se bâlbâi. Dintr-odată, îi reveni în minte gara din Berlin cu aproape cinci ani în urmă.

O revedea pe Vannie aruncându-i bereta. El reîntorcându-se pe jos la hotel, singur prin ploaie, și gândindu-se nu la ea, ci la Jenny. Trimisese flori fără carte de vizită.

Vannie arăta nemaipomenit. Purta, trasă pe o sprânceană, o pălărie neagră Chanel, în picioarele ei lungi avea ciorapi negri de mătase, iar corpul superb punea în valoare un taior din mătase gri, cu un guler de catifea neagră, prins cu un diamant. Era îmbrăcată ca să dea gata pe cineva și își dădu seama că el era cel vizat.

„A nimerit-o prost", își zise în sinea lui. Dar n-apucă să-și termine gândul, că spuse și ea același lucru:

– Îmi pare foarte rău, Kee, zise ea. Tocmai am auzit de Bert.

– Cum ai știut că sunt aici?

– Ei, zise ea aproape cu tristețe în glas, știu. Pot să intru?

– Bineînțeles. Ce s-a întâmplat? întrebă el, dându-se înapoi și deschizându-i larg ușa.

Livingul era o încăpere mare cât o hală, cu o fereastră aproape cât peretele și care dădea într-un balcon de unde se vedea până la East River. De partea cealaltă a camerei, ușile cu canaturi de sticlă erau larg deschise și o boare ușoară se strecura printre draperii. Mobila, lămpile, mesele erau rotunjite la colțuri și dădeau o senzație de liniște și confort proprii artei deco, stilul pe atunci la modă. Camera era zugrăvită în tonuri pastelate de gri, galben, bleu. Pe pereți erau trei picturi impresioniste, dintre care una aparținea lui Picasso – pictor spaniol recent

descoperit. O latură a camerei era dominată de un șemineu din cărămidă, iar în partea cealaltă se înălțau, din podea până în tavan, rafturi cu cărți. Atât șemineul, cât și rafturile se armonizau cu culorile șterse și imprimau încăperii un puternic aer bărbătesc. Pe o masă, așezată într-un colț, era o fotografie în care erau Jenny, Bert și Keegan la Longchamp. Era singura fotografie din cameră.

Vanessa observă pe măsuța joasă, lângă albumul cu tăieturi din ziare, cele trei pahare.

– Vai, se bâlbâi ea, dintr-odată jenată. N-am știut că ai pe cineva la tine. Ce neobrăzare din partea mea.

– N-am pe nimeni, zise el plictisit.

Ea privi din nou paharele, iar el se întrebă cum trebuia să arate un om, stând singur în casă, cu trei pahare de șampanie în față. Cum dracu' să-i explice asta? se întrebă.

– Beam... Îmi luam la revedere de la Bert. De ce nu bei și tu?

– Scuză-mă, cred că a fost o obrăznicie...

– Mă bucur c-ai venit, o întrerupse el. Hai să-ți dau un pahar de șampanie.

– De ce nu pui o coajă de lămâie într-unul din astea? întrebă ea zâmbind.

– Mai ții minte?

– Îmi amintesc fiecare clipă din cele două zile, răspunse ea direct. Știu și despre prietena ta și ce i s-a întâmplat. Ai suferit mai mult decât este omenește cu putință. Nu poți să stai singur toată viața, Kee.

El zâmbi în timp ce-i turna în pahar.

– Scrie undeva?

– Nu, zise ea cu o ușoară tristețe în glas.

Luă paharul și se duse după el în balcon. Briza ușoară a verii îi înfoie gulerul. Ea se rezemă de balcon, cu ochii țintă pe un remorcher care urca fluviul, duduind.

– Îmi spune inima mea.

– Inima ta?

Își scoase pălăria și își scutură ușor capul. Părul i se desfăcu. Îl lăsase să crească până la umeri.

– Sunt absolut lipsită de rușine când e vorba de tine, zise ea. De patru ani, mă duc la orice bar care se inaugurează, la toate vernisajele, la

toate petrecerile, la restaurantele tale preferate, sperând să dau de tine întâmplător. Dar tu nu te duci la vernisaje și la petreceri. Cred că mănânci acasă.

– Am devenit un bucătar nemaipomenit, Vannie, zise el. Nu mă simt încă în stare să ies în lume.

– După patru ani! Ai aici prieteni care țin la tine și care-ți duc dorul. Se întoarse spre el, rezemându-se de balustrada balconului: Unul, în orice caz.

Era la fel de superbă cum fusese la Berlin, dar nu mai avea privirea inocentă și luminoasă de altădată. Părea puțin cinică și pe fața ei apăruseră primele semne crude ale maturității.

– Am auzit că te-ai măritat.

– Deci, vorbești totuși cu oamenii vii.

– N-am făcut niciodată parte cu adevărat din lumea ta, Vannie. Tatăl tău mi-a spus clar acest lucru.

– Ce anume?

– Că aș fi acceptat, dacă aș juca după regulile lor.

– Ceea ce n-ai vrut să faci.

– Dumnezeule, eu nu sunt aristocrat. N-am nici o picătură de sânge albastru. Ultima petrecere la care am fost... cred că a fost cu trei ani în urmă, după prima cursă a vaporului *Normandie*. Marilyn Martin mi-a povestit despre tine.

– Știu. Te-am văzut doar o clipă. Ții minte?

El încuviință încet din cap.

– Sigur că țin minte. Erai cea mai grozavă femeie de acolo...

*

Superbă și mândră, Normandie naviga semeață către portul New York, îndreptându-se spre dana ei, în timp ce mii de oameni se aliniaseră pe chei, aclamând-o. Sute de bărcuțe se înghesuiau în jurul ei, ca niște cățeluși în jurul unui câine danez. Nava tocmai bătuse, în prima ei cursă, recordul mondial de viteză, depășind ușor recordul anterior, stabilit de nava germană Bremen, așa că mulțimea era nemaipomenit de veselă. Trompetele sunau, sirenele șuierau. O furtună de confetti se abătuse peste Wall Street, în timp ce nava aluneca puțin mai departe de Manhattan, în drumul ei spre golful Hudson. În timp ce descria o curbă

largă, pentru a intra în dana ei din apropiere de capătul Străzii 49, vest, izbucniră focuri de artificii.

Keegan ajunsese tocmai când petrecerea, care începuse pe puntea mare, luminată, a clasei întâi, se mutase în salonul principal. Trio-ul lui Benny Goodman terminase pauza și începuse să cânte „I Got Rhythm". Cei vreo cinci sute de invitați de marcă ai liniei de navigație franceze se înghesuiau lângă scenă, aplaudând interpretarea lui Goodman, tunetele pe care le scotea Gene Krupa din tobele lui și contrapunctul subtil al lui Teddy Wilson ale cărui degete abia atingeau clapele. În partea din spate a platoului de dans, departe de ochii mulțimii, invitații cei mai curajoși dansau cu frenezie în ritm de jazz: se îndepărtau și se apropiau de partenerii lor, învârtindu-se și bătând din picioare într-un ritm drăcesc. Keegan își luase ceva de băut și-și pusese câteva sandvișuri într-o farfurie când auzi o voce în spatele lui:

– Francis?

Se întoarse și privi în jos, la o femeie minionă. Părul ei era roșcat, tuns foarte scurt, încât i se vedea ceafa. Purta pe cap o pălărie în formă de clopot, din paiete. Ochii verzi erau enormi și plini de viață. Radia toată numai energie. Rochia albă cu paiete, destul de decoltată, îi punea în evidență silueta splendidă. În timp ce se mișca, paietele micuțe sclipeau și licăreau, părând că tremură. Parcă-i un spiriduș, se gândi Keegan, un drăcușor, care când apare, când dispare.

– Marilyn, zise el. Îmi pare bine că te văd.

– Nu m-ai uitat, strigă ea, evident plăcut impresionată.

Era și el surprins. N-o văzuse de ani de zile. La colegiu, făcuse parte din aceeași gașcă cu fratele ei și ultima dată când o văzuse, fusese înainte de absolvire – înainte ca larva să se transforme în fluture.

– Ai văzut-o pe Vannie de când te-ai întors? întrebă ea pe neașteptate.

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Înainte ca el să aibă timp să răspundă, ea zise:

– Am fost răutăcioasă. Știu că n-ai văzut-o. E cea mai bună prietenă a mea.

– Vanessa Bromley?

Ea încuviință din cap.

– I-auzi, zise el, neștiind ce să spună.

O luară încet spre partea din față a încăperii, ca să vadă mai bine orchestra lui Goodman.

– E și ea aici? întrebă el.

– O să fie. Este la tea...tru, zise ea, pronunțând lent și sofisticat cuvântul, apoi ridică ochii spre el, privindu-l lung și adăugă repede: Dar ar veni într-o clipă, dac-ar ști că ești aici.

– Te rog să încetezi, zise el iritat.

Conducătorul formației, un bărbat înalt, cu ochelari, era ca o insulă liniștită în mijlocul unui taifun. Numai degetele lui parcă prinseseră viață și zburau de-a lungul clarinetului, de parcă l-ar fi ars clapele, în timp ce Krupa, cu fața lui de bebeluș, era exact opusul lui. Ca un vârtej fermecat, transforma fiecare lovitură pe care o dădea în toba lui într-o împușcătură de pistol.

– Te rog, nu pleca până nu vine, zise, aproape fără să vrea, Marilyn. Este foarte nefericită.

– Marilyn...

– În orice caz, e nostim. Nu te-am văzut de... zece ani? Zece ani! Tatei îi plăceai. Zicea că erai singurul nebun din toată gașca.

– Nu l-a cunoscut pe Freddie Armistead?

– Freddie nu era nebun, el era dement incurabil.

Fără să vrea, Keegan zâmbi, amintindu-și.

– Îți aduci aminte când a săpat groapa aia în Quad și a băgat calul în ea? Le-a trebuit o zi să-l scoată de-acolo. N-au știut niciodată cine a făcut-o.

– Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu bătrânul Armistead, zise ea. Parcă s-ar fi evaporat după absolvire. Îl ții minte pe Lyle Thornton?

– Bătrâna Curcă Thornton?

– Doamne, nu-i plăcea deloc porecla asta. Tu o născociseși?

– Nu, zise Keegan nu prea convingător. Dar semăna cu o curcă.

Chicotind, ea ridică din umeri.

– Arăta exact ca o curcă. Și nasul ăla mare și ascuțit, zise ea, strângându-și nasul și schimonosindu-se.

– Era mai degrabă cioc.

– Ești crud, Francis.

– Hai să nu mai vorbim. Avea un nas cât un bătător de baseball.

– Ai auzit de tatăl lui? După ce s-a curățat în urma crahului, s-a dus la Chicago și s-a aruncat de la o fereastră a hotelului Edgewater Beach.

Bătrâna Curcă a dus-o greu câțiva ani, apoi s-a însurat cu o fată cu bani și, drept cadou de nuntă, socru-său i-a cumpărat un post de broker la bursă, probabil ca să nu mai trebuiască să-l întrețină.

– Lyle Llewellyn Thornton al Treilea, zise Keeganz dus pe gânduri. Trebuie să fii bogat cu un nume ca ăsta. Pe cine a găsit să-l ia de bărbat?

– Pe Vannie, răspunse Marilyn tăioasă.

– Pe Vannie! Vannie s-a măritat cu Thornton Curcă!?

– Ți se pare lipsit de sens, nu? zise Marilyn. Ăsta e unul din adevăratele mistere ale secolului al douăzecilea.

– Poate că are vreun talent ascuns de care noi nu știm, își dădu cu părerea Keegan.

– Nu cred, răspunse Marilyn. S-a băgat în teatru. A convins pe câțiva tipi din lumea bună să investească într-un spectacol pe Broadway și, oarecum pe neașteptate, a lansat *Desfrânata divorțată*. Acum, toată lumea crede că el miroase succesul de la o poștă. De atunci, se ocupă cu asta. Au o casă pe Strada 83, est, nu departe de Park, și o casă de vară la Cape Cod. Se opri o clipă și îndepărtă câteva confetti de pe umăr. Este foarte nefericită.

– Nefericită?

– Thornton s-a dovedit un adevărat căpcăun. Se poartă urât cu ea, lipsește de acasă zile întregi. O dată, micul actoraș a băgat mâna în banii... zise ea fără să termine propoziția, apoi adăugă: Din vara aceea, din Germania, ea vorbește despre tine tot timpul.

– Au fost două zile, Marilyn...

– Și ea n-a uitat niciodată, zise ea, terminând fraza.

– Ce ești, pețitoare din Upper East?

– Nu. Doar că nu-mi place să-mi văd prietenii nefericiți. Nu pot să mă plâng. Sunt foarte fericită. Am o căsătorie fericită, am două fete care or să te dea gata și un soț care e nebun după mine. Îl privi lung cu ochii ei mari și verzi. De ce nu stai mai mult, să-i dai bună seara?

– O să vedem, răspunse el, schimbând repede vorba. Unde-i soțul tău? Îl cunosc?

– Nu cred. E din Pittsburg. E chirurg. Are o operație urgentă la Spitalul Governor's. Sper că o să ajungă înainte de terminarea petrecerii.

– După cum se prezintă lucrurile, distracția asta o să țină până marțea viitoare.

– Uite ce-i. O să ne ducem cu toții la Cazinoul Franțuzesc de pe Bulevardul 50 și vedem spectacolul de noapte de la Folies-Bergère, zise ea. De ce nu vii și tu cu noi? Cred că o să fie grozav de picant.

– Nu atunci când l-ai văzut pe cel adevărat.

– Asta înseamnă să fii snob.

– N-am vrut să spun asta, zise el într-o doară. Am vrut să spun doar că versiunea franțuzească este ceva mai decoltată.

– Oricum, vino cu noi.

– Marilyn...

– Sau ce-ai zice să ne întâlnim duminică, la gustarea de la unsprezece, la Atlantic Beach? O să ne ducem cu toții la parcul de distracții. Este pe insulă. Are un bar turnant, călușei, animale caraghioase de tot felul, din pluș. Este construit pe apă au și un platou de dans afară, zise ea, schițând câteva mișcări de shimmy.

– Marilyn...

– Sau ce-ai zice să vii la Teatrul Westport, să o vezi pe Ruth Gordon în Nevasta de la țară? Trebuie să fie trăsnet în piesa asta. Avem de gând...

– Marilyn!

Ea se opri pe neașteptate.

– Da? întrebă ea nevinovată.

– Doamna e căsătorită.

– Suferă îngrozitor, Francis, răspunse ea serios.

– Nu pot să... începu el să spună, dar se abținu imediat și se opri.

„Nu pot face nimic în această problemă. Nu e treaba mea." Cuvinte cunoscute din trecut. Cuvinte jenante pe care jurase să nu le mai folosească niciodată.

– E clar că trecem amândoi printr-o perioadă grea, fuse tot ce spuse el.

– O să te gândești la asta?

Ultima soluție – să se gândească la asta. Poți să te tot gândești la asta. Poți să o ții tot într-o gândire.

– Sigur. O să mă gândesc.

– Bine. Hai, dansează cu mine.

– Nu știu cum să fac treaba asta ultramodernă.

– Se numește jitterbugging și e foarte ușor.

Îl luă de mână și-l duse pe platoul de dans uriaș, sclipind în rochia-i, acoperită cu paiete.

Mai târziu, stătuse aproape de coverta marelui vapor, privind în jos la oamenii care petreceau. O văzu pe Vanessa suind la bord și o privi cât de mândră se mișca prin mulțime. Era îmbrăcată într-o rochie de cocteil scurtă, neagră, impresionantă prin simplitatea ei, și avea la gât un colier de diamante. În timp ce o privea, își dădu seama cât de mult o schimbase timpul: dintr-un spiriduș plin de viață, se transformase într-o regină. Se mișca cu o grație desăvârșită, iar persoana ei plină de eleganță degaja o nonșalanță imperială, ca și cum ar fi făcut parte dintr-o castă superioară, creată doar pentru ea. Sigură de sine, arogantă, sublimă, mai păstra încă un ușor aer de naivitate poznașă. Era de departe cea mai interesantă și fermecătoare persoană de la petrecerea aceea, se gândi Keegan, și, probabil, cea mai periculoasă. Ce pereche trebuie să fi format ea cu Marilyn. Nici măcar nu-l observă pe bătrânul Curcă Thornton.

Dintr-o dată, mânată parcă de-al șaselea simț, se întoarse și se uită direct la el. Un minut întreg se priviră lung, în timp ce mulțimea părea să se despartă ca o apă, mișcându-se în jurul ei. Expresia ei se schimbase aproape imperceptibil, privirea devenind mai intensă, arzătoare, apoi cineva se repezi la ea. Urmă o furtună de pupături, îmbrățișări năucitoare și țipete stridente de bucurie. El părăsi petrecerea.

– O să mă gândesc, spusese el. Asta fusese acum trei ani.

*

– ...oricum, Marilyn vorbește prea mult, zicea Vanessa.

– A vorbit cum vorbește cel mai bun prieten. Era îngrijorată în ce te privește.

– Știu, n-am vrut să spun nimic rău despre ea. De fapt, ea m-a convins să vin aici. Eu singură n-aș fi avut curajul să o fac.

– Curaj? zise el, întrebător.

Ea își întoarse privirea în altă parte și, aproape în șoaptă, zise:

– O, Doamne, Kee, chiar nu înțelegi de ce am venit, de fapt? Am venit pentru că mi-am părăsit bărbatul acum un an. Am venit pentru că am douăzeci și patru de ani și sunt singură și pentru că de cinci ani mă gândesc la tine și în toți acești cinci ani am dorit să fac dragoste cu tine. Am dorit tot timpul să fac dragoste cu tine. Și dacă, spunând asta, par o stricată sau...

– Ei, ia-o încet, zise Keegan blând, râzând ușor. Întotdeauna ai fost foarte directă.

– Ține-mă doar în brațe, Frankie Kee, vrei? Sau lasă-mă să te țin eu.

– Pe naiba, nu sunt bun pentru tine, îi spuse el, iar în vocea lui se simțea ceva care semăna cu un avertisment.

Ea scutură din cap, ca și cum n-ar fi fost de acord cu ce spusese el și continuă să vorbească, uitându-se la fluviu.

– La urma urmei, nu știu de ce am spus ce-am spus. Tot ce vreau este să am pe cineva care să mă țină în brațe când adorm, să sufere când plâng, să râdă când râd. Vreau pe cineva care să creadă în mine, să nu râdă de ideile mele năstrușnice. Este chiar atât de mult să ceri așa ceva cuiva? zise ea, privindu-l peste umăr.

– Nu, e o pretenție modestă.

– Tu nu vrei asta?

– Am vrut.

– Și ai pierdut toate astea?

– A încetat să-mi mai pese.

– De ce?

– Când am pierdut-o... Dumnezeule! Nu știu, poate că n-a fost niciodată atât de bine cum îmi amintesc eu...

Se opri și scotoci prin gândurile lui cele mai tainice, scormonindu-și memoria, așa cum făcuse de multe ori în trecut, ajungând întotdeauna la aceleași concluzii.

– Nu, continuă el, nu e adevărat. A fost, a fost o perioadă foarte frumoasă din viața mea, doar că n-a durat mult. Poate că fiecare avem o porție de fericire repartizată, și noi am epuizat-o pe-a noastră și acum plătim pentru asta, doar că prețul pe care-l plătește ea este... mare... mult prea mare.

– Nu cred. Nu cred că Dumnezeu este atât de crud. Eu n-am renunțat.

– Te referi la bătrânul Curcă?

– Dă-l naibii, zise ea furioasă. Am terminat cu el de mult timp.

– Unde e acum?

– Are o casă în Dakota, clădirea aceea mare, sumbră, din West Side.

– Cunosc locul.

– Cred că acolo își primește fetele care apar în spectacolele lui, zise ea cu amărăciune. Aud că-i place să fie cu două sau trei o dată.

– Ați divorțat deja?

– Peste douăzeci și patru de zile. Bifez în calendar fiecare zi care trece, zise ea, oprindu-se să-și tragă sufletul. Începuseră să-i curgă lacrimi din ochi și încerca să le ascundă. M-am străduit atât de mult, Kee. Am încercat să fiu o soție bună și să-l fac fericit. Dar n-a fost niciodată destul. Pentru Lyle, niciodată, nimic nu-i destul. Pofta lui pentru orice, dar *orice,* este nepotolită. Slavă Domnului că n-avem copii.

– Monstrul ăla mic, zise Keegan cu voce răgușită. Pentru el, nimic n-a avut valoare niciodată. N-a pus preț pe nimic. În școală, a fost un trișor și un mincinos. Mințea tot timpul.

– Da, se pricepe foarte bine la asta.

Keegan încercă să mai atenueze tonul trist al conversației.

– Pe naiba, nu se pricepea nici la asta, pentru că mințea atât de tare, încât oamenii se săturaseră să-i mai atragă atenția.

Ea râse și dădu din cap.

– Da, ai dreptate! Exact așa face lumea.

– Dar de ce n-a mers cu bătrânul Curcă?

– Dumnezeule, nici măcar nu știu. Uneori, mă trezesc în miez de noapte și îmi pun aceeași întrebare. Și atunci, ajung să cred că poate eu, poate că eu n-am meritat mai mult...

– Nu mai vorbi așa.

– Ba da...

– Nu mai *vorbi* așa! Nu da vina pe tine. Sunt mulți Thorntoni pe lumea asta... ei se folosesc de oricine le iese în cale, dar nu dau niciodată nimic în schimb.

Ea îl privi lung, cu ochi umezi.

– Mai e și altceva. Uneori mă gândesc că... am fost trei ani împreună și cred că trebuie să fi existat măcar *niște* momente când am fost fericită. Ar trebui să simt măcar *ceva* pentru el, dar nu simt.

– Am un partener, Nayles, care locuiește pe Coasta de Vest. În timpul războiului, obișnuia să spună: „Amice, venim pe lume cu fundul gol și plecăm în fundul gol, restul sunt ingrediente." Poate că are dreptate. Poate că ar trebui să profităm de ce ni se oferă.

– Tu nu faci așa, zise ea, uitându-se fix la el, cu o privire care părea să vină dintr-un loc foarte intim și tainic al inimii ei, o privire plină de căldură, iubitoare, plină de alean care străbătu ca o lance armura lui Keegan.

– Kee, ce se întâmplă cu lumea? Ce se întâmplă cu noi toți?

Mânia lui era ca un șarpe încolăcit pe care-l ținuse captiv în sinea lui și care dintr-odată scăpase. Nu dădu frâu liber mâniei, ci strânse pumnii, iar când începu să vorbească, o făcu cu glas scăzut, dar plin de furie.

– Se întâmplă că trăim într-o lume plină de oameni care vor să gândim la fel ca ei, să ne purtăm la fel ca ei și să credem în aceleași lucruri ca ei, iar dacă n-o facem, dacă nu ne conformăm, ne distrug. Și știi care-i ironia? Ei sunt întotdeauna în minoritate. Nu-i băgăm în seamă până când ne trezim într-o bună dimineață că nu mai găsim *Times* la vânzătorul de la colț, iar cărțile noastre preferate au dispărut din biblioteci, că-i bat și-i aruncă în închisoare pe cei mai buni prieteni ai noștri, pentru că n-au culoarea de păr care le place lor sau lungimea nasului nu corespunde standardelor lor. Atunci, e prea târziu.

– Crezi într-adevăr că s-ar putea întâmpla așa ceva aici?

El dădu cu putere din cap.

– La un moment dat, Vannie, a trebuit, pur și simplu, să-mi găsesc salvarea fugind. Literalmente, a trebuit să *fug*. Nu știu ce-a fost mai rău, teama sau umilința, dar cred că acum știu mai bine ce înseamnă libertatea.

– Este în legătură cu ce i s-a întâmplat prietenei tale în Germania?

– Este ceea ce i s-a întâmplat *Germaniei*. Ea a fost luată de curent. Așa că nu e nevoie să verși lacrimi pentru mine, păstrează-le pentru ea. Ea este închisă pentru totdeauna într-un loc îngrozitor, administrat de psihopați.

– O, Doamne...

Ea ridică mâna și își plimbă ușor vârful degetelor pe barba lui. Apoi își înfășură brațele în jurul mijlocului lui și-l ținu foarte strâns. După câteva clipe, întinse și el brațele și le puse în jurul ei și stătură pe balcon mult timp, agățați unul de altul, ca doi oameni care se înecă, fiecare încercând cu disperare să-l salveze pe celălalt.

Între ei se înfiripă o prietenie aproape platonică. Vanessa nu căuta să schimbe această situație și se mulțumea cu atât. Era fericită că se afla în preajma lui, că venea la el acasă, că pregătea masa de seară, că putea să

treacă din când în când pe la bar și să-i asculte pe el și pe Ned discutând ultimele știri.

Când ieșeau seara să ia masa, de fapt foarte târziu, pentru a evita prietenii vechi, se duceau în locuri neobișnuite. Doar Marilyn le cunoștea secretul și uneori își petrecea seara cu ei, când soțul ei era prins la spital. Keegan trăia împărțit între emoțiile trecutului și cele ale prezentului. Până când, deodată, o voce din trecut schimbă totul.

Era ora trei dimineața, în ajunul Anului Nou 1939.

Keegan venea acasă de la Vanessa. Se pipăia căutându-și cheile când, din întunericul de lângă intrare, cineva, cu accent neîndoielnic european, întrebă în șoaptă:

– Domnul Keegan?

El se opri, scrutând bănuitor întunericul. Omul se mută puțin mai spre lumină. Silueta care se întrezărea era puțin mai scundă decât cea a lui Keegan. Omul părea însă mai voinic, dacă te luai după sacoul său dintr-o țesătură neagră ce stătea întins pe umerii musculoși, pe piept și pe brațe. Partea de jos a feței era ascunsă de o barbă neagră, deasă. Omul purta pe cap o șapcă de marinar, tot neagră, care era trasă mult pe frunte.

– Depinde cine întreabă, zise Keegan, precaut.

Omul păși în conul de lumină.

Era Werner Gebhart, ajutorul lui Avrum Wolffson de la Crinul Negru.

36

– Poate că vă mai amintiți de mine, șopti el, ne-am cunoscut la Berlin.

Keegan rămase încremenit văzându-l pe tânărul german.

– Ce Dumnezeu, zise el revenindu-și, bineînțeles că-mi amintesc de dumneata. Haide, intră, zise el, arătându-i ușa deschisă.

Gebhart se mișcă repede. Își strânseră mâinile în timp ce Keegan îl conduse prin intrare și hol, spre liftul său personal. După felul cum scrutase îngrijorat strada, în momentul în care intrase înăuntru, Gebhart părea speriat.

– E ceva în neregulă? întrebă Keegan.

– Da, răspunse Gebhart. Am intrat ilegal în America.

– Dar aici nu, zise Keegan, zâmbindu-i într-un fel liniștitor.

– Norocul meu, zise Gebhart cu ușurare în glas.

Când ușile liftului se închiseră, Gebhart se relaxă. Keegan își amintea de el ca de un tânăr inocent, zvelt și subțire, bănuitor și cu un aer de aroganță specific tinereții. Se îngrășase, iar pe fața lui își puseseră amprenta vremurile grele. Avea ochii chinuiți, pe jumătate rugători, pe jumătate supărați, ai celor care au văzut prea multe suferințe și au pierdut prea mulți prieteni, lucruri care le răpesc tinerilor inocența. Barba neagră îi era deja înspicată cu fire albe. Oare câți ani avea? se întrebă Keegan. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci. Văzând cât de mult se schimbase în patru ani Gebhart, din cauza naziștilor și a muncii în organizația Crinul Negru, Keegan se întreba ce făcuse timpul din Avrum Wolffson.

– Avrum? întrebă Keegan.

– Viu.

– Și bine?

Gebhart încuviință din cap.

– A devenit prea dur și se observă.

– Și celălalt prieten al dumitale...?

– Joachim Weber? întrebă Gebhart. Joachim a fost omorât de naziști.

Umerii lui Keegan se lăsară în jos, parcă apăsați de o greutate. „Dumnezeule, se gândi el, nebunia n-are sfârșit."

– Îmi pare rău, Werner, zise el.

Gebhart dădu simplu din cap.

– Când ai venit aici? întrebă Keegan.

– Pe la ora zece.

– Aștepți aici de cinci ore?

– Da.

– De când ești în țară?

– De la ora zece. Am venit pe un vapor din Portugalia.

– Bine! Trebuie să stai aici. Este foarte sigur și toți oamenii mei își țin gura.

– Te rog, Irlandezule, zise Gebhart, ridicând o mână în sus, de treaba asta are altcineva grijă. Am unde locui. Cineva care a lucrat cu noi ani de zile. Pe Bulevardul 5. Am înțeles că în apropierea străzii e un parc.

Keegan zâmbi.

– Parcul Central. Sunt case frumoase acolo.

– Așa am auzit.

– N-ai fost încă acolo?

Gebhart dădu negativ din cap.

– Am venit aici întâi. Avrum mi-a cerut să vin mai întâi la dumneata.

– Îmi pare bine că te văd din nou, zise în sfârșit Keegan. N-am auzit nimic de Avrum în toți anii ăștia. M-am gândit...m-am gândit la tot felul de lucruri.

– Este periculos chiar și să trimiți scrisori afară. Dar am un cadou din partea lui și un mesaj pentru dumneata. A zis că e în contul datoriei pe care o ai față de el.

Keegan râse.

– Are memorie, nu glumă. Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost: „Îți rămân îndatorat pe viață." A fost o glumă.

– Avrum nu glumește.

Keegan se gândi o clipă, apoi zise, dând din cap.

– Da, e adevărat.

Evita să pună întrebarea capitală, aproape că-i era frică să întrebe. Liftul ajunse, iar Keegan descuie ușa și îl conduse pe Gebhart în bucătărie.

– Am bucătăreasă, zise el, dar nu vine înainte de ora șapte. Sunt sigur că putem încropi noi ceva. Ce-ai zice de un antricot și câteva ouă?

– Nu trebuie să te deranjezi.

– Dă-ți jos haina și trage un scaun. Nu e nici un deranj. Pot să prăjesc un prăpădit de ou și niște carne.

Keegan deschise două sticle de bere nemțească și puse una în fața lui Gebhart. Acesta își înfundă mâna în sacoșa din pânză de cort și scoase afară un pachet. Îl puse pe masă, apoi îl împinse în fața lui Keegan.

– De la Avrum.

Keegan îl luă în mână. Era subțire. Avea aproximativ grosimea, mărimea și forma unei foi de hârtie pentru mașina de scris. Era legat cu un șnur. O clipă, ținu pachetul în amândouă mâinile, ca și cum acesta ar fi emis un fel de energie psihică.

– Ei bine, ce-i cu Jenny? întrebă Keegan în cele din urmă, în timp ce se întoarse spre un sertar de unde luă o foarfecă și tăie șnurul.

– Probabil... că scrie... în scrisoare... despre asta, răspunse Gebhart, ezitând.

Keegan îl privi lung, dar Gebhart îi ocoli privirea și își coborî ochii spre sticla de bere din care trase o dușcă.

– Werner?

Oaspetele îl privi din nou în ochi.

– E moartă, Werner?

Gravitatea întrebării parcă se simțea în aer. Dură un timp până când Gebhart răspunse:

– Da, zise el, mutându-și din nou privirea și uitându-se în altă parte.

Keegan nu spuse nimic. În adâncul inimii, știa că ea murise. Nu simțea nici nevoia să plângă și nici durerea paralizantă pe care ți-o provoacă faptul împlinit. Simți doar indignarea și furia nemaipomenită care-l măcinaseră timp de aproape cinci ani. Se uită la masă și dădu foarte încet din cap. Pe fața lui nu se vedea nimic. Își aminti că, o dată, Beerbohm vorbise despre plătitul polițelor. Dar cum? Nu exista nici un

mijloc de a se răzbuna cu adevărat. Și pe cine să se răzbune? Cui să-i plătească polița? Asta făcea parte din senzația de neputință, senzația că nu avea cu cine să lupte, pe cine să înfrunte.

– Îmi pare rău, șopti Gebhart.

Keegan se așeză jos, ținând în continuare strâns, cu amândouă mâinile, pachetul nedesfăcut, apoi îl puse din nou pe masă.

– Scuză-mă o clipă, zise el, aproape în șoaptă.

Se duse la chiuvetă și, făcându-și palmele căuș, le ținu sub robinet, apoi își stropi fața cu apă rece. Se așeză la masă cu mâinile în jurul pachetului, privindu-l țintă.

– Îmi pare rău pentru tine, Gebhart.

– De ce, Irlandezule?

– Pentru că și tu o iubeai. Era clar din felul cum vorbeai despre ea, din felul cum arătai când îi rosteai numele, când îți exprimai îngrijorarea. Era clar că nu îți plăceam. Ai iubit-o, nu-i așa, Werner?

Trecu un minut până când germanul răspunse. Aveai impresia că fața îi împietrise. Apoi dădu din umeri și, pentru prima oară, zâmbi.

– Irlandezule, m-am îndrăgostit de Jenny de când am văzut-o prima oară, zise Gebhart cu glas liniștit. Eu aveam paisprezece ani, iar ea, șaptesprezece. Familia ei se mutase lângă noi. Avrum și cu mine am devenit prieteni buni, iar ea m-a iubit întotdeauna ca pe un frate, deci asta a fost ea – prietena mea bună. Prietena mea bună de tot. Dar îmi dau seama ce simți. Să speri atât de mult timp...

– Am renunțat de mult timp la orice speranță, zise Keegan. Dar m-am agățat de o iluzie.

Se duse la sobă, sparse două ouă, lovindu-le de grătar, și aruncă cotletul lângă ele. Puse pâinea în cuptor, să se prăjească. Când totul fu gata, puse mâncarea pe o farfurie și o așeză în fața musafirului său.

– Cafea? Lapte? Mai vrei ceva?

– E destul de mult, zise Gebhart. Mâncarea de pe vas n-a fost deloc bună.

– Deci, zise Keegan, așezându-se de partea cealaltă a mesei, poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Ești sigur că vrei să auzi, Irlandezule?

– Da. Vreau să știu tot ce poți să-mi spui.

Gebhart mânca hămesit, vorbind cu gura plină, pe un ton egal, fără să pară emoționat.

– În lagăr s-a făcut o încercare de evadare. Șase bărbați mai tineri au încercat să facă o gaură în gard. Au folosit vergele de oțel făcute în atelierul de turnătorie. Au vrut să provoace un scurt circuit și să întrerupă curentul electric. Trei au reușit să iasă. Ceilalți au fost doborâți lângă gardurile de sârmă. Zona curățată dintre gard și copaci era minată. Unul dintre ei a călcat pe o mină și aceasta i-a smuls picioarele.

Gebhart puse jos furculița și privi prin camera de zi spre fereastră. Keegan își dădea seama că-i era greu să vorbească despre incident.

– Ceilalți doi au fost doborâți de explozie, continuă el. Germanii i-au mitraliat pe cei doi și i-au lăsat pe câmp să piardă sânge până au murit. I-au lăsat pe toți, pe bărbatul fără picioare, pe cei doi pe care-i mitraliaseră, pe cei trei de pe gard, i-au lăsat acolo până când... până când au putrezit. Apoi i-au aliniat pe toți deținuții: Eicke, omul care este comandantul lagărului, mergea printre rânduri, cu un baston în mână, lovindu-l pe umăr pe fiecare al treilea sau al patrulea deținut, iar soldații îi scoteau afară din rând. S-au adunat cincizeci. Aceștia au fost puși să sape un șanț lung și să-l umple cu leșie. Ei au aruncat în șanț ceea ce rămăsese din cei șase care încercaseră să evadeze. Apoi... apoi ticăloșii au ordonat celor cincizeci de deținuți să intre în șanț și... și...

– Și ce, Werner?

– Și i-au îngropat de vii cu un buldozer. Apoi au plantat flori peste tot câmpul, ca să nu putem găsi groapa comună. Jenny era printre ei.

Mult timp nici unul nu spuse nimic. Cu excepția mușchilor feței, care se zbăteau întruna, fața lui Keegan era o mască. Nu se vedea ce se petrecea în sufletul lui.

– Îmi pare rău, șopti în cele din urmă cu glas răgușit Kegan. Eu... eu...

– Nu-i nimic, spuse Gebhart repede. Nu e nimic de spus. Cum să vorbești despre ceva de nedescris? Și să aduci asemenea vești oribile în noaptea asta. Îmi pare tare rău.

– Când s-a întâmplat? întrebă Keegan.

– În septembrie. Am fi încercat să te anunțăm mai devreme, dar era aproape imposibil să trimiți un mesaj în afara țării, iar prietenul tău, Rudman, nu era la Berlin.

– Rudman a fost omorât în Spania.

– Dumnezeule, zise el. Când?

– În iunie.

– Îmi pare cu adevărat rău, Irlandezule. Să pierzi dintr-odată doi oameni atât de apropiați.

– *Danke.*

– Noi știam că eu urma să vin în America, așa că Avrum a hotărât să așteptăm până plec eu, ca să-ți aduc știrea.

– De ce-ai venit? Pot să te ajut în vreun fel?

Gebhart scutură din cap.

– Cred că pachetul o să explice unele lucruri. Trebuie să știi că Avrum s-a schimbat mult. Parcă un demon ar fi pus stăpânire pe el. Se gândește doar la răzbunare.

– El a declarat propriul război, Werner.

– Nu cred în acest gen de violență vindicativă, Irlandezule. Eu sunt *hasid*. Principiul „ochi pentru ochi" este împotriva convingerilor mele. Chiar și când te-am amenințat atunci, a fost un efort să țin o armă – și nu era încărcată. Dar Avrum este animat de dorința de răzbunare. În cele din urmă, i-am spus că nu mai pot să particip la nici o acțiune. A fost foarte înțelegător. M-a trimis aici, să strâng bani și să pregătesc terenul pentru evreii care fug în State.

– Lucru pe care l-am încercat și eu, dar n-am reușit.

– N-ai știut care sunt organizațiile cărora să li te adresezi, zise Gebhart, și ei n-au avut încredere în tine. Eu știu ce persoane trebuie să contactez și cum să-mi îndeplinesc misiunea. Avrum are pentru tine ceva mai important de făcut.

– Ce?

– Deschide pachetul, te rog.

Keegan rupse învelișul. Înăuntru era o schiță sumară a unui bătrân, în umilitoarea uniformă vărgată de la Dachau, privind cu ochi stinși prin gardul de sârmă ghimpată. Keegan își aminti de el. I se întipărise pentru totdeauna în memorie disperarea care se citea pe fața acestuia.

– Mi-amintesc de acest om.

– A murit. Am reușit să scoatem afară desenul. O să vezi semnătura.

Jos, în colțul din dreapta, era scris: Jennifer Gould, închisoarea Dachau, 1937.

Lui Keegan i se tăie respirația. Mâna îi tremura în timp ce întoarse desenul pe partea cealaltă. Pe dos era o scrisoare.

Iubitul meu Kee,

Sper ca această scrisoare să ajungă în cele din urmă la tine. Gândul că s-ar putea ca într-o zi să ții această foaie de hârtie în mână îmi face inima să tresalte de bucurie.

Îmi pare tare rău că nu ne-am luat rămas-bun. Mi-am spus acest lucru de nenumărate ori și am sperat că poate dragostea mea pentru tine o să fie destul de puternică să ducă mesajul peste mii de kilometri și prin aer spre inima ta.

Aș vrea ca noi să fi trăit în alte vremuri, când în lume, în locul urii domnea dragostea, iar în locul cruzimii, iubirea. Ce gânduri nebunești!

Zilele petrecute cu tine au fost momentele cele mai fericite din viața mea. Ai împărțit lumea cu mine și ce minunată era această lume! În situația nenorocită în care mă aflu, această amintire mă face să zâmbesc, îmi face inima să-mi bată mai repede, îmi luminează aceste ore îngrozitoare.

Mă gândesc și la Bert. Cât de serios e și cât de mult încearcă să spună restului lumii ce se întâmplă în realitate. Sărută-l din partea mea. Restul sărutărilor păstrează-le pentru buzele tale.

Te iubesc, dragul meu. Amintește-ți, te rog, de mine ca de cineva care ți-a dăruit inima de bunăvoie și cu recunoștință și care a fost răsplătită cu bucurie și dragoste, și fericire.

Rămâi cu bine iubirea inimii mele, iubitul meu Kee.

Jenny
23 septembrie 1938

De desen era prins un bilet.

Keegan,

Werner îți va povesti ceva. Când ne-am văzut ultima oară, ai spus: „Îți rămân îndatorat". Werner o să-ți spună cum poți să-ți plătești

datoria. Îmi pare rău pentru Jennifer. Nici dacă am fi fost de același sânge, n-aș fi putut s-o iubesc mai mult. Avrum.

În pachet se mai găsea o foaie de hârtie pe care era lista deținuților omorâți de Eicke. Numele *Jenny Gould* figura primul pe listă.

Keegan simți că-l cuprinde o mânie rece.

– Trebuie să-mi spui ceva, zise el.

Lui Gebhart îi era greu să povestească. Crescut în respectul preceptelor religioase foarte stricte ale hasidismului, cea mai riguroasă dintre sectele evreiești, el detesta atât de mult violența, încât era extrem de dureros pentru el să retrăiască de bunăvoie noaptea despre care urma să povestească. Dar îi promisese lui Avrum că îi va transmite lui Keegan mesajul, iar el era un om de cuvânt.

– Înainte de a începe să-ți povestesc, trebuie să-ți spun că de-acum înainte n-o să ne mai putem întâlni. Cred că înțelegi de ce. Trebuie să mă asigur că tu n-o să mă dai de gol.

– Aș putea să te ajut.

Gebhart scutură din cap.

– După ce am să-ți povestesc totul, ai să înțelegi.

Keegan dădu din cap.

– Cum vrei. Îmi pare doar rău că nu putem fi prieteni, dar sunt de acord.

Gebhart luă o înghițitură de bere, își șterse buzele cu dosul mâinii, apoi începu.

– În grupul nostru de la Berlin s-a infiltrat un *spion*. Era prietenos și foarte deștept, foarte abil. Era un tânăr pe care-l chema Isaac Fish. Fusese infiltrat de Vierhaus și ajunsese la noi pe o cale foarte ocolită, trecând mai întâi pe la München, Düsseldorf, Essen și, în final, a ajuns la Berlin. Și-a croit drumul încet, ca să ajungă la Avrum. Avea misiunea să-l omoare pe Avrum. Lăsase să se înțeleagă că evadase de la Dachau. Ei au început acum să le tatueze deținuților pe braț niște numere, iar acest om avea un astfel de număr.

– *Să le tatueze numere pe braț?* zise Keegan, nevenindu-i să creadă.

– *Ja*. E foarte rău. Au înnebunit *cu toții*, așa că Avrum a hotărât să-l mai verifice într-un fel pe Fish. Am făcut rost de lista deținuților de la Dachau și, după cum era de presupus, Isaac Fish figura pe ea și numărul

era corect. Singurul lucru care nu se potrivea era că adevăratul Isaac Fish fusese unul dintre deținuții omorâți odată cu Jenny.

El arătă numele pe lista din mâna lui Keegan.

– Avrum și-a ieșit din minți! Până atunci, nu-l văzusem niciodată în starea aceea. Când și-a dat seama că fuseserăm trădați, a început să urle înnebunit de furie. L-am dus pe Fish la o fermă situată în apropiere de Berlin, lăsându-l să creadă că urma să aibă loc o întâlnire importantă a organizației noastre. Avrum plecase mai înainte și înjghebase o celulă de tortură în afumătoare. Când Avrum l-a acuzat pe Fish, *spionul* s-a pierdut cu firea și a început să-l roage să nu-l omoare. Avrum a râs de el și, cu cât Fish se ruga mai tare să nu fie omorât, cu atât Avrum râdea mai tare. Avrum i-a prins de testicule electrozi de la o baterie de douăzeci de volți. N-am să uit niciodată cum urla și gemea. Luasem cu noi o femeie, membră a organizației noastre, care avea pregătire de secretară și care a notat tot ce a spus Fish. El ne-a dezvăluit numele a încă trei agenți. Unul dintre ei îl atrăsese în cursă la Zürich pe prietenul nostru Joachim. Îl prinseseră pe stradă și-i tăiaseră beregata. A rămas acolo jos... Nici măcar n-a avut putere să geamă sau să... ceară... ajutor...

Werner tăcu o clipă. Când începu să vorbească din nou, buzele îi tremurau.

– Un altul se infiltrase în grupul nostru de la Viena. Când a fost clar că omul care-și spunea Fish nu mai avea nimic să ne spună, Avrum l-a împușcat în cap. Atunci a jurat că o să-i omoare pe ceilalți trei. I-a omorât pe agentul de la Zürich și pe cel de la Viena, dar la cel de-al treilea nu a putut să ajungă. După ce l-am interogat pe Fish, Avrum mi-a spus să învăț pe dinafară tot ce conținea nota stenografiată, ca să-ți pot transmite ție informațiile. Irlandezule, doar trei oameni știu de treaba asta. Femeia care a stenografiat, Avrum și eu. Cu tine o să fim patru.

– Sunt numai urechi.

– Fish a spus că, în timp ce el era pregătit în Alpii Bavarezi, mai era încă un agent acolo. Părea cu totul deosebit și nu venea în contact cu ceilalți. Era cunoscut doar sub numele de *Siebenundzwanzig*...

– Douăzeci și șapte?

– *Ja*. Acest agent era pregătit pentru ceva foarte special, pentru o misiune în America.

Keegan ciuli urechile și ochii i se aprinseră.

– E aici, în America?

– Te rog, lasă-mă să continui.

– Scuză-mă.

– Fish nu știa în ce consta misiunea acestuia – potrivit spuselor lui, doar Hitler și Vierhaus ar fi știut pentru ce era pregătit să facă. Dar el a spus că misiunea respectivă ar fi fost de natură să neutralizeze America, în cazul în care Anglia și Franța ar începe războiul împotriva Germaniei.

– Să neutralizeze America?

– Să o forțeze să stea deoparte și să nu intre în război.

– Ce-ar putea să fie?

– Nu știu, zise Gebhart, scuturând din cap. Luni de zile am făcut tot felul de presupuneri, ne-am gândit la toate posibilitățile, dar nimic nu părea să aibă sens.

– Un singur om să fie în stare să facă asta?

Gebhart încuviință, dând din cap.

– După cum spunea Fish, o să fie oarecum ajutat, dar în linii mari va fi o treabă pentru un singur om. Ceilalți membri din grupul lui Vierhaus îi spuneau *Gespenstspion*.

– Spionul fantomă?

– *Ja. Siebenundzwanzig* este un agent solitar, care acționează singur și a cărui identitate reală o cunosc numai Hitler și Vierhaus. N-avem nici o descriere a lui și nici nu știm cum îl cheamă. Doar că este foarte, cum se spune în englezește, *gefährlich*?

– Periculos?

Gebhart dădu din cap și zise mai departe:

– Și este expert în *Verkleidung*...

– Deghizare?

Werner dădu din nou din cap cu putere, apoi continuă: – Și schior de performanță. A venit aici spre sfârșitul verii anului 1933. Dar în primăvara următoare, s-a întâmplat ceva – a fost amestecat într-o anchetă făcută de FBI și a trebuit să dispară.

– Dar e aici acum? Dumnezeule, e aici de aproape cinci ani?

– Dacă informația e corectă.

– Și acest Douăzeci și șapte a avut necazuri cu autoritățile în 1934? Ești sigur că a fost vorba de FBI?

– *Ja.* Dar nu chiar necazuri. El a fost amestecat în ceva doar ca spectator, ca...

– Martor?

– *Ja,* martor. Dar, pentru că urma să intervină și poliția federală, nu putea să riște să fie interogat.

– Ce dracu' o fi... zise Keegan, ridicându-se în picioare și începând să umble cu pași mari prin bucătărie.

Dintr-odată, în el începu să clocotească energia. Un superspion aici, în America, să aibă o misiune atât de perfidă, încât să poată sili SUA să rămână neutre, în eventualitatea izbucnirii unui război împotriva Germaniei? Orice ar fi, se gândi el, n-a mai rămas mult timp. Evenimentele din Europa se precipitau. Era posibil ca, înainte chiar de sfârșitul anului viitor, întregul continent să se afle în stare de război. Dar ce putea să fie? Și cum putea el să-l găsească pe omul ăsta? Nu-i cunoștea nici semnalmentele, nici numele, nici unde se afla. Știa doar că se ascunde sub apelativul *Siebenundzwanzig.* Și de ce voia Avrum ca tocmai el, Keegan, să-l urmărească?

– Avrum vrea ca eu să încerc să-l prind pe acest Douăzeci și șapte?

– *Ja.*

– De ce eu?

– Ca tu să pui mâna pe el înaintea poliției. În felul ăsta, nu mai există șansa să fie judecat și băgat la închisoare, în loc să... să...

– Dar eu nu sunt polițist, Werner, zise Keegan, întrerupându-l și nemaifiind atent la ceea ce spunea acesta. N-am experiență în astfel de lucruri.

– Avrum spune că tu poți să o faci, pentru că suferi la fel de mult ca și el pentru ce i-au făcut lui Jenny.

– Dar, Werner, sunt mulți, foarte mulți alți oameni mult mai calificați decât mine să facă treaba asta. Cei de la FBI Ei au pregătirea necesară.

– Dar ei n-au un motiv ca tine...

– A aflat multe despre mine Avrum, doar în câteva zile.

– Și, în afară de asta, probabil că nu te-ar crede. În plus, Irlandezule, nu poți să le spui că eu ți-am adus acest mesaj, pentru că ar începe să mă caute.

– Dar, oricum, cu greu s-ar putea spune că eu și FBI-ul suntem prieteni. Problemele noastre sunt vechi.

– De când erai gangster? întrebă Gebhart cu nevinovăție.

– Da, Werner, răspunse râzând Keegan, de când eram gangster. Apoi se opri. Stai puțin, ai spus că el nu vrea ca spionul să fie judecat de un tribunal?

Gebhart dădu negativ din cap.

– Atunci...?

Gebhart spuse ceva în șoaptă. Vorbi atât de încet, încât abia se auzi:

– *Töten...*

– Vrea ca eu să-l *omor* pe spion?

Gebhart se uită în jos și încuviință din cap.

– Avrum este de părere că singura șansă a Germaniei este ca America, Anglia și Franța să înceapă războiul împotriva lui Hitler. Dacă Anglia și Franța declară război Germaniei, crezi că America o să le urmeze exemplul?

– Nu știu, zise Keegan. Mă îndoiesc foarte tare.

– De ce? Sunt aliații voștri.

– Nu știu dacă poți să înțelegi acest lucru, Werner, dar mi-e greu să mă implic emoțional în nenorocirea care se abate peste o sută de mii de oameni sau chiar cincizeci, la urma urmei. Mă șochează, dar nu mă simt afectat personal. Dar când mi s-a întâmplat mie o nenorocire, când a fost vorba de cineva pe care-l cunoșteam, de cineva pe care-l iubeam, când a fost vorba de Jenny, atunci am înțeles, în sfârșit. Cred că cei mai mulți americani sunt așa. Până nu e lovită casa lor, până când nu încep să moară oameni pe care ei îi cunosc, n-or să intre în război.

– Crezi povestea pe care a spus-o Fish? întrebă Gebhart.

– Tu o crezi?

– Ți-am spus, Irlandezule, că eu am fost de față, zise el. Și-ți spun, te asigur, că omul n-a mințit și nici n-a inventat. De frică și de durere, a spus tot.

– Dacă tu și Avrum sunteți convinși, cred și eu.

– Atunci o să-l cauți?

– Da, zise Keegan fără să ezite.

Se uită la germanul care stătea în fața lui de partea cealaltă a mesei și văzu întipărită o mare tristețe pe fața tânără a acestuia.

– Și-l omori? întrebă Gebhart.

Nu era o întrebare la care se putea răspunde ușor. În toți acești ani, Keegan încercase un sentiment de neputință și suferise cumplit că nu era în stare să o ajute pe Jenny. Nu putuse să facă nimic. Îi era îndatorat lui Wolffson, iar acesta considerase că venise scadența și că el, Keegan, putea să facă ceva în acest sens. Acest gând îi dădea aripi. Dacă era în joc securitatea țării, acesta era un motiv suficient pentru a-l urmări pe agentul cunoscut sub apelativul Douăzeci și șapte. Dacă ar face-o din pură răzbunare, tot n-ar fi nimic rău în asta. Iar dacă, urmărindu-l pe acest superspion periculos, existența lui ar căpăta un sens, cu atât mai bine.

– Da, dacă va fi posibil, o să-l omor.

– Răzbunarea este a mea, zise Gebhart. Dumnezeu a spus asta.

– Reglează-ți conturile, dacă vrei să-ți meargă bine, se repezi Keegan. Ned Beerbohm a spus asta.

Gebhart nu înțelegea ce voia să spună Keegan.

– Nu pot să renunț la ceea ce am fost învățat. Mă tulbură chiar și faptul că îți transmit un mesaj care *ar putea* provoca violență.

– Dă-mi voie să-ți povestesc ceva, Werner. Mult timp, am visat unul și același vis. Se făcea că-l găseam pe Vierhaus legat, în diferite locuri, aici, la New York. Eu duceam o cușcă cu șobolani flămânzi și presăram brânză pe el, apoi dădeam drumul la șobolanii flămânzi și priveam cum aceștia îl rodeau. Un timp, am avut acest vis nopți la rând și, ori de câte ori îl aveam, mă trezeam transpirat și simțeam că mă sufoc. Apoi, pe măsură ce a trecut timpul, am avut tot mai puțin acest vis și, în cele din urmă, nu l-am mai avut deloc și am început să o visez pe Jenny. La început, o visam frumos, apoi visurile legate de ea au devenit triste. Naziștii o arestau, între ea și mine era un perete de sticlă și nu puteam să sparg geamul acela. Și ce-i făceau ei era mai rău decât ce-i făcusem eu lui Vierhaus. După puțin timp, am început să am din nou visul cu șobolanii. Era ca valurile oceanului: timp de cinci ani, am avut când un vis, când altul. Când mă mai linișteam puțin, începeam să visez din nou șobolanii. Vreau să spun că sentimentele mele erau confuze. În afară de

perioada cât am fost în război, n-am omorât niciodată pe nimeni. Nu mă obligă nimeni să omor pe cineva, nici măcar pe acest *Siebenundzwanzig*, aici e vorba de altceva. Eu îți respect convingerile religioase, Werner, dar și tu trebuie să-mi respecți sentimentele.

Keegan se ridică în picioare și-i făcu semn lui Gebhart să-l urmeze.

– Vino-ncoace, vreau să-ți arăt ceva.

Îl conduse pe Gebhart prin apartament și deschise una din ușile mari, înalte cât peretele. Ieșiră afară pe balcon. Era răcoare și Keegan își ridică gulerul de la sacou. Vântul îi împrăștie răsuflarea în care se simțea miros de whisky. Dintr-odată, se simți ușurat. În sfârșit, fusese eliberat de sentimentul de nesiguranță. Acum, capitolul ăsta se încheiase. Dar, odată cu ușurarea, în suflet se strecură un sentiment puternic de vinovăție de care nu avea cum să scape. Trebuia să se obișnuiască cu el. Arătă spre strada care se vedea jos.

– Am crescut acolo, zise Keegan cu vizibilă mândrie. Strada care se întinde la picioarele dumitale a fost curtea mea. Colegiul la care m-am dus, liceul, cum îi spuneți voi, era pe strada asta, ceva mai departe. A fost un loc foarte dur. Acolo, dacă un tip îți făcea ceva, tu îi făceai ceva de două ori mai rău. Motivul era simplu: a doua oară nu te mai necăjea, căuta pe altcineva. Ai putea să spui că asta înseamnă „ochi pentru ochi" sau „doi ochi pentru un ochi", sau cum vrei să-i spui tu, Werner. Ei îi spun supraviețuire. Dacă vrei să supraviețuiești acolo, trebuie să înveți repede trei lucruri: să nu-ți trădezi niciodată prietenii, să nu-ți calci niciodată cuvântul, să-ți plătești întotdeauna datoriile. Asta e religia mea. Deci, îți spun acum că-l voi găsi pe acest Douăzeci și șapte. Nu știu cum, nu știu nici măcar de unde să încep, dar o să-l găsesc, și când o să-l găsesc... atunci o să văd ce o să fac.

Dar în adâncul inimii lui, Keegan știa că, dacă avea să-l găsească pe Douăzeci și șapte, mai mult ca sigur avea să-l omoare. Nu pentru că era o amenințare la adresa SUA sau pentru că era superspion nazist. Avea să-l omoare pentru că era dator față de Avrum și față de Jenny și, la urma urmei, pentru că și-o datora lui însuși.

37

Keegan fu surprins cât de repede ajunse de la casier la manichiuristă, apoi la proprietarul prăvăliei, care era și frizer, și, în cele din urmă, la omul pe care-l căuta. Recunoscu imediat vocea răgușită și șuierătoare.

– Cine ziceai că ești?

– Frankie Kee, domnule Costello. Mă mai țineți minte?

– Da. Mi-aduc aminte. Mai ai Rolls-ul ăla?

– Am trecut la un Packard cu doisprezece cilindri.

– Deci, zici că ești Frankie Kee.

– În persoană.

– Am auzit că fuseseși plecat din țară?

– M-am întors.

– Ai fost acolo, în Germania?

Era clar că Costello era la curent. Era un om care nu uita niciodată o informație, oricât de neînsemnată ar fi părut. Intra în bătrâna bancă de date și stătea acolo.

– Exact.

– Și ce-ai făcut acolo?

– L-am urât pe Hitler.

Costello izbucni în râs, apoi țipă:

– Isuse, Tony, aproape că mi-ai tăiat beregata... Păi n-am putut să mă stăpânesc. Tipul m-a făcut să râd. Era să-mi taie beregata din cauza ta, Frankie Kee.

– Îmi pare rău, nu știam că te bărbierește.

– E în regulă. Te-ai întors, deci. Ce problemă ai?

– Problema mea este, domnule Costello, că sunt în căutarea unui tip și n-am de ce să mă agăț.

– Tipul e de-ai noștri?

– Nu. E european. N-are legătură cu afacerile.

– Atunci de ce mă cauți? întrebă el cu o urmă de iritare în vocea lui răgușită.

– Pentru că îmi trebuie un nume. Cineva care să-și țină gura și care să-mi vândă niște ponturi de genul cum să găsesc pe cineva care nu vrea să fie găsit.

– E ceva personal, da?

– Foarte personal.

– Am auzit că n-ai purtat niciodată pistol.

– E-adevărat.

– Nu-i treaba mea. Dar tipul pe care vrei să-l angajezi, trebuie să facă și altceva? Vreau să spun, dacă-l găsește pe individul ăsta, o să vrei să mai facă și altceva pentru tine?

– *Eu* vreau să-l găsesc, domnule Costello. Tot ce vreau este să știu cum să fac.

– Într-adevăr, trebuie să fie ceva *cu adevărat* personal.

– Ați ghicit.

În telefon se auzea slab hârșâitul mașinii de bărbierit pe o barbă aspră, fâșâitul periuței de lustruit unghiile și, mai slab, vocea lui H.V. Kaltenborn prezentând la radio buletinul de știri zilnic. În cele din urmă, se auzi din nou glasul lui Costello.

– Ar putea să te coste o avere tipul la care mă gândesc.

– Nu mă scumpesc la bani.

– Isuse, se vede că vrei tare mult să pui mâna pe gagiu. Ai la îndemână un creion?

– Da.

– Eddie Tangier. G. Ramercy 5-6608. E o prăvălie de băuturi în East Side. Lași vorbă acolo că-l cauți. Poți să spui c-ai vorbit cu mine.

– Mulțumesc. Îți rămân dator.

– În regulă, Frankie Kee, n-o să uit. Poate că-ntr-o zi o să-ți dau un semn.

– *Grazie. Addio.*

– *Addio.*

La ora patru, în cârciumă intră un bărbat. Stătu o clipă în prag, o siluetă vagă, care, din cauza soarelui puternic de afară, părea învăluită

într-un cerc de lumină. Era mic de statură și solid, un omuleț care-și ținea mâinile în buzunarele de la palton în timp ce dădea înconjurul încăperii, umblând cu pași mari și controlând separeurile. Se duse în spate, deschise cu o mână ușa de la toaleta pentru bărbați, se aplecă și se uită pe sub ușile cabinelor. Făcu același lucru la toaleta pentru doamne, apoi se întoarse în partea din față a cârciumii. O clipă mai târziu, un al doilea bărbat, un om zvelt, de aproape un metru și optzeci, îmbrăcat în negru, intră urmat de alți doi bărbați care stătuseră până atunci de ambele părți ale ușii, ca niște gărzi la un palat.

Keegan ședea în separeul său din spate, citind ziarul de după-amiază. Privi fără interes scena care se desfășura la ușă, apoi se întoarse la jurnalul său.

Bărbatul înalt merse precaut spre separeu. Făcea totul cu precauție. Mergea cu precauție, se uita în jur cu precauție, vorbea cu precauție și se așeză jos de parcă s-ar fi așteptat ca scaunul să fie căptușit cu cuie. Sprinten și cu o mustață subțire, purta pe sub paltonul negru, larg, un costum cu vestă. Înainte de a se apropia de separeul în care se afla Keegan, merse de-a lungul barului, se opri la colț, în partea cealaltă a încăperii, și privi lung spre acesta.

– Frankie Kee?

– Da.

– Perfect.

Se așeză vizavi de Keegan, își îndreptă umerii și-l privi fix vreo zece-cincisprezece secunde, apoi zise zâmbind:

– Eddie Tangier.

Avea o voce plăcută, gravă, dar fără modulații.

– Mulțumesc c-ai venit.

– Asta-i bomba ta?

– E una dintre întreprinderile mele.

– Hai că-mi place. Una dintre întreprinderile mele. Mă face să mor de râs limbajul ăsta select. Deci...? zise el întrebător, întinzând mâinile cu palmele în sus spre Keegan și mișcând din degete, ca și cum îi cerea să-i dea ceva.

– Am nevoie de un sfat, începu Keegan.

– De la mine?

– Da.

– Ce fel de sfat?

– Caut un tip.

– Hei, mai domol, ce-ți trece prin cap, vezi vreo fundulița pe mine? Nu sunt d-ăia.

– Nu e ceva de genul ăsta. Tipul ăsta nu face afaceri.

– Atunci de ce l-aș cunoaște eu?

– Nu-l cunoști. Ascultă-mă o clipă, vrei? Am vorbit cu domnul Costello. El mi-a spus că ești omul de care am nevoie. A zis că ești în stare să-l găsești și pe Dumnezeu, dacă prețul e cel care trebuie.

– A zis Costello asta? întrebă Tangier zâmbind, evident flatat. Își întinse gâtul și se așeză ceva mai drept în separeu. Păi... e adevărat. Domnul Costello nu minte.

– Lasă-mă să-ți prezint un caz ipotetic.

– Ipo-*cum?*

– O situație imaginară. Caut un tip și n-am prea multe lucruri de care să mă leg. Vreau să mă folosesc de ideile dumitale și poate că reușesc să-mi dau seama de unde să încep.

– Asta nu e o treabă. Dumneata cauți ceva fără să știi ce.

– O să plătesc atât cât o să spui că trebuie.

Tangier se așeză într-o parte în separeu și privi peste umăr la Keegan, bătând darabana cu degetele în masă.

– Adevărat că ești mare. Mă chemi de la dracu'n praznic, eu cred că e ceva serios și dumneata bați câmpii.

– O să-ți plătesc pe loc cinci miare și alte cinci drept primă, dacă-l găsesc pe tip.

– Hristoase, nu mai zic nimic. E-n regulă atunci. Aș vrea un pahar de vin. Roșu. Mi-e gâtul uscat.

– Sigur. Tiny, o sticlă din cel mai bun vin roșu. În contul casei pentru domnul Tangier. Și două pahare.

– Da, domnule, imediat.

– Bun, deci vrei să pornești la drum cu Eddie Tangier. Ciripește, care-i chestia?

– Poți să consideri asta ca și cum... ar fi o chestie patriotică...

– A, grozav. Trebuie să mă ridic în picioare, să salut drapelul?

– Caut un tip. Nu-i știu numele, nu știu cum arată și nu știu unde e, cu excepția faptului că e undeva în America. De unde să încep?

– Ce-i asta, un fel de glumă? Cauți un tip, nu-i știi numele și nici măcar cum arată. Ce-a făcut fantoma asta?

– Nimic, deocamdată. Vreau să-l opresc înainte să facă.

– *Ce-are de gând* să facă?

– Habar n-am.

– Păi ești sonat. Ai păsărele la scufiță, Frankie Kee. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Vorbesc al dracului de serios, Eddie.

– N-am spus că nu vorbești serios. Am spus că ești țăcănit. Asta am spus.

Tiny veni cu două pahare și le puse pe masă, împreună cu sticla de vin roșu.

– Mulțam, zise Tangier.

Turnă un deget de vin în pahar, îl ridică și se uită la el în zare, luă o înghițitură și dădu din cap mulțumit.

– Bun vin roșu, zise el și umplu ambele pahare.

– Dă-mi voie să fac cinste, bine? Ascultă-mă până la capăt. Dacă după aceea tot o să mai crezi că sunt nebun, îți dau ție și băieților o friptură și o lăsăm baltă.

– Ești un gagiu ciudat, știi, nu? Ți-a spus cineva vreodată?

– Aproape toată lumea.

Tangier chicoti.

– Bine, deci știai. Atunci, dă-i drumu'.

Le făcu semn cu mâna celor doi bărbați care stăteau la ușă, arătându-le un separeu. Aceștia se așezară.

– Dă-le să mănânce în timp ce noi vorbim. Au stat în picioare toată ziua.

Keegan făcu semn cu capul spre Tiny, apoi spre cei doi însoțitori ai lui.

– În regulă, zise Keegan. Uite ce e. Să zicem că vrei să te faci pierdut. Să dispari. S-o iei de la început undeva, în altă parte. Ai nevoie de o identitate, de permis de conducere și ce mai trebuie. Cum ai face? Cum se procedează?

– Ar putea să te recunoască cineva.

– Nu, fantoma e de peste ocean. E străin.

– A, nu miroase cumva a spionaj? N-am de gând să mă bag cu agenții federali.

– Treaba e, Eddie, că el nu trebuie să-și facă probleme în ce privește înfățișarea. Ce are el nevoie e un nume. Vreau să spun, poți să cumperi așa ceva?

Tangier se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului, și-și plimbă marginea paharului pe buza de jos. Sorbi o înghițitură și puse paharul înapoi pe masă.

– Știi ce, de ce nu te-ai dus cu treaba asta la FBI? Au experiență. Au oameni.

– Am încercat.

– Și?

– E prea vag. N-au timp, n-au oameni. Cred că eu sunt nebun. Nu-i interesează, zic că-s prostii. Chestii de-astea.

– Atunci, las-o moartă.

– Nu vreau s-o las moartă.

– E ceva personal?

– Foarte.

– Ai de gând să-l găurești când o să-l găsești pe tip?

– Probabil.

– Am auzit că nici măcar nu porți armă.

– Știu cum s-o folosesc.

O clipă, Tangier se uită în jurul său prin cârciumă, apoi zise:

– În regulă. Spune-mi tot ce *știi* despre treaba asta.

– Apoi *uiți*, în regulă?

– Da, am cea mai păcătoasă memorie din câte-ai întâlnit.

Keegan oftă, își aprinse o țigară și suflă fumul spre tavan.

– Vânatul este foarte bine antrenat. E un tip foarte deștept. A venit aici în 1933 și a petrecut un an pe undeva. Apoi, la un moment dat, în timpul primăverii sau la începutul verii anului 1934 a fost amestecat într-o treabă cu agenții federali. N-a fost ceva ce făcuse el personal, mai degrabă a fost spectator nevinovat, ceva de genul ăsta. În orice caz, a trebuit să se dea la fund, să dispară, să ia totul de la început. Așa că acum are o nouă identitate și nu știu unde dracu' e. Asta-i tot ce știu.

– Nici un fel de semnalmente?

Keegan scutură din cap.

– Am o idee, dar e o treabă al dracului de grea.

– Povestește-mi.

Tangier termină ce-avea în pahar și-și turnă singur altă porție. Câteva secunde se gândi.

– În Bronx, era la un moment dat un tip, Speed Cicorella, care era boss la loteria Numbers. Își făcuse însă obiceiul să ia caimacul, iar băieții au mirosit ceva și l-au luat la întrebări, știi cum e. I-au zis să iasă la bătaie cu treizeci de miare, că de nu, o mierlește. Atunci Speedy dispare. În acest moment mă cheamă domnul Costello. Tipul era foarte deștept. Păcat că-i plăcea să pună mâna pe ce nu era al lui. Trebuia să-mi închipui că, fiind vorba de atâta bănet și cu moartea pe el, avea să se facă pierdut. Cel mai ușor mod în care o faci este să te duci într-un oraș, nu un oraș mare, nici mic, potrivit, cum este Trenton sau Rochester, te duci la cimitir și te uiți la pietrele de pe mormânt și găsești acolo un copil, îngropat exact după ce-a fost născut, având doar o săptămână sau două, mort cam în același timp în care te-ai născut tu. Știi chestia, „Baby Smith s-a născut miercuri, a murit joi. Îți ducem dorul." Chestii de-astea. Motivul pentru care nu trebuie să alegi un oraș mic este că, probabil, toată lumea din orașul unde e tribunalul știe cine a fost Baby Smith. Dacă iei un oraș mare, ca New York-ul, te pierzi în hârtii. Așa că iei un oraș mijlociu și-ți găsești omul și te duci la tribunal și iei certificatul de naștere și devii Baby Smith, numai că acum ai cam treizeci de ani.

– Dar ce se întâmplă cu certificatele de deces?

– Nu controlează ce s-a întâmplat cu omul. Te-ai născut, actele tale sunt într-un loc, ai murit, sunt în altă parte. Nu controlează, pentru că s-ar pierde foarte mult timp și, în plus, pe cine interesează? Vreau să spun că nu e o problemă, nu se confruntă actele de naștere cu cele de deces. Nu se întâmplă.

– În regulă.

– Acum, ai acte noi. Îți iei permis de conducere, pașaport. Îți iei serviciu. Ești Baby Smith și ai treizeci de ani. Poți să faci aia și ailaltă. O grămadă de lucruri. Vii de câteva ori. Poți să-ți faci rost de trei sau

patru acte de identitate. Se întâmplă ceva, pleci de acolo. În regulă? Acum trebuie să-l găsesc pe Speed, care avea treizeci și șapte de ani și putea să fie oriunde și oricine. Deci, ce să fac? Îi verific biografia și aflu că e din Collingswood, orășel din Jersey, de partea cealaltă a fluviului, cam în dreptul lui Philly. Mă gândesc, ce naiba, trebuie să pornim de undeva. Cel mai mare oraș din apropiere e Camden. Umblu prin cimitire. Notez numele fiecărui copil mort pe care-l întâlnesc, care ar fi avut treizeci și cinci-patruzeci de ani, dacă ar mai trăi. Ajung la treizeci și două de nume după ce-am bătut vreo juma' de duzină de cimitire. Trag niște sfori prin niște oameni pe care-i cunosc la Trenton și mă interesez de permisele de conducere. Caut un nume care să se potrivească cu unul din cele de pe lista mea de la cimitir, cineva care bate spre patruzeci și care tocmai a făcut cerere pentru permis de conducere. Am nimerit-o. Apoi încep să mă ocup de Speed. Îi place viața din orașele mari. Îi plac damele, îi place să joace la loterie și îi plac poneii. Și chestia cea mai importantă – are diabet. Are nevoie de câte o injecție din când în când.

– Insulină.

– Asta este ce-mi trebuia. M-am gândit că poate a trecut fluviul, poate că-și pierde timpul prin Philly. Așa că fac același lucru cu permisele de conducere din Pennsylvania și, ce să vezi, din nou am noroc. Am trei nume, trei adrese, dar una dintre adrese nu corespunde. Acum îmi închipui că pe Speed îl cheamă George Bernhart, are diabet și locuiește undeva prin Philly. Caut prin spitale. Povestesc că acest tip Bernhart, pe care nu-l cunoscusem înainte, a venit la mine acasă cu un prieten și și-a uitat injecțiile. Mi-e teamă că are nevoie de ele. În zonă sunt douăspe spitale. Mă duc la spitalul care e pe lista mea pe locul nouă și, din nou „bingo". Acum am localizat un George Bernhart, vârsta treizeci și opt de ani, care are diabet și locuiește în cutare și cutare loc la Philly. Studiez locul și, într-adevăr, iată că apare bătrânul Speed cu o pungă cu de-ale gurii. Dau telefon. După zece zile, treaba s-a învechit, mă întorc în Manhattan să cheltuiesc câștigu'. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da. Uneori contează lucrurile mici.

– Da, exact. O informație mai aparte de care faci rost face să se potrivească toate piesele. Dacă vreodată o să ajungi să dai de pasărea asta, află tot ce poți despre el. *Tot.* În afară de asta, am avut noroc.

– Norocul și-l face omul singur.

– Cred că e ceva adevărat în asta.

– Ce s-a întâmplat cu bătrânul Speedy?

– N-am întrebat. Știi, nu e treaba mea. Eu sunt urmăritor. Eu nu dau lovituri. Nici măcar nu port pistol. Mă descurc cu mintea și relațiile. Acum lucrez în branșă. Odată i-am făcut lui Lucky Lootch un serviciu. Dacă n-ar fi fost el, eram undeva la pârnaie sau, poate, cu flori pe piept.

– Ce fel de serviciu? întrebă Keegan.

– Eram arestat preventiv la Tombs și așteptam să apară girantul meu. Aveam poate douăzeci de ani atunci și mă ocupam cu mici găinării prin magazine. Deci, stăteam acolo și vreo doi sticleți trec prin apropiere și eu îi aud ciripind despre un local de jocuri de noroc din oraș unde urmau să facă o descindere. Fac puțin gălăgie că n-a venit omul meu să mă scoată și tipul de la birou mă lasă să dau alt telefon, iar eu îl sun pe un gagiu care știu că-l cunoaște pe Lucky și-i spun ce-o să se întâmple și să se ducă repede sus să spună. Când copoii au ajuns acolo, era întuneric. Nu era nimeni în local. Următorul lucru pe care-l știu este că s-au retras acuzațiile împotriva mea și domnul Lootch mi-a dat ceva de lucru. Aveam talentul ăsta, să adulmec oamenii care nu vor să fie adulmecați, iar el m-a ajutat să stau pe propriile mele picioare. N-am dat greș niciodată.

– Domnul Costello avea dreptate.

– Ei, fir-ar să fie. Cred că o să mănânc friptura aia. Potrivit de rumenită, un cartof și o sticlă de ketchup.

– Fripturile mele sunt din cea mai bună carne de vacă, n-ai nevoie să le înmoi în ketchup.

– Pun ketchup pe orice. Până și pe clătite.

– Tiny, un antricot potrivit de prăjit și cartofi pentru domnul Tangier. Adu sticla de ketchup.

– Vinee, răspunse Tiny.

– Deci, de unde să încep? întrebă Keegan.

– Păi, eu aș începe cu ancheta. Înțelegi, cauți pe cineva de care s-a ocupat FBI-ul pe la mijlocul anului 1934. Ceva care s-a întâmplat și poate că agenții federali au căutat pe cineva care a avut legătură cu treaba asta, indiferent ce-o fi fost.

– De pildă?

– Fir-ar să fie, nu știu. Poate mașini furate, d-asta se ocupă agenții federali. Răpiri. Contrabandă. Jefuirea unei bănci. Proxenetism.

– Nu s-ar fi amestecat în așa ceva.

– Bine gândit, Frankie. Dacă este în conservare, cum spui tu, dacă așteaptă să se întâmple ceva, s-ar gândi să fie ca acul în carul cu fân. Vreau să zic că ceva care s-a întâmplat fără ca el să fi fost amestecat direct. Ceva care să-l fi făcut pe acest tip să se sperie și să dispară. Ce-ar putea să fie? Un om care dispare, iar agenții federali vor să vorbească cu el. Poate că a fost martor la ceva. Poate că a văzut pe cineva când s-a întâmplat ceva.

– Și nu-și putea permite să se lase interogat. Vreau să spun că poate l-ar fi descoperit.

– Acum inventezi. Uite ce vreau să spun. În câte din cazurile care s-au întâmplat în lunile alea trei sau patru au intervenit agenții federali? Ai redus deja zona în care trebuie să cauți.

– Unde te-ai duce dacă ai fi tipul ăsta?

– M-aș face pierdut undeva la țară, la vreo fermă, undeva mai departe de Chicago. M-aș topi.

– Ce zici de sud?

– Oamenii sunt prea zgomotoși acolo.

– Ar ști el toate astea?

– Tu ar trebui să știi astea mai bine decât mine. Oricum, așa se face, prietene. Gândește-te logic. Pune-te în locul lui. Care ar fi următorul lucru pe care l-ai face? Pricepi ce vreau să spun? Nu pot să fiu amestecat în treaba asta, înțelegi, cu agenții federali care își bagă nasul și altele.

– Sigur.

– Oricum, m-ai făcut să ciulesc urechile. Sper să pui mâna pe tip.

– *O să pun* mâna pe el.

– Da, cred c-o s-o faci, Frankie. Numa' din curiozitate, zi-mi și mie, cât de tare vrei să pui gheara pe tipu' ăsta?

– Vreau să fac o pată pe stradă din ticălosul ăsta.

Tangier chicoti în stilul său.

– Uite ce-i, dacă ajungi într-un punct mort, ai numărul, sună-mă.

– Mulțam, Eddie.

– Bine. Hei, unde dracu' e cotletul meu, trebui' să omorâți vaca mai întâi?

La trei dimineața, telefonul îl smulse dintr-un somn adânc. Bâjbâi după aparat prin întuneric, puse în cele din urmă mâna pe receptor și răspunse somnoros:

– Da?

– E tot Eddie.

– Cât e ceasu'...?

– Habar n-am. M-am gândit la problema asta a ta. Mi-au mai venit vreo două idei. Unu, dacă el a venit de peste Ocean, trebuie să aibă pașaport, indiferent de unde venea. Ar putea să fie ceva. Doi, dacă are nevoie repede de o nouă identitate, n-ar da târcoale prin cimitirele din apropiere cu pașaportul în buzunar.

– Înțeleg ce vrei să spui, răspunse Keegan, somnoros.

– Cred că a ajuns pe Coasta de Est, pentru că trebuia să acționeze repede când a ajuns aici, continuă Tangier. Dacă mă gândesc bine, aș spune că și-a luat numele undeva la nord de Jersey, ori în estul Pennsylvaniei, în afara zonei Manhattan-ului, dar destul de aproape. P-ormă, cred că ar vrea să pună ceva distanță între el și locul de unde și-a luat actele noi de identitate, așa că eu cred c-ar trebui să cauți undeva prin mijlocul țării, cel puțin pentru început. Apoi cauți ceva care s-a petrecut în lunile alea trei sau patru undeva, dar nu în vest. Înțelegi ce vreau să spun. Știu că nu e prea mult, dar e mai bine decât nimic.

– Îți rămân recunoscător pentru ajutor, Eddie, zise Keegan.

– Dacă vrei să renunți la chestia asta, aș zice că judeci sănătos. Dar am avut impresia, vorbind cu tine, că e o chestie mare pentru tine.

– Da, e un lucru important pentru mine.

– Atunci nu renunța. Poți să-l găsești pe individ. Dar cred că ai nevoie de ceva ajutor de la băieții de la FBI, să afli în ce-a fost amestecat gagiu' în '34. Dacă individu' a dispărut, trebuie să fie asta notat pe undeva prin registre.

– Ușor de zis, greu de făcut.

– Gândește-te la treaba asta. Care ar fi mijlocul perfect ca să dispari? Și ce i-a făcut să se oprească din căutat?

Keegan se lăsă pe spate în pat, uitându-se fix câteva secunde în tavanul întunecat, apoi îi veni o idee.

– Mort! Fir-ar al naibii! S-a prefăcut c-a murit!

– Mijlocul perfect de a-ți pierde urma. Dacă a înscenat că a murit, lucrurile s-ar opri aici. Când apare din nou, e un om fără probleme, e curat și o ia de la început. Trage toate sforile, Frankie Kee. Nimic nu se obține ușor.

– Te cred. Mulțam, Eddie.

– Mai vorbim.

Keegan stătu câteva minute în întuneric. „Trage toate sforile", îi spusese Tangier. Nu-i mai rămăsese decât una. Dar era bună.

38

Keegan părăsi șoseaua principală puțin înainte de a ieși din Princeton și mai merse vreo șase-șapte kilometri până la orășelul Allamuchy. Se lăsase întunericul, iar ploaia măruntă și deasă, care-l sâcâise tot drumul de când plecase din New York, se transformase în ceață. Ar fi putut să treacă de gară fără să o observe deloc, dacă la vreo sută de metri mai înainte n-ar fi fost oprit de patru mașini care blocau drumul.

Din ceață apăru un bărbat înalt și slab, cu pălăria trasă pe ochi, care lumină cu lanterna interiorul mașinii.

– Scuzați-mă, domnule, pot să vă fiu de folos? întrebă el cu o voce profesională, egală și gravă.

– Mă numesc Keegan. Trebuie să fac o vizită la vagonul C.

– Puteți să-mi arătați un act de identitate?

Keegan îi dădu permisul de conducere și pașaportul. Agentul verifică semnătura de pe permis cu numele de pe pașaport. Își îndreptă din nou lanterna spre fața lui Keegan, apoi înapoi spre fotografia de pe pașaport.

– Foarte bine, domnule. Domnul Laster va merge cu dumneavoastră până acolo, dacă nu vă deranjează.

– Câtuși de puțin.

Laster era un bărbat arătos și plăcut, îmbrăcat impecabil, deși era ud până la piele. Înainte de a se sui în mașină, își scutură apa de ploaie de pe pălărie.

– Mă scuzați, zise el. Cred că o să vă ud scaunul.

– E lucrul care mă preocupă cel mai puțin, zise Keegan.

– Luați-o în jos, apoi după gară, la dreapta. Acolo puteți să traversați linia ferată.

În timp ce trecea peste calea ferată, Laster îi spuse să o ia imediat la stânga. Prin ceață, se zărea o locomotivă cu aburi, uriașă. Trecură de monstrul negru. În jurul roților ei imense și al cazanului, se încolăceau aburii, în timp ce ea pufăia leneș, așteptând să fie îndopată. Trenul particular avea șapte vagoane care, cu excepția unor fâșii mici de lumină ce se strecurau pe sub transperantele trase, nu erau luminate. Mergând de-a lungul trenului, Keegan observă siluetele vagi ale gărzii de corp, care se mișcau în întuneric. Apoi, pe neașteptate, când se apropiară de ultimul vagon, Laster îi porunci:

– Oprește aici!

Keegan apăsă pe frână. O femeie zveltă, având pe cap o pălărie cu boruri mari și un guler ridicat până la ureche, ieși din ultimul vagon. Un polițist în civil o ajută să coboare treptele de metal abrupte, apoi porniră în grabă prin ploaia măruntă, ocolind ultimul vagon. O clipă mai târziu, Keegan văzu farurile aprinse ale automobilului de partea cealaltă a vagonului Pullman. Apoi auzi o mașină demarând.

– Acum, trage la capătul trenului, zise Laster, iar după o clipă de ezitare, adăugă: Ar fi bine să uiți ce-ai văzut.

– N-am văzut nimic, zise Keegan.

Laster zâmbi fără să-l privească și zise:

– Ar fi grozav.

Keegan opri mașina și se dădură jos.

– O clipă, te rog, zise Laster, apoi urcă scările prin spatele vagonului și dispăru în interior.

Keegan își aprinse o țigară și-și ridică gulerul de la haină. Burnița atât de tare, încât pe borurile pălăriei i se strângea apă, apoi picura în jos.

Keegan înțelese acum de ce trenul particular pe care președintele îl folosea între Hyde Park și Washington era garat în acest orășel, aproape inexistent. De-a lungul anilor, auzise glume care circulau printre ziariști despre „prietena" lui F.D.R. Era o glumă pe care doar reporterii o știau; numai că nimeni nu făcuse niciodată aluzie la acest lucru în presă. Dar Beerbohm îi spusese odată, în mare secret, lui Keegan că aceasta se numea Lucy Rutherfurd, locuia undeva în New Jersey, iar Roosevelt o

iubea dinainte de război; o poveste de dragoste care dura de douăzeci și cinci de ani pe care presa preferase să o ignore.

După un minut sau două, Laster apăru la ușa vagonului Pullman și îi făcu semn lui Keegan să intre. Acesta urcă scara și intră în vagonul privat.

Era aranjat ca un birou. Pereții erau placați cu panel din lemn negru, iar pardoseala era acoperită cu covoare groase. Un birou masiv de stejar domina partea de mijloc a vagonului. În spatele lui era un bar, iar în stânga o canapea mare, tapițată cu piele. În ambele capete – lampadare Tiffany. În fața biroului era așezat un scaun de epocă. Lumina era estompată, iar transperantele cu ciucuri de mătase erau trase complet.

Președintele Roosevelt ședea în spatele biroului, în scaunul său pe rotile. Era îmbrăcat într-un smoching de culoare stacojie, cu ochelarii săi pince-nez cocoțați pe rădăcina nasului și ținea între dinți un țigaret. Lângă cotul lui se afla un pahar cu scotch. În momentul în care Keegan intră, toată fața i se lumină de zâmbetul lui cunoscut și plin de căldură.

– Ei, Francis, ce mare surpriză mi-ai făcut după atâția ani, zise președintele, întinzându-i mâna.

– Domnule președinte, zise Keegan respectuos în timp ce-și dădeau mâna.

– Toarnă-ți ceva de băut și așază-te acolo, în fața mea, zise Roosevelt, făcând semn cu capul spre scaun. Îmi pare rău că plouă. Cred că n-a fost prea neplăcută călătoria din marele oraș.

– Deloc, zise Keegan.

Își turnă într-un pahar înalt whisky și sifon și se așeză.

– Vă sunt recunoscător că v-ați făcut timp să mă primiți.

– Nu pierd aproape niciodată ocazia când pot să salut un prieten vechi, zise Roosevelt, pronunțând fiecare silabă cu accentul lui distins. Nu ți-am mulțumit îndeajuns pentru donațiile tale făcute partidului de-a lungul anilor, Francis. Ai fost un susținător generos și loial.

– Mi-a făcut plăcere, domnule președinte, zise Keegan. Aveți de gând să nu țineți seama de precedent și să vă depuneți candidatura pentru a treia legislatură?

– Nu m-am hotărât încă, bătrâne, răspunse Roosevelt. Consilierii mei au păreri diferite în privința asta.

– Dacă ar fi să mă întrebați pe mine, v-aș spune să o faceți, zise Keegan.

– Mulțumesc. Arăți grozav, Francis. Cred că n-ai probleme.

– Nu mă plâng, domnule președinte.

– Excelent, excelent. Înainte de a începe să discutăm, aș vrea să te rog ca întâlnirea noastră să rămână confidențială, zise președintele. Ochii lui avură o sclipire aproape strengărească. Linia de conduită pe care mi-am ales-o îmi permite să am o comportare mai degajată.

– Bineînțeles, domnule președinte.

– Și altceva. Ai spus ceva despre securitatea națională. Ai fi de acord să participe la discuție un consilier de-al meu, Bill Donovan?

Keegan recunoscu imediat numele. Auzise că Wild Bill Donovan, din fosta Divizie a șaizeci și noua, organiza o agenție pentru culegerea de informații. Roosevelt voia să reorganizeze întregul sistem de informații, atât cât era, și nu era prea mult, iar agenția avea să strângă informații secrete și să le analizeze.

– Foarte bine, domnule președinte, răspunse Keegan.

Dar Roosevelt observă o urmă de dezamăgire pe fața lui Keegan. Se aplecă înainte în scaunul lui, cu mâinile proptite de marginea biroului, jucându-se cu o țigară, pe care în cele din urmă o bagă într-un țigaret lung de fildeș și o aprinse.

– Francis, știi câți spioni aveam când a izbucnit războiul mondial? întrebă el, ridicând în același timp două degete, înainte ca Keegan să poată răspunde. Doi.

– Doi? zise Keegan cu neîncredere în glas și râzând ușor.

– Da, prietene, oricât ar părea de ridicol, aveam doi spioni și doi funcționari care se ocupau de activități auxiliare. Ăsta era tot serviciul nostru de informații. Și pentru a pune capac la toate, sursele de informații pe care ni le *creasem* în timpul războiului au fost în cea mai mare parte abandonate după încheierea armistițiului. Ai fost în Germania, Francis, ai văzut cu ochii tăi ce se întâmplă acolo. Avem nevoie *ca de aer* de o agenție de informații de prima mână. Bill Donovan o să se ocupe de asta.

– Domnule președinte, nu trebuie să...

Roosevelt făcu un semn cu mâna, întrerupându-l pe Keegan.

– Ce îți spun eu este de domeniul public. Dar dacă în chestiunea pentru care ai venit *e vorba* de securitatea națională, ți-aș fi recunoscător dacă ai fi de acord să audă și el ce spui. Dacă este o treabă pur personală, o să aștepte în vagonul club. Sunt sigur că n-o să se plictisească prea tare dacă-l lăsăm acolo.

– Cred că ar putea fi invitat foarte bine serviciul de informații.

– Bine, zise președintele, întinzând mâna sub birou și apăsând pe un buton.

Un minut sau două mai târziu, intră prin partea din față a vagonului un bărbat înalt, bine clădit, care se apropia de cincizeci de ani. Keegan îl recunoscu. Îl știa din fotografii. Stătea foarte drept și era îmbrăcat într-un costum albastru la două rânduri, purta o cămașă albă scrobită și o cravată roșu aprins, iar în mână ținea un pahar cu băutură. Președintele făcu prezentările:

– William, acesta este prietenul meu, Francis Keegan. Bill Donovan, Francis.

Donovan îi strânse mâna cu putere și-l privi fix în ochi pe Keegan, cu ochii lui albaștri.

– Îmi pare bine că te cunosc, Keegan, zise el răstit.

– Domnule colonel, pentru mine e o onoare, spuse Keegan.

Figura impasibilă a lui Donovan nu se schimbă. Chiar dacă era flatat de remarca lui Keegan, n-o arăta. Se așeză pe canapeaua tapițată cu piele, își încrucișă picioarele și sorbi din băutură. Nu-l slăbea din ochi pe Keegan. Timp de câțiva ani, Donovan fusese procuror în districtul de vest al statului New York și Keegan se întreba la ce se gândea el, participând la o întâlnire cu președintele și discutând politică cu un fost contrabandist de alcool – un om pe care cu câțiva ani mai înainte l-ar fi putut condamna. Keegan simți la Donovan un început de scepticism și se gândi că, dacă cineva avea să-l creadă, acesta avea să fie, în mod evident, președintele.

– Felicitări pentru noul post, zise Keegan. După câte aud, avem nevoie de dumneavoastră.

– De fapt, e o treabă destul de plicticoasă, zise Donovan.

– Plicticoasă? se miră Keegan.

– Da, spuse Donovan. Absolvenții de facultate stau în birou și urmăresc emisiunile străine la radio, citesc publicații străine, studiază

amănunțit rapoartele diplomatice. Ei găsesc și strâng informațiile, apoi experții hotărăsc dacă sunt pertinente. Chestiunile palpitante, care apar în filme, formează doar o mică parte a acestei munci.

– Dar ambasadele ce fac? nu-l lăsă Keegan.

– Ambasadele? întrebă nevinovat Donovan.

– Haideți, domnule colonel, zise Keegan. Toată lumea știe că serviciile diplomatice sunt mijloace prin care se face spionaj. Ambasada germană la Paris nu este altceva decât o unitate de spionaj pentru un maior numit von Meister.

„Cum *dracu'* știe el asta?" se miră în sinea lui Donovan.

– Dar, continuă Keegan, întrucât domnul Hull consideră că spionajul este o treabă nedemnă pentru gentlemani, toate ambasadele noastre se mulțumesc să dea petreceri și să-i pupe-n fund pe străini.

Roosevelt se rezemă de spătarul scaunului și chicoti înveselit.

– Ce părere ai, William, de analiza asta?

Figura rece a lui Donovan se mai lumină puțin. După care chicoti și el și zise:

– Nu-i rău. Vrei o slujbă, Keegan?

– Nu, mulțumesc, zise zâmbind Keegan. Am încercat treaba asta în 1917. Nu prea mă pricep să execut ordinele.

– Le-ai executat destul de bine, dacă ai primit Steaua de Argint după bătălia de lângă Pădurea Belleau, zise Donovan calm.

„Touché", se gândi Keegan.

– Deci, ce vrei să ne povestești? întrebă Roosevelt amabil.

– Uitați ce este, domnule președinte. Cred că știți că nu sunt nebun și că n-am coborât acum din copac. Spun asta pentru că ceea ce urmează să auziți o să pară oarecum o nebunie. Dar n-aș fi aici dacă n-aș fi sigur că e adevărat.

– Aha, făcu președintele.

Era clar că spusele lui Keegan îl intrigau. Fața lui Donovan continua să rămână inexpresivă.

– Un om despre care eu am o părere excepțională mi-a transmis informația că în țara noastră există un agent german în conservare, începu Keegan. E aici de câțiva ani. Acest om este un agent foarte bun și misiunea lui, în cazul în care reușește, ar putea să neutralizeze Statele

Unite ale Americii, în eventualitatea în care Anglia și Franța intră în război cu Hitler.

– Să ne *neutralizeze?* zise Donovan, manifestând doar un interes vag. Ce dracu' plănuiește să facă?

– Indiferent care ar fi planul lor, acest om, al cărui nume codificat este *Siebenundzwanzig,* Douăzeci și șapte, lucrează direct pentru Hitler. Potrivit informației de care dispun, punându-și în aplicare planul, ne-ar putea împiedica să declarăm război Germaniei.

– Și n-ai idee în ce ar consta misiunea?

Keegan dădu negativ din cap.

– E ridicol, spuse pe un ton disprețuitor Donovan, dând pentru prima dată un semn de emoție. Ce-ar putea să facă un singur om, ca să ne compromită într-o așa măsură?

– Nu știu, domnule colonel, dar pot să vă spun următorul lucru. Informația a parvenit de la un agent nazist din Germania care a fost infiltrat într-o organizație ilegală. Acesta a fost prins și torturat și a dezvăluit numele a trei agenți. Informațiile despre doi dintre ei s-au dovedit exacte, iar cei doi au fost omorâți.

– Ce organizație ilegală? întrebă Donovan, care-și reluase figura inexpresivă.

„Nu e un om cu care să joci poker", se gândi Keegan.

– Sursa mea nu greșește, insistă Keegan.

– De unde ai informația?

– Nu pot să vă spun.

– Cred că pot să-ți promit că ceea ce ne vei spune nu va depăși cadrul acestei încăperi, zise Roosevelt încet, continuând să zâmbească. N-ai încredere în noi, Francis?

– Bineînțeles că am, domnule președinte. Dar am făcut o promisiune.

– Apreciez loialitatea ta, zise Roosevelt. Pe de altă parte, Bill crede că, știind de unde deții informația, am putea aprecia dacă este sigură.

– Ați auzit vreodată de o organizație numită Crinul Negru?

Ochii lui Donovan licăriră. Roosevelt îl privi întrebător.

– Da, zise Donovan.

– Informația mi-a parvenit de la conducătorul organizației Crinul Negru.

– Îl *cunoşti* pe conducătorul organizaţiei Crinul Negru? întrebă Donovan, fără să ascundă câtuşi de puţin că nu-l credea.

Keegan dădu din cap. Donovan rămase în continuare sceptic. Se uită la preşedinte şi făcu ochii mari. Keegan hotărî că era momentul să câştige una sau două runde în acest meci de box al minţilor.

– Se numeşte Avrum Wolffson, zise Keegan.

Uimirea cu care reacţionă Donovan îi sugeră lui Roosevelt că Keegan câştigase prima rundă în acest meci delicat.

– Se potriveşte cu informaţiile tale, Bill? întrebă preşedintele.

– Am auzit de numele acesta, zise precaut Donovan care nu voia să se dea bătut.

– Wolffson este incontestabil şeful organizaţiei Crinul Negru, zise Keegan răspicat. El este conducătorul ei de când aceasta s-a format la Universitatea din Berlin, în 1933. Unul dintre principalele lui ajutoare era un tânăr numit Joachim Weber. Acesta a fost omorât de agenţi naziştі acum doi ani. Wolffson a reacţionat dur. A lovit şi el: a omorât un agent la Zürich şi altul la Viena. Dar cel cunoscut sub numele de *Siebenundzwanzig* trăieşte încă, pentru că e aici, în America...

Roosevelt se lăsă din nou pe spate în scaunul său pe rotile, privindu-i cu o plăcere aproape perversă pe cei doi bărbaţi cum îşi încrucişau spadele. Donovan, uimit oarecum de informaţiile amănunţite, fusese învins.

– Şi cum a aflat acest Wolffson că în grupul lui era un spion? întrebă Donovan tot sceptic.

– Agentul infiltrat folosea numele Isaac Fish. Adevăratul Fish fusese deţinut la Dachau şi fusese executat împreună cu alţi cincizeci de deţinuţi, pentru a servi ca exemplu, după o încercare de evadare care a eşuat. Wolffson a intrat în posesia listei celor care fuseseră omorâţi...

– De fapt... zise Donovan, vrând să mai întrebe ceva, dar Keegan îl întrerupse şi îi întinse foaia de hârtie zdrenţuită pe care erau numele deţinuţilor omorâţi, zicându-i:

– Asta-i lista.

Donovan luă foaia, la fel de neîncrezător, şi se uită atent la ea, apoi, ridicând ochii şi privindu-l bănuitor pe Keegan, îl întrebă:

– De unde dracu' ai făcut rost de ea?

– Îmi pare rău, domnule colonel, dar nu pot să vă spun.

– Crezi că o să te credem dacă n-o să ne spui de unde ai această informație? Dacă o să spui că te privește personal?

– Cred că se înțelege de la sine, răspunse Keegan. Wolffson a... a stors... informația de la Fish când acesta i-a spus despre cei trei agenți.

– Stai puțin, zise Donovan, scuturând din cap. Sunt sigur că Crinul Negru nu se implică în astfel de treburi.

– Acum, da, domnule colonel. Nu mai este o *Freiheit*. A devenit o organizație ilegală activă, bine pusă la punct. Cei trei agenți făceau parte dintr-un grup numit *Die Sechs Füchse,* Cele Șase Vulpi, o unitate de spioni de elită, condusă de un psiholog numit Wilhelm Vierhaus care-i raportează doar lui Hitler.

– Sfinte Isuse, zise depășit Donovan. De unde naiba ai aflat toate astea?

– Primul nume de pe listă este Jennifer Gould, zise Keegan. Ea a fost logodnica mea și sora vitregă a lui Avrum Wolffson.

În vagonul de cale ferată se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Știi ceva despre acest lucru, Bill? întrebă Roosevelt.

Donovan încuviință încet din cap.

– Și ea a fost *executată*? îl întrebă cu glas blând Roosevelt pe Keegan.

– A fost îngropată de vie împreună cu alți cincizeci de deținuți, zise Keegan.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă Roosevelt.

În cameră se așternu tăcerea, o tăcere plină de respect care în cele din urmă fu întreruptă de Donovan pe un ton mai blând:

– Cât de proaspătă e informația?

– Am aflat-o acum opt zile.

Roosevelt se rezemă din nou de spătarul scaunului și se uită fix într-un colț al vagonului. Potrivit spuselor lui Hoover, în America erau câțiva agenți naziști. Timp de peste un an, FBI-ul făcuse investigații, ca să descopere ce legături aveau aceștia cu Liga de Prietenie Germano-Americană. Dar Hoover nu venise niciodată cu o informație atât de precisă.

– Mai știi ceva despre omul ăsta? întrebă Donovan.

Keegan se hotărî să se eschiveze puțin. Știa că era stăpân pe situație, așa că dădu încet din cap.

– Deci, avem un agent în conservare, cu numele de cod Douăzeci și șapte, care trăiește undeva în America și intenționează să ne împiedice să intrăm în război? *Da?*

– Da, domnule, și vă asigur încă o dată că astea nu sunt vorbe goale. Sunt convins că acest Douăzeci și șapte există și, după câte îl cunosc pe Vierhaus, cred că, indiferent care ar fi planul, el are o *oarecare* validitate. De ce să nu încercăm?

– N-avem de unde să începem, zise Donovan. N-avem în Germania nici o sursă de informații prin care să controlăm. N-avem semnalmentele omului, nu știm cum îl cheamă...

– Pe de altă parte, zise Roosevelt, ne putem permite să lăsăm nefolosită această informație? Mi se pare că, pe măsură ce se apropie războiul, aceste amenințări vor deveni tot mai frecvente.

– Eu nu vă sugerez să n-o folosim, zise Donovan, oftând. Haideți să ne gândim. Din punct de vedere juridic, este o problemă a FBI-ului.

– În nici un caz, zise Keegan, imediat și categoric.

– Ce-ai spus? zise Donovan, ridicând sprâncenele.

– Domnule colonel, zise Keegan, nu mă număr printre preferații domnului Hoover. El are memorie bună. Probabil că o să râdă când o să audă, apoi o să îngroape informația. Eu nu pot să-i dau amănunte și nu pot să-mi pun în pericol legătura. Nu vreau să fac asta. De aceea am venit la dumneavoastră, domnule președinte, pentru că nu știu cui altcuiva să mă adresez.

Roosevelt și Donovan schimbară repede între ei o privire. Poziția lui Keegan era clară. În ce privește spionajul, Roosevelt avea o problemă cu Hoover care era o persoană puternică și populară în America. El inventase o listă săptămânală numită „Cei mai căutați zece criminali". Pusese să se lipească la oficiile poștale afișe cu figurile celor mai periculoși criminali din America și, literalmente, declarase război jefuitorilor de bănci. În decurs de un an, echipa lui de pistolari, condusă de Melvin Purvis, al cărui cuvânt de ordine era „Întâi tragi și apoi întrebi" îi omorâse pe Băiatul Frumos Floyd, pe Ma Barker și pe „Băieții" ei, pe Kelly Mitralieră, pe John Dillinger și pe Homer Van Meter.

Dar, prin 1935, agenții FBI conduși de Hoover, rămăseseră fără obiectul muncii și, întrucât nu exista de fapt un serviciu de informații,

Hoover își îndreptase atenția spre pericolul comunist, punând membri cunoscuți ai partidului sub supraveghere, culegând informații despre ei și asumându-și responsabilitatea culegerii de informații în emisfera de vest.

Pe Hoover îl deranjase propunerea ca Donovan să creeze o agenție de informații. El acceptase acest lucru atâta timp cât Donovan nu se băga pe teritoriul lui. Era o problemă delicată cu care Roosevelt trebuia să jongleze cu grijă, având în vedere că Hoover și agenții lui n-aveau prea multă experiență în culegerea sau analiza informațiilor secrete. Ajunseseră la un compromis, în sensul că grupul lui Donovan urma să acționeze în afara zonei Americii de Nord, Centrale și de Sud, lăsând întreaga emisferă de vest sub jurisdicția lui Hoover.

Roosevelt știa în ce consta pericolul acestui compromis. Hoover putea să se angajeze pe aceeași cale pe care pășise Himmler în Germania. După incendierea Reichstagului, lista cu comuniști alcătuită de Himmler fusese folosită pentru a-i acuza pe nedrept pe aceștia de incendiu și pentru a-i pune sub urmărire, astfel că, în decurs de câteva săptămâni după aceea, fuseseră omorâți peste o mie de membri ai partidului comunist. Listele pe care le făcea Hoover ar fi putut fi folosite mai degrabă în scopuri politice decât pentru securitatea națională. Setea de putere a directorului FBI l-ar fi putut împinge să abuzeze în acest fel de funcția sa.

Cererea lui Keegan putea să grăbească izbucnirea unei crize politice pe care Roosevelt nu și-o putea permite în acel moment. Și totuși, președintele credea că informația lui Keegan era probabil corectă. Fostul contrabandist de băuturi alcoolice îl pusese în fața unei dileme nemaipomenite.

– Ai vreo sugestie? îl întrebă președintele pe Keegan.

– Lăsați-mă să-l caut eu, zise acesta scurt și categoric.

– *Ceee?* făcu Donovan.

– Stai puțin, William, ascultă-l până la capăt, zise Roosevelt.

– Am nevoie de un mandat ca să pot consulta dosarele Biroului și să prezint încredere când pun întrebări.

– Fără știrea lui Hoover? zise Donovan. Nici în ruptul capului.

– Vă promit că o să mă limitez doar la această investigație.

– La urma urmelor, ce știi dumneata despre investigații? îl întrebă Donovan.

– Mă călăuzesc după logică, numai după logică. Este singurul lucru de la care putem să pornim. De la logică și intuiție. Poate că o să avem noroc. Poate că-i dăm de urmă. Poate că găsim o amprentă, ceva de genul ăsta. O să scormonesc de la un cap la altul, să văd ce apare. N-am decât o urmă, domnule colonel Donovan. Nu investighez o crimă.

– Cred că s-ar putea ca Edgar să nu fie de acord cu prezența dumitale acolo, zise cu răceală Donovan. Chiar dacă nu ia în serios informația, s-ar face foc și pară dacă ar afla că cineva din afara Biroului își bagă nasul în treaba lui.

– Ar trebui să am acces doar la dosarele pe patru luni – să zicem începând din martie până în iunie 1934, inclusiv.

Dintr-odată, Donovan deveni foarte atent. Se întoarse și puse paharul pe podea. Ochii i se îngustaseră.

– Ne ascunzi ceva, zise el scurt și răstit.

– Orice v-aș spune în plus, sunt doar simple presupuneri.

– Lasă-mă pe mine să apreciez, zise Donovan.

– Ce-avem de pierdut? întrebă Keegan naiv, fără să se gândească la implicațiile politice ale cererii lui. Știm că Hoover o să îngroape oricum informația. De ce nu mă lăsați pe mine să fac o încercare? Trebuie să știe el?

– Umbli cu subterfugii, Francis? întrebă Roosevelt, făcând o grimasă.

– Cred ca puteți să-i spuneți așa, domnule președinte, zise Keegan zâmbind.

– Altfel cum *ai putea* să-i spui? întrebă Donovan.

Keegan își dădu seama că lui Roosevelt îi surâdea ideea.

– Treaba de care vorbești presupune mult timp și muncă, Francis, zise președintele.

– N-am nimic altceva de făcut. Și, dacă abuzez de autorizație, puteți să-mi retrageți permisul de intrare la bibliotecă.

– Permis de intrare la bibliotecă! Îmi place expresia, chicoti Roosevelt.

– O să suport singur cheltuielile pe care le fac, adăugă Keegan.

– Un dolar pe an omul? zise Roosevelt.

Ideea începuse să-i placă. De când devenise președinte, Roosevelt se înconjurase cu nenumărați consilieri pentru diferite domenii care erau plătiți cu onorariul simbolic de un dolar pe an.

Donovan ridică paharul și sorbi o înghițitură, fără să-l slăbească din ochi pe Keegan.

– Suntem într-o situație ciudată, zise Roosevelt. Cred că toți trei suntem de acord că războiul între Germania, Anglia și Franța este inevitabil. Dar poporul american nici nu vrea să audă de așa ceva. Ieri seară, am ținut o cuvântare la Chicago și am avertizat țara despre pericolul fascismului. Am crezut că o să conving oamenii, dar *m-am înșelat*, prieteni. *Nimeni* nu m-a susținut. Ce proteste, ce critici. E a dracului de mare surpriza, băieți, când încerci să conduci țara, pe urmă privești peste umăr și constați că nu te urmează nimeni.

– America nu este încă pregătită să înfrunte această situație, sugeră Donovan. Ultimul război este încă proaspăt în memoria oamenilor. Abia ne revenim de pe urma depresiunii.

– Ai dreptate, Bill, zise Roosevelt. Americanii nu vor să accepte tocmai acum faptul că totalitarismul este o realitate. Făcu o pauză și sorbi o înghițitură de scotch din pahar. Pe de altă parte, capturarea unui spion nazist periculos în țara noastră ar putea avea un puternic efect asupra opiniei publice.

– *Dacă* există un asemenea spion, zise Donovan.

– El există cu siguranță, zise Keegan. Nu vă cer decât să-mi ușurezi un pic sarcina, pentru că am de gând să-l caut, indiferent dacă mă ajutați sau nu.

– Stai naibii puțin, zise Donovan, supărat.

– Ei, stați încet, băieți, zise Roosevelt, zâmbind din nou cu gura până la urechi. Suntem cu toții de aceeași parte a baricadei.

– Există experți în acest domeniu, Keegan, zise rar Donovan. De ce să nu-i lăsăm pe ei să se ocupe de asta?

– Ascultați...

Roosevelt interveni din nou.

– Stai puțin, Bill. Francis, sunt sigur că nu ți-a fost ușor să vii și să-mi aduci această informație. Te gândești că noi tragem de timp? Ai o carte de vizită, Bill?

Donovan îi dădu o carte de vizită tipărită foarte elegant. Numele lui apărea în mijloc, iar în colțul din dreapta sus era scris „Casa Albă" și un număr de telefon. Roosevelt o întoarse pe dos și mâzgăli „Franklin" de-a lungul ei, apoi o rupse în jumătate. Una din jumătăți i-o dădu lui Keegan.

– Dacă vrem să-ți comunicăm ceva, vei fi contactat de cel care are cealaltă jumătate a acestei cărți de vizită. Orice s-ar întâmpla, trebuie să fii discret. O să știm despre treaba asta Bill, eu și, poate, una sau două persoane. Trebuie să-ți cer să nu spui la nimeni ce faci, Francis. Este important să păstrăm secretul privind această informație. Dacă lui Hoover îi ajunge la ureche treaba asta, am dat de dracu', s-a terminat cu investigația ta.

– Înțeleg, domnule președinte.

– Dacă n-ai nici o știre de la mine până mâine, trebuie să înțelegi că nu pot să te ajut.

– Oricum ar ieși, zise Donovan, această întâlnire n-a avut loc.

– Înțeleg, zise Keegan.

Roosevelt îi întinse mâna. Zâmbi cu toată gura. Exact cum apărea de obicei în fotografii. Dădură mâna.

– Ai fost întotdeauna un prieten bun, Francis, zise Roosevelt, și încă unul discret. Te asigur că apreciez foarte mult această informație și îmi pare foarte rău de logodnica ta.

– Vă mulțumesc, domnule președinte. Mă simt onorat că v-ați amintit de mine.

Roosevelt clipi din ochi.

– Ei, cum aș fi putut să te uit... Frankie Kee, zise el, zâmbind.

Nici nu închise bine ușa Keegan, că Donovan se și întoarse spre președinte.

– E groaznic de arogant, domnule președinte.

– Sunt sigur că nu vrei să lucreze cu tine tot felul de sclifosiți.

Donovan se uită la pardoseală și zâmbi. „Roosevelt are un fel special de a face sită de mătase din coadă de câine", se gândi el. Încercă să folosească altă tactică.

– Mi se pare ridicol, zise el. Nu pot să-mi închipui ce-ar putea să aibă hunii în mânecă, cum a spus el, să ne *neutralizeze*.

Roosevelt nu răspunse. Își făcu de lucru câteva momente cu țigaretul. Într-adevăr, se întreba în sinea lui. Îl fascina mulțimea de posibilități.

– Eu clasific informațiile pe litere și numere, continuă Donovan. A1 ar fi o informație de importanță deosebită, A este o sursă incontestabilă, 1 însemnând informație verificată. Informația adusă de Keegan aș clasifica-o ca D5.

– Nu am nimic împotriva acestei clasificări, zise președintele.

– Hoover își apără nebunește parohia, zise Donovan. El a arătat clar că tot ce se întâmplă în State este sub jurisdicția lui. De ce să nu-i transmitem lui informația?

– Pentru că i-am făcut o promisiune lui Keegan, zise el. În plus, sunt de acord cu Keegan într-o privință. Dacă dăm această informație Biroului, n-o să se facă nimic. Îl știi pe Edgar, dacă nu e vorba de un proiect inițiat de oamenii lui, îl face uitat.

– Atunci, poate să o încaseze, dacă se dovedește că informația e reală, zise Donovan.

Doar pentru o clipă, fața lui Roosevelt se înnoură, apoi se însenină din nou.

– Nu e vorba de încasat, Bill. Ce se întâmplă dacă informația lui Keegan se dovedește a fi de categoria A1 și el îl găsește pe acest agent în conservare? Ar fi un motiv de laudă pentru tine, dacă Keegan ar lucra pentru tine.

– Și dacă e un rateu?

– Atunci nimeni nu o să știe nimic niciodată. Proiectul va fi clasificat ca *secret*. Nici măcar n-o să avem un dosar, îi zise Roosevelt, zâmbind.

Donovan nu era încă convins. Se ridică în picioare și își apăsă pumnii în șale, îndreptându-se.

– Ce naiba ar putea să fie această misiune? întrebă el. Un asasinat? Dacă, Doamne ferește, v-ar omorî, asta nu ne-ar neutraliza, pentru că lanțul ar continua neîntrerupt. Sabotaj? Ce-ar putea să distrugă *un om* ca să ne neutralizeze poziția?

– Habar n-am și este clar că nici Keegan nu are.

– Domnule președinte, eu nu dispun nici de oameni și nici de fonduri pentru a trimite o echipă să găsească o fantomă care are o

misiune despre care nu știu nimic și care este extrem de ciudată. De-abia îmi adun oamenii.

– Iar mie nu-mi plac surprizele, William, zise Roosevelt. Uite ce-i. Am o presimțire în legătură cu treaba asta. Hitler este un ticălos atât de viclean, încât pare posibil să o facă. La urma urmei, ce avem de pierdut?

Donovan își aprinse o țigară, trase un fum, îi dădu drumul într-o parte, uitându-se cum îi arde vârful. Se gândea concentrat, cântărind avantajele și dezavantajele situației. Un fost contrabandist colindă țara în lung și în lat, având în buzunar o legitimație a Casei Albe.

– Bill, tu și cu mine o să facem o mulțime de lucruri neortodoxe până se va termina treaba asta, zise Roosevelt. Nu vreau să-ți încalc prerogativele, dar... fă-mi și mie pe plac de data asta, vrei?

– Bineînțeles, domnule președinte...

– Am să-i dau o legitimație a Casei Albe, îl întrerupse Roosevelt. Tu desemnezi un om de legătură care să nu-l scape din ochi și să pară că-l ajută. În afară de faptul că omul tău o să piardă puțin timp, n-ai nimic de pierdut.

– Și să-l lăsăm pur și simplu, de capul lui?

– De ce nu? Într-un fel, el este obsedat de treaba asta. Dacă există un agent secret, s-ar putea să aibă noroc.

– N-o să putem să-l controlăm.

– Adevărat.

Din locul în care stătea, Donovan se uită lung la președinte.

– Vă place acest Keegan, nu-i așa?

– Știu că se poate avea încredere în el. Știu că își ține gura și că are relații interesante.

– Pentru că a fost gangster? întrebă Donovan sceptic.

Roosevelt își țuguie buzele și sorbi din pahar.

– Spune-mi, Bill, de unde intenționezi să-ți recrutezi agenții pentru unitatea asta a ta? De la Yale sau de la Harvard?

– Ați avut ceva probleme la universitate? întrebă Donovan, zâmbind.

Roosevelt râse din toată inima.

– Câtuși de puțin. Dar o să ai nevoie și de oameni cu o calificare mai *specială*. Oameni care au trecut prin multe. În unitatea asta a ta, o să ai nevoie și de câțiva oameni hârșiți în rele. Keegan s-ar potrivi perfect. Roosevelt se rezemă de spătarul scaunului și se uită în tavan,

savurând ceea ce spusese. Keegan cunoaște toate tertipurile, se descurcă singur în situații grele, are foarte multe resurse, este independent din punct de vedere financiar, e absolvent cu brio al Colegiului din Boston. Faptul că a reușit să scape de Gestapo și că-l cunoaște pe acest Wolffson și pe nazistul...

– Vierhaus.

– Da... oameni pe care tu îi știi doar după nume, e grăitor.

– Dar pe el nu-l interesează să facă parte din unitatea mea. A spus foarte clar acest lucru.

– Păi, cine știe, dacă are ceva minte, poate că o să se răzgândească. E de modă veche, dacă-i faci un serviciu, nu rămâne dator.

– Codul lumii interlope, zise Donovan, zâmbind aferat.

– Poate. Sau s-ar putea ca el să fie ceva care se găsește foarte rar, un om de onoare.

– Pentru Dumnezeu, e un fost contrabandist.

– E contrabandistul *meu,* zise Roosevelt.

Donovan făcu ochii mari de uimire.

– De aceea ați acceptat să vă întâlniți cu el?!

După ce sorbi o înghițitură din paharul cu scotch, Roosevelt mai adăugă în treacăt:

– A contribuit cu un sfert de milion la prima mea campanie electorală și cu o sută de mii în 1936.

Donovan râse cu zgomot și făcu semn cu mâinile, ca și cum ar fi vrut să arate că se predă.

– Ei, fir-ar să fie, în cazul ăsta e rândul dumneavoastră...

– Nu, este unitatea ta. Noi avem o înțelegere: tu conduci unitatea, eu conduc țara. Dar dacă ai nevoie de bani sau de oameni, pot să aranjez. Dacă crezi că nu-ți place Keegan sau nu te împaci cu situația...

– Nu, domnule președinte, zise Donovan, ridicând din umeri. E jocul lui. Să-l lăsăm să și-l facă singur. Sper că n-o să fiți prea dezamăgit când o să se întoarcă cu mâinile goale, zise el, desenând în același timp în aer un zero, pentru a-și întări afirmația.

– Sper să reușească, Bill, zise președintele. Sper din toată inima să reușească.

Președintele băgă o țigară Chesterfield în țigaretul său din fildeș. Donovan se aplecă, întinzând bricheta aprinsă sub țigară. Apoi se duse la bar și își turnă o porție de whisky.

– De fapt, dacă stau și mă gândesc, zise el, suntem în aceeași situație ca Hitler, n-avem nici noi nimic de pierdut.

Roosevelt se rezemă de spătarul scaunului, zâmbind satisfăcut.

– Excelent, zise el. Îmi pare bine că ești de acord.

39

Coada pentru feribotul spre Staten Island era mai mică decât de obicei. Afară, temperatura era sub zero grade, iar dinspre Hell Gate sufla un vânt tăios, aducând cu el primele semne ale unui viscol. Bucăți de gheață, care rupseseră zăgazul, se legănau în apa învolburată. Vârtejuri de zăpadă dansau nebunește în vânt. De ce alesese el ziua asta friguroasă și mohorâtă pentru a merge cu feribotul pe Staten Island? se întreba Keegan. Omul îl sunase în ziua aceea dis-de-dimineață.

– Domnul Keegan?

– Da.

– Vă sun din partea colonelului.

– Care colonel?

– Cred că aveți cartea lui de vizită.

– Aha, zise el, *acel* colonel.

– Putem să ne întâlnim după-amiază pe puntea superioară a feribotului care merge spre Staten Island? E unul care pleacă din Manhattan la ora două și treizeci de minute.

– Cred că da. Cine e la telefon?

– În fundul zonei închise.

– Cine *sunteți?*

– Să citiți revista *Life*. La revedere.

Și închisese.

„De ce toată treaba asta învăluită în mister?" se întreba Keegan. Pentru Dumnezeu, nu voia decât să se uite prin niște dosare.

Paznicul ridică porțile și șirul de mașini înaintă încet pe puntea care semăna cu un tunel. Keegan trase frâna de mână și se duse pe puntea a doua a feribotului, care era o încăpere îngustă, închisă cu sticlă de

jur-împrejur și cu rânduri de bănci din lemn de culoare închisă. Din cauza aerului rece de afară, geamurile erau înghețate și nu se vedea nimic prin ele. Deși încăperea era încălzită, înăuntru era frig și curent, mirosea a petrol, apă de mare și creozot. Keegan se așeză în fundul încăperii, pe un scaun din colț, și deschise revista.

Cornul de ceață mugea în timp ce feribotul se zguduia, intrând în golf. Un minut sau două mai târziu, auzi ușa glisantă mișcându-se în spatele lui. O rafală de vânt rece trecu vâjâind pe lângă el în timp ce ușa se închidea din nou. Tocmai voia să se uite în revistă când auzi o voce bărbătească:

– Domnul Keegan?

– Exact, zise Keegan, privind în sus spre bărbat.

Străinul avea în mână o pungă mică, maronie, din hârtie, pe care o întinse spre el.

– Vreți alune?

– Nu, mulțumesc, spuse Keegan.

Omul care îi dăduse întâlnire era un bărbat înalt, îmbrăcat cu un sacou de tweed, căruia îi ridicase gulerul, un pulover de lână pe gât. Pe cap avea o șapcă din același material cu haina. Stătea drept ca un militar de carieră și avea o privire foarte atentă. Fața prelungă era dominată de niște ochi pătrunzători, înfundați în orbite, și de o claie de păr negru și des. Purta ochelari de soare de aviator, pe care îi scoase și îi vârî în buzunarul de la sacou.

– Mă numesc Smith, zise el, întinzând mâna.

Avea o voce plăcută, ușor tărăgănată, cum vorbesc cei din sud. În timp ce dădeau mâna, Keegan simți ceva în palmă. Era cealaltă jumătate a cărții de vizită a lui Donovan.

– Ca să nu pară neoficial, zise Smith, zâmbind.

Keegan scoase din buzunar jumătatea lui de carte de vizită și uni cele două bucăți. Se potriveau perfect.

– Mă bucur de cunoștință, zise Keegan, zâmbind și el.

Smith se așeză lângă Keegan, își încrucișă picioarele și își întinse brațele pe spătarul băncii. Keegan se scutură de frig și privi în jurul lui în încăpere.

– Ce s-a întâmplat, nu vor să-ți dea un birou? întrebă el.

– Am avut o coadă toată ziua, spuse el. Am scăpat de ei exact înainte de-a sări pe feribot. De fapt, a fost o manevră foarte eficientă. Dacă se suiau la bord, erau ușor de reperat, caz în care, pur și simplu, nu te-aș fi băgat în seamă.

– Crezi că germanii au oameni care te urmăresc? Nu exagerezi nițel? întrebă Keegan.

– Nu germanii, domnule Keegan, zise Smith, pe un ton de superioritate. Băieții lui Hoover. Se țin de mine două echipe de-ale lui. Ei știu că lucrez pentru Donovan, iar Hoover vrea să știe toate mișcările pe care le face colonelul. De aici se trag toate necazurile. Dacă află că între noi este vreo legătură, tabără și pe dumneata și n-o să mai reușești să faci nimic.

– De ce este atât de neliniștit din cauza lui Hoover? Pentru Dumnezeu, doar e președintele Statelor Unite.

– Pentru că Hoover a fost numit pe viață. Nimeni nu-l poate demite fără un motiv serios, și aceasta face din el un om foarte puternic. Președintele nu vrea să și-l facă dușman.

– E Hoover chiar așa?

– Un mic Napoleon? Mă mir că nu se învârte cu mâna vârâtă în veston și nu vorbește franțuzește.

– Vrei să spui că de acum înainte o să trebuiască să ne furișăm și să ne întâlnim ca acum? întrebă Keegan.

– Mă tem că da.

– Mă simt ca un bărbat însurat care-și înșală nevasta, domnule Smith.

– Ciudată senzație, zise Smith.

– Presupun că trebuie să facem ceva împreună.

– Da, zise Smith, tărăgănat. Uite cum stau lucrurile. O să fiu omul dumitale de legătură. Dacă ai nevoie de ceva, indiferent când, iei legătura cu mine. Dacă ți s-a întâmplat ceva, iei legătura cu mine. Dacă te arestează, te îmbolnăvești, trebuie să te duci la spital, iei legătura cu mine. Cu nimeni altcineva. În regulă?

– Sigur. E ca și cum ai freca o lampă și apare un duh. Dumneata ești duhul.

Duhul se făcu că nu ia în seamă comparația.

– Am pus o servietă în portbagajul mașinii dumitale. În ea găsești tot ce-ți trebuie pentru început. Aș vrea să-mi restitui servieta. E proprietatea mea personală. Marca Abercrombie and Fitch.

– Cum dracu' ai umblat în portbagaj?

– L-am deschis cu un șperaclu.

– O să ne înțelegem bine, zise Keegan și râse din nou.

– Sper că n-o să-mi faci mizerie, domnule Keegan. Am senzația c-ai fi în stare.

– N-aș face asta, domnule Smith, răspunse Keegan râzând.

– Aș vrea să mă lași pe mine să mă ocup de o serie de probleme. Vreau să știu ce intenții ai. Din moment ce sunt singura dumitale legătură cu Washington-ul, este important să mă ții la curent.

Smith desfăcu altă alună, dând drumul la coji în pungă.

– Sigur nu vrei o alună? Sunt direct din Georgia.

– Nu, mulțumesc, nu e genul meu. Nu te superi, nu?

Smith se uită o clipă la el, apoi continuă:

– Acum, ascultă. E important ce spun. Nu știu ce cauți, domnule Keegan, dar fă-o cât mai subtil cu putință. Oricine te-ar întreba ce faci pentru Servicul de Securitate al Casei Albe, spune că te ocupi de fondurile pentru securitate și resurse.

– Fonduri pentru securitate și resurse.

– Exact. Nu vorbești cu nimeni despre mine sau Donovan și nu te-ai *întâlnit* niciodată cu Șefu'.

– Îi zici Șefu'? Trebuie să fii mare.

– Eu n-aș fi putut obține o întrevedere particulară cu el doar în douăzeci și patru de ore din momentul în care am cerut acest lucru. Asta înseamnă să fii mare.

Keegan râse. În realitate, totul se datorase celor trei sute cincizeci de mii de dolari donați pentru campania electorală și celor patru ani cât îi vânduse rachiu bătrânului.

– Ai ceva relații de-ai putut aranja treaba asta, mai adăugă Smith.

– Logic, zise Keegan.

– E logic să trimiți un om de afaceri bogat pe urmele unui spion nazist?

– De ce nu? Uite ce-i. Știu că știi totul despre mine, domnule Smith, dar dă-mi voie să-ți spun ceva. Când se pune problema să am nevoie de

un sfat, am resurse nelimitate în orice domeniu ți-ai putea imagina. Experți, domnule Smith, nu alta. Dacă nu știu cum să fac ceva, pot să aflu repede. Dacă am nevoie de o informație, pot să o obțin. Am nevoie de un pistol fără amprente, nici o problemă. În ce privește FBI-ul, sunt sigur că știi că i-am păcălit pe agenții federali șase ani la rând. N-au avut niciodată nici măcar o bună descriere a mea. M-am gândit mult la Douăzeci și șapte. Ca să-l prindem, trebuie să apelăm la logică și avem nevoie de mult noroc. Sunt un om cu multă logică și, ca un irlandez ce sunt, am mult noroc. Este adevărat că mă călăuzesc după intuiție, dar care-i alternativa? Să-i dau lui Hoover informația și el să o claseze?

– Nu prea mi-a plăcut misiunea asta, dar eu nu discut ordinele.

– De fapt, cu ce te ocupi? întrebă Keegan. Ai un grad? Se pare că la Washington toată lumea are un grad.

– N-am.

– Cu ce te ocupi?

– Aranjez să se facă lucrurile, domnule Keegan.

– Deci, ești domnul Smith și aranjezi ca lucrurile să fie făcute.

– Exact. *Mă numesc* Smith. Poți să-mi spui organizator. Cunoști expresia *ordonanță?*

– Nu.

– E o expresie folosită în marină. Am fost în marină câțiva ani. Un timp, am fost ordonanța amiralului Harry Grogan. Când amiralul voia ceva, eu puneam să se facă treaba respectivă. Orice, oricând. Indiferent ce era, eu spuneam „da, domnule", și mă ocupam ca treaba respectivă să fie făcută. Asta înseamnă să fii ordonanță, domnule Keegan. Orice amiral are o ordonanță. Acum sunt ordonanța lui Donovan. Și, ca să nu umblăm cu fofârlica, vreau să-ți spun că știu vag ce urmărești și treaba mea este să te ajut, prin toate mijloacele *normale și legale,* pentru că nu-mi place să am necazuri. Caracteristica unei ordonanțe bune este să obțină rezultate cu un efort aparent minim și *fără* să creeze probleme.

– Și eu trebuie să cred că ești o ordonanță foarte bună?

Smith se făcu că n-auzise întrebarea.

– Știu ce încerci să faci, iar dumneata știi ce fac eu, așa că nu trebuie să mai vorbim despre detalii biografice. Putem să vorbim acum despre operațiunea asta a dumitale?

– A devenit deja operațiune?!

– Cu un mic efort. Nu ești decât dumneata și eu, cu juma' de normă. Nu e chiar o operațiune.

– Ce e în servietă?

– O legitimație, numere de telefon, numele a una sau două legături, cartea mea de vizită, cu numerele de telefon la care pot fi găsit ziua și noaptea. Firește că prefer ziua.

– Ești căsătorit?

– Am fost. Lucram pe lângă ambasada din Șanhai, când japonezii au început războiul. Soția mea era pe stradă și a fost omorâtă de primul val de bombardiere.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc. Șeful – apropo, lui Donovan îi place să i se spună Șef – este îngrijorat, deoarece are impresia că în această vânătoare de vrăjitoare...

– Nu e vânătoare de vrăjitoare, domnule Smith. Te asigur că *Siebenundzwanzig* există.

– Da, da. Deci, cum spuneam, îi e teamă că motivul dumitale e prea personal. Oamenii care sunt implicați prea personal în astfel de lucruri acționează imprudent.

– O să țin minte asta.

– Dacă, printr-o minune, îl descoperi pe acest om, ni-l dai nouă, nu-i așa?

Nu întreba, ci mai degrabă pretindea, stabilea un lucru. Se opri apoi din vorbit, ca să-și curețe o altă alună, operație care-i luă destul de mult timp.

– Îți dai seama ce prețios ar putea fi acest om pentru noi, domnule Keegan?

– Sigur.

– Sigur ce? Sigur că o să ni-l predai nouă sau sigur că știi cât este de valoros?

– Amândouă.

– N-o să faci ceva de genul să-l arunci în East River cu ghete de ciment?

– Nu sunt ghete, domnule Smith. Expresia e „pardesiu de ciment" și n-am făcut niciodată așa ceva.

– Șeful pare să creadă că știi optzeci și șapte de mijloace neobișnuite de a te descotorosi de oameni.

– Am spus că n-am *făcut-o* niciodată, nu că nu știu *cum* se face.

– Asta-i altceva. Parcă mă simt mai liniștit.

– Grozav. Mă crede Donovan?

– Nu contează dacă Donovan te crede sau nu. El crede că *dumneata* crezi povestea și asta e ceea ce contează. El își pune la încercare norocul cu dumneata. Dacă treaba îi ajunge la urechi lui Hoover, o să fie de rău, iar Donovan o să fie primul care o pățește.

– Am înțeles, domnule Smith, zise Keegan, dând din cap și zâmbind în stilul său perfid.

– Dacă, după ce te uiți prin materialul din portbagaj, ai vreo întrebare, dă-mi un telefon. O să trimit pe cineva să ia servieta. Cred că n-am pierdut din vedere nimic. Mai ai nevoie de ceva?

Lui Keegan îi plăcea Smith. Părea cam nepoliticos și posac și avea un gen de istețime care-l făcea antipatic, dar în același timp avea și un umor sec. Se hotărî să-l pună la încercare.

– Deci, zici că ești cea mai bună ordonanță?

– Nu-mi place să mă grozăvesc, domnule Keegan, de ce întrebi?

– Mai e ceva de care aș avea nevoie.

– Da? zise Smith, de parcă nu-i venea să creadă.

– Cred că transportul va fi o mare problemă pentru mine. Nu pot să sufăr să stau să aștept trenurile și autobuzele, în sfârșit, chestii de genul ăsta. Așa că mă întrebam – crezi că ai putea să-mi faci rost de un aeroplan?

Expresia de pe fața lui Smith nu se schimbă. El zise cu o voce egală:

– Un aeroplan.

– Da, cu un pilot priceput.

– Deci, vrei un aeroplan și un pilot?

– Mi-ar fi de mare ajutor.

– Sunt convins.

Smith își curăță o altă alună și și-o vârî în gură. Câteva clipe, se uită fix înainte, gândindu-se.

– Așa deci? Un aeroplan și un pilot? întrebă el sarcastic.

– Deocamdată atât, spuse Keegan politicos.

Simțea că lui Smith îi plăcea provocarea, deși n-ar fi recunoscut în vecii vecilor.

Smith mai mâncă o alună și oftă.

– Te sun eu, zise el și, fără să mai spună o vorbă, se ridică și părăsi cabina feribotului.

– Îmi pare bine că ne-am cunoscut, mormăi în barbă Keegan.

O dată întors în apartamentul său, Keegan își pregăti ceva de băut, puse un disc cu Count Basie și studie materialul din servieta neagră. Fu impresionat. În servietă se găseau câteva coperți din piele de mărimea unui portvizit, cu o legitimație înăuntru, în care el apărea ca membru al „Personalului de Securitate al Casei Albe, Sectorul Cercetări", cu un loc pentru fotografie, o listă bătută la mașină a tuturor agențiilor guvernamentale cu telefonul secret al directorilor, un permis provizoriu pentru „Secția Dosare" a FBI, un permis cu care putea intra la bazele militare ale SUA și o carte de vizită a lui Don Smith, cu antetul Casei Albe, pe care acesta figura sub titulatura ambiguă de „funcționar". Pe cartea de vizită mai erau numerele de telefon unde putea fi găsit ziua și noaptea; și un bilet:

Domnule Keegan,

Te rog să lipești o fotografie recentă în locul respectiv atât pe legitimația Casei Albe, cât și pe cea militară. Te rog să nu fie fotografie retușată. Merge o simplă fotografie de pașaport.

Memorează numerele de telefon și distruge cartea de vizită.

Legătura dumitale la FBI este Glen Kirbo. Îl găsești la etajul al patrulea, în clădirea birourilor de la Washington. Nu știe ce cauți și nici nu vrea să știe.

Permisul eliberat de armată îți dă dreptul să ai acces la materialele neclasate. Discreția e mai de preț decât curajul.

Smith

A doua zi, Dryman își făcu apariția la Killarney Rose.

40

Nu mergea, ci se plimba țanțoș. Pășea cu atâta aroganță, de parcă ar fi vrut să le spună celorlalți din bar că habar n-aveau cine era el.

Puteai să spui că era îmbrăcat neglijent. O pereche de pantaloni de tweed largi, care atârnau ca niște burlane deasupra unor cizme de cowboy roase, o cămașă din flanel roșu deschis, cu un fular de mătase alb, legat pe sub gulerul ridicat, o jachetă de aviator din piele scorojită, având o insignă cu aripile aviației militare în dreptul inimii și o bonetă de ofițer trasă mult pe urechi.

Keegan se gândi că n-avea mai mult de treizeci de ani. Era destul de înalt și bine clădit. Avea părul roșcat și o figură de înger, cu un zâmbet impertinent și ochi albaștri; un om care părea că are lumea la degetul cel mic. Merse în stilul său legănat direct în partea din spate a barului și se așeză vizavi de Tiny.

– Un whisky cu gheață, într-un pahar mare, generale, și alături o Coca, zise el, apoi se învârti cu scaunul rotativ și se așeză cu spatele la tejghea, inspectând încăperea.

Își pironi ochii pe Keegan, zâmbi și-l arătă cu degetul.

– Fac pariu că ești Francis Keegan, zise el.

Vorbea cu accentul bostonezilor, fără însă să lungească a-urile și e-urile. După felul cum vorbea pe nas, Keegan se gândi că era de pe undeva din New England.

– Ce te face să crezi asta? îl întrebă Keegan, zâmbindu-i la rândul său.

– Păi, dumneata arăți ca și cum ai fi stăpânul localului și, din moment ce Keegan este proprietarul, îmi închipui că dumneata trebuie să fii.

– Destul de bine, amice. Și cine ai putea să fii dumneata?

Cel întrebat se îndreptă spre masa la care ședea Keegan, puse pe ea cele două pahare și întinse mâna.

– Căpitan John Dryman din aviația militară a Statelor Unite.

– Îmi face plăcere, căpitane, zise Keegan, examinând hainele aviatorului. Ești în concediu?

– L.S., răspunse el, după care sorbi îndelung din whisky.

– Da, unde?

– Aici.

– În New York?

Dryman păru surprins.

– Exact aici. În acest bar. La dumneata. Începând de peste o oră, zise el, uitându-se la ceas, sunt în serviciu provizoriu aici.

Keegan își încreți fruntea.

– Să faci ce?

– Păi, speram să-mi spui *dumneata*. Nu mă plâng, domnule, mai am șase luni, apoi plec în China.

– Poate n-ai auzit că în China e război.

– Ba da, domnule, zise Dryman, clipind din ochi. Ai auzit vreodată de maiorul Claire Chennault? Ai auzit de Tigrii Zburători? Acolo și-a format mica lui escadrilă. De la întâi ianuarie, voi fi la Kunming, să-i învăț pe japonezi câteva șmecherii. Între timp, am fost repartizat la ceva numit Serviciul de Securitate al Casei Albe și urmează să primesc ordine de la dumneata și, șefule, zise el privind în jur, cu o licărire de veselie în ochi și chicotind, nu pot să-mi imaginez un loc mai bun pentru a-mi petrece timpul care mi-a mai rămas. Avionul e la Mitchell Field.

– Avionul?

– Bătrâna Dalila, un AT-6, cu două locuri. Nu m-aș duce nicăieri fără ea. Se opri și inspectă din nou cu privirea barul. Mult timp nu mi-a venit să cred, zise el. Dă-mi voie să-ți spun că ăsta e visul oricărui pilot, adică să fie repartizat la un *bar* și să primească ordine de la proprietar. Băieților n-o să le vină să creadă nici în ruptul capului.

– Băieții n-or să știe nimic despre asta, căpitane, zise grav Keegan. Începând de acum, până când o să zbori peste Himalaya, o să uiți tot ce vezi, auzi și faci. În regulă? Ăsta este primul și, probabil, ultimul ordin pe care îl primești de la mine.

Dryman se uită în spate, într-o parte și în cealaltă, apoi se aplecă peste masă și șopti:

– E vreo chestie cu spioni? Vreau să spun barul, hainele civile... în sfârșit, dumneata. Despre ce e vorba?

– O să afli la vremea potrivită. Cum ți se spune?

– A.A.

– A.A.? Credeam că te cheamă John.

– Da, așa mă cheamă, zise el, zâmbind din nou ca un heruvim, A.A. înseamnă As al Aerului... E o poreclă pe care am căpătat-o prin muncă grea. Zece ani în aviația militară, ultimii doi instruind niște mucoși de la colegiu, sperând să supraviețuiască cursului. Am fost pilot de încercare doi ani și un timp am avut propria mea escadrilă. Sunt atât de bun, domnule Keegan, că dacă mi-aș pune niște aripi, mi-aș lua zborul.

Keegan era uimit. Smith avea într-adevăr un pilot militar și un avion pentru acesta. Respectul lui pentru ordonanțe creștea tot mai mult.

– Spune-mi, Asule, zise Keegan, dacă ești atât de bun, de ce faci pe curierul zburător pentru Casa Albă?

Dryman își împinse boneta pe ceafă și se rezemă de spătar.

– De fapt, fusesem lăsat la sol când a sunat Casa Albă.

– Lăsat la sol? zise Keegan cam alarmat. De ce?

– Cred că acuzația suna exact în felul următor: „Metode de zbor neautorizate", zise Dryman, luând încă o dușcă de whisky.

– Și care anume au fost metodele neobișnuite?

– Neautorizate, îl corectă el pe Keegan. Tot ce fac eu într-un avion e *neobișnuit,* domnule Keegan. Sunt doar două lucruri pe care le fac bine. Să zbor e unul dintre ele... și o fac mai bine decât orice altceva. Dă-mi voie să-ți spun că pot să zbor pe orice obiect care are motor și două aripi, pot să zbor oriunde, oricând și pe orice vreme. Am fost *făcut* să zbor, domnule Keegan. Cel mai fericit sunt când mă aflu la peste trei mii de metri deasupra solului.

– Este foarte interesant, dar n-ai răspuns la întrebarea mea.

– Instructajul de zbor e o treabă urâtă și plictisitoare. Faci același lucru zi de zi. Trebuie să dai un exemplu bun cadeților, să faci totul ca la carte. Făceam treaba asta după ce un an de zile dusesem poșta aeriană pe o vreme atât de rea, încât ar fi trebuit să-mi pun o ceașcă cu cafea în poală ca să fiu sigur că nu zbor cu capul în jos. Și, dintr-odată, mă

trezesc la sol, în Florida, să dădăcesc un grup de absolvenți de colegiu. Ca să mai dăm afară din aburi, patru dintre instructori am hotărât să facem o cursă pe distanța de cincizeci de kilometri. Sosirea era un pod în afara orașului, pe șoseaua care merge paralel cu țărmul. Ultimii opt kilometri aș fi putut să zbor cu capul în jos, deoarece nu era nimeni în jurul meu.

Se opri să-și termine băutura, după care luă o gură de Coca.

– Din nefericire, continuă el, comandantul meu mergea cu mașina *peste* pod exact în momentul în care eu mă hotărâsem să zbor pe *dedesubtul* podului. E vorba de colonelul Frederick Metz. N-are nici un pic de simț al umorului. Când m-a văzut că trec pe sub el, de uimire a început să se tragă de mustață și nu i-a mai observat pe ceilalți băieți. Am spus: „Domnule colonel, nu pot să spun decât că m-a mâncat în fund". El mi-a răspuns: „Acum, o să te mănânce și mai tare, Dryman, deoarece te las la sol nouăzeci de zile". Nouăzeci de zile! Dumnezeule, e o viață! Apoi, zise el, zâmbind din nou și rezemându-se de spătar, m-a văzut Dumnezeu, și făcu un gest larg, arătând cu mâna încăperea.

– Și ce ți s-a spus exact? zise Keegan, întrebându-se în sinea lui ce instrucțiuni îi dăduse Smith acestui nebun și cum îl descoperise.

– Mi s-a spus că sunt curier al Casei Albe – cum o fi asta, *curier*, nu știu, și că trebuie să vin aici să-ți raportez și să fac ce spui, în limite rezonabile, zise el chicotind. Ce-o fi vrut să zică?

– Adică să nu ne omori, Asule.

– N-o să se întâmple niciodată, zise Dryman, neacceptând remarca, ca și cum ideea era absurdă. Acum, care e primul lucru pe care trebuie să-l știu?

– Deocamdată, uite ce trebuie să știi. Caut un tip. Nu știu cum arată, cum se numește, ce face sau unde l-am putea găsi. Și, după cum se prezintă lucrurile în lume acum, probabil că n-am mult timp să-i dau de urmă.

Dryman se uită fix câteva secunde la Keegan și apoi necheză.

– În regulă, zise el, aplecându-se peste masă. Ce-o să facem, *de fapt*?

– Asta e, Asule, habar n-am ce-o să facem, dar o să începem prin a zbura la Washington mâine dimineață. Vei locui în camera mea pentru oaspeți, din apartamentul de deasupra, și o să stai la telefon douăzeci și

patru de ore din douăzeci și patru. Când nu muncim, nu mă interesează ce faci. Am trei mașini. Poți să folosești Rolls-ul. Eu nu-l mai folosesc.

Pe fața lui Dryman se așternu uimirea.

– Rolls? întrebă el plin de respect. De la Rolls-Royce?

– Da.

Zâmbetul lui Dryman se transformă în râs, apoi într-un urlet. Se uită în jurul lui în bar și zise:

– Deci, așa arată?

– Ce? întrebă Keegan.

– Păi, raiul, șefule, strigă Dryman, printre lacrimi de bucurie. RA-IUL!

41

Încăperea unde se păstrau dosarele FBI era la fel de curată ca și sala de operații a unui spital. Nu se vedea nici un fir de praf, nici pe lămpi, nici pe mese, iar pardoseala era atât de lustruită, încât puteai să aluneci pe ea. Șiruri de dulapuri pentru dosare se întindeau pe toată lungimea culoarului; rânduri după rânduri de sertare din metal gri.

Kirbo era un bărbat înalt, cu voce plăcută și ochi blânzi. Părul blond începuse să i se rărească. Purta un halat alb, de laborator, peste o cămașă albă și o cravată în dungi. Era la fel de curat ca și încăperea. Se ridică de la biroul său și străbătu șchiopătând camera, pentru a-l saluta pe Keegan și Dryman.

– Vă așteptam, zise el amabil după ce făcură prezentările. Ați venit repede. Probabil că ați venit doar să vă pierdeți timpul?

– N-avem deloc timp de pierdut, domnule Kirbo, răspunse Keegan. Îți sunt recunoscător că mă ajuți.

Îi conduse la un birou de lemn, zgâriat de anii de folosință, dar la fel de curat ca restul încăperii.

– Ce căutați? întrebă Kirbo. Poate reușesc să vă ajut. Sunt custodele acestui fișier de cinci ani. Se bătu cu mâna pe picior. Un hoț de mașini m-a lovit. Vă vine să credeți? Un puști de optsprezece ani. S-a speriat și a apăsat pe accelerator, iar eu n-am sărit destul de repede.

– E destul de neplăcut, zise Keegan. Îmi pare rău.

– Cred că, de fapt, soția mea se gândește că a fost bine. Sunt acasă în fiecare noapte și singurul lucru la care a trebuit să renunț a fost tenisul. Deci... ce căutați?

– Caut un om care a fost martor sau poate urma să fie interogat în legătură cu un delict. Nu cred că a fost implicat direct în cazul respectiv, deși nu sunt sigur.

– În ce-a constat delictul?

– Nu știu.

– Cum îl cheamă?

– Nu știu nici asta.

– Semnalmente?

– Nimic.

– Ce *aveți?* întrebă Kirbo.

– N-am nimic, domnule Kirbo. Nu știu de fapt nimic despre acest individ, cu excepția faptului că e un bun schior, maestru în arta deghizării, e un german prin naștere, deși sunt sigur că are acte americane. Știu că a venit aici la un moment dat, în 1933, și s-a dat la fund în primăvara anului 1934, pentru că a fost implicat oarecum într-o investigație a FBI, dar nu putea să-și asume riscul de a fi interogat. El a reapărut un an mai târziu, probabil cu o nouă identitate, și de atunci e aici.

Kirbo așteptă cam un minut, înainte de a spune:

– Asta e tot?

– Da, și o dorință puternică de a-l găsi.

– Cum intenționezi să procedezi?

– E vorba doar de trei luni. Martie, aprilie și mai 1934. M-am gândit că Asul și cu mine o să ne uităm în dosarele din aceste trei luni, poate găsim ceva.

Agentul FBI râse. Se ridică și merse șchiopătând spre un șir de dulapuri, trăgând afară sertarele și lăsându-le deschise în timp ce vorbea.

– Noi avem dosare despre furturi din proprietatea publică, estorcare de fonduri, furturi de mașini, răpiri, jafuri de bănci, sustrageri de la urmărirea penală. Avem delicte grave împotriva proprietății publice – cu excepția rezervațiilor indiene, a parcurilor naționale și a vapoarelor aflate în larg, proxenetism și prostituție, transport de obiecte furate dintr-un stat în altul, falsificare de acte...

Când ajunse la capătul rândului, se întoarse.

– De la înălțimea capului meu în sus, aș zice că aveți între două sute cincizeci, trei sute de dosare pe lună, în care să vă uitați.

– *Pe lună?* zise Dryman, rămânând cu gura căscată de uimire.

– Așa cred eu. Probabil vreo șapte sute de dosare, respectiv cazuri, plus sau minus câteva. Dacă sunteți mai optimiști, puteți să lăsați la o parte cazurile de contrabandă cu alcool și falsificarea de bani, care sunt de competența Departamentului de Finanțe.

– Da, zise Dryman, e o realizare.

– În 1934 am avut aproximativ treizeci de birouri locale, între douăzeci și douăzeci și cinci de agenți la fiecare dintre ele și am avut tot timpul treabă.

Keegan fluieră încet. *Șapte sute de cazuri!*

– Domnule Kirbo, zise el, având în vedere informațiile mele atât de sărace, unde te-ar conduce instinctul pe dumneata?

Kirbo închise sertarele și se așeză jos.

– În primul rând, individul a fost implicat evident și într-o altă activitate care intră sub incidența legii, altfel n-ar fi fugit.

– Poate, dar nu cred că FBI-ul știa asta. Cred că pe el îl preocupa ca poliția să nu descopere că folosea o identitate falsă.

– Poate că a existat un mandat de aducere împotriva lui, deși asta s-a întâmplat acum cinci ani. Nu știu. Depinde cât de mult voiau cei de la FBI să stea de vorbă cu el. Merită să încercați. O să vedem ce e mai deosebit în perioada respectivă.

Kirbo își notă ceva, apoi puse jos creionul și scutură din cap în semn că nu credea.

– S-ar putea să se fi întâmplat în felul următor, zise el. Poate că a lucrat într-o instituție a statului, care a fost jefuită, sau ceva de genul ăsta... Vreau să zic... renunță să mai spună ceva și dădu din umeri descurajat. Într-un caz ca ăsta, am pune probabil întrebări unui număr de persoane variind între șaptezeci și cinci și o sută.

– M-am gândit la treaba asta. În orice caz, a trebuit să dispară repede, înainte ca agenții federali să ajungă acolo. Vreau să spun că tipul a dispărut de *undeva* unde era probabil cunoscut de localnici. A trebuit să se miște repede, înainte ca agenții FBI să apară și totuși să nu pară suspect. Bănuiesc, deci, că era probabil un oraș mic, pe undeva prin Midwest, un loc unde oamenii voștri ar fi avut nevoie doar de o oră sau două să ajungă.

– Poate că a fost doar precaut, sugeră Dryman.

– Asta nu reduce numărul cazurilor, răspunse Kirbo. Să vă spun ceva. De ce să nu începem cu începutul? Toate aceste dosare au pe copertă o fișă-sinteză. Agentul care s-a ocupat de caz face un raport, un fel de rezumat al cazului care e destul de complet. Directorului nu-i place munca făcută de mântuială. Această fișă se bazează pe toate mărturiile strânse în cursul cercetării. Dacă domnul X a fost atât de nervos și și-a luat tălpășița, mă gândesc că ori a asistat la ceva, ori a cunoscut pe cineva care era amestecat într-o activitate ce intră sub incidența legii. Mă îndoiesc că ar fi fugit dacă n-ar fi fost sigur că Biroul o să descopere că are o problemă cu identitatea. Deci, într-o primă etapă, îngustăm puțin domeniul cercetărilor noastre. Căutăm un martor dispărut sau o persoană implicată într-un delict federal comis într-un oraș mic din Midwest.

– Aș zice să începem cu prima săptămână din martie și să controlăm întâi fișele-sinteză, propuse Kirbo, plimbându-și privirea de la Keegan la Dryman. Asta se numește „cercetare exploratorie", domnilor. Pui întrebări, fără să știi ce o să iasă.

Lucrau ore îndelungate, rareori plecau din sala unde se afla fișierul înainte de orele zece sau unsprezece seara. În prima săptămână parcurseră mai mult de trei sute de dosare și zeci de mandate vechi și puseră deoparte vreo douăzeci de cazuri în care era vorba de martori lipsă, suspecți sau dispăruți. În cele mai multe cazuri erau implicați delincvenți cunoscuți care, „o șterseseră", după cum se exprimase Kirbo, deoarece erau fie implicați în delictele respective, fie erau căutați pentru altceva. Trebuia citite dosarele. Keegan scosese toate dosarele în care, din diferite motive, era vorba de persoane dispărute. Teancul cu dosarele ce trebuia controlate creștea întruna.

Cazurile erau simple, fiind vorba de furtul unei mașini, dar și complicate, cum era vreo escrocherie pentru a delapida sute de mii de dolari de la un birou regional al Departamentului de Interne. În cazuri erau amestecați soți, soții, fii și fiice care dispăruseră. În cele mai multe cazuri erau persoane dispărute, implicate periferic într-un alt delict, și

toate fuseseră scoase repede de sub urmărire, din cauza vârstei, a sexului sau din alte motive.

Se duseră cu avionul la Akron, Ohio și Buffalo, umblând amândoi după potcoave de cai morți.

În timp ce un teanc de dosare scădea, celălalt creștea. Începură să dea telefoane, controlând întâmplările intitulate de ei „posibile". Oamenii nu-și aminteau. Anchetatorii amatori auziseră o mulțime de zvonuri și bârfe. Nu găsiră nimic care să se lege cât de cât.

Se duseră la Pittsburgh, umblând iar după potcoave de cai morți. Lui Dryman îi plăceau excursiile. În timpul călătoriilor mai lungi, ca să scape de plictiseală, zbura uneori foarte jos ori făcea pe neașteptate un tonou sau un luping pe care le executa foarte încet. Uneori, cânta din toți rărunchii, cu accentul lui bostonian. Călătoriile cu el nu erau niciodată plictisitoare.

– Hei, șefule, ai de gând să-mi spui vreodată ce înseamnă toate astea? întrebase o dată Dryman în timp ce se întorceau din Illinois, altă călătorie fără rezultat.

– Mă îndoiesc că o să-ți spun.

– De ce?

– E secret.

– Glumești. Am acces la secrete de importanță deosebită. Am fost verificat cu prilejul bombardării Norden-ului. Un secret mai mare decât ăsta nu poate să existe.

– Se poate, dacă e secretul *meu,* zise Keegan râzând.

Asul făcu pe neașteptate un dublu tonou, încât Keegan fu cât pe-aci să-și rupă gâtul.

Vanessa oftă satisfăcută și se desprinse de Keegan, așezându-se lângă el și frecându-i pieptul cu palma în timp ce piciorul ei stâng era încă întins peste mijlocul lui. El se întoarse spre ea, o trase spre el, mângâind-o pe spate. Weekendurile la New York, unde Dryman putea să-și consume energia, iar Keegan își petrecea timpul cu Vanessa, erau unica posibilitate pe care cei doi o aveau de a sparge monotonia corvoadei lor zilnice.

– Dumnezeule, ești minunată, șopti el.

– Mulțumesc.

– Nu, zise el. *Eu* îți mulțumesc.

– Nu mă referem numai la faptul că facem dragoste.

– La ce atunci?

– La faptul că m-ai lăsat să intru din nou în viața ta. În seara aceea, acum șase luni, am fost speriată. Știam deja că aveai de gând să fugi de mine.

– N-aș fi putut niciodată să fug de tine, Vannie. Ce naiba, am fost prieteni înainte de a fi amanți.

Keegan se simțea ca și cum se născuse a doua oară. Se împărțea între două pasiuni: Vanessa și căutarea stafiei naziste în a cărei existență nimeni nu credea. Înainte de moartea lui Jenny, fusese un om obsedat de o dragoste mistuitoare, o dragoste ce devenise o rană care nu se închidea. Uneori, se simțea cuprins de remușcări și încerca un sentiment de vinovăție. Alteori îl copleșeau durerea și dorința de a se răzbuna.

Dar moartea ei îl eliberase de sentimentul de vinovăție pe care și-l crease singur. Mânia lui era acum îndreptată împotriva lui Douăzeci și șapte. Pentru prima dată de ani de zile, simțea că are un scop în viață.

– Mi-ai salvat viața, Vannie. Până te-ai întors în viața mea, nu mai știam să râd.

– Dacă ai ști cât de mult te ador, Kee.

Trecuseră cinci luni de când Keegan aflase că Jenny murise la Dachau. Vanessa simțise schimbările subtile care se petrecuseră în el aproape imediat: sentimentul de ușurare care venise odată cu sfârșitul așteptării; dispariția treptată a sentimentului de vinovăție care-i afecta atitudinea față de ea. După ce se eliberase, divorțând, fusese și ea o bombă, gata să explodeze din cauza emoțiilor puternice pe care le resimțea. Împreună, încet, se vindecaseră reciproc și, pe măsură ce lunile treceau, se îndrăgostiseră din nou unul de celălalt, așa cum fuseseră cu ani în urmă, în timpul scurtului lor flirt la Berlin.

Sărbătoriseră cea de-a treizecea ei aniversare mai devreme în seara aceea, luând masa la un restaurant italienesc din Bronx, iar restul serii îl petrecuseră dansând la Caf Rouge unde cânta Glenn Miller. Petrecuseră de minune.

Keegan se ridică pe neașteptate din pat și porni în pielea goală spre bucătărie, să ia o sticlă de șampanie din dulapul cu vinuri.

– Kee! îl strigă ea.

– Da?

– Tăticu' vrea să știe dacă o să petreci anul ăsta Ziua Recunoștinței cu noi?

– Habar n-am unde o să fiu atunci, răspunse el în timp ce căuta un tirbușon. Vrei, într-adevăr, să te duci la Boston cu ocazia asta?

– Nu se duc la Boston, au de gând să se ducă pe insulă.

– Care insulă? întrebă el, în timp ce lua tirbușonul dintr-un sertar.

– În Georgia.

– Vorbești de locul ăla pentru tipi bogați? întrebă el, luând două pahare de șampanie dintr-un dulap. Vrei să-ți petreci ziua jucând crochet cu o grămadă de milionari bătrâni, snobi și capricioși?

– O să-i spun că ai zis așa.

– Știe ce părere am despre șleahta aia, răspunse el în timp ce se întorcea în dormitor.

– Ne ducem de ani de zile acolo, dar nu mai e cum a fost. Gașca s-a destrămat și cei mai mulți au plecat. Nici eu nu vreau să mă duc, dar am promis că te întreb.

– Ce părere are despre noi? întrebă Keegan, așezându-se pe marginea patului și scoțând dopul de la sticlă.

– Nu zice nimic niciodată. De fapt, îi placi mult, altfel nu ne-ar fi invitat să mergem cu ei la Jekyll.

– Du-te și spune-i ce-am zis, rosti Keegan râzând. O să mâncăm aici. O să pregătesc eu masa.

– Bine, zise ea. Pun eu masa.

El îi dădu un pahar de șampanie, apoi bagă mâna în sertarul de la noptieră și scoase o cutiuță argintie, cu o fundă neagră deasupra.

– La mulți ani! zise el.

– O, Kee, mulțumesc! exclamă ea, încântată.

Pe cartea de vizită scria:

Vanessei, care mi-a redat încrederea în norocul irlandezilor, pe care vreau să-l împart cu ea. Cu toată dragostea, Kee.

10 august 1939

Ea dezlegă încet funda și deschise cutia. Înăuntru era o broșă mică, dar cochetă, având forma unui trifoi cu patru foi. Foile, bătute în smaralde, erau tivite cu diamante din care era făcută și codița.

– O, Kee, e nemaipomenit de frumoasă!

– Îmi pare rău că nu poți să o încerci, zise el amuzat și, înconjurând-o cu brațele, căzu cu ea din nou pe pat.

Tocmai atunci sună telefonul.

– Nu-l băga în seamă, șopti el.

Dar telefonul suna întruna. În cele din urmă, Vanessa se întinse, ridică receptorul și i-l puse la ureche.

– Alo? făcu el somnoros.

– Domnul Keegan?

– Da.

– E Smith la telefon.

– Ți-am recunoscut vocea, zise Keegan.

– Ai auzit la radio?

– E miezul nopții, domnule Smith. Nu, nu ascult radioul acum.

– Poate că e mai bine, zise Smith. Germanii concentrează trupe la frontiera cu Polonia. Dacă vor invada Polonia, Anglia și Franța vor declara război imediat. Dacă vrei să-l găsești pe acest Douăzeci și șapte, ar trebui să te grăbești. Nu cred că o să mai putem să ținem FBI-ul departe de acest caz...

– Ne-am uitat aproape prin toate dosarele, zise Keegan disperat. Mai lasă-mă câteva zile. Oricum, nu mai am nici o idee, dacă nu va ieși nimic de aici, zise Keegan, după care închise telefonul.

– Cine e domnul Smith? întrebă Vanessa.

– Cea mai grozavă ordonanță din lume, zise el.

– Cea mai grozavă ce?

– Glumeam, spuse el, dar în vocea lui nu era nici urmă de veselie. Va trebui să mă întorc la Washington mâine, mai spuse el. Dar nu cred că o să mai fiu plecat mult timp.

– Nu pari prea fericit că nu te mai duci, zise ea.

– Am făcut o promisiune cuiva. Acum, se pare că nu pot să mă țin de cuvânt.

– Ai încercat?

– Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, zise el.

– Atunci, Dumnezeu o să te ierte, răspunse ea cu blândețe în glas.

– Nu mi-am închipuit că pot să fie atât de mulți escroci pe lume, constată mormăind Dryman după ore de muncă și zile înnebunitor de plictisitoare.

Kirbo îi ajuta cât putea. Era un om metodic care lucra încet și nu scăpa nimic din vedere. Atenția le slăbise și energia începuse să le scadă repede. Keegan se întreba dacă fusese o idee bună să se uite prin dosare. Dar nu avuseseră altă alternativă. Glumeau, ca să scape de plictiseala îngrozitoare, uneori se opreau la câte un caz neobișnuit și pierdeau ore întregi cufundați în rapoartele din anexe.

– Ce zici de un martor mort? zise Dryman într-o seară, în timp ce răsfoia alene unul dintre rapoarte.

– Avem și așa destui vii, îi răspunse Keegan.

– Ia te uită, tipul ăsta, într-adevăr, n-avut noroc. Mai întâi banca la care lucra e jefuită de Dillinger și, de parcă asta n-ar fi fost destul, moare în aceeași zi într-un accident de mașină.

– Te asigur că individul pe care-l căutăm nu și-a rupt gâtul într-un accident de mașină. Dacă umbli după drame, uite, ai un raport gras despre un jaf comis de „Băiatul Frumos" Floyd la o bancă din Wisconsin.

– S-a înecat.

– Poftim?

– Nu și-a rupt gâtul, s-a înecat.

– Las-o baltă, căpitane. Vreau martori vii.

Dryman aruncă dosarul în grămada cu cazuri văzute și trecu la următorul. Mai târziu, când se făcuse seară și se pregăteau să plece, luă din nou dosarul și începu să-l citească, răsfoind prin rapoartele atașate la foaia de sinteză. Nu-și dădea seama de ce o făcea.

– Pare ciudat, zise el încet.

– Ce tot mormăi acolo? întrebă Keegan.

– Pare puțin ciudat. Acest tip se ocupa cu împrumuturile la o bancă, aceasta e jefuită, apoi, în drum spre restaurant, cade cu mașina în râu, împreună cu prietena lui.

– Ghinion, a avut, într-adevăr ghinion, zise Keegan, începând să pună la loc dosarele prin care se uitaseră.

Dryman răsfoia în continuare prin rapoarte.

– L-au omorât pe șeful poliției, zise el.

– Cine?

– Banda lui Dillinger. L-au omorât pe șeful poliției din acest orășel, ă, ă... Drew City din statul Indiana.

– Da, da, zise Keegan neatent în timp ce băga dosarele la locul lor în sertarele respective.

Când era pe punctul de a pune deoparte dosarul voluminos, Dryman se opri dintr-odată, scoase o foaie din el și zise:

– Hei, șefule!

– Ce e?

– Tipu' ăsta, care s-a înecat, de la banca jefuită de Dillinger...

– Ce-i cu el?

– Nu i-au găsit niciodată cadavrul.

42

Ținând în poală o hartă rutieră a Companiei Sinclair Oil, Dryman zbura deasupra statului Indiana, la vreo mie de metri înălțime, încercând să stabilească exact unde se aflau.

– Ne-am pierdut, Asule? întrebă Keegan, care ținea la rândul lui în poală dosarul cu jaful comis de Dillinger și citea fiecare foaie.

– Bineînțeles că nu, zise Dryman lezat. Caut balizele.

– O să-i smulgi vreunui fermier pălăria din cap dacă nu iei înălțime.

– De la trei mii de metri nu pot să stabilesc unde suntem, se plânse Dryman, schimbând apoi vorba.

– Ții neapărat să-l prinzi pe tip, nu-i așa, șefule?

– Teribil de mult. Dar crezi că nu mai avem ce discuta? întrebă Keegan acru. Vezi-ți de avion.

Keegan își aminti ce-i spusese Eddie Tangier. „Dacă a înscenat că a murit, lucrurile se opresc acolo. Când apare din nou, e un om curat..."

Să presupunem că Fred Dempsey se înecase într-un accident de mașină, dar nu-i găsiseră niciodată cadavrul. El se ocupase la bancă cu împrumuturile și vorbise de fapt cu Dillinger în timp ce acesta jefuia banca. Fără îndoială că era un martor important și unul dintre primii căruia FBI-ul i-ar fi pus întrebări.

– Ia uite, am ajuns, zise Dryman, arătând în jos, ca și cum ar fi fost surprins că găsise orașul Drew City, statul Indiana. Nu e prea mare. Sper că n-o să stăm mult aici.

– Cât o să fie nevoie, Asule.

Dryman dădu un ocol pe deasupra orașului, „ca să găsească un loc să se așeze", apoi făcu încet o curbă spre dreapta, înconjură intersecția

principală și puse monoplanul pe un drum, exact în spatele unui grup de case.

– Frumos, se lăudă el singur.

– Cum se întâmplă de nu aterizăm niciodată pe aeroporturi? întrebă Keegan în timp ce cobora din AT-6.

Dryman se făcu însă că n-aude întrebarea și zise:

– Ai un comitet de primire.

Un șir de puști apăru, venind în fugă spre ei dinspre mijlocul orașului, urmați de câțiva adulți care se apropiau mai rezervați. O mașină a poliției făcu un viraj și se opri cu o frână puternică la câțiva pași de ei.

– E bine toată lumea? întrebă tânărul polițist în timp ce sărea din mașină.

Keegan se aplecă spre el. Acesta purta o insignă de șef de poliție.

– Bine... domnule... șerif?

– Da, domnule, șeriful Luther Conklin, la dispoziția dumneavoastră, domnule. Nu aterizează des un avion pe o prelungire a străzii principale.

Keegan își flutură legitimația.

– Sunt Francis Keegan, de la Serviciul de Securitate al Casei Albe.

Reacția era întotdeauna aceeași: agitație din cauza surprizei, apoi curiozitate: „Ce caută ăsta aici?" și, în cele din urmă: „Casa Albă *și mai cum?*"

– Am venit pentru a face un control în legătură cu un om care a fost omorât acum câțiva ani. Poate că o să vă amintiți. A fost în ziua când Dillinger v-a jefuit banca.

– Sigur că-mi amintesc, domnule. Șeful meu, Tyler Oglesby, a fost ucis în ziua aia. L-au împușcat cu sânge rece. Dar dumneavoastră vorbiți de Fred Dempsey.

– Exact. Despre Fred Dempsey. L-ai cunoscut, nu?

– De fapt, l-am cunoscut bine. O dată mi-a făcut actele pentru un împrumut.

– Cumsecade tip, nu?

– Da, domnule. Genul de om liniștit. A fost o adevărată tragedie. Au fost uciși atât el, cât și Louise Scoby. Mașina a derapat și a căzut în

râu. Tatăl ei era șeful lui Fred, Ben Scoby, președintele băncii. Aproape că l-a dat gata treaba asta.

– Sunt convins, Luther. Am auzit că n-au găsit niciodată cadavrele.

– L-au găsit pe-al Louisei, a doua zi. Era în timpul dezghețului de primăvară și în ziua aceea plouase al dracului de mult. S-ar fi putut să-l fi luat apele râului... și să-l fi dus pe râu în jos. Probabil că e băgat pe undeva, pe sub vreun buștean.

– Probabil. Vorbește-mi despre bătrânul Fred. Cât de înalt era? Cum arăta?

– Înalt, vreun metru optzeci, cred. Era solid pentru un om care lucrează la birou. Păr negru, puțin sur la vârfuri. Ochii cenușii. Îmi amintesc bine ochii lui cenușii, pătrunzători. Cred că el și Louise erau îndrăgostiți lulea. Toată lumea aștepta ca să se căsătorească. Roger, fratele ei, a fost tare necăjit. Îl iubea pe Fred care se purta frumos cu el. Se purta ca un tată, mai mult decât bătrânul Ben.

– Câți ani are el, băiatul?

– Păi, să vedem. Trebuie să aibă vreo treisprezece ani. Muncește după-amiezele la benzinărie.

– Iar tatăl ei e președintele băncii?

– Da, domnule. Bun om. Dar cum de vă interesați de Fred?

– Punem dosarul Dillinger la arhivă, zise Keegan într-o doară. Completăm niște goluri.

– Aha.

– O fi Ben Scoby la bancă acum?

Luther scoase un ceas de buzunar și se uită la el.

– Probabil că e acasă, ia masa de prânz acum.

– Te deranjează dacă mă duci până acolo, șefule? Între timp, căpitanul Dryman poate să dea o raită prin oraș, să vorbească cu câțiva oameni care l-au cunoscut pe Dempsey.

Ben Scoby era un bărbat îmbătrânit de timpuriu. Trecerea anilor, dar mai ales tragedia prin care trecuse, își spuseseră cuvântul. Părul fin îi era înspicat cu fire sure, iar ochii îi erau stinși și lipsiți de strălucire. Vocea îi era slabă, încât aveai impresia că venea de undeva de departe. Îl conduse pe Keegan într-un salon, unde era ordine, dar praful nu fusese șters de mult. Era o încăpere plină de mobilă, șervețele și tot felul de bibelouri, lucrușoare strânse de-a lungul vieții într-o cameră care părea

că încremenise în timp. Își scosese sacoul, iar bretelele i se bălăngăneau în jurul șoldurilor. Sub bărbie îi atârna un șervet pe care uitase să-l scoată. Când se așeză, îl observă și-l luă, zâmbind jenat.

– Până acum, n-am mai cunoscut pe nimeni de la Casa Albă. Pot să vă aduc ceva? Limonadă, cafea?

– Nu, mulțumesc, spuse Keegan. De fapt, punem la arhivă niște dosare vechi, domnule Scoby. Mai e o problemă în legătură cu Fred Dempsey. Știți, cadavrul lui n-a apărut niciodată și...

Lăsă propoziția neterminată, în speranța că Scoby o va continua. Dar acesta se mulțumi să încuviințeze din cap, cu un mormăit.

– Din câte am înțeles, familia dumneavoastră a fost apropiată de el.

– Da, domnule, băiatul meu, Roger, a ținut mult la el. Și cred că și eu am sperat că poate el și Weezie – vreau să spun fiica mea, Louise – or să se căsătorească. A fost ceva... ceva îngrozitor. O pierdere absurdă.

Scutură din cap, ca și cum nu înțelegea nimic, și-și privi mâinile cu vene îngroșate.

– Domnule Scoby, mă pot bizui pe discreția dumneavoastră? Adică, dacă v-aș destăinui ceva, ați putea să nu vorbiți cu nimeni altcineva despre treaba asta?

– Cred că da, domnule Keegan. N-am fost niciodată prea vorbăreț.

– Ce-am să vă spun sunt doar speculații. Să presupunem că v-aș spune că există posibilitatea că... *poate*... Fred Dempsey să nu fi murit în acel accident, că poate el a ieșit afară din mașină și a reușit să iasă și din apă... sau că poate n-a fost niciodată, de la bun început, în apă...

– Asta-i o minciună, se auzi un strigăt din pragul ușii.

Ridică ochii și văzu un copil slab, cu o pereche de pantaloni de catifea reiată, uzați, și o cămașă desfăcută la piept, privind sfidător.

– Fred n-ar fi făcut așa ceva, zise cu hotărâre și supărat băiatul. Fred a încercat să o salveze pe Weezie și de asta l-a luat apa. Așa a spus domnul Taggert și așa s-a întâmplat.

– Roger, nu trebuie să tragi cu urechea la ce vorbesc oamenii mari, îl certă Scoby. Fiul meu, Roger Scoby. Roger, acest domn este de la Casa Albă, de la Washington, D.C.

– Nu-mi pasă de unde e, e un mincinos! zise băiatul, arătând cu degetul spre Keegan.

– *Roger!*

– Am spus *să presupunem*, zise Keegan, am făcut doar o speculație, o presupunere...

– E o presupunere mârșavă. Fred a fost prietenul meu și nu trebuie să faceți astfel de presupuneri în legătură cu oamenii morți. Minți și să ieși afară din casa noastră!

– Roger! se răsti la băiat tatăl său.

– Nu face nimic, zise Keegan. Loialitatea este un lucru destul de rar, domnule Scoby. Îi admir înflăcărarea.

– Du-te sus, băiete, și fă-ți temele, îi porunci Scoby.

– Le-am făcut deja.

– Atunci, du-te, pur și simplu, sus, se răsti la el Scoby.

– Da, tată.

Roger era pe punctul de a pleca, apoi se întoarse spre Keegan.

– Nu-i frumos să vorbești așa despre morți, îl admonestă el încă o dată pe Keegan înainte de a pleca.

– Nu și-a revenit după accident, zise Scoby, închizând ușa salonului. Erau cu adevărat apropiați. Ce spuneați?

– Cine-i Taggert? întrebă Keegan.

– Medicul legist districtual de la Lafayette. La o adică, de ce ar fi făcut Fred așa ceva? Vreau să spun că, dacă a scăpat, de ce să nu ne fi spus? De ce ar fi plecat fără să spună nimic? N-are sens, domnule...

– Keegan. Da, și eu sunt de acord că nu prea are sens, dar știți cum sunt birocrații ăștia. Nu suportă lucrurile neterminate.

– De ce ar fi făcut Fred asta?

„Să-i spun că un spion nazist s-a ascuns în Drew City din Indiana, a lucrat la banca lui și a făcut dragoste cu fata lui? Omul ar crede că sunt complet nebun", se gândi Keegan.

– De-asta e de neînțeles, domnule Scoby. Aveți dreptate, n-are sens. Dar, pentru că n-a fost găsit niciodată corpul, ne gândim la toate posibilitățile. Vrem să închidem cazul o dată pentru totdeauna. Îmi pare rău că l-am necăjit pe băiat.

– După cum am spus, el n-o să-și revină niciodată și nici eu, de altfel. În ce-l privește pe Fred, aș spune un singur lucru: el a făcut ca ultimele luni din viața fiicei mele să fie foarte fericite. Înainte de a veni el, ea nu a avut o viață foarte veselă. Și-a pierdut mama când s-a născut Roger, a

trebuit să aibă grijă de el, de mine și de casă. Fred a adus puțină lumină în ochii ei. Pentru asta, îi voi rămâne întotdeauna recunoscător.

– Da, domnule. Vă mai amintiți altceva deosebit despre el? N-aveți nici o fotografie, nu-i așa?

– Nu, domnule. Fred nu se omora după poze. Era un om retras, era apropiat de prietenii lui, dar nu-i prea plăcea să se arate în lume.

– Avea vreo ciudățenie? Vreun obicei mai deosebit?

Scoby își supse buzele și se scărpină la tâmplă cu degetul arătător.

– Eu știu ce să zic... A trecut ceva timp, domnule Keegan. În mai s-au împlinit cinci ani. Sunt cam împrăștiat acum...

– Înțeleg, domnule.

– De fapt, Fred era un om obișnuit care m-a tratat pe mine și pe copii cu multă dragoste și solicitudine. Îi plăceau filmele, un pahar cu bere la masa de seară, dar nu era mare băutor. Își răsucea singur țigările. Nu-i plăceau cele cumpărate. După cum îmi amintesc, tutun Prince Albert. Avea o brichetă de aur de care era într-adevăr mândru. Zicea că e o amintire de familie.

– Ce fel de brichetă?

– Era dreptunghiulară, lungă de vreo șapte-opt centimetri. Cam atât, zise el arătând cu degetul mare și cel arătător. Avea marginile rotunjite și un cap de lup gravat pe capac. Era toată din aur, nu doar placată. Frumos obiect. Părea scumpă. Era mândru de bricheta aia.

– Ați putea să-mi faceți un desen? întrebă Keegan, dându-i un bloc-notes și un creion.

Scoby făcu un desen destul de reușit, deși mâna îi cam tremura din cauza vârstei.

– Mama lui trăia în Chicago, continuă Scoby, în timp ce desena. Era suferindă. Se ducea din când în când să o viziteze.

– Se numea Dempsey?

– Păi... așa cred.

– Mă gândesc că putea să fie văduvă sau divorțată și recăsătorită.

– Știu. N-am întrebat niciodată. Nu vorbea prea mult despre el, domnule.

– Vă amintiți unde era născut, domnule Scoby?

Scoby înălță capul surprins, apoi zâmbi.

– Născut? zise el.

– Da, domnule. De unde era?

– Mă scuzați că am râs. Dar mi s-a părut o întrebare ciudată. De fapt, îmi amintesc. Era născut în Erie, în Pennsylvania. Mi-amintesc din cererea de angajare. M-am uitat o dată pe o hartă din pură curiozitate.

– Altceva? Studii? Slujbe anterioare...

Scoby se uită fix la el câteva secunde, apoi scutură din cap în semn că nu știa.

– Bun, zise Keegan, ridicându-se să plece. Domnule Scoby, mi-ați fost de mare folos. După cum v-am spus, încercăm doar să punem la punct niște lucruri mărunte. Mulțumesc încă o dată că v-ați pierdut timpul cu mine.

În timp ce se apropiau de ușa din față, Scoby spuse:

– Ar mai fi ceva în legătură cu Fred. N-am spus nimănui despre asta, nici chiar consiliului băncii. Fred a avut o scrisoare de recomandare de la First Manhattan Bank din New York. L-am angajat pentru că mi-a plăcut de el și pentru că a avut o recomandare bună. Părea într-adevăr deștept și cinstit. Mi-a spus că umbla de mult timp după un serviciu. Mi-amintesc că era în plină criză economică. Uitasem de scrisoare, când, cam o lună mai târziu, am dat peste ea în sertarul de la birou și, din obișnuință, am sunat la bancă. Nici n-auziseră de Fred Dempsey.

– Și totuși l-ați ținut.

– Păi, având în vedere cum erau vremurile, mulți oameni erau disperați. Constatasem deja că era un om cinstit și foarte muncitor și că corespundea recomandării. În plus, el și Weezie erau deja împreună. Am hotărât să judec singur decât să mai abordez acest subiect cu el. N-am spus niciodată nimic despre asta, nimănui până acum.

– Vă sunt recunoscător că ați avut încredere în mine. Vă mulțumesc încă o dată. Mult noroc, domnule Scoby.

– Și dumneavoastră, domnule Keegan.

În timp ce se întorceau la avion, Conklin se abătu din drumul principal, traversă un pod și opri mașina pe malul celălalt al râului.

– M-am gândit că ați vrea să vedeți locul. De aici, exact de aici, mașina a ieșit de pe drum, zise polițistul Conklin. Trebuie să fi derapat. Mașina era cam acolo când am găsit-o noi, zise el, arătând în aval pe râu, la vreo patruzeci și cinci sau cincizeci de metri. Weezie era încă

înăuntru. Ținea strânsă în mână jacheta lui Fred. El trebuie să fi alunecat afară. În noaptea aia, râul se umflase foarte tare.

Keegan privi în jurul lui. Era o porțiune de teren arid. Prin apropiere nu erau case, doar șinele de cale ferată care mergeau paralel cu râul. Dacă Fred Dempsey ar fi vrut să însceneze că a murit, nici nu putea să găsească alt loc mai potrivit.

– N-am găsit prea multe, zise Dryman, în timp ce se suiau din nou în avion. A trecut prea mult timp. Oamenii nu-și amintesc bine de el. Vrei să auzi ceva nostim? Ceva ce s-a întâmplat în aceeași seară, adică în seara când a fost jefuită banca? Într-o așezare de vagabonzi și salahori, a avut loc o bătaie grozavă. Au fost omorâți doi oameni.

– Așezare de vagabonzi? Unde?

– La Lafayette.

– Vorbești serios? Crezi că putem să găsim localitatea asta, Asule? Și un aeroport adevărat? M-am plictisit să aterizăm în curțile oamenilor.

– De ce mergem la Lafayette?

– Vreau să vorbesc cu medicul legist.

Elmo Taggert, care era antreprenor de pompe funebre și medic legist în Lafayette, îi luă de la aeroport în furgonul mortuar.

– După ce-ați sunat, m-am apucat să caut o copie după raportul pe care l-am făcut în legătură cu Louise Scoby, zise el, dându-i lui Keegan un plic de culoare cafenie.

Keegan scoase raportul și îl citi.

– Era moartă când a ajuns în apă? întrebă apăsat Keegan.

– Da, domnule. Poate că și-a rupt gâtul când mașina a căzut în apă sau când a ieșit de pe drum. Gâtul ei era rupt de parcă ar fi fost un vreasc. Moartea a fost instantanee, de aceea n-a avut apă în plămâni.

– Contuzii?

– Câteva contuzii, cum era și de așteptat. Mașina a căzut de sus, de la șase metri. Mă gândesc că se uita în spate sau poate pe geam când a căzut în apă. Parcă ar fi avut gâtul sucit.

– Gâtul sucit, zici?

– Da, zise el sucindu-și mâna din încheietură și pocnind în același timp din degete. Trosc, făcu el.

Dryman făcu o strâmbătură. Mai merseră în tăcere câteva minute. Din raport nu reieșeau prea multe.

– Mai e un lucru pe care cred că ar trebui să vi-l spun, deși nu-mi dau seama dacă contează într-adevăr. Îl cunosc pe Ben Scoby de la colegiu, domnule Keegan. N-am vrut să-l necăjesc și mai rău, așa că n-am trecut în raport, dar... Louise Scoby avea în vagin spermă când a murit. Probabil că ea și Fred Dempsey făcuseră dragoste exact înainte de a muri. „Dumnezeule, putea el să aibă atâta sânge rece? se întrebă Keegan. S-o cheme la el acasă și să facă dragoste cu ea, apoi s-o omoare și să o înece în râu?"

Un om care se ascunde de FBI își face timp să se culce cu o femeie înainte de a înscena că a murit? Nu putea să plănuiască așa ceva. N-avea de unde să știe că John Dillinger era pe cale să jefuiască banca. Tot ce făcuse în ziua aceea fatidică trebuie să fi fost sub imperiul momentului. Avea Douăzeci și șapte într-adevăr *atâta* sânge rece?

– Dar Dempsey? întrebă Keegan.

– Nimic. Ea ținea haina lui în mână, ca și cum s-ar fi agățat de el când a murit. Bănuiesc că s-a deschis ușa, iar Dempsey a alunecat afară din mașină.

– Nu s-ar fi putut să iasă la suprafață, mai devreme sau mai târziu?

– Nu. Râul are vreo două sute patruzeci de kilometri lungime, domnule Keegan. O mare parte din locurile prin care trece e nelocuită. Cară o mulțime de crengi, gunoaie și pietriș de la inundațiile de primăvară. S-ar fi putut să se fi înțepenit pe undeva, pe sub vreun buștean.

Keegan puse raportul înapoi în plic.

– Vorbește-mi despre bătaia care a avut loc în noaptea aceea la așezarea vagabonzilor, zise el.

– Ați aflat de ea?

– Cineva i-a vorbit despre ea căpitanului Dryman.

– Să știți, domnule, că aici nimeni nu se mândrește cu adevărat cu ce s-a-întâmplat în noaptea aceea, zise Taggert. Oamenii erau nemulțumiți în oraș din cauza acestei așezări și erau îngrijorați că se extindea. Și cei de la calea ferată erau foarte supărați din cauza asta. Polițiștii de la calea ferată au hotărât să curețe locul. Câteva corturi au luat foc. O femeie

însărcinată a avortat. Doisprezece oameni au fost internați în spital. Și doi morți. Unul dintre polițiștii de la calea ferată și un vagabond.

– Cum au fost omorâți?

– Polițistul a fost omorât în bătaie cu un bătător de baseball. Vagabondul a fost înjunghiat. O rană adâncă. Pornea de sub coastă, exact de aici și până la inimă. Urâtă rană. Trebuie să fi fost un cuțit mai special.

Scoase mașina de pe carosabil și o parcă pe acostament.

– Acolo s-a întâmplat, exact acolo, Barrow Park, zise Taggert, arătând cu degetul. Era un loc întins, cu iarbă verde și copaci, lângă calea ferată. Așezarea vagabonzilor se întindea de-a lungul căii ferate, începând de la râu, mergea pe lângă șosea și ajungea până la marginea orașului. O adevărată țigănie.

– De unde vine calea ferată? întrebă Keegan.

– E o linie secundară. Vine de la Logansport.

– Trece prin Drew City?

– Da.

– Au fost ceva martori?

Taggert încuviință din cap.

– Un om a văzut toată treaba, a văzut chiar cum a fost înjunghiat vagabondul. Joe Cobb. Lucra la calea ferată. Locuiește pe strada Elm.

– Aici, în oraș?

– Da, domnule.

– Și a fost acolo în noaptea aceea?

– Exact în mijlocul încăierării.

– Putem să vorbim cu el?

– Sigur. Bătrânul Joe povestește despre treaba asta oricui vrea să-l asculte. Chestia e că nimeni nu-l prea ia în serios.

– De ce? întrebă Dryman.

– Pentru că e orb ca o cârtiță.

Joe Cobb ședea într-un balansoar pe veranda casei sale, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari cu lentile negre. Se ținea atât de strâns cu mâinile de brațele scaunului, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă.

Lipsa oricărei activități timp de mai mulți ani îi transformase mușchii în osânză. Cobb avea o burtă mare, care se revărsa peste curea,

umeri solizi și un gât gros, ca de taur. Scaunul scârțâia din toate încheieturile în timp ce el se legăna înainte și înapoi.

– Dacă îmi aduc aminte de noaptea aia? Sigur că-mi aduc. A fost ultima oară când am văzut pământul ăsta minunat lăsat de Dumnezeu, zise el. Știți, nu m-au deranjat niciodată oamenii ăia. Erau doar niște amărâți ajunși în mizerie, se zbăteau să o scoată la capăt într-un fel, știți cum e. Așezarea lor, Hooverville, era lângă stația de cale ferată Barrow. Prin oraș se întâmplau mici furturi. Nu mari, te asigur, dar oamenii se supărau. Calea ferată nu-i voia, orașul nu-i voia. Fir-ar să fie, *nimeni* nu-i voia. Pe la șapte și jumătate a venit trenul local.

– Ăsta-i trenul care trece prin Drew City? întrebă Keegan.

– Da. Câțiva vagabonzi au sărit din tren și au luat-o la fugă spre așezarea lor. Noi, ăi de la calea ferată, să fi fost vreo zece, alergam după ei.

Își amintea perfect noaptea aceea. Era ca un coșmar care i se întipărise adânc și pentru totdeauna în minte. Din întuneric se desprindeau siluete de oameni, luminate de limbile roșietice ale focurilor care se înălțau șerpuind spre cerul negru.

Degete murdare de noroi, ieșind prin găurile unei perechi de mănuși de lână roșie. Magazii de carton, corturi din prelată veche, cocioabe din carton asfaltat. Fețe obosite, istovite de mizerie și zgomotele înspăimântătoare ale încăierării. Țipetele unei femei. Bufniturile îngrozitoare ale unui ciomag care izbește în carne și în oase. Razele lanternelor încrucișându-se prin așezare. Oameni dând buzna afară din cocioabele lor, ciocnindu-se unul de altul în întuneric, furișându-se târâș, ca să iasă din așezare. Zgomotul unei împușcături. Un vagabond înnebunit, cu ochii scoși din orbite și căruia i se scurgea sânge pe față, de la o rană pe care o avea pe frunte, flutura o Biblie și striga: „Iată, cei fără Dumnezeu încordează arcul, potrivesc pe coardă săgeata, ca să săgeteze în întuneric pe cei cu inima curată". Psalmul unșpe, versetul doi. Și un răspuns brutal: „Vino-ncoa', împuțit nenorocit".

Haos. O, da, își amintea bine.

– Ne-am apropiat de doi dintre ei, care se așezaseră pe marginea terasamentului ca să-și tragă sufletul, continuă Cobb. Au sărit în sus când și-au dat seama că eu și Harry Barker i-am văzut. „Mai uite doi", a strigat Harry, și noi ne-am luat după ei, cu crosele noastre de baseball.

Harry i-a dat una în spate unuia dintre ei. Tipu' ăla s-a întors ca un tigru, l-a înșfăcat pe Harry, l-a învârtit în loc, i-a înfășurat un braț în jurul gâtului și i l-a sucit cu toată puterea. Harry a căzut jos, apoi vagabondul i-a luat crosa și a început să dea în el, apoi mi-a dat și mie una zdravănă în stomac. Celălalt vagabond i-a zis: „Hai, tre' să plecăm d-aci" și-atunci primul s-a aplecat și a scos un cuțit din cizmă – din *cizmă*, înțelegi? – și și-a înțepat tovarășul cât ai zice peșteе. „Îmi pare rău, a zis, frate, dar ai văzut prea multe". Era un cuțit al dracului. Îți spun, să știi că nu era cuțit de vânătoare. Avea o lamă lungă și subțire, ascuțită pe ambele părți.

– Ca un pumnal? întrebă Keegan.

– Da, un pumnal. Eu voiam să mă ridic în picioare și mă uitam în sus, când el a azvârlit din toate puterile blestemata aia de crosă și m-a izbit direct în față, direct în ochi.

– Îți amintești cum arăta?

– Dacă-mi amintesc? Glumești! A fost ultimul lucru pe care l-am mai văzut. Era înalt, vreun metru și optzeci, solid, păr negru. Îmi amintesc și felul cum era îmbrăcat. Nu era îmbrăcat ca un vagabond. Avea cămașă de flanel, pantaloni frumoși și niște ghete ce păreau noi-nouțe. Nu vagabonda de mult sau furase hainele pe care le avea pe el. Și a mai fost ceva. Avea ochi de culoare diferită.

– Ochi de culoare diferită? repetă după el Dryman, uitându-se sceptic la Keegan.

– Îhî. Unul cenușiu și unul verde.

43

În Pennsylvania se instalase toamna. Culorile aurii luau locul verdelui verii. Un vânticel mișca ușor frunzele copacilor din cimitir. Mergeau printre rândurile de plăci funerare, căutând mormântul lui Fred Dempsey. Keegan era mai convins decât oricând că Dempsey era omul pe care-l căutau. Deși el fusese cel ce făcuse legătura, Dryman continua să fie sceptic.

În timpul zborului din Indiana spre Pennsylvania, Keegan îi vorbise în cele din urmă mai pe larg lui Dryman despre misiunea lor.

– Hai, zău, Kee, crezi într-adevăr că acest funcționar de bancă a fost spion nazist?

– Sunt convins, răspunse Keegan.

– Atunci, dacă a fost el, probabil că e mort de cinci ani. Corpul lui s-o fi ridicat la suprafață, a plutit ce-a plutit pe râu, apoi l-au mâncat câinii, spuse Dryman.

– Măi, Asule, calea ferată trece exact prin locul unde, la Drew City, a căzut în apă mașina, iar ultima stație e la Lafayette, zise Keegan. Presupunând că ți-ai înscenat moartea și trebuia să ieși din oraș, cum ai fi procedat? Nu poți să conduci o mașină, nu poți să iei autobuzul, nu poți să faci autostopul. Nu-ți poți permite să fii văzut. Dar... puteai să sari în mărfar. Și dacă Fred Dempsey a sărit într-un mărfar, ar fi putut să nimerească direct în mijlocul încăierării aleia de la Hooverville.

– Dacă, dacă, dacă, mormăi Dryman.

În aceeași clipă, Keegan îl apucă strâns de cot și îi arătă cu degetul o parcelă. Era bine îngrijită. Iarba era tunsă scurt, iar la picioarele locului erau sădite flori. O placă funerară mare, flancată pe ambele părți de alte două mai mici. Pe una din ele scria:

FREDERICK DEMPSEY
NĂSCUT: 3 FEBRUARIE 1900
MORT: 7 FEBRUARIE 1900
LUAT DE PE ACEASTĂ LUME
DUPĂ PATRU ZILE DE VIAȚĂ
ÎL VOM IUBI MEREU

– Acum te-ai convins? strigă Keegan, jubilând.

Keegan nu se mulțumi însă cu această descoperire. Amintindu-și ce-i spusese Tangier, că, de multe ori, oamenii care vor să se facă pierduți își fac rost de mai multe identități, el și Dryman controlară mai departe în cimitirul acela și în alte cinci din oraș.

Umblară printre rândurile de plăci funerare, notându-și numele tuturor copiilor de sex bărbătesc născuți între 1890 și 1910 și care muriseră în decurs de două săptămâni de la naștere. La sfârșitul zilei, aveau de verificat numele a doi sprezece copii de sex masculin. Era ceva foarte greu de realizat, fu de acord Keegan, dar la fel de grele fuseseră și căutările în urma cărora ajunseseră la Fred Dempsey.

N-avură probleme cu obținerea certificatelor de naștere pentru cei doisprezece. Certificatele de deces erau eliberate la tribunal, la alt etaj. Eddie Tangier avusese dreptate; autoritățile nu făceau legătură între vii și morți. Nu se făcea un control încrucișat al certificatelor. Pentru funcționara de la oficiul stării civile, Fred Dempsey era bine mersi. Habar n-avea ea cât de bine mersi era el.

Keegan se întâlni cu domnul Smith într-un mic restaurant chinezesc din Georgetown. Potrivit înțelegerii, Keegan sosise primul și fusese condus într-un separeu situat în partea din spate a restaurantului. Smith sosi zece minute mai târziu, intrând printr-o ușă din dos, după ce își făcuse ruta lui obișnuită. Ordonanța înaltă și enigmatică îl ascultă cu răbdare pe Keegan care îi descrise călătoria la Drew City și la Erie, în Pennsylvania.

– Deci, știm că Mister X al nostru și-a luat identitatea lui Fred Dempsey, conchise Keegan. A locuit la Drew City timp de nouă luni, n-a creat nici o problemă și s-ar fi putut căsători cu Louise Scoby, dacă soarta, în persoana lui John Dillinger, nu s-ar fi amestecat în viața lui.

– Mi se pare că forțezi puțin lucrurile, făcând o legătură între el și ucigașul din așezarea vagabonzilor, spuse Smith.

– De ce? Se leagă perfect.

– Dar n-ai nici o dovadă.

– Domnule Smith, noi nu-l judecăm pe ticălosul ăsta într-un tribunal. Te asigur că, dacă Fred Dempsey și Douăzeci și șapte sunt una și aceeași persoană, el n-a murit. E bine sănătos. Are cam un metru optzeci înălțime și ochi verzi. Este clar că purta lentile de contact colorate, inventate recent, și că în încăierarea de la Hooverville a pierdut una.

– De unde știi? întrebă Smith sceptic.

– Știm că acest tip este maestru în arta deghizării. Avea ochi cenușii când a locuit la Drew City. Joe Cobb a văzut un bărbat cu un ochi cenușiu și unul verde. Este clar că Douăzeci și șapte și-a pierdut una din lentilele de contact în timpul încăierării și că are ochi verzi... Și, din moment ce și-a dat atâta osteneală să-și schimbe culoarea ochilor și e neamț, cred că e blond. Folosește o brichetă de aur, cu un cap de lup gravat pe ea, își răsucește singur țigările, folosind tutun Prince Albert, îi plac filmele și femeile și n-are nici un pic de accent. Și-ți mai spun și altceva. Individului nu-i tremură mâna. Acționează cu sânge rece. S-a culcat cu Louise Scoby, *deși știa că agenții federali erau în drum spre Drew City*. Și îi place să omoare oameni, domnule Smith. S-a culcat cu Louise Scoby luni de zile, apoi i-a rupt gâtul, ca și cum ar fi rupt un vreasc, și a aruncat-o în râu pentru a-și face rost de un alibi. A omorât doi oameni și pe altul l-a orbit, pentru că-l văzuseră, iar ei ar fi putut să stabilească că era Fred Dempsey din Drew City. Încep să-mi dau seama cum gândește și cum acționează.

– Dacă ceea ce spui e adevărat, e mai periculos decât am crezut noi.

– Nu m-am îndoit de asta nici o clipă, zise Keegan, scoțând din buzunar lista cu nume.

– Am douăsprezece nume pentru dumneata. Cred că unul dintre ele este al spionului nostru german în conservare. Toți s-au născut la Erie, în Pennsylvania, între 1890 – 1910. Dacă am dreptate, în mai 1933, el a făcut cerere pentru *două* pașapoarte: unul pe numele de Fred Dempsey, celălalt pe unul dintre numele de pe această listă. Probabil că voia să

poată pleca în Europa, să poată să fugă, dacă se mai întâmpla și, altceva, spuse Keegan aplecându-se peste masă.

Ochii îi străluceau din cauza agitației.

– Dacă aș putea să arunc o privire pe cererea lui pentru pașaport, aș ști cum arată și, probabil, unde se află acum.

– Nu s-ar putea ca de atunci să-și mai fi schimbat identitatea?

– De ce? Nu știe că-l căutăm. Dacă s-a stabilit undeva, așa cum a făcut la Drew City, de ce s-o fi făcut? Cu cât se integrează mai bine, cu atât se află mai în siguranță.

– Asta dacă presupunem că Dempsey e omul pe care-l cauți.

– Trebuie să fie.

– Dar să presupunem că greșești, domnule Keegan.

– Poate, dar nu cred. Am dreptate în ce-l privește pe Dempsey, domnule Smith și, dacă unul dintre cele douăsprezece nume se potrivește cu vreo cerere pentru pașaport, am pus mâna pe el.

– Acest gen de informație este strict secret. Nu e o treabă ușoară.

– Ei, hai, zise Keegan, nimic nu e prea greu pentru cea mai pricepută ordonanță din lume.

Smith oftă. Își dădea seama că Keegan căuta să-l flateze și să-l lingușească, dar nu era nici el de fier.. Se jucă preț de câteva clipe cu lista, apoi ridică din umeri, zicând:

– O să văd ce pot face.

Keegan și Dryman traseră la hotelul Mayflower, ca să aștepte rezultatele investigației domnului Smith. Două zile mai târziu, acesta se întâlni cu Keegan, într-o cameră mai retrasă a restaurantului Regal, situat departe de Capitoliu.

– Scuză-mă c-am întârziat, spuse Smith. A trebuit să merg tot orașul ca să scap de urmărire.

– Ce se mai aude?

– Tot orașul fierbe. Toți cred că e o chestiune de zile până când Hitler o să atace Polonia. Tratatul lui Neville Chamberlain, „Pace în epoca noastră", nu face nici cât o ceapă degerată, zise el, apoi puse pe masă în fața lui Keegan un plic mic, maro.

– Ai face mai bine să privești adevărul în față, domnule Keegan, zise Smith, în timp ce Keegan controla cu înfrigurare conținutul plicului. Dacă pista asta nu duce nicăieri și Germania atacă Polonia, ai pierdut cazul. Hoover e nebun când e vorba de probleme de securitate – se opri o clipă și făcu semn cu capul spre conținutul plicului – și am încălcat cel puțin trei legi, ca să fac rost de informațiile astea.

– Păi, nu pentru asta e bună o ordonanță? întrebă Keegan cu zâmbetul lui perfid.

Citi cererea pentru pașaport și inima începu să-i bată mai repede. Nu era fotografie, dar era un desen executat de o mână de artist în care apărea un bărbat arătos, cu barbă neagră, păr ceva mai lung și ochelari.

– N-am putut să iau fotografia, așa că am pus să se facă pentru dumneata o schiță, zise Smith. Între timp putea, bineînțeles, să-și fi ras barba sau să-și fi schimbat culoarea părului... În sfârșit, ce crezi?

– Ar putea să fie el, spuse Keegan indiferent, după care citi datele din pașaport.

John Trexler, născut la Erie, Pa., 2 noiembrie 1898
Data depunerii cererii: 12 august 1933
Data reînnoirii: 9 februarie 1938
Ocupația: instructor de schi
Adresa: Mountain Way, Aspen, Colorado.

Keegan căută să-și ascundă emoția. Acum era sigur că John Trexler era Fred Dempsey, iar amândoi erau *Siebenundzwanzig,* agentul nazist Douăzeci și șapte. Keegan știa că adevăratul John Trexler era născut la Erie la acea dată și murise o săptămână mai târziu. Acesta trebuia să fie omul lor.

– Ascultă, Keegan. Nu fă pe vedeta în chestia asta, zise Smith. Era prima oară când acesta se arăta îngrijorat. Dacă ești sigur că e omul dumitale, ia-ți ajutoare.

– Sigur, domnule Smith, sigur.

La serviciul meteorologic de la aeroportul național, Dryman studie atent hărțile și buletinele meteo, clătinând din cap îngrijorat.

– Ar putea să fie al dracului de greu, șefule, al dracului de greu, zise el, ținând harta meteo alături de harta zonei respective. Avem un front atmosferic care se deplasează dinspre Canada. La începutul acestei săptămâni, au avut deja primul viscol din acest sezon. La sol, stratul de zăpadă e de zece centimetri și se anunță alt viscol.

Dryman își ridică privirea spre Keegan.

– Sunt munți peste tot, spuse el. Munți înalți de peste patru mii de metri și locul este într-o căldare. Uită-te aici, zise el, arătând un careu mare de pe hartă.

Orașul era înconjurat de munți, dintre care doi, unul la nord și altul la sud, de aproape cinci mii de metri. Dryman urmări cu degetul o linie groasă care mergea spre sud, trecând pe la vest de oraș, la câțiva kilometri.

– Asta-i Marea Cumpănă a Apelor. Trebuie să zburăm peste ea și să ne lăsăm pe câmpul de aterizare, care cred că nu este decât o pășune pentru vaci, în fundul văii. Aș zice să amânăm treaba asta până trece frontul atmosferic.

– De ce trebuie să te preocupe asta, nu ești dumneata ăla care preferă să aterizeze pe șosele și pe ogoare? întrebă Keegan. Cât timp mai e până începe viscolul?

Dryman citi prognoza.

– Se așteaptă ca vremea rea să se instaleze după-amiază târziu. Zborul durează opt ore. Facem trei opriri pentru alimentare. Se uită la ceas. Acum e cinci dimineața. Dacă avem într-adevăr baftă, putem să ne strecurăm înaintea furtunii. Altfel, o să ne oprim în Nebraska, la Lost Overshoe sau în vreun oraș uitat de lume de prin Kansas. Asta dacă n-o să ne izbim de versantul vreunui munte.

– Hai, domnule As, vrei să mă prostești? Nu erai dumneata ăla care te lăudai că, atunci când transportai poșta, zburai pe o vreme mizerabilă?

– Asta înseamnă să lovești sub centură, Kee. Asta înseamnă să lovești neregulamentar. Aici vorbim de munți și de zăpadă.

– Aș zice să încercăm, Asule. Dacă Aspen-ul se înzăpezește și trebuie să aterizăm undeva pe drum, nu uita că nici el nu poate să plece *de*

acolo. Cel puțin, o să fim pe aproape. În clipa în care furtuna se îndepărtează, sărim pe el.

– O să fie mai frig ca la Polu' Nord acolo.

– Atunci, va trebui să ne luăm haine groase. Și avem nevoie și de o pereche de pistoale...

Prinseseră un vânt prielnic undeva deasupra fluviului Missouri și pe la trei după-amiază se apropiau de lanțul Munților Stâncoși. În fața lor se ridica un zid de munți colțuroși, amenințători. Nori negri de furtună se învârtoșeau deasupra lor furioși, iar în jur se ridicau vârfuri semețe, acoperite de zăpadă și gheață, înconjurate de steiuri colțuroase. În timp ce se îndreptau spre masa de stânci și zăpadă, curenți de aer puternici începură să izbească în avionul mic. Timp de cincisprezece minute, Dryman încercă, dar fără nici un rezultat, să prindă aeroportul din Aspen. Acul de la indicatorul de combustibil se apropia de punctul zero.

Dryman apăsă butonul microfonului:

– Aspen! Aici avionul militar 457, mă auzi? Terminat.

Nimic.

– Ori nu mă aud din cauza perturbațiilor, strigă el spre Keegan, care era în spate, ori au întrerupt comunicațiile din cauza furtunii.

– Haide să găsim măcar fâșia aia blestemată și să aterizăm, răspunse Keegan.

– Ușor de zis, răspunse Dryman. Între noi și oraș e un munte de peste patru mii de metri și atât de multă zăpadă la sol, că probabil n-o s-o putem vedea deloc. Și norii ăștia sunt și ei o pacoste. Pe măsură ce trece timpul, se face tot mai întuneric.

– Atunci, pune-l undeva pe șosea sau pe un câmp, sau indiferent unde în altă parte.

– Alo, Aspen! Alo, Aspen! continuă să repete Dryman. Ajutor! Avionul militar 457 cheamă Aspen-ul!

Radioul pârâia din cauza paraziților din atmosferă, apoi se auzi o voce slabă, care când apărea, când dispărea...

Aspen!... aerul... pierdut... poți... auzi... tele... și...

– Aspen! Sunt avionul militar 457! Nu vă aud bine. Sunt la aproximativ treizeci de kilometri sud de voi, de partea cealaltă a vârfului Castle. Mă auzi?

Zburau pe sub vârfurile munților, iar vântul se înteți se și sufla cu putere. Avionul, lovit de un vârtej, se răsturnă pe neașteptate pe o aripă și se răsuci. Dryman împinse manșa înainte în timp ce avionul se învârtea, trase înapoi de reglor și opri avionul din răsucire. Scoase avionul din picaj și străbătu o vale acoperită de zăpadă. Munții se ridicau semeți în jurul lor. Dacă ar fi întins mâna afară, Keegan ar fi putut să atingă pinii risipiți din loc în loc, în timp ce avionul lua din nou înălțime. În jurul lor erau numai stânci ascuțite și abrupte.

Dryman se uită cu disperare pe hartă. Trebuia să fie o ieșire din căldarea în care căzuseră. Începu să se învârtă în cerc și să urce, să se învârtă și să urce, căutând să ia înălțime pentru a sări lanțul muntos Sawatch, înalt de aproape cinci mii de metri. Când ajunseră la vreo patru mii de metri, motorul începu să trepideze din nou.

Avionul se scutură din toate încheieturile în momentul în care Dryman împinse manșa la maximum, dar vântul, viscolul și aerul rarefiat înecau motorul. Dryman ocoli din nou valea, cercetând atent harta pe care o ținea în poală. Apoi văzu câteva cifre între două vârfuri de munți. Pasul Independenței – 3963 m.

– Se pare că nu pot să sar până la patru mii cinci sute de metri, îi strigă Dryman lui Keegan. Este o trecătoare pe aici, la vest de noi. Este singura noastră șansă să ajungem de partea cealaltă a acestui lanț muntos.

Dryman începu să zboare în cercuri mai mici, avionul ștergând vârfurile copacilor în timp ce căuta trecătoarea în lanțul muntos.

– Uite, strigă Keegan, acolo, la stânga.

Era un defileu îngust, crestat adânc în zidul muntos, amenințător. Dryman făcu o manevră de parcă s-ar fi smuls din loc și se aruncă direct în crăpătură. Keegan își strânse atât de tare pumnii, încât i se albiră încheieturile. Avionul trecea vuind printr-un canion înfricoșător, ceva mai îngust de o sută de metri, cu pereți abrupți de ambele părți și în care curenți de aer puternici izbeau aparatul.

În momentul în care ajunseră la capătul trecătorii, radioul prinse viață:

– Aici Aspen! Către avionul militar 457! Aeroportul nostru e închis... Vă pot orienta spre sud la...

– Negativ, negativ, zise Dryman, întrerupându-l. M-am strecurat printre munți. După mine vine viscolul și zbor pe rezervă de combustibil. Dă-mi urgent instrucțiuni de aterizare!

– Repet, aeroportul e *închis*, 457. Aici începe deja să ningă și...

– Ascultă, Aspen, mi se termină combustibilul și se întunecă tot mai tare. Aterizez. Dă-mi direcția vântului și instrucțiuni în ce privește pista.

– Nici măcar nu poți *să vezi* pista, veni răspunsul. N-am curățat-o după viscolul de săptămâna trecută. Mai avem încă vreo zece centimetri de zăpadă!

– Atunci, aprindeți reflectoarele și spuneți o rugăciune, răspunse Dryman.

– N-avem reflectoare. Stai puțin... Acum, te aud. Ești la nord de terenul de aterizare.

– Ai un camion sau un automobil acolo?

– Da, domnule.

– Trage-l la capătul din față al pistei, orientează-l spre pistă și aprinde farurile. Va trebui să mă orientez după ele.

– Domnule, sunteți nebun!

– Probabil că ai dreptate, dar n-am de ales. Trebuie să mă arunc în căldarea asta în care ești dumneata. Dă-i drumu', prietene...

Erau înconjurați de munți, iar zăpada izbea în ferestrele carlingii. Dryman răsuci avionul pe o aripă și se lăsă în picaj pe versantul unuia din munți, apoi se îndepărtă de el și se îndreptă spre orășel, trecând peste el la aproximativ o sută cincizeci de metri înălțime.

– Cred că aeroportul e undeva acolo, zise el, arătând vag spre stânga.

– Nu știi?

– Ei, șefule, nu văd nici la doi pași în fața noastră. Zbor, de fapt după inspirație.

Dintr-odată, în fața lor și sub ei, prin fulgii de zăpadă înghețați, care loveau cu putere în parbrizul carlingii, văzură aprinzându-se brusc farurile mașinii.

– Ura!... Asta era, strigă Dryman cu entuziasm. Tot ce trebuie să facem acum este să aterizăm.

Avionul bâzâia deasupra pistei de aterizare, orientată pe direcția est-sud-vest. Dryman făcu o manevră și puse avionul pe o aripă, vira într-un arc strâns, la treizeci de metri de pământ, și înclină avionul la exact două sute șaptezeci de grade, îl aduse înapoi în poziție orizontală, zburând paralel cu pământul, se lăsă mai jos și trecu, săltându-se pe deasupra capotei mașinii, la mai puțin de doi metri înălțime.

– Ține-te! strigă Dryman, deconectând motorul și ridicând avionul cu botul în sus.

Acesta aterizâ vuind și izbindu-se cu putere de pământul înghețat. Toată zăpada de pe aripi căzu ca o ploaie albă peste carlingă. Dryman acționă frânele. Gardul de la capătul terenului se năpustea spre ei. Manevră cu putere frâna din dreapta și avionul se răsuci de două ori și se opri.

Stătură un minut, uitându-se afară, la vârtejurile de zăpadă din jurul lor.

– Frumos, zise în cele din urmă pilotul, întorcându-se și uitându-se spre carlinga din spate.

Keegan, alb la față, îi zâmbi șters și îi făcu semn, cu degetul mare ridicat în sus, că a rezolvat treaba bine.

– Să ții minte: „Totul e bine când se termină cu bine", zise Asul.

Șeful aeroportului venea spre ei prin zăpadă, cu mașina. Se auzea cum lanțurile de la pneuri loveau în aripile mașinii. Un bărbat tânăr, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu păr roșu, sări din mașină. Se vedea că nu-și revenise de pe urma uimirii provocate de aterizarea perfectă a lui Dryman.

– N-ați pățit nimic? întrebă el, când ei coborâră din avion.

– Eu sunt cu zece ani mai bătrân decât acum o oră, răspunse Keegan cu un oftat.

– Uimitor! Uimitor! strigă tânărul. N-am văzut pe nimeni niciodată zburând în felul ăsta!

– Și, probabil că nici n-o să mai vezi, zise Dryman. Ai făcut o treabă într-adevăr bună, prietene. Cum te cheamă?

– Jesse Manners, spuse acesta, întinzând mâna.

Keegan sări jos de pe aripă și înaintă cu greu prin zăpada care îi ajungea până la glezne, pentru a da mâna cu tânărul.

– Keegan, de la Serviciul de Securitate al Casei Albe. Acesta e pilotul meu, căpitanul Dryman.

– Jesse Manners, repetă el, dând mâna cu ei. Eu mă ocup de aeroport aici. De ce nu duceți avionul la hangar? Cel puțin, n-o să înghețe.

– E o idee bună, fu de acord Dryman.

– Te deranjează dacă merg cu dumneata? întrebă Keegan. Trebuie să-l sun pe șerif.

– Sigur că nu, dar el nu e aici. Este la Glenwood Springs, să discute cu șeriful de acolo. L-am văzut la prânz, tocmai când pleca. Poți să încerci să vorbești cu Duane Harris, el este paznic forestier. De obicei, când șeriful e plecat undeva, îi ține locul.

– E bun și el.

Paznicul forestier avea o voce prietenoasă și păru uimit de faptul că veniseră cu avionul la Aspen pe o asemenea vreme. Manners aduse cafea fierbinte până să vină Harris, care trebui să străbată vreo douăzeci de kilometri cu mașina, din oraș până la aeroport. Keegan se eschivă să răspundă la întrebările pe care i le puse Manners și, în cele din urmă, acesta se duse la hangar să-l ajute pe Dryman să verifice avionul. O jumătate de oră mai târziu, un bărbat masiv, îmbrăcat într-o scurtă din blană de oaie, intră în biroul aeroportului. Avea vreo treizeci de ani, era simpatic și plăcut, cu părul zbârlit și cu un început de barbă.

– Domnul Keegan? Sunt Duane Harris de la Departamentul Pădurilor al SUA.

– Mă bucur că te cunosc, zise Keegan. O să-ți rămân foarte recunoscător dacă o să ne ajuți într-o problemă. Acesta este pilotul meu, căpitanul Dryman, poreclit Asul.

Îi arătă lui Harris legitimația, apoi îl trase deoparte, vorbind mai încet. Manners, cunoscut în Aspen ca unul dintre cei mai mari palavragii, se făcea că nu-i bagă în seamă, dar trăgea cu urechea, foarte curios să știe ce se discuta.

– Caut un om pe nume Trexler, John Trexler. Îl cunoașteți?

– Ei, fir-ar să fie, păi toată lumea îl cunoaște pe Johnny. Lucrează în echipele de salvamont de la stațiunea Highland. E vreo problemă?

– Vreau doar să vorbesc cu el, zise Keegan. Îmi pare rău că te deranjez, dar șeriful e plecat din oraș și m-am gândit că poate ne-ai putea ajuta dumneata.

– Categoric. Haideți să mergem, deși vremea n-are de gând să se îmbunătățească. La urma urmei, cum ați ajuns aici?

– Cu un pilot extraordinar și cu norocul irlandezului, zise Keegan, în timp ce ieșeau afară în viscol.

Nici n-așteptă bine ca Harris să plece, că Jesse Manners se și repezi la telefon.

La cabana sa, John Trexler cântărea în gând două alternative. Își făcuse planul ca, în timpul weekendului, să se ducă la Leadville cu mașina, dar, din cauza viscolului care se apropia, se răzgândise. Tocmai atunci sună telefonul. Era Jesse Manners, de la aeroport.

– Hei, Johnny, faci pe secretosul? îl întrebă Manners.

– În legătură cu ce?

– Cu Casa Albă.

– Care Casă Albă?

– Casa Albă, e *una* singură. Ești vreun tip mare?

– Despre ce dracu' vorbești, Jesse?

– Un avion militar tocmai a aterizat aici și a făcut o demonstrație nemaipomenită. A venit exact în timpul viscolului. Doi tipi de la Casa Albă. Vin să stea de vorbă cu tine. Ce se întâmplă, bătrâne?

– Sunt de la Casa Albă? repetă Trexler.

– Așa au spus. Serviciul de Securitate al Casei Albe.

„Serviciul de Securitate al Casei Albe?" Trexler începu să gândească cu o iuțeală extraordinară. „Ce-ar fi putut să fie?" se întrebă el.

– E secret, puștiule, zise el calm. O să-ți spun mai târziu. Ascultă, Jesse, nu sufla la nimeni nici un cuvânt, bine? E o surpriză.

– Sigur, Johnny.

Trexler puse receptorul în furcă și rămase nemișcat, punându-și mii de întrebări. Ce dracu' voiau de la el cei doi tipi de la Serviciul de Securitate al Casei Albe? Ce dracu' *era* acest serviciu? Avea ceva de-a face cu imigrația? I-o fi descoperit cineva din întâmplare identitatea falsă? Apăruse vreo breșă în sistemul lui de acoperire?

Imposibil! Singurii care știau de existența lui erau Vierhaus, Hitler și Ludwig. Și totuși, dintre toate posibilitățile care-i treceau prin minte, aceasta părea cea mai logică. Cu toate că așa ceva era aproape de neconceput, era singurul lucru care părea posibil.

Oricum, problema nu suferea amânare. El nu putea să riște, trebuia să fugă, să-și salveze pielea. Trebuia să creeze o altă iluzie. Pentru asta, avea nevoie de timp și de mult noroc.

Avea raniță pregătită. După incidentul de la Drew City, Trexler era pregătit de fugă în orice clipă. Se duse în dormitor, apoi urcă o scară ce ducea la un spațiu de depozitare, în tavanul cabanei lui. Luă o lanternă, desfăcu o lădiță pe care o ținea acolo și scoase un rucsac. În acesta avea tot ce-i trebuia: acte de identitate, cuțitul lui lung, un Colt automat de calibrul 45. Își prinse pumnalul sub gamba dreaptă și se încinse cu o centură în care-și ținea banii lichizi.

În timp ce se pregătea astfel, punea la punct un plan, unul din cele câteva pe care le alcătuise de-a lungul anilor. Coborî înapoi în cameră și aruncă mai multe haine în geamantan, ca să se creadă că intenționase să plece pentru câteva zile.

Se întoarse în camera de zi și sună la biroul salvamontiștilor. Îi răspunse Wes Childress, șeful patrulelor.

– Wes, sunt Johnny, zise el, căutând să vorbească cât mai firesc cu putință. O iau spre Leadville. M-am gândit să fac un control. Aș fi înapoi luni, dacă drumurile sunt curate.

– Băiete, n-o să faci treaba asta, răspunse Childress. Viscolul a și început.

– Dacă mă grăbesc, pot să cobor pe Drumul 82 și să deschid pârtie spre drumul principal. Mai are de gând Soapie să urce la creasta Copperhead?

– Da, tocmai am vorbit cu el.

– N-are nevoie de ajutor?

– Nu. Îl știi pe bătrânul Soap. El e obișnuit cu porcăria asta.

– În regulă. Ne vedem luni.

– Ești cam țăcănit, amice. Noroc!

– Mulțumesc.

Trexler se uită la ceas. În cel mai bun caz, avea treizeci de minute la dispoziție. Ieși din cabană, încuie ușa, își aruncă valiza în portbagajul mașinii și străbătu două sute de metri până la drumul de munte care ducea înapoi în oraș. Nu se îndreptă însă spre oraș, ci o luă spre munte, spre cabana lui Soapie.

44

În drum spre oraș, Harris sună la biroul salvamontiștilor de la stațiunea Highland, unde era angajat Trexler.

– Salut, Wes. La telefon e Duane. Știi pe unde e John Trexler?

– Da. Acum zece minute era la cabana lui. Are de gând să se ducă la Leadville, deși e viscol. Cred că are o prietenă acolo.

– Pe unde vrea să o ia?

– Pe ruta 82. E încă deschisă. De ce?

– Sunt aici doi oaspeți care vor să stea de vorbă cu el.

– S-ar putea să nu-l mai prinzi.

– Mulțumesc, spuse Harris, punând microfonul stației radio pe scaun, lângă el.

Trecură printr-un cătun drăguț, mai merseră cam vreo patru kilometri, apoi Harris încetini.

– Ăsta e drumul spre casa lui, zise el. Sunt cam vreo doi kilometri pe potecă. Cabana lui e la vreo două sute de metri de drum.

Se uită pe geam în timp ce întoarse și se angajă pe o alee îngustă printre copaci pe care stratul gros de zăpadă era neatins.

– Avem noroc, zise Harris. Nu sunt urme. Trebuie să fie încă acolo.

– Mai e vreun drum pe care se poate ieși? întrebă Keegan.

– Nu. Drumul se înfundă la casa paznicului silvic Soapie Kramer.

– Cât de departe e?

– Vreo șapte-opt kilometri, zise Harris, apoi trecu în viteza întâi și ieși din nou în drum.

– De cât timp îl cunoști pe Trexler? întrebă Keegan.

– Păi, Johnny e pe-aici de câțiva ani. A lucrat la toate stațiunile de-a lungul anilor. Vreo șase companii au încercat să facă o treabă și

n-au reușit. Acum e angajat la familia Highland și se pare că ei vor rămâne aici.

– Cum arată?

– Om ca toți oamenii. Toată lumea îl agreează. E un schior nemaipomenit. El și Soapie au salvat anul trecut doi alpiniști care rămăseseră blocați pe muntele Elbert. Erau aproape de vârf, la vreo patru mii de metri, pe o vreme și mai proastă decât asta. Când ați spus că sunteți de la Casa Albă, am crezut că președintele vrea să le dea o medalie sau altceva.

– N-am auzit de asta, zise Keegan, sardonic.

Apoi își băgă mâna sub braț, scoase pistolul și îi controlă încărcătorul. Dryman făcu același lucru. Harris îl privi surprins pe Keegan.

– Ei, ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Daune, voi fi sincer cu dumneata, răspunse Keegan. Dacă acest tip este cel care credem noi că este, este foarte, foarte periculos.

– John *Trexler?!*

– Exact. Uite cum o să procedăm. În clipa în care deschide ușa, sărim pe el și-l imobilizăm.

– Ce-a făcut? întrebă Harris, cu un glas foarte alarmat.

– Știm deocamdată că a omorât trei oameni, răspunse Keegan.

– Sfinte Dumnezeule! făcu Harris.

– Și dacă devine violent? întrebă Dryman. Ce se întâmplă dacă e înarmat?

Inima lui Keegan bătea să-i spargă pieptul, dar părea calm.

– Atunci am să-i zbor creierii, spuse el fără să ezite.

– Poate c-ar fi mai bine să-l sun pe șeful meu, zise Harris nervos, sau poate că ar trebui să ne întoarcem în oraș și să luăm niște ajutoare.

– Nu-ți face griji, zise Keegan. Nu ne așteaptă. Nu trebuie să facem altceva decât să ne păstrăm calmul. Să fim amabili când ne apropiem de casă. Dacă e afară, prezintă-ne ca pe niște inspectori de la biroul districtual din Denver. Apoi o să punem mâna pe el.

– Eu n-am mai făcut niciodată așa ceva, zise Harris.

– Nu-i nimic, nici noi, răspunse Keegan.

Harris conducea cu foarte multă pricepere pe drumul acoperit de zăpadă. Partea din spate a vehiculului gemea, în timp ce transmisia pe toate roțile îl împingea pe drum în sus. Când ajunseră la poteca ce ducea la cabana lui Trexler, Harris opri și zise:

– Nu-i văd mașina.

Coborî geamul și se uită la drum. Ninsoarea se întețise și vântul începuse să sufle din nou. Harris se dădu jos, îngenunche și controlă urmele de roți care duceau spre munte.

– Ciudat, nu merge nici o urmă în jos. Toate se duc în sus, pe pantă, zise el.

– La urma urmei, ce dracu' e acolo sus? întrebă Keegan.

– Casa paznicului. Soapie Kramer locuiește acolo. Avea de gând să plece înainte de a începe viscolul și să se urce pe culmea Copperhead, unde se află stația salvamontiștilor care patrulează în locurile unde se produc avalanșe, în caz că cineva se rătăcește pe munte.

„Fuge, se gândi Keegan. L-a anunțat cineva și acum fuge, ticălosul."

– Cât de bun este acest Kramer? îl întrebă el pe Harris.

– E de doisprezece ani prin munții ăștia. Nu-mi închipui că pot să găsească unul mai bun.

– Dar cât ești de bun dumneata, Duane?

– Nu atât de bun. Sunt bun, dar nu ca bătrânul Soapie.

– Dar Trexler? întrebă Dryman.

– Și el e al dracului de bun. Ar fi avut șanse la concursurile de schi, dar nu l-a interesat. Îi place viața liniștită.

– Fumează? întrebă Keegan.

– Dacă fumează? Da. Își răsucește singur țigările.

– Are o brichetă? întrebă Dryman.

– Da, dar de ce?...

– O brichetă de aur cu un cap de lup pe capac? zise Keegan.

– Da, răspunse Harris surprins. Trebuie că-l cunoașteți destul de bine.

– Chiar că-l cunosc bine, răspunse sec Keegan. Hai să încercăm, ce zici?

Harris dădu din cap, când urcă din nou în mașină.

– Încercarea moarte n-are, spuse el. Dar aici e o pantă de douăzeci și cinci de grade. Nu promit nimic.

– Sunt convins că o să faci tot ce poți, zise Keegan.

Trexler își conducea repede, dar fără să riște, Hudson-ul său Terraplane pe drumul spre Dutchman Flat și spre cabana lui Soapie

Kramer. Își revedea planul, controlând să vadă dacă nu avea vreo fisură.

În cele din urmă, drumul începu să devină drept. Băgă în viteză, prin pădurea rară de creastă, până când ieși într-un luminiș, situat pe un teren plan de pe platou, aproape de vârful muntelui. Începuse tocmai să ningă și nori groși, alburii, se rostogoleau peste vârfurile munților, aducând cu ei un vânt tăios.

„Ce are natura cu mine?" se întrebă el. La început, fusese furtuna de nisip. Acum, asta. Dar nu se plângea. De fapt, cu ajutorul viscolului, avea să-și facă rost de altă acoperire. Avea nevoie de câteva zile, iar viscolul care se pregătea putea să i le ofere. Parcă lângă cabană, orientă mașina cu botul spre lacul din apropierea locuinței lui Kramer. Fulgi mari și greoi de zăpadă dansau deasupra suprafeței înghețate a lacului. Merse direct spre colțul clădirii. Firul telefonic era întins pe o latură a cabanei, intrând înăuntru printr-un orificiu practicat la temelia casei.

Trexler deschise briceagul și tăie firul. Ocoli casa, ajunse în partea din față și se uită pe geam înăuntru.

Slavă Domnului, Kramer era încă acolo.

În timp ce conducea Ford-ul negru, model 1935, care derapa și patina pe drumul forestier în pantă, Harris se aplecă în față și privi atent prin parbrizul în care izbea zăpada.

– N-o să reușim domnilor, spuse el. Trebuie lanțuri. Iar eu n-am decât cauciucuri de zăpadă.

Keegan își încordă și el privirea, scrutând drumul.

– Nu te lăsa, îi spuse el lui Harris.

Mașina dădea din coadă pe drumul care se acoperise de zloată. La un moment dat, roțile începură să se învârtească mai repede și Ford-ul încetini. Apoi, pe neașteptate, partea din spate a mașinii derapă spre dreapta. Harris învârti de volan ca să compenseze derapajul, dar nu fu suficient de rapid și roata din spate ieși de pe drum.

În spatele lor se deschidea o groapă adâncă de vreo trei metri.

Harris apăsă pe pedală, încercând să miște mașina din loc. Roata se învârti nebunește, aruncând noroi și zăpadă în spate, apoi lovi un copac căzut și se agăță de el. Din cauciuc și din buștean ieși fum în timp ce Harris continuă să acționeze roțile mașinii. Ford-ul se înclină încet, se

lăsă puțin pe o parte, ca și cum era pe punctul de a se răsturna, apoi se îndreptă singur.

Harris răsuflă istovit și își lăsă capul pe volan.

– E o groapă de vreo trei metri aici. E cam mult pentru o mașină.

Keegan deschise portiera și sări afară. Era mai aproape de marginea gropii decât își închipuise. Picioarele i se afundară în zăpada amestecată cu noroi și trebui să se prindă de portieră, ca să nu cadă în albia torentului. Se trase încet înapoi și încercă să-și ferească ochii de zăpada înghețată care, viscolită de un vânt puternic, dezolant, se învârtejea prin pădurea de pini și începuse să lovească dintr-o parte. Își făcu drum încet spre partea din față a mașinii, apoi se uită în jos la pârâul pe jumătate înghețat. Până acolo păreau să fie treizeci de metri, nu trei. Își mută privirea spre partea din spate a Ford-ului care se înfipsese într-un copac căzut.

Harris se dădu jos și aprecie situația.

– Poate că reușesc să o scot de aici, îi strigă el la ureche lui Keegan, făcându-și mâinile pâlnie. Dacă pot să o pun înapoi pe drum...

– Cât timp ne-ar lua să mergem cu mașina de aici până acolo? strigă la rândul lui Keegan, întrerupându-l.

– Nu putem să ajungem sus pe acest drum. Nu fără lanțuri. Chiar și atunci, e la noroc.

– Cât de departe e? întrebă Keegan.

– Cel puțin vreun kilometru și jumătate.

– O să mergem pe jos.

– Pe viscolul ăsta? zise Harris uimit și scutură din cap. N-avem nici o șansă. Cunosc acest ținut mai bine decât pe propriul meu dormitor, dar pe vremea asta este imposibil să găsim cabana. Ne rătăcim cât ai zice pește. Pe viscol, un kilometru înseamnă o veșnicie.

Keegan izbi cu pumnul în capotă.

– Fir-ar să fie, aproape că am pus mâna pe el, strigă el. E la doi nenorociți de kilometri în fața noastră.

– N-am putea să ne întoarcem în mașină și să ne gândim la asta? strigă Harris.

Se strecurară înapoi în mașină. Keegan își scoase mănușile și începu să sufle în degetele înghețate.

– N-o să plece nicăieri pe vremea asta, zise Harris, răsuflând din greu. El și Soapie va trebui să stea îngropați acolo.

– Tipul ăsta nu stă îngropat nicăieri, zise Keegan. Îl cunosc. E genul de supraviețuitor. E fanatic. El se află în misiune. Și se știe urmărit. Dă-mi voie să-ți spun ceva, Duane. Când fuge, e mai greu de oprit decât rapidul Twentieth Century Limited.

– Da, Trexler e bun, dar nimeni n-ar putea să schieze prin viscolul care se pregătește.

– El poate să o facă. Nu putem să-l oprim pentru că suntem *vârâți într-un...!*

Dintr-odată, Keegan sări în sus ca ars.

– Dumnezeule, spuse el, știu ce o să facă. Harris, anunță prin radio! Spune-le să ia imediat legătura cu Soapie Kramer! Dacă Trexler apare la el la stație, să-l țină locului cu ajutorul unei arme. Trexler e un om foarte periculos.

– N-or să mă creadă!

– Atunci, o să le spun eu. Fă ce-ți spun! Viața omului dumitale, Soapie, depinde de asta.

– Kee... vru să spună ceva Dryman.

– E în stare, Dry.

– Dar...

– Ce?

Știa de ce era îngrijorat Dryman. Dacă se înșelau în privința lui Trexler? Să-l amenințe cu arma? Dryman ar fi avut necazuri din cauza asta.

– Ar putea fi în joc viața omului, Dry, spuse Keegan liniștit.

Harris prinse stația principală, dar recepția era proastă. În microfon se auzeau numai paraziți.

– Baza! Aici e Harris. Domnul Keegan de la Serviciul de Securitate al Casei Albe spune că trebuie să-l chemați imediat prin radio pe Soapie Kramer și să-i spuneți că John Trexler e periculos și să-l aresteze.

Radioul pocni și țăcăni, apoi se auzi o voce...

– Recepție, repetați, vă rog...

Din cauza paraziților și a unui semnal care creștea și scădea în intensitate, nu reușiră să recepționeze tot răspunsul, dar putură să prindă destul din el.

...plecat spre Leadville acum o oră... Soapie... spre creasta Copperhead... tabăra... radio închis.

Umerii lui Keegan se lăsară.

– O s-o facă din nou, zise el, fără să se adreseze cuiva.

– Ce să facă? întrebă Harris.

„Exact ca la Drew City, se gândi Keegan. A mers o dată, o s-o facă din nou.

Te cunosc, ticălosule. Știu cum judeci. Ești întotdeauna pregătit să fugi. Ai întotdeauna o soluție."

– Ce să facă? întrebă încă o dată Harris.

– Să fugă, răspunse Keegan.

Soapie Kramer stătea aplecat deasupra unei hărți mari Mercator, prinsă în colțuri pe o planșetă de desen și urmărea cu degetul un traseu care se îndrepta mai întâi spre est, apoi spre sud.

– Cea mai mare parte din drum am muntele între mine și vânt, spuse el. Sunt doar vreo zece kilometri până acolo sus. Ultimii... două sute de metri sunt cei mai păcătoși. Trebuie să-i fac înainte de a se lăsa întunericul.

– Știi, departe de mine gândul să te contrazic, dar baza a anunțat un viscol îngrozitor, zise Trexler.

– Deci, cu atât mai mult trebuie să fiu acolo sus, zise Kramer, pocnind din degete, de parcă ar fi făcut o descoperire. Ei, ce-i cu noi? Pot să vorbesc cu ei prin radio și să le spun să nu fie îngrijorați.

Trexler avu doar o clipă de ezitare. Uitase de radio. Era o scăpare, dar nu gravă. Era timpul să acționeze. Kramer se duse într-o cameră de alături. Ferestrele mari de sticlă de pe cele trei laturi ale încăperii aveau toate vederea spre vale, acum ascunsă de zăpada viscolită. Radioul era așezat pe o masă din fața ferestrei din mijloc.

– Îl închisesem deja, zise el, încercând să-l conecteze din nou.

Trexler se apropie prin spatele lui, se aplecă și, băgând mâna sub pantalon, scoase pumnalul din teaca prinsă de gambă.

– Nu cred că ar trebui să fac asta, Soapie, spuse el.

Paznicul se întoarse spre el.

– Ce să n...?

Brațul lui Trexler pornise deja cu forță, venind aproape de la nivelul pardoselei, și se înfipse adânc în stomacul lui Kramer. Lama lungă

pătrunse adânc, exact în cavitatea toracică, apoi o luă în sus, străpungându-i acestuia inima.

Cu ochii bulbucați de uimire și de groază, Kramer nu apucă să scoată decât un sunet slab.

Trexler îl apucă de guler, îl învârti o dată, apoi îl azvârli pe o carpetă. Kramer mai oftă o dată, când Trexler îi înfipse un picior în piept, ca să-și tragă afară pumnalul. Vârî apoi vârful pumnalului în beregata lui Kramer, exact sub ureche, și ajunse cu el până în partea cealaltă. Sângele țâșni ca o fântână de sub bărbia lui Kramer. Trexler îl înfășură repede în carpetă, ca sângele să nu se împrăștie.

La vreo doi kilometri distanță, paznicul Harris începuse să fie îngrijorat. Simțea că trebuia să facă ceva.

– Ce dracu', zise el în cele din urmă, o să încerc să ne întoarcem la locuința lui Trexler. Cel puțin, n-o să murim înghețați. Trecând repede din viteza întâi în marșarier, legăna mașina înainte și înapoi. Una dintre roți se propti în copacul căzut, intră înapoi pe drum, dar, în aceeași clipă, copacul cedă și căzu în albia torentului. Botul Ford-ului se ridică drept în sus și se răsuci într-o parte.

– Dumnezeule, ne răsturnăm, strigă Harris în timp ce partea din spate a Ford-ului se lăsa în prăpastie și mașina se rostogoli, căzând cu roțile în sus în defileul îngust.

La cabana lui Kramer, Trexler târî corpul paznicului înfășurat în carpetă pe treptele din față și-l aruncă lângă portbagajul mașinii. Apoi îl deschise, îndesă corpul lui Kramer acolo și se întoarse repede în cabană. Răscoli prin rucsacul lui Kramer, găsi un Colt 45 și o cutie de cartușe și le vârî în raniță lui. Se duse din nou afară și aruncă rucsacul lui Kramer lângă cadavru. Închise portbagajul, intră în mașină și merse până la marginea lacului, unde opri. Înarmat cu un băț, porni pe gheață încercând să o străpungă din loc în loc, dar aceasta era prea groasă. Pășind ușor, cu grijă, puțin aplecat în față, dădu ocol lacului până găsi un loc unde gheața era mai subțire. Răsuci bățul, până reuși să străpungă stratul de gheață. Constată că acesta era gros de trei centimetri.

Se întoarse repede la mașină și apăsă pe pedala de ambreiaj. Conducând cu ușa deschisă, manevră mașina spre lac în direcția găurii făcute de

el. Apăsă apoi pedala de accelerație și se lăsă cu grijă pe o parte, afară din mașină, rostogolindu-se pe suprafața înghețată a lacului. La un moment dat, se ridică în genunchi și o luă repede, în patru labe, spre mal. Mașina înainta încet spre mijlocul lacului. Prin vânt, Douăzeci și șapte auzi cum pârâie gheața. Ajunse la mal și se uită înapoi. Mașina aproape se oprise și aluneca într-o parte. Gheața pârâi din nou, apoi se auzi un trosnet puternic și încă unul mai puternic decât primul și, dintr-odată, roțile din față ale mașinii sparseră gheața, care cedă tot mai mult, până când partea din față a acesteia căzu în apă și alunecă cu botul în jos, în lac.

Bule mari de aer ieșiră din gaură.

Nu se mai auzea decât șuieratul vântului.

Trexler rupse o ramură dintr-un pin și, mergând cu spatele înapoi, mătură urmele mașinii și ale picioarelor lui, făcându-le să dispară. Apoi plecă grăbit spre cabană.

Keegan era întins pe spate deasupra portierei în dreptul căreia stătuse în mașină. Fordul se rostogolise o bucată bună și, după ce se izbise într-un trunchi gros de pin, rămăsese proptit în el, cam la vreun metru și jumătate deasupra fundului albiei torentului. Harris era cu picioarele în sus și cu capul în poala lui Keegan. Își pierduse cunoștința. Keegan se întoarse cu grijă și se uită peste umăr afară, pe fereastră. De unde stătea, se vedea fundul albiei torentului.

Făcu un efort să-și tragă picioarele sub el. Se lovise la coaste, dar nu era rănit. Piciorul drept al lui Harris, prins între ambreiaj și pedala de frână, stătea răsucit într-o poziție grotescă deasupra lui. Pe locul din fund, Dryman stătea și el tot pe spate, dar cu genunchii la gură.

Pe frunte începea să i se formeze un cucui mare.

– Ai pățit ceva? întrebă Keegan.

– Nu, zise Dryman, atingându-și cu băgare de seamă fruntea și tresărind de durere. Cred că o să am cea mai îngrozitoare durere de cap din istorie.

– Harris a leșinat. Cum stai cu primul ajutor?

– Am făcut acum zece ani, în armată, un curs.

– Atunci înseamnă că te pricepi la fel ca mine, zise Keegan.

Împingându-l ușor cu umărul pe Harris, îi scoase cu grijă piciorul dintre cele două pedale.

– Are glezna ruptă, zise el. Îi iese osul afară. Va trebui să i-o legăm strâns și să-l ducem înapoi, la cabana lui Trexler.

Keegan forță cu precauție portiera din partea în care se afla Harris și se strecură afară. Stătea pe marginea mașinii răsturnate, privind în sus la drum. Limuzina părea bine proptită în copac. Se întinse de-a lungul ei și, opintindu-se, deschise portbagajul din spate. Înăuntru se găsea o trusă de prim ajutor, pături, un colac de frânghie și o cutie mare de scule.

Scoase afară păturile, trusa de prim ajutor și frânghia și se trase încet înapoi, la ușă.

– Suntem norocoși. Are destule lucruri, ca să deschidă un spital, zise el. Leagă-i strâns glezna și învelește-l cu o pătură, ca să nu facă un șoc. Eu o să înfășor frânghia asta în jurul copacului, ca să-l putem coborî cu ajutorul ei.

– S-ar fi putut să fim morți acum, îți dai seama, nu? zise Dryman. Ar fi trebuit să fim acolo, jos, în râulețul ăla.

– Dar nu suntem, zise Keegan, care stătea pe burtă și îi întindea lui Dryman trusa de prim ajutor și păturile.

– Dacă nu plecăm naibii de aici, pomul ăsta o s-o ia din loc.

– Atunci, dă-i bătaie, amice.

Dryman se lăsă pe o parte și, întinzând mâinile printre scaunele mașinii, strânse bine piciorul lui Harris, împingând la loc, cu degetul mare, osul ieșit și înfășură cât putu de strâns un bandaj în jurul gleznei rupte, pentru a împiedica oasele să se deplaseze. În timp ce lucra, prin portiera deschisă intrau fulgi de zăpadă.

– Suntem ghinioniști, începu să se lamenteze Dryman, ocupându-se de glezna lui Harris. Da' poate că o să avem noroc și n-o să vină o avalanșă peste noi. Poate că Harris a avut dreptate și Trexler s-a înzăpezit acolo și o să putem...

– Da. Poate că or să ne crească aripi și o să zburăm afară de aici. Și poate că reușim să ieșim din mașina asta, dacă nu mai vorbești și strângi glezna aia.

– O strâng, o strâng.

La cabana lui Kramer, Trexler se mișcă repede, pregătindu-se pentru drumul pe care avea să-l facă peste munte, până la culmea Copperhead. Controlă cu atenție cabana, apoi își puse încă un pulover și jacheta

îmblănită, o mască de schi, ochelari mari și își trase căciula lui Kramer peste a lui. Era important să nu-i fie frig la cap. Dacă i se răcea capul, îi scădea în aceeași măsură și temperatura corpului. Își puse în spate rucsacul, își trase mănușile și ieși afară, în viscol.

În fața lui, creasta se vălurea, îndepărtându-se și dispărând în viscol. Nu vedea decât până la șase, cel mult opt metri în jur. Cunoștea drumul, dar nu știa punctele periculoase, pantele foarte abrupte și pragurile acoperite cu gheață. Mai jos, la vreun kilometru și jumătate, era o pantă extrem de abruptă, aproape ca o prăpastie, cu o diferență de nivel de vreo sută de metri. Nu-și putea permite să se lase dus de pantă și să ajungă la baza muntelui.

Își vârî pe rând picioarele printre legăturile de piele de la schiurile de lemn și strânse curelele în jurul gleznelor și al călcâielor.

Cărarea urca ușor vreo trei-patru sute de metri, apoi se ridica abrupt spre dreapta. Ultimii două sute de metri, până la cabana aflată în bătaia vânturilor, erau îngrozitori: trebuia urcată o pantă de patruzeci de grade. Pe acest vârf, un pas greșit putea să însemne o alunecare fără oprire, aproape o mie cinci sute de metri, până la poalele muntelui. Și nu exista nimic de care să te agăți. Nu prea puteai să culegi floricele pe panta aceea! Trexler zâmbi în sinea lui și strigă din toți rărunchii: „*Heil Hitler!*" apoi, băgându-și capul între umeri, se năpusti în viscol.

45

Veniseră zorile şi tot mai ningea. Trexler ajunsese pe creasta Copperhead când se lăsase întunericul. Ultimii două sute de metri se târâse pe burtă, ca să nu fie dat jos de viscolul îngrozitor.

Odată ajuns în cabană, făcuse focul, mâncase şi dormise opt ore bune. Era sigur că n-avea să vină nimeni după el acolo, sus.

Se sculase mult înainte de zori şi era gata să coboare pe celălalt versant al crestei, imediat ce soarele răsărea. Vântul se oprise înainte de venirea zorilor.

La şase şi jumătate, pornise din nou la drum, schiind cu grijă, până când soarele se ivi la est de lanţul Sawatch. Pe măsură ce vizibilitatea se îmbunătăţea, mergea mai repede, rămânând tot timpul pe culme şi schiind în forţă, dar fără să părăsească pantele înalte. La prânz, era în apropierea muntelui Harvard, care însemna pentru el jumătatea drumului pe care-l avea de străbătut. Vântul începuse să bată, de data asta spre vest, îngreunându-i înaintarea. Mâinile şi picioarele îi amorţiseră aproape de tot, iar vizibilitatea scăzuse la nouă-zece metri. Intră într-o pădure de pini şi, în loc să schieze, începu să meargă.

Apoi, deodată, îl cuprinse panica. În faţa lui, imediat în dreapta, zăpada se ridica învolburată în vârtejuri. O clipă mai târziu, simţi curentul de aer care venea de jos. Era exact la marginea unei prăpastii. Se opri şi o luă în sus pe pantă, respirând tot mai greu. Prin vârtejul de zăpadă îngheţată văzu ceva în stânga lui. La început, crezu că era rădăcina unui copac căzut. Când se apropie puţin, îşi dădu seama că era o peşteră, o gaură de vreun metru şi jumătate care se căsca în versantul muntelui. Îşi croi drum până acolo, strecură raniţa prin deschizătură şi îşi scoase schiurile, împingându-le în interiorul

văgăunii. Strânse câteva bețe și crengi și se târî în gaură. Își scoase lanterna și lumină cu ea în jur. Era o crăpătură în formă de pâlnie care, la vreo zece-cincisprezece metri de la deschiderea principală, se îngusta. Pe jos erau frunze, crăci, uscături.

Făcu un foc aproape de gura peșterii, că să lase curentul de aer care venea de jos să scoată fumul afară. Își scoase ghetele și ciorapii și își încălzi mâinile și picioarele la foc. Apoi își puse alte șosete. Mâncă niște carne dintr-o conservă, o portocală și bău aproape un bidon de apă.

Trecuse o oră. Ninsoarea se mai domolise și vântul își schimbase direcția. Afară se luminase. De data asta, însă, vântul împingea fumul în grotă. Își refăcu rania și se pregăti să iasă din nou pe cărare.

Atunci, auzi ceva. La început fu un mârâit slab, aproape ca un strănut de câine. Se ridică și scrută cu privirea grota întunecoasă. Luă repede din foc una din cele trei crengi și, făcând din ea un fel de torță, întinse brațul pentru a lumina văgăuna. Nu văzu nimic. Se întinse spre rucsac să ia lanterna.

Atunci, auzi din nou zgomotul. De data aceasta, era mai puternic, mai profund, mai amenințător. Instinctiv, se dădu un pas sau doi înapoi, ținând în mână torța aprinsă.

Cu cealaltă mână ajunse la rucsac, o bagă adânc înăuntru, pipăind după lanternă și pistol.

Auzi o mișcare și îi dădu seama pe neașteptate că, indiferent ce era, era ceva mare, iar el se afla între acest ceva și ieșire. În timp ce cu o mână își căută pistolul, scrutând întunericul din grotă, cu cealaltă mână răscoli cu creanga focul, iar acesta începu să ardă cu flăcări mai mari.

Fiara urlă supărată, de parcă voia să-l provoace la luptă, apoi forma ei se contură în întuneric. Un urs grizzly, trezit de fum din hibernare, venea încet spre el, pe jumătate adormit, cu dinții dezveliți sub buzele negre, răsfrânte, și cu ochii scăpărând de furie.

– *Isuse!* strigă Trexler în timp ce animalul uriaș venea spre el.

Îi aruncă torța în față și începu să scoată lucrurile din rania. Simți metalul rece al Colt-ului și îl trase afară din rucsac. În acest timp, ursul atacă, dându-i o labă care-l azvârli spre gura grotei. Ghearele ursului îi sfâșiară obrazul, lăsându-i trei dâre însângerate care se întindeau de la pomeți până la fălci.

Trexler se prăbuși pe spate, gemând de durere, în timp ce aruncă creanga aprinsă în animalul enorm. Acesta se dădu o clipă înapoi. Trexler întinse brațul în care ținea arma, ochi capul ursului și trase. Glonțul pătrunse exact deasupra ochilor. Ursul atacă din nou, ridicându-se amenințător deasupra lui Trexler care trăgea foc după foc. Gloanțele se înfundau fără nici un efect în corpul solid al animalului. Cu fiecare împușcătură, ursul urla mai tare, devenea mai furios, în timp ce Trexler căuta disperat să se retragă din calea lui.

Dându-se înapoi, atinse unul din schiuri care se răsturnă și alunecă afară. Trexler încercă să-l prindă, fără să reușească. Schiul se lovi de câteva ori de stânca abruptă și dispăru.

Trexler se răsuci și se trase înapoi, în timp ce fiara uriașă îl atacă din nou, năpustindu-se asupra lui și umplând cu urletele ei grota. Ridică arma și trase ultimul glonț. Acesta nimeri ursul într-un ochi, care plesni ca o boabă de strugure în timp ce capul ursului căzu pe spate. Scuturându-și capul cu putere, exact când Trexler încerca să se ferească din calea lui, animalul îi căzu peste picioare și rămase acolo gemând.

Reuși să-și elibereze mai întâi un picior, apoi împinse animalul muribund până și-l eliberă și pe celălalt. Găsi o cutie cu gloanțe și, nervos, bagă încă șase gloanțe în încărcător. Ținu pistolul la câțiva centimetri de capul ursului și mai trase în el de trei ori. Apoi dădu drumul la armă și, gemând de durere, se târî afară și-și spălă rănile de pe față cu zăpadă.

Nu-i mai era frig. Adrenalina îi alerga prin vine. Scoase afară lanterna și plimbă fasciculul de raze prin grotă. Era goală. Se lăsă pe burtă și privi pe pantă în jos. Schiul dispăruse. Era undeva jos, în vale. Mai avea vreo cincisprezece kilometri de mers.

Căută trusa de prim ajutor și o oglindă. Folosind niște bandaj, își tamponă rănile cu iod. Din cauza dezinfectantului, simți săgeți de durere în obraz. Se rezemă de peretele văgăunii, sufocat, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrazul însângerat. Își lăsă capul pe spate și urlă ca un animal rănit. Urletul se izbi de pereții grotei, reverberând într-un ecou.

Lamar Trammel tocmai stingea lumina la parter, când câinii începură să urle. Era aproape zece seara și zăpada era deja înaltă de patruzeci și cinci de centimetri. Câinii nu mai conteneau din lătrat.

– Lamar, îl strigă din dormitor soția lui, Melinda, ce s-a întâmplat cu câinii?

– Habar n-am. Poate e un urs sau o pisică afară.

– Pe viscolul ăsta?

Băiatul lui, Byron, elev de liceu, ieși din camera lui.

– Pe câini îi întărâtă ceva, tată, strigă el de jos.

– Aud, băiete, nu sunt surd.

Sora lui, Grace, scoase și ea capul pe ușă.

– Ce-i cu câinii? întrebă ea.

Byron coborî la parter și se duse lângă tatăl său.

– Să aduc pușca?

Lamar, un bărbat înalt și zvelt, cu păr castaniu, care avea nevoie de foarfecă, îi zâmbi băiatului.

– Acum, crezi că ai să tragi cu pușca? Poate omori vreo vacă.

Câinii, închiși în hambar pentru a-i proteja de viscol, urlau și schelălăiau ca niște ogari la vânătoare. Lamar își luă lanterna mare, se duse la ușa din spate și o descuie. Când o deschise, se dădu înapoi, speriat. În spatele lui, Byron țipă surprins.

În cadrul ușii se afla o arătare. Un om acoperit de zăpadă și gheață, având legate la picioare ramuri de pin, care căpătaseră forma unor ghete de zăpadă făcute în casă, cu degetele îndoite și înghețate în mănuși. Din spatele unei măști de schi, îi privea o pereche de ochi înnebuniți. Omul făcu un pas, încercă să spună ceva, apoi se prăbuși în prag.

Se trezi cu o senzație plăcută de apă caldă pe unul din obraji. Deschise ochii. O femeie frumoasă, dar cu pielea obrajilor bătătorită de intemperii, cu părul lung, castaniu, legat la spate, îi curăța rănile.

– Ești un înger? murmură el. Am murit?

– Ești viu, slavă Domnului, spuse ea cu un glas plăcut și zâmbindu-i prietenos. Apoi, întorcându-se, strigă: Lamar!

Un bărbat înalt și subțire intră în cameră, urmat de doi adolescenți.

– Ce faci? întrebă bărbatul.

– Nu știu. Unde sunt?

– La Pitkin, la distanță de câțiva kilometri de oraș.

– Pitkin! zise el surprins. Cum am ajuns aici?

– Noi suntem familia Trammel, zise Lamar. Ei sunt Melinda, Byron, Gracie. Eu sunt Lamar. Ai apărut la ușa noastră acum o oră. Ne-ai speriat al naibii de tare.

– Vrea să spună că arătai îngrozitor, adăugă Melinda repede.

– Îmi pare rău că nu putem să-ți aducem un doctor, spuse tatăl. Telefonul nu funcționează și, în plus, drumurile sunt înzăpezite. Stratul de zăpadă e de vreo șaizeci de centimetri.

– Am curățat rănile și ți-am pus pansamente, zise Melinda. Trebuie ferite de murdărie.

– O să-mi revin, zise Trexler. Mă cheamă Clark, Sam Clark.

Își strânseră mâinile.

– Ai putea să ne spui ce-ai pățit? întrebă Lamar.

– Sigur. Schiam în jurul vârfului Harvard și m-am înzăpezit. Am găsit o grotă, tocmai mă instalam și am descoperit că o împărțeam cu un urs grizzly.

– Ei, nu mai spune! strigă Byron. Cât de mare?

– Byron! îl certă mama pe băiat pentru întrerupere.

– Scuzați-mă, mormăi el.

– Nu face nimic, spuse Trexler. Eu am urlat ceva mai tare când am văzut ursul. Părea mai mare decât King Kong. Trebuie să-l fi sufocat fumul de la focul meu. S-a trezit din hibernare furios.

– Cum ați scăpat? întrebă fata.

– L-am împușcat cu revolverul meu vechi din armată.

– Ei, să fiu al naibii, ai omorât un grizzly cu un revorver? zise Lamar.

– Am avut noroc. Era exact deasupra mea. L-am împușcat în ochi.

– Nemaipomenit! exclamă Byron, evident impresionat.

– Ți-e foame? întrebă Melinda. Aș putea să încălzesc niște tocană sau să-ți fac o ceașcă de supă.

– Sunt sigur că vreți cu toții să vă duceți la culcare.

– De ce? zise Gracie. Oricum, mâine n-o să putem să plecăm de acasă. Putem să stăm treji toată noaptea și să avem grijă de dumneavoastră.

– Gracie, domnul Clark e probabil obosit.

Trexler se gândea că avea nevoie de forță. În zori, trebuia să-și continue drumul. N-avea decât câteva ore la dispoziție. Avea nevoie de mâncare și să doarmă.

– O farfurie din tocana de care vorbeați pare nemaipomenit de tentantă, spuse el.

– Grozav, spuse Melinda zâmbind. Mă duc să aprind focul. Nu durează decât câteva minute.

– E foarte bine. Nici nu știu cum să vă mulțumesc. Aș fi murit, probabil, dacă n-aș fi dat de casa dumneavoastră.

– Probabil, spuse Lamar. Mă duc s-o ajut pe Melinda.

Plecară cu toții din cameră, cu excepția lui Byron care mai zăbovi, stând în ușă.

– Și eu era cât p-aci să nimeresc o dată un grizzly, zise el. Eram sus, aproape de Crested Butte. Dar a fugit mai repede decât îmi imaginam.

– Ce fel de armă ai folosit? se interesă Trexler.

– Un Winchester 3006, cu lunetă Johnson. Tăticu' avea pușca lui de 12. Trebuie să o vedeți. A câștigat-o acum doi ani la Gunnison, la un concurs de tir, de Ziua Recunoștinței. Are niște încrustații aurite pe pat. Vreți să o vedeți?

– Sigur. După câte spui, zise Trexler zâmbind, pare o adevărată comoară.

46

Cu o pauză de șase ore, în decurs de patruzeci și opt de ore fuseseră două viscole. Liniile telefonice erau încă întrerupte. Începuseră să fie deszăpezite doar drumurile.

Zgribuliți și aplecați înainte, ca să se apere de vântul pătrunzător care sufla din față, dar mai slăbise din intensitate, Keegan și Dryman pășeau grăbiți pe drum. Când intrară la ocolul silvic, era opt dimineața și soarele tocmai se ridica deasupra munților. Hibernaseră două zile în camerele lor de la hotel.

Jack Lancey, un paznic cu părul cărunt, ședea în spatele biroului, cu picioarele pe masă, și bea ciocolată fierbinte.

– Salut, domnilor, zise el. Aveți cafea fierbinte pe sobă, în camera de-alături. Nu-i ca la Casa Albă, da' merge.

– Ce face glezna lui Duane? întrebă Keegan.

– E ceva mai bine azi, dar ce naiba, e o fractură multiplă. O să-l doară un timp. Ai făcut o treabă nemaipomenit de bună când ai imobilizat fractura, Dryman. Ar fi putut să rămână șchiop toată viața.

– Îmi pare rău că l-am amestecat în treaba asta, spuse Keegan.

– Asta-i meseria lui, domnule Keegan. A văzut el lucruri și mai rele la viața lui.

– Aveți vreo știre de la cabana lui Kramer?

– Mizeria dracului, spuse Lancey, scuturând din cap în semn că n-aveau nici o veste. Nu putem să luăm legătura prin radio și liniile noastre telefonice sunt întrerupte. Nu știu dacă Soapie a urcat pe creastă sau a rămas la cabană. După părerea noastră, și Trexler a căzut în vreo viroagă. S-ar putea ca acum să fie deja un cub de gheață.

– N-avem noi norocul ăsta, mormăi Keegan. Ai o hartă mare a acestei zone, Jack?

– În camera unde e stația radio. Aproape în mărime naturală.

Se duseră în încăperea respectivă și se uitară timp îndelungat la harta care acoperea aproape în întregime un perete al camerei.

Lancey arătă cu creionul un punct și zise:

– Noi suntem aici.

– Hai să spunem, doar ca să ne aflăm în treabă, că a plecat de la cabana lui Kramer. Unde s-ar fi putut duce, după toate probabilitățile?

Lancey se uită fix la hartă, timp de câteva minute.

– Păi, probabil, întâi s-a dus la cabana Copperhead. De acolo, la vale, poți să te duci oriunde vrei. Sunt multe orășele spre care s-ar fi putut îndrepta. Dar cred că a luat-o spre sud-est, ca să nu fie nevoie să traverseze râul. Pe acolo, pe undeva. Pe la Almont, Gunnison, Sapinero.

– Ce-i asta? întrebă Keegan, arătând cu degetul o linie punctată, mai jos de centrul hărții.

– Marea Cumpănă a Apelor.

– Deci, în mod categoric, a luat-o spre sud, da?

– Trebuia. E prea greu s-o ia spre nord. Oricât de bun ar fi.

– Aici jos, undeva, zise Keegan, îngenunchind și privind la baza hărții.

– Vorbești de cincizeci de kilometri de parcă ar fi la o aruncătură de băț. Trexler nu putea să meargă cu schiurile cincizeci de kilometri pe viscolul ăsta. Dacă a încercat, acum e mort.

– Ce-ar realiza dacă ar ajunge într-un orășel? zise Dryman. Nimeni nu pleacă nicăieri. Stratul de zăpadă e gros de șaizeci-șaptezeci de centimetri și drumurile sunt închise.

– Au scos plugurile și camioanele cu nisip aseară târziu, zise Lancey.

– Vă spun că e undeva acolo. Poate că s-a ascuns, dar e acolo.

– De unde știi?

– Pentru că se gândește că nimeni nu-și închipuie că el ar putea să-o facă. Și în plus, toți cred că s-a dus la Leadville. Probabil că se consideră în siguranță acolo.

– Bine, zise Lancey, oftând. Avem o mașină cu tracțiune pe toate roțile și cu lanțuri. Haideți, o să-l luăm pe șerif și încercăm să ajungem la cabana lui Kramer, să vedem ce-i acolo.

Șeriful era un bărbat uriaș, de peste un metru optzeci și cântărind vreo sută de kilograme, cu o piele tăbăcită, de culoare maronie. Era un bărbat plăcut la vorbă, cu zâmbetul pe buze și ochi ageri. Purta o cămașă ecosez, pantaloni de catifea reiată și o jachetă uriașă din piele de oaie care îl făcea să pară și mai mare. O pălărie de fetru uzată îi acoperea scăfârlia cheală. Se urcă cu greutate pe locul din față, lângă Lancey, răsucindu-se să încapă și le întinse lui Keegan și Dryman o mână mare cât o plăcintă.

– Sidney Dowd, zise el cu o voce plăcută. Sunt șeriful de aici.

– Francis Keegan, de la Serviciul de Securitate al Casei Albe. El este John Dryman, colegul meu, zise Keegan, scuturând mâna mare.

– Serviciul de Securitate al Casei Albe? zise Dowd. Voi sunteți băieții care mergeți și controlați locurile înaintea președintelui?

– Nu, noi suntem de la Investigații Speciale, zise Keegan, după care se întrerupse, sperând că șeriful n-o să mai continue discuția, dar sperase degeaba.

– Ce-a făcut Johnny Trexler?

– Trebuie să vorbim cu el, spuse Dryman, în cadrul unei investigații în curs.

– Mi-am luat libertatea să sun la Casa Albă, zise Dowd. Am vorbit cu un tip pe nume Smith care a părut nițel surprins că ați ajuns până aici. Dar a spus că sunteți cu o treabă oficială și că cercetarea este foarte secretă. Da' nu știu ce a vrut să spună cu asta, zise el după o mică pauză.

– N-am vrut ca Trexler să știe că venim și să o șteargă, zise Keegan. Dar cineva l-a avertizat și exact asta s-a întâmplat.

– Să nu crezi că e ceva suspect legat de telefonul ăla, zise Dowd. Jesse, de la aeroport, te-a auzit menționând numele lui John când ai aterizat și a început să se agite. A sunat să afle pentru ce se ducea Trexler la Casa Albă.

– Da, mă simt mai ușurat, zise Keegan. Vreau să-ți spun că mă apucase nebunia din cauza asta.

– E un oraș mic, domnilor. Pălăvrăgeala nu e ceva neobișnuit.

– M-am gândit că în drum spre creastă ne-am putea abate pe la locuința lui Trexler, doar ca să vedem ce-i acolo, sugeră Keegan.

– Credeți că, în loc să se ducă la Leadville, s-a dus la bază și că l-a omorât pe Soapie?

– Da, așa credem, răspunse Keegan.

– Nu-mi vine să cred, zise Dowd, după care nu mai spuse nimic.

Cât timp merseră prin oraș și pe șosea, spre drumul care ducea la bază, în mașină se așternu tăcerea. Plugurile îngrămădiseră zăpada pe ambele părți ale drumului și lanțurile se auzeau zornăind ritmic, iar omătul scârțâia sub roțile mașinii. Lancey manevra vehiculul cu pricepere. Se angajă pe drumul de munte care ducea la cabanele lui Trexler și Kramer. Reduse viteza, trecând într-a-ntâia, apoi o luă în sus pe drum, mergând cu circa șaisprezece kilometri pe oră. Mașina șerpuia prin zăpadă, lanțurile ei pătrunzând prin mâzgă până la pământul pietros. Lancey merse cu viteză constantă pe drumul ce ducea spre cabana lui Trexler, făcu un viraj strâns și aduse camioneta din nou pe drumul principal.

Coborâră din mașină și merseră pe jos până la cabană. Keegan îl luă pe Dryman de braț și rămaseră puțin mai în urmă, în timp ce ceilalți croiau o cărare prin zăpada mai înaltă de o jumătate de metru.

– Găsește o șurubelniță, zise el, și ia mânerul de la toaletă. Folosește mănuși.

– De la toaletă? se miră Dryman.

– Amprente, Dry. Nimeni nu-și pune mănuși când face pipi.

Dryman reflectă o clipă la treaba asta, apoi dădu din cap.

– Adevărat, fu el de acord.

În cabană era curățenie și ordine. Keegan controlă toate dulapurile. Nu exista nici un geamantan. Se uită la numărul unei perechi de pantofi. Unsprezece D. Băgă în buzunar o perie de cap în care erau încâlcite niște fire de păr. Schiurile și bețele lui Trexler erau rezemate lângă ușa din spate.

– Nu pare că intenționa să plece cu schiurile undeva, zise Dowd.

– A vrut să creeze impresia că a plecat în oraș pentru câteva zile, zise Keegan. Sunt sigur că și-a pus în minte să folosească schiurile lui Kramer. Observi și altceva? În cameră nu e nici o fotografie, nimic personal.

– Da, poate că Johnny e nițel excentric, zise Dowd, ridicând din umeri, dar asta tot nu înseamnă că e ucigaș.

– Dacă stai să te gândești, se purta cam ciudat când era vorba de fotografii, zise Lancey în timp ce se ducea la bucătărie. Niciodată nu voia să stea când se făceau poze, zicea că n-aduc noroc.

Lancey se uită în frigider. Înghețată de căpșune, câteva cutii de heringi afumați, cârnați de porc, aluat de clătite. Trei sticle cu sirop de arțar. Două batoane de Milky Way la congelator.

– Ăsta e unul din dulciurile apărute de curând, zise Dowd. N-am mâncat încă.

– Nu mi-am dat seama niciodată că Trexler se dădea în vânt după dulciuri, zise Lancey.

– Ce ziceți de asta, spuse Dowd în timp ce deschidea ușa unui bufet.

Se uitară înăuntru. Pe raftul de jos era o ladă cu șampanie franțuzească.

– Dulciuri și șampanie franțuzească, zise Dowd, ridicând din umeri. S-a plictisit să mănânce același lucru. Asta nu înseamnă că e criminal.

Dryman veni din baie în bucătărie și îi făcu semn din ochi lui Keegan.

– Să mergem la cabana lui Kramer, zise Keegan.

Le trebui aproape patruzeci și cinci de minute să ajungă până în vârf. Dowd ieși afară din mașină și își aprinse o țigară. Se aflau aproape de creastă, pe un teren plat, destul de întins.

Cabana era așezată la marginea unei stânci care domina toată valea. În spatele ei se vedea un loc neted în mijlocul căruia era un lac înconjurat de pini scunzi. Dincolo de copaci, terenul se lăsa din nou în pantă. Sub ei, pe trei laturi, își croia drum printre munți o vale adâncă, lăsând în urma ei trecători înalte. Zăpada acoperea multe dintre capcanele acestei văi: văgăuni, praguri acoperite cu gheață și copaci căzuți, dar chiar și învăluită în mantia de nea, regiunea părea înspăimântătoare și periculoasă. Acest platou, situat pe buza văii, era o priveliște uluitoare. Șeriful arătă cu capul spre vale și zise:

– În tinerețea mea, am fost un schior grozav. Am crescut aici. M-am născut la vreo optzeci de kilometri de aici. În zilele mele cele mai bune, nici când era soare nu m-aș fi gândit să schiez pe aici. Și crezi că omul

dumitale a făcut-o pe versantul ăla? încheie el, dădu din cap și plecă spre cabană, croindu-și drum prin zăpada care îi ajungea până la genunchi.

Keegan rămase cu privirea ațintită spre panorama sălbatică. „Este posibil să fi ieșit într-adevăr de aici?" Îndoielile începură să-i zdruncine teoria.

Cabana era goală. Radioul era închis și neconectat, așa cum se cerea. Raniță și schiurile lui Kramer nu se vedeau. Frigiderul era gol.

– Nu e nimic neobișnuit aici, domnule Keegan, zise Lancey, scuturând din cap. Kramer a golit frigiderul, a închis radioul și a luat câteva hărți ale zonei, știți, s-a gândit că s-ar putea să aibă nevoie de ele.

– Hărți ale zonei?

– Hărți amănunțite ale zonei, ca cea din biroul meu.

– Hm, zise Keegan.

Lancey se duse la stația de radio emisie-recepție, roti telescopul spre vest, îndreptându-l spre un pisc înalt, și se uită prin ocular.

– Acela e Snowmass, vârful ăla mare, zise el. Are peste patru mii de metri. Creasta Copperhead este pe versantul ăsta. Veniți să vă uitați.

Keegan se uită prin telescop și văzu o cabană troienită, tupilată în coasta muntelui. O privi câteva momente. Era limpede că era goală.

Șeriful intră în camera înconjurată cu geamuri.

– Nu e nici o mașină prin jur, zise el.

Dryman dădu ocol cabanei. La unul din colțurile clădirii, găsi un capăt al firului de la telefon. Dădu la o parte cu piciorul zăpada și găsi și celălalt capăt al firului. Se duse înapoi în cabană și îl strigă pe Keegan:

– Kee!

– Da?

– Linia telefonică e tăiată, cea care vine de afară.

– Grozav, zise Keegan, clătinând din cap. Linia telefonică tăiată, radioul închis, raniță lui Kramer și hărțile lui lipsă...

– Ei, stați puțin, zise Dowd, firul s-ar fi putut să-l rupă vântul. Dacă a plecat, Kramer și-a luat raniță *și* a închis radioul. Oricine își ia hărțile cu el când pleacă la drum pe un viscol ca ăsta.

– Bine, bine, cedă Keegan. Veniți cu mine puțin.

Îi duse afară și înotară cu greu prin zăpada înaltă, până la marginea lacului înghețat.

– În primul rând, *știm* că a venit până aici, zise Keegan. Nu s-a întors la drumul principal, pentru că am văzut urmele. Doi, n-a mai coborât înapoi. Am fost acolo, în mașină, în timpul viscolului, până târziu. N-ar fi putut să treacă nimeni atunci. Deci, de ce a venit aici, sus? Și, întrebarea întrebărilor: unde e mașina lui?

Dowd căscă ochii la el. Se vedea cum respirația i se transforma în aburi când îi ieșea din gură. Se uită atent în jurul lui, în timp ce Keegan înaintă cu băgare de seamă pe gheață, încercând ușor și cu precauție suprafața înghețată a lacului. Deodată se opri, îngenunche și cercetă atent cu privirea suprafața lacului. Acesta era acoperit cu câțiva centimetri de zăpadă, spulberată de vânt din loc în loc, iar pe margini, de jur-împrejur, vălurită.

– Eu cred că mașina lui Trexler e aici, iar Soapie Kramer e în portbagaj, probabil.

– De ce în lac? întrebă Dowd.

– Păi unde altundeva ai putea să ascunzi o mașină? zise Keegan, privind suprafața lacului. Dacă o arunca de pe o stâncă, ar fi fost destul de ușor de găsit. Pe când în lacul ăsta? O să fie înghețat luni de zile. În plus, ticălosul are predilecție pentru apă, mai adăugă el, după o scurtă pauză.

– Deci, teoria dumitale este că e undeva, pe-acolo, zise Dowd, arătând cu capul spre munții sălbatici, acoperiți de zăpadă.

– Da.

– Nu știu pe nimeni care ar putea să meargă pe schiuri pe viscolul ăla, zise Lancey, dând din cap neîncrezător. Ce naiba, prietene, am avut cincizeci de centimetri de zăpadă în treizeci și șase de ore.

– Dacă ar fi fost și de șase *metri* zăpada și tot ar fi mers, prietene. Tipul ăsta e apucat, șerifule. E fanatic. E diabolic, deștept, dur, plin de resurse, se pricepe la tot felul de combinații și n-are nici un pic de conștiință. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar e aproape de neînvins.

Șeriful ridică din sprâncene, mirat.

– Am spus aproape, zise Keegan.

– Vorbești ca și cum l-ai respecta, deși nu-ți place, zise Dowd.

– Nu interpreta greșit ce spun. Îl *înțeleg*. N-am de ce să-l respect. Îl urăsc pe acest om cu o înverșunare pe care nici eu nu mi-o pot explica.

Și să-ți mai spun ceva, șerifule. Dacă o să fie nevoie, mă duc după el și în iad. N-o să-mi scape. O să-l omor.

– Și dumneata pari un pic apucat, domnule Keegan, zise șeriful.

– Cred că da, spuse Keegan, cu un zâmbet forțat.

– Ai citit *Moby Dick*? întrebă Dowd, aprinzându-și din nou țigara care se stinsese.

– Care din ei crezi că sunt eu, șerifule? întrebă Keegan zâmbind. Ahab sau balena?

Unul din ajutoarele șerifului îl strigă pe acesta din mașină.

– Șerifule, te caută cineva aici. Cred că ar fi bine să vorbești.

– Scuză-mă, zise Dowd, și plecă spre mașina cafenie. Vorbi prin radio două sau trei minute, apoi se întoarse înotând prin zăpada înaltă. Părea tulburat. Își mută țigara în colțul gurii.

– Domnule Keegan, începu el, trebuie să admit că pe drumul până aici am crezut că ești nebun de-a binelea. Dar acum cred că mi-am schimbat părerea.

– Ce s-a întâmplat?

– În vale, la Pitkin, a fost căsăpită o familie întreagă. Bărbatul, nevastă-sa și doi copii mari, de școală. Un băiat și o fată. Împușcați.

– Mizerabilul, zise Keegan furios. Cât de departe este Pitkin?

Dowd privi în jos spre sud, peste valea care te băga în sperieți.

– Pe aici? Vreo cincizeci-șaizeci de kilometri, zise el.

În vocea lui se simțea un fel de consternare amestecată cu uimire.

La Gunnison, localitate situată la vreo treizeci de kilometri depărtare de locul unde fuseseră comise crimele, era un teren de aterizare. Dowd acceptă cu greu să meargă cu ei cu avionul. Se așeză în cabina mitraliorului, în spatele lui Keegan. Stătu cu genunchii la gură, până-i amorțiră picioarele, și cu maxilarele strânse, în timp ce avionul se strecura printre canioane, ocolind vârfurile înalte ale munților. Călătoria dură o jumătate de oră.

– Țineți-vă bine, zise Dryman în timp ce lansă avionul în picaj printr-o trecătoare și-l îndreptă spre o fâșie îngustă de teren de pe care zăpada fusese curățată cu ajutorul unui buldozer. Dacă alunecă pe o aripă, am dat-o dracului.

Dowd se încordă din toate puterile, strângând din dinți cu o grimasă, în timp ce avionul ateriză și se frecă de zăpada bătătorită.

– Frumos, Dry, zise Keegan cu un oftat de ușurare, în timp ce rulară spre hangar și avionul se opri.

Îi aștepta un ofițer de poliție tânăr, pe nume Joshua Hoganberry. Insigna lui, prinsă pe calota unei șepci militare albastre, era singurul obiect de îmbrăcăminte care aducea aminte de o uniformă. Era îmbrăcat gros.

– Salut, Josh, zise Dowd, prezentându-l pe polițist lui Keegan și lui Dryman. Îmi pare rău ca te-am adus aci pe vremea asta.

– Nu-i nimic, șerifule. Ne este de folos orice ajutor. Am avut o treabă urâtă la locuința familiei Trammel.

– Erați prieteni? întrebă Dryman.

– Păi, îl cunoșteam pe Lamar de când m-am născut, zise polițistul care se vedea că era încă zguduit de masacrarea acelei familii. Era un om cumsecade. Liniștit, muncea pe rupte. Avea copii buni, nu-i făceau necazuri. Soția lui, Melinda, era drăguță ca o floare de primăvară.

– Ce s-a întâmplat?

– Monstrul i-a împușcat pe Lamar și pe Melinda acolo unde se aflau. Bătrânul Trammel citea ziarul. A tras direct în el. Pe puști, pe Byron și pe Gracie, i-a împușcat în spate, în timp ce fugeau.

– Cine i-a găsit?

– Doctorul Newton, din întâmplare, de fapt. Se întorcea de la McCardle căruia i-a născut nevasta. Doctorul a văzut ușa din față deschisă, a intrat înăuntru și i-a găsit.

Casa era în afara orașului, la vreo șapte-opt kilometri, între Gunnison și Pitkin. Era o clădire modestă din cărămidă, cu parter și etaj, așezată la vreo trei sute de metri depărtare de drumul local care fusese curățat de zăpadă cu un plug.

Când Hoganberry ajunse cu Ford-ul său într-un spațiu mare, curățat și el de zăpadă, găsiră parcate două mașini de patrulă ale poliției și o ambulanță. Prin zăpadă se vedea o cărare până la ușa din față.

Trammel și soția lui erau în camera de zi. El ședea pe un scaun tapițat, resturile unui ziar fiind împrăștiate peste ceea ce fusese odată pieptul lui. Soția era culcată alături, pe o canapea. O încărcătură din pușca de calibrul 12 aproape că-i zdrobise fața. Fata stătea chircită cu

fața în jos, pe scări, având o gaură de câțiva centimetri în spate. Băiatul ajunsese tocmai afară, în fața ușii din dos, și zăcea cu fața în jos, în zăpada înroșită de sânge. Glonțul îi spulberase partea din spate a capului.

– Dumnezeule, șopti Dowd.

Căutară prin casă metodic, cameră după cameră. La parter, Keegan dădu, într-o cutie de gunoi, peste un prosop îmbibat de sânge. Pe noptieră, lângă pat, era un pahar cu apă, plin pe jumătate, și un pachet gol de pudră de talc. Keegan înfășură paharul și pachetul în prosop și le îndesă în buzunarul de la palton. Când se întoarse din nou afară, Dowd și Hoganberry stăteau în picioare pe veranda din față.

– Se pare că a fost spulberată teoria dumitale că el l-a omorât pe Soapie ca să-și facă rost de o acoperire, nu-i așa? zise Dowd, aprinzându-și o țigară. El trebuie să fi știut că, mai devreme sau mai târziu, noi o să-i punem în cârcă treaba asta.

– Deloc. Ți-am spus, e foarte inventiv. Tot ce are de făcut este să iasă din munții ăștia și să dispară. A mai făcut-o și altă dată. E clar că, nu se știe cum, a fost rănit. Familia Trammel l-a ajutat, iar el le-a răsplătit bunătatea ucigându-i.

– De ce? Noi toți știm cum arată.

– Ca să câștige timp. Și-a închipuit, probabil, că or să treacă patru-cinci zile până o să-i găsească cineva pe cei din familia Trammel. Până atunci, s-a gândit că o să fie departe.

Keegan privi îndelung peisajul sălbatic, gândindu-se la capcanele primejdioase care se ascundeau sub stratul gros de zăpadă.

– Eu cred că a coborât cu schiurile la Pitkin. Probabil că înainte de-al doilea viscol. Nu sunt urme prin jur.

– În cazul ăsta, e acolo.

– Să controlăm.

– Vă spun eu că nu sunt oameni străini la Pitkin, domnule, interveni Hoganberry, îndesându-și puțin tutun în gură. Locuiesc acolo. Dacă dai un vânt la masa de seară, înainte de a-ți termina desertul află toată lumea.

– Atunci s-a dus spre sud, prin pădurea aceea.

– Ar trebui să fie un schior nemaipomenit, zise Hoganberry.

– A venit aici de la Aspen, zise Keegan. A făcut aproape cincizeci de kilometri pe viscol. Ce e la sud?

– Salida. După stânca aceea, la vreo treizeci de kilometri. Ar fi trebuit să o ia spre sud-est, să înconjoare vârful Antero. Are peste patru mii de metri. Pe drum, sunt aproape șaizeci de kilometri.

– Cât de mare este Salida?

– Pare un oraș destul de mare pentru părțile astea, zise Dowd. Trei-patru mii de locuitori. Au și un mic aeroport acolo, cam de mărimea celui unde lucrează Jesse Manners.

Keegan se holbă la șerif.

– Au aeroport? Au avioane? întrebă el.

– Păi, altfel la ce-i bun un aeroport, domnule Keegan? zise șeriful, zâmbind.

– Voiam să întreb dacă putea să plătească pe cineva să-l ducă cu avionul, să zicem la Denver?

– Asta-i afacerea lui Billy Wisdom, zise Hoganberry. Ăsta, dacă-i plătești cât trebuie, te duce și pe Lună. A fost acrobat la un circ.

– Funcționează telefoanele de aici spre Salida? întrebă Keegan.

– Da.

– Hai să vorbim cu domnul Wisdom.

Hoganberry îi duse înapoi cu mașina la Gunnison, la locul unde aterizaseră. Dowd aranjase ca unul din ajutoarele lui să vină de la Aspen cu mașina să-l ia. Pentru ziua aceea, îi ajungea cât zburase. Keegan și Dryman se duceau în sud, la Albuquerque.

– Trebuie să admit că John Trexler ne-a păcălit pe toți, zise Dowd. Merge cu schiurile prin viscol cincizeci sau șaizeci de kilometri, ucide o familie, mai merge alți douăzeci de kilometri și-l angajează pe nebunul de Billy Wisdom să-l ducă cu avionul la New Mexico.

– Și dispare ca o picătură de apă pe un trotuar încins, zise Keegan.

– N-ai fi avut de unde să știi că o să zboare spre sud patru sute de kilometri, în loc să facă ceea ce părea evident că o să facă, adică să se ducă la Denver, zise Dryman.

– Trebuia să-mi fi închipuit asta, zise Keegan. El n-a făcut niciodată ceva ce părea evident.

– Dacă aș fi un om care se ocupă cu pariurile, aș paria pe dumneata, domnule Keegan zise Dowd. Ești ca un cocoș d-ăla de luptă care nu se lasă.

Intrară în micul aeroport. Când Keegan și Dryman erau pe punctul de a coborî din mașină, șeriful se întoarse spre ei.

– Domnule Keegan, zise el, a fost o plăcere, deși cam obositoare.

– Mulțumesc, domnule. Plăcerea a fost de partea noastră. Ne-ai fost de mare ajutor.

– Altceva vreau să-ți spun.

– Ascult.

– Vreau să facem o afacere.

– O afacere? întrebă Keegan curios.

– Dacă îmi trimiți c pii de pe rezultatele de la analiza sângelui, de pe prosopul ăla pe care l-ai luat, și ale amprentelor de pe pahar, n-o să te arestez că mi-ai furat probele, zise șeriful cel trupeș. N-avem nici un fel de încălzire la închisoare acum, așa că ar fi al naibii de neplăcut. În plus, nu cunosc pe nimeni la sud de Denver care să știe ce să facă cu o amprentă, în cazul în care a găsit una.

– Mulțumesc, șerifule.

– Noroc. Sper să-l găsești pe ticălosul ăsta.

– Da, o să-l găsesc, fii sigur.

Keegan privi dincolo de munții de deasupra panoramei acoperite de zăpadă. Undeva, departe, *Siebenundzwanzig* se simțea hăituit. Știa acum că cineva îl urmărește. În acest moment, probabil, își schimbase din nou identitatea. Dar pe Keegan nu-l speriau greutățile. Era de neclintit. „Fugi, ticălosule, fugi, își spuse în sinea lui. Am să mă țin de tine tot timpul. N-o să poți să te oprești nici măcar să respiri. Dacă o faci, ești un om mort."

Două zile mai târziu, la 1 septembrie 1939, Germania invadă Polonia. Începuse cel de-al Doilea Război Mondial.

47

Keegan ședea în separeul său din spate, la barul Rose. Masa era acoperită cu tăieturi din ziare și reviste. Pe măsură ce le citea, le muta dintr-un teanc în altul. Rezervase un spațiu pentru o a treia grămadă – intitulată posibilități – dar spațiul rezervat era gol. Angajase doi oameni – unul la est de Mississipi și celălalt la vest de fluviu – care să citească periodicele și să urmărească asasinatele și crimele neobișnuite, orice întâmplare în care ar fi apărut numărul Douăzeci și șapte. În fiecare zi, soseau plicuri groase și el citea tăieturile, căutând ceva, *orice* ar fi putut să-i ofere un indiciu referitor la locul unde se afla Douăzeci și șapte sau la isprăvile lui.

Îl recunoscu pe bărbatul înalt și costeliv când acesta intră în bar, chiar dacă apărea doar ca o siluetă în cadrul ușii luminate de soare.

„Smith, se gândi el. Asta înseamnă vești proaste."

Acesta străbătu încăperea și se așeză jos.

– Poți să-mi aduci, te rog, un pahar din cel mai bun vin alb al casei? întrebă el politicos, făcând un semn cu capul spre Tiny.

– Cum ai scăpat de urmăritori? îl întrebă Keegan.

– I-a solicitat Hoover. E atât de ocupat cu urmărirea persoanelor suspecte, încât are nevoie de toți oamenii din efectiv. Ce-i cu astea? întrebă el, arătând cu capul spre tăieturi în timp ce Tiny îi aducea vinul.

Keegan îi explică rostul hârtiilor.

– N-o să facă nimic prin care să atragă atenția, zise Smith.

– Nu e perfect, răspunse Keegan. Nimeni nu e perfect. O să facă o greșeală și, când o să se întâmple asta, o să știu. Chiar dacă nu citesc sau nu aud despre ea. Sunt în stare să simt cum îi bate inima. Simt că-i transpiră palmele. O să știu, zise el cu convingere.

– Domnule Keegan, alergi după acest individ de aproape un an și nu ești mai aproape de el decât la început.

– N-ai dreptate, domnule Smith. Acum o săptămână, am fost la cinci kilometri de el. O să-ți spun ce știu despre el. Are un metru optzeci. E blond. Probabil că are ochi verzi. Are o condiție fizică excelentă și e un adevărat crai. Și are trei răni urâte pe obrazul stâng. Am aflat asta de la pilotul care l-a dus cu avionul la Albuquerque. Are o brichetă de aur Dunhill, cu un cap de lup pe ea. Am amprentele lui. Știu că s-a folosit de identitatea lui Fred Dempsey. Tipul e un cameleon. Își schimbă identitatea mai repede decât îți schimbi dumneata pălăria. O să facă orice ca să supraviețuiască: să fure, să ucidă, nu contează. Până acum, după câte știm noi, a omorât cel puțin opt oameni. Când vrea să i se piardă urma, face în așa fel încât să pară că a murit. A omorât un paznic forestier, pe Kramer, l-a aruncat într-un lac și a plecat de acolo pe schiuri, străbătând vreo cincizeci de kilometri, dintre care o parte pe viscol. A ucis o familie compusă din patru persoane, apoi a mai străbătut alți *patruzeci de kilometri* cu schiurile și a plătit unui acrobat dintr-un oraș o mie de dolari să-l ducă cu avionul la Albuquerque și nu la Denver, așa cum ar fi fost de presupus. Nu procedează niciodată cum te-ai aștepta. Dacă n-am fi fost pe urmele lui, s-ar fi făcut pierdut, fără ca cineva să-și dea seama. A făcut același lucru la Drew City.

– Dar a fugit, Keegan. Acum, ar putea să fie în orice loc, sub orice înfățișare și cu acte noi. Și... acum, știe că cineva îl urmărește.

– Asta n-o să-l facă să se schimbe, zise Keegan. E tipul clasic de psihopat, domnule Smith. Omoară și când nu are nevoie să omoare. A omorât familia aia din Colorado, doi copii, mamă, tată, absolut inutil. Toată lumea la Aspen știa cum arată.

– Nu-i place să lase urme, zise Smith, ridicând din umeri. În spionaj, nu e o treabă neobișnuită.

– Vrei să spui că se trece cu vederea?

Smith se făcu că nu auzi întrebarea pe care o considera naivă.

– Nimic nu e iertat, nimic nu e interzis, zise el. Aceste lucruri nu se spun. Un om ca ăsta, lăsat liber într-un teritoriu ostil, o să aibă ca obiectiv principal supraviețuirea. El are o misiune de îndeplinit. Este un agent inamic, liber de orice control, la trei mii de kilometri de casă,

într-o țară străină. Ce-ai face să fii în locul lui? Oricum, problema este controversată, domnule Keegan. Care e următorul pas? L-ai pierdut.

– Nu știu, dar te asigur că-l cunosc pe acest individ mai bine decât oricine din Birou. Îl cunosc pe acest individ mai bine decât *oricine* și, dacă cineva poate să-l prindă, ăla sunt eu.

– Hoover o să se ocupe de treaba asta în stilul lui, când o să creadă el de cuviință, zise Smith indiferent. Și el consideră spionajul ca o glumă. Acum, pe el îl interesează Douăzeci și șapte în măsura în care e suspectat de comiterea unui asasinat în masă și de sustragerea de la urmărirea penală.

– Și ce-i cu asta? Lasă-l pe Hoover să iasă în față și să se ocupe de gazete și de scrisori.

– Nu-i nici o șansă, zise Smith, scuturând din cap, pentru a-și întări spusele. Dacă se dovedește că a fost o alarmă falsă, o să apară într-o postură caraghioasă, iar Hoover preferă să renunțe la un picior decât să pară prost.

– Ca să fiu sincer, cred că n-o să facă nimic. Te asigur că Douăzeci și șapte are un plan. Nu e niciodată nepregătit. Acum, că se știe urmărit, sunt sigur că are un plan și pentru situația asta.

– Să presupunem că a fost activat? întrebă Smith.

– Nu știu, ridică din umeri Keegan. Am nevoie de timp. În caz contrar, indiferent ce are de gând să facă, o să facă. Și nu mă întreba ce ar putea să fie. Mi-am stors creierii încercând să-mi dau seama ce-ar putea să fie.

Smith oftă și mai luă o înghițitură de vin.

– Știi ce? zise Keegan. Hai să-i lăsăm pe cei de la FBI să procedeze cum cred ei de cuviință, iar eu o să fac cum știu eu. Ce-avem de pierdut?

– N-o să mai dureze mult și Biroul o să afle cine ești. Și, când se va întâmpla asta, nu știu cum o să-l calmăm pe Hoover.

– E clar că Hoover nu crede că un om se poate schimba.

– Glumești? Dacă ar fi după el, ar desființa sistemul de trimitere în fața curții cu juri și ar face din încălcarea regulilor de circulație un delict penal. Îmi pare rău, domnule Keegan, Donovan și cu mine suntem impresionați de ce-ai făcut. Dar acum, cazul aparține FBI. Nu te mai poți ocupa de el.

– Cee?! strigă Keegan, ridicându-se în picioare, în timp ce toată lumea din bar se uită spre separeu. *Ra-hat!*

– Îmi pare rău, zise Smith, trecând în defensivă. FBI-ul se ocupă de acest caz, pentru că e vorba de cineva care se sustrage urmăririi penale. Chestiunea n-are nimic de-a face cu spionajul.

– Atunci, o voi face pe cont propriu, zise Keegan, înfuriat.

– Cum? N-ai de unde să începi, zise Smith, dând din cap și râzând ușor.

Keegan nu răspunse. Își dădea seama că treaba cu tăieturile avea și mai puține șanse de succes decât răscolitul arhivelor FBI, dar altă soluție nu avea.

– Există, bineînțeles, o posibilitate, zise Smith.

Keegan îl privi bănuitor.

– Ce fel de posibilitate?

– Să semnezi un contract cu Oficiul de Coordonare a Informațiilor, zise Smith. În acest fel, putem justifica desfășurarea unei anchete pe motiv că bănuim că este spion al inamicului. Pe Hoover îl interesează persoana lui doar pentru că acum se sustrage urmăririi penale.

– Domnule Smith, eu nu sunt spion. Eu nu fac parte din rețeaua lui Donovan.

– Primește oameni de tot felul, zise Smith. În plus, Șeful și cu mine suntem de acord că ai făcut o treabă a naibii de bună dându-i de urmă în Colorado.

– Vrei să spui că, dacă intru în această nouă unitate de informații, pot să mă ocup în continuare de treaba asta?

– Deocamdată.

– Și pe urmă ce o să fie?

– O să faci parte din echipa noastră.

– Și să fiu la cheremul vostru?

Smith dădu încet din cap.

– Vom avea un curs de pregătire care va începe în jurul Anului Nou. Avem un loc amenajat la Boston. Două luni. Am dori să participi la curs. Ce naiba, Keegan, caută să privești lucrurile din acest punct de vedere, probabil că în curând vom fi în război, oricum.

– Nu dacă *Siebenundzwanzig* reușește să împiedice acest lucru.

Smith își deschise servieta și scoase un contract pe care i-l dădu lui Keegan.

– Gândește-te la treaba asta, zise el.

– Cu Dryman cum rămâne?

– Nu cred că mai putem justifica folosirea unui pilot și a unui avion militar. Oricum, el urmează să fie trecut în rezervă în următoarele două luni. Îl vor trimite la baza de unde a venit și va începe procedura de trecere în rezervă.

– Legitimația?

– Trebuie să predai legitimația de la Casa Albă. După ce termini cursul la Boston, o să primești din partea O.C.I. altă legitimație.

– Și în acest timp, Douăzeci și șapte este liber, iar Franța și Anglia sunt în război cu Germania.

– Dar are FBI-ul după el.

– Dar nu pentru ce trebuie, zise Keegan, râzând cu zgomot.

– Nu-i subaprecia. S-ar putea să-i dea de urmă, folosind informațiile pe care i le-am furnizat noi. În mod sigur, ei au posibilități, ceea ce nu e cazul în ce te privește.

Keegan se jucă un timp cu contractul, apoi îl împături și-l băgă în buzunarul interior de la haină.

– O să mă gândesc la treaba asta, zise el.

– Excelent, spuse Smith, zâmbind acru. O să te sun.

În camera consiliului de război de la cartierul său general din München, Adolf Hitler stătea în fața unei hărți uriașe, privind plin de îngâmfare liniile colorate care reprezentau modul de desfășurare a *Blitzkrieg*-ului dus de el împotriva Poloniei. În decurs de două săptămâni, trupele lui înaintaseră ca două perechi de clești spre est, prin coridorul polonez, apoi spre sud și spre est prin Polonia de sud, apoi în sus, pentru a face legătura cu diviziile din nord. Varșovia era încercuită și distrusă de raidurile aeriene devastatoare care duraseră două săptămâni.

Polonia era a lui.

Râse tare. În spatele lui, Vierhaus aplaudă încet.

– Felicitările mele, *mein Führer*. Lumea întreagă știe acum ce înseamnă *Blitzkrieg*.

Hitler dădu de câteva ori din cap, plin de sine, în timp ce ochii îi ardeau de febra victoriei.

– Exact cum am plănuit, se lăudă el cu o voce scăzută. Șaizeci de mii de morți, două sute de mii de răniți, șaptezeci de mii de prizonieri. Și n-au trecut nici trei săptămâni de când a început războiul.

– Urmează Franța, apoi îi azvârlim pe englezi înapoi peste Canal, nu-i așa, *mein Führer*?

Hitler simțea că i se face rău când auzea vorbindu-se de Canalul Mânecii. Privea fix fâșia îngustă de apă care separa Europa de Marea Britanie. Deși nu vorbea niciodată despre asta, Canalul reprezenta pentru el cel mai mare pericol. Nu credea că dispunea încă de resurse pentru a invada Anglia.

– Nu-ți subestima dușmanul, Willie, zise el, amenințându-l cu degetul pe Vierhaus. Umbla în jurul biroului, cu mâinile în șolduri. Englezii sunt duri, mândri, încăpățânați. Ei sunt exploatatori. Sunt o forță psihologică ce cuprinde lumea întreagă. Și sunt protejați de o marină puternică și o aviație foarte curajoasă.

– Aprovizionați de americani, adăugă Vierhaus.

– Exact, zise Hitler. Înțelegi la ce mă refer, Willie?

– Da, *mein Führer*.

– Cât de repede poți să-l activezi pe *Siebenundzwanzig*?

– Sunt gata să trimit submarinul în sud, *mein Führer*.

– Cine e comandant?

– Căpitanul Fritz Leiger.

– A, zise Hitler, ridicând din sprâncene. Submarinul U-17. Și *Siebenundzwanzig*?

– Ținem legătura cu el prin anunțuri în ziar. Putem să-l activăm imediat.

Hitler îl privi bănuitor pe Vierhaus.

– Ai luat vreo hotărâre fără să mă consulți, Willie?

– Nu chiar, *mein Führer,* zise Vierhaus care știa că Hitler era foarte sensibil în unele privințe. Având în vedere războiul din Europa, mă tem ca nu cumva Leiger să trebuiască să-și schimbe planurile și să plece în altă parte. Asta poate să fie ultima noastră ocazie.

Hitler zâmbi. Își duse mâinile la spate, bătându-le încet.

– Îți dai seama, bineînțeles, că *Operațiunea Gespenst* va provoca o confruntare deschisă cu americanii.

– Oricum, ei îi aprovizionează pe englezi. Ei n-au nevoie decât de o scuză ca să se implice. Tocmai au aprobat optzeci și cinci de milioane de dolari pentru avioane noi, dintre care cea mai mare parte, bănuim, vor fi trimise aliaților. Acum e momentul, *mein Führer*. Cu cât putem să-i ținem mai mult în loc pe americani, cu atât mai bine.

– Desigur, desigur, sunt de acord. Oricum, n-avem nimic de pierdut. Când va fi pregătit submarinul?

– I-ar trebui vreo trei săptămâni.

– Și când intenționezi să declanșezi operațiunea?

– În a treia săptămână din noiembrie. De Ziua Recunoștinței. E o perioadă cum nu se poate mai bună.

Hitler zâmbi. Se întoarse la birou, îl lovi scurt cu palma, apoi încuviință.

– *Gut,* Willie. Ai făcut o treabă excelentă, ca și *Siebenundzwanzig.* Activează-l imediat. A așteptat destul. Și noi la fel.

Turela conică străpunse ca un cuțit suprafața netedă a apei și, o clipă mai târziu, fără să facă zgomot, un submarin se ridică la suprafață.

Căpitanul sui repede scara prin turela îngustă și, deschizând chepengul, ieși afară în aerul răcoros de septembrie. Îl urmară alți doi ofițeri. Prin tambuchiu apărură doi servanți, pentru a manevra tunul de 8,8 centimetri. Nimeni nu scotea nici un sunet.

Căpitanul se uită prin binoclu, scrutând apa neagră din fața lor și încordându-și auzul. În liniștea care domnea, auzi, abia perceptibil, huruitul profund al motoarelor. Își încordă privirea. În întuneric, vapoarele începuseră să capete formă. Le numără, dându-și seama că la o sută de metri de tribordul său se ridicase la suprafață al doilea submarin, U-22.

– E mic convoiul, șopti căpitanul. Am numărat șase vapoare. Nu se vede încă escorta.

– Să semnalizez? întrebă șeful de echipaj.

– Nu încă...

Asemenea multor comandanți germani de submarine, Fritz Leiger nu era nazist. Marinar de carieră, era un militar pe care nu-l interesa

politica. Dar, asemenea celor mai mulți ofițeri germani, avea resentimente față de Tratatul de la Versailles, din cauză că lezase mândria Germaniei și adusese prejudicii economiei ei și, prin urmare, susținea războiul împotriva englezilor și francezilor. Era un austriac scund de statură, îndesat, cu o mustață deasă. Avea o atitudine stoică față de viață. Conștient de pericolele pe care le presupune serviciul pe un submarin, ca și de stresul la care avea să fie supus echipajul său până la sfârșitul războiului, cultiva câteva prietenii cu unii oameni din echipaj, dar, cu toate că era un comandant drept și plin de înțelegere, nu-și putea permite să se poarte camaraderește.

În această primă lună a celui de-al Doilea Război Mondial, în Atlanticul de Nord operau cincizeci și două de *Unterseeboote,* submarine de tipul VIIC U, cu un echipaj de patruzeci și patru de oameni la bord, fiecare cu un singur tun de punte, două tunuri antiaeriene și cinci lansatoare de torpile. Leiger fusese unul dintre primii comandanți ai unor astfel de submarine. El contribuise la dezvoltarea strategiei „haitei de lupi", urmărind convoaiele și anunțând alte submarine, care lansau apoi atacuri de noapte la suprafață împotriva navelor englezești ce transportau avioane și armament din America în Marea Britanie. În cele douăzeci și opt de zile de când începuse războiul, „haitele de lupi" scufundaseră nouăsprezece nave englezești. U-17, submarinul lui Leiger, care semăna cu un rechin cenușiu și lucios, scufundase patru, inclusiv nava de pasageri *Athenia,* care se dusese la fund cu echipaj și pasageri cu tot, în total o mie patru sute de oameni, dintre care douăzeci și opt de americani.

Leiger încetă brusc să mai scruteze întunericul și se aplecă înainte. Potrivindu-și din nou binoclul, văzu ceea ce pe un marinar de pe un submarin îl sperie cel mai mult: apa înspumată se despica bolborosind în fața provei unui distrugător britanic care făcea volute largi în fruntea unui convoi. U-17 era exact în drumul lui.

– Distrugător, strigă el pe gura tambuchiului. Pregătiți-vă de imersiune.

Sirena de avertisment sună în timp ce Leiger și boțmanul săriră prin tambuchi și coborâră prin turela îngustă la nivelul punții de comandă a submarinului. Boțmanul trase în spatele său chepengul și-l asigură.

– Turelă liberă! strigă el.

– Coboară la treizeci de metri, ordonă căpitanul. Nu putem să riscăm să atacăm de la suprafață. Sus periscopul, zise el, întorcând la spate cascheta pe care până atunci o ținuse dată pe ceafă. Distrugătorul era vizibil la o mie de metri depărtare și se apropia repede. Acum îi vedea clar silueta, în timp ce despica apele oceanului, îndreptându-se spre ei. Roti periscopul și-l fixă pe convoi.

– Distanța? întrebă el.

– Șase sute cincizeci de metri, veni răspunsul.

Înainte de a lua o hotărâre, Leiger ezită doar o clipă.

– Secund, zise el, uitându-se în continuare prin periscop.

– Da, domnule?

– Ne ocupăm de primele două nave. Lansezi patru torpile, viteza treizeci și cinci. Apoi ne scufundăm imediat la șaizeci de metri și ne băgăm sub convoi.

– *Sub* convoi, domnule? întrebă secundul surprins.

– Exact. Distrugătorul se apropie repede. Când o să tragem, o să ne caute în această parte a convoiului.

Secundul dădu repede din cap.

– Da, domnule.

Neținând seama de distrugător, căpitanul fixă obiectivul lunetei pe prima navă din convoi. Exact în spatele ei, ascuns parțial de umbra pe care o arunca prima navă, se afla un al doilea vas. Potrivit planului, submarinul al doilea avea să se ocupe de ultimele două nave din convoi. Când luptau independent, submarinele nu puteau să întreprindă decât astfel de acțiuni – atacau, apoi se retrăgeau.

– Distanța? întrebă căpitanul.

– Cinci sute de metri.

– Ochit!

– Ochit!

– Jos periscopul.

Tubul subțire alunecă fără nici un zgomot sub punte. Leiger se uită la ceas, numărând în gând.

– Foc unu.

– Foc unu... foc!

– Foc doi...

El și boțmanul repetară ritualul până lansară patru torpile. Apoi zise:

– Secund, coboară la șaizeci de metri, zece grade stânga, cu toată viteza înainte.

Submarinul se aplecă brusc. De-a lungul vasului îngust se auzi un zgomot de obiecte care cădeau în timp ce nava se scufunda și se echilibra. Auzeau peștele din oțel fâșâind prin apă. O clipă mai târziu, auziră prima explozie, apoi încă una.

– Asta-i prima, zise Leiger zâmbind.

În timp ce așteptau, auzeau cum scădea în intensitate zgomotul făcut de cea de-a treia torpilă.

– Ratat, zise căpitanul dezamăgit.

Apoi se auzi explozia celei de-a patra torpile.

Când cazanele primului vapor explodară, în mare se propagă ecoul unor explozii în lanț. Apoi sări în aer a doua navă. Echipajul submarinului rămase pe poziție, uitându-se fix la tavanul carapacei de oțel, de parcă ar fi fost o oglindă în care se reflecta spațiul de deasupra, întrebându-se unde era distrugătorul britanic.

Apoi auziră alte patru torpile, vâjâind și spintecând apa oceanului, apoi încă două explozii.

– *Gut!* făcu Leiger. U-22 a nimerit una.

Bubuitul motoarelor convoiului devenea tot mai puternic, pe măsură ce U-17 aluneca ușor sub el. Submarinul era copleșit de zgomote: duduitul motoarelor, trosnetul metalului în timp ce prima navă aluneca sub valuri, geamătul și vibrația puternică a plăcilor de oțel care se îndoiau și se rupeau sub presiunea puternică a apei, pe măsură ce nava avariată cădea la fund, zgomotul înfundat al bombelor de adâncime, provocând reverberații în apă, în timp ce distrugătorul îl ataca pe U-22.

Aflat în siguranță, în partea cealaltă a convoiului atacat, Leiger aduse submarinul la douăzeci de metri și ridică periscopul. Cerul negru era în flăcări. Două dintre vapoarele lovite de torpile pluteau încă, dar ardeau și începuseră să se lase pe o parte. Restul convoiului se împrăștiase, încercând să scape.

În spate, în lumina roșie orbitoare, distrugătorul își înclina carena, lansând de la pupa bombe antisubmarin.

Puteau să lanseze ușor încă două torpile, se gândi Leiger. Era doar un singur distrugător, și acela ocupat. Unul dintre vapoare, un tanc petrolier, a cărui copastie era, din cauza greutății încărcăturii de țiței, aproape de nivelul apei, făcu o voltă strânsă și deveni dintr-odată o țintă perfectă. Era doar la cinci sute de metri depărtare.

– Lansatorul din spate e încărcat?

– Da, domnule.

– Jumătate înapoi... Fiți gata pentru lansare... Patru sute de metri... ochiți... Foc! Cu toată viteza, înainte.

Privi vasul prin periscop, numără în gând secundele, apoi torpila lovi. Întreaga navă explodă. Era o priveliște infernală. Câteva secunde mai târziu, auziră explozia și simțiră cum submarinul tremură ușor.

– Lovit direct în mijloc, strigă el, și echipajul aclamă.

– E un petrolier. Arde la nivelul mării, continuă Leiger. Uite-i chila. Se rupe de la mijloc și se scufundă. Jos periscopul, secund. Du-l la două sute și șaptezeci de grade, boțman. Cu toată viteza, înainte.

O oră mai târziu, se aflau în siguranță, departe de convoiul atacat și de îngerul lui păzitor. Echipajul era tăcut, descurajat. Nu știau nimic de U-22 și presupuneau că fusese scufundat.

– Excelent spectacol, domnilor, spuse căpitanul echipajului, ca să-i ridice moralul. O să mergem o jumătate de oră la douăzeci de metri și apoi o să luăm aer curat.

Se înapoie în cabina lui. Zece minute mai târziu, radio-telegrafistul apăru în ușa cabinei.

– Am un mesaj, domnule căpitan.

– Da?

– E de la Centru. A repetat întruna un cuvânt: „Halloween".

Expresia de pe fața lui Leiger nu se schimbă aproape deloc. Dădu doar din cap.

– Mulțumesc.

Când radiotelegrafistul plecă, Leiger închise ușa și o încuie.

Fir-ar să fie, zise el în gând, deschizând seiful și scoțând un plic oficial pe care scria „*Geheim*", iar dedesubt „*Gespenst*".

„Despre ce naiba o fi vorba", se întrebă el supărat. Scoase ordinele pentru această misiune strict secretă pe care o cunoștea doar sub numele de „Fantoma".

Ochii lui Leiger se îngustară de curiozitate și iritare. Pe neașteptate, i se ordonase să se retragă în afara drumurilor navigabile, unde ataca navele englezești, și să se ducă în apele limpezi ale Oceanului Atlantic de Sud, unde o țigaretă de oțel, lungă de șaizeci și cinci de metri, putea fi depistată ușor din aer.

Și, colac peste pupăză, în timpul acestei misiuni, el se afla sub comanda unității de informații a SS, *Die Sechse Füchse.*

La fel ca majoritatea ofițerilor germani, Leiger ura SS-ul și Gestapoul. Îi considera pe Hitler și pe adepții lui niște asasini și psihopați, iar pe acest profesor Wilhelm Vierhaus un vierme, o lepădătură. Deși se întâlniseră numai o dată, lui Leiger îi displăcuse din prima clipă șeful schilod al spionajului – un om arogant, atât de însetat de victorie, încât își pierduse complet simțul onoarei.

Leiger stătu mult timp aplecat asupra hârtiilor, măsurând cu un compas distanța până la punctul de destinație, respectiv coasta de est a insulei Grand Bahama, din arhipelagul Bahamas. Nava lui avea o viteză de deplasare la suprafață de circa șaptesprezece noduri, iar sub apă, șapte. În caz de nevoie, putea coborî ușor până la o adâncime de o sută douăzeci de metri. Putea să stea sub apă maximum douăzeci și două de ore, cu o viteză de „alunecare" de patru noduri.

Calculând distanța, Leiger se gândi că, dacă mergea noaptea cu viteza maximă de suprafață și în timpul zilei în imersiune, pentru a nu fi detectat, și dacă vremea continua să fie bună, călătoria din poziția în care se afla, la sud-est de Groenlanda, și până la Grand Bahama i-ar lua șaptesprezece zile. Avea la dispoziție trei săptămâni ca să efectueze acest drum.

– *Verdammt!* zise el, enervat că i se ordonase să plece de la locul unde acționa, pentru cine știe ce misiune stupidă de spionaj.

La Bromley, statul New Hampshire, care avea mai puțin de două mii cinci sute de locuitori, un bărbat în vârstă străbătea cu greu holul singurului hotel din oraș. Părul alb îi era rar, iar fața, încrețită ca o prună uscată. Hainele, deși ordonate și curate, erau cam mari și-i atârnau pe trup, care în mod evident se împuținase odată cu vârsta. Avea spatele încovoiat și purta ochelari cu ramă de metal. Folosea un baston ca să se sprijine, deoarece piciorul drept părea șubrezit în urma unei lovituri.

– Bună dimineața, domnule Hempstead, zise funcționarul de la recepție.

– Salut, Harry, răspunse bătrânul, cu o voce tremurândă. Ceva poștă azi?

Harry controlă raftul pentru corespondență, deși știa că o să fie gol. Se împlinea aproape o lună de când Hempstead stătea la hotel. În fiecare zi, întreba dacă n-a primit vreo scrisoare de la fiul lui, dar, de când era la hotel, nu primise nici un fel de corespondență.

– Îmi pare rău, n-aveți, zise Harry.

Bătrânul ieși pe ușă, târându-și picioarele, și se îndreptă spre micul restaurant, ca de obicei. În drum, se opri la un stand de ziare și luă ziarul *The New York Times*. În timp ce mergea, Douăzeci și șapte se simțea foarte mândru de sine. Deghizarea era perfectă. Ridurile de pe față ascundeau cele trei cicatrice pe care le avea pe obraz. Era puțin probabil că, indiferent cine l-ar fi urmărit, ar fi luat în seamă un bătrân de șaptezeci de ani, venit din sudul statului New Hampshire. Se așeză într-un separeu din colțul micului restaurant și comandă salam, chifle și cafea, apoi își îndreptă atenția spre rubrica de anunțuri personale din ziar.

Codul era cunoscut ca *Schl ssel Drei* – Codul Trei. Mesajul care se publica era codificat și putea să-l identifice cu ajutorul unor numere ce trebuia să figureze în anunț. Mesajul real se obținea apoi scăzând trei din primul număr, adăugând trei la al doilea, scăzând trei din al treilea și adăugând trei la al patrulea. Citind anunțurile de la rubrica respectivă, se opri brusc. Inima începu să-i bată mai repede. Acolo, în partea de jos a paginii, pe coloana a treia, era mesajul pe care așteptase să-l citească timp de șase ani.

„Charles, am opt locuri la spectacolul din paisprezece. Vreau să ne întâlnim la ora nouă seara la benzinăria de pe Strada 86. Elisabeth".

Decodifică mesajul în felul următor: 5,17,1800 (șase după-amiază) și 89.

17.5.1889 era ziua de naștere a lui Hitler.

„Dumnezeule", își zise el zâmbind, incapabil să-și ascundă emoția. „Misiunea începe."

Optsprezece zile mai târziu, în ultima săptămână a lunii octombrie, după ce ocolise coasta de est a insulei Grand Bahama, U-17 găsi un

ascunziș convenabil în stufărișul din partea de est a insulei, sperând că nu va fi descoperit de ochii curioși ai navelor marinei americane care patrulau în zonă. Postând numeroase puncte de observație, Leiger permise oamenilor lui să înoate și să mănânce pește proaspăt, fructe și ouă pe care le puteau cumpăra, în cursul vizitelor făcute cu multă precauție, în satele situate la câțiva kilometri depărtare. I se spusese că va trebui să rămână în aceste ape aproape o lună de zile, așa că planul lui era ca la trei-patru zile să se mute după ce se lăsa întunericul și găsea un loc ferit printre stânci sau un golfuleț în care să se ascundă.

Înainte de a deschide al doilea plic sigilat cu ordine, Leiger urma să aștepte un semnal retransmis de o altă navă aflată departe în larg. Acum, când se afla în siguranță în Grand Bahama, nu mai putea să aștepte. Încuie ușa cabinei, deschise seiful, scoase plicul de acolo și-l deschise.

Citi instrucțiunile încet, bătând darabana cu degetele în birou, în timp ce examină atent ordinele. Când termină, vârî foile de hârtie înapoi în plic și-l puse din nou în seif. Abia după aceea se așeză și începu să analizeze ceea ce tocmai citise.

„Mein Gott", zise el, aproape cu voce tare. E un plan îndrăzneț. De fapt, nebunesc. Și totuși... s-ar putea să reușească.

48

Ascunzătoarea era o casetă de valori, la Banca Manhattan National, la care aveau acces atât Douăzeci și șapte, cât și un agent din New York. Acesta lăsa în casetă mesajul pe care Douăzeci și șapte îl lua și punea în aceeași zi răspunsul sau invers.

Douăzeci și șapte luase un autobuz spre New York și trăsese la un hotel modest. Hotărâse să-și păstreze deghizarea. Acum purta însă un costum pe măsură, destul de bun. Când se prezentă la gardianul de la bancă, avea înfățișarea unui avocat sau bancher înstărit, de vreo șaptezeci de ani. Cheia de la casetă fusese unul dintre obiectele pe care le păstrase cu cea mai mare grijă.

– Caseta 23476, zise el.

– Numele?

– Swan.

Erau aproape șase ani de când folosea acest nume. Acum avea să fie ultima oară.

– Da, domnule Swan. Semnați fișa, vă rog.

Se așeză în cabina mică, pusă la dispoziția deținătorilor de casete, și examină conținutul micii cutii de oțel. Era un singur plic mare, de unsprezece centimetri pe paisprezece, care conținea un pașaport, un permis de conducere, cărți de vizită puse într-un portvizit de piele și un certificat de naștere, toate pe numele John Ward Allenbee III, născut în 1895 la Chicago, Illinois; intermediar în domeniul importurilor, cu un birou la San Francisco.

Alături de acte, era o notă scrisă de mână:

„Ești John Ward Allenbee al Treilea, scria în notă. Ești un broker american care intermediezi afaceri în domeniul importurilor. Ești un tip conservator, foarte respectabil. Ești născut la Chicago și faci afaceri în afara zonei orașului San Francisco. Ai un birou pe Strada Principală (vezi cărțile de vizită) și conturi la două bănci, cu depozite de douăzeci de mii și treizeci de mii de dolari. În plic găsești și carnetele de bancă. Ai, de asemenea, un cont la Manhattan National, cu un depozit de cincizeci de mii de dolari. În ultimul an și jumătate, ai fost mai mult plecat și ai călătorit în lumea întreagă. Allenbee este un bărbat destul de bogat, foarte rafinat, îmbrăcat după ultima modă. Trebuie să semnezi carnetele de bancă alăturate. Ai, de asemenea, o altă casetă la depozitul de valori. Cheia e în plic și formularul cu specimenul de semnătură. Semnează-l înainte de a pleca. Această casetă nu mai e activă. Fă rost de o fotografie recentă tip pașaport și las-o în noua casetă. Dacă ai nevoie de haine, poți să încerci la Balaban pe Bulevardul Cincizeci și trei, lângă Parc. Vei fi contactat pentru detalii suplimentare".

Douăzeci și șapte respinse pe loc ideea de a-și lăsa fotografia în casetă. O să facă invers, o să ceară legăturii să-și lase el fotografia, pe care o va folosi pentru a-l identifica. Puse în acest sens o notă în casetă. „Nu las fotografia. Las-o pe a dumitale. Întâlnire, te rog".

Se hotărî pe loc că, imediat ce va afla în ce consta misiunea, îl va omorî pe omul de legătură. N-o să riște să fie identificat de cineva. Își puse semnătura pe fișa casetei, o lăsă paznicului și se duse înapoi la hotel. Scoase cutia pentru machiaj și costumul albastru, de om de afaceri. La noapte o să-l pună în baie, o să dea drumul la apă fierbinte și n-o să mai fie mototolit.

Își scoase machiajul și peruca și-și unse fața cu cremă, apoi spălă crema și, timp de câteva minute, se examină în oglindă. Cicatricele lăsate de laba ursului erau încă destul de vizibile. Coaja căzuse și pe obrazul drept rămăseseră trei linii roșii, subțiri. Studiind fața pe care-o vedea în oglindă, hotărî cum va arăta John Allenbee.

Cu ajutorul foarfecelui își tunse părul de pe frunte, pornind rotunjit în sus din mijlocul frunții, într-o parte și în alta, realizând ceea ce se numește vârtejul văduvei, făcu apoi clăbuc cu pămătuful și începu să bărbierească locul tuns de pe frunte. Deschise cutia cu vopsele pentru

machiaj și scoase vopseaua pentru păr negru, clei special pentru lipit părul sau mustățile false și lentile de contact albastru deschis, apoi se puse pe treabă.

A doua zi, Ward Allenbee, cum hotărâse că o să-l cheme, se duse înapoi la Manhattan National și controlă noua casetă. Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Pe ea era scrisă o propoziție: *„Das Gespenst ist frei"*.

Oare aceasta era parola legăturii lui, propoziția „Fantoma e liberă"?

Împături foaia, o băgă în buzunar și puse caseta înapoi. Apoi se duse la etaj și se prezentă vicepreședintelui băncii, Raymond Denton, un bărbat palid la față, nervos și lingușitor, de vreo treizeci și cinci de ani. Lui Allenbee nu-i plăcea să fie lingușit, dar era necesar să suporte ceremonialul acesta, pentru că în acel moment el își luase o nouă identitate pe care trebuia să și-o afirme.

Lady Penelope Traynor tocmai încasase un cec, când își aruncă privirea prin holul de marmură al băncii și-l văzu pe bărbatul prezentabil din biroul lui Raymond Denton. Probabil că tocmai încheia o afacere cu funcționarul. „Destul de atrăgător", își zise ea, și, după felul cum se ploconea Denton în fața lui, părea important. În momentul în care se ridicară să iasă din birou, ea străbătea holul, îndreptându-se spre ei.

Denton o văzu și îi zâmbi. „Ce linge-blide prăpădit", se gândi ea, zâmbindu-i.

– Raymond, zise ea, întinzând mâna.

– Ce plăcere să vă văd, Lady Penelope. Acesta este Ward Allenbee, Lady Penelope. Domnul este un client nou al băncii și suntem bucuroși să facem afaceri cu dânsul.

După ce se despărțiră de Denton, o luară împreună spre ieșire, discutând fleacuri.

– Locuiți la New York? îl întrebă ea, ridicându-și privirea spre el și zâmbindu-i.

– Da, am luat un apartament la hotelul Pierre.

– Drăguț. Tata și eu avem două apartamente alăturate, la Waldorf. Cu ce vă ocupați, domnule Allenbee?

– Mă ocup de importuri.

– Da? zise ea. Artă?

– Antichități.

– Interesant.

– Este, uneori. Sunteți de mult aici? Presupun că sunteți din Anglia.

– Avem o casă la țară, chiar lângă Londra, dar călătorim destul de mult, așa că avem și aici o bază de operațiuni. De fapt, eu fac cercetări pentru tatăl meu. El semnează o rubrică la un ziar. Este Sir Collin Willoughby. Mă refer la rubrica „Willow".

– Bineînțeles că știu. Îi citesc articolele. Foarte profunde. Ați fost în Orient de curând.

– Da.

– Interesante observațiile despre situația politică din Japonia. Crede, într-adevăr, că putem evita un război cu ei?

– Trebuie să încercați. Situația de acolo este destul de gravă, cred că știți. Se pare că împăratul nu știe, de fapt, ce se întâmplă. În realitate, țara e controlată de Tojo și de un grup de militari de dreapta. Armata și aviația sunt puternice, iar marina nu e nici ea mai prejos.

Allenbee zâmbi. Îi făcea plăcere să întâlnească o femeie atât de inteligentă și cu atâta discernământ.

– Am mașina mea, zise ea. Pot să vă las undeva?

– Aș fi prea îndrăzneț dacă v-aș propune să bem ceva? La Empire State Building au un bar nou. Nu e departe de aici. Am auzit că e foarte elegant.

Ea rămase o clipă pe gânduri, se uită la ceasul-brățară și, în cele din urmă, zise, ridicând ușor din umeri:

– Pare interesant, dar n-am la dispoziție decât o oră.

Mașina se dovedi a fi un Packard cu șofer. Se vedea că Sir Colin era bine retribuit pentru rubrica lui de la ziar. Barul, în stil ultradeco, era numai alamă și email. Se așezară într-un separeu pe colț și băură martini. Ea îl studie cu atenție. Ward Allenbee era un bărbat prezentabil. În spatele unor ochelari cu ramă de aur, se vedeau niște ochi de culoare albastru deschis. În frunte avea vârtejul văduvei, iar părul negru și fin începuse să-i încărunțească. Barba, stil Prince Albert, era tăiată cu multă grijă. Hainele erau scumpe, elegante și moderne. Vorbea perfect și avea o voce sonoră, plăcută. Era inteligent și bine informat. „Foarte interesant", se gândi ea.

La rândul lui, Douăzeci și șapte văzu o femeie trecută bine de treizeci de ani, frumoasă, foarte îngrijită, totuși ciudat de rece și

distantă. Avea o ținută prea corectă, trăsăturile clasice, de la nasul drept și ochii de un verde pal și până la gura capricioasă, erau prea perfecte, părul roșu, pieptănat puțin prea strâns, privirea puțin cam rece și bănuitoare. O snoabă care-și ascundea îngâmfarea sub o mască de prețiozitate. Era nemaipomenit de informată, avea opinii cu totul și cu totul personale și îi plăcea ca, din când în când, să lase să-i scape, ca din întâmplare, numele unor persoane importante, sugerând că le cunoaște. Unii bărbați s-ar fi simțit intimidați de prezența ei, însă Douăzeci și șapte văzu în ea doar o femeie din înalta societate, care își înăbușea dorințele neîmplinite, gata să răspundă la un gest de tandrețe, o văduvă al cărei soț murise de ani de zile. Se gândi că era un divertisment nemaipomenit cât timp aștepta pasul următor al misiunii.

După primul pahar urmă altul, apoi altul. Trecuse o oră și începuse a doua, când el sugeră să ia cina împreună, la Delmonico. Ea îi aruncă o privire, ceva mai caldă din cauza vermutului și a ginului băut, apoi zise, zâmbind:

– De ce nu, dar mai întâi trebuie să ne oprim la mine acasă. Trebuie neapărat să mă schimb.

Ea ocupa un apartament la Waldorf North Tower, cu un singur dormitor, situat alături de apartamentul mai mare al tatălui ei. Era frumos mobilat, dar mobila de hotel tot mobilă de hotel rămâne.

– Promit că n-o să dureze mult, spuse ea. O să-ți pregătesc ceva de băut înainte să mă schimb.

Se duse la barul așezat într-un colț și îi prepară încă un martini.

El sorbi din băutură și dădu din cap încântat, apoi zise:

– Excelent. Sunteți, într-adevăr, cineva. Sunteți un izvor nesecat de știri, sunteți foarte frumoasă și, pe deasupra, pregătiți un martini nemaipomenit. Sunteți plină de surprize, Lady Penelope.

Se întinse și o mângâie ușor pe păr, apoi pe gât. Dându-se mai aproape de ea, îi luă fața în mâini și o sărută ușor pe buze. Ea îi răspunse cu pasiune, ca o femeie care rămăsese castă ani de zile, neavând încredere în bărbați.

Îl dorea cu disperare, văzând în el un liman sigur în viața ei, altfel destul de tumultuoasă. Dar asta putea să aștepte. Când el o luă în brațe, ea își lipi fața de gâtul lui și, ridicând gura, îi șopti ușor în ureche:

„Das Gespenst ist frei".

49

Douăzeci și șapte fu uimit când o auzi șoptind parola. Era într-adevăr legătura lui, această englezoaică bogată, deținătoare a unui titlu nobiliar al cărei tată, un renumit ziarist pe plan internațional, îl criticase serios pe Hitler de atâtea ori de-a lungul anilor? Luat complet pe nepregătite, se ridică uluit, în timp ce Lady Penelope traversă camera și deschise ușa apartamentului tatălui ei.

– Tată, zise ea.

În încăpere, intră un englez înalt, scos ca din cutie. Era îmbrăcat cu un smoching din catifea roșie, iar la gât avea o lavalieră albastră. Era un bărbat prezentabil, cu ținută de militar, cu părul argintiu, o mustață tăiată îngrijit și cănită, cu manichiura făcută. Avea un aer rece, artificial, de om care vrea să te țină la distanță. Deci, acesta era autorul articolelor apărute la rubrica „Willow Report". Privindu-i pe cei doi, Allenbee își dădu seama că semănau, prin ținuta exagerat de rigidă, trăsăturile clasice, ifosele de snobi.

Willoughby îi întinse mâna.

– Ei, în sfârșit, ne întâlnim. Așteptam de mult această clipă.

– Sir Colin, zise Allenbee, precaut.

Englezul se aplecă spre el și șopti o simplă parolă:

– „*Willkommen Siebenundzwanzig, der Gespenstschauspieler*", după care dădură mâna.

– Deci... a venit momentul să ne aducem contribuția la gloria celui de-al Treilea Reich, zise Willoughby, zâmbind.

– Cum m-ai recunoscut la bancă? o întrebă Allenbee pe Lady Penelope, întorcându-se spre ea.

– Din moment ce n-ai vrut să-ți lași fotografia, ieri am stat și m-am uitat să văd cine vine la depozitul de valori. Ți-ai luat actele de identitate, așa că aveam o idee vagă despre cum o să arăți în pielea lui John Allenbee, deși, trebuie să recunosc, barba m-a derutat. De fapt, am avut noroc. Mă uitam după un bărbat cu care m-aș simți bine logodită.

– Logodită?

– O să ajungem și la asta, zise Willoughby. Să știi, bătrâne, că ne-ai cam speriat când am văzut anunțul în ziar și știam că te ascunzi. Ce s-a întâmplat?

– Mi-a dat cineva de urmă.

O clipă, Willoughby se făcu pământiu la față, dar își reveni repede.

– Cine? întrebă el, cu sprâncenele arcuite.

– Cineva de la un serviciu al guvernului numit Securitatea Casei Albe.

Willoughby ridică din umeri.

– Probabil ceva legat de paza la porți și uși.

– Nu cred, zise Allenbee. Îmi știau numele, adresa, ocupația. Au întrebat de șerif întâi, apoi au luat un paznic forestier să meargă cu ei la locuința mea.

– Unde era asta?

– La Aspen, în Colorado.

– Cu ce te ocupai?

– Am ajutat la crearea unei stațiuni montane pentru schi. Am făcut hărți cu piste de schi, cabane, patrule de salvamontiști schiori, în caz de avalanșe. Era un loc bun până au apărut ăștia doi de la Washington.

– Cum ai reușit să o ștergi? întrebă Lady Penelope.

Allenbee se uită fix la ea o clipă, apoi zâmbi.

– Cu mare greutate.

– Ce voiau cei de la Washington? îl întrebă tot ea.

– Habar n-am, n-am stat să aflu.

– În sfârșit, nu contează, zise Willoughby, zâmbind strâmb. S-a rezolvat. Ești aici. A sosit momentul. Ești gata de treabă, *Herr* Swan?

– Nu Swan, Willoughby, zise el cu răceală. Mă numesc Allenbee. Scoate-ți din minte numele Swan. El nu mai există. Și renunță și la expresiile nemțești. Dumneata ești englez, iar eu, american.

– Da, da, bineînțeles, zise Willoughby, fâstâcindu-se. Pe viitor o să fiu mai atent.

– Da, ai grijă, zise Allenbee... Deci... care *este* planul pe care aşteptăm de şase ani să-l punem în aplicare?

– Vrei să mergem în apartamentul meu? E totul acolo. De fapt, acţiunea nu e greu de explicat.

Allenbee îi urmă pe cei doi în apartamentul lui Sir Colin. Spre deosebire de cel al lui Lady Penelope, care îşi păstrase aspectul de încăpere de hotel, livingul lui fusese placat cu panel de stejar, iar mobila era tapiţată cu piele. Pe unul din pereţi domina o pictură enormă de Degas. Allenbee rămase cu privirea aţintită pe ea câteva clipe.

– Un Degas din tinereţe, zise el.

– Te pricepi la artă, John, zise Sir Colin.

– Spune-mi Ward. Prefer să mi se spună aşa. John e prea comun.

– Perfect, Ward.

– Am avut şi eu odată un Degas, zise Allenbee, cu ani în urmă. Acum e la Willie Vierhaus.

– Vrei să mă ajuţi, te rog? zise Willoughby, îndreptându-se spre tablou.

Dădu jos tabloul cu ajutorul lui Allenbee, îl întoarse invers şi-l rezemă de perete. Pe spatele tabloului era lipită o hârtie de împachetat maro. Willoughby luă un cuţit de desfăcut scrisorile, desprinse marginile hârtiei şi apoi o tăie. Dedesubt, lipite de dosul picturii, erau două hărţi şi un plan detaliat. Una din hărţi reprezenta coasta maritimă de est a SUA, cealaltă era o fotografie mărită a unei secţiuni mici a hărţii mai mari. Pe ea era desenată o săgeată, spre un loc de pe coasta Georgiei, în apropiere de graniţa cu Florida.

– Aici vom merge, zise Willoughby, urmărind cu degetul pe harta mai mare un drum imaginar spre oraşul Brunswick, din Georgia. La vreo optzeci de kilometri de graniţa cu Florida, este o insulă numită Jekyll. Pe harta mai mică, aproape că nu se vede. Insula e despărţită de ţărm printr-o zonă mlăştinoasă. De fapt, cu barca se ajunge foarte repede. Insula de la nord este St. Simons. Sunt separate de o strâmtoare largă de vreo patru sute de metri. Jekyll are o istorie oarecum sinuoasă. Printre altele, ultimul vas cu sclavi şi-a lăsat nefericita încărcătură pe această insulă. Nu vreau să te plictisesc ţinându-ţi o lecţie de istorie, tot ce vreau să-ţi spun este că acum e cel mai bogat şi exclusivist club particular din lume. În 1885, un grup de americani foarte bogaţi a cumpărat insula şi a făcut din ea un loc de agrement privat. E vorba de

J.P. Morgan, Marshall Field, familia Vanderbilt, George Pullman, James Hill, Richard Crane, familiile Goodyear, Astor, Rockefeller, Joseph Pulitzer... Înțelegi ce spun? *Cei mai bogați și cei mai puternici oameni* din Statele Unite. Lista e mult mai lungă.

Sir Colin făcu o pauză retorică. Allenbee se aplecă mai mult și studie poziția insulei, situată printre altele care se înșirau ca niște mărgele de-a lungul coastei de sud.

– De-a lungul anilor, continuă el, au construit o casă splendidă pentru club, alte două clădiri cu apartamente și câteva căsuțe, cum le spunem noi în glumă. Primele au fost relativ modeste. Cu timpul, pe măsură ce li s-a părut că sunt mai grozavi unul decât celălalt, aceste așa-zise căsuțe au devenit tot mai somptuoase. De la începutul anilor 1930, un grup format din douăzeci și șapte de familii, mereu aceleași, se duc acolo în fiecare an, cu ocazia Zilei Recunoștinței, și se întorc abia înainte de Paști. Eu și Penny am fost prima dată acolo ca invitați ai familiei Vanderbilt. De atunci, ne ducem din când în când. Prima dată, chiar prima dată, mi-a trecut prin cap că ar fi un lucru relativ simplu să-l răpești pe unul sau doi dintre ei. Apoi m-am gândit mai mult la treaba asta. De ce să nu fie răpiți *toți*? I-am dat ideea lui Vierhaus, care s-a dus cu ea la Führer și care a primit-o cu entuziasm.

Se întoarse spre Allenbee.

– Acești oameni sunt marii rechini ai industriei și ai societății americane, zise el, cu ochii roșii, bulbucați din cauza agitației. Ia gândește-te, Ward, oameni care conduc destinele Americii, câteva dintre cele mai bogate și influente familii din America, cu miliarde de dolari în bănci străine... toate adunate în același loc, în același timp, izolate de continent, de fapt, neprotejate, „rațe la clocit" cum spun yankeii, adică o pradă ușoară. Petrolul, oțelul, cărbunele, transporturile, presa, șantierele navale, industria de armament, automobilele, băncile, bursa de valori, căpeteniile a două dintre cele mai mari firme de brokeri din America. Dumnezeule, îți dai seama, Allenbee, aceștia sunt oamenii care vor crea arsenalul Americii, dacă aceasta intră în război împotriva noastră. De fapt, ei furnizează deja Angliei armele cu care să lupte împotriva noastră.

Allenbee își aprinse o țigară cu bricheta lui din aur. Se uita fix la hartă și nu scotea nici un cuvânt. Fața lui era ca o mască pe care nu se observa nici cea mai mică emoție.

– Planul e simplu, continuă Willoughby. Noi am fost invitați acolo pentru primele trei săptămâni ale vacanței. În această clipă, un submarin german se află camuflat lângă insula Grand Bahama, în sud, cam la vreo trei sute de kilometri. El va veni la țărm în seara zilei de douăzeci și trei noiembrie.

– De Ziua Recunoștinței? întrebă Allenbee.

– Exact. Submarinul va acosta la debarcaderul pentru iahturi și atunci vom lua ostatici douăzeci și șapte dintre cei mai bogați oameni din America, îi scoatem de pe insulă și îi ducem pe Grand Bahama. Vom negocia cu Roosevelt. Dacă SUA rămân complet neutre, când se va termina războiul, le vom da drumul.

– Cum îi scoatem de pe cealaltă insulă?

– Un alt submarin ne va ieși înainte la Andros. Ostaticii vor fi împărțiți în două grupe, ca submarinele să nu fie prea aglomerate. Vor fi transportați la o bază plutitoare, situată în mijlocul Atlanticului, iar de acolo un velier îi poate duce în Spania. În șapte zile, îi putem avea pe teritoriul nostru.

– Asta a fost ideea *dumitale*? întrebă Allenbee în cele din urmă.

Willoughby dădu din cap, așteptând să vadă cum reacționa Allenbee. Acesta nu avu nici o reacție. Bărbatul care se numea acum Allenbee se ridică în picioare, se apropie de birou și începu să studieze hârtiile, apoi harta.

– Submarinul este deja la locul stabilit, zise Willoughby. Mesajul codificat pe care-l vei transmite submarinului e în acest plic. Cifrul folosit e cu *Drei*. Nici eu nu știu ce e înăuntru, zise el, înmânându-i plicul lui Allenbee care se bătu cu el ușor pe obraz.

– Și când vom face treaba asta?

– Trenul particular pleacă peste zece zile. Drumul durează cinci zile. Momentul e perfect. Polonia este a noastră. Franța are probleme. Englezii au patru divizii în Franța, de-a lungul frontierei noastre de vest. Dacă America e neutralizată, Franța și Anglia vor trebui să ceară pace.

– Simplifici cam mult lucrurile.

– Deloc. Wehrmachtul se va afla pe țărm, pregătit de invazie. Iar bătrâna și drăguța Anglie va sta acolo, singură și neajutorată.

– Și, zise Allenbee, întrerupându-l din nou, vom avea în mâinile noastre puterea industrială și financiară a Americii.

– Exact.

– Cum de s-a întâmplat, Willoughby, ca un ticălos de englez bătrân și scorțos ca dumneata să devină un nazist perfect? întrebă Allenbee cu o voce plată, fără ca pe fața lui să se vadă felul cum reacționase la plan.

Willoughby râse ușor, se așeză în spatele biroului și se rezemă de spătarul scaunului.

– Prima dată i-am luat un interviu Führerului, în 1927, zise el. Atunci nu reprezenta nimic, dar eu i-am simțit forța. Apoi, după ce am citit *Mein Kampf*, am devenit adept al nazismului. Ani de zile am muncit pentru evrei, ani de zile am fost exploatat de ei. Imperiul e pe ducă, Allenbee. Ticălosul ăla de Eduard a fugit cu târfa aia americană. Canada s-a dus, se va duce și India. E doar o chestiune de timp. Un imperiu va dispărea din cauza decăderii morale și sociale și pentru că e condus de niște prostănaci fără curaj. Să mai continui?

Allenbee scutură încet din cap.

– Și dumneata, Lady Penelope?

– A făcut ceva vreodată Anglia pentru mine? zise ea cu răceală.

– Și care e acoperirea mea? întrebă el în timp ce își aprindea alt trabuc.

– Păi, dumneata și Penelope sunteți logodiți, bătrâne, zise Willoughby, cu un zâmbet aproape răutăcios. Vom anunța logodna la un cocteil pe care îl vom da cu două zile înainte de plecare, ca nimeni să n-aibă timp să controleze de unde vii, dacă îi interesează, ceea ce mă îndoiesc. Ne vom afla în vagonul particular al lui Andrew Gahagan. La tren vor fi atașate douăsprezece vagoane particulare. Voi scrie primul articol despre viitoarea nuntă – despre mândria tatălui și alte chestii din astea. Dacă cineva din presă începe să se intereseze mai atent de trecutul tău, va fi prea târziu. Ne vom afla în Georgia.

– Și care e povestea noastră? o întrebă el pe Lady Penelope.

– Te-am cunoscut în timpul ultimei noastre călătorii în Orient, zise ea. Ne-am îndrăgostit când ne aflam la Hong Kong și ai venit după mine. E foarte romantic, nu?

– Or să te primească cu brațele deschise, zise Willoughby. Scriu întotdeauna povești drăguțe despre acest loc, așa că mă răsfață. O să

descoperi că oamenii foarte bogați sunt la fel de găunoși ca și ceilalți, ba chiar mai mult.

– Mai spune-mi câte ceva despre plan. N-am nevoie de conferințe despre natura umană.

– Bineînțeles. Insula e mică, are cel mult trei kilometri lățime și vreo opt kilometri în lungime. Vilele sunt grupate în jurul clădirii clubului. De la case până la locul unde este debarcaderul pentru iahturi sunt vreo nouăzeci de metri, adică destul de departe ca să ne putem aduce submarinul și să luăm treizeci de persoane la bord.

– Am crezut că ai zis douăzeci și șapte.

– În plus, vei fi dumneata, eu și Penny. Noi va trebui să plecăm. Eu voi fi negociatorul.

– În regulă, zise Allenbee, uitându-se atent o clipă la harta mai mică. Deci, vor fi douăzeci și șapte de milionari, cu neveste și invitați, nu?

– De fapt, treizeci și doi. Când am început planul, pe insulă veneau în mod regulat douăzeci și șapte de familii și invitații. De atunci, jucătorii s-au schimbat un pic.

– Și vom lua douăzeci și șapte dintre ei?

– Lista e aici, zise Willoughby. Noi hotărâm, dar cred că treizeci este maximum.

Douăzeci și șapte luă lista și o examină.

– Cât de mare e spațiul unde sunt casele?

– Cu aproximație, distanța dintre trei străzi dintr-un oraș. Dar în seara aceea, la ora șase și jumătate fix, *toată lumea* va fi în sufragerie, pentru dineu. Este o masă importantă a anului și, potrivit regulilor clubului, toată lumea trebuie să participe la dineu.

– Câți vor fi în total la masă?

Willoughby răsfoi printre hârtiile dintr-un dosar și scoase afară o foaie.

– Aceasta e lista cu toți membrii clubului și cu invitații lor. Treizeci și două de persoane, cu soții, copii, dădace și secretare, fac în total o sută doisprezece. În plus, vor mai fi treizeci și trei de invitați. Asta înseamnă o sută patruzeci și cinci de persoane la dineu.

– La optsprezece mese?

– Nu. Dădacele, secretarele și copiii mai mici mănâncă în sufrageria pentru personal. Este aici, alături de sufrageria mare, zise Willoughby,

arătând pe planuri o cameră mai mică. De fapt, sufrageria are douăsprezece mese cu câte opt locuri.

– Deci avem două camere de care trebuie să avem grijă.

– Dar care comunică între ele.

– Paza?

– Doar paznici care patrulează noaptea. Au grijă să nu vină cineva pe insulă și să fure ceva.

– Câți?

– Trei.

– Personal?

Willoughby deschise un dosar, alese vreo șase foi de hârtie din care scoase afară una.

– Personal la bucătărie – șapte; chelneri – douăzeci.

– Douăzeci?

– Unul la două mese.

– Foarte mult, nu?

– Într-adevăr. Oamenii ăștia sunt obișnuiți să facă totul în stil mare.

– Și asta o să se schimbe, zise Allenbee, zâmbind.

Willoughby continuă:

– Bucătărie și chelneri – douăzeci și șapte; paznici – trei, operatori radio – doi, o telefonistă și un mecanic care locuiește pe insulă. Profesorii, fetele în casă, băieții de mingi, personalul care face curățenie pleacă pe continent, toți cu o barcă, la ora șase.

– Asta înseamnă treizeci și patru, fără a-i pune la socoteală pe bogătași.

– Exact.

– O sută patruzeci și cinci plus treizeci și patru fac o sută șaptezeci și nouă de persoane.

– Da, dar tot ce ai de făcut este să anunți submarinul că nu sunt probleme și să mențiii ordinea până ajunge el acolo.

– Ești cam naiv, zise Allenbee și râse.

– Naiv? rosti Willoughby, simțindu-se insultat.

– Pe insula asta sunt aparate de radio și telefoane. Trebuie scoase din funcțiune. Sunt trei oameni de pază. Trebuie anihilați. Vor fi cam o sută cincizeci de persoane în sufragerie, fără a-i socoti pe cei bolnavi sau care rămân acasă în seara aceea. Va trebui să ne ocupăm de o sută cincizeci de oameni până sosește submarinul să ne ajute.

– Da... Nu prea mă pricep la...

– O să-ți spun *eu* ce să facem, zise scurt și răstit Allenbee. E operațiunea mea și o să procedăm cum cred eu de cuviință. Voi doi o să faceți exact ce spun eu. E clar?

– Păi, de asta te-am ales, Swan. Dumneata...

– Am zis Allenbee, ce dracu'! Mă cheamă *Allenbee*. Swan nu mai există!

– Sigur, ai dreptate, se bâlbâi Willoughby. Mi-a scăpat, din greșeală. N-o să se mai repete.

– Ai grijă să nu se mai repete! Nu vreau ca toată treaba să se ducă de râpă din cauza unei boacăne prostești ca asta!

– Am spus că-mi pare rău. N-o să se mai întâmple.

– Deci, zise Allenbee, dându-se un pas înapoi din fața hărții și privind-o atent, cu brațele încrucișate. Fără nici un ajutor, trebuie să asediem o insulă și să ținem ostatici aproape o sută cincizeci de oameni până vine submarinul.

– Nu putem să riscăm să mai antrenăm și pe altcineva în planul nostru, zise Penelope. Chiar de la început, lucrul de care ne-am temut cel mai tare a fost să nu se scurgă pe undeva vreo informație. În momentul de față, doar șase persoane știu de acest plan: noi trei, Vierhaus, Hitler și, acum, comandantul submarinului. Dacă mai antrenăm și alți oameni, șansele de a eșua cresc.

– Cum să eșuăm? zise brusc Allenbee. Asta n-o să se întâmple. Aștept de șase ani misiunea asta. O să omor pe oricine ar pune-o în pericol, pe oricine îmi stă în drum, inclusiv pe voi doi. E clar?

– Foarte clar, răspunse Lady Penelope.

– Îți amintesc, domnule, zise Willoughby, că acesta a fost planul *meu*. Dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi fost invitat pe insulă...

– Și eu îți voi aminti, domnule, că, dacă trebuie, voi ajunge pe insulă și voi aduce la îndeplinire această misiune și fără dumneata și blestemata dumitale de invitație.

Allenbee continuă să se uite fix la materialele de pe masă și la harta de pe perete.

– Voi opera două schimbări în plan. În planul *dumitale*. În primul rând, înainte de a pleca, vom omorî pe unul dintre milionarii noștri...

– Cee?!

– O să alegem pe unul dintre ei, important, dar nu cel mai important, și o să-l omorâm. În felul ăsta, ei or să înțeleagă că vorbim serios. În al doilea rând, îi vom împărți pe acești oameni în două grupe și îi ducem pe submarinele noastre. Apoi îl vom anunța pe domnul Roosevelt că, de fiecare dată când englezii scufundă un submarin german, omoară doi milionari americani. Și de fiecare dată când vor muri, îi vom informa. *Astea* vor fi regulile jocului, Sir Colin.

Se întoarse spre Penelope.

– Deci, cum facem cu inelul, draga mea?

Willoughby bägă mâna în buzunarul de la vestă, scoase o cutiuță neagră și o deschise. Pe o perniță de catifea, licărea un diamant albastru, destul de mare.

– Ăsta cred că ar fi potrivit. Două carate, tăietură perfectă. E lucrat la Tiffany.

– Cât am dat pe el?

– Un fleac de treizeci de mii.

În sfârșit, zâmbi și Allenbee.

Luă mâna Penelopei, îi strecură inelul pe deget, apoi o trase spre el și o sărută brutal pe gură. În timp ce se despărțiră unul de celălalt, el zise, zâmbind:

– Pentru un viitor glorios împreună, draga mea.

50

Pe coasta de nord a insulei Jekyll, Allenbee ședea pe un trunchi de copac și cerceta atent cu binoclul o zonă a insulei, ceva mai spre nord, la vreo opt sute de metri. Fusese o zi răcoroasă, dar plăcută. Apoi vântul începuse să bată dinspre sud-est și aerul devenise mai rece. Buletinul meteo era încurajator. Dinspre nord-est se deplasa spre ei un front atmosferic, iar a doua zi avea să înceapă o furtună, ceea ce însemna o noapte fără lună și cu ploaie, vreme tocmai bună pentru acțiunea lor.

El și Penelope merseseră călare vreo trei kilometri spre capătul de nord al insulei. Acum, ea ședea la picioarele lui, pe nisip, cu o hartă întinsă în față. Pe hartă erau câteva însemnări, lucruri mărunte pe care Allenbee voia să le memoreze. Deși trecerea prin strâmtoarea care despărțea insulele St. Simons și Jekyll era treaba comandantului submarinului, Allenbee voia să controleze totul.

În ziua în care ajunseseră pe insulă, după masa de seară, bătrânul căpitan Horace Mackelwain, proprietarul unuia dintre iahturile care se opriseră în drum spre Palm Beach, să lase doi pasageri, le explicase particularitățile insulei, și anume: canalul care trecea prin strâmtoarea dintre insule era adânc de vreo treizeci de metri și, pe partea în care insula se învecina cu continentul, forma un golf larg, ușurând accesul unor iahturi cum era *Alva* al lui Vanderbilt și *Corsair III* al lui J.P. Morgan; insula avea o poziție perfectă, pentru că, fie și pe timp de furtună, canalul era relativ calm și se putea manevra ușor pe el; farul de pe insula St. Simons era un loc perfect de acostare când se intra în bazin.

Allenbee mută binoclul spre dreapta și privi atent farul, apoi îl întoarse din nou spre golf.

– Ce facem cu stația pazei de coastă? întrebă Penelope, uitându-se în locul respectiv, pe harta insulei St. Simons.

– E la vreo trei kilometri buni de coastă, răspunse Allenbee. Au o barcă de salvare mică, dar cred că în timpul furtunii o să iasă pe mare doar dacă e cineva în pericol.

Allenbee lăsă binoclul în jos și se uită într-o doară la trecătoare, apoi zâmbi și zise:

– E floare la ureche. Toată treaba n-o să ne ia mai mult de o oră și, când o să înceapă furtuna, o să fim la jumătatea drumului spre Bahama.

Din momentul în care, cu două săptămâni în urmă, luase contact cu Willoughby și Penelope, Allenbee fusese tot timpul nervos. Urmase cocteilul, la care trebuise să fie prezentat aristocrației, și o săptămână întreagă de împachetat și de așteptare înainte de plecarea trenului. Dar, de îndată ce lungul tren particular părăsi gara Grand Central, Allenbee se relaxă. Nu își putea imagina un loc mai sigur pentru el decât vagonul particular Pullman al unui milionar care mergea în sud, la cel mai izolat loc privat de agrement din lume.

Călătoria fusese o revelație. În cursul acesteia, pătrunsese în lumea privilegiată a bogătașilor, iar ceea ce văzuse întrecea orice închipuire. Vagoanele particulare Pullman te uimeau prin felul cum fuseseră concepute. Fiecare centimetru pătrat fusese folosit la maximum. Într-un vagon lung de douăzeci de metri, încăpeau un salonaș, o bucătărie, o sufragerie, două săli de recepție, un dormitor și trei toalete. Fiecare vagon era unic în felul său. Toate aveau candelabre, abajururi, sfeșnice și geamuri lucrate la Tiffany, lămpi cu gaz în stil retro, făcute de comandă la Pintsch, ca și ventilatoare electrice, având în vedere că fumul și zgura de la locomotivă făceau să fie periculoasă și neplăcută deschiderea geamurilor. Cele douăsprezece vagoane particulare ale trenului se distingeau toate printr-un lux exorbitant.

Aleenbee profitase de călătoria cu trenul, pentru a se familiariza cu victimele sale bogate. După-amiezele sau seara, după cină, stătea cu ei, în timp ce aceștia își beau whisky-ul lor irlandez Jameson's, scotch-ul Old Crow sau John Dewar-Extra Special, își fumau trabucurile Overland, care mai de care mai vanitos și fiecare căutând să pară mai grozav decât ceilalți.

Conversațiile erau dominate de politica de izolaționism dusă de SUA și de sursele de profit. Se vorbea despre războiul iminent și despre necesitatea ca America să nu intre în război. Pentru Allenbee, devenise repede evident că cei mai mulți dintre acești oameni voiau ca țara lor să rămână neutră. Allenbee asculta, studiindu-i pe acești oameni care erau stăpânii industriei și ai finanțelor Americii. Aprovizionând ambele tabere beligerante, fără a se implica în războaiele care se dezlănțuiseră atât în China, cât și în Europa, se puteau face averi, și încă averi mari.

În ultima seară, fuseseră oaspeții lui Grant Peabody, un industriaș din Massachusetts care fabrica rulmenți și care avea cea mai luxoasă sufragerie din tren. Tavanul era din oglindă, iar tapetul, o stofă de culoare stacojie, era prins cu baghete din lemn exotic. Avea un candelabru de cristal, aplice aurite, sfeșnice de aur și mobilă stil Ludovic al XIV-lea. La fiecare stație, erau aduse flori proaspete. Mâncarea era o desfătare pentru cunoscători – stridii de diferite feluri sau supă de broască țestoasă, vânat, fazan sau somon la grătar, câteva feluri de legume, șampanie Heidsieck Brut and G.H. Mumm, ca și nenumărate feluri de fructe proaspete.

Tot timpul cât durase masa, Allenbee se gândise în tihnă cum acest milionar răsfățat, căruia îi plăcea luxul, va suporta pericolul, căldura, lipsa de confort, mirosurile, spațiul îngust și mâncarea râncedă de pe submarin.

În fiecare noapte, în timpul călătoriei, care durase cinci zile, Allenbee – acum *era* Allenbee și intrase imediat în pielea noului personaj – Penelope și Sir Colin se adunau în sala de recepție a lui Willoughby, pentru a discuta despre fiecare milionar în parte și a revizui lista celor douăzeci și șapte de oameni pe care urmau să-i răpească.

Acum, în timp ce ședea pe mal, se gândea cu plăcere la misiunea lui, la faptul că știa că soarta celor mai bogați oameni din America se afla, pur și simplu, în mâna lui.

Pe neașteptate, Penelope se scutură, ca și cum i-ar fi fost frig.

– Ți s-a făcut frig? o întrebă Allenbee.

– Mă gândeam la submarin, zise ea, scuturând din cap. Mă înspăimântă.

– Nu-ți face griji. Leiger este cel mai bun dintre toți comandanții de *Unterseeboot*.

– Sufăr câteodată de claustrofobie.

– Mâine seară să nu mai ai probleme din astea, îi spuse el răstit.

De când sosiseră, cu trei zile în urmă, el și Penelope se aflaseră în centrul atenției celor de pe insulă. Rătăceau prin mica așezare, braț la braț, ca niște adevărați îndrăgostiți, zâmbitori, prietenoși, șoptindu-și unul altuia la ureche, cum fac îndrăgostiții, numai că s-ar fi putut spune cu greu că ceea ce-și șopteau ei erau vorbe de iubire. Allenbee observase fiecare aspect al vieții de pe această insulă izolată, revizuind fiecare fază a operațiunii lor, pentru a fi conformă cu realitatea locului, starea de lucruri și timpul.

Localizaseră camera unde era stația de radio, centrala telefonică, camera unde se țineau armele și unde cele mai multe puști de vânătoare erau păstrate în dulapuri de sticlă încuiate. Studiară accesul la debarcader, distanțele de la un loc la altul și obiceiurile oamenilor. În noaptea dinainte, observaseră ce rută străbăteau noaptea cei trei paznici care erau neînarmați. Allenbee se aplecă deasupra hărții și se uită atent. Parcurseseră diferite distanțe de la un loc la altul. Docul pentru iahturi, care acum era gol, era la vreo două sute de metri de sufrageria clubului. Camera unde era stația radio era în spatele clubului, la vreo nouăzeci de metri, alături de sălile de tenis. Paznicii stăteau cea mai mare parte a timpului la debarcader și, la interval de o oră, făceau câte un rond pe lângă vile, apartamentele Sans Souci și clădirile clubului.

El avea să-și înceapă acțiunea după șase și treizeci, când toată lumea era în sufragerie. Trebuia să-i anihileze pe cei trei paznici și pe operatorul radio, să scoată din funcțiune stația radio și centrala telefonică și să se întoarcă în jurul orei șapte și treizeci de minute, când se presupunea că va acosta submarinul, pentru a-i sechestra pe cei din sufragerie. Atunci îi va ține pe toți la respect cu ajutorul unei arme până când oamenii de pe submarin vor debarca, pentru a-l ajuta să-i ducă pe ostatici la bord. Nu putea să conteze deloc pe Willoughby sau pe femeie. Ei trebuia doar să aducă, exact la ora șapte și treizeci, bucătarii, copiii și servitorii în sufrageria principală.

Se uită la ceas. La ora zece, operatorul urma să închidă stația de radio. El trebuia să intre acolo și să transmită prin radio, pentru submarin, următorul mesaj:

„Unu, șapte... fantoma a înviat."

Decodificat, însemna: „U-17, totul pregătit pentru mâine ora nouăsprezece și treizeci".

La ora unu noaptea, Vanessa și Keegan pregăteau în bucătăria acestuia umplutura pentru curcanul tradițional, care se mănâncă de Ziua Recunoștinței. El stătea aplecat deasupra unui fund de lemn, tăind mărunt o țelină. Vanessa era așezată în spatele lui și îi masa spinarea cu picioarele. Îi invitaseră la masă pe Marilyn, pe soțul acesteia și pe Dryman, care se hotărâse să-și petreacă concediul de dinaintea trecerii în rezervă în camera de oaspeți a lui Keegan. „A trebuit să renunț la avionul meu, dar nu trebuie să renunț încă la bar și la Rolls-Royce", zisese el.

– Ești sigur că nu poți să amâni treaba asta până mâine-dimineață? îl întrebă Vanessa.

– E o rețetă veche de familie. Trebuie să stea la dospit toată noaptea, răspunse el, băgându-și mâinile în compoziția pe care o pregătise și începând să o frământe. Îți promit că masa pe care o voi pregăti mâine o să facă pe bucătarul de pe Jekyll să pară spălător de vase. O să fii bucuroasă că ai rămas aici.

– Sunt bucuroasă de pe acum că am rămas, zise ea, înconjurându-i umerii cu brațele.

– E o vreme grozavă de stat la căldurică, spuse el, ridicându-și mâinile pline de cocă. Se întoarse și o sărută. Ești sigură că nu ți-e dor de vremurile de altădată?

– Anul ăsta sunt treizeci și opt sau treizeci și nouă, plus invitații. O să fie ca la grădina zoologică.

– Aș fi arătat grozav în pantaloni bufanți și jucând golf, zise Keegan.

– Ai fi putut să flirtezi cu doamnele, spuse Vanessa, privindu-l strengărește.

– Da, sigur.

– Este una care ți-ar fi atras atenția, Lady Penelope Traynor.

– Ce-nvârtește taică-său, livrează aur?

– E ziarist. Ea-l însoțește peste tot. Dacă n-ar fi atât de bătrân, i-aș bănui de incest.

– Uneori ești cam perversă, Vannie.

– Știu, zise ea râzând. Oricum, n-ai avea șanse, pentru că și-a găsit un amorez. Se numește John Ward Allenbee al Treilea, zise ea, arcuindu-și sprâncenele și privindu-l cu dispreț prefăcut pe Keegan.

– Nici mai mult, nici mai puțin decât al Treilea.

– Formează o pereche nemaipomenită. Cred că s-au împrietenit de plictiseală. După cocteilul de aseară, m-am vindecat de astfel de petreceri. A fost îngrozitor de plictisitor.

– Credeam că sunt prieteni vechi de-ai voștri.

– Ea e... în sfârșit, nu e o prietenă *veche*. Ea și tatăl ei vin pe insulă de ani de zile. De obicei, sunt invitații lui Grant Peabody. Toată lumea îl răsfață pe bătrânul Willoughby pentru articolele pe care le scrie la rubrica din ziar. Dar ea e o bucățică bună, deși e foarte rece.

– Cum îl cheamă pe bătrân?

– Willoughby. Sir Colin Willoughby.

Keegan se duse la chiuvetă și-și spălă aluatul de pe mâini.

– Păi, îi cunosc, zise el. I-am întâlnit, o dată, Dumnezeule, trebuie să fi fost prin vara lui 1934. Cred că la cursele de cai de la Longchamp. Soțul ei a fost militar... ba nu, pilot de încercare. A murit.

– Exact. E văduvă. Oricum, nu mai e ca altădată.

– Altădată? Tu de-abia ai împlinit treizeci de ani, draga mea. Cât de mult poate să fie de-atunci?

– Știi ce vreau să spun. Gașca veche era nostimă. Ți-ar fi plăcut și ție. De la șase la șaisprezece ani a fost frumos. Ne duceam să petrecem Ziua Recunoștinței și ne întorceam la Paște. Aveam acolo o școală mică, numai a noastră, profesorii noștri. Nimeni nu se grăbea. Toți erau prietenoși și se înțelegeau. Se mai ciondăneau câteodată, prostește. Mi-amintesc că, o dată, unchiul Billy și Vincent s-au certat groaznic, pentru că Vincent își lăsase iahtul în fața casei lui Vanderbilt și îi strica vederea. Prostii din astea.

– Știi, Vannie, uit mereu cât de groaznic de bogată ești.

– Uite cine vorbește!

– Ei, eu vorbesc de oameni foarte bogați. Familiile Astor, Vanderbilt, tipii ăia care se bucură de tot ce-i mai bun pe lume. Și

babacul tău e unu' dintre ăștia. Câți tipi din ăștia bogați erau în „vechea gașcă", cum spui tu?

– Stai să văd. Era Cornelius Lee, domnul Morgan...

– J.P. Morgan?

– Junior, zise ea, dând din cap.

– Isuse Hristoase, n-a fost pe-acolo și regele Midas?

– Nu, răspunse ea, râzând, dar au fost Goodyear, Ed Gould, junior, Charlie Maurice, Rockefeller-ii, Jim Hill...

– Plus parveniții ăștia cu titluri nobiliare, Lady Penelope și cum naiba îl cheamă pe ăsta al Treilea.

– Cu greu ai putea să spui că sunt parveniți, dragul meu. Willoughby are titlu de cavaler, Kee.

– Ei, pe naiba, jumătate din instalatorii din Anglia au titlu de cavaler, zise Keegan.

– Ce le-aș reproșa eu este că amândurora le place să se laude cu personalitățile pe care le cunosc, iar noul logodnic nu e cu nimic mai prejos.

– Adevărat? Pe cine s-a lăudat că cunoaște?

– Pe prințul de Wales.

– Te referi la Eduard care a abdicat?

– Da.

– Ce poate să urmărească cineva care se laudă că-l cunoaște pe fostul rege al Angliei?

– Îi admiram bricheta și, ca din întâmplare, el ne-a spus că era un dar primit de la prinț.

– Ce fel de brichete dăruiește prințul Eduard? întrebă Keegan, băgându-și din nou mâinile în aluat.

– Păi de aur, cum e și normal.

– Și altceva. Aș vrea să știu, în eventualitatea în care îi fac lui Eddie vreun serviciu.

– Cred că era Dunhill, zise Vannie. Da, exact. Dunhill. Cu un cap de lup pe capac. Era într-adevăr foarte...

Keegan n-o mai auzea. Inima îi bătea prea tare.

– Ascultă, zise el, vizibil emoționat. Tipul cu bricheta n-are trei cicatrice pe un obraz?

– Trei cicatrice? zise Vannie, care rămăsese mult timp cu ochii țintă, încercând să și-l amintească. Avea barbă, zise ea. Nu pot să spun, Kee. Ce ți-a venit?

– Hristoase! Câte persoane făceau parte din gașca veche despre care vorbeai și care obișnuiau să se ducă la Jekyll, Vannie? Poți să-ți amintești exact?

– Exact? Stai să văd. Era unchiul Joe și...

– Dumnezeule, doar n-o să te apuci acum să-i numeri pe toți.

Ea închise ochii, numărând în gând figurile și îi făcu semn cu mâna să tacă.

– Stai puțin, doar o clipă. Uf, douăzeci și cinci, douăzeci și șase, bătrânul Crane, omul cu toaleta, cum îi spuneam noi. În vila lui, la băi, toate accesoriile erau din aur.

– Erau douăzeci și șapte?

– După câte îmi amintesc...

Pe Keegan nu-l interesa de fapt răspunsul. Mintea lui alerga acum. „Douăzeci și șapte de milionari, se gândi el. Pe o insulă îndepărtată în largul coastei Georgiei."

– Dumnezeule, asta e! strigă el. Asta *trebuie* să fie. Mai spune încă o dată cum îl cheamă.

– Pe cine?

– Pe ăla care se însoară... zise el, apoi se opri din nou. Dumnezeule, el și ei trebuie să fie amestecați. Ei trebuie să fi pus la cale totul. Ei sunt legătura!

– Kee...

– Dumnezeule, probabil că a fost ideea lui Willoughby.

– Francis, despre ce *vorbești?*

– *Douăzeci și șapte dintre cei mai bogați oameni din America*, zise el cu voce tare. *Dumnezeule, asta să fie?*

El nu se mai gândea la numele lor, făcea asociații: oțelul, căile ferate, șantierele navale, presa, bursa de valori, petrolul, automobilele, cărbunele, băncile, proprietățile mobiliare. Dacă se gândea bine, erau toți acolo.

Douăzeci și șapte dintre cei mai bogați și puternici oameni din Statele Unite. Oameni care controlau aproape fiecare domeniu al afacerilor

și activităților bancare din țară. Izolați pe o insulă lată de trei kilometri și lungă de opt kilometri.

Douăzeci și șapte!

Douăzeci și șapte de milionari! *Siebenundzwanzig* avea de gând să determine America să rămână neutră și cum să o facă mai bine decât răpindu-i pe acești douăzeci și șapte de oameni și ținându-i ostatici pe insula aceea!

„Dar... nu se poate. Nu se poate. Un singur om nu poate să țină o insulă întreagă în captivitate. E o prostie, se gândi el. Doar dacă nu cumva avea de gând să-i scoată de pe insulă..."

Căută un atlas și găsi Brunswick, în Georgia. Pe hartă, insula era doar un punct. Timp de treizeci de minute, Keegan vorbi la telefon, dar era ora unu noaptea înaintea unei sărbători și nu putea să-l scoale pe Smith. În cele din urmă, renunță.

Nimeni altcineva nu l-ar fi crezut și n-avea legitimație. N-avea decât o singură soluție.

Dryman adormise de cincisprezece minute când Keegan dădu buzna în camera lui, urmat de Vanessa. Într-o mână ținea o ceașcă cu cafea și în cealaltă două aspirine.

– Ei, Asule, sunt eu, Keegan. Trezește-te!

Dryman era dus de pe lumea asta. Nici măcar nu mormăi. Keegan îl scutură cu putere.

– Dryman, strigă el, deșteptarea!

– Îî, îngână pilotul, fără să deschidă ochii.

– Ți-am adus cafeaua la pat, zise Vanessa cu drăgălășenie.

Dryman se întoarse și întredeschise un ochi.

– Cât e ceasu'?

– E târziu, zise Keegan. Ia aspirinele astea cu cafea. O să te simți mai bine.

– Pleacă de-aici. E sărbătoare.

– Ascultă-mă, trezește-te, Asule!

– Da, da, mormăi el.

– Te-ai trezit?

– M-am.

– Asule, știu ce înseamnă Douăzeci și șapte. Știu cine e, unde e și ce are de gând să facă.

Ochii, până atunci încețoșați de somn, ai lui Dryman, începură să lucească. Căscă gura la Keegan.

– Ești pilit?

– Ai auzit bine, prietene. E pe insula Jekyll, în largul coastei Georgiei, își zice John Ward Allenbee al Treilea.

– Da? Și ce are de gând să facă?

– Vrea să ia ostatici douăzeci și șapte dintre cei mai bogați oameni din America.

– Sfinte Hristoase, Kee. Astea sunt prostii. E unu și jumătate dimineața și tu faci glume proaste.

– N-am fost niciodată mai serios decât acum. Ții minte că ți-am spus că Vannie a fost invitată să meargă în excursie de Ziua Recunoștinței cu un grup de tipi bogați?

– Da.

– Ei bine, nu sunt *doar* niște tipi bogați. Ei dețin controlul asupra șantierelor navale, căilor ferate, petrolului... Dumnezeule, dacă și când o să intrăm în război, acești oameni or să conducă mașina noastră de luptă. Și ei se află cu toții pe o insulă, în largul coastelor Georgiei. Gândește-te la asta, Asule. Se află în mijlocul oceanului, neprotejați, iar amicul nostru Douăzeci și șapte este exact în mijlocul lor.

– Cum ai aflat că...

– Ascultă, căpitane, nu pot să dau de Smith. Toți oamenii care m-ar putea ajuta sunt plecați, fiind sărbătoare. Dacă le-aș spune ăstora de la FBI, mi-ar râde în nas. Dacă sun, nici n-or să vrea să vorbească cu mine. Trebuie să ne ducem cu avionul acolo.

– Kee, dă-o naibii. S-a terminat totul. Am fost scoși din joc. Nici măcar nu mai ai legitimație. N-ai decât povestea asta ridicolă. Sunt în concediu, iar peste o lună voi fi civil. *Și n-avem avion!* Uiți că a trebuit să o dau pe Dalila înapoi la aviație?

– Bea-ți cafeaua, prietene. Nu trebuie să-ți pierzi niciodată speranța. Ne așteaptă o călătorie.

– Sunt o mie șase sute de kilometri până acolo.

– Cam o mie două sute, în linie dreaptă.

– Și ce-o să facem, o să sărim de pe acoperiș și o să dăm din mâini?

– Ne trebuie un avion.

– Unde o să găsim un avion de Ziua Recunoștinței? Și-apoi, cine o să ne împrumute nouă un avion? Nu știu pe nimeni care *împrumută* avioane.

– Hai, gândește-te, trebuie să știi pe *cineva*, Asule!

Orașul Farmingdale, situat nu prea departe de Jericho Turnpike, era ceva mai mult decât o intersecție din Long Island. Dryman apucă pe un drum desfundat care ducea spre un hangar. Așezat în mijlocul unei ferme fără hotare clare, acesta era o construcție în formă de semicerc, din lemn care se cojise și tablă ondulată, pe care se vedeau, din loc în loc, pete mari de rugină. Cum iarna nu era departe, pe ogoare nu se mai vedeau decât coceni de porumb și vrejuri de roșii uscate, ceea ce făcea ca locul să pară și mai dezolant. Mâneca de vânt, un cot zdrențuit din mătase de parașută, fâlfâia leneșă în aerul cald al dimineții.

Printre ogoare, fusese curățată și netezită o fâșie îngustă de teren.

– Asta-i pista, zise Dryman cu dispreț.

– De cât timp îl cunoști pe acest tip? întrebă Keegan.

– Am zburat împreună un timp. A luat o dată acoperișul de la clubul ofițerilor din Panama City și a fost lăsat la sol pentru totdeauna. Când și-a terminat perioada de serviciu în Panama, și-a dat demisia.

– Nu sunt și piloți sănătoși la minte în aviația noastră, Asule?

– Am auzit că a fost unu' la Westover Field, dar a fost doar un zvon.

Barney Garrison aștepta în biroul hangarului, înghesuit între o sobă cu petrol și ceva care pe vremuri fusese un birou. Arboră un zâmbet fermecător când Dryman și Keegan intrară în încăpere.

– Ticălosule, n-am crezut c-o să te mai văd vreodată.

– Cum merge, Buclă? zise Dryman, îmbrățișându-l cu putere pe fostul său coechipier, care era un bărbat slab, pistruiat și cu pielea arsă de soare, și prezentându-l lui Keegan.

– Nu mă plâng. Fac puțină agricultură, mai împrăștii insecticide, mă descurc. Mai bine decât să înghit o grămadă de mizerii de la vreun prăpădit de ofițer terestru. Mă mir că te mai joci de-a soldățelul.

– Sunt în concediu. După asta, trec în rezervă, iar imediat după Crăciun, plec în China.

– O să zbori cu Chennault?

Dryman încuviință din cap.

– Ar trebui să te gândești și tu la treaba asta, Buclă. Se plătește grozav. Au avioane P-40. O să fie distracție mare.

Garrison scoase un fel de sforăit și scutură din cap.

– Pe dracu', am crezut că ți-a mai trecut nebunia. Ce naiba să caut în China? O gașcă de tâmpiți. Vino încoa', să-i aruncăm o privire bătrânei doamne.

Se îndreptă spre o ușă care dădea în hangar și șterse cu mâneca geamul murdar până făcu un cerc ceva mai curat.

– Uite-o, zise el mândru.

„Bătrâna doamnă" era un biplan P.T.-17 monomotor, vopsit în albastru și galben. Carlinga dublă avea un acoperiș artizanal. Părea o rablă veche, din Primul Război Mondial. Keegan se uita prin geamul cu dungi de murdărie și nu zicea nimic, de parcă l-ar fi lovit ceva în cap.

– Aveți noroc. Am scos rezervoarele pentru împrăștiat insecticide și le-am curățat. Tocmai am verificat motorul. Am pus bobine noi. E gata de plecare.

– Ce e în stare?

– Aș zice că, dacă ai noroc de un vânt prielnic, poate prinde vreo două sute cincizeci de kilometri.

Dryman se întoarse cu o mutră sumbră spre Keegan.

– Asta înseamnă șase ore într-o carlingă în care trage din toate părțile, fără încălzire, la o temperatură de zece grade.

– Sus, cred că trebuie să fie sub zero grade, interveni Garrison.

– Radio?

– Ioc, n-am folosit niciodată.

– Instalație de intercomunicații?

– E un tubuleț prin care poți să strigi. Funcționează bine. Unde ziceați că vă duceți?

– Brunswick, în Georgia.

– Unde dracu-i asta? zise el, trăgând un sertar de la biroul al cărui fund se desprinse și o mulțime de hărți de toate felurile, mototolite și cu pete de ulei pe ele, se împrăștiară în toate părțile pe podea.

– Undeva la sud, în apropiere de Florida, zise Dryman.

Garrison se așeză în genunchi și începu să caute printre hărți, reușind în cele din urmă să găsească suficiente bucăți pentru a reconstitui zona.

– Aici e, zise el. Fir-aș al naibii, au acolo o pistă mică. Iar în drum e o bază navală.

– Nu putem să trecem peste baza navală fără să anunțăm prin radio, zise Dryman. Or să creadă că sunt atacați.

– Cu *ăla?* zise Keegan, arătând spre biplan.

– Cum e vremea acolo?

– Până vom ajunge în apropiere de Carolina de Sud, o să fie frumos. Apoi, sau înaintea noastră, sau imediat după noi, o să fie ploaie însoțită de vânt puternic. Furtuna se apropie de coastă. Dacă e să le dăm crezare celor de la biroul meteo.

– Păi, zise Garrison foarte serios, uneori o nimeresc bine. Cum e plafonul?

– Trei sute de metri și trei kilometri vizibilitate.

– Nu-i rău.

– Mai bine decât am avut în Colorado, zise Keegan.

– Nu vreau să vorbesc despre Colorado. Dacă Dumnezeu nu punea trecătoarea aia unde a pus-o, am fi făcut parte din peisaj acum. Se opri o clipă și scutură din cap. Isuse Hristoase, Kee, nu putem să ne ducem nicăieri pe vreme bună?

– Cu vântul cum stăm?

– Dacă furtuna nu-și schimbă direcția, între treizeci și patruzeci de kilometri pe oră.

Garrison, care mesteca o scobitoare, rămase câteva clipe pe gânduri, apoi se apropie mai mult de Dryman.

– Ascultă! Pentru rabla asta n-o să primesc de la asigurări nici cât să-mi cumpăr un cauciuc dezumflat. Ești sigur că tipu' ăsta iese la bătaie cu ceva parale, adică dacă i se întâmplă ceva avionului meu?

– O să-ți cumpăr unul nou, zise Keegan.

– Poate s-o facă, confirmă Dryman, dând din cap.

– Dacă spui tu, Asule, e în regulă, zise Garrison, deși după glas părea cam sceptic.

Se mai uită încă o dată la hărți și, ridicând din umeri, zise, ezitând:

– S-ar putea să reușiți.

51

Când se opriră la Hampton, în Virginia, să facă plinul, Dryman se interesă de starea vremii. Furtuna se înteţise şi se îndrepta spre coastă. Cape Fear, care se afla pe ţărmul Carolinei de Nord, anunţa cer înnorat şi ploi intermitente. Biroul meteo prevedea că furtuna avea să se abată asupra coastei de vest a Georgiei cam la vremea când ar fi ajuns ei acolo.

– E furtună mare şi acum uraganul se îndreaptă spre coastă, zise Dryman, uitându-se pe hartă. Dacă avem noroc, ajungem după ce trece uraganul.

– Şi dacă n-avem? întrebă Keegan în timp ce se urcau în biplanul vechi şi şubred.

– Atunci o să dăm ortu' popii, zise Dryman, mormăind.

Leiger privi prin ocularul periscopului, învârtindu-l încet şi plimbându-l de-a lungul liniei ţărmului, unde se vedeau numai pini şi sălcii. Altceva nimic.

– E un ţinut frumos, zise el, fără să se adreseze cuiva în mod special. Se pare că e cald. Nu e ca acasă. Şi e o vegetaţie luxuriantă... Copacii ajung până în mare. Ştii la ce mă gândeam? Mă gândeam că ar fi drăguţ să-mi aduc soţia la iarbă verde aici. La şase mii de kilometri depărtare. Se întoarse spre mecanicul-şef. Priveşte puţin.

Acesta se uită, apoi zise:

– Parcă e o pădure care creşte direct pe plajă. O fi mereu aşa verde?

– Nu ştiu, zise Leiger care se întoarse spre navigator. Fritz, care e poziţia noastră, în kilometri?

– Patruzeci de kilometri sud de insula Jekyll, domnule.

Leiger luă periscopul și-l plimbă pe linia orizontului. Vântul începea să bată cu putere și se înnora. La babord, la vreo doi kilometri depărtare, se vedeau două vase de pescuit care se legănau pe marea agitată. Mai departe, în larg, văzu la tribord un petrolier. Semăna cu o pisică neagră și grasă. Era încărcat cu petrol și ieșea în larg. Direcția Anglia.

– Distanța? ceru el.

– Patru mii de metri.

„O țintă ușoară", se gândi Leiger, dar ordinele primite îi interziceau să se angajeze în vreo luptă navală sau să scufunde vase inamice. Înjură în sinea lui, apoi se uită la ceas. Era două și douăzeci. Mai avea vreo cinci ore până să ajungă la poziția ordonată.

– Secund, adu nava sus, la cincisprezece metri, și cu toată viteza înainte. Nu scăpa din ochi periscopul. Dacă vezi avioane, te lași la șaptezeci de metri. La adâncimea asta și în marea asta, nu dau de noi.

– Da, domnule.

– O să avem timp să ne și odihnim când ajungem la gura canalului, zise Leiger.

Allenbee stătea în camera lui, revăzând lista pe care o făcuse. Hotărâse că, în momentul când vor pleca, o să moară un om, și acela avea să fie Grant Peabody. Pentru sistemul nervos al americanilor va fi un șoc puternic, dar eficace.

O să înceapă exact la șase și treizeci, urmând să se întoarcă la șapte și douăzeci și cinci. Dacă submarinul ajungea la timp, în cinci minute trebuia să pună capăt isteriei care avea să se producă inevitabil în sufragerie. Dacă nu va putea să-i stăpânească, îl va ucide imediat pe Peabody. Asta avea să-i ajute pe ceilalți să-și revină.

În corpul lui, adrenalina începuse să acționeze. Își frecă mâinile și zâmbi în sinea lui. Trei ore și va fi în drum spre casă, cu cel mai prețios dar pe care cineva l-ar fi putut oferi vreodată Führerului.

Uraganul părea în fața lor un zid negru care le bara drumul. Nori negri, de ploaie, foarte sus, se ridicau tulburi până la șase mii de metri, vârfurile lor învârtejindu-se și încolăcindu-se mereu, asemenea fumului care iese dintr-un coș. Fulgerele brăzdau norii amenințători, năpustindu-se

spre pământ, prin cerul măturat de ploaie. În timp ce se apropiau de acest uragan, vedeau cum vântul începuse să izbească în copaci, culcându-i la pământ.

Keegan se uita pe harta pe care o ținea pe genunchi. El făcea pe ofițerul navigator și-i raporta lui Dryman prin tubul acustic. Trecuseră peste insula Ossabaw și se apropiau de St. Catherines, de unde mai aveau încă vreo cincizeci de kilometri până la destinație. Nu era mult, dar avea să fie al naibii de greu. Vântul începuse să izbească în micul avion, iar ploaia lovea cu putere în baldachinul improvizat deasupra carlingilor.

Dryman împinse manșa înainte, se lăsă în picaj la două mii șase sute de metri ca să zboare sub nori. Trebuia să facă manevre complicate pentru a-și menține direcția. Făcuseră plinul la Charleston, așa că nu erau îngrijorați în privința combustibilului. Apăsă pe regulator până la limită, ca să-și păstreze viteza. Făcură sforțări să reziste curenților de aer foarte puternici, trecură de vârful insulei St. Catherines când, pe neașteptate, fură împinși de uragan spre continent.

– În viața mea, am zburat de multe ori pe o vreme împuțită, dar e prima dată când zbor cu un zmeu de hârtie pe furtună, strigă Dryman prin tub.

– Am încredere desăvârșită în tine, nu ți-or fi zis degeaba As, răspunse Keegan.

– De azi înainte, or să poată s-o facă și mai abitir.

– Nu uita că sunt cu tine tot timpul.

– Nemaipomenit!

Vântul lovea micul avion, de parcă ar fi fost o frunză într-un tunel aerodinamic. La început, Dryman lăsă avionul să se legene odată cu curenții de aer, apoi furtuna deveni îngrozitor de puternică. Vântul puternic, care împingea norii, se abătu în jos pe neașteptate și izbi avionul, împingându-l spre pământ. Dryman se luptă cu manetele. Reuși să redreseze avionul și să-l scoată din picajul în care fusese aruncat pe neașteptate, îl coborî la o mie șase sute de metri, dar aparatul se clătina și se legăna pe cer, aproape scăpat de sub control.

Apoi, abia perceptibil, prin vijelia care urla, Dryman auzi un zgomot de ruptură. Uitându-se afară, văzu că pânza de pe aripi începea

să se desprindă, împinsă înapoi de vântul puternic. Lonjeroanele vibrau. O ancoră se rupse, pocnind cu zgomot și izbind în fuzelaj.

– Hristoase! Kee! Se rupe avionul! strigă Dryman în tub. Caută un loc curat pe care să ne lăsăm.

În timp ce vorbea, se desfăcu încă o ancoră. Unul din lonjeroane începu să se desprindă de aripă. De pe fața aripii, pânza se ridica, fâlfâind cu putere în bătaia curenților de aer. Keegan căută cu disperare, prin vânt și ceață, un loc pe care să aterizeze. Se aflau deasupra șoselei de coastă, o fâșie asfaltată cu două benzi de circulație, iar pe acostamentele înguste, pomii se înghesuiau unul într-altul. Drumul era gol. Doar un camion mic își croia cu greu drum prin furtună, luminile farurilor pierzându-se în ploaia care izbea cu putere. Spre răsărit era o zonă pustie, de mlaștină, apoi urma oceanul.

– Cred că avem o problemă! strigă Dryman.

Avionul se clătină și se lăsă brusc pe o aripă, pierzându-și direcția, motorul începu să urle în timp ce aluneca spre pământ. În jurul lor, trăznea și fulgera. În timp ce Dryman căuta să redreseze avionul, unul din lonjeroane se rupse și fu luat de vânt. Aripa, care se ținea doar într-un singur lonjeron și două ancore, vibra îngrozitor. De pe aripi, pânza se desfăcea tot mai mult. Zburau aproape la nivelul vârfurilor copacilor, lăsându-se în voia vijeliei, când cupola carlingii se cutremură și cedă. Keegan se ghemui în timp ce aceasta se transformă în cioburi de sticlă și așchii de lemn care fură luate de vânt.

– Trebuie să-l pun jos! strigă Dryman.

– Unde?! întrebă Keegan.

– La capătul mlaștinii! răspunse Dryman, tot strigând. Strânge-ți centura și ține-te bine, suntem pe punctul să pierdem și o aripă.

Keegan își strânse centura atât de tare, încât îi intra în carnea de la picioare. Se prinse cu brațele de panoul de control, în timp ce Dryman încerca să îndrepte avionul, care se bălăbănea, dincolo de copaci, în direcția terenului mlăștinos plat.

Roțile avionului sfârtecară vârfurile copacilor și abia se mai țineau. Avionul se aplecă cu botul în jos și, în acest moment, aripa superioară se răsuci și se desprinse și, odată cu ea, plesniră și lonjeroanele și ancorele, iar cele două aripi se despărțiră. Cu un efort

supraomenesc, Dryman trase de manșă înapoi, încercând să redreseze prăpăditul de avion.

Cu roțile bălăbănindu-i-se, avionul alunecă printre ierburile înalte din mlaștină. Roțile se desprinseră și botul avionului se afundă în mlaștina bătută de vânt. Aripile din dreapta se desprinseră și ele, iar rezervorul de benzină, așezat pe aripa superioară, lângă carlingă, se crăpă. Peste avion începură să curgă șuvoaie de apă, de noroi și benzină în clipa în care acesta se dădu peste cap, se rupse în două și se opri.

Năucit, dar fără nici o rană, Keegan se uită la pământul noroios din jurul lui. Se prinse de o latură a avionului, își desfăcu centura și ieși afară din carlingă, intrând până la glezne în apa mocirloasă și neagră. În jurul lor, trăsnea și fulgera. Motorul, desprins în momentul căderii, se ridică la suprafața apei, făcu explozie, scoțând un zgomot asurzitor, apoi luă foc.

– Asule! țipă Keegan prin vijelia îngrozitoare, în timp ce înainta cu greu prin nămol, spre partea din față a avionului.

Dryman atârna cu capul și brațele în jos. Unul din picioare îi era prins între pedalele de control. Keegan îl ridică puțin cu umărul, se întinse și îi desfăcu centura. Cei doi bărbați căzură în mlaștină în timp ce flăcările înaintau lacome pe fuzelajul umed, îndreptându-se spre rezervorul de benzină.

Keegan îl apucă pe Dryman de subsuori și-l târî prin apă, luptându-se cu vântul care sufla din față, în timp ce flăcările care se încolăceau și se întindeau pe burta avionului avariat ajunseră la rezervor și acesta explodă.

Keegan îl împinse pe Dryman în nămol și se aruncă peste el în clipa în care avionul se făcu praf din cauza exploziei.

În jurul lor se împrăștiară o mulțime de bucăți de lemn și așchii. O minge de foc se ridică, învolburată de ploaia și vântul care băteau cu putere, apoi se stinse la fel de repede cum se aprinsese.

Keegan îl răsuci pe Dryman, îl așeză cu greu pe genunchii lui și îi luă capul în brațe. Dryman avea pe frunte o rană adâncă, iar unul din picioare era întors într-o poziție cam bizară.

– Ei, Asule! strigă el.

Dryman mormăi ceva și se uită cu ochii întredeschiși în sus, prin ploaie, spre Keegan.

– Suntem vii? zise el cu limba împleticită.

– Cam așa ceva.

– Ce-i cu avionul lui Buclă?

– Lasă asta acum.

Dryman zâmbi, apoi se cutremură de durere.

– Grozavă aterizare, mormăi el. Am scăpat ușor.

Prin vuietul furtunii, Keegan auzi duduitul unui motor, apoi văzu niște faruri. Un camion înaintă cu greu pe un drum plin de noroi și se opri la marginea smârcului. Șoferul deschise una din uși, se aplecă afară în ploaie și strigă:

– Trăiește cineva?

– Da, dar avem nevoie de ajutor, răspunse Keegan, strigând la rândul său, după care se ridică și îl puse și pe Dryman în poziție verticală, rezemat într-un singur picior.

Merseră împreună, cu mare greutate, până la camion.

– Dumnezeule, ce nenorocire, zise șoferul, uitându-se la ce mai rămăsese din avionul PT-17 al lui Garrison.

Dispensarul era o clădire din cărămidă, cu un singur nivel. Avea două birouri, un laborator, două săli de consultație, o sala de așteptare, două saloane de reanimare, cu camere de baie alături. Keegan intră într-una din băi să se spele, în timp ce medicul, un bărbat mic de statură, vesel, pe nume Ben, se ocupa de Dryman. Keegan se privi în oglindă. Hainele îi erau ude și murdare de noroi. Pantalonii i se rupseseră în genunchi, iar pe un umăr se murdărise de sângele lui Dryman. Cu excepția unor zgârieturi, nu era rănit. Încercă să-și curețe hainele cu un prosop și să le pună puțin în ordine înainte de a se duce înapoi în sala de așteptare. Șoferul camionului care-i adusese plecase, dar în sală era un bărbat înalt și costeliv, de vreo douăzeci și opt–treizeci de ani, care trăgea nervos dintr-o țigară.

Când Keegan se întoarse în sala de așteptare, acesta își ridică privirea spre el și îl întrebă:

– Sunteți rănit?

– Nu, nu am nimic.

– Până acum n-am auzit ca cineva să fi scăpat în urma unui accident de avion.

– Am avut un pilot bun.

– Cel de acolo? întrebă el, arătând cu degetul mare spre sala de consultații.

Keegan dădu din cap.

– Ce face?

– Nu știu.

– Bătrânul Ben e doctor bun. O să se facă bine. Mă cheamă Tommy Smoot. Nevastă-mea tocmai a născut un băiețel. Eram aici cu ea când ați venit.

– Felicitări, zise Keegan, strângându-i mâna. Mă cheamă Frank.

– Unde vă duceți?

– La Brunswick. De fapt, spre insula Jekyll. Știi locul?

– Sigur. Lucrez la debarcaderul de-acolo.

– Cunoști pe cineva care are o barcă? Am nevoie să plec spre insula aceea.

– Acum? Noaptea?

– Cât mai repede posibil.

– Cum aveți de gând să ajungeți la Brunswick?

– Să fiu al naibii dacă știu. Nu cred că e vreun taxi pe-aici, pe undeva.

Smoot începu să râdă.

– Taxi? Cred că cei mai mulți oameni de pe-aici nici măcar *n-au auzit* de taxi. De ce vă duceți la Jekyll?

– Am o întâlnire foarte importantă.

Smoot se gândi o clipă, apoi zise:

– Ploaia a mai slăbit puțin, dar vine altă furtună. Știți ce? Doctorul vrea ca nevastă-mea să-și petreacă noaptea aici. Dacă e cu adevărat important, o să vă duc eu la Brunswick.

– Domnule Smoot, te asigur că e deosebit de important.

– S-a făcut atunci. Ne ia o jumătate de oră ca să ajungem acolo. Cât despre barcă, trebuie să mă mai gândesc.

Doctorul Galloway veni în sala de consultații, ștergându-se pe mâini cu un prosop în dungi. Era un om cu un glas și purtări plăcute.

– Sunteți norocoși, domnule, zise el cu glas blând. Fiind sărbătoare, dispensarul era închis, dar băiețelul lui Lucy Ann nu putea să aștepte până mâine.

– Nici nu pot să vă spun cât de recunoscător vă sunt.

– De ce? Sunt bucuros că am fost aici, domnule Keegan.

– În general, am avut noroc, zise Keegan. S-a întâmplat să ne vadă camionul în timp ce cădeam. L-am avut pe Dryman, care a îndreptat avionul spre o mlaștină, altfel am fi dat ortu' popii. Ce face?

– Are o gleznă ruptă. Două coaste rupte. Contuzii. Coastele nu au străpuns nimic. Sunt simple fracturi. L-am pus în ghips destul de bine. Un timp o să aibă dureri.

– Pot să vorbesc cu el?

– Da, domnule, dar i-am dat un sedativ, o să adoarmă repede. Ar fi bine să vă grăbiți.

Keegan intră în micul salon de reanimare. Dryman era întins sub un cearșaf alb și avea capul bandajat.

– Asule, mă auzi? întrebă Keegan, aplecându-se peste el.

Dryman încercă să deschidă ochii și, aproape adormit, mormăi ceva.

– Sunt eu, Keegan, mă auzi?

– De ce să nu te aud? Ești în China?

– Nu, suntem în Darien, în Georgia, zise Keegan, râzând.

– Darien? Unde-i asta?

– La vreo douăzeci de kilometri de Brunswick. Trebuie să mă duc acolo. O să fie totul în regulă cu tine, amice. Nu te necăji. Mă întorc când termin treaba.

Dryman făcea eforturi disperate să se dezmeticească.

– Mă simt grozav, Kee.

– Da, doctorul ți-a dat puțin curaj.

– Ce-i cu avionul? L-am pierdut?

– Tu ai fost nemaipomenit, avionul nu.

Dryman făcu o strâmbătură și zise:

– Fir-ar să fie... Săracu... Buclă...

– Nu te necăji din cauza avionului, bine? O să-i luăm unul nou. Nu vreau să te necăjești.

Dryman închise un ochi și încercă să privească cu celălalt.

– Ce am? întrebă el, vorbind tot mai greu.

– Un picior rupt, una pereche coaste rupte, dar o să fie bine. Mă întorc până te trezești.

– N-or să mă îngroape?

– Doar peste cadavrul meu.

Dryman zâmbi și se uită amețit la Keegan.

– Nu zi așa.

Râseră amândoi.

– Trebuie să plec acum, amice, zise Keegan. Dormi. Când te trezești, o să fiu aici.

– Kee... grijă... da? Ai grijă să nu...

– Sigur.

– Îmi pare rău, mai zise el, după care adormi.

Ploaia începuse să izbească cu putere în Chevy-ul cu două uși al lui Smoot când ajunseră la marginea orașului Brunswick. Singura lumină provenea de la faruri care se reflectau pe caldarâmul pietruit. Keegan se uită la ceas. Era șapte fără un sfert.

– Singurul om pe care îl știu eu destul de nebun ca să vă ducă la Jekyll pe o vreme ca asta și noaptea e Tully Moyes, zise Smoot. E pescuitor de creveți și locuiește în mlaștină. Dar s-ar putea ca drumul să fie acoperit de apă.

– Du-mă cât poți de aproape de casa lui și arată-mi unde e, zise Keegan, apoi băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote, trase afară trei hârtii de câte o sută de dolari și le împături, păstrându-le în mână. În lumina albăstruie a unui fulger, văzu în fața lui, cât putea cuprinde cu ochii, o mlaștină. În dreapta, la marginea golfului, o casă cu un etaj părea că plutește pe apă. În spatele ei, de partea cealaltă a strâmtorii, stătea, ascunsă în întuneric, insula Jekyll.

Era momentul fluxului și apa începuse să acopere drumul îngust de țară care ducea spre casă. Mașina începu să derapeze.

– Lasă-mă aici, Tommy. Pot să merg pe jos restul drumului. Nu vreau să te împotmolești în mlaștină tocmai acum, când ți s-a născut un copil. N-am cuvinte să-ți mulțumesc.

– Ospitalitate sudistă, Frank. Dumnezeu a fost bun cu mine în seara asta, acum nu fac decât să-i mulțumesc.

Dădură mâna și Keegan vârî în palma lui Smoot bancnotele.

Tânărul se uită la bani și scutură din cap, în semn că nu-i vrea.

– Tommy, crede-mă, ai făcut mult bine pentru o mulțime de oameni. Să fie pentru copil, de la mine. Mulțumesc.

Trânti ușa mașinii și apucă pe drumul care ducea spre casa lui Moyes, înotând prin apă și noroi. Aceasta era un fel de magazie din lemn, cu mai multe încăperi, și era așezată la marginea golfului. Ajungeai la ea mergând pe un trotuar de lemn, care pornea de la capătul drumului și ducea la un pridvor ce înconjura parterul. De balustrada acestuia atârnau capcane pentru raci, plase de pescuit și colaci de frânghie groasă. Keegan bătu la ușă, care fu deschisă imediat de un bărbat înalt și uscățiv, cu pielea tăbăcită de vânt și ploaie, cu barbă căruntă și păr rar. Se holbă, pur și simplu, la Keegan care arăta ca un șobolan mort în ploaie.

– Domnul Moyes? zise Keegan. Mă numesc Frank Keegan. Sunt de la Serviciul de Informații al SUA. Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Moyes îl măsură mai întâi din cap până în picioare, apoi zise:

– Vino înăuntru, domnule Keegan. Ești într-un hal fără hal. Ai vreo legitimație?

– Domnule Moyes, tot ce am este cea mai nebunească poveste pe care ai auzit-o în viața dumitale. Și vreau să te rog să-mi faci un serviciu al dracului de greu.

52

Râzând din toată inima, Moyes aduse în camera de zi o sticlă cu rachiu și puse pe masă două pahare mari de apă pe care le umplu.

– Ai făcut atâta drum până aici pe furtuna asta, bălăcindu-te prin noroi, ca să-mi spui basmul ăsta cu cocoșu' roșu, zise, râzând în continuare. Ridică paharul ca să toasteze. Pentru curaj, domnule, cu care sigur sunteți înzestrat din plin.

Camera de zi era un talmeș-balmeș de fotografii vechi, unelte de pescuit, mobile desperecheate și tot felul de nimicuri. Mai erau și câteva fotografii ale unui băiat la diferite vârste, ultima cu tocă și robă, după cât se părea la festivitatea de absolvire. Mai erau și câteva fotografii ale unei femei cu o privire dârză ce părea că trecuse prin multe. Nu se observa însă ca vreunul din ei să locuiască în casă.

Afară, furtuna se pornise din nou, învolburând apa golfului. Ploaia izbea duruind în ferestre și pereți.

– Domnule Moyes...

– Spune-mi Tully.

– Tully, știu că povestea mea pare fantastică, dar crede-mă, e adevărată. Am venit aici pentru că Tom Smoot a spus că ești destul de trăsnit ca să mă duci pe insula Jekyll.

– Pe furtuna asta?

– Exact acum.

– Nu vorbești serios.

– Mai serios decât acum n-am fost niciodată în viața mea. Dacă nu vrei, poți să suni pe cineva care poate?

– Nu, zise bărbatul uscățiv, scărpinându-se în barbă.

– De ce?

– Telefoanele nu merg. Nu mai funcționează de câteva ore. Chiar dacă aș vrea, nu pot să sun pe nimeni. În plus, dacă ar fi să sun pe cineva, asta ar fi paza de coastă. Nu te-ar crede, în cel mai bun caz ar râde de mine. Nu, domnule, nu putem să sunăm pe nimeni și nici nu poți să te întorci în oraș. Sunt peste trei kilometri și acum apa ajunge deja până la genunchi.

– Tully, am de gând să mă duc pe insula aceea, chiar dacă trebuie să înot până acolo.

– Uite ce-i, domnule Keegan. Mi-am pregătit și eu o cină pentru Ziua Recunoștinței. Eu și Chelsea...

Arătă spre un câine Labrador negru care stătea încovrigat lângă foc. Acesta îi privi blând pe amândoi, fornăi și se culcă din nou.

– Tully, du-mă pe insulă și eu o să te iau la New York și o să-ți cumpăr curcanul cel mai bine pregătit pe care l-ai mâncat vreodată.

– Eu mănânc scrumbii de mare, domnule... Mai spune o dată, cum ai zis că te cheamă?

– Frank. Frank Keegan.

– Frank, eu nu mănânc nimic care are fulgi și zboară.

– Bine, atunci orice altceva. Dumnezeule, o să-ți cumpăr provizii de scrumbii de mare pentru un an. Uite, poftim, zise el scoțând din buzunar portofelul și, numărând zece bancnote de o sută de dolari, le trânti pe măsuța joasă.

– Ți se pare destul de serios?

Moyes numără bancnotele, răsfirându-le cu degetul arătător, fără să le ia de pe masă.

– Sunt o mie de dolari!

– Exact.

– Vrei să spui că-mi oferi o mie de dolari să te duc acolo? întrebă el, arătând cu degetul mare în direcția insulei Jekyll.

Keegan dădu din cap.

– Trebuie că vă plătește destul de bine statul pe voi, băieți, zise el, trăgând încă o dușcă de rachiu, după care aruncă un buștean pe foc.

– Știi, băiatul meu a murit într-o noapte ca asta, jucându-se în strâmtoare de-a lupta cu odgonul. Copiii au început să se certe, fiecare zicând că barca lui e mai tare. S-au hotărât să lege două bărci spate la spate și apoi să vadă care poate să o tragă pe cealaltă.

Se duse la fereastră și, aplecându-se în afară, privi printr-un telescop de bronz, pe care-l îndreptă spre Jekyll, și aşteptă să fulgere ca să se lumineze golful.

– Să fie aproape patru ani de atunci. În seara când au absolvit liceul, el și prietenul lui, Jimmy Wertz, au băut câteva pahare de bere și au început să se laude și au pariat pe bărci, spuse el, continuând să se uite prin telescop. Valurile erau de vreo juma' de metru, aprecie el. Nu erau mari. Vântul bătea probabil cu o viteză de douăzeci și cinci de noduri. Valurile erau cam ca acum, de vreo juma' de metru. Jimmy a tras sub barca lui pupa bărcii lui Ray. Barca s-a umplut cu apă la pupa și s-a scufundat. Ray a fost blocat în cabină. Două zile mai târziu, a fost găsit pe plaja King's Way. Barca e și acum acolo, la vreo treizeci de metri de gura canalului. Se duse înapoi la masă și dădu pe gât restul de rachiu pe care-l mai avea în pahar.

– Nevastă-mea a murit anul trecut. Nu și-a mai revenit niciodată după noaptea aia. Nu mai putea să bage o înghițitură în gură. Un fel de epuizare. Cred că a murit, de fapt, de inimă rea. Eram căsătoriți de douăzeci și șase de ani.

– Îmi pare rău, zise Keegan. Știu ce înseamnă să pierzi pe cineva pe care-l iubești. Logodnica mea a fost trimisă de naziști într-un lagăr de concentrare. A murit acolo.

Moyes nu răspunse, dar se întunecă la față. Îl privi lung peste masă pe Keegan.

– Am aflat de acest spion nazist, Douăzeci și șapte, de la fratele ei. El este șeful mișcării de rezistență din Germania. La început, nimeni nu m-a crezut. Au zis că sunt nebun, așa cum ai crezut și dumneata. Dar eu am știut că el nu m-ar fi mințit.

Apoi îi povesti cum îl descoperiseră pe Fred Dempsey și, ulterior, pe Trexler în Colorado, și descrise scena de la casa familiei ucise.

– Hai să judecăm în felul următor, domnule Moyes, și o să-ți dai seama dacă spun sau nu adevărul. Ce moment mai bun decât ăsta ai putea să găsești, ca să răpești acești oameni? E sărbătoare. Totul e închis. Mai întuneric nu ar putea să fie. Și acest individ e pe insulă de sâmbătă sau de duminică.

– De luni de dimineață. I-am văzut când au traversat.

– Bine, de luni de dimineață. Problema e că n-o să aștepte toată iarna să-i răpească. Trebuie să o facă repede, iar el e acolo deja de patru zile, zise Keegan, terminând de băut ce avea în pahar.

Moyes îl privi lung o vreme, fără să scoată o vorbă, apoi îi mai turnă în pahar o porție de rachiu tare.

– Mulțumesc, zise Keegan, am băut destul.

– Bea-l, c-o să ai nevoie. Nu e mai mult de un kilometru jumate până acolo, da' o să ne mureze și-o să fie al naibii de greu.

– Vrei să spui că ești de acord?

– Știi ceva despre cum se conduce o barcă?

– Nu prea.

– Știi cum vine stânga la tribord?

– Asta, da.

– Orice-ai zice, făcu Moyes, luând cele zece bancnote, n-a fost o masă ca de Ziua Recunoștinței. Nu mai vorbim c-o să fie ceva mai ușor decât pescuitul de creveți ș-al dracului de rentabil.

În sufrageria clubului, femeile soseau în rochii de seară, iar bărbații în smochinguri și fracuri. Urma să fie o masă festivă și, cu toată furtuna, oamenii erau bine dispuși.

– Face parte din traiul pe o insulă, zise glumind Grant Peabody în timp ce alergau prin ploaie să se adăpostească sub acoperișul verandei încăpătoare care se întindea de jur-împrejurul clubului.

Ascuns în întuneric, într-un pâlc de copaci, Douăzeci și șapte îi privea. La picioarele lui zăcea, cu inima străpunsă de pumnalul SS, unul dintre paznici. Un alt paznic plutea în golfuleț, cu fața în jos și cu beregata tăiată. Un al treilea paznic își făcea rondul. Mergea zgribulit din cauza furtunii și trecea pe la fiecare vilă, înjurând vremea proastă. Îi era foame și aștepta masa. Paznicilor urma să li se servească masa abia după ce terminau ceilalți. În cele din urmă, intră o clipă în baraca unde era instalată stația radio.

La un moment dat, când fulgeră, el și operatorul radio văzură un bărbat care se uita înăuntru prin geamul udat de ploaie și care apoi intră înăuntru.

– Ne-ați speriat, domnule, zise paznicul. Parcă erați o stafie când v-ați uitat pe geam.

Omul care-și zicea Allenbee zâmbi și spuse:

– Păi *sunt* o stafie, la care râseră toți trei.

– Așteptați un mesaj? întrebă operatorul radio, fără să ridice privirea. Să vă spun drept, domnule, se recepționează foarte prost și...

Așezat în spatele acestuia, Douăzeci și șapte se aplecă peste el, își puse palma uneia dintre mâini sub bărbia lui, iar cealaltă pe vârful capului și îi suci gâtul. Luat de-a dreptul prin surprindere, paznicul rămase cu gura căscată la Allenbee în timp ce acesta dădu drumul capului operatorului care căzu pe masă.

Brațul lui Allenbee se mișcă scurt în sus și împlântă pumnalul în cavitatea toracică a paznicului, spintecându-i pieptul. Capul acestuia căzu în față, pe umărul lui Allenbee care se scutură. Paznicul se prăbuși mort la picioarele lui.

Allenbee demontă instalația radio, alergă repede prin curtea clubului, spre încăperea unde era centrala telefonică. Nu era nimeni acolo, telefoanele nemaifuncționând de câteva ore. Ca să fie sigur, tăie totuși toate firele, se întoarse din nou în încăpere și-și controlă încărcătorul de la pistol și de la revolverul de calibru 38. Se uită la ceas. Era șapte și douăzeci. Cronometrase la perfecție. Fugi repede înapoi, la club, și privi pe fereastră. Tocmai atunci, personalul de la bucătărie și fetele în casă se îndreptau spre sufragerie. Lady Penelope intra cu un tort, pe care lumânările erau aprinse. Ea se duse spre capul mesei. Allenbee ocoli sufrageria și intră și el printr-una din ușile mari, situate pe una din laturile camerei.

Comesenii îl priviră uimiți. Era ud până la piele, iar părul îi atârna în șuvițe pe frunte. Arăta chiar ca o fantomă.

– Dumnezeule, ce ți s-a întâmplat? îl întrebă Peabody.

Allenbee scoase pistolul și trase un foc în tavan. O grămadă de bucățele de tencuială căzură și se adunară pe podea, la picioarele lui. Lumea începu să strige. Bărbații se uitau aproape șocați la Allenbee.

– Nu vorbește nimeni! porunci Allenbee, dar în încăpere lumea continua să strige.

Ridică mâna în care ținea pistolul, țintì candelabrul cel mai mare și trase. Abajururile din cristal se făcură țăndări. Gloanțele rupseră cârligul de care era prins candelabrul uriaș, care căzu, făcându-se praf pe masă.

– Am spus să nu vorbiți! porunci Allenbee.

În încăpere se așternu tăcerea.

– Ia, ascultă, îi zise Peabody, unde crezi că te trezești?

Allenbee îi aruncă o privire feroce și își îndreptă pistolul spre pieptul lui.

– Stai jos, Peabody, sau te omor pe loc, zise Allenbee, cu un ton din care oricine putea să-și dea seama că nu glumea.

Căpitanul Leiger ținea submarinul la zece metri, în timp ce vârful conic al turelei era sub luciul apei. Privea farul St. Simons cum se învârtea ușor, aruncându-și brațul lung și luminos peste canalul întunecat și bătut de ploaie. Submarinul se deplasă încet și ocoli pe la nord-est insula Jekyll, pătrunzând în canalul adânc.

Căpitanul roti periscopul și-l fixă pe linia întunecată a malului insulei, stabilind distanța. Se gândise să țină direcția vest și să rămână la cinci sute de metri față de linia țărmului, până când atingea extremitatea de nord-est a insulei, apoi să iasă la suprafață și să intre în golfuleț. Debarcaderul pentru iahturi era la câțiva metri sud de promontoriu.

Deoarece nu trebuia să se apropie de insulă, Leiger nu putea să controleze golful și strâmtoarea. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut-o pe *Dolly D*, vasul de pescuit, lung de vreo doisprezece metri, al lui Tully Moyes.

La bordul lui *Dolly D*, Keegan băgă cartușe în pușca automată de vânătoare, cu două țevi, a lui Moyes, apoi își controlă pistolul său de calibrul 45. Mai avea două încărcătoare pe care le puse în buzunarul de la haină.

– Ai de gând să-l omori, Frank? îl întrebă Moyes.

– Nu cred că am altă ieșire. Nu e genul de om care se predă.

– Ți-ai făcut vreun plan?

– Nu. Trebuie să ajung pe insulă și sper din suflet să pot să-l iau prin surprindere.

În timp ce depășeau extremitatea de nord-vest a insulei, un fulger lumină tot golfulețul. În lumina lui albă, orbitoare, Moyes văzu, la vreo cincizeci de metri babord, cum apa unduia în direcția inversă a valurilor ridicate de vânt. Își încordă privirea, scrutând întunericul. Fulgeră din

nou și iar se făcu lumină. Acum, undele deveniseră valuri, apoi, pe neașteptate, turela conică a submarinului U-17 străpunse suprafața apei.

– Dumnezeule mare! strigă Moyes, un blestemat de submarin la vreo optzeci de metri babord.

Keegan scrută apele învolburate. În timp ce fulgerele luminau cerul, văzu turela cenușie ieșind din apă și străpungând valurile mici. Mai încolo era insula Jekyll și debarcaderul pentru iahturi.

– Nu ne-a văzut încă! strigă Keegan.

– Se îndreaptă spre docul insulei Jekyll, strigă Moyes.

Botul submarinului străpunse suprafața apei. Monstrul lung, semănând cu un țipar, se îndrepta spre micul golf, în direcția docului. *Dolly D* o luă direct spre el. Nu mai exista cale de întoarcere. Dacă încercau să fugă, submarinul ar fi tras în ei și i-ar fi făcut praf. Dar dacă tancurile de balast din spatele submarinului era încă pline, se gândi Moyes, puteau să-l tamponeze.

Dacă reușeau să-l lovească în turelă, puteau să-l răstoarne și, dacă chepengul era încă deschis, submarinul ar fi fost inundat și s-ar fi scufundat. Intrarea în doc avea doisprezece metri adâncime și vasul lui greu avea să treacă peste el.

Moyes se hotărî pe loc. Împinse manetele înainte.

– Am să-l tamponez pe ticălos! îi strigă el lui Keegan prin vântul care vuia. Țin-te bine.

Moyes aprinse reflectorul în timp ce chepengul se deschidea, iar doi marinari germani se cățărară pe punte. Uimiți, ei se întoarseră și văzură cum ochiul luminos, poziționat în jos spre ei, se apropia repede. Primul om alergă spre mitraliera din fața turelei. Keegan își fixă binoclul pe umbra cenușie și văzu o față apărând din turelă. Omul purta o șapcă albă. El se întoarse imediat spre barca lui Moyes, cu ochii măriți din cauza surprizei. Părea că dă ordine echipajului de la mitralieră. Keegan mută focarul binoclului spre punte, în timp ce doi tunari scoteau o prelată de pe tunul de punte și-l încărcau. Keegan o luă la fugă pe puntea alunecoasă, fixă pușca automată pe balustradă și trase două focuri. Primul foc mușcă puntea la vreun pas în spatele marinarului german. În timp ce apuca chiulasa tunului, al doilea glonț îl lovi în piept. Își aruncă brațele peste cap și căzu pe spate, alunecând peste bord. Cel de-al doilea marinar apucă tunul, îl roti și trase o salvă în cabină.

Ferestrele explodară. O mulțime de cioburi și bucăți de lemn de la ramă căzură în jurul lui Moyes. Acesta își încolăci brațele în roata cârmei bărcii, ca să o țină fixă, dar, o clipă mai târziu, o altă rafală străbătu mica cabină, lovindu-l în umăr. Gemu, dar nu era un geamăt de durere, ci de furie, un fel de provocare la luptă.

Prin ploaia care cădea oblic, Leiger nu văzu decât lumina fantomatică ațintită asupra lui.

Un alt fulger spintecă din nou cerul, aruncându-și săgețile de foc printre arborii aflați de-a lungul țărmului. La lumina fulgerului, căpitanul văzu cum vasul de pescuit greu își croia drum prin valuri, la cincisprezece metri de el. Erau aproape de debarcader, dar căpitanul își dădu seama că n-o să ajungă niciodată acolo.

Înainte ca el să reușească să se lase în jos în turelă, *Dolly D* izbi submarinul, care se înclină când ambarcațiunea grea de lemn lovi turela. Leiger încercă să apuce chepengul, dar nu reuși să ajungă la el și fu aruncat cu capul în jos prin spațiul îngust, ajungând în camera de comandă de dedesubt, în timp ce prova bărcii grele de lemn trecu frecându-se de turelă. Carena de oțel pătrunse în coca de lemn a bărcii spărgând-o. Dar submarinul era deja lovit de moarte. În urma coliziunii, de-a lungul turelei apăruse o crăpătură, iar submarinul se învârtea, înclinat pe o parte. Căpitanul căzuse cu spatele pe podeaua submarinului, în timp ce acesta se legăna puternic. Sirena de avarie urla. Oamenii urlau. Apa mării pătrundea prin două tambuchiuri deschise și prin spărtura făcută în turelă. Singurul tunar care rămăsese pe puntea submarinului se rostogoli la un capăt al acestuia și fu aruncat în apa golfului.

Resturi de tot felul de obiecte zburau vâjâind prin aer. Niturile pocniră. Hărți, lanterne și tot ce nu fusese legat fu aruncat afară. Luminile pâlpâiau. În acest timp, căpitanul năucit simți șuvoiul de apă rece care pătrunsese prin tambuchiul deschis. Submarinul se învârtea întruna. Din lămpile sparte săriră scântei, o mulțime de scântei. Siguranțele electrice săriră. Submarinul se scufundă în întuneric – era ca un mormânt plin de vaietele oamenilor și de vuietul apei care năvălea vijelioasă prin cele două tambuchiuri deschise.

Barca se hurducă în clipa în care trecu peste turelă, pe care o rupse, aruncând-o în apele golfulețului și apoi în picioarele debarcaderului, a

cărui lemnărie trosni și se zgâlțâi când barca și submarinul se izbiră de el. Keegan fu aruncat într-un stâlp. Auzi cum scheletul bărcii trosnea și vibra. Barca se ridică deasupra apei, trecu peste submarin, apoi se izbi și eșuă pe cheiul deja stricat. Greutatea bărcii și apa care năvălea în submarin împinseră la fund, în nămol, peștele de oțel rănit de moarte.

În interiorul submarinului, domnea haosul. Echipajul dezorientat se mișca greu, în mijlocul beznei și panicii, în timp ce peștele uriaș se răsturnă și turela se înfipse în fundul mâlos al mării. Oamenii încercau disperați să găsească și să închidă ușile ermetice, dar nu făceau decât să bâjbâie sau erau, pur și simplu, măturați de șuvoaiele de apă care năvăleau în submarin. În cabina de comandă, căpitanul se zvârcolea nebunește, ținându-se cu mâna de piciorul unei mese. În clipa în care nava se răsturnă, scăpă din mână piciorul mesei și fu luat și purtat ca o frunză printre obiectele care pluteau la întâmplare, târând cu el alți membri ai echipajului în timp ce era împins spre pupa navei condamnate.

Strigătele oamenilor din echipaj se stinseră încet, unul după altul, acoperite de mugetul monstrului marin care se lăsa în noroi, la zece metri sub nivelul mării. Keegan se ridică în picioare și se întoarse aproape împleticindu-se în cabina principală a bărcii.

Tully Moyes stătea prăbușit peste cârmă, cu brațele vârâte încă printre spițele acesteia, cu picioarele frânte de la gleznă în jos. Gemu și căzu pe spate pe puntea cabinei distruse.

Keegan se năpusti spre el și atunci văzu gaura făcută de glonț în umărul lui Moyes și o tăietură deasupra unuia din ochi, dar pescarul de creveți îi făcu semn să plece.

– Vezi-ți de treabă, Keegan, n-am dat încă ortu' popii.

Keegan scoase pistolul Webley de la centura lui Moyes și-l vârî în propria lui centură. Ținând într-o mână pușca cu două țevi și în cealaltă pistolul, alergă în partea din față a vasului și sări pe lemnăria umedă a debarcaderului avariat. Înaintă anevoie printre scândurile rupte, apoi picioarele i se înfundară în malul acoperit de noroi. Deodată, văzu ceva mișcându-se în stânga lui, se ascunse în spatele unui copac, își încordă privirea și, când cerul fu luminat de un fulger, îl văzu pe tunar, cățărându-se pe mal printre ierburile din mlaștină.

Furtuna era în toi. Neamțul se târî până ajunse la mal, apoi se ridică în picioare și începu să alerge.

– Stai! țipă Keegan, dar strigătul său de avertisment fu acoperit de vuietul vântului.

Începu să alerge și el. Alerga paralel cu neamțul, strecurându-se printre copaci. Amândoi aveau aceeași țintă: clădirea înaltă a clubului.

În sufragerie era haos. Cuprins de panică, cu ochii ieșiți din orbite de spaimă, Willoughby se uita afară printr-una din ferestre. În lumina puternică a unui fulger, văzu mai întâi submarinul, apoi lumina albă a proiectorului și, în cele din urmă, auzi zgomotul produs de ciocnirea celor două vase.

– Dumnezeule, strigă el, submarinul a fost lovit!

– Gura! porunci Douăzeci și șapte în momentul în care oamenii aflați în sufragerie începură să se îndrepte către ușă.

Se întoarse spre ei, îndreptă arma spre Grant Peabody și mârâi:

– Fiecare să rămână pe loc sau îl omor în această clipă pe Peabody.

Oamenii se opriră o clipă, apoi Peabody strigă:

– N-o să poți să ne omori pe toți!

– Nu, dar dacă cineva mai face un pas, vei fi primul care moare, zise el, apoi se întoarse la fereastră și privi afară.

Prin vijelie văzu pe cineva care alerga spre sufragerie. În spatele lui era prova vasului de pescuit, înfiptă strâmb în debarcader. Nu se vedea nici urmă de submarin.

Keegan îl fugărea prin ploaie și vânt pe marinarul neamț, dar acesta ajunse primul la club, cățărându-se pe verandă și năpustindu-se printr-una din ușile mari, larg deschise. Keegan era la vreo douăzeci de pași în spatele lui.

În clipa în care marinarul intră pe ușă împleticindu-se, Douăzeci și șapte se învârti pe călcâie și trase două focuri, împușcându-l în piept. Abia după ce omul căzu secerat pe podea, actorul de odinioară pricepu ce făcuse. În încăpere izbucniră țipete de spaimă. Douăzeci și șapte se întoarse repede și privi prin ușa deschisă. Timp de o secundă, la lumina unui fulger, îl văzu pe Keegan, zgribulit din cauza ploii, cum ridică brațul și auzi zgomotul împușcăturii. Glonțul atinse ușor obrazul lui Douăzeci și șapte și îi smulse lobul urechii. În timp ce se retrăgea din

cadrul ușii, trase câteva focuri în direcția siluetei plouate. Dar Keegan dispăruse deja în întuneric.

Complet năucit, Willoughby se uită înmărmurit la marinarul mort.

– Dumnezeule! Ai omorât pe unul de-ai noștri!

– Prostule! S-a terminat cu submarinul!

– Nu se poate, nu-i adevărat! strigă englezul, pornind spre ușa deschisă pe care o mișca vântul.

Urlând ca o fiară, Allenbee trase o rafală în Willoughby.

Gloanțele străpunseră pieptul bătrânului, care se prăbuși peste o masă cu farfurii, pahare și mâncare și rămase acolo, cu brațele întinse și cu picioarele atârnând.

În sufragerie izbucni un vacarm îngrozitor. Cuprinși de panică, oamenii se năpustiră țipând către ușile care dădeau spre interior. Douăzeci și șapte își dădu seama că nu mai era stăpân pe situație. Cineva care-l urmărea era afară și, în încăperea puternic luminată, era o țintă perfectă. Puse mâna pe un scaun, îl aruncă într-un geam și sări afară.

O clipă mai târziu, se năpusti în încăpere, ud din cap până-n picioare, Keegan. Înnebunită de spaimă, lumea se întoarse brusc spre el.

– Mă numesc Keegan, zise el, ridicând un braț. Sunt de la Serviciul de Informații al SUA Vă rog... toată lumea să rămână în această încăpere. Dacă ieșiți afară, lucrurile se complică și mai mult. Dacă ticălosul se întoarce înaintea mea, omorâți-l. La debarcader e un vas de pescuit. E un om rănit pe el. Are nevoie de ajutor. Și n-o pierdeți din ochi pe înălțimea sa, mai zise el, privind-o fix pe Lady Penelope Traynor.

Sări apoi afară, prin geamul spart, pornind pe urmele lui Douăzeci și șapte.

Pistolul mitralieră răpăi scurt și câteva gloanțe se înfipseră în noroiul din spatele lui Keegan, în timp ce acesta se aruncă la pământ, ascunzându-se după un copac. O altă rafală mușcă din trunchiul copacului după care stătea ascuns Keegan. Acesta se rostogoli pe pământ, trase și el la întâmplare câteva rafale, sări în picioare, fugi înapoi în spatele clubului, pândind în întuneric, cu urechile ciulite. Auzea doar bubuitul tunetului și răpăitul ploii. Se strecură încet spre colțul clădirii, așteptând ca un fulger să lumineze curtea.

Douăzeci și șapte se întorcea, dând târcoale copacilor, ca o vulpe încolțită. Aștepta și el ca natura să lumineze câmpul de luptă.

Săgeata unui fulger străbătu cerul. O formă întunecată sărea de la un copac la altul. Trase altă rafală de pistol la care i se răspunse cu câteva împușcături. La un moment dat, simți în spate un zid. Luat prin surprindere, se răsuci, scoțând un strigăt. O altă împușcătură lovi peretele la vreo trei centimetri deasupra capului său. Se lăsă în jos și începu să alerge pe o latură a clădirii. Își dădu seama că era sala de tenis și găsi ușa. Era încuiată. Sparse geamul cu cotul, băgă mâna, descuie ușa și se năpusti înăuntru.

Aflat la vreo cincisprezece metri mai departe, Keegan auzi zgomotul făcut de geamul spart și se luă după el. Văzu clădirea lungă și joasă și ușa cu geamul spart. Fugi până acolo și se lipi de perete. Se strecură până aproape de ușă, rămânând în continuare cu fața lipită de perete. Întinse mâna, o băgă prin spărtură și trase la întâmplare două focuri, la care pistolul automat al lui Douăzeci și șapte răspunse cu o rafală. Gloanțele se înfipseră în tocul ușii. După direcția de unde veneau, Keegan își dădu seama că Douăzeci și șapte era undeva în partea cealaltă a sălii. Se lăsă în jos și se strecură în interior. Urmă o altă rafală. În momentul în care un glonț îl lovi în umăr, simți o durere fierbinte, de parcă l-ar fi ars un fier înroșit în foc. O luă repede de-a bușilea pe pardoseală și se furișă în întuneric lângă masa arbitrului, stând cu urechile ciulite. Își pipăi umărul și tresări de durere. Glonțul pătrunsese prin mușchiul omoplatului și ieșise pe partea cealaltă.

Își încordă privirea, scrutând întunericul. Cu plasa întinsă de la un perete la altul și cu colțurile întunecate, unde dușmanul lui se putea ascunde în voie, încăperea mare părea amenințătoare.

„Unde era?" se întrebă Keegan.

În colțul opus, Douăzeci și șapte stătea la pândă în întuneric și aștepta și el, la fel de hotărât să-l curețe pe Keegan. Trebuia să-și înăbușe furia ca să poată judeca limpede. Ajunsese prea departe, așteptase prea mulți ani ca să dea greș acum. Făcea un alt plan. Operațiunea nu era complet compromisă. În primul rând, trebuia să-l omoare pe cel care-l urmărea. *Ja*, îl va elimina și apoi se va întoarce la club, unde va omorî milionari yankei până i se va termina muniția. Apoi va înota prin mlaștină și se va îndrepta spre continent. Avea încă fonduri la New York. Cu puțin

noroc, se mai putea întoarce în Germania. Dar întâi și-ntâi, unde *era* americanul?

La treizeci de metri mai departe, Keegan își evalua posibilitățile. Din cauza tunetelor și a ploii, nu-și putea da seama unde se afla dușmanul său.

Se târî încet spre coșul cu mingi, luă o minge de tenis din coș și o aruncă prin întuneric în partea cealaltă a încăperii. Douăzeci și șapte se răsuci imediat și trase în direcția de unde venise zgomotul. Gloanțele ricoșară în perete. Apoi, pe neașteptate, pistolul se bloca. Se auzea sunetul inconfundabil al metalului pe metal în timp ce țeava lovea arcul încărcătorului gol. Furios, Douăzeci și șapte aruncă pistolul în partea cealaltă a încăperii. În acest moment, Keegan apucă coșul cu mingi și-l aruncă în nazist. Mingile săriră în jurul agentului german, i se loviră de picioare și se izbiră de pereți, dezorientându-l. Îl văzu pe Keegan, care se ridicase din spatele mesei și se îndrepta furișându-se spre el, dar, tocmai atunci, călcă pe o minge, apoi pe alta și picioarele i-o luară razna. În timp ce el căuta să-și păstreze echilibrul, Keegan sări din întuneric, își înfipse un umăr în stomacul lui Douăzeci și șapte și amândoi zburară prin fereastră și căzură în noroiul de afară, însoțiți de o ploaie de cioburi și așchii.

Mânia îi întunecase mintea lui Douăzeci și șapte. Era înnebunit de neputință și furie. „Mein Gott! se gândi el, să eșueze tot planul nostru pe limba asta prăpădită de pământ?

Niciodată!"

Dacă altceva nu era posibil, cel puțin, avea să-l omoare pe blestematul ăsta de yankeu.

Douăzeci și șapte se pipăi sub gambă și trase pumnalul SS din teacă. Se ridică cu greu în genunchi și, în clipa în care Keegan sări spre el, lovi. Lama intră în obrazul lui Keegan, pe care-l spintecă, pătrunse în orbită și se opri în osul de sub sprânceană. Keegan simți o durere cumplită și aproape că văzu negru înaintea ochilor. Dar era prea aproape, se străduise prea mult. N-o să dea greș, nu putea să dea greș! Durerea lui era nimic în comparație cu ceea ce suferise Jenny, cu ceea ce suferiseră toate victimele lui Douăzeci și șapte. Îl apucă pe neamț de încheietura mâinii, i-o răsuci, o îndepărtă de el, auzi osul cum trosnește și văzu pumnalul zburând. Fără să dea drumul mâinii, îl pocni cu pumnul în față,

izbindu-l de câteva ori, până când neamțul îi scăpă din mână. La lumina unui fulger, acesta îl văzu pe Keegan, cu fața schimonosită de ură și furie, privindu-l cu ochiul bun.

Douăzeci și șapte se aplecă într-o parte, aruncă un picior înainte și-l înfipse în stomacul lui Keegan. Acesta icni și fu aruncat în zidul sălii de tenis, unde căzu în genunchi, în timp ce Douăzeci și șapte se apropia de el. Cu ochii împăienjeniți, văzu sclipind în noroi lama pumnalului nazist. Mânerul era doar la vreo trei centimetri de mâna lui. Îl înșfăcă și-l ridică în sus. În clipa în care Douăzeci și șapte îl apucă de umăr, americanul ridică brațul și lovi fără să se uite. Lama străluci o clipă în lumina unui fulger. Simți că nimerise în plin și că pumnalul pătrunsese adânc. Căzu din nou în genunchi. *Siebenundzwanzig* țipă de durere. Se dădu înapoi, clătinându-se și ținându-se de gât, se izbi de un copac și căzu. Keegan trase o batistă din buzunar și o apăsă pe ochiul care i se zbătea dureros. Se ridică cu greu în picioare și-l privi pe *Siebenundzwanzig*.

Durerea îl seca pe Douăzeci și șapte. Un foc cumplit pornea de la beregată și i se scurgea prin măruntaie, ajungând până la vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Simțea că amorțește. La lumina fulgerelor, își văzu pentru prima dată dușmanul în față. Încercă să strige, dar coardele vocale nu-l mai ascultau. Nu mai putea să respire și simțea cum gura i se umplea de sânge. Amorțise pentru totdeauna. Făcu o ultimă încercare de a-și scuipa ura și furia, dar gura i se mișcă, fără să iasă nici un sunet. Nici un sunet.

Respirând tot mai greu și înecându-se cu propriul său sânge, nazistul încercă cu disperare să se ridice, proptindu-se cu spatele de copac. Traheea și vena jugulară îi fuseseră retezate de pumnalul neiertător. Picioarele moi i se înfundau în noroi. Începu să tremure din tot corpul în timp ce gheara morții i se puse în gât. Trupul i se încordă, îi înțepeni și din gâtlej îi ieși un geamăt jalnic, abia auzit. Apoi căzu pe o parte în noroi.

Keegan își privi cu ochi goi adversaul mort. Gura lui Douăzeci și șapte era căscată. Picături de ploaie îi cădeau în ochii deschiși. Sângele i se prelingea în băltoacele întunecate din jurul capului. Keegan se ridică în picioare, făcând un efort, și se rezemă de zidul sălii de tenis. Pentru prima oară după prea mulți ani, respira ușurat.

Se întoarse la club și intră clătinându-se în sufragerie. Ținea încă strâns în mână pumnalul. Pe ochi avea o batistă care se îmbibase cu sânge, iar umărul îi sângera.

– Chemați doctorul! spuse cineva.

Keegan nu se opri. Își croi drum prin mulțimea de oameni năuciți din sufragerie și se îndreptă spre masa la care se afla Lady Penelope Traynor. Ea îl privi speriată. El ridică mâna în care ținea pumnalul. Când brațul coborî, vârful pumnalului se înfipse în masă și rămase acolo. Pe lama udă strălucea o picătură de sânge. Lady Traynor nu-și lua ochii de pe arma care avea încrustată pe mâner zvastica și însemnele SS, simboluri ale puterii ei dispărute.

– Regret, Lady Penelope, zise Keegan aproape scrâșnind din dinți, nunta nu mai are loc.

EPILOG

Austria, 7 mai 1945

Ridicând în urma lui un nor de praf, jeep-ul american înainta grăbit pe un drum nepietruit, îndreptându-se spre un castel în ruine, cu zidurile afumate.

Lângă șofer era așezat un american, îmbrăcat cu o jachetă de piele uzată, având pe umăr însemnele gradului de maior – câteva frunze din aur – și pe cap o șapcă de ofițer pe care o împinsese pe ceafă. Asta era singura lui uniformă. Pantalonii erau din catifea reiată, iar cămașa, din flanel bleumarin. Ochiul drept îi era acoperit cu o fâșie neagră. O cicatrice subțire se întindea sub ochi, de-a curmezișul obrazului.

Pe locul din spate, un bărbat cu barbă și păr negru ședea cu brațele întinse pe perna mașinii. Purta pantaloni de lucru, un pulover negru cu guler pe gât și o șapcă din tweed. Pe genunchi ținea o pușcă.

Pe marginea drumului, zăceau abandonate rămășițe ale celui de-al Treilea Reich. Tancuri și mașini de teren germane, arse, iar în șanțurile care mărgineau drumul îngust zăceau răsturnate una sau două motociclete. Militarii obosiți, dar zâmbitori, care ședeau pe acostament, îl salutară fără tragere de inimă pe maiorul cu petic pe ochi când jeep-ul trecu pe lângă ei. Radioul era pus pe lungimile de undă ale postului forțelor armate. Un disc-jockey militar trăncănea întruna cu exaltare, de vreo oră. De atâta vorbit, începuse să răgușească.

„S-a terminat, băieți, s-a terminat! Războiul în Europa s-a terminat. La două și patruzeci și unu antemeridian, Germania a capitulat necondiționat. Băieți, să țineți minte această zi, e *Ziua Eliberării!* Șapte mai 1945 este ziua în care am câștigat războiul".

Maiorul se aplecă și închise radioul.

– Auziți, domnule maior Keegan, zise șoferul, s-a terminat războiul.

– Nu zi hop până nu sari gardul, răspunse Keegan.

Bărbatul cu barbă de pe scaunul din spate privea fix înainte, fără să zică ceva.

Sergentul încetini când ajunse în fața vechiului castel german, viră într-un arc strâns și opri mașina în dreptul unui șir lung de trepte de marmură late care duceau spre ușa de la intrare. Keegan și tovarășul său săriră din mașină și porniră pe scări în sus. Un drapel american fâlfâia deasupra ușii.

Construcția gotică păstra urmele luptelor care se dăduseră la sud de München. Geamurile care se spărseseră fuseseră acoperite cu pânză de cort ruptă. O aripă a castelului fusese bombardată și din ea rămăsese doar o ruină. Acoperișul clădirii principale arsese, iar fațada vechiului castel era înnegrită de fum.

Un caporal din poliția militară se uită bănuitor la simulacrul de uniformă al lui Keegan și la frunzele de pe umerii lui înainte de a se hotărî să salute.

– Caporale, sunt maior Keegan. Acesta este aghiotantul meu. Cred că mă așteptai.

La auzul numelui, caporalul luă poziția de drepți.

– Da, domnule. Poftiți pe aici, domnule.

Îi conduse pe cei doi bărbați în interiorul sumbru al palatului. Tavanul se arcuia deasupra unui hol imens, placat cu marmură. Scara mare se termina brusc înainte de etajul întâi, în fața unei găuri mari care se căsca în perete.

– Locul ăsta e o ruină, zise Keegan.

– A fost postul de comandă al unui general neamț, zise caporalul. O escadrilă de avioane P-51 le-a venit de hac, ra... mă scuzați, domnule. Le-a tras o bătaie soră cu moartea.

– Poți să spui *rahat* în fața mea, zise Keegan. Sunt major.

– Da, domnule.

– Ce s-a întâmplat cu generalul?

– Am auzit că l-au împușcat. Pe bătrân l-am găsit ascuns în pivnița de vinuri. Părea o stafie.

Merseră până la capătul holului. Caporalul arătă cu capul spre o ușă.

– Aici e, domnule.

– Mulțumesc. Felicitări, caporale.

– Pentru ce, domnule?

– Pentru că am câștigat războiul, puștiule, zise el, intrând într-o încăpere care fusese pe vremuri bibliotecă.

Unul din pereți fusese dărâmat de o explozie. Prin cameră erau împrăștiate cărți rupte. Alți doi pereți erau acoperiți de rafturi înalte. Al patrulea perete era format dintr-o fereastră uriașă, cu vitralii, care nu se știa prin ce minune scăpaseră întregi. O scară mobilă permitea accesul la rafturile de sus.

Într-un colț al camerei, lipit de perete, era un pat de campanie pe care era aruncată neglijent o pătură militară cu pete oliv și maro. În încăpere mai era un singur obiect – un birou mare de stejar, sculptat de mână. Scăpase și el nevătămat, ca și vitraliile. Pe birou era un teanc de cărți.

Bătrânul ședea la birou, aplecat deasupra unei cărți și scotea note într-un carnet militar de însemnări. Părul lui ciufulit era subțire și alb. Era pământiu la față, iar ochii, înfundați în orbite adânci. Se vedea că nu se mai bărbierise de mult. Pe umeri avea aruncat un șal lucrat de mână.

Își ridică privirea și se uită cu ochi stinși la Keegan și însoțitorul lui, care străbăteau camera împiedicându-se de resturile de cărți și se opriră în fața biroului. Omul cu barbă stătea mai în spate.

– Profesor Wilhelm Vierhaus?

– *Ja,* răspunse bătrânul.

– Ești arestat, profesore.

– Sunt arestat de o săptămână, domnule maior.

– Nu, ai fost doar reținut. Începând de azi ai fi fost probabil liber să pleci, deoarece oficial ești civil și războiul s-a terminat. Dar eu am un mandat de arestare pe numele dumitale. Ești acuzat de crimă de gradul unu.

– Mă scuzi, n-am auzit bine.

– Ești acuzat de comiterea unei crime, profesore. Ești civil și ești acuzat că ai omorât un civil.

– Pe cine?

– Pe Jenny Gould.

– Jenny? întrebă bătrânul, încercând să-și amintească.

– Fratele ei era Avrum Wolffson.

Vierhaus ridică privirea șocat în timp ce ochii i se îngustară.

– Crinul Negru?

– Exact. Ai trimis-o pe sora lui la Dachau, iar ea a fost ucisă acolo.

– Și dumneata mă acuzi pe mine pentru *asta*? întrebă el aproape mârâind.

– Exact. Nu numai că te acuz, Vierhaus, dar voi avea grijă să fii judecat și spânzurat.

– N-am omorât pe nimeni.

– Ai trimis-o la Dachau să moară.

– Ai martori, domnule?

– În primul rând, fratele ei. Poate că e momentul să faceți cunoștință. Timp de doisprezece ani, ai încercat să-l omori. Av!

Bărbatul cu barbă făcu un pas, așezându-se în dreptul luminii care intra pe fereastră.

– Profesore, acesta e Avrum Wolffson.

Vierhaus reacționă cu un amestec de surpriză, ură, curiozitate și teamă.

– Jenny Gould a fost sora lui. Ea a fost arestată pentru a fi silită să-l trădeze și, în cele din urmă, a fost ucisă.

Vierhaus se întoarse spre Keegan.

– Cine *ești* dumneata? zise el, uimit și speriat în același timp. Te cunosc?

– Ne-am întâlnit o dată la baia de aburi de la Grand Hotel.

– Baia de aburi?

Vierhaus studie fața lui Keegan.

– N-aveam atunci bandajul ăsta.

Vierhaus nu-l recunoscu însă pe Keegan. Acesta scoase un pachet de țigări și îi oferi una lui Vierhaus.

– Poate că o țigară o să te ajute să te destinzi și să-ți aduci aminte.

Keegan scoase bricheta de aur cu cap de lup pe ea, o apropie de Vierhaus, apoi o deschise și o aprinse. Vierhaus se uită uimit când la brichetă, când la Keegan.

– Asta-i lampa mea fermecată, Willie. Am purtat-o prin tot acest război murdar. De fiecare dată când lucrurile merg prost, o frec, ca să am noroc.

Keegan frecă bricheta cu degetul mare pe o latură și zâmbi. Vierhaus nu spunea nimic. Continua să se uite la bricheta pe care Keegan o ținea în sus.

– Frumoasă, nu? Lady Penelope a spus că dumneata i-ai dat-o actorului și asta l-a pierdut. Așa l-am prins. De la el o am, Willie. De la *Siebenundzwanzig*, din noaptea când l-am prins și l-am omorât. Știi cine mi-a vândut pontul, Willie? Avrum Wolffson.

Vierhaus își plimba ochii de la Wolffson la Keegan și de la ei la brichetă.

– Gândește-te! Voi, germanii, prețuiți ironia și uite ce ironie. Ai trimis-o pe Jenny Gould la Dachau din cauza organizației Crinul Negru, iar acesta a contribuit la căderea lui Douăzeci și șapte, iar acum, a dumitale.

– Cine ești? croncăni Vierhaus.

– Sunt omul căruia i-ai asasinat logodnica. Sunt omul pe care l-ai alungat din Germania. Și am fugit cu coada între picioare. Sunt omul care l-a scos din funcțiune pe *Siebenundzwanzig*.

Pe neașteptate, amintirea schimbă expresia feței nazistului.

– Keegan! șopti el. Irlandezul!

– Foarte bine, Willie! zise Keegan cu un glas dur. Ai trecut examenul. Am alergat după Douăzeci și șapte aproape un an de zile și aștept de mai mult de șase ani ziua asta. Ai vreo îndoială că n-o să te urmăresc până în groapă? Dacă crezi că, îmbrăcându-te civil, scapi, te înșeli. Ești la fel de vinovat ca Himmler și Göring și restul acoliților lor. De asta trebuia să pun mâna pe tine.

Derutat, profesorul își freca obrazul cu dosul palmei.

– Cum m-ai găsit?

– Ne-a ajutat un vechi prieten de-al dumitale de la Dachau, Danzler. Am fost acolo când i-au eliberat pe deținuți. Avrum l-a convins pe Danzler să ne dezvăluie unde ești.

Ochii lui Vierhaus ieșiră din orbite în momentul în care Wolffson se apropie. Ridică privirea spre omul pe care Hitler îl urâse cu o furie dementă. Wolffson îl privi fără expresie.

În clipa în care înțelese, se văzu, după felul cum i se lăsară umerii, că Vierhaus era copleșit. Fuseseră comise atâtea crime. Avuseseră loc atâtea execuții. Dar acum venise momentul să plătească.

– Despre ce e vorba, Keegan? Vreți să mă pedepsiți?

– Nu, Vierhaus, nu despre asta e vorba. E vorba de ceva ce mă privește pe mine. În felul ăsta, pot să las în urmă ultimii doisprezece ani și să mă duc acasă la soția mea, Vanessa, și la fetița mea, Temple, și să mă bucur de viață. Apoi e vorba și de mici monștri de genul tău. Sunt atât de mulți cei mai importanți decât tine, încât nu te-ar fi dibuit niciodată. Tu ai fi scăpat. Dar eu știu cine ești, Vierhaus. Știu cum îi sugerai lui Hitler toate atrocitățile. Pe actor l-am ucis, fiind în legitimă apărare. Dar tu ești frișca de pe tort, Willie.

– Deci, știi chiar și cine a fost?

– Am aflat cu ajutorul unor prieteni de la serviciul militar de informații și din niște ziare mai vechi. Știu, am ajuns să-l cunosc pe acest individ ca pe mine însumi. Când voia să dispară, îi făcea pe toți să creadă că a murit. Ăsta era unul dintre trucurile pe care le folosea. Deci... la început, am cercetat documentele care fuseseră capturate de la Berlin și am aflat când a fost recrutat. După aceea, totul a fost floare la ureche. Am răsfoit ziarele, am citit ferparele, sperând că o să iasă ceva. Și, dintr-odată, m-a frapat o știre tipărită cu litere de-o șchioapă: „Actor mort pe munte într-un accident auto. Omul fără față. Cel mai bun actor al Germaniei. Omul care cunoștea dialectele și vorbea șase limbi". Asta e, zise Keegan, întinzând mâinile cu palmele în sus.

– Deci, despre asta e vorba, zise Vierhaus, dând din cap neîncrezător. Ea a fost doar o femeie din șase milioane. O clipă în eternitate.

– Vrei să mă scuzi o clipă, Av? zise Keegan, întorcându-se spre Wolffson.

Bărbatul înalt, fost luptător în rezistența antinazistă, ieși din cameră.

– Acesta e un mandat oficial, zise Keegan, punând pe masă o foaie de hârtie împăturită. Ești civil, Vierhaus. Nu ești acuzat de genocid sau de vreo crimă importantă împotriva umanității. Ești acuzat oficial de o singură crimă și eu voi avea grijă să fii condamnat și voi fi de față când vei fi spânzurat. Sigur, nu-mi dau seama dacă poți să înțelegi... Sper însă. Ați omorât atâția oameni, încât nu mai puteți să înțelegeți ce înseamnă o singură viață. Poate că înțelegi când e vorba de viața ta.

Vierhaus nu răspunse. Își privea mâinile cu unghii murdare.

– Pe de altă parte, vreau să mă duc acasă, zise Keegan, scoțând din buzunar un pistol german P-38.

La vederea pistolului, ochii lui Vierhaus se îngustară. Frica începu să apară pe fața lui lividă și în ochii lui înfundați în orbite.

– Nu vreau să-mi pierd timpul așteptând să te judece, zise el. M-am săturat.

– Nu crezi în iertarea dușmanilor tăi, Irlandezule? întrebă Vierhaus nervos.

– Cred într-un proverb irlandez vechi, Willie. „Iartă-ți dușmanul, dar după ce ești chit".

Scoase încărcătorul din pistol și îl puse în buzunar. Scoase afară și cartușul de pe țeavă, care căzu cu zgomot pe birou și se rostogoli, oprindu-se într-o carte. Keegan puse arma pe birou.

– *Auf wiedersehen, Willie*, spuse Keegan, ieșind afară din cameră.

Vierhaus se uită lung după el. Apoi se uită în cameră de jur împrejur, la patul său de campanie din colț și, în cele din urmă, la pistolul de pe birou.

Keegan și Wolffson traversară holul de marmură.

– Crezi că o să țină, Irlandezule? întrebă Wolffson.

– Acuzația de crimă?

– *Ja*.

– Mă îndoiesc.

– Crezi că o să scape?

– Nu, nu cred că o să scape, Av.

– Atunci?

Când Wolffson întrebă, se auzi o împușcătură ce răsună în hol.

– Dumnezeule! strigă caporalul, alergând prin hol.

Keegan coborî șirul lung de trepte, urmat de Wolffson. Se urcară în jeep.

– E în regulă, zise Keegan. Acum s-a terminat.

Se aplecă, deschise radioul, apoi spuse șoferului:

– Du-l pe băiatul ăsta înapoi la München, răspund eu.

La radio, același disc-jockey trăncănea vesel:

– Ne ducem acasă, băieți.. *Acasă* ne ducem! Ascultați acum o melodie celebră, scrisă de un om pe care am fi vrut să-l avem alături de noi când sărbătorim ziua de azi. Nemuritorul Glenn Miller și

cântecul care a devenit un fel de imn pentru noi, cei aflați de această parte a oceanului.

Keegan se rezemă de spătarul scaunului mașinii. Începu și el să cânte odată cu grupul Modernaire.

Să nu stai sub măr, pe coline
Cu altcineva în afară de mine,
În afară de mine.
Doar cu mine, cu mine, cu mine.
Să nu stai sub măr, pe coline
Cu altcineva în afară de mine
Până vin din război acasă, la tine...

AGATHA CHRISTIE	*Crăciunul lui Poirot* ✱ *Întâlnire cu moartea* ✱ *O crimă anunțată* ✱ *Ucigașul ABC* ✱ *Mâna ascunsă* ✱ *Cei cinci purceluși* ✱ *Crimă la vicariat* ✱ *Moarte pe Nil* ✱ *Crima din Mesopotamia*
ANDREAS ALBES	*Comoara*
ANDY MCNAB	*Misiune specială*
ANNE RICE	*Interviu cu un vampir* (vol. 1 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Vampirul Lestat* (vol. 2 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Regina damnaților* (vol. 3 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Ora vrăjitoarelor* (vol. 1 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Vampirul Vittorio* ✱ *Povestea hoțului de trupuri* (vol. 4 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Lasher* (vol. 2 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Mumia*
ANTOINE B. DANIEL	*Prințesa soarelui* (vol. 1 – „Inca") ✱ *Aurul din Cuzco* (vol. 2 – „Inca") ✱ *Machu Picchu, Cetatea Secretă* (vol. 3 – „Inca") ✱ *Dansul zeilor* (vol. 1 – „Regina din Palmyra") ✱ *Lanțurile de aur*
ANTONY HOROWITZ	*Un banc criminal*
BEN ELTON	*Popcorn* ✱ *Crimă în direct*
BERNARD KNIGHT	*Dincolo de liman* ✱ *Potirul otrăvit* ✱ *Căutările coronerului John* ✱ *Înfricoșătoarea taină*
BRIAN LOWRY	*Nu vă încredeți*
CANDANCE BUSHNELL	*Totul despre sex*
CHRIS CARTER	*Francezul* ✱ *Gheena* ✱ *Înfruntă viitorul*
CHRISTIAN JACQ	*Nefer cel Tăcut* (vol. 1 – „Piatra luminii") ✱ *Femeia înțeleaptă* (vol. 2 – „Piatra luminii") ✱ *Paneb cel Zelos* (vol. 3 – „Piatra luminii") ✱ *Locașul Adevărului* (vol. 4 – „Piatra luminii") ✱ *Arborele Vieții* (vol. 1 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Uneltirile Răului* (vol. 2 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Calea de Foc* (vol. 3 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Marele Secret* (vol. 4 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Afacerea Tutankhamon* ✱ *Din dragoste pentru Philae* ✱ *Cedulce e viața la umbra palmierilor!* ✱ *Marele Magician* (vol. 1 – „Mozart"), *Fiul Luminii* (vol. 2 – „Mozart")
CLIVE BARKER	*Cabal* ✱ *Everville*
CLIVE CUSSLER	*Sahara* ✱ *Aurul incașilor*
COLIN FORBES	*Fără cruțare* ✱ *Furia sângelui* ✱ *Rinocerul* ✱ *Înfruntarea* ✱ *Pe muchie de cuțit*
DAN BROWN	*Fortăreața digitală* ✱ *Conspirația* ✱ *Codul lui da Vinci*
DANIEL EASTERMAN	*Ziua mâniei*
DAPHNÉ DU MAURIER	*Rebecca* ✱ *Verișoara mea Rachel*
DAVID BALDACCI	*Ultima secundă* ✱ *Ultimul supraviețuitor* ✱ *Putere absolută*
DAVID GIBBINS	*Atlantida*
DEAN KOONTZ	*Unicul supraviețuitor*
DIDIER CONVARD	*Triunghiul secret*
DOMINICK DUNNE	*Un anotimp în purgatoriu*
DOUGLAS PRESTON	*Codicele*
EMILI ROSALES	*Orașul invizibil*
FRANCISCO MUNOZ GUERRERO	*Colinele Edenului*
FREDERIC LENOIR & VIOLETTE CABESOS	*Promisiunea îngerului*
FREDERICK FORSYTH	*Fantoma din Manhattan* ✱ *Dosarul Odessa* ✱ *Răzbunătorul* ✱ *Alternativa diavolului*
GIORGIO FALETTI	*Eu ucid* ✱ *Cuochii altcuiva*
IAN CALDWELL & DUSTIN THOMASON	*Misterul manuscrisului*
IAN FLEMING	*Bărbatul cu pistolul de aur* ✱ *Doar pentru ochii tăi* ✱ *Operațiunea Thunderball* ✱ *În Serviciul Secret al Majestății Sale* ✱ *Spionul care m-a iubit* ✱ *Trăiești numai de două ori* ✱ *Caracatița și alte povestiri*
IGNACIO GARCÍA-VALIÑO	*Cele două morți ale lui Socrate*
JAMES PATTERSON	*1-ul pe lista morții* ✱ *A 2-a șansă* ✱ *Al 3-lea caz* ✱ *4 Iulie*
JAMES TWINING	*Vulturul cu două capete*
JANET FITCH	*Leandrul alb*
JEFFREY ARCHER	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus* ✱ *O duzină de tertipuri* ✱ *O chestiune de onoare* ✱ *În linie dreaptă*
JOHN CASE	*Întâiul călăreț al Apocalipsei* ✱ *A opta zi*
JOHN GRISHAM	*Ultimul jurat* ✱ *Moștenitorii* ✱ *Mediatorul* ✱ *Partenerul* ✱ *Avocatul străzii* ✱ *... Și vreme e ca să ucizi* ✱ *Firma* ✱ *Cazul Pelican* ✱ *Clientul* ✱ *Maestrul* ✱ *Camera morții*

JOHN KATZENBACH	*Omul din umbră* ✱ *Războiul lui Hart* ✱ *Ziua răfuielii* ✱ *Analistul* ✱ *Povestea unui nebun*
JOHN LE CARRÉ	*Experiment secret* ✱ *Omul nostru din Panama* ✱ *Spionul care a ieşit din joc* ✱ *Casa Rusia* ✱ *Cărtiţa*
JOHN LESCROART	*Audierea* ✱ *Justiţie exemplară* ✱ *Vinovăţia*
JOHN SAUL	*Umbra* ✱ *Creatura* ✱ *Mâna dreaptă a diavolului* ✱ *Prezenţa* ✱ *Chinuieşte-i pe copii*
JOHN TRENHAILE	*Legile sângelui* ✱ *Unealta răului*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepţionale*
JORGE MOLIST	*Inelul*
KATHERINE NEVILLE	*Opt*
KEVIN GUILFOILE	*Joc de umbre*
MARGARET MITCHELL	*Insula pierdută*
MAX GALLO	*Întru acest semn vei învinge* (vol. 1 – „Crucea Occidentului") ✱ *Parisul în rugăciune* (vol. 2 – „Crucea Occidentului")
MICHAEL BADEN & LINDA KENNEY	*Tăcerea*
MICHAEL LAWSON	*Cercul interior*
MICHAEL TOLKIN	*Printre morţi*
MIREILLE CALMEL	*Camera blestemată* (vol. 1 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Răzbunarea lui Isabeau* (vol. 2 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Slujitorii regelui* (vol. 1 – „Femeia pirat") ✱ *Jocul umbrelor* (vol. 2 – „Femeia pirat")
MIKE HORN	*Luptând cu imposibilul*
MISHA DEFONSECA	*Printre lupi*
NELSON DEMILLE	*Plum Island* ✱ *Fabrica de spioni* ✱ *Spencerville* ✱ *Fica generalului* ✱ *Coasta de aur* ✱ *Căderea nopţii* ✱ *Odiseea lui Talbot*
NICHOLAS SPARKS	*Nopţi în Rodanthe* ✱ *Nunta* ✱ *O plimbare de neuitat* ✱ *Miracolul*
NOEL BARBER	*Plâns şi râs* ✱ *Tăcerea*
PAUL ERDMAN	*Panica din '89* ✱ *Planuri şi dorinţe*
PAUL LEVINE	*Solomon vs. Lord*
P.D. JAMES	*Fiul omului* ✱ *Moarte în Sfântul Ordin* ✱ *Gustul morţii* ✱ *Păcatul originar*
PETER MAYLE	*Viaţă de câine* ✱ *Un an în Provence* ✱ *Din nou în Provence*
RALPH PETERS	*Flăcări din cer*
RICHARD DOETSCH	*Hoţii paradisului*
ROBERT DUGONI	*Stăpânul juriului*
ROBERT FINN	*Iniţiatul*
ROBERT JORDAN	*Ochiul lumii* ✱ *În căutarea cornului*
ROBERT ROSENBERG	*Camera de montaj*
ROBIN COOK	*Răpirea* ✱ *Risc asumat*
SCOTT SMITH	*Un plan simplu*
SCOTT TUROW	*Erori judiciare*
STEPHEN BOOTH	*Sălaşul morţii*
SUE GRAFTON	*A de la alibi* ✱ *B de la bandit*
SUE MONK KIDD	*Viaţa secretă a albinelor* ✱ *Jilţul sirenei*
THOMAS GIFFORD	*Puterea destinului* ✱ *Assassini*
THOMAS HARRIS	*Hannibal în spatele măştii*
TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS	*Supravieţuitorii* (vol. 1 – „Supravieţuitorii") ✱ *Armata pătimirilor* (vol. 2 – „Supravieţuitorii") ✱ *Nicolae* (vol. 3 – „Supravieţuitorii") ✱ *Pecetluirea sfinţilor* (vol. 4 – „Supravieţuitorii") ✱ *Apollyon* (vol. 5 – „Supravieţuitorii") ✱ *Cavalerii Apocalipsei* (vol. 6 – „Supravieţuitorii") ✱ *Posedatul* (vol. 7 – „Supravieţuitorii")
TOM CLANCY	*Centrul de comandă V – Echilibru de forţe* ✱ *Furtuna roşie* ✱ *Ordine prezidenţiale* (2 vol.) ✱ *Vânătoarea lui Octombrie Roşu* ✱ *Centrul de comandă VI – Stare de asediu* ✱ *Dezbină şi cucereşte*
TONY PARSONS	*Copil şi bărbat* ✱ *Bărbat şi soţie* ✱ *Spiritul familiei* ✱ *Lecţii de viaţă*
WILBUR SMITH	*Festinul leilor* ✱ *Sunetul tunetului* ✱ *Sanctuarul* ✱ *Războinicii Nilului* ✱ *Ţărmul în flăcări*
WILLIAM DIEHL	*Domnie în iad* ✱ *Eureka*
WILLIAM GORDON	*Vasele chinezeşti*

Vă recomandăm la RAO

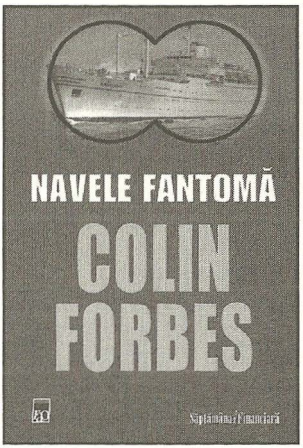

COLIN FORBES
Navele fantomă

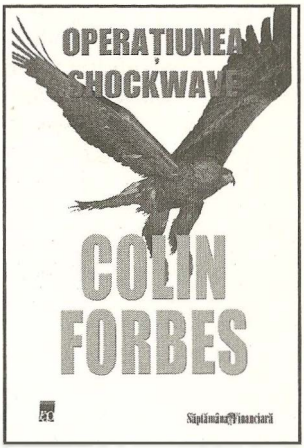

COLIN FORBES
Operațiunea Shockwave

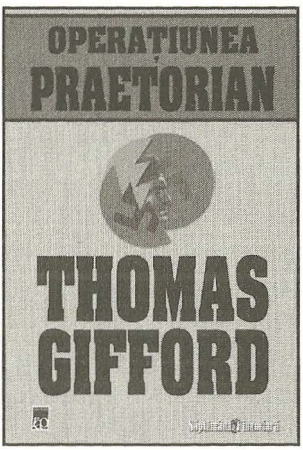

THOMAS GIFFORD
Operațiunea Praetorian

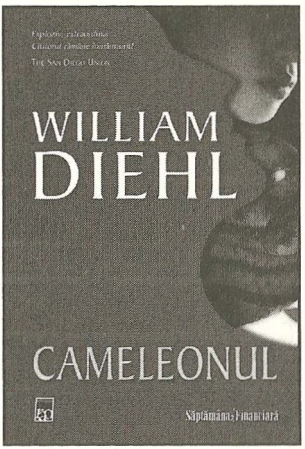

WILLIAM DIEHL
Cameleonul

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRŢII RAO
are un regulament de funcţionare mai modern,
mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziţia membrilor odată cu fişa
de înscriere. Principala inovaţie o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preţ
în achiziţionarea cărţilor.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteţi informa din broşurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, Bucureşti;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Un actor, mare admirator al lui Hitler, devine spionul 27, cu misiunea de a împiedica intrarea Statelor Unite în război. În acțiunile lui, 27 nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopul. Un singur om, Francis Keegan, din Statele Unite știe de existența și misiunea acestuia. Înfruntarea dintre cei doi ia aspectul disperat al jocului dintre pisică și șoarece. Care din cei doi este însă, în cele din urmă, șoarecele...?

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-103-730-1

9 789731 037301
www.rao.ro
www.raobooks.com

Săptămâna Financiară